

ఆంధ్రుల చరిత్ర

ఆంధ్రుల చరిత్ర

ఆంధ్రుల చరిత్ర

(ప్రాచీన, మధ్య, ఆధునిక యుగాలు)

డాక్టర్ బి. యస్. యల్. హనుమంతరావు

వికలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్

విజ్ఞాన భవన్, 4-1-435 ఇస్కాన్ ప్లీస్
హైదరాబాద్-500 001

విశాలాంధ్ర ప్రచురణాలయం (1953-2003) స్వర్ణోత్సవ ప్రచురణ

ప్రచురణ నెం. : 2350/2211 R

ప్రతులు : 1000

వి.పి. హెచ్. ప్రథమ ముద్రణ : డిసెంబర్, 1994

విస్తృత ప్రథమ ముద్రణ : జూలై, 1996

ద్వితీయ ముద్రణ : జనవరి, 1997

తృతీయ ముద్రణ : మే, 2000

చతుర్థ ముద్రణ : డిసెంబర్, 2003

© శ్రీమతి బి. ప్రియంవద, గుంటూరు.

వెల: రూ.200-00

ప్రతులకు : విశాలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్,
విజ్ఞాన భవన్, అబిడ్స్, హైదరాబాద్-500 001.
E-mail: visalaandhrgraph@yahoo.com
విశాలాంధ్ర బుక్ హౌస్,
(అబిడ్స్, సుల్తాన్ బజార్), హైదరాబాద్,
విజయవాడ, విశాఖపట్నం, గుంటూరు,
తిరుపతి, హన్మకొండ, అనంతపురం, కాకినాడ.

హెచ్చరిక: ఈ పుస్తకంలో ఏ భాగాన్ని కూడా పూర్తిగా గానీ, కొంతగానీ కాపీరైట్ హోల్డరు/ప్రచురణకర్తల నుండి ముందుగా రాతమూలకంగా అనుమతి పొందకుండా ఏ రూపంగా వాడుకున్నా కాపీరైట్ చట్టరీత్యా నేరం.

ముద్రణ: శ్రీకళాంజలి గ్రాఫిక్స్, నారాయణగూడ, హైదరాబాదు.

కృతజ్ఞతలు

చరిత్ర అధ్యయన అధ్యాపనాలే ఉచ్చాస్యన నిశ్శాసాలుగా జీవించిన వారు నా తర్ర శ్రీ హనుమంతరావుగారు. కదిలిస్తే కథలు చెప్పే కాగితాలు, పుస్తకాలు, చరిత్రను నిశ్చింతం చేసుకున్న శిలామూర్తులు. చివరి వరకూ వారి చేయి వీడని సహచరులు. అందరికీ కనవడేది వారి మౌన గంభీరమూర్తి. ఆపులకు అనుభవమయ్యేది మానవత్వపుమమత. చరిత్రకారునిగా అందుకున్న ప్రశంసలు, విమర్శలు ఎన్నెన్నో అన్నిటినీ సమదృష్టితో స్వీకరించి అవిశ్రాంతంగా పరిశోధన సాగిస్తూ సమావేశాలు, సమ్మేళనాలు అంటూ ఉత్సాహపడే అలసట తెలియని ఆ హృదయం ఎందుకో అలిగింది. చరిత్రకారుని చరిత్రపుటగా మార్చింది. పుస్తక తాండాగారాన్ని స్మృతి చిహ్నంగా నాకు మిగిల్చింది.

సన్మానాలు, సత్కారాలను సున్నితంగా తిరస్కరించే శ్రీ హనుమంతరావుగారు ఇండోరులోని జైన సంస్థ కుండకుండ జ్ఞానపీఠంవారి పురస్కారాన్ని అందుకోవటానికి సమ్మతించారు. ఆ సందర్భంగా 1993 జూన్ 6 వ తేది సమాజంలోని నిమోన్నతాలను సరిచేయడంలో బౌద్ధజైన మతాలు నిర్వహించిన పాత్రను విశ్లేషిస్తూ చేసిన ప్రసంగమే వారి రచనా వ్యాసంగానికి, ప్రసంగాల పరంపరకు అనుకోకుండా అయిన ముగింపు.

ఆంధ్రుల చరిత్రకు, వారు ఒక నిమంటువు లాంటివారని వారి శిష్యులు, సహాధ్యోగులు, నాతో అనటం కేవలం ముఖప్రీతి కోసం కాదని నా నమ్మకం. ప్రామాణిక పరిశోధనకు, నిశిత విశ్లేషణకు వలువురి మన్ననలను పొందిన . వారి కృషి ఫలితం ఈ ఆంధ్రుల చరిత్ర.

శ్రీ హనుమంతరావుగారు రాసిన 'అధునిక యుగం' చరిత్రను కూడా ఈ గ్రంథంలో రెండో భాగంగా చేర్చి ప్రచురించటం జరిగింది.

ఆంధ్రుల చరిత్రను ప్రచురించటానికి సహృదయంతో ముందుకు వచ్చిన విలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్ వారికి నా కృతజ్ఞతలు. ముఖ్యంగా శ్రీ ఏటూకూరి బలరామమూర్తి, శ్రీ రాజేశ్వరరావు గార్లకు నా కృతజ్ఞతలు.

మొదటి ముద్రణకు

ముందు మాట

‘ముక్కోటి ఆంధ్రులు ఒక గొడుగు నీడకు వచ్చి’, 1956 లో ఆంధ్ర ప్రదేశ్ అవతరించిన ఉత్సాహంలో, ‘ఆంధ్రుల చరిత్ర’ను రచించి ప్రచురించిన సందర్భంలో ఆచార్య మామిడిపూడి వెంకట రంగయ్యగారు, ఉన్నవ లక్ష్మీ నారాయణ వంతులుగారు నన్ను అభినందిస్తూ ఆంధ్రుల చరిత్రను విపులంగా రచించవలసిందని సలహా ఇచ్చినారు. గడచిన ఇరవైఐదు సంవత్సరాల్లో ఆంధ్రుల చరిత్రలో విశేషంగా పరిశోధనలు జరిగినాయి. కొత్త పురావస్తు సాక్ష్య సమాచారం లభ్యమయింది. పెద్దల సలహాను పాటిస్తూ, నూతన పరిశోధనా ఫలితాలను పొందుపరుస్తూ, సాధ్యమైనంత సమగ్రంగా ఈ ఆంధ్రుల చరిత్రను రచించడమయింది.

చరిత్ర కేవలం రాజకీయ సంఘటనల పట్టిక కాదు. భిన్న రంగాల్లో మానవ కృషి, ఆ కృషి ఫలితంగా మానవ జీవితంలో, దృక్పథంలో వచ్చిన పరిణామాల-అంటే నాగరికతా సంస్కృతుల కథనం. అందుచేత రాజకీయ సంఘటనల నేపథ్యంలో పాలన విధానంలో, ఆర్థిక కృషిలో, మత సాంఘిక సారస్వత లలితకళా రంగాల్లో ఆయా యుగాల్లో వచ్చిన మార్పులు సమీక్షించబడినాయి. ఆంధ్రుల చరిత్రలో అనేక అంశాలపై తీవ్ర అభిప్రాయభేదాలున్నాయి. ఆ సందర్భాల్లో భిన్న వాదాలను సమగ్రంగా చర్చించడం, రుజుు దృష్టితో నిర్ణయాలు చేయడం జరిగింది.

ఆంధ్రుల చరిత్ర సంస్కృతుల్లో ఆసక్తి ఉన్న వారందరికీ ఈ గ్రంథం ఉపకరిస్తుందని నా విశ్వాసం.

ఈ గ్రంథానికి రెండో సంపుటంగా ‘ఆధునిక ఆంధ్ర చరిత్ర’ త్వరలో అందించగలనని ఆశిస్తున్నాను.

ఈ గ్రంథాన్ని అచ్చొత్తి తయారు చేసిన వెల్ కమ్ ప్రెస్ ప్రయివేట్ లిమిటెడ్ యజమానులకు, నీబ్బందికి, ఇందలి దేశ పటాలను వ్రాసి ఇచ్చిన మిత్రులు బి. నాగవర్ధనరావుగారికి నా కృతజ్ఞతలు.

—రచయిత

ప్రముఖుల అభిప్రాయాలు

“....చారిత్రక ఆధారాలతో విమర్శల విపులీకరణతో నిష్పక్షికంగా వ్రాయడం మీ చారిత్రక దృష్టికి మచ్చుతునక. (ఇది) అన్ని వివరాలతో విభిన్న చారిత్రక ప్రమాణాలతో ఉన్న చరిత్ర.... ”

— శ్రీ చావిలాల గోపాలకృష్ణయ్య

“....I am impressed by the original and objective way you treated the origins of Satavahanas, the Ikshvakus and the Pallavas.You have brought out well the Jaina contribution to the development of the Telugu.

I note that caste conflicts raised their head in medieval Andhra itself What you said about the tension between the movement for the revival of Vedism and the opposition to Brahmana supremacy in the Vijayanagar period is significant.The religious tolerance of the Qutubshahis, their identity with this country and their effort to promote culture and develop economy are admirable. As a humanist and rationalist you have rightly ended your work with a loud of Vemana, whom you consider to be a humanist and rationalist.

Yours is on the whole and excellent and important work in Telugu on Andhra History ..

— Prof. K. Satchidananda Murthy. Andhra University
Waltair, dt. 19th Feb. 1984. (Private letter)

....The Author rightly points out due agricultural expansion and its thrust began after the fall of the

Satavahanas. which also coincided with the fall in the Roman trade. This factor, coupled with the rise of agraharas, led to the rise of new class of land owners and also to the rise of brahmanas in political and economic spheres. The economy during this period is rightly termed as rural economy..... The growth of economy during 11th and 12th centuries, witnessed the rise of agricultural and artisan classes. Attendant social changes, religious conflicts between Saivas and Jainas, impact of Virasaivism and Viravaishnavism, growing importance of village deities and deities of the artisans are explained in a succinct manner....

Rational attitude and discerning judgement in the clarification of issues such as identity or the origin of either the Satavahanas or the famous poets like Nannaya or Srinatha or in the analysis of Vijayanagara founders or Vidyaranya's role are notable and free from Chauvinism. The author has utilised recent epigraphical and archaeological discoveries and the extensive use of literary data is remarkable. This work is lucidly written and the author deserves congratulations for this outstanding work on Andhra History."

— Dr. B. Rajendra Prasad. Professor : Nagarjuna University - (at present S. V. University, Tirupati)
Journal of Andhra Historical Research Society
Vol. XXXIX 1995. Govt of Andhra Pradesh, Hyderabad.

"....'మంచి గతమున కొంచెమేనోయ్' అనే విమర్శనాత్మక దృష్టిని, భవిష్యత్తు పట్ల ఆశాభావాన్ని పెంచడం చరిత్ర రచన ద్యేయంగా వుండాలి. అట్టి రచనలలో ప్రస్తుత గ్రంథం ఒకటి. ఈ రచనలో గ్రంథకర్త ప్రధానంగా

రాజకీయ సామాజిక సాంస్కృతిక చరిత్రపై దృష్టిని కేంద్రీకరించారు..... ఆంధ్రుల చరిత్రపై శాస్త్రీయ దృష్టితో వెలువడుతున్న గ్రంథాలలో ఈ రచన ప్రముఖ స్థానం వహిస్తుంది. ప్రవాహ సదృశమైన తెలుగులో రచన చేయడంలో తమ సామర్థ్యాన్ని రచయిత నిరూపించుకున్నారు.”

—శ్రీ బిలరామమూర్తి “విశాలాంధ్ర” 7.8.83

[చరిత్ర పరిశోధనలో శ్రీ హనుమంతరావుగారి ప్రత్యేకతను విశదీకరిస్తూ శ్రీ బిలరామమూర్తిగారు “విశిష్ట విశ్లేషణ” అన్న గ్రంథం వెలువర్చారు.

— [వచురణకర్తలు]

“....ఆంధ్రుల చరిత్రను సమగ్రంగా అందించిన రచయితలు కొద్దిమందే. అందులో డా. బి. యస్. యల్. హనుమంతరావు ప్రముఖులను సత్కాన్వేషణను ఊపిరిగా భావించే మనీషీనూ. చరిత్రలో ఏ యుగం స్వర్ణయుగమైనా, అంధయుగమైనా అది మన చరిత్ర. దాన్ని పాక్షిక రాజకీయ దృక్పథంతో వ్యాఖ్యానించ కూడదు అనే సంకల్పం కలవారు. హేతువాద దృష్టితో సత్కావిష్కరణకు వూనుకొనే తత్వం వారిది.....తెలుగు భాషా సాహిత్యంలో విశేషమైన కృషి చేసిన శ్రీ హనుమంతరావు ఆంధ్రుల చరిత్రను ప్రామాణిక చారిత్రక రచనగా, ఉత్తమ సాహిత్య గ్రంథంగా వెలువరించి ఆంధ్రుల కృతజ్ఞతలకు పాత్రులవుతున్నారు.”

— రామమోహనరాయ్ “ఆంధ్రజ్యోతి” 9.9.1984

“సుప్రసిద్ధ చరిత్రకారులైన డాక్టరు హనుమంతరావు పెరుగుతున్న పరిశోధన పరితంగా వెలువడుతున్న నూతన సత్యాన్నింటినీ వినియోగించుకొని స్వయంశోధిత విషయాలను చేర్చి, తమకు సమ్మతం కాని యితరుల అభిప్రాయాలను కూడా చిత్తశుద్ధితో ఉటంకిస్తూ ఈ ‘ఆంధ్రుల చరిత్ర’ను రచించిన తీరు గణనీయంగా వుంది. ముఖ్యంగా సాహిత్యాది విషయాలవల్ల లభించే చారిత్రకాంశాలను ఇందులో చేర్చటం ముదావహం. వీరి గ్రంథం విద్యార్థులకు విద్యాంశులకు సామాన్య పఠితలకు ఉపయోగకరమయిన రీతిలో ఉండటం ముదావహం.”

— ఆంధ్రవ్యాస శ్రీ ఏలూరిపాటి అనంతరామయ్య, (ప్రిన్సిపాల్)

డా॥ కె.వి.కె. సంస్కృత కళాశాల, గుంటూరు.

విషయసూచిక

(ప్రాచీన మధ్య యుగాలు)

అధ్యాయాలు	పుటలు
1. పరిచయము	1
2. ప్రాచీన చరిత్ర	26
3. శాతవాహన యుగము	42
4. శాతవాహన ఆనంతరీకులు	87
5. చాళుక్య యుగము	140
6. చాళుక్య - చోళయుగం	194
7. కాకతీయ యుగము	225
8. రెడ్డి - నాయక యుగము	272
9. విజయనగర యుగం	329
10. కుతుబ్ షాహీ యుగం	417

రెండవ భాగం

(ఆధునిక యుగము)

11. ఆధునిక యుగారంభం	455
12. పాశ్చాత్యుల ఆగమనం	477
13. రాజ్యస్థాపన - విస్తరణ	490
14. సాంఘిక సాంస్కృతిక పరిస్థితులు	521
15. హైదరాబాద్ సంస్థానం	533
16. జాతీయోద్యమం	545
17. ఆంధ్రదేశంలో సంస్కరణోద్యమాలు	552

ప రి చ య ము

ఆంధ్రప్రదేశ్ భౌతిక స్వరూపం

ఉ ని కి

ఆంధ్రుల ప్రత్యేకరాష్ట్రమే ఆంధ్రప్రదేశ్. ఈ రాష్ట్రం 12°4' - 19°52' ఉత్తర అక్షాంశాలకు, 76°50' - 84°50' తూర్పు రేఖాంశాలకు మధ్య విస్తరించి వుంది. తూర్పున బంగాళాఖాతము, దక్షిణాన తమిళనాడు, కర్ణాటక రాష్ట్రాలు, పశ్చిమాన కర్నాటక మహారాష్ట్రలు, ఉత్తరాన మహారాష్ట్ర, ఒరిస్సాలు ఆంధ్రప్రదేశ్ సరిహద్దులు. ఈ ఎల్లల మధ్య విస్తీర్ణం దాదాపు 275 వేల కి. మీటర్లు. ఆంధ్ర రాష్ట్రానికి వెలుపల ఒరిస్సాలోని గంజాం, బరంపురం ప్రాంతాల్లో, మధ్యప్రదేశ్ లోని బస్తర్ ప్రాంతంలో, కర్నాటకలో బళ్ళారి కోలార్ ప్రాంతాల్లో, తమిళనాడులో చెంగల్ పట్టు, తంజావూరు జిల్లాల్లో ఆంధ్రులు అధిక సంఖ్యలో ఉన్నారు. ఆంధ్రుల జనాభా ప్రస్తుతం 6.64 కోట్లు.

భారత ఉపఖండంలో అగ్నేయభాగంలో దక్కన్ కు మధ్యగా తూర్పు తీరాన్ని ఆనుకొని ఆంధ్రప్రదేశ్ ఉంది; పౌరాణిక వాఙ్మయం పేర్కొనే దక్షిణాపథంలో అగ్నేయ భాగాన్ని అక్రమించి ఉంది. అయితే దక్షిణాపథం ఉనికిని గురించే చరిత్రకారుల్లో ఏకాభిప్రాయం లేదు. ప్రాచీన వాఙ్మయంలో కొన్ని చోట్ల 'దక్షిణాపథ' పదాన్ని వింధ్య పర్వతాలకు కన్యాకుమారికి మధ్యప్రాంత మనే అర్థంలో వాడారు. భరతుని నాట్యశాస్త్రం "దక్షిణస్య సముద్రస్య తథా వింధ్యస్య చానరే" అంటూ దక్షిణాపథాన్ని నిర్వచించింది. కల్యాణి చాళుక్య శాసనాల్లో "సేతునర్మద మధ్యమ్ సన్తీత సప్తరక్షణం దక్షిణాపథం" అనే వాక్యం కన్పిస్తుంది. కాని దక్షిణాపథ ఉత్తర సరిహద్దులను మత్స్యపురాణం 'కరూశ' దేశం దాకా తీసుకుపోయింది. 'కరూశ' వింధ్య పర్వతం తూర్పు అంచుల్లో ఉంది. జాతక కథల ప్రకారం అవంతి దక్షిణాపథానికి ఉత్తర సరిహద్దు. అవంతి వింధ్యకు పశ్చిమోత్తర దిశనున్న జనపదం. ఏమైనప్పటికీ వింధ్య కన్యాకుమారి మధ్యస్థదేశమే దక్షిణాపథమనడానికి 'సాక్ష్యం' బలంగా ఉంది. దక్షిణాపథానికి హస్త్యరూపమే దక్కన్.

కాని ప్రాచీన కాలం నుండి దేశీయులు విదేశీయులు కూడ దక్కన్ లో ఒక నియమిత నిర్దిష్ట ప్రాంతాన్నే దక్షిణాపథం అని వ్యవహరించినట్లు కన్పిస్తుంది. మహాభారతం దక్షిణాపథ ద్రావిడ దేశాలను ప్రత్యేకించి పేర్కొన్నది. రాజనూయయాగ సందర్భంలో సహదేవుడు పాండ్య రాజ్యం జయించి దక్షిణాపథంపై పురోగమించినట్లు సభాపర్యం వర్ణిస్తున్నది. పేరుతెలియని గ్రీకు నావికుని 'ది పెరిప్లస్ ఆఫ్ ది ఎరిత్రియన్ సీ" (ఎర్ర సముద్రంపై దినచర్య) కూడ దక్షిణాపథ (దచినబదేశ్), తమిళకము (దమిరిక)లు వేరువేరు రాజ్యాలే. ఈ నావికుడు క్రీ.త. మొదటి శతాబ్దానికి చెందినవాడు. ఈతడు దమిరిక దచిన బదేశ్ లోని వాణిజ్య కేంద్రాలను సయితం విడివిడిగా పేర్కొన్నాడు. ప్రాకృత సాహిత్యం కూడ దమిళ విషయాన్ని ప్రత్యేకంగా పేర్కొన్నది. కాబట్టి ద్రావిడ దేశం - తమిళకం - రాజకీయంగా, సాంస్కృతికంగా చిరకాలం వరకూ తన వ్యక్తిత్వాన్ని నిలుపుకున్నందువల్ల దక్షిణాపథం నుండి ప్రత్యేకంగా వ్యవహృత మైనదని చెప్పవచ్చు.

కాగా, కొందరు చరిత్రకారుల దృష్టిలో దక్షిణాపథ వదం నేటి మహారాష్ట్ర ప్రాంతానికి మాత్రమే వర్తిస్తుంది. దక్షిణాపథం అన్నమాటకు 'దక్షిణ దిక్కుకు మార్గం' అని అర్థమనీ అత్యంత ప్రాచీన కాలంలో ఉత్తర దక్షిణాపథాల మధ్య బహుజనామోదమైన మార్గం మహారాష్ట్రగుండా ఉండేదనే నిర్ణయమే ఈ వాదానికి ఆధారం. భరతుడు కూడ నాట్యశాస్త్రంలో ఒకచోట దక్షిణాపథ, ద్రావిడ ఆంధ్రప్రాంతాలను వేరువేరుగా పేర్కొన్నమాట కూడ వాస్తవమే. కాని వాఙ్మయ శాసనాధారాలు ఆ వాదానికి విరుద్ధంగా ఉన్నాయి. మత్స్యపురాణం దక్షిణాపథ ప్రజల్లో ఆంధ్రులను సయితం పేర్కొంటున్నది:

ఆంధ్రాః శకాః పుళిందాశ్చమూలికా యవనాస్తథా

తేషాం పరేజనపదః దక్షిణాపథ వాసినః

నదులను వర్ణిస్తూ —

గోదావరీ భీమరథీ కృష్ణవేణ్యాచవజ్జలా

తుంగభద్ర నుప్రయోగా బాహ్యో కావేరీశైవతు

దక్షిణాపథనద్యస్తు సహ్యా పాదాత్ వినిస్సృతాః

అంటున్నాయి పురాణాలు. వాఙ్మయన కామనూత్రాలకు వ్యాఖ్య వ్రాసిన జయమంగళుడు —

నర్మదాయా దక్షిణేనదేశో దక్షిణాపథః

తత్ర కర్ణాటవిషయాత్ పూర్వేణాంధ్రవిషయః

నర్మదో కర్ణాటవిషయోర్మర్మర్మే మహారాష్ట్రో విషయః

కర్ణాట విషయే దక్షిణేన ద్రవిడ విషయః

అంటాడు. శాసనాలు ఈ అభిప్రాయాన్ని చిలపమస్తున్నాయి. దుద్రదాముని జానగద్ శాసనం శివశ్రీశాతకర్ణని దక్షిణావతరం అని వర్ణిస్తున్నది. శివశ్రీనాదేశీ శాతవాహనాధికారానికి చూర్పు ఆంధ్రప్రాంతమే కేంద్రమయింది. సముద్రగుప్తుని అలహాబాద్ ప్రకృతి తూర్పు తీర రాజ్యాలను దక్షిణావతరంలో చేర్చి పేర్కొంటున్నది. అందుచేత 'దక్షిణావతరం' మహారాష్ట్రకే పరిమితమనడం సమంజసం కాదు.

దక్షిణావతర దక్షిణ సరిహద్దు ఏది? అనేది కూడ ఒక సమస్యయే. అలహాబాద్ ప్రకృతి కాంచీపురాన్ని సయితం దక్షిణావతరంలోనిదిగా పేర్కొన్నది. కాని రామాయణం కిష్కింధను అంటే యంగభద్రదాసదీని, ప్రాచీన తమిళ వాఙ్మయం వెంగదాన్ని తమిళానికి ఉత్తర సరిహద్దులుగా సూచిస్తున్నాయి. వెంగదం అంటే నేటి తిరువతి. వెంగదం అంటే ఉత్తర దిశ అని అర్థం. వెంగదే (చేళ్ళరుడు తమిళకం ఉత్తర సరిహద్దులను వాడే ఈశ్వరుడని తెలుస్తుంది. దీన్నిబట్టి స్థూలంగా సర్వదా యంగభద్రల మధ్యప్రాంతం దక్షిణావతరంగానూ దానికి దక్షిణంగా ఉన్న భూమిని ద్రావిడం లేక తమిళకంగానూ వ్యవహారంలో ప్రసిద్ధమైనట్లు స్పష్టమవుతున్నది.

అందుచేత ఆంధ్రదేశం దక్షిణావతరంలో ఆగ్నేయ ప్రాంతంలో ఉన్నదనడంలో పొరబాటులేదు. ప్రాచీన వాఙ్మయంలోని ఆంధ్రదేశమే ఇంచుమించు నేటి ఆంధ్రప్రదేశ్.

సహజ మండలాలు

నై సరిక పరిస్థితులను బట్టి ఆంధ్రప్రదేశ్ ను మూడు సహజమండలాలుగా విభజించవచ్చును : (1) తూర్పు పశ్చిమ కనుమల ప్రాంతము. (2) పీఠభూమి ప్రాంతము. (3) తూర్పుతీర మైదానము.

పర్యవేత ప్రాంతము :

తూర్పుతీర మైదానం మినహాయినై ఆంధ్రప్రదేశ్ పర్యవేత, గుట్టలు, పీఠ భూములే. తూర్పు పశ్చిమకనుమలు రెండూ ఆంధ్రప్రదేశ్ లోనికి వ్యాపించినాయి. కాని ప్రధాన పర్యవేతశ్రేణులు మాత్రం తూర్పుకనుమలే. పేరునుబట్టి ఇవి ఏక శ్రేణిగా ఉండక గుట్టలు గుట్టలుగా వేరువేరు పేర్లతో ఉన్నాయి శ్రీకాకుళంలో వీనికి మహేంద్రగిరులని పేరు. తూర్పుకనుమలు ఇక్కడే చాల ఎత్తయినవి. విశాఖపట్టణం జిల్లాలోని బాలకొండల్లోనే ప్రకృతి సౌందర్యానికి అపవృత్తయిన అరకులోయ వుంది. గోదావరినది కిరువైపుల మనోహర దృశ్యాలతో నిండిన పాపికొండలున్నాయి. ఈ జిల్లాలోని కొండలు వానినంటే పెరుగుతున్న దట్టమైన అడవులు సవరులు, గడ్డులు, కొయలు మొదలైన కొండశాతులకు

అశ్రయంగా ఉన్నాయి. కృష్ణాజిల్లాలో కొండపల్లి, సీతానగరం కొండలు, గుంటూరు జిల్లాలోని కొండపీడు, కోటప్పకొండ, నాగార్జున కొండలు సుప్రసిద్ధములు. సీతానగరం కొండను చీల్చుకొని విజయవాడ దగ్గర కృష్ణానది ప్రవహిస్తున్నది. కృష్ణకు దక్షిణంగా తూర్పుకనుమలు నల్లమలలు, ఎర్రమలలు అనే రెండు శ్రేణులుగా విస్తరించినాయి. నల్లమలలు కర్నూల్, మహబూబ్ నగర్ జిల్లాల్లోనికి విస్తరించినాయి. నల్లమలలోని రెండు శ్రేణులకు మధ్య సారవంతమైన నంద్యాల లోయ ఏర్పడింది. నల్లమల శ్రేణుల్లో కూడ దట్టమైన అడవులున్నాయి. వీనిలో చెంచులనే కొండజాతి వారున్నారు. నల్లమలకు సమానాంతరంగా కడప, నెల్లూరు, చిత్తూరు జిల్లాలలోని వెలిగొండలు, పాలకొండలు, శేషాచలం కొండలు ఉన్నాయి. కర్నూల్ జిల్లాలో నల్లమలల మీద శ్రీశైల, అహోబిల శ్రేణులు, చిత్తూరు జిల్లాలో శేషాచలం కొండలపై తిరుపతి శ్రేతము ఉన్నాయి.

ఇక, పడమటి కనుమలకు చెందిన సహ్యాద్రి శ్రేణి ఆజంతా శ్రేణినుండి విడివడి అగ్నేయదిశగా ఆదిలాబాద్ జిల్లాలోనికి వ్యాపించింది. ఇచ్చట వీనిని నిర్మల్ గుట్టలంటారు. కరీంనగర్ జిల్లాలో రాఖిగుట్టలనీ, వరంగల్, ఖమ్మం జిల్లాల్లో కందికల్ గుట్టలనీ వీనికి పేర్లు. హైదరాబాద్, మహబూబ్ నగర్ జిల్లాలోనివి బాలూచ్ శ్రేణినుండి విడివడిన కొండలు. బాలూచ్ తూర్పు అంచునే గోల్కొండ దుర్గాన్నీ హైదరాబాద్ నగరాన్నీ నిర్మించినారు.

పీఠభూమి :

తూర్పు కనుమలకు పశ్చిమంగా సువిశాలమైన దక్కన్ పీఠభూమివుంది. ఇది అగ్నివర్షిత సంబంధమైన ప్రాచీన కఠిన శిలానిర్మితం. రాయలసీమ తెలంగాణా ప్రాంతాలు ఇంచుమించు ఈ పీఠభూమిలోనే వున్నాయి. సగటున ఈ పీఠభూమి సముద్ర మట్టానికి 480-600 మీటర్ల ఎత్తున వుంది. భీమా గోదావరీ నదుల మధ్య అంటే హైదరాబాద్ - వరంగల్ - ఖమ్మం మధ్య ప్రాంతంలో దీనిఎత్తు 730 మీ దాకా ఉంటుంది. కృష్ణా తుంగభద్రా నదీలోయ ప్రాంతంలో 300-450 మీటర్లు మాత్రమే. దక్కన్ పీఠభూమి సమతలంగా ఉండక గుట్టలు, వాగులు, లోయలతో నిండివుంది; సర్పవల్లి, దేవరకొండ, భువనగిరి, పాళాల గుట్టలు ప్రసిద్ధములు; వీని ఉపరితలాలు చదునుగా ఉన్నందున ప్రాచీనకాలంలో వీనిపై దుర్గాలు నిర్మించినారు. కృష్ణా గోదావరీ నదులు వాని ఉపనదులు పీఠభూమిని చీల్చి లోయలేర్పరచినాయి. రాతిలోను నేల స్వభావంలోను పీఠభూమిలో ఎక్కువ వైవిధ్యం కన్పిస్తుంది. బస్తర్ ప్రాంతంలో ఇనుప ఖనిజంతో కూడిన గోండ్వానా శిలలు, మధ్య పీఠభూమిలో నల్లసీసపురాయి; శ్రీకాకుళం, నెల్లూరు, కర్నూలు, జిల్లాల్లో వలుగురాయి; కడప, కర్నూలు, గుంటూరు జిల్లాల్లో

సున్నపురాయి దొరుకుతుంది. నల్లనీసపురాయి సుందర శిల్పాలు మలచడానికి అనువైనది. పీఠభూమిలో ఆనేక ఖనిజాలు లభిస్తున్నాయి. బొగ్గు (తాండూరు, అదిలాబాద్, సింగరేణి, కొత్తగూడెం - ఖమ్మం), ఇనుము (ఖమ్మం, వరంగల్, కర్నూలు-కడప), మాంగనీస్ (శ్రీకాకుళం, విఠాఖ), అబ్రకం (నెల్లూరు), రాగి (అగ్నిగుండాల - గుంటూరు), యాస్ బెస్టాస్ (కడప, కర్నూలు, ఆనంతపురం), వజ్రాలు (ఆనంతపురం) ఉత్పత్తికి ఆంధ్రదేశం పేరొందింది. ఇవిగాక రంగు రంగుల పాలరాళ్ళు అనేక ప్రదేశాల్లో కనిపిస్తున్నాయి.

పీఠభూమి చాలాభాగం ఎర్రరాతినేల. వాయవ్య దక్షిణ ప్రాంతాల్లో నల్ల రేగడి భూములున్నాయి. తెలంగాణలో పలుచోట్ల ఇసుకగులక కలసిన నిస్సారమైన చల్లభూములు కనిపిస్తాయి. నదీతీరాల్లోనివి లోయలోనివి ఒండ్రు భూములు. దక్కన్ పీఠభూమి వాయవ్య దిశనుండి ఆగ్నేయదిశకు వాలుగా ఉన్నందున గోదావరి కృష్ణ మొదలైన నదులన్నీ తూర్పుగా ప్రవహించి బంగాళా ఖాతంలో కలుస్తున్నాయి.

నదులు :

ఆంధ్రప్రదేశ్ కి 'నదుల రాష్ట్రమ'ని పేరు; చిన్న పెద్దనదులు 30 కి పైగా ప్రవహిస్తున్నాయి. వానిలో గోదావరి పెద్దది. ఈ నది మహారాష్ట్రలో నాసిక్ సమీపంలో త్రియంబకం దగ్గర వుట్టింది. ఆంధ్రదేశంలో సుమారు 400 కి.మీ. ప్రవహించి బంగాళాఖాతం చేరుతున్నది. అదిలాబాద్, నిజామాబాద్, కరీంనగర్, వరంగల్, గోదావరి జిల్లాలో నదీవరీవాహ ప్రదేశంలో ఉన్నాయి. గోదావరి ఉపనదుల్లో మంజీర, ప్రాణహిత, శబరి, ఇంద్రావతి అనేవి ముఖ్యమైనవి. కూనవరం దగ్గర శబరీనదిని కలుపుకొన్న తరువాత పాపికొండం గుండా ప్రవహించి ఏడు పాయలుగా చీలుతున్నది. అవి: తుల్యభాగ, అత్రేయ, గౌతమి, వృద్ధగౌతమి, భరద్వాజ, కౌశిక, వశిష్ట. ఈ ఏడుపాయలను కలిపి 'సప్తగోదావరం' అంటారు. వీనిలో గౌతమి, వశిష్ట పెద్దవి. గౌతమి యానాం వద్దను వశిష్ట నర్సాపురం చెంత అంతర్వేది దగ్గర సముద్రం చేరుతున్నాయి. గోదావరి డెల్టా రాజమహేంద్రవరం చెంత ప్రారంభమయింది. ఆ సమీపంలోనే గోదావరిపై దవశేశ్వరం దగ్గర ఆనకట్ట ఉంది. మంజీరా నదిపై నిజాంసాగర్ ప్రాజెక్టు నిర్మాణమయింది. గోదావరిలోయ పొడవునా మంచి కలపనిచ్చే దట్టమైన 'మన్యం' ఆడవులున్నాయి. పాపికొండల ప్రాంతంలోని మనోహర దృశ్యాలవల్ల గోదావరికి 'భారతదేశపు రైన్ నది' (The Rhine of India) అనే పేరువచ్చింది.

కృష్ణానది కూడ మహారాష్ట్రలోని మహాలేశ్వరం వద్ద వుట్టి సిద్దేశ్వరం దగ్గర ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ప్రవేశించి సుమారు 450 కి.మీ. ప్రవహించి హంసలదీవి

దగ్గిర సముద్రంలో కలుస్తున్నది. మహబూబ్ నగర్, కర్నూలు, నల్గొండ, కృష్ణా, గుంటూరు జిల్లాలు ఈ నదీపరీవాహ ప్రాంతాలు, తుంగభద్ర, మూసీ, భీమరధి, పుటప్రభ, మల్ ప్రభ దీని ఉపనదులు. కృష్ణానది డెల్టా బెజవాడ దగ్గర ప్రారంభమయింది. అక్కడనే ఈ నదిపై ఆనకట్ట, రైలు, రోడ్డు వంతెనలు ఉన్నాయి. కొండకొండ సమీపంలో నాగార్జునసాగర్ నిర్మాణం జరిగింది. శ్రీశైలం దగ్గర మరొక ప్రాజెక్టు పూర్తయింది. తుంగభద్రపై బళ్లారి దగ్గర ప్రాజెక్టునల్ల ఆంధ్ర కర్ణాటక రాష్ట్రాలకు నీటిపారుదల జరుగుతున్నది. హైదరాబాద్ దగ్గర మూసీనదిపై ఉస్మాన్ సాగర్ నిర్మించినారు.

పెన్నానదికి మైసూర్ రాష్ట్రంలోని నందిదుర్గం దగ్గర చెన్నకేశవగిరి జన్మస్థానం. ఈ నదికి పినాకిని అని మరోపేరు. ఈ నది పొడవు 570. కి. మీ. అనంతపురం, కడప, కర్నూల్, నెల్లూరు జిల్లాల్లో నదీపరీవాహప్రాంతం. దీని ఉపనదుల్లో ముఖ్యమైనవి జయమంగళ, కుందేరు, పాపఘ్ని, చిత్రవతి. నెల్లూరు, సంగమముల చెంత పెన్నుపై ఆనకట్టలున్నాయి ఈ నది ప్రవహించే ప్రాంత మంతా కొండలు గుట్టలు ఉన్నందున హఠాత్తుగా వరదలు వస్తుంటాయి. అందు చేతనే 'పెన్నరాటిలే పెరుమాళ్ళ సేవచేసినంత ఫలం' అనే సామెత వచ్చింది. నెల్లూరుకు దక్షిణంగా ఊటుకూరు దగ్గర పెన్న సముద్రంలో కలుస్తున్నది.

తూర్పుకనుమల్లో పుట్టి బంగాళాఖాతం చేరేనదుల్లో వంశధార పెద్దది. ఇది ఒరిస్సాలో నిమ్నగిరి కొండల్లో పుట్టి శ్రీకాకుళం జిల్లాగుండా ప్రవహించి కళింగ పట్టణం సమీపంలో సముద్రం చేరుతున్నది. కర్నూలు జిల్లాలో నల్లమల కొండల్లో పుట్టి గుండ్లకమ్మ గుంటూరు ప్రకాశం జిల్లాగుండా 235 కి. మీ. ప్రవహించి కొత్త పట్టణం దగ్గర సముద్రాన్ని చేరుతున్నది. ఇవిగాక చిన్నచిన్న నదులు చాలా ఉన్నాయి. శ్రీకాకుళం విశాఖపట్టణం జిల్లాలోని 17 నదుల్లో బహదా, లాంగుల్య, శారదా ఎన్నదగినవి. విశాఖజిల్లాలో మాడుగుల కొండల్లో పుట్టి ముచికుండ ఉత్తరంగా ఒరిస్సాలోకి ప్రవహిస్తున్నది. దీనివైని దుడుమా జలపాతం దగ్గర ప్రాజెక్టు నిర్మించి, ఉభయరాష్ట్రాలకు విద్యుత్తు సరఫరా చేస్తున్నారు. తరువాత చెప్పదగినవి ఖమ్మం జిల్లాలోని కిన్నెరసాని, నెల్లూరు జిల్లాలోని స్వర్ణముఖి.

తీరమైదానము :

తూర్పుకనుమలకు తీరానికి మధ్య ఇరుకైన మైదానం ఉంది. ఉత్తరాన ఈ మైదానం వెడల్పు 60 కి. మీ. మాత్రం ఉంది. దక్షిణానికి పోయేకొంది విశాలమవుతుంది. గోదావరీ కృష్ణా పెన్నానదుల డెల్టాతీమైదానంలో ఉన్నాయి. తూర్పుకనుమల్లో పుట్టి నదులన్నీ ఈ మైదానంలో ప్రవహిస్తున్నాయి. అందుచేత ఈ మైదానం చాలా భాగం సారవంతమైన ఒండ్రు నేల. ముఖ్యంగా

‘సప్తగోదావరీ’ ప్రాంతం చాల సారవంతమైనది. దీన్నే ‘కోనసీమ’ అంటారు పోక, అనాస, వనస, కొబ్బరి, అరటి తోటలతో పంటగొలాలతో కన్నుల పండుగ చేసే కోనసీమను ‘ఆంధ్రదేశపు ఉద్యానవనం’ అంటారు. తీరంవెంబడి మాత్రం ఇసుకమేటలు, ఊబినేలలు, ఉప్పునీరు నిల్వవుండే వల్లపుప్రాంతాలు కన్పిస్తాయి. ఇట్టివి శ్రీకాకుళం, విశాఖ, నెల్లూరు జిల్లాలో ఎక్కువ. అక్కడక్కడ పీసినాను కొని ఉన్న సారవంతమైన ప్రదేశాల్లో జీడిమామిడి తోటలు పెంచుతున్నారు. వర్షపాతం కూడ ఈ మైదానంలో సమృద్ధిగా పడుతుంది. ఇన్ని కారణాలవల్ల తూర్పుతీర మైదానం సంస్కృత్యమలమై జనసమర్థమై భారతదేశంలో ఐక్యవర్ణవంతమైన ప్రాంతాల్లోనిదిగా ప్రసిద్ధి చెందింది ఇటీవల తీరం వెంబడి పెట్రోలియం సహజవాయువులు విశేషంగా లభ్యమౌతున్నాయి.

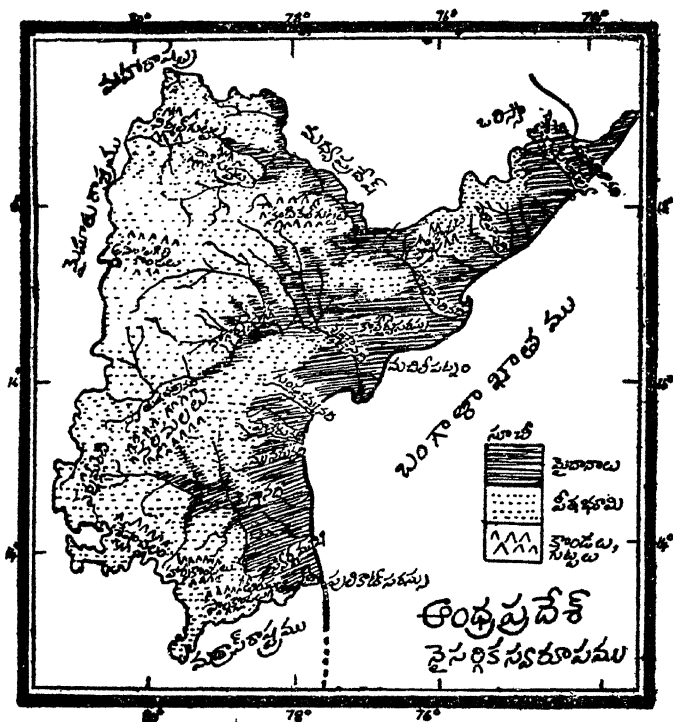
తూర్పుతీర మైదానంలో అక్కడక్కడ పెద్ద సరస్సు లేర్పడినాయి. వీనిలో కొల్లేరు, పులికాట్ సరస్సులు పెద్దవి. కృష్ణా గోదావరీ డెల్టాల మధ్యలో ఉన్న కొల్లేరు మంచినీటిసరస్సు. బుడమేరు తమ్మిలేరు మొదలైన వాగులు ఇందులో కలుస్తున్నాయి. వర్షాకాలం కొల్లేరు విస్తీర్ణం 250 చ. కి. మీ వరకు ఉంటుంది. ఇది ఎన్నో రకాల పక్షులకు ఆశ్రయంగా వుంది. ‘కొల్లేటికొంగ’ అనే నానుడి ప్రసిద్ధము. నెల్లూరు జిల్లాలోని పులికాట్ సరస్సు ఉప్పునీటి సరస్సు. ఈ సరస్సును సముద్రం నుండి వేరుచేస్తున్న శ్రీహరికోట దీనిపై కృత్రిమ ఉపగ్రహ ప్రయోగశాలను నెలకొల్పినారు.

ఆంధ్రప్రదేశ్ కి సుమారు 960 కి. మీ. తీరరేఖ ఉంది. కాని తీరం చీలి లేనందున సహజమైన ఓడరేవులు తక్కువ. డాల్ఫిన్స్ నోస్ అనే అందమైన కొండచాటున ఉన్న విశాఖపట్టణం రేవు ఒక్కటే ప్రకృతిసిద్ధమయింది. ఆంధ్ర తీరం కృష్ణాముఖ ద్వారంలో ఈశాన్యదిశకు వంపుతిరిగింది. అందుచే గోదావరీ జిల్లాలు కృష్ణాగుంటూరు జిల్లాలకు తూర్పుప్రాంతం అవుతున్నవి. ఇది చాల చరిత్ర ప్రసిద్ధమైన అంశం. నెల్లూరుజిల్లా మినహాయించి మిగిలిన ఆంధ్రతీరాన్ని గోల్కొండతీరం అనేవారు. నెల్లూరు కోరమండల తీరంలో చేరుతుంది. కోస్తా జిల్లాల ప్రజలు ప్రాచీనకాలంనుండి నౌకాయానంలో ఆరితేరి విదేశాలతో వాణిజ్యం జరుపుతూ భారతీయ సంస్కృతిని విస్తరింపజేసినారు.

భూగోళ పరిస్థితులు - చరిత్ర :

ఉత్తర దక్షిణావధాలను కలుపుతూ ఆంధ్రదేశం భారత ఉపఖండంలో విశిష్ట స్థానం ఆక్రమించింది. ఆంధ్ర జాతీయ సంస్కృతీ పరిణామానికి ఈ ఉనికి చాల వరకు కారణం. ఉత్తర పశ్చిమ దక్షిణ ప్రాంతాల సంస్కృతీ ప్రభవాలకు ఆంధ్రదేశం త్రివేణీసంగమమయింది. ముఖ్యంగా ఉత్తర ఆర్య రాజ్యాలకు చాల సన్నిహితంగా ఉన్నందున ఆర్యమత సాంస్కృతిక ప్రభావం బలీయమై ప్రాచీన

ఆంధ్ర నాగరికతా స్వరూపం పూర్తిగా మాసిపోయింది. ఆర్య అనార్య సంస్కృతి ప్రపంతులకు కూడలియై వాని సమ్మేళనంద్వారా హైందవ సంస్కృతిని రూపొందించడంలో ఆంధ్రదేశం ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించింది. ఈ సంస్కృతి సమ్మేళనంతోబాటు తీరాంధ్రం సాగించిన విదేశ వాణిజ్యంద్వారా విదేశ సంస్కృతి ప్రభావం కూడ ప్రసరించి ఆంధ్రులలో ఉదారబుద్ధి, సమరస సమన్వయ దృష్టి కలిగిందాయి. ఈ దృక్పథమే ఆంధ్రలో జరిగిన మత భాషా ఉద్యమాల్లోను ఆంధ్ర శిల్పంలోను ప్రతిఫలించింది.

దక్షిణాపథంలో ఆంధ్రదేశం కీలకస్థానంలో ఉంది. దానికితోడు తూర్పు తీరమైదానం సారవంతమైన పంటభూమి. అచటి రేవుపట్టణాలు దూరదేశాలతో వాణిజ్యం సాగించి ఐశ్వర్యవంతమైనాయి. అందుచేతనే కాకతీయులు విజృంభించే వరకు తీరాంధ్రమే ఆంధ్రదేశ రాజకీయాధికారానికి కేంద్రమై సాంస్కృతిక ఉద్యమాలకు పుట్టినిల్లయింది. అంతేగాక దక్షిణాపథంలో పశ్చిమ ప్రాంతంలో

విజృంభించిన రాజవంశాలు తీరాంద్రాన్ని ఆక్రమించడానికి ప్రయత్నించాయి. ఆంధ్రదేశాన్ని ఆక్రమించినవారు సులభంగా దక్షిణాపథ ఆధిపత్యం సాధించగలరు. ముఖ్యంగా కృష్ణా తుంగభద్రా నదుల అంతర్వేదిపై ప్రతి రాజవంశం దృష్టి ఉండేది. అందుచే దాన్ని వశపరచుకోవడానికై పల్లవులు - చాళుక్యులు, రాష్ట్ర కూటులు - చోళులు, చోళులు - కల్యాణి చాళుక్యులు, విజయనగర - బహమనీ రాజుల సంఘర్షణలు యావద్భారత చరిత్రలోనే అసక్తిదాయకమైనవి. తత్ఫలితంగా ఈ రాజ వంశాలకు యుద్ధరంగమై ఆంధ్రదేశం ఆశాంతికి బాధలకు గురి అయింది. ఈ దండయాత్రల ద్వారా ద్రావిడులు, కన్నడిగులు, మరాఠీలు, (కాయస్థులు) కాళింగులు అధిక సంఖ్యలో ఆంధ్ర దేశానికి వచ్చి నిలిచిపోయినారు. అందుచేతనే భారతజాతిలో వలెనే ఆంధ్రజాతిలో బౌతికమైన వైవిధ్యం కనిపిస్తుంది.

ఉత్తరాపథం నుండి దక్షిణదేశంపై జరిగిన దాడులను ఎదుర్కొనే బాధ్యతను సయితం ఆంధ్రదేశం నిర్వహించింది. ప్రాచీన యుగంలో శాతవాహనులు శకయవనదాడుల సరికట్టడంలోను మధ్య యుగంలో తురుష్క దాడులను నిలుపుటలో కాకతీయులు శ్రద్ధ వహించినారు. కృష్ణానదికి దక్షిణంగా హిందూ మతం మతసంస్థలు తమ బౌద్ధత్వాన్ని కోల్పోవకుండాడానికి విజయనగర రాజుల భేదభక్తి దైర్యసాహసాలే కారణం.

ఆంధ్రదేశంలో వర్షపాతం తక్కువ. ఆ లోపాన్ని ఇవట ప్రవహించే నదులు పూర్తిచేస్తున్నాయి కాని నదులవల్ల దేశానికి పూర్తిగా మేలే జరిగిందని చెప్పలేము. నదులవల్లనే ఆంధ్రదేశం సహజ సరిహద్దులున్న ప్రాంతాలుగా విభజితమయింది. కళింగ, వేంగి, వెలనాడు, పాకనాడు, రేనాడు, సబ్బినాడు మొదలైన నాడు లేర్పడి ప్రతి నాడులోను స్వతంత్రరాజ్యం వెలసి రాజకీయైక్యానికి భంగం వాటిల్లింది; రాజకీయంగానేగాక, ప్రతివర్షంలోను 'నాదీభేదం' ఏర్పడి సాంఘిక అనైక్యానికి కారణమై జాతీయభావం దుర్బలమయింది. రేనాడు తెలంగాణా ప్రాంతాలు చిరకాలం ఆంధ్రేతర రాజవంశాల పాలనలోనే ఉండడం జరిగింది. సుదీర్ఘమైన తమ చరిత్రలో ఆంధ్రులు అత్యల్పకాలం మాత్రమే ఏక చక్రాధిపత్యం కింద మనగలిగినారు. చారిత్రకమైన ఈ రాజకీయ అనైక్యానికి తోడు బౌతిక భిన్నత్వంవల్ల ఆర్థిక వ్యత్యాసాలు కూడ ఏర్పడి సర్కారులు, రాయలసీమ, తెలంగాణము అనే ప్రాంతీయభావం ఆంధ్రుల్లో నిలిచిపోవడం విచారకరము.

ఈ ప్రభావానికి కొంత విరుగుడుగా పర్వతాలు వనిచేసినాయని చెప్పవచ్చు. ఆంధ్రలోని పర్వతాలపై గోల్కొండ, కొండపల్లి, కొండవీడు, దేవర కొండ, గుత్తి, పెనుగొండ మొదలైన దుర్గాలు వెలసి మధ్యయుగ రాజకీయా

లకు కేంద్రాలై అనైక్యానికి కొంతవరకు దోహదం చేసినమాట నిజమే. కాని శాతవాహన యుగం నుండి పుణ్యక్షేత్రాలు చాలవరకు పర్యటాల మీదనే వెలసినాయి. శ్రీవర్యతం, సింహాచలం, యాదగిరి, విజయవాడ, శ్రీశైలం, అహోబిలం, తిరుపతి మొదలుగా హిందువు లందరికీ వచిత్రములైనవి పర్యత క్షేత్రాలే. ఈ క్షేత్రాలు దేశవ్యాప్తంగా వుండడం ఆంధ్ర ప్రజాసీకంలో భావ సమైక్యానికి బలమయిన కారణమయింది.

చారిత్రక ఆధారాలు

ఆంధ్రదేశ చరిత్ర రచనకు, భారతదేశ చరిత్రకువలెనే వాఙ్మయ, పురావస్తు సంబంధమైన సాక్ష్యాలు ఆధారము దేశచరిత్రను స్థూలంగా చరిత్రపూర్వ యుగం, చారిత్రక యుగం అని విభజించడం కద్దు. లిఖితపూర్వకమైన వాఙ్మయాధారాలు లభ్యంకానిది చరిత్ర పూర్వ యుగం ఈ యుగచరిత్రకు నాటి మానవుడుపయోగించి విడిదివెళ్ళిన తొలికావశేషాలే ఆధారం దీన్నే శిలాయుగం అనికూడ వ్యవహరించవచ్చు. మన దేశ చరిత్రకు మొదటి వాఙ్మయాధారం ఋగ్వేదం (క్రీ.పూ. 2000) కాని ఋగ్వేదం అవతరించినప్పటి నుండి లిఖిత పూర్వకంగా లేదు. ఆ గ్రంథం ఎప్పుడు వ్రాతరూపం దరించిందో చెప్పడం కష్టం. బౌద్ధయుగారంభానికి దేశంలో లిపి వాడుకలోనికి వచ్చినట్లు తెలుస్తున్నది. అందుచేత క్రీ.పూ. 2000-600 మధ్యయుగాన్ని పురాచారిత్రక యుగం అంటారు. వైదిక వాఙ్మయంలోని శ్రౌత స్మార్త గ్రంథాల కాలం నిర్ణయించడం సాధ్యంకాదు. అవి ప్రక్షిప్తాలకు లోనయి మార్పు చెందుతూ పెరుగుతూ వచ్చినాయి. ఇక రాకాస్తానాలలో తయారైన కావ్యప్రబంధాది సారస్వతంలో రాజ పోషకులపట్ల పక్షపాతబుద్ధితో వారి ఘనతను ఉల్లేఖించి వ్రాయడం జరుగుతుంది. అందుచేత వాఙ్మయసాక్ష్యాన్ని విమర్శనాదృష్టితో పరిశీలించి ఉపయోగించవలె. వాఙ్మయాధారాలకంటే పురావస్తు ఆధారాలే ఎక్కువ విశ్వాస యోగ్యాలని, వాఙ్మయ పురావస్తు ఆధారాలు పరస్పర విరుద్ధంగా ఉన్న సందర్భాలలో పురావస్తు ఆధారాలే అంగీకార యోగ్యమని చారిత్రకుల అభిప్రాయము.

వాఙ్మయాధారాలు

దేశీయ రచనలు :

వాఙ్మయాధారాలలో పలు విభాగాలున్నాయి. దేశీయ విదేశీయ రచనలని వానిని స్థూలంగా విభజించవచ్చు. దేశీయ రచనలు మత, మతేతరములని, తిరిగి వానిని సంస్కృత, ప్రాకృత దేశభాషా విభాగాలుగా చేయవచ్చు. మతసంబంధమైన రచనల్లో వైదిక, తదితర అంటే జైన బౌద్ధ సారస్వతాలు చేరుతాయి. వైదిక వాఙ్మయం సంస్కృతభాషలో ఉంది. జైన బౌద్ధవాఙ్మయాలు క్రీ.శ. 3 వ

శతాబ్ది వరకు ప్రాకృత భాషల్లోను అనంతరం ఎక్కువగా సంస్కృతం లోను ఉన్నాయి. వైదికమైన శ్రుతి స్మృతి వాఙ్మయాలలోను ప్రాచీన జైన బౌద్ధగ్రంథాల్లోను ఆంధ్రులను గురించిన ప్రస్తావనలున్నాయి. నాగార్జునాచార్యుని సుహృద్దేఖ రత్నావళిరాజపరికథ అనే సంస్కృత గ్రంథాల్లో నాటి బౌద్ధుల లౌకిక ముఖ్యంగా రాజకీయ ఆలోచనా విధానం తెలుస్తుంది. మతేతర ప్రాచీన ప్రాకృత రచనల్లోని గాథాసప్తశతి, సంస్కృత రచనల్లో వాఙ్మయమని కామ సూత్రాలు శాతవాహనయుగ ఆంధ్ర సాంఘిక సాంస్కృతిక జీవనానికి దర్శణం పట్టినట్లుంటాయి.

తూర్పు చాళుక్యులుగం నుండి దేశీయ భాషల్లో సారస్వత సృష్టి జరిగింది. తెలుగులో కంటే కన్నడంలో సుమారొక శతాబ్దం ముందునుండి కావ్యరచన జరిగింది. వంశకవి గదాయుద్ధ, విక్రమార్జున విజయాది కావ్యాల్లో రాష్ట్రకూట వేంగీచాళుక్య సంఘర్షణలను గురించిన వివరాలు లభిస్తున్నాయి. అనంతరకాలంలో వెలసిన కాకతీయ, రెడ్డి, విజయనగరాది రాజాస్థానాల్లో సంస్కృతాంధ్ర భాషల్లో అసంఖ్యాకంగా రచనలు వెలువడినాయి. వీని లోని అవతారికలు ఆశ్వాసాంత భాగాలలో అనేక చారిత్రక సంఘటనలను గురించిన వర్తమానం ఉంది. నరపతివిజయం, వెలుగోటివారి వంశావళి వంటివి ప్రత్యేకంగా రాజవంశాలను గురించి వ్రాసిన కావ్యాలున్నాయి. ముస్లిం దాడుల్లో కాకతీయ సామ్రాజ్యం వతనమైన అనతికాలంలో జీవించిన శ్రీనాథ మడికి సింగనలవంటి కవుల రచనల్లో సాధారణ చరిత్రగ్రంథాల్లో కన్పించే ముస్లిం దురాగతాలను గురించిన వివరాలు లేకపోవడం వింతగా తోస్తుంది. కాకతీయ యుగంలో ప్రారంభమైన శతకప్రక్రియ విజయనగర యుగానంతరం విపరీతంగా పెరిగింది. శతకాలకు నీతి, జక్తి, శృంగారాలు వస్తువులయినా వానిలో నాటి రాజకీయ ఆర్థిక సాంఘిక పరిస్థితులు ప్రతిఫలిస్తాయి.

ధిల్లీలో సల్తనత్ స్థాపన జరిగినప్పటినుండి ముస్లిం రచనలు అధికంగా లభ్యమవుతున్నాయి. హిందువులకంటే ముస్లిములలో చరిత్రపట్ల శ్రద్ధాసక్తులు ఎక్కువగా కన్పిస్తాయి. సుల్తానులు సూతులను (Chroniclers) పోషించి వారిచే తమ వంశ చరిత్రలు వ్రాయించినారు. అల్లాఉద్దీన్ ఖిల్జీ ఆస్థాన కవియైన అమీర్ ఖుస్రూ రచనల్లో తారీఖ్-ఇ-అలై ముఖ్యమయింది. మొహమ్మద్ బిన్ తుగ్లక్, ఫిరోజ్ షాతుగ్లక్ కాలాల్లోని ఇస్లామీ రచించిన ఫుతూవ్-ఉస్-సలాత్, జియాఉద్దీన్ బరసీ రచించిన తారీఖ్-ఇ-ఫిరోజ్ షాహి గ్రంథాలు నాటి దక్షిణాత్య హిందూరాజ్యాలను గురించి ధిల్లీ సల్తనత్ దక్షిణ విస్తరణను గురించి వివరాలిస్తున్నాయి. ముస్లిం రచయితలందరిలో పెరిస్తా సుప్రసిద్ధుడు. 'భారతదేశంలో ఇస్లాం విజృంభణ'ను గురించి పెరిస్తా రచించిన గ్రంథం విజయనగర బహమనీ

రాజ్యాల మధ్య సంబంధాలకు ముఖ్యమైన ఆధారం. గోల్కొండ సుల్తానుల చరిత్రకు అక్షాత రచయిత తారీఖ్-ఇ-ముహమ్మద్ కుల్లీకుతుబ్ శాహ్ గ్రంథం చాలా ఉపకరిస్తుంది. అయితే ముస్లిం రచయితలు స్వీయ మతాధిక్యంలో ఆ మత అంశాలు విషయంలో నమ్మకంవుంచి సుల్తానులపట్ల విశ్వాసంతో పక్షపాతంతో గ్రంథరచన సాగించినారు అందుచే వారి గ్రంథస్థ సమాచారం చాలా జాగ్రత్తగా ఉపయోగించుకోవలె

‘తైఫియత్తులు’ లేక ‘దండకవలెలు’ అనే పేర గ్రామాధికారుల చెంత స్థానిక చరిత్రలు లభ్యమవుతున్నాయి. వీనిని 19వ శతాబ్దంలో కల్నల్ కాలిన్ మెకంజీ అనే కంపెనీ ఉద్యోగి కావలి బొర్రయ్య సోదరుల సహాయంతో సేకరించి భద్రపరచినాడు. తైఫియత్ అంటే వాఙ్మూలము అని అర్థం. దేశం ముస్లిముల వశమైన తరువాత గ్రామాల్లోని మిరాశీలను గురించి గ్రామాధికారుల నుండి ముస్లిం ప్రభువులు తీసుకొన్న వాఙ్మూలానికి చెప్పవచ్చు. విజయనగర కాలం నుండి దేశకాల పరిస్థితులను గురించి తెలుసుకోడానికి వీని సహాయం అమూల్యం. విదేశీ రచనలు :

అనాదిగా భారతదేశాన్ని దర్శించడానికి వివిధ జాతుల యాత్రికులు వచ్చినారు. వారు ఇచటి పరిస్థితులను గురించి తమ అనుభవాలు అభిప్రాయాలు గ్రంథస్థం చేసినారు. అట్టి రచనలు గ్రీకులతో ప్రారంభమవుతున్నాయి. మెగస్తానీస్, పేరియస్, టాలెమీల గ్రంథాల్లో ఆంధ్రుల ప్రస్తావనలున్నాయి. పేరు తెలియని గ్రీకు నావికుని ‘ఎర్ర సముద్రంపై దినచర్య’ (The Periplus of the Erythrean Sea) నాడు (క్రి. శ. 60 ప్రాంతం) దక్షిణదేశంలోని రేవు పట్టణాలను అవి సాగిస్తున్న విదేశ వాణిజ్యాన్ని వర్ణించడమే గాక శక - శార వాహనకాల నిర్ణయానికి సయితం ఉపకరిస్తున్నది. చైనా యాత్రికులైన ఫాహియాన్ (క్రి. శ. 400), యువాన్ చాంగ్ (క్రి. శ. 640), ఇస్మింగ్ (క్రి. శ. 670) రచనలనుండి నాటి బౌద్ధమత స్థితిగతులు గ్రహిస్తున్నాము. మధ్య యుగారంభం నుండి ముస్లిం యాత్రికుల సంఖ్య ఎక్కువయింది. వారిలో మొహమ్మద్ బిన్ తుగ్లక్ కాలంలో వచ్చిన ఇబిన్ బతూతా రచనల్లో నాటి రాజకీయాలేగాక ఆర్థిక సాంస్కృతిక అంశాలుకూడ ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. పారశీక చక్రవర్తి షాహుక్ రాయబారిగా విజయనగరాన్ని దర్శించిన (క్రి. శ. 1442-48) అబ్దుల్ రజాక్ ఆ నగర వైభవాన్ని రాజ్య ఐశ్వర్యాన్ని కన్నులకు గట్టినట్లు వర్ణించినాడు. విజయనగర కాలం నుండియే పాశ్చాత్య యాత్రికులు వర్తకుల రాక ఎక్కువయింది. కానీ వీరిలో అధ్యుడు వెసీసు బాటసారి మార్కో పోలో. ఈతడు క్రీ. శ. 1292 ప్రాంతంలో తూర్పుతీర రేవుపట్టణం మోటుపల్లి దగ్గర దిగి కాకతీయ సామ్రాజ్య పరిస్థితుల్ని వివరించినాడు. విజయనగరాన్ని దర్శించిన

పాశ్చాత్య యాత్రికుల్లో ప్రథముడు నికోలోకాంటి (క్రి. శ. 1442), అనంతరం పేస్ (క్రి. శ. 1520-22), న్యూనిజ్ (క్రి. శ. 1535-37). బ్రాడన్ (క్రి. శ. 1616) మొదలైనవారు విజయనగరం దర్శించినారు. వీరి రచల్లో విజయనగర చరిత్రలోని అనేక సంఘటనలను గురించిన వివరాలు లభిస్తున్నాయి. క్రమంగా పాశ్చాత్య రచనల సంఖ్య ఎక్కువ అయింది. పోర్చుగీస్, డచ్చి, ఫ్రెంచి, ఇంగ్లీషు వర్తకుల, పాదిరీల 'దినచర్య'లు, లేఖలు, వారివారి కుంపిసీల పత్రాల నుండి అధునిక యుగ ఆంధ్ర చరిత్రను రచించడానికి సామగ్రి అధికంగా లభిస్తున్నది.

పురావస్తు ఆధారాలు

పురావస్తు ఆధారాలలో శాసనాలు, నాణేలు, నిర్మాణాలు అనేవి ప్రధాన విభాగాలు. శిల్ప చిత్రలేఖనాలను నిర్మాణాల విభాగాలలోనే చేర్చవచ్చు.

శాసనాలు :

భారతదేశంలోని మొట్టమొదటి శాసనాలు ఆశోకుని 'ధర్మలిప్తులు'; వాని తోనే ఆంధ్రదేశంలోని శాసనాల చరిత్ర ప్రారంభమవుతున్నది. ఆశోకుని శాసనాలు (క్రి. పూ. 250 ప్రాంతం) ప్రధానంగా శిలలపై, శిలా స్తంభాలపై వ్రాసినాడు. ఆంధ్రదేశంలో ఎర్రగుడి, రాజులమందగిరు (కర్నూలు)లలో ఆశోకుని శిలాశాసనాలు బయల్పడినాయి. ఇటీవల దాన్యకటకంలో స్తంభశాసన శకలం దొరికింది. వీని తరువాత చెప్పదగినవి బట్టిపోలు స్తూపంలోని కరండశాసనాలు (క్రి. పూ. 200) శాతవాహనుల కాలంనాటి శాసనాలు చాలాభాగం మహారాష్ట్ర ప్రాంతం గుహలలో ఉన్నాయి వానిలో రాజవంశానికి చెందిన బదారు శాసనాల్లో నాగనికా నానామద్ శాసనం బాలక్రిస్తానీక శాసనం చాలా ముఖ్యమైనవి. శాతవాహనవంశ చరిత్రకు భారవేలుని హతిగుంప శాసనం, రుద్రదాముని జానాగడ్ శాసనం ఉపకరిస్తున్నాయి. ఇక్ష్వాకుల శాసనాల్లో కూడ చాలా భాగం పౌర శాసనాలే. ఆశోక, శాతవాహన, ఇక్ష్వాకు శాసనాలు ప్రాకృత భాషలో బ్రాహ్మీ లిపిలో ఉన్నాయి. ఆశోక బ్రాహ్మీనుండి పరిణామం చెందినప్పటికీ ఇక్ష్వాకులకాలం నాటి లిపి చాల అందంగా రూపొందింది. బ్రాహ్మీ లిపియే తెలుగులిపికి మాతృక. మూడో శతాబ్దం చివరిదశలో శాసనభాష ప్రాకృతంనుండి సంస్కృతానికి పరివర్తన చెందింది శిలలపైగాక తామ్రపట్టికలపై శాసనాలు లిఖించే ఆచారం కూడ ఏర్పడింది. ఇక్ష్వాకులను మినహాయించి ప్రాచీన పల్లవ, బృహత్పలాయన, ఆనందగోత్ర, శాలంకాయన, విష్ణుకుండిన, మాతర తూర్పుగాంగాది శాతవాహన అనంతర రాజవంశాల శాసనాల్లో అధికభాగం తామ్ర పట్టికలే! తూర్పుచాళుక్య యుగంనుండి శిలా, తామ్ర శాసనాల సంఖ్య అధికమయింది. భాషలో కూడ మార్పువచ్చి సంస్కృతాంధ్రాలు రెండూ వాడినారు. చెదురుమదురుగా కన్పించే

కృతక శాసనాలను మినహాయిస్తే రాజుల గుణగణాలు, రాజ్యాల విస్తీర్ణం, నాటి ఆర్థిక సాంఘిక సాంస్కృతిక పరిస్థితులు మొదలైన చారిత్రకాంశాలను గ్రహించడానికి శాసనాలే అత్యంత ప్రామాణికమైన ఆధారము.

నాణేలు :

పురావస్తు చారిత్రక ఆధారాలలో శాసనాల తరువాత చెప్పదగినవి నాణేలు. మౌర్యయుగం నుండి ఆంధ్రదేశంలో నాణేలు వాడుకలో ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. నాటి చాలావరకు విద్ధాంక (punch marked) నాణేలు. వీనినే పురాణాలు అంటారు. అమరావతిలో వెండి విద్ధాంక నాణేలు వేలసంఖ్యలో ఉన్న పెద్దనిధి దొరికింది. శాతవాహన వంశ ప్రారంభంనుండి నాణేలు ముద్రించినారు. వీరి నాణేలకు వెండి, రాగి, సీసం, సీసం రాగి తగరాల మిశ్రమం (Potin) వాడినారు; వీటిలో సీసపు నాణేలు వేలసంఖ్యలోను వెండినాణేలు అరుదుగాను మాత్రమే ముద్రాణం వరకు దక్షిణ దేశంలో పలుచోట్ల దొరికినాయి. వీరి నాణేలలో శాతవాహనుని నాణేలు, శాతకర్ణి ఆశ్వమేధ నాణెం, పులోమావి యజ్ఞశ్రీల నౌకాచిహ్నం ఉన్న నాణేలు, జోగెల్ తంబి నిధిలోని గౌతమీపుత్రుడు తిరిగి ముద్రించిన నవాపాణుని నాణేలు వెండి ద్విబాషా నాణేలు చాల ముఖ్యమైనవి. వీనిపై ఒకవైపున ఉజ్జయిని చిహ్నం, మరొకవైపున వృషభ, అశ్వ, గజ, మేరు, కల్పవృక్ష నౌకాదులతో ఒక చిహ్నంగానీ ఉండి, ఆ చిహ్నంపై రాజాపేరు ప్రాకృతంలో ఉంటుంది. మేరుపర్వత చిహ్నాన్నే చైత్యం అనడం వాడుకగా ఉంది. వెండినాణేలపై ఉజ్జయిని చిహ్నం స్థానంలో రాజప్రతిమ ఉంది. ఇక్ష్వాకుల సీసపు నాణేలు శాతవాహన నాణేలను అనుసరించి ఉంటాయి. శాతవాహన-ఇక్ష్వాకు యుగానికి చెందిన రోమన్ బంగారు నాణేలు ఆంధ్రదేశంలో పలుచోట్ల దొరికినాయి. విష్ణుకుండినులవి రాగిమలామా చేసిన ఇనుపనాణేలు. వీనిపై ఒకవైపున సింహ, వృషభ, లాంఛనాలు మరొకవైపున దీపస్తంభం, శంఖం మొదలైన చిహ్నాలున్నాయి. నాణేలకు ఇనుము వాడడం నాటి ఆర్థిక దైన్యతకు నిదర్శనం కావచ్చు. తూర్పుచాళుక్యుల నాణేలు ఎక్కువగా లభించలేదు, మొదటిదశలో వీరు విష్ణుకుండిన నాణేల ననుకరించినట్లు కన్పిస్తుంది. చాళుక్యచోళ యుగంలో గద్యాణం, మాడ, రూక, చిన్నం అనే నాణేల పేర్లున్నాయిగాని వాని స్వరూపాన్ని గ్రహించడానికి ఆధారాలు లేవు. కాకతీయుల నాణేలు కూడ ఎక్కువగా లభించకపోవడం దురదృష్టకరం 'దాయగజకేసరి' అనే లేఖనం ఉన్న ప్రతాపరుద్రుని బంగారు నాణేలు స్వల్పంగా దొరికాయి. ఇటీవల తెలంగాణంలో కాకతీయుల వరాహచిహ్నం ఉన్న యాదవరాజుల వెండి నాణేలు దొరకడం విశేషం. విజయనగర రాజుల నాణేలు ఎక్కువగానే దొరుకుతున్నాయి. వానిలో వైవిధ్యం కన్పిస్తుంది. నాణేలవల్ల నాటి ఆర్థిక పరిస్థితులే

గాక ఆయారాజుల గుణగణాలు, రాజ్యవిస్తీర్ణం, మతాభినివేశము మొదలైన అంశాలు గ్రహించవచ్చు.

నిర్మాణాలు :

ప్రాచీన మానవుడు విడిచివెళ్ళిన బౌతికావశేషాల్లో కుండపెంకులు, రాతి పనిముట్లు, ఇటుకలవంటివి కూడ నాగరికతా పరిణామంలో భిన్నదశల క్రమాన్ని వాటి స్వభావాన్ని తెలియజేస్తాయి. ఇక ఆంధ్రదేశంలో నిర్మాణాల చరిత్రకూడ శిలా యుగాంతంలోనే ప్రారంభమవుతున్నది. 'రాక్షస గుళ్ళు' అనే నాటి సమాధులు ఆంధ్రుల మొదటి కట్టడాలు. రాక్షస గుళ్ళ ద్వారా ఆ యుగంలోని నాగరికతా స్వభావము, మతవిశ్వాసాలు ఆచారాలేగాక వానిలోని ఆస్థికలు, కశే బరాలవల్ల అవి నిర్మించిన ప్రజల జాతీయతను గ్రహించవచ్చు. తరువాతవి బౌద్ధనిర్మాణాలు. క్రీ. శ. మూడో శతాబ్దం నుండి దేవాలయ నిర్మాణం ఆంధ్ర దేశంలో ముమ్మరంగా సాగింది. చోళ - చాళుక్యులుగలనుండి ఆంధ్ర దేవాలయాల్లో అక్కడక్కడ చిత్రలేఖనాలు కనిపిస్తున్నాయి. స్తూపాలను అలయా లను అలంకరించిన శిల్పాలు, చిత్రలేఖనాల ద్వారా నాటి గృహోపకరణాలు, కేశాలంకరణ, వస్త్రధారణ, ఆభరణాలు, వినోదాలు, వాద్యాలు, ఆయుధాలు మొదలుగా నాటి సాంఘిక జీవితంలోని అనేకాంశాలను గురించి వివరాలు లభిస్తున్నాయి.

ఆంధ్రదేశం

ఆంధ్రులు నివసించే దేశం కాబట్టి ఆంధ్రదేశం అనే పేరు వచ్చినట్లు స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది. ఐతరేయ బ్రాహ్మణం (క్రీ.పూ. 1500) ఆంధ్ర పదాన్ని జాతిపరంగానే వాడింది. ఇతిహాస పురాణాలు దాక్షిణాత్య జాతులతో కలిపి ఆంధ్రులను ప్రస్తావించినాయిగాని వారి నివాసాన్ని నిర్దేశించి చెప్పలేదు. అశోకుని 13 వ శిలాశాసనం (క్రీ.పూ. 256) ఆంధ్రులు 'రాజవిషయం' అంటే మౌర్య సామ్రాజ్యంలో నివసించే వారుగా మాత్రమే చెప్పింది. క్రీ.పూ. 4 వ శతాబ్దిలో మౌర్య ఆస్థానానికి గ్రీకురాయబారిగా వచ్చిన మెగస్తనీస్ ఆంధ్రులు గొప్ప నైసిక బలం ఉన్న వారని వర్ణించినాడు; ఏరియన్ కూడా ఆంధ్రులకు మున్నె రాజ్యాలున్న వన్నాడు. కాని పీఠెవరూ ఆంధ్రులు ఏ ప్రాంతంలో ఉన్నారో చెప్పలేదు.

ఆంధ్రుల నివాసం గురించిన మొదటి సూచన బౌద్ధ జాతక కథలలో లభిస్తున్నది. భీమసేన జాతకం ఆంధ్రాపథాన్ని ప్రస్తావించగా నెరివణిజ జాతకం తేలివాహనదిపై నున్న ఆంధ్రనగరిని పేర్కొన్నది. తేలివాహనది ఒరిస్సాలో ప్రవహిస్తున్న మహానదికి ఉపనదియని కొందరి (కె.పి. జయస్వాల్) అభిప్రాయం. కాని నల్లగా ప్రవహిస్తున్నందున కృష్ణానదియే 'తేలివాహ' అని

మరికొందరి (పి. సి. రాయ్ చౌదురి) సూచన, అయినచో కృష్ణానదిపై నున్న రాన్యకటకమే ఆంధ్రనగరి అయి వుంటుంది. బౌద్ధ వాఙ్మయంలో స్థానం పొందింది కాబట్టి సాధారణంగా ఆంధ్రనగరి బౌద్ధక్షేత్రమై యుండవలె. రాన్యకటకం అశోకుని పూర్వం నుండి బౌద్ధ క్షేత్రమైనట్లు ఇటీవలి త్రవ్వకాలవల్ల తెలుస్తున్నది అంతేగాక ఆంధ్రదేశాన్ని గురించిన మొదటి శాసన ప్రమాణం మహారాజ శివస్కందవర్మ మైదవోలు తామ్రశాసనం (క్రి.శ. 300). అది ధనకటకాన్ని ఆంధ్రపథానికి రాజధానిగా పేర్కొంటున్నది. పూర్వకాలంలో రాజ్యాన్నిబట్టి రాజధానికి, రాజధానీనగరాన్నిబట్టి రాజ్యానికి పేర్లుపెట్టే ఆచారం ఉంది. అందుచేత ధనకటకానికి ఆంధ్రనగరి అనే మరో పేరుండడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. కాబట్టి మైదవోలు శాసనంలోని ఆంధ్రపథము, భీమసేన జాతకంలోని ఆంధ్రాపథము ఒక దేనిని దాని రాజధానియైన ధనకటకమే సెరివణిజ జాతకం లోని ఆంధ్రనగరమని నిర్ణయించవచ్చు. ఈ ఆంధ్రాపథకమే ఆంధ్రదేశానికి బీజప్రాయం.

అయితే ఆంధ్రులు దక్షిణాపథంలో సువికాల ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించి వున్నట్లు వాఙ్మయంలో సూచనలున్నాయి. ఐతరేయ బ్రాహ్మణం ప్రకారం ఆంధ్రులు విదర్భకు దక్షిణ భూముల్లో నివసిస్తున్నట్లు ఉంటే మహాభారతం వారిని వనవాస (బనవాసి-మైసూర్) ప్రాంతవాసులైనట్లు చెబుతున్నది. పౌరాణిక వాఙ్మయంలో ఆంధ్రులు తూర్పు భారతంలోని శబర గుహాది జాతులతో కలిసివున్నట్లు ఉంది. సుత్రనిపాతంపైని వ్యాఖ్యాన గ్రంథంలో అస్సక ములకలను ఆంధ్రజన వదాలుగా పేర్కొన్నారు. వీనిలో అస్సక జనపదం నేటి నిజామాబాద్ జిల్లాగా గుర్తిస్తున్నారు. అస్సక రాజధాని పౌదన్యపురమే నేటి బోధన్. ఏరియన్ పేర్కొన్న ముప్పై రాజ్యాలలో అస్సక ఒకటి అయివుంటుంది.

త్రిలింగదేశం :

ఆంధ్రదేశం, త్రిలింగదేశం అనేవి పర్యాయపదాలుగా వాడుతున్నాం. త్రిలింగ వదం ఆంధ్ర వదం అంతటి ప్రాచీనం కాకపోయినా వదన్యరూపం, ఉత్పత్తి, అర్థాంతను గురించి వాదోపవాదాలతో కూడిన పెద్ద చరిత్రే వుంది.

శ్రీకైలం భీమ కాశేశ మహేంద్రగిరి సంయుతం

ప్రాకారముహత్ కృత్యా త్రివిధ్యారా మపాకరోత్....

అంటూ స్కాందపురాణం శ్రీకైలం, దాక్షరామం, కాశేశ్వరం (కరింనగర్ జిల్లా), మహేంద్రగిరి ప్రాకారంగా ఉన్నదేశం త్రిలింగ దేశమని నిర్వచించింది. కాని ఏ విధంగా ఆలోచించినా ఈ క్షేత్రాలను ఆంధ్రదేశానికి ఎల్లలుగా అంగీకరించలేము. ఇంతకంటే మెరుగైన అర్థాన్ని విన్నకోట పెద్దన సూచించినాడు.

“ధర శ్రీవర్మత కాశ్యప దామరామ సంజ్ఞవరలు త్రిలింగా

కరమగుట నంద్రదేశం బరుదార త్రిలింగ దేశమనజనుకృతులన్”

మూడు శైవ శ్లోకాలున్నందున త్రిలింగ దేశం అయిందంటాడు. కాని ఆంధ్ర దేశంలో ప్రసిద్ధమైన శైవ శ్లోకాలు మూడేకాదుగదా! వాస్తవానికి ఈ శ్లోకాల కంటే మిక్కిలి ప్రాచీనమైనది త్రిలింగ లేక తిలింగ పదం. కాబట్టి శైవ శ్లోకాల పరంగా త్రిలింగకు అర్థం సాధించజూనడం చరిత్ర నిర్దంకాదు.

త్రిలింగ పదం ‘త్రికళింగ’ నుండిగాని ‘తెన్కళింగ’ నుండి గానీ వచ్చి వుంటుందనే వాదాలున్నాయి. గంగా గోదావరీముఖద్వారాల మధ్య విస్తరించిన కళింగ రాజ్యంలో ఉత్తర, మధ్య, దక్షిణకళింగలనే మూడు విభాగాలున్నాయి. ఉత్తర కళింగే ఉత్కళ అయింది. మధ్యకళింగనే ‘టాలెమీ’ ‘మోడోకళింగ్’ అని వ్యవహరించివుంటాడు. దక్షిణకళింగనే, ‘తెన్కళింగ్’ అన్నారని అదే తెనుగుగా అనంతరం తెలుగుగా మారివుంటుందని ఒక అభిప్రాయం. అయితే ‘తెన్కళింగ’ పదం ఎన్నడూ వాడుకలో ఉన్నట్లు తెలియదు; అదీగాక ‘తెనుగు’ కంటే తెలుగే ప్రాచీనతర రూపం. ఇక మహేంద్రగిరి నుండి గోదావరీ ముఖద్వారం వరకు విస్తరించిన దక్షిణ కళింగ మూడవ కళింగ. అదే సంస్కృతంలో త్రికళింగ అయి వుంటుంది. కాని మూడవ కళింగను తృతీయ కళింగ అని సంస్కృతీకరించవలె; త్రికళింగ అనికాదు. క్రీ. శ. 6, 7 శతాబ్దాలలో దక్షిణ కళింగాధిపులైన గంగ, తూర్పు చాళుక్యరాజ వంశాలవారు ‘త్రికళింగాధీశ్వర’ బిరుదం ధరించినారు. త్రికళింగ పదంలోని ‘క’ అక్షరం క్రమంగా లుప్తమై త్రిలింగ అయిందని ఈ వాదం సారాంశం. ఈ వాదంలోని ఇతర లోపాలెట్లా ఉన్నా తిలింగ (త్రిలింగ) పదం త్రికళింగ పదంకంటే ప్రాచీనమైనందున త్రికళింగ నుండి త్రిలింగ జన్మించినదనడం సబబుకాదు.

‘ఆంధ్ర’ పదం వలెనే త్రిలింగకూడా మొదట్లో తెలుగు లేక తిలింగ అనే ప్రజలను సూచించిన పదమై ఉన్నట్లు కన్పిస్తుంది. క్రీ.శ. 130 ప్రాంతానికి చెందిన టాలెమీ రచనలో ట్రిలింగాన్, ట్రిటిప్రాన్ అనే పదాలు కన్పిస్తున్నాయి. ఐదో శతాబ్దానికిగా చరిత్రకారులు బావిస్తున్న ‘అగత్రియమ్’ అనే తమిళ వ్యాకరణ గ్రంథంలో “కొంగణం, కన్నడం, కొల్లం, తెలుంగం” అని బాషా పరంగా ‘తెలుంగు’ కన్పిస్తున్నది. వాయు, మార్కండేయ పురాణాల్లో “అర్థ పాశ్చాతిలింగాళ్ళ మగధాళ్ళ వృత్తైః సహ” అనీ “తిలింగా కుంజరదరీకచ్చ వాసాళ్ళమేజనాః” అని ప్రజాపరంగా రేప రహితంగా తిలింగ పదం వాడినారు. అయితే ఈ పురాణాలకాలం నిర్ణయించడం గానీ వానిలోని ప్రక్షిప్తాలను పరిశీలించడం గానీ సాధ్యం కానిపని. క్రీ.శ. పదోశతాబ్ది వాడైన రాజశేఖరుడు

‘త్రిలింగాధిపతి’ అని ప్రయోగించినాడు. కాకతీయులు ‘త్రిలింగదేశ పరమేశ్వర’ బిరుదు ధరించారు. వారి సమకాలికులైన యాదవరాజుల మంత్రి హేమాద్రి తన ‘వ్రతఖండం’లో ‘తిల్లింకాధిపతి’ ‘తైలింగ షితపాల’ అనే ప్రయోగించినాడు. దీనివల్ల ఒకే కాలంలో తిలింగ త్రిలింగ రూపాలు రెండూ వాడుకలో నున్నట్లు స్పష్టమవుతుంది.

ముందారీ బాషల్లో ‘కళింగ’ పదానికి తీర్థప్రజలు అనీ ‘త్రిలింగ’ (తిలింగ) పదానికి ‘దేశస్థప్రజలు’ అనీ అర్థం ఉంది. వన దేశంలో నదీ, పర్వత ప్రాంతాలకు వ్యవసాయ ఉత్పత్తులకు ఉన్న పేర్లు ముందారీజాతులు పెట్టినవేనని చారిత్రకుల అభిప్రాయం. కాళింగులకు పశ్చిమాన తైలింగులు పొరుగువారై వుంటారు క్రీస్తుపూర్వం నాలుగో శతాబ్దికే బర్మాలో తలైంగ్ అనే ప్రజలు ఉన్నారని తెలుస్తుంది. ప్రాచ్యాంధ్రంలోని తైలింగ్లు బర్మాలోని తలైంగ్లు ఒక జాతి కాబలేననడం సమజసం. కోలామీ బాషలో ‘తలైంగ్’ పదానికి నాయకత్వం వహించినవారని అర్థం. బహుశా కోలామీ ప్రజలను తలైంగు లొకప్పుడు జయించి వుండవచ్చు. క్రమంగా క్రీ.శ. తొమ్మిదో శతాబ్దానికి శైవం విజృంభించి తిలింగ త్రిలింగగా సంస్కృతీకరింపబడి శైవపరమైన అర్థం కల్పితమై కాకతీయయుగంలో బహుళ ప్రచారం సాధించింది. ఆంధ్రదేశానికి త్రిలింగదేశం పర్యాయపద మయింది.

కాకతీయుల అనంతరం ముస్లిం దండయాత్రకులు, పాలకులు, ‘తెలంగాణా’ పదానికి ప్రచారం తెచ్చినారు. క్రమంగా ఆపదం నేటి తెలంగాణాకు పరిమితమై పోవడం విశేషం. కాని ఓరుగల్లునుండి పాలించిన కావయనాయకుడు ‘ఆంధ్రసురత్రాణ’ బిరుదం ధరించగా కృష్ణాముఖద్వారంలోని శ్రీకాకుళాంధ్ర విష్ణువు కృష్ణదేవరాయలతో “దేశంబు తెలుగు ఏను తెలుగు వల్లభుండ” అని చెప్పుకొన్నాడు.

ఆంధ్రజాతి

ఆంధ్రుల జాతీయతను గురించి భిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి. ఐతరేయ బ్రాహ్మణంలో ఆంధ్రజాతిని గురించి ప్రస్తావించిన వాక్యానికి వ్యాఖ్యానం సంశయ స్పదంగా ఉంది. ఆ బ్రాహ్మణంలోని కథ ఇది: యజ్ఞపథుగా కొంపోబడుచున్న బ్రాహ్మణయువకుడు శునస్నేపుని రక్షించి విశ్వామిత్రుడు తన ఆశ్రమానికి తీసుకు వెళ్ళితన కుమారులను శునశ్నేపుని సోదరునిగా స్వీకరించమనగా వారిలో కొందరు నిరాకరించినారు. విశ్వామిత్రుడు కోపించి అవిదేయులైన వారిని ఆర్యభూముల నుండి బహిష్కరించగా వారే ఆంధ్ర, పుళింద, శబర, మూతిబాది జాతులయ్యి నారు. ఈ కథను బట్టి ఆంధ్రులు విశ్వామిత్రుని సంతతివారు. విశ్వామిత్రుడు ఆర్యుని. అవిదేయత వల్ల పతితులైన ఆర్యులు ఆంధ్రులని ఒక వ్యాఖ్యానం.

ఈ బ్రాహ్మవాంలోని 'ఏకేంద్రాః పుండ్రాః శబరాః పుళిందామూతిబాఇత్యుదంత్యా బహవోథవంతి' అనే వాక్యానికి విశ్వామిత్రుని కుమారులు ప్రైజాతులలో కలసి పోయినారు అనే వ్యాఖ్యానం కొందరు చేస్తున్నారు; ఇది యిట్లంటి విశ్వామిత్రుని జాతీయతే అనుమానాస్పదంగా వుంది. విశ్వామిత్రుడు ఆర్కేతరుడని ఆర్య దండ యాత్రికులలో మొట్టమొదట చేరిన స్థానికుడని ఒకరి పరిశీలన. స్వర్గంపై ఇంద్రుని గులాధిపత్యంమీద, బ్రాహ్మజాధిపత్యంమీద, రక్తనీక్రమైన వైదికక్రతు కాండమీద విశ్వామిత్రుడు విప్లవధ్వజం ఎత్తినాడు. వశిష్ఠునితో సుదీర్ఘ సంఘర్షణ అనంతరం బ్రహ్మత్వం సాధించినాడు. ఆర్య దేవతాగణంలో తాను జేరడానికి ప్రతిఘటించిన దక్షుని నిర్జించిన శివునివలె విశ్వామిత్రుని జీవితంలోని ఈ సంఘటనలు పై అభిప్రాయాన్ని బలపరుస్తున్నాయి. శునశ్శేపుని కథ కూడ పై అభిప్రాయాన్నే సూచించవచ్చు. ఆర్యులతో చేరిన విశ్వామిత్రుడు తనవారిని సయితం ఆర్యాధిపత్యం అంగీకరించవలసిందని కోరగా అందుకు అంగీకరించనివారు ఆర్యాధికారాన్ని ప్రతిఘటించే శక్తి చాలక ఆర్యాక్రమిత భూముల నుండి నిర్గమించారనేదే ఆ సూచన.

భాగవతాది పురాణాల్లో అంధకులే ఆంధ్రులని యదవృష్టి భోజ కుమారాది ఆర్యజాతులలోని వారైన ఆంధ్రులు ఆర్యులని ఒక వాదం. ప్రాకృత వాఙ్మయం ఆంధ్రులను అంధకులని వ్యవహరిస్తున్నది. ప్రాకృతాంధకులు పౌరాణికాంధకులు ఒకరేననేది కూడ వీరి వాదంలో ఒక భాగం. పౌరాణిక అంధకులను ఆంధ్రులనడానికి వీలులేదు. ఆంధ్రశబ్దం ప్రాకృతంలో అంధ అవుతుంది. 'క' అనేది నివాస స్థలాన్ని సూచించే ప్రత్యయం. ప్రాకృతంలోని బౌద్ధవాఙ్మయం ఆంధ్ర భిక్షువులను అంధకులు అని వ్యవహరించింది. పురాణాలు అంధకులను వృష్టి భోజాది ఔత్తరాహజాతులతో కలిపి చెప్పినాయి గాని రాక్షసాత్ములైన శబర పుళిందాదులతో చెప్పలేదు. మరొక విశేషం; వృష్టి భోజాంధక అని చెప్పిన భాగవత పురాణానికి ఆంధ్ర పదంతో పరిచయం వుంది. అందుచేత భాగవతకారునకు అంధక, ఆంధ్ర అనే రెండు భిన్న జాతు లున్నట్లు తెలుసునడం స్పష్టం, కాబట్టి అంధకులే ఆంధ్రులనడం సరియైన వాదం కాదు.

ఆంధ్రుల అనార్యత్వానికి ఆర్యవాఙ్మయంలో సందేహానికి తావులేదు. ఐకరేయబ్రాహ్మణం ఆంధ్రులను శబరజాతితో కలిపి చెప్పిందికదా! నేటికీ శబరులు ఆంధ్ర ఉత్కళ రాష్ట్రాల్లో ఉన్నారు. వారి శరీర నిర్మాణాన్ని గాని సంస్కృతిని గాని పరిశీలించినవారు వారిని మంగోలు జాతివారిగా నిర్ణయిస్తున్నారు. అయినచో శబరుల సోదరులైన ఆంధ్రులు ఆర్యజాతివారని చెప్పడం సమంజసం కాదు. ఇక మహాభారతం ఆంధ్రులను దక్షిణావధానులైన చేర,

చోళ, పాండ్యాదులతో గలిపి చెప్పింది మత్స్య, భాగవతాది పురాణాలు కూడా వారిని ప్లేచులుగా వర్ణిస్తున్నాయి. ఆంధ్రులు గ్రామబహుప్రదేశాల్లో మాత్రమే నివసించడానికి యోగ్యులు అని మనుధర్మశాస్త్రం శాసించింది. అయితే ఈ స్మృతి వాఙ్మయం తయారైన రోజుల్లో ఆంధ్రులు బౌద్ధమతాభిమానులైనందున ఆ వాఙ్మయం వారిని ప్లేచులుగా చిత్రించినది ఒక ఊహ (డా. డి. సి. సర్కార్). కాని బౌద్ధమత చరిత్రలో రెండో ఆశోకుడుగా ప్రసిద్ధుడైన కనిష్కుని ఆస్థానవైద్యుడు, బౌద్ధుడైన చరకుడు తన సంపాతలో—

“గుప్త్రోలూ కశ్యకాకాద్యైః స్వప్నేయః పరివార్యతే

రక్షః ప్రేత పితౄణాం శ్రీ చందాల ద్రవిదాంధ్రకైః”

అంటూ ఆంధ్రుడు కలలోకి వస్తే ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోవాలని సూచించి నాడు. అందుచేత ఆంధ్రుల ప్లేచ్ఛత్వానికి వారి బౌద్ధమతం కారణం కాదని తెలుస్తున్నది.

జాతీయతను నిర్ణయించడానికి ఆవయవ నిర్మాణ పరిశీలన ఒక ముఖ్య సాధనం. అయితే శతాబ్దాల తరబడి ఒకే ప్రాంతంలో కలసివున్నందున, యుగయుగాలుగా భిన్న ఆర్థిక రాజకీయ కారణాల ఫలితంగా జరిగే సామాజిక పరివర్తనా ఫలితంగాను జాతి సాంకర్యానికి అవకాశం ఉండి ఒకే వ్యక్తిలో భిన్న జాతుల లక్షణాలు కన్పించడం సంభవం కాని స్థూలంగా ఆంధ్ర ప్రజలను పరిశీలిస్తే వారిలో మధ్యధరా, అస్సోలాయిడ్, మంగోలాయిడ్ జాతుల లక్షణాలు కన్పిస్తాయి. వీరందరూ ఆర్యేతర జాతులే. మధ్యధరా జాతికి మధ్యస్థమైన దేహ ప్రమాణం, వెడల్పుగా పొట్టిగా ఉండే ముఖాలు, వంకరులు ఎక్కువగా లేని జాట్లు, గోధుమవర్ణం ముఖ్య లక్షణాలు. ముఖ్యంగా తీరమైదానంలోని అగ్ర వర్ణాల్లో ఈ లక్షణాలు ఎక్కువగా కన్పిస్తాయి. అదీగాక ఆంధ్రదేశంలో “రాక్షస గుళ్ళు” అనే ప్రాచీన సమాధులున్నాయి. వీరిలో లభించిన అస్థివంజ రాల్లో మధ్యధరా జాతుల లక్షణాలు స్పష్టం. ఒకప్పుడీ జాతులు ఆసియామైనర్ నుండి గంగా మైదానం వరకు విస్తరించివుండేవారని పారశీక గ్రంథమైన అవేస్తాలోని ‘దాహదహ్యలు’ ఋగ్వేదంలో దాసదస్యులు వీరేనని చరిత్రకారుల నిర్ణయం. కాబట్టి ఆర్య ద్రావిడ సంఘర్షణ భారతదేశానికి వెలుపలే ప్రారంభమయింది. ఉత్తరాపథంలో ద్రావిడు లోకపుడుండేవారనడానికి బలూచిస్తాన్ లోని బ్రహ్మయూ ఖాషను నిదర్శనంగా ఉదాహరిస్తారు. ఇక దక్షిణ పీఠభూమిలోని ఆదివాసులు అస్సోలాయిడ్, మంగోలాయిడ్ జాతులకు చెందినవారు. నల్లమలారణ్యాల్లోని చెంచులు, కోయలు అస్సోలాయిడ్ జాతివారు. వీరివి పొట్టి దేహాలు, పొడవైన తలలు, చప్పడి ముక్కులు. మన్యప్రాంతారణ్యాలలోని సవరలు, గదబులు మంగోలాయిడ్లు. వీరిది నల్లని దేహకాంతి, బొద్దు

పెదవులు, చప్పిడి ముక్కులు. క్రమంగా ఈ జాతులవారు సమీప నాగరికతా సంస్కృతు లలవరచుకొని సమాజంలో కలిసిపోతున్నారనవచ్చు.

వాయు బ్రహ్మాండాది పురాణాల్లో హిమాలయాం కావలి ఉత్తర భూముల్లో వక్ష నదీతీరంలో ఆంధ్రులొకప్పుడు నివసించిన సూచనలున్నాయి. మధ్య ఆసియాలోని ఆక్సస్ నదియే పురాణాల్లోని వక్ష (చక్ష) నది. ములకలు, దరదులు, పొరదులు, పహ్లావులు మొదలైన తెగలు ఆంధ్రుల ఇరుగుపొరుగున ఉన్నట్లు పురాణాలు చెబుతున్నాయి.

“అథచీనమ రూంశైవ నణ్ణణాన్ సర్వములికాన్

సాస్థ్యాం స్తుషారాం స్తంపాకాన్ పహ్లావాన్ దరదాన్ శకాన్

ఏతాని జనపదాన్ చక్షుః స్థావయ స్త్రీ గతోదధిమ్”

అని వాయుపురాణము. నేటికీ మధ్యఆసియాలో బలక్ వశ్చిమాన సూరుమైళ్ళ దూరంలో “అన్తకుయి” అనే ప్రాంతం వుంది. అప్తనిస్థాన్లో యుద్ధప్రియులైన ఒక జాతి పేరు అన్చి రేక అందేరి. వక్ష (చక్ష) నదీతీర వాసులుగా పురాణాలు పేర్కొంటున్న దరద, పహ్లావ, ములక, పొరదాది తెగలు చారిత్రక కాలంలో తిరిగి ఆంధ్రులకు పొరుగువారుగా దక్షిణా పథంలో కనిపిస్తున్నారు. ములకు లాక్రమించిన ప్రాంతమే ములక రాష్ట్రమయింది. పహ్లావులు స్థిర పడిన ప్రదేశం పల్లవ భోగ్య (బొగ్గ)మై నేటి పలనాడయింది. ఆంధ్రుల నివాస స్థలమే ఆంధ్రాపథంగా జాతక కథంలో ప్రవేశించింది. అశోకుని శాసనాలు పొరదులను దాక్షిణాత్యులుగా పేర్కొన్నాయి. దరదులను పిశాచులని, వారిది వైశాచీభాష అని ఆర్యులు నిందించినారు. వైశాచీ భాషకు సంస్కృతానికి పోలికలున్నవని వండితుల అభిప్రాయం. కథా సరిత్యాగరంలోని గుణాధ్యుని కథ శాతవాహనుల కాలంలో వైశాచీ భాష మాతృభాషగా ఉన్నవారు ఆంధ్రుల్లో ఉన్నట్లు సూచిస్తుంది. కథా సరిత్యాగరాన్ని గుణాధ్యుడు వైశాచీభాషలో వ్రాసినాడట! కారణాంతరాల వల్ల, బహుశా ఆర్యదండయాత్రల తాకిడివల్ల చక్షనదీ వాసులైన ఈ జాతులన్నీ పలనవచ్చి దక్షిణా పథంలో స్థిరపడినారని భావించవచ్చు. ఈ జాతులన్నింటిని స్మృతివాఙ్మయం మ్రేచ్చులని పేర్కొంటున్నది.

ఈ మహాప్రస్థానంలోనూ దక్షిణా పథంలోను ఆంధ్రులకు మరికొన్ని తెగలతో సంబంధం ఏర్పడింది. వారిలో నాగులు, యక్షులు, అశ్మకులు, మహిషకులు, తెలుగులు ముఖ్యులు. పేర్లను బట్టి పేరితో చాలభాగం చిహ్నారధకులైన తెగలని చెప్పవచ్చు. బౌద్ధ వాఙ్మయంలోను సింహళ, సయాం దేశాల ప్రాచీన సాహిత్యంలోను కృష్ణా ముఖద్వారాన్ని నాగభూమిగా పరిచినారు. ఋగ్వేద కాలంలో క్రి.పూ. 2000) నాగులు పంజాబు ప్రాంతంలో నివసిస్తూ ఆర్య దండయాత్రలను తీవ్రంగా ప్రతిఘటించినారు. వీరిని శిక్షించేవులని ఆర్యకర్మలకు

విరోధులని ఋగ్వేదం వర్ణిస్తున్నది. వీరు మదనోత్సవాలలో ప్రధానాంశమైన లింగారాధకులయినట్లు గ్రహించవచ్చు, నాగులకు, ఆద్యులకు జరిగిన తీవ్ర సంఘర్షణలో “ఖాండవ దహనం”, జనమేజయ “సర్పయాగం” రెండు ముఖ్య మట్టాలు. ఈ ప్రమాదం నుండి తప్పించుకొన్న నాగులు దక్షిణంగా వలసవచ్చి కృష్ణా ముఖద్వారంలో స్థిరపడి ఉంటారు. అమరావతీ శిల్పాలలోని రాజులకు రాజులకున్న సర్పకీరీటాలు వారి జాతీయతకు చిహ్నంలే!

ఆంధ్రులకు సంబంధించిన అనేక గాథల్లో యక్షులప్రసంగం కనిపిస్తున్నది. వీరుకూడ ఆర్యేతరులే. శాతవాహన వంశ మూలపురుషుడు సాతుడనే యక్షుని కొడుకైనట్లు తెలుస్తుంది. యక్షులే నేటి జక్కలయి వుంటారు. ‘యక్ష గాన’ మనే పేరు యక్షుల సంగీతాభినివేశానికి నిదర్శనం. నేటికీ జక్కల వాండ్రు నాటకాలాడడంలో ఆరితేరినవారు. నాగులు, యక్షులు ఆదిమ శైవాన్ని అనుసరించినారని చెప్పవచ్చు. శివుడు నాగభూషణుడు; యక్షగణాధ్యక్షుడు. క్రమంగా వీరు బౌద్ధాన్ని ఆదరించినారు బౌద్ధవాఙ్మయంలో నాగులు, యక్షులు పెద్ద కట్టడాలు నిర్మించడంలో నీర్దహస్తులనే వర్ణనలున్నాయి. ఆంధ్రదేశంలోని ప్రాచీన స్తూపాలు వీరి నిర్మాణాలే అయివుంటాయి.

ఇక అశ్వక మహిషకులు. అశ్వక వదం అశ్వకరూపంలో కూడ కనిపిస్తున్నది. నాగులవలె వీరు అశ్వమహిష చిహ్నారాధకులైన తెగలని భావించవచ్చు. శాతవాహన వదానికి ప్రజలస్కీ పండితుడు ముందారీ భాషలో అశ్వసంతతి (సత=అశ్వము, పహన్=కొడుకు) అనే అర్థం వుందని చెప్పినాడు. ఈ నిర్వచనం శాతవాహనులు అశ్వక తెగకు చెందినవారనినప్పుడు సరిపోతుంది. గుంటువల్లి శాసనంలోని కళింగాధిపతికి “మహిషకాధిపతి” అనే బిరుదుంది. ఆంధ్ర కర్ణాటక సరిహద్దు ప్రాంతాల్లో (మెదక్, నల్గొండ, ధర్వాడ్ జిల్లాలలో) మహిష కులుండినట్లు పురావస్తు ఆధారాలవల్ల తెలుస్తున్నది. ఆంధ్రజాతిలో లీనమైన మరొక తెగ తెలుగులు.

అహార సంపాదనలోని కష్టనిష్ఠురాలు, ఇతర జాతులవల్ల కలిగే భయాందోళనలు వంటి కారణాల ఫలితంగా పరస్పర సహకార అవశ్యకత గుర్తించి ఈ జాతులన్నీ క్రమంగా ఐక్యమయినాయి. జాతి సాంకర్యం సాంస్కృతిక సమ్మేళనం దక్షిణాపథంలో శిలాయుగంలోనే కనిపిస్తున్నది. ఈ జాతులలో సాహసోపేతులు యుద్ధప్రియులైన ఆంధ్రులు రాజకీయాధిక్యం సాధించడంలో వారి ఆధిపత్యం కిందికి తెచ్చిన తెగలన్నీ స్వీయవ్యక్తిత్వం కోల్పోయి ఆంధ్రులయినారు. భిన్న జాతుల సమ్మేళనం ద్వారా ఆంధ్రజాతి ఏర్పడిందని సూచించడానికే బహుశా “ఆంధ్రాశ్చ బహువః” అంటూ

మహాభారతం నిర్వచించింది. వాసిష్ఠీపుత్రపులోమావికి 'నవనరస్రామి' అనే బిరుదు వుంది.

ఆంధ్రభాష :

ఆంధ్రులు మాట్లాడే భాషకు ఆంధ్రము, తెలుగు, తెనుగు అనే పేర్లున్నాయి. తెలుగుకు రూపాంతరమే తెనుగు అని అంగీకరించవచ్చు. తెనుగు రూపాన్ని మొట్ట మొదటిసారిగా ప్రయోగించింది పదకొండో శతాబ్దంలో నన్నయ భట్టారకుడు. తెనుగు ఉత్పత్తి ఆధ్యాన్ని గురించి పండితుల్లో అనేక ఊహాపోహలున్నాయి. ఇక ఆంధ్ర, తెలుగు అనేవి ఆంధ్రజాతిలో జీర్ణించుకుపోయిన రెండు ముఖ్య తెగలని తెలుస్తుంది. అయితే తెలుగుతెగ ఆంధ్రజాతిలో సమైక్యమైనపుడు ఇతర తెగల భాషలవలె తెలుగుభాష సయితం వ్యక్తిత్వం కోల్పోయి వుండవలసింది. ఆ విధంగా జరగలేదు. అందుకు కారణం ఊహించడం కష్టం కాదు. వైదిక వాఙ్మయం ఆంధ్రులు సాహసోపేతులయిన సంచారకజాతి అని సూచిస్తున్నది. ఇక తెలుంగులు తీరమైదాన ప్రాంతాల్లో కళింగులకు పొరుగున వ్యవసాయాది వృత్తులవలంబించిన స్థిరనివాసులు. కళింగ పదానికి పరిధాన్యం తినేవారనే అర్థం కూడా ఉంది. తెలుగులువారి సోదరులే! అందువల్ల తెలుంగుల భాషా సంస్కృతులు ఆంధ్రుల భాషాసంస్కృతుల కంటే కొంత పరిణతి చెంది వుండటంలో ఆశ్చర్యం లేదు, కాబట్టి సైనికంగా విజేతలయినప్పటికీ ఆంధ్రులు విజితులైన తెలుంగుల భాషను అనుసరించక తప్పలేదు. అదే కారణంగా తెలుంగులు ఆంధ్రజాతిలో జీర్ణమైపోయినప్పటికీ తెలుగుభాష వ్యక్తిత్వం నిలబడింది. విజితుల సంస్కృతి విజేతలను నిర్మించిన సంఘటనలు చరిత్రలో లేకపోలేదు. రాజకీయాధికారం నెరపుతున్నది ఆంధ్రులయినందున వారు వాడుతున్న తెలుగు భాషకే ఆంధ్రభాష అని వ్యవహారం ఏర్పడింది.

ఆంధ్రభాష సంస్కృత లేక ప్రాకృతజన్యం అనే వాదంలో సత్యంలేదు. ఆంధ్రభాష సంస్కృతం, తెలుగుభాష అర్యేతరం; రెండింటి మిశ్రమమే నేటి ఆంధ్ర లేక తెలుగు భాష అని మరికొందరు వాదిస్తారు. ఆంధ్రులు కూడ అనార్యతెగయే అనే పరిశీలనతో ఆ వాదం కూడ నిలవదు. ఈ వాదనలన్నీ అర్యసంస్కృతి అనార్య సంస్కృతి కంటే ఉదాత్తమైనదనే అభిప్రాయం వల్ల, మన సనాతన పండితుల్లో సంస్కృతం పట్ల ఉన్న అభిమానంతో "తల్లి సమస్త భాషలకు దైవత భాష" అనే భావం నుండి బయలుదేరినాయి. ఇటీవలి పరిశోధనలు అర్య సంస్కృతి గొప్పదనే అభిప్రాయాన్ని తొలగిస్తున్నాయి. మైందవనాగరికతా పరిణామంలో అర్యేతర సంప్రదాయాలు సంస్థలు ప్రదానపాత్ర వహించినట్లు స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది. వైదిక భాషలోనే ఆసంఖ్యాకంగా అర్యేతర భాషా పదాలున్నాయని కిట్టెల్, గుండెర్ట్ మొదలైన పండితులు పరిశీలించినారు.

ఆర్యేతర భాషాపదాలు మార్పులు పొందిన సంస్కృతంలో చేరినట్లు క్రి.శ. 8 వ శతాబ్దివాడైన కుమారిలభట్టు వంటి సనాతన పండితులు అంగీకరించినారు. కొన్ని పదాలను (కావేరి, మందిర, బలాక) తమ కనుకూలమైనట్లు సంస్కృతీకరించినారు. కొన్నింటికి (మైసోలియా=కృష్ణా, చేబోలు=తామ్రపురి; ముడియ నూరు=చూడాగ్రామం) సమానార్థకాలైన సంస్కృత పదాలు సృష్టించి పూర్వ పదాలను రూపుమాపినారు. ఈ పద్ధతుల్లో సంస్కృత పదజాలం పెరిగింది. అందుచే దేశీయ భాషల్లో తద్భవాలుగా వ్యవహారంలో ఉన్న పదాలే వాని మాతృ కలుగా భావిస్తున్న సంస్కృత పదాలకు మాతృకలై వుండవచ్చు.

కుమారిలభట్టు అంధ్రుడే అయినా అంధ్ర ద్రావిడ భాషలను మేచ్చు భాషలనినాడు. గోండ్, కుయి, కోలామి మొదలైన అదిమ జాతుల భాషల్లో తెలుగు పదాలకు మౌలికరూపాలున్నట్లు భాషాశాస్త్రవేత్తల పరిశీలన. తల్లెంగ్ అనే కోలామి పదమే తెలుగుకు మూలమై యిందవచ్చునని పేర్కొన్నాముగదా! ఒంగోలు, మద్రాస్ నగరాల మధ్య తీరాంధ్రాన్ని 'అరువాపదతలై' అనేవారు. ప్రకోశం జిల్లా కందుకూరు సమీపంలోని మాలకొండలోని గుహాముఖంపైని శాసనం క్రి.పూ. 2వ శతాబ్దం నాటిది. ఆ శాసనం 'అరవకుల'జాడైన వీరిసెట్టిని పేర్కొంటున్నది. మైసోలియా (కృష్ణా)కు దక్షిణంగా 'అరువర్నా' అనే ప్రజలున్నట్లు టాలెమీ వ్రాసినాడు. ఈ ప్రాంతం ప్రజలు "కొడుందమిళం" మాట్లాడతారని 'తొల్కాప్పియం' పేర్కొన్నది. ఈ విధంగా అంధ్రజాతిలో లీనమైన భిన్న తెగలు మాట్లాడే అనేక భాషాసంతులు కలసి అంధ్రభాషా మహానది అయింది. సంస్కృత భాషాప్రాంతానికి సమీపంలో ఉన్నందున, చిరకాలం ప్రాకృతం (క్రి.పూ. 300-క్రి.త 300) ఆనంతరం సంస్కృతం (క్రి.శ. 300-600) రాజభాషలుగా ఉన్నందున ఆ భాషల పదాలు అసంఖ్యాకంగా అంధ్ర భాషలో చేరినాయి. క్రి.శ. మూడో శతాబ్ది ప్రాంతానిదైన అమరావతీ శాసనంలో 'నాగబు' అనే పదం ఉంది. సంస్కృత పదాల అంధ్రీకణము ఈ పదం నూచిస్తుంది. ఈ విధంగా పరిణామం చెందిన అంధ్రభాషకు సంస్కృతానికి జన్య జనక సంబంధం స్థాపించబూనడం వ్యర్థప్రయత్నం.

సంస్కృత ప్రాకృతాలకు భిన్నమైన భాష అంధ్రులకు ఉన్నదనటానికి నిదర్శన లున్నాయి. ఆర్యేతర జాతుల్లో బౌద్ధమత వ్రచారానికి వారి వారి భాషలే (అసరియకో అంధదమిలాది) వాడవలెనని గౌతమ బుద్ధుడు ఆదేశించినాడని బుద్ధమోషుడు (క్రి.శ. 5 వ శతాబ్ది) వ్రాసినాడు. అంధ్రదేశంలో లభ్యమైన ఆశోకుని ధర్మలిపులు ప్రాకృతంలో ఉన్నమాట నిజమే! అంతమాత్రం చేత ప్రజలకు ప్రాకృతం మాతృభాష అనడం అసమంజసం. ధర్మలిపులు దేశం లోని విద్యావంతులనుద్దేశించినవి; భారతదేశంలో సాంస్కృతిక సమైక్యసాధనకు

లక్ష్యంగా వేసినవి. నాటక బాషా లక్షణాలు వివరంగా ఆంధ్ర కిరాత ద్రావి
దాది ప్రాంతాలకు వారివారి బాషలుగాక శౌరసేని ప్రాచ్యతం ప్రయోగించాలని
భరతుడు శాసించినాడు. భరతుడు క్రిస్తుపూర్వం వాడని, క్రి. శ. 5, 6 శతాబ్దం
వాడని భిన్నవాదాలున్నాయి. సంస్కృత ప్రాకృతాలలో బాటు 'దేశీ' బాషనుకూడా
త్యజించి తన బృహత్కథను పైకాచీ బాషలో గుజాడ్యుడు వ్రాసినాడని
ఐతిహ్యం. ఇందలి దేశీబాష సంస్కృత ప్రాకృతాలకు భిన్నమై నేటి తెలుగు
బాషకు తల్లి అని బావించవచ్చు. ఇక, హాలుని (క్రి. శ. 100) గాథా సప్తశతి
లోని తెలుగు పదాలు ఒక పెద్ద పట్టిక అవుతాయి. శాతవాహనుల ద్వితీయా
నాడేలోని ఒక బాష ప్రాకృతం; మరొకటి దేశీ; 'గోతమిపుత్రస నీరిసతకణిస'
అని ప్రాకృతంలో ఉన్న శాసనం దేశీలో 'గోతమి మగకు తిరుహత కణికు'
అని వుంది. 'మగ' అంటే కొడుకు అని అర్థం. 'కు' షష్ఠి విభక్తి ప్రత్యయం.
ఈ శాసనంలోనే దేశీయమైన తెలుగు రగడ చందానికి చాయలున్నాయని ఒక
పండితుని అభిప్రాయం. ఈ శాసనంలో ప్రాచీన తెలుగు బాషా స్వరూపం ప్రతి
ఫలిస్తున్నదని డా॥ డి. సి. సర్కార్ వంటి చారిత్రకుల తీర్మానం. క్రిస్తుకు
పూర్వం నాటి శాసనాల్లో కూడ గ్రామాలపేర్లు తెలుగులో ఉన్నాయి. కాబట్టి
సంస్కృత ప్రాకృతాలకు భిన్నమై స్వతంత్రమైన బాష తెలుగువారికి ఉన్నదన
డానికి ఇంతకు మించిన సాక్ష్యం అక్కరలేదు. క్రమంగా ఆరోశతాబ్దికి తెలుగు
చోడులు, చాళుక్యులు తమ శాసనాల్లో తెలుగు వాడసాగినారు. ఆ శాసనాలనుండి
కొంతగా ప్రాచీన తెలుగు స్వరూపం గ్రహించవచ్చు. ప్రజల బాషలో మత
ప్రచారం చేయాలన్న జైనుల విధానం కూడ తెలుగు బాషకు ప్రోత్సాహం కలి
గించి వుంటుంది. కాని జైన ప్రచారకులు సయితం సంస్కృత పండితులయి
నందున, జైనంకంటే ప్రాబల్యం వహించిన బ్రాహ్మణ-మత గ్రంథాలు సంస్కృ
తంలో ఉన్నందున, ఆ మత గ్రంథాలను అనువదించినవారు సంస్కృత బాషాధి
క్యంలో విశ్వాసం ఉన్న వారైనందున క్రమంగా తెలుగుబాష సంస్కృతీకరణకు
గురియై స్వస్వరూపాన్ని కోల్పోయింది.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Arudra సమగ్ర ఆంధ్ర సాహిత్యం
2. Isvara Dutt ప్రాచీనాంధ్ర చారిత్రక భూగోళం
3. Majumdar R.C. (ed) The Vedic Age
4. Rama Krishnaiah K. బాషా చారిత్రక వ్యాసములు
5. Sastry A.M. (ed) Coinage of the Satavahanas
6. Somasekhara Sarma (ed) ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వము, III
7. Yazdani Early History of the Deccan

ప్రాచీన చరిత్ర

చరిత్ర పూర్వయుగం

భారత దేశంలో ప్లాస్టోసీన్ అనే హిమయుగంలో ఉష్ణ అంతర్దశల కాలంలో అంటే సుమారు మూడులక్షల ఏండ్ల క్రితం మానవుడు ఉదయించి వుంటాడు. వాతావరణం అనుకూలమై ఆహార సంపాదనావకాశాలు ఎక్కువగా ఉన్నందున అదిమ మానవుడు దక్షిణాపథం తూర్పు ప్రాంతంలో అవతరించి ఉత్తరావధానికి వలస వెళ్ళివుంటాడని శాస్త్రజ్ఞుల పరిశీలన. మానవోదయం నుండి నడిచిన చరిత్రను చరిత్ర పూర్వయుగం, చారిత్రకయుగం అవి విభజిస్తారని చెప్పినాము. పురాచరిత్ర (Proto - history - క్రీ. పూ. 1500 ప్రాంతం.) ప్రారంభమయ్యే వరకు సుదీర్ఘమైన చరిత్ర పూర్వయుగంలో మానవ జీవితం వశుప్రాయమై నిరాసక్తంగా ఉండేదనటంలో అతిశయోక్తి లేదు. కాని ఆ దశలో నైతం సహజ లక్షణమైన సుఖజీవనానికి మానవునిలో ఉన్నందున పరిశీలన అనుకరణలద్వారా అనుభవ గుణపాఠాలు నేర్చుకొంటూ లబ్యమైన సాధనలు సామగ్రితో జీవితపోరాటం సాగించినాడు. ఆ కారణంగానే నాగరికతా పురోగమనం సాధ్యమయింది. కొన్నివేల సంవత్సరాలు జరిగిన ఈ దశనే చారిత్రకులు శిలా, తామ్ర, కాంస్య, అయో యుగాలుగా విభజిస్తారు. శిలాయుగంలో ప్రాచీన, నవీన యుగాలనే విభజన వుంది. తిరిగి ప్రాచీన శిలాయుగంలో ఎగువ (Upper) మధ్య (Middle) దిగువ (Lower or Later) యుగాలనే అంతర్దశలున్నాయి. దిగువయుగాన్నే సూక్ష్మరాతియుగం అనడం కద్దు. ఈ యుగవిభజన ఆయాకాలాల్లో సాధనసామగ్రికై మానవుడు వాడిన 'ముడి సరుకు'ను బట్టి పరికరాల స్వభావాన్ని బట్టి జరిగిందని వేరుగా చెప్పనక్కరలేదు. పాత రాతియుగం :

భారతదేశంలో చరిత్ర పూర్వయుగ - ముఖ్యంగా శిలాయుగ - పరిశోధన ఆశించినంత శాస్త్రీయంగా జరుగలేదు. ఈ పరిశోధన చరిత్ర క్రీ.శ. 1892 లో 'బ్రూస్ ఫూడ్' అనే శాస్త్రజ్ఞునకు మద్రాసు సమీపంలో పల్లావరం చెంత రాతి పనిముట్లు దొరకడంతో ప్రారంభమయింది. బ్రూస్ ఫూడ్, కమియోడ్ల పరిశోధనల ఫలితంగా పాత రాతియుగ మానవుడు ఆంధ్రదేశంలో భిన్నప్రాంతాల్లో నివసించినాడని తెలుస్తున్నది.

పాత రాతియుగ మానవుడు నదీతీరాలలో ప్రకృతి నిద్రంగా ఏర్పడిన కొండ గుహల్లో నివసించేవాడు. అతని జీవితమంతా ఆహారాన్వేషణలోను సంపాదనలోను గడచిపోయింది. నాటి పరికరాల్లో రాళ్ళనుచీల్చి తయారుచేసిన చేతిగొడ్డళ్ళు, బొరిగెలు ముఖ్యమైనవి. కడప, కర్నూలు, గుంటూరు, నెల్లూరు, అనంతపూర్, నల్లొండ, వరంగల్, కరీంనగర్ జిల్లాలలో పాత రాతి పనిముట్లు అసంఖ్యాకంగా దొరికినాయి. స్థానికంగా లభ్యమైన పదార్థంతో వీనిని తయారు చేసినారు. కడప, కర్నూలు ప్రాంతాల్లో పలుగురాయి, కృష్ణానదికి ఉత్తరంగా సున్నపురాయి వాడినారు. డోర్నకర్ సమీపంలోని నందికనుమ (గిద్దలూరు) ప్రాంతం పాత రాతి పనిముట్ల పరిశ్రమకు కేంద్రమయినట్లు కనిపిస్తుంది.

పాత రాతి మానవునకు ఆహారం పచనం చేయడం గానీ, ఆహారాన్ని నీటిని నిల్వవుంచుకోవడం గానీ తెలియదు. అయితే నాటి పనిముట్లలో గీకుడు రాళ్ళు దొరికినందున వేటాడిన జంతువుల చర్మాలను మాంసం గీకివేసి దుస్తులుగా ధరించినాడని చెప్పవచ్చు. కర్నూలు జిల్లాలో భిల్లసుర్గం (భిల్లసొరంగం) మరొక పాత రాతియుగ స్థావరంగా కనిపిస్తుంది. ఇచట గుహలో అనేక రకాల జంతు కళేబరాలు తలలు లేకుండా దొరికినాయి. అందువల్ల నాటికే మత విశ్వాసాలు ప్రారంభమై వుండవచ్చుననే అభిప్రాయం వుంది. దక్షిణావధంలో దొరికిన పాతరాతి పనిముట్లకు ఆఫ్రికాలో దొరికిన పాతరాతి పనిముట్లకు పోలికలున్నాయి. పాత రాతియుగ మానవులు సీగ్రిట్ తెగల వారై వుండవచ్చును.

పాత కొత్త రాతియుగాల మధ్య సుదీర్ఘమైన పరివర్తన కాలమే సూక్ష్మ రాతియుగం. ఈ కాలంలో స్వల్ప పరిమాణం ఉన్న పనిముట్లు వాడుకలో వున్నందున దీనికి పేరు వచ్చింది. నాటి వ్రజలు ఎత్తైన ప్రదేశాల్లో నివసిస్తూ జంతువులను చేవలను వేటాడటం ద్వారా ఆహారం సంపాదించేవారు. చెక్కుముకి రాయి, స్పటికం, కురువిందం వంటి అమూల్య శిలలతో చిన్నచిన్న పనిముట్లు చేసుకున్నారు. వీనిలో కత్తులు, బొరిగెలు, గీకుడురాళ్ళు, బాణముఖాలు ముఖ్యమైనవి. కొడవళ్ళుగా అంబులుగా శక్తివంతంగా ప్రయోగించడానికై వీనిని కర్రకుగాని ఎముకకుగాని తాపడం చేసేవారు. దీన్నిబట్టి విల్లంబులు వాడినారని స్పష్టమవుతున్నది పశువులతోబాటు ఖద్గమృగం, దుప్పి, పంది, ముంగిస, ఎలుకలునుగూడ ఆహారానికి ఉపయోగించినట్లు తెలుస్తుంది. ఈ యుగం చివరి దశలో చేతితో కుండలు తయారుచేసుకున్న జాడలు కనిపిస్తున్నాయి. మృత దేహాలను భూస్థాపితంచేసే ఆచారం కూడా ప్రారంభమయింది. గిద్దలూరు, నాగార్జునకొండ, కొండాపూర్ ప్రాంతాల్లోను ఆదిలాబాద్ జిల్లాలోను సూక్ష్మశిలా పరికరాలు ఎక్కువగా దొరికినాయి. గిద్దలూర్ దగ్గర లభించిన సాక్ష్యాన్నిబట్టి ఈ యుగం క్రి. పూ. 8000 - 6000 మధ్య విస్తరించిందని ఒక అభిప్రాయం.

దక్షిణ భారతంలోని సూక్ష్మశిలా పరికరాలకు కాన్సియస్ సముద్ర ప్రాంతాల్లో లభించిన వానికి పోలికలున్నాయి.

నవ శిలాయుగం :

గిద్దలూరులో, బళ్ళారిజిల్లా సంగనకల్లులో ఆహారాన్వేషణ దశనుండి ఆహారోత్పత్తి దశకు పరివర్తన చెందిన అంటే పాత శిలాయుగం నుండి కొత్త శిలాయుగావతరణకు సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ఇంచుమించు అన్ని జిల్లాల్లోను నవ శిలాయుగ పరికరాలు దొరికినాయి. ఈ దశకు అనుగుణంగా పరికరాల సంఖ్యలో స్వభావంలో మార్పులు వచ్చినాయి, నవ శిలాయుగ వని ముట్టలో దాదాపు నలభై రకాలున్నట్లు కనుగొన్నారు. పరికరాల తయారీలో కూడ మంచి నైపుణ్యం కన్పిస్తుంది. రాళ్ళను పగులగొట్టి పనిముట్లుగా రూపొందించి నున్నగా మెరిసేటట్లు రాళ్ళపై రుద్దేవారు నాటి పరికరాలలో గొడ్డలి, రెండు వైపులా పదును ఉన్న ఉలి, సుత్తి, బొరిగె, నాగటికర్ర ముఖ్యమైనవి. మొన ఉన్న ఈ కర్రను కర్రకు బిగించి భూమిని దున్నేవారు. ఇట్టి కర్రలు నాగార్జునకొండ లోయలో దొరికినాయి. రాగులు, పెసలు, ఉరివలు ఈ యుగంలోని పంటలైనట్లు కొన్ని శిలాయుగ స్థావరాలనుండి సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. ఆహారోత్పత్తికోబాటు స్థిరనివాసాలు ఏర్పడినాయి. గట్టికలప ఉన్న తుమ్మవంటి చెట్లను గుంజలుగా పాతి దానిచుట్టూ జమ్మువంటిదాన్ని నిలిపి మట్టిపూసి గుండ్రని గుడిసెలు నిర్మించుకున్నారు. పశువుల పేదను వంటచెరకుగా వాడడం జరిగింది. పశువులను మందలుగా పెంచేవారు. మందచుట్టూ కంచె వేసేవారు. ఉట్నూరు (మహబూబ్ నగర్ జిల్లా) దగ్గర పేదకుప్పలను తగులబెట్టిన మనీ దిబ్బలు కన్పించినాయి. శాస్త్రీయపద్ధతి ననుసరించి (Carbon 14) చేసిన నిర్ణయం ప్రకారం ఈ మనీదిబ్బలు క్రీ. పూ. 2000 సం॥ నాటివని తెలుస్తున్నది.

తామ్రయుగం :

దక్షిణదేశంలో రాగియుగం లేదని నవ శిలాయుగం నుండి మానవుడు ఇనుప యుగంలోనికి నేరుగా ప్రవేశించినాడని చిరకాలంగా భావించినారు. కాని బ్రహ్మగిరి, పుదుచ్చేరి మొదలైనచోట్ల దొరికిన రాగి, కంచు పనిముట్లు ఈ అభిప్రాయాన్ని పూర్తిగా తొలగించినాయి. నవ శిలాయుగం చివరిదశల్లో దక్షిణాత్యంకు ఉత్తర దేశంలోని తామ్రశిలా (Chalcolithic) యుగంతో పరివరయం ఏర్పడినదనడానికి బలమైన సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. కర్నూలు జిల్లాలో పాతపాడు మొదలైనచోట్ల చిత్రాలంకృత మృణ్మయపాత్రలు లభించినాయి. కృష్ణాజిల్లా కీసరవల్లిలో రాగిపనిముట్లు దొరికినాయి. అయితే, నవశిలా తామ్రయుగాలలో ఆంధ్ర కర్ణాట ప్రాంతాల ప్రజల సంస్కృతిలో చాల పోలికలు కన్పించినా ఎవరి

వ్యక్తిత్వం వారిదేనడానికి కూడా ఆధారాలున్నాయి. బహుశా ఆంధ్ర కర్ణాటక ప్రాంతాలకు ఒకే కేంద్రాల నుండి ఈ సంస్కృతి విస్తరించి వుంటుంది.

ఇనుప యుగం - రాక్షసి గుళ్ళు :

ఆంధ్రదేశంలో ఇనుపయుగం 'రాక్షసిగుళ్ళు' (Megaliths) అనే సమాధులతో ముడిపడినట్లు కనిపిస్తుంది. ఈ మాటకు 'పెద్దరాళ్ళు' అని అర్థం. ఇట్టి సమాధులు దక్షిణాన అంతటా మాత్రమేగాక మధ్య, పశ్చిమ ఆసియాలో అనేకచోట్ల కనిపిస్తున్నాయి. దక్షిణదేశంలోని సమాధులు దాదాపు క్రీ. పూ. 500 సం॥ నాటివిగా నిర్ణయిస్తున్నారు. ఈ సమాధుల్లో అస్థికలుగాని, మృతదేహాలుగాని ఉంచి వానితోబాటు ఆ వ్యక్తికి సంబంధించిన వస్తు సామగ్రిని వూడ్చే వారు. వీనిలో ఇనుప పనిముట్లు బంగారు ఆభరణాలు లభించడం విశేషం.

రాక్షసిగుళ్ళలో దాదాపు వన్నెందు రకాలున్నాయి. వానిలో చనిపోయిన వారి స్మృతి చిహ్నంగా శిలా స్తంభం నిలవడం ఒకటి. ఇట్టి 'మెన్హిర్' అంటారు. కృష్ణాజిల్లా రేవరం ప్రాంతంలో ఇట్టివి కనిపించినాయి. మధ్య ఇండియాలో గదబులు నేటికీ 'ఉరసకల్' అనేవి నిలువులారు. 'కల్' అంటే తెలుగులో కూడ శిం అనే అర్థం కదా! బహుశా ఛాయా స్తంభాలు నిలిపే ఆచారం దీనినుండి వచ్చింది. నాగార్జునకొండలో ఇక్ష్వాకుల నాటి ఛాయా స్తంభాలు బయల్పడినాయి.

రాతి పలకలతో పెద్దెవరి నిర్మించి దానిపై మూతగా రాతిపలకను ఉంచడం మరొకరకం. వీనిలో ఒకవైపు పలకకు పెద్ద రంధ్రం ఉంటుంది. పెద్ద భూమిమీదవున్న సమాధిని 'డాల్మన్' అనీ, పెద్దను భూస్థాపితం చేసి చుట్టూ వృత్తాకారంలో రాతి గుళ్ళు 'పేర్చిన సమాధిని 'సీన్' అనీ అంటారు. డాల్మన్లు గోదావరి, కృష్ణా, చిత్తూరు జిల్లాల్లో ఎక్కువ; సీన్లు ఆంధ్రదేశ మంతటా (విశాఖ మినహా) కనిపిస్తున్నాయి.

మట్టి శవపేటికల్లో (Sarcophagus) అస్థికలుగాని మృతదేహాలుగాని ఉంచి పాతి పెట్టే సమాధులు మరొకరకం. ఇట్టివి చిత్తూరు, ఆనంతపురం జిల్లాల్లో ఎక్కువ. ఈ పెద్దల్లో పలురకాలు వుంటాయి; వానికి కాళ్ళకూడా అమర్చే వారు. కర్నూలు జిల్లా శంఖవరంలో గొర్రె ఆకారం పెద్ద, నల్లొండజిల్లా వీరేశ్వరంలో ఏనుగు ఆకారం పెద్ద దొరికినాయి.

రాక్షసిగుళ్ళ ప్రజలు వ్యవసాయం చేశారా? దక్షిణదేశంలో ప్రథమంగా వరి వండించి ఆహారంగా వాడింది వీరే. ఇనుము, బంగారం వంటి ఖనిజాలు తవ్వి తీశారు. దాక్షిణాత్యులు ఔత్తరాహలతో ప్రమేయం లేకుండానే స్వతం త్రంగా ఇనుప పనిముట్లు ఉక్కు తయారుచేయడం నేర్చుకున్నారని శాస్త్రజ్ఞుల అంచనా. చాల ప్రాచీనకాలంలో ఇనుముతో పనిముట్లు తయారుచేసిన చాయలు

తెలంగాణంలో పెక్కుచోట్ల బయల్పడినాయి. ఇనుప పనిముట్లు వాడుకలోనికి రావడంతో వ్యవసాయ పరిశ్రమ చురుకుగా సాగింది. అహోరోళ్ళు అధికంగావడంతో జనాభా పెరగడానికి, వాణిజ్య సంబంధాలు ఏర్పడడానికి గ్రామాలు పెద్దవై నగరాలు రూపొందినారు. నగరాలు ఐశ్వర్యానికి నిదర్శనాలు.

రాక్షసిగుళ్ళలోని వైవిధ్యాన్ని బట్టి మౌలికంగా ఒకే విశ్వాసం ఉండి భిన్న ఆచారాలు అనుసరించిన వేరువేరు తెగలు వీనిని నిర్మించి వుంటారు. అయితే ద్రావిడ భాషలు మాట్లాడే ప్రాంతాల్లో ఇవి విస్తారంగా ఉన్నందున వీని నిర్మాతలు మధ్యధరా జాతులవారు అనే అభిప్రాయాన్ని వీనిలో కన్పించిన మానవ అవశేషాలు బలపరుస్తున్నాయి. ఏలేశ్వరం దగ్గర ఒకే సమాధిలో శ్రీపురుష కళేబరాలున్నాయి. ఇది సతీసహగమనాన్ని సూచించవచ్చు. లేదా వ్యభిచారనేరానికి ఉభయులకు మరణశిక్ష విధించి వారికి ఒకే సమాధిని ఏర్పాటు చేసి వుండవచ్చు. ఈ ప్రజలకు మరణానంతర జీవితంలో విశ్వాసం ఉన్నదనడం నిర్వివాదాంశం. ఈ విశ్వాసం పునాదిగా పితృదేవతారాధన ప్రారంభమై, శ్రాద్ధ కర్మను ఆచరించిన నిదర్శనలున్నాయి. నీస్ట్ర, డాల్మేనీల లోని పలకల్లోని రంధ్రాలనుబట్టి జీవి (ప్రేతం?) భూమిపైకి రాకపోకలు జరుపుతుందనికూడ విశ్వాసం ఉన్నట్లు కన్పిస్తుంది. పితృదేవతారాధన, సమాధి నిర్మాణ సంప్రదాయాలకు బౌద్ధ యుగంలోని చైత్యకవాదానికి సంబంధం ఉండవచ్చని కొందరి అభిప్రాయం. కొన్ని రాక్షసిగుళ్ళలో త్రిశూలాలు దొరికినందున ఆ ప్రజలు శివారాధకులని శివుడు జననమరణాలకు అధిదేవుడని వారి భావమై వుండవచ్చు. భిన్న ఆర్థిక రంగాలలో అభివృద్ధి నైతిక మతాచారాల పెరుగుదల ఫలితంగా వృత్తిపరమైన సాంఘిక వర్గీకరణను, ఆర్థిక సామాజిక శ్రేయస్సుల పరిరక్షణకు రాజకీయాధికార నిర్మాణానికి అనుకూల పరిస్థితు లేర్పడినాయి.

వైదిక సంస్కృతి విస్తరణ

క్రీ.పూ. 2000 - 1500 మధ్యకాలంలో ఇండో- యూరోపియన్ జాతుల వారు వాయవ్యసరిహద్దులనుండి దేశంలో ప్రవేశించసాగినారు వీరినే 'ఆర్యులు' అనడం పరిపాటి. ఆర్యపదం జాతిపరమైనదీ కాదు; భాషా పరమైనదీ కాదు. ఆ మాటకు పూజ్యుడు అని అర్థం. శ్వేతవర్ణులు, దృఢకాయులు, యుద్ధ ప్రియులునై భయంకరులైన వీరిని స్థానికులు ఆర్యులని వ్యవహరించి వుంటారు. (ప్రతి మొహమ్మదీయుని సాహెబ్ అనడం, ప్రతి తెల్లవానిని గౌర అనడం మనలో మామూలే గదా!) స్థానికులను అగంతకులు దాసిదస్యులని వ్యవహరించారు. నేడు ఈ పదాలను బానిస అనే అర్థంలో వాడుతున్నానాదని అగంతకులను ప్రతి ఘటించి పోరాడిన జాతుల పేర్లయి వుంటాయి. వీరే మరప్పా సంస్కృతీ నిర్మాతలని చెప్పవచ్చు. క్రమంగా 'ఆర్యులు' దేశంలో స్థిరపడటంతో సంఘర్షణ తీవ్రత

తగ్గి వారికి స్థానికులకు మధ్య అవగాహన స్నేహ సంబంధాలు ఏర్పడినాయి. నాటివరకూ “ఆర్యులు” సంచారజీవనులయినందున వారిలో సుస్థిర సామాజిక వ్యవస్థగానీ సంస్థలుగానీ ఏర్పడే అవకాశం లేదు. వ్యవసాయంతో సహా వృత్తి వరమైన సామాజిక విభజన, పురోహిత వ్యవస్థ, పూజా విధానమూ మొదలైనవి ‘ఆర్యులు’ ‘దానిదస్యుల’ నుండి గ్రహించారు. చిరకాలం జరిగిన ఆర్య ఆర్యేతర జాతుల సంస్కృతుల సమ్మేళన ఫలితంగానే వైదిక వాఙ్మయం రూపొందిందని ప్రాచ్య పాశ్చాత్య విద్వాంసుల నిర్ణయం. విశ్వామిత్ర, వశిష్ట, అగస్త్య భరద్వాజాదు లెవ్వరూ ‘ఆర్య’ జాతీయులు కాదు. బహుశా ‘వ్యాఠ్యస్త్రోమం’ ద్వారా ‘ఆర్యుల’లో జేరి వైదిక ఆలోచనావిధానాన్ని, మత ఆచారాలను రూపొందించి వుంటారు. ఈ విధమైన జాతి-సంస్కృతీ సమన్వయం ఉత్తరాపథం ఆర్యా వర్తంగా పరిగణన పొందే వరకూ జరిగింది. నాటినుండి ఔత్తరాహులు తమ దృష్టిని దక్షిణదేశంపై మరలించారు.

ఋగ్వేద ప్రజలకు దక్షిణాపథం గురించి స్పష్టమైన పరిజ్ఞానం లేదు. దేశ బహిష్కృతులను పంపే భూములుగా మాత్రమే వారు దక్షిణాపథాన్ని గుర్తించినారు. మధ్యదేశం వారి కార్యక్రమాలను కేంద్రమైన తరువాతనే దక్షిణదేశా క్రమణ్యమైన వారు శ్రద్ధవహించినారు. అయినా చాలకాలం వరకు వింధ్యాదులే ఆర్యావర్తానికి సరిహద్దుగా ఉండేవి. ‘ఆ సముద్రాత్తువై పూర్వాదా సముద్రాత్తు వశ్చిమా తయోరేవాంత రంగిర్యో ఆర్యావర్తం విదుర్భుధాః’ అనీ “తంష్టేచృ విషయం ప్రాహుదార్యావర్తాదనన్తరమ్” అనీ సూత్రకారులు నిర్వచించినారు. అయితే బ్రాహ్మణాల కాలంనుండి దక్షిణాపథం ఔత్తరాహుల దృష్టి నెక్కువగా ఆకర్షించింది. ఐతరేయ బ్రాహ్మణం (క్రీ. పూ. 800) విదర్భ రాజ్యాన్ని, విదర్భేశుడు భీముని పేర్కొంటున్నది. వారి రాజ్యంలో మిక్కిలి దాక్షిణాత్య రాజ్యమైన విదర్భ దక్షిణాపథంలో ఔత్తరాహుల విస్తరణకు కేంద్రంగా ఉపకరించింది; అదే బ్రాహ్మణంలోని శునస్సేపదేవరాతుని కథ ఆర్యావర్తం సరిహద్దులో నివసిస్తున్న ఆంధ్ర, శబర, మూతిబ, పుళింద, పుండ్ర తెగలతో పరివయాన్నే గాక వారు దక్షిణంగా వలస రావడాన్ని సూచిస్తున్నది. క్రీ. పూ. 600 సం॥ ప్రాంతం వాడైన వయ్యాకరణి పాణిని తన ‘అష్టాధ్యాయ’లో దక్షిణాపథంలోని కళింగ, ఆశ్మక రాజ్యాలను పేర్కొన్నాడు.

ఇతిహాసబౌద్ధవాఙ్మయాలలో దక్షిణాపథాన్ని గురించిన పరిజ్ఞానం ఎక్కువగా కనిపిస్తుంది. మహాభారతంలో అగస్త్యుని కథ ఉంది. ఇందులో అగస్త్యుడు వింధ్యాదుల గర్వం అణచడమేగాక వాతాపి ఇల్వలులను సయితం అణచినట్లు ఉంది. చిరకాలంగా ఉత్తర దక్షిణాపథాలకు మధ్య తీవ్ర అటంకంగా ఉన్న వింధ్యాదుల గుండా దక్షిణానికి మార్గం కనుగొని ‘ఆర్య’ విస్తరణకు దక్షిణా

వథంలో ఉన్న ప్రతిఘటనను నిర్మూలించిన గొప్ప సాహసికుడు, వీరుడు అగస్త్యుడని ఈ కథలోని చారిత్రకాంక్షం. తమిళ దేశంలోను హిందూ మహా సముద్ర దీవుల్లోను అగస్త్యునకు ఆలయాలు నిర్మించి పూజిస్తున్నారు. “అగ త్రియం” అనే పేర తమిళ భాషలోని ప్రథమ వ్యాకరణ గ్రంథానికి ఆతడే కారణమనే సంప్రదాయం ఉంది. ఇది బహుశా స్థానిక భాషలు అభ్యసించి తద్వారా స్వీయమత సంస్కృతులను వ్యాపింపజేసే ప్రయత్నమేమో! ఆదుని? యుగంలో పాశ్చాత్యులనుసరించింది ఈ వద్దలే గదా! అగస్త్యుని సాహస కృత్యాలేగాక మహాభారతంలో శూర్పారక, కిష్కింధ, దండక, కరహాట అనే ప్రదేశాలను గురించి ద్రావిడ, పాండ్య, కేరళ, ఆంధ్ర, ఉత్కళ ప్రజలనుగురించి ప్రస్తావన ఉంది.

ఇక రామాయణంలో దక్షిణాపథంతో మరికొంత ఎక్కువ పరిచయం కన్పిస్తుంది. అందులో విదర్భ, దశార్ణ, దండకారణ్య, కళింగ, ఉత్కళ రాజ్యాలను గురించి; రిచిక, మహిషక, ఆంధ్ర, పాండ్య, చోళ, కేరళ ప్రజలను గురించి ప్రస్తావన ఉంది. వంచవటి, ఋష్యమూక పంపాసరోవరాది ప్రాంతాల గుర్తింపు గురించి పేటిల్లున్నాయి. పంచవటి నాసిక్ సమీపంలో ఉందని మహారాష్ట్రుల వాదంకాగా భద్రాద్రి సమీపంలోని పర్ణశాలే పంచవటి వర్ణనకు సరిపోతుందని ఆంధ్రపండితులు, పంపాసరోవరం ఋష్యమూకం బళ్ళారి సమీపంలో వున్నాయని కన్నడిగులు వాదిస్తున్నారు. రామాయణం పేర్కొంటున్న శబర, గుహ అనే జాతులు తూర్పు భారతంలోనే వున్నట్లు మహాభారతం చెబుతున్నది. అందుచేత రామాయణం తూర్పు భారతంతో ఆస్టిక్ ప్రజల సంస్కృతి నేపథ్యంతో జరిగిందని చాలమంది నిర్ణయం. అయితే దశకంతుడైన రావణాసురుని రాజ్యంలో రాముని సాహస కృత్యాలు చారిత్రకంగా అంగీకరింపజాలమని ఆర్. సి. మజుందార్ వంటి చారిత్రకుల అభిప్రాయం. సుప్రసిద్ధ పండితులైన పురాతత్వవేత్త హెచ్. డి. సంకాలియా అభిప్రాయంలో కూడ నేటి రూపంలో రామాయణం ఒక అభూతకల్పన. కాని రామాయణానికి మౌలికమైన సంఘటన చోటా నాగపూర్ ప్రాంతంలో జరిగివుంటుందనే ఈ షరిశోధనబట్టి గూడా రామాయణకథ తూర్పు భారతంలోనే జరిగింది. ఏమైనా వైదిక జనుల దక్షిణాపథ విస్తరణను, అది సాధించడంలో రాజాలు, పూజారులు పరస్పర సహకారంతో వ్యవహరించిన విధానాన్ని సూచన ప్రాయంగా రామాయణం చెబుతున్నదని అంగీకరించవచ్చు. రామాయణంలో కణ్వ, భరద్వాజాది అశ్రమాల ప్రస్తావన వుంది. ఈ మహర్షులంతా అగస్త్యుని ఆడుగుజాడలలో దక్షిణానికి వచ్చివుంటారు. వీరి ఆశ్రమాలు వైదిక మత సంస్కృతి ప్రచార కేంద్రాలని చెప్పవచ్చు. వీరికి అనార్యుల బెడద తప్పించడానికే రాముడు దక్షిణానికి వచ్చివుండవచ్చు. తమ సంస్కృతి వ్యాప్తికి

తోడ్పడినందువల్లనే వైదిక ఋషుల దృష్టిలో రాముడు అవతార పురుషుడు అయినాడు.

క్రీ. పూ. 6 శతాబ్దిలో జాతి కుల వివక్షతలను ఖండిస్తూ జైన బౌద్ధాలు విభృంభించినాయి. ఇవి ప్రచారకమతాలు కావడంవల్ల ఉత్తర దక్షిణావధార మధ్య రాకపోకలు ఎక్కువ కావడమేగాక చాని ప్రచారంతో సంస్కృతి సమైక్యానికి అవకాశం కలిగింది, బౌద్ధ గ్రంథమైన 'సుత్తనిపాత'లో బావరి అనే బ్రాహ్మణా చార్యుని వృత్తాంతం వుంది. కోసలరాజు కులగురువైన బావరి దక్షిణదేశానికి వచ్చి అస్సకములక రాజ్యాల సరిహద్దుల్లో గోదావరీనది మీద ఆశ్రమం నిర్మించుకొని విద్యాబోధన చేసేవాడు. కళింగ మొదలైన దూర ప్రాంతాలకు సయితం ఆతని కీర్తి వ్యాపించేది. బావరి బుద్ధుని సమకాలికుడు. అనంతరం బౌద్ధమతాన్ని అవలంబించినాడు. "విమానవత్తు" భాష్యం ప్రకారం బుద్ధుని ప్రధాన శిష్యుల్లోని వాడైన మహాకాత్యాయనుడు అస్సక రాజుకు బౌద్ధమతం ఇచ్చినాడు. జాతక కథలలో అస్సక, ములక, కళింగ రాజ్యాల ప్రసక్తి, అస్సక రాజులైన అరుణ, బ్రహ్మదత్తుల ప్రస్తావనలు ఉన్నాయి వీమనేన. జాతకం ఆంధ్రా పదాన్ని, నెరివణిజ జాతకం ఆంధ్రనగరిని పేర్కొంటున్నాయి. 'ఆంధ్రనగరి' దాన్య కటకం అయివుండవచ్చని చెప్పినాముగదా!

ఈ విధంగా భాష్యకారుడైన కాత్యాయనుని కాలానికి (క్రీ. పూ. 400) బౌత్తరాహులకు దక్షిణదేశంలో మంచి పరిచయం ఏర్పడి రాకపోక లెక్కువయినాయి. ఉత్తరావతం నుండి దక్షిణానికి ప్రజలు, రాకుమారులు వలసవచ్చినారనడానికి చాల ఆధారాలున్నాయి దక్షిణావతంలోని యదు భోజలేగలు తాము పాత్వత, ఐల తెగల సంతతి వారమని చెప్పుకున్నారు. ఐలవంశస్థులు గంగా యమునా సంగమస్థలంలో ఉండేవారు వారి రాజధాని ప్రతిష్ఠానం; అలహాబాదుకు ఎదురుగానున్న శిథిలాలను ప్రతిష్ఠానంగా గుర్తిస్తున్నారు. అది నమూనాగానే ములకరాజ్యంలో ప్రతిష్ఠానం ఏర్పడి తర్వాత శాతవాహనుల రాజధాని అయి వుంటుంది. విష్ణుపురాణాన్ని అనుసరించి కోసల రాజ్యానికి చెందిన ఇశ్వకు రాకుమారులు అశ్వక, ములక రాజ్యాలు స్థాపించినారు. జైన కావ్యం రత్నా మృతంలోని ప్రాచీన సంప్రదాయాన్నిబట్టి యశోధర్ముడనే మరొక ఇశ్వకు రాకుమారుడు దక్షిణానికి వలసవచ్చి ప్రతిపాలపురరాజ్యం స్థాపించుకున్నాడు. ప్రతిపాలపురాన్నే నేటి బట్టిప్రోలుగా గుర్తిస్తున్నారు. తమిళ దేశంలోని పాండుల తాము పాండవుల సంతతి అని చెప్పుకున్నారు. ప్రాచీన గ్రీకు రచనలను బట్టికూడ పాండులు ఉత్తరావతంనుండి వలస వచ్చినవారే. వారి మధురై శూరనేన రాజ్యంలో మధుర నమూనాగా ఏర్పడింది. కాత్యాయనుడు

పాండ్యులు 'పాండు' తెగకు చెందినవారనగా వరాహమిహిరుడు 'పాండు' జాతి మధ్యదేశంలో ఉన్నట్లు చెప్పినాడు. తమిళ బ్రాహ్మణుల్లో బృహచ్చరణశాఖ ఉంది. బహుశా ఉత్తరాపథం నుండి సుదీర్ఘ ప్రయాణం తరువాత దక్షిణాదిన స్థిరపడిన బ్రాహ్మణుని సంతతి అయినందున వారికా పేరు వచ్చి వుంటుంది.

ఔత్తరాహాలు రెండు మార్గాల ననుసరించి దక్షిణానికి వచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది వారి 'వాస్కోదగమా' అయిన అగస్త్యుడు వింధ్యాద్రిలమీదుగా ఒక మార్గాన్ని పరిశోధించినాడు. బావరి శిష్యులు ఈ మార్గాన్నే అనుసరించి నారని చెప్పవచ్చు. వీరు అస్సక ములక, విదర్భ, అవంతిలగుండా గ్రావస్తీ చేరినారు. ఆ రోజుల్లో బహుజనాదరణ పొందింది ఈ మార్గమే జైన 'అవశ్యక సూత్రాన్ని' బట్టి మగధనుండి కళింగద్వారా కృష్ణానుఖద్వారానికి ఒక మార్గం ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. ఈ మార్గాన్నే చారిత్రకయుగంలో మహాపద్మనంద, అశోక, సముద్రగుప్తులు తమ దక్షిణాపథ దండయాత్రల్లో అనుసరించివుంటారు.

పెద్దయెత్తున సైన్యాలతో ఉత్తరాదివారు దండెత్తివచ్చి దక్షిణాపథంలో రాజ్యాలు స్థాపించిన నిదర్శనాలు లేవు. స్థానిక జాతులను వారి సంస్కృతులను నిర్మూలించడం ద్వారా వారు విస్తరించలేదు. వాతాపి ఇర్వులుల కథలవంటివి వారి విస్తరణకు స్థానిక ప్రతిఘటనను సూచిస్తాయి. భిన్నజాతులు సంస్కృతులు కారనీల్లినపుడు అమాత్రం సంఘర్షణ తప్పదు. అట్టి సంఘర్షణలు లేవనుకోవడం హిరబాటు. అయితే ఈ సంఘర్షణ అనతికాలానికే వీగిపోయింది. ఆశ్రమాలు స్థాపించిన రుషులు సహనంతో పట్టుదలతో ప్రచారం సాగించి స్థానికుల్లో వైదిక సంస్కృతిపట్ల ఆదరం కలిగించినారు. చాల సందర్భాలలో స్థానిక మత విశ్వాసాలతో ఆచారాలతో వైదికమతం సమాధానపడింది. అది కారణంగా జాతి సమ్మేళనం సాంస్కృతిక సమన్వయంద్వారా శాంతియుతంగా విస్తరణ జరిగింది. జాతకకథలవల్ల వైదికక్రతువులవల్ల స్థానిక ప్రజలకు ఆసక్తి జనించినట్లు దక్షిణ దేశంలో వర్తన్యవస్త్ర ఏర్పడినట్లు తెలుస్తున్నది. స్థానిక వ్రతువులు క్షత్రియులయినారు. పూజారులు బ్రాహ్మణులయినారు. వారికి మహర్షుల గోత్రప్రవరలలో స్థానం ఏర్పడింది.

ఈ సమాధాన సమన్వయఫలితంగా ఏర్పడిన కొత్త సాంఘిక సంబంధాల శంస్థల మనుగడకై ఆచరణసూత్రాలను రూపొందించాల్సిన అవసరం ఏర్పడింది. ఆ అవసరాన్ని ఆంధ్రదేశంలో అపస్తంబుడు తీర్చినాడు. క్రి.పూ. 500 ప్రాంతంలో ఈతడు గోదావరీ ముఖద్వారంలో నివసీస్తూ తన సూత్రాలను ప్రవచించినాడని బూలర్, కాణే మొదలైన పండితులు సిద్ధించినారు; వేదాధ్యయన ఆధ్యాపనలకు వైదిక క్రతుకాండకు నియమావళిని నిర్దేశించడమేగాక స్థానిక మతవిశ్వాసాలను ఆచారాలను అధర్వణవేదంలో చేర్చి వానికి ఉన్నత

ప్రతిపత్తిని చేకూర్చినాడు. మతవిషయాలపై పురాణాలను ప్రామాణిక గ్రంథాలుగా అంగీకరించినాడు. ఈ చర్యలన్నింటిలో నాటి సమన్వయ సామరస్య దృష్టి ప్రతిఫలిస్తుంది. కాత్యాయనుడు, కొటిల్కుడుకూడ దాక్షిణాత్యులేననే సంప్రదాయం ఉంది. అది నిజమే అయితే క్రీస్తుపూర్వం నాలుగో శతాబ్దివాటికే దక్షిణదేశంలో సంస్కృత సంస్కృతీ ప్రమాణ స్వభావాలు గ్రహించవచ్చు.

మగధ సామ్రాజ్యము - ఆంధ్రదేశము

క్రీస్తు పూర్వం ఆరో శతాబ్దిలో చారతదేశంలో మహత్తరమైన మత సాంఘిక రాజకీయ ఘట్టాలు సంభవించినాయి. వేద ప్రజలలో విజృంభించిన రక్తనీక్రమ ఆడంబరమునైన వూహావిధానాన్ని వర్ణవ్యత్యాసాలను జాత్యహంకారాన్ని నిరసించి వర్ణమాన మహాపీరుడు, గౌతమ బుద్ధుడు కొత్త మతాలు స్థాపించినారు. సంస్కృతీ సమన్వయానికి తద్వారా జాతి సమ్మేళనానికి ప్రయత్నం ఈ మతాల్లో కనిపిస్తుంది. అచిరకాలంలోనే జైన బౌద్ధాలు స్థానిక జాతుల్లో విశేష జనాదరణ పొందినాయి. గౌతమబుద్ధుడే స్వయంగా రాన్య కటకం దగ్గర 'కాలచక్ర తంత్రం' ప్రవర్తించజేసినాడనీ 'ధారణుల' నాతడు నిక్షేపం చేసినాడు కాబట్టి రాధ్ర)రణోకీట అయిందనే గాథలు, మహాపీరుడు మగధనుండి తోసలి, అటునుండి మోసలి (మైసోలియా) వెళ్ళి జైనధర్మం బోధించినాడనీ ఉన్న గాథలు విశ్వాసయోగ్యాలు కావు. అయినా బౌద్ధధర్మ ప్రచారంలో మొదటినుండి ఆంధ్రదేశం ఆగ్రగామిగా వుంటూ వుంది. బౌద్ధ గ్రంథాల్లోని బావరి, మహాకాత్యాయన వృత్తాంతాలను బట్టి బుద్ధుని కాలంలోనే ఆంధ్రంలో ప్రవేశించింది. భట్టిప్రోలు శాసనలిపి ఆశోకుని కాలనాటి దక్షిణాది బ్రాహ్మీ అని బలమైన అభిప్రాయం రాన్యకటకంలో ఆశోకుని స్తంభ శాసన శకలం దొరికింది. నాటికే ప్రసిద్ధములైన బౌద్ధక్షేత్రాలలో ఆశోకుడు స్తంభాలు ప్రతిష్ఠించినాడు అందుచేత భట్టిప్రోలు రాన్యకటకంలో లభించిన స్థాన్యకటక ఆశోకుని కాలానికే ఆంధ్రదేశంలో బౌద్ధం వ్యాప్తి చెందినదని చెప్పవచ్చు. ఇక కళింగదేశ ప్రజలు జైనమతాభిమానులయినారు. క్రీ.పూ. 450 ప్రాంతంలో మహాసద్మనందుడ కళింగ నుండి విజయచిహ్నాలుగా జైనప్రతిమలను తీసుకువెళ్ళినాడని ఖారవేలుని హతిగుంప శాసనం (క్రీ.పూ. 185) చెబుతున్నది. జైన బౌద్ధమతాల వ్యాప్తితో ఉత్తర దక్షిణ దేశాల మధ్య సంబంధాల్లో నూతనాధ్యాయం ప్రారంభమయింది.

నూతన మత వ్యాప్తితోబాటు నూతన రాజకీయ పరిణామాలు జరిగినాయి. కొత్త మతాల ఆశయం జాతి సమ్మేళనం అయితే ఈ రాజకీయ పరిణామాల లక్ష్యం దేశాన్ని ఒకే ప్రభుత్వం కింద సమైక్యం చేయడమైనట్లు కనిపిస్తుంది.

నాటివరకు పరస్పరం అంతఃకలహాల్లో మునిగియుండిన పదహారు మహాజన పదాలు జలహీనం కావడంతో వాటిని మగధ ఆక్రమించింది. హర్యంకులు మగధ సామ్రాజ్యానికి పునాదులు వేసినారు. శిశునాగులు హర్యంకుల రాజ్యవిస్తరణ విధానాన్నే అనుసరించినారు. శిశునాగులను తుదముట్టించి శూద్రవంశజులైన నందులు మగధసామ్రాజ్యం ఆక్రమించినారు.

నందవంశం :

నందవంశ స్థాపకుడైన మహాపద్మనందుడు గొప్ప విజేత. అజ్ఞాత కులజుడని, సరక్షత్రాంతకుడని, ఏకరాట్ అని పురాణాలలో లెవరినీ వర్ణిస్తున్నాయి. ఉగ్రసేనుడని గ్రీకు రచయితలు శాఘించేవారు. మన చరిత్రలో నంద విప్లవానికి చాల ప్రాముఖ్యం ఉంది. నాటివరకు రాజకీయాధికారంలో అగ్రవర్ణాల గుత్తాధిపత్యాన్ని శూద్రుడైన మహాపద్మనందుడు చేదించినాడు. ఒకవైపున క్షత్రియులను నిర్మూలించడమేగాక బ్రాహ్మణులను సయితం బాధించినాడని తొటిల్లని కథ సూచిస్తున్నది. శిశునాగుల తరువాత దేశాన్ని పాలించిన వారందరూ క్షత్రియేతర రాజవంశాలేనని పురాణాల నుండి తెలుస్తున్నది. మహాసైన్యాన్ని కూర్చుకుని మహాపద్మనందుడు దేశాక్రమణకు పూనుకున్నాడు. కళింగను ఆక్రమించినట్లు హాతిగుంప శాసనం, ఆశ్మక నాకమించినట్లు పురాణాలు చెబుతున్నాయి. గోదావరి నదిపైనున్న నాందేడ్ (నవనందభేర) అనే నగరం నంద సామ్రాజ్యానికి దక్షిణ సరిహద్దును సూచిస్తుంది. ప్రాచీన తమిళ సారస్వతంలో విస్తారంగా కన్పించే నందరాజుల ప్రస్తావన కూడ నందుల దక్షిణదేశ ఆక్రమణకు సాక్ష్యంగా ఉదాహరిస్తారు. ఈ విధంగా సింధు గోదావరి నదుల మధ్య విస్తరించిన మహాసామ్రాజ్యాన్ని మహాపద్మనందుడు స్థాపించినాడు ఇది అంతకు పూర్వం క్షత్రియులెవ్వరూ సాధింపలేకపోయిన ఘనవిజయం. బహుశా జైన బౌద్ధాల ప్రచార ఫలితంగా కలిగిన చైతన్యంతో కింది వర్ణాలలోని పతాకం కింద చేరి అతనికి చేకూర్చిన బలప్రోత్సాహాలే మహాపద్మనందుని విజయాలకు కారణాలు.

మహాపద్మని వారసులు దురాశాసరులై ప్రజలను పీడించడంతో జనాదరణ కోల్పోయినారు. వారి సామ్రాజ్యం అసంతికాలంలోనే విచ్ఛిన్నమయింది. మౌర్యులు మగధ నాకమించినారు. తిరిగి మౌర్యులు దక్షిణాపథ దండయాత్రలు చేసేపున్నందున నందరాజుల చివరికాలంలో ఆంధ్ర కళింగాది రాజ్యాలు స్వతంత్రము లయినట్లు బాహిచవచ్చును

మౌర్యులు :

క్రీ.పూ. 322 లో చాణక్య చంద్రగుప్తులు - అంటే బ్రాహ్మణ క్షత్రియులు శూద్రాధిపత్యం కూలదోసే ఆశయంతో ఏకమయినారు. పురాణాలు మౌర్యులను

సయితం శూద్రులనే చెబుతున్నాయిగాని జైన్ గ్రంథాల్లోవారు క్షత్రియులుగానే ప్రసిద్ధులు. జైన బౌద్ధ మతాభిమానులైనందున బహుశా పురాణాలు మౌర్యుల నా విధంగా వర్ణించివుంటాయి. మౌర్యులు శూద్రులే అయితే చాణక్యుడు వారి పక్షం వహించేవాడే కాదు. అగ్రవర్ణాల సమైక్యంతో నందవంశం వతనమయింది. మగధ సింహాసనం అధిష్టించిన మౌర్యులు భారతదేశాన్ని ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం కిందికి తీసుకురాగలిగినారు. కాని వారు కూడా సూతన మతాభిమానులే!

ఆంధ్రప్రాంతాన్ని జయించిన మౌర్య చక్రవర్తి ఎవరు? అనేది ఒక సమస్య. దక్షిణదేశంలో సిద్ధపురము, జైతుంగ రామేశ్వరము, మన్సిర్ (కర్ణాటకము) యర్రగుడి రాజుల మండిగిరి (కర్నూలు) మొదలైన ప్రాంతాల్లో బయల్పడిన ఆశోకుని శాసనాలు అతని ఆధిపత్యం ఆయా ప్రాంతాల్లో చెల్లుతున్నదనటానికి రుజువు. అతని 13 వ శిలాశాసనం ఆంధ్రులు మౌర్యసామ్రాజ్యంలో (రాజవిషయే) నివసిస్తున్నట్లు చెబుతున్నది. అయితే ఆశోకుడు చేసింది కళింగ యుద్ధం ఒక్కటే. ఆ యుద్ధబీభత్సాన్ని చూసిన అనంతరం అతడు యుద్ధ విధానాన్ని త్యజించి ధర్మప్రచారానికి బద్ధకంకణ్డయినాడు. కాబట్టి ఆంధ్ర దేశాన్ని ఆశోకుడు జయించలేదు. అతని తండ్రి బిందుసారుడో తాత చంద్రగుప్తుడో జయించి యుద్ధవలే!

టిబెట్ చరిత్రకారుడు తారానాథుని రచన ఆధారంగా కొందరు చరిత్రకారులు ఆశోకుని తండ్రి బిందుసారుడే దక్షిణదేశాన్ని జయించినాడనుచున్నారు. చాణక్యుని సాయంతో బిందుసారుడు తూర్పు పశ్చిమ సముద్రాల మధ్య తన సామ్రాజ్యాన్ని విస్తరింపచేసినాడని తారానాథుడు వ్రాసినాడు. ఈ రచనకు బలంగా బిందుసారుని “అమిత్రహత” అనే బిరుదాన్ని ఉదాహరిస్తారు. తారానాథుని రచనలో సత్యం కన్పించదు. రుద్రదాముని జూనగడ్ శాసనం (క్రి. శ. 150) ప్రకారం సౌరాష్ట్రాన్ని అంటే పశ్చిమ సముద్రప్రాంతాన్ని చంద్రగుప్తుడే జయించినాడు ఆ శాసనంలో చంద్రగుప్తుని రాజప్రతినిధి సురాష్ట్ర ప్రాంతంలో సుదర్శనతటాకం తవ్వించినట్లు ఉంది. ఇక కళింగను జయించినవాడు ఆశోకుడు కదా! అందుచేత తారానాథుని రచన యధార్థం కాదు. గ్రీకు రచనలనుబట్టి బిందుసారునకు మత్తుపదార్థాలవట్ట, పండిత గోష్ఠాలయందు ఉన్న అసక్తి యుద్ధాల్లో ఉన్నట్లు కన్పించదు. బిందుసారుని కాలంలో తక్షశిల మొదలైనచోట్ల తిరుగుబాట్లు జరిగినాయి. వాని నణచడానికి ఆశోకుడు మొదలైన తన కొడుకులను పంపినాడుగాని అతడు వెళ్ళలేదు. బహుశా ఈ తిరుగుబాటుల నణచడం వల్లనే బిందుసారునకు ‘అమిత్రహత’ బిరుదం వచ్చివుంటుంది. ఆ బిరుదానికి శత్రు విర్రవంసుడనే అర్థమేగాని రాజ్యవిజేత అనే అర్థంలేదు. క్రీ. శ. 19 వ శతాబ్దివాడైన తారానాథుని రచన మినహాయించి భారతదేశ వాఙ్మయంలో

బిందుసారుని దక్షిణ దిగ్విజయ ప్రస్తావన ఎక్కడా కన్పించదు. అందుచేత చంద్రగుప్తమౌర్యుడే దక్షిణదేశాన్ని జయించినాడని నిర్ణయించడం యుక్తం. ఈ క్రింది అంశాలి నిర్ణయాన్ని బలపరుస్తున్నాయి: (1) ప్రాచీన జైన గాథ చారిత్రముగా హరిసేనుడు రచించిన 'బృహత్కథాకోశం' లో చంద్రగుప్త మౌర్యుడు అతని జైనాచార్యుడైన భద్రబాహునితో మైసూరులోని శ్రావణబెళ గోళకు వెళ్ళినాడని ఉంది. 'రాజావళికథ' నైతం పై కథను పేర్కొనడమేగాక శ్రావణబెళగోళలో చంద్రగుప్తుడు జైన సంప్రదాయాన్ని అనుసరించి సల్లేఖన ప్రతీతితో ప్రాణాలు వదిలినాడని వ్రాసింది కాబట్టి శ్రావణబెళగోళ ప్రాంతం చంద్రగుప్తుని సామ్రాజ్యాంతర్భాగం అయివుండవలె. (2) దక్షిణ దేశంలో చంద్రగుప్త పట్టణ, చంద్రగిరి, చంద్రగుప్తబన్సి మొదలైన ప్రదేశాలు చంద్ర గుప్తునకు దక్షిణదేశంతో సంబంధం సూచిస్తున్నాయి. శ్రావణబెళగోళ దేవాలయ తోరణాలపై చంద్రగుప్తుని జీవితంలోని పై కథాఘట్టాలను శిల్పీకరించినారు. (3) గ్రీకు చరిత్రకారుడైన ప్లూటార్కు రచనలవల్ల చంద్రగుప్తుడు ఆరు లక్షల సైన్యం కూర్చుకొని భారతదేశం అంతటిని జయించినట్లు తెలుస్తున్నది. (4) సంగం యుగానికి చెందిన ప్రాచీన తమిళకవి మామూల్వార్ వ్రాసినదాన్ని బట్టి 'వోంబమోరియర్' తిరునల్లైలి జిల్లాలోని పొదియిల్ కొండవరకు దండ యాత్ర సడిపినట్లును ఆ సందర్భంలో 'వడుగార్' (అచ్చ) సైనికులు చంద్ర గుప్తుని సైన్యానికి అగ్రగాములై మోహూరును ముట్టడించినట్లు, ఆంధ్రధానుష్కులు అద్భుత ప్రతాపం చూపినట్లును తెలుస్తున్నది. 'వోంబమోరియర్' అనే మాటకు 'అనామకుడై హతాత్తుగా పైకి వచ్చినవాడని' అర్థం. మౌర్యుల్లో ఈ వర్ణన వంశస్థాపకుడైన చంద్రగుప్తునకు వర్తిస్తుంది.

సందవంశ నిర్మూలనంలో, మౌర్యవంశాన్ని సుస్థిరం చేయడంలో అంత కంటే ముఖ్యంగా వాయవ్యప్రాంతం నుండి గ్రీకుల దండయాత్రల భయంతో వున్న చంద్రగుప్తమౌర్యుని దృష్టి ఉత్తరదేశ రాజకీయాల్లో కేంద్రీకృతమై యున్నందున దక్షిణదేశాన్ని అతడు జయించలేదని కొందరు చరిత్రకారుల వాదము. కాని నాటి రాజకీయ పరిణామాలు చంద్రగుప్తుని దక్షిణ దిగ్విజయ యాత్రకు చాల అనుకూలంగా ఉన్నాయి. అలెగ్జాండర్ క్రీ.పూ. 325 లో భారత దేశాన్ని వీడిన వెంటనే భారతీయులు విజృంభించి గ్రీకు సైన్యాలను మట్టుబెట్టినట్లు గ్రీకు చరిత్రకారులు వ్రాసినారు. చంద్రగుప్తుడే ఈ స్వాతంత్ర్యోద్యమానికి నాయకుడు. క్రీ.పూ. 324 లో అలెగ్జాండర్ మరణం భారతీయులకు మరింత ప్రోత్సాహం ఇచ్చింది. అలెగ్జాండర్ మరణానంతరం అతని సేనాపతులు చేసు కొన్న ద్వితీయ విభజక సందిలో భారతదేశ ప్రసక్తి కన్పించదు. క్రీ. పూ. 317 లో గ్రీకు సేనాని యూడిమన్ భారతదేశాన్ని విడిచి వెళ్ళినాడు. దీనితో

భారతదేశంలో గ్రీకు అధికారం అస్తమించింది. అందుచే క్రీ.పూ. 317 తర్వాత వాయవ్య ప్రాంతం నుండి మౌర్య సామ్రాజ్యానికి భయాందోళనలు తొలగి చంద్రగుప్తుని రాజ్యాక్రమణ కార్యక్రమానికి అటంకం లేకపోయింది. అంతేగాక దక్షిణదేశ ప్రాంతాలు సందస్రామ్రాజ్యంతర్భాగాలై అనంతరం స్వతంత్రములు అయినాయి. అందుచే వాటిని జయించి ఆక్రమించునచో మగధ సామ్రాజ్య ఆక్రమణ పూర్తికానేరదు. కాబట్టి సమర్థుడు రాజనీతి దురండుడునైన చాణక్యునకు పరిపాలనాభారం వదలి చంద్రగుప్తుడు దక్షిణదేశ దండయాత్ర సాగించినాడు. నాటి రాజకీయ పరిస్థితుల్లో "అసంతుష్టాద్విజ్ఞానస్తా సంతుష్టా ఇవ పార్థివా" అనే నీతి ననుసరించి నిరంతర సామ్రాజ్య విస్తరణ విధానమే ఒక రాజవంశ గౌరవ ప్రతిష్ఠం నిలకడకు, అభివృద్ధికి సాధనము. కాని క్రీ.పూ. 305 లో తిరిగి గ్రీకుసేనాని సెల్యూకస్ భారతదేశంపై దండెత్తి వచ్చినాడు. చంద్రగుప్తుడు అతణ్ణి ఓడించి ఆర్కోషియా, గెడ్రోషియా మొదలైన ప్రాంతాలు పుచ్చుకున్నాడు. కాబట్టి క్రీ.పూ. 317.305 సం॥ల మధ్యకాలం చంద్రగుప్తుని దక్షిణ యాత్రకు అనుకూలంగా వుంది. బహుశా క్రీ.పూ. 310.305 మధ్యకాలంలోనే చంద్రగుప్తుడు దక్షిణదేశాన్ని జయించి వుంటాడు.

మౌర్యులకాలంలో ఆంధ్రదేశం :

ఆంధ్రదేశం చంద్రగుప్తుని కాలంలో (క్రీ.పూ. 310) మౌర్య సామ్రాజ్యంలో చేరింది. అశోకుని 13 వ శిలాశాసనం ఆంధ్రులు మౌర్యసామ్రాజ్యంలోని ప్రజలుగా పేర్కొంటున్నది. అశోకుని సామ్రాజ్యం దక్షిణభాగంలో మూడు రాష్ట్రాలున్నట్లు తెలుస్తున్నది. పశ్చిమ రాష్ట్రానికి సోపారా (శూరపూర్) కశింగ రాష్ట్రానికి తోసలి (దౌళి) దక్షిణ రాష్ట్రానికి సువర్ణగిరి రాజధానులు. బ్రహ్మగిరి గౌణశాసనం పేర్కొన్న సువర్ణగిరిని చరిత్రకారులు భిన్నంగా గుర్తిస్తున్నారు కొందరు మస్కి (రాయచూర్ జిల్లా) సమీపంలోని కనకగిరి అన్నారు. కాని అనంతపురం జిల్లా జొన్నగిరియే సువర్ణగిరి కావడానికి ఎక్కువ ఆపకాళం వుంది. యర్రగుడి శాసనాలకు జొన్నగిరి ఎంతో దూరంలో లేదు. ఈ రాజధాని నగరాల్లో అర్యపుత్రులు మహామాత్రులు పరిపాలన నిర్వహించేవారు. మౌర్యులు, ముఖ్యంగా అశోకుడు కేంద్రీకృత రాచరికం నిర్మించడానికి ప్రయత్నించినట్లు కనిపిస్తుంది. కాని ఆ ప్రయత్నం విజయవంతం కాలేదు. సామ్రాజ్యం పలుప్రాంతాల్లో స్వతంత్ర ప్రతిపత్తి ననుభవిస్తున్న జాతులున్నట్లు తెలుస్తుంది. రాక్షసి గుళ్ళ ప్రజలు 'నాగరకులై' గణరాజ్య నిర్మాణానికి తగిన హంగులన్నీ ఏర్పరచుకొన్నట్లు పరిశీలించాము. ఆంధ్ర ప్రాంతంలో మౌర్య ప్రతినిధులున్న సూచనలు లేవు. అదేగాక చంద్రగుప్తుని ఆస్థానంలోని గ్రీకు రాయబారి మెగస్తనీస్ ఆంధ్రులకు 30 దుర్గాలున్నవని, లక్ష కాల్యులం, మూడువేల గుర్రాలు,

రెండువేల ఏనుగులతో పెద్ద సైనికబలం ఉన్నదని వర్ణించినాడు. ఏరియన్ ఆనే మరొక గ్రీకు చరిత్రకారుడు ఆంధ్రులకు ముప్పది రాజ్యాలున్నవనినాడు. మెగస్తనీస్ 30 దుర్గాలు ఏరియన్ ముప్పది రాజ్యాలకు కేంద్రాలై వుంటాయి. ఆంధ్రదేశం అంతటా ప్రాచీన నగరాల శిథిలాలు బయల్పడుతున్నాయి. ప్రతిష్ఠానం, పౌదన్యపురం, కోటిలింగాల, దూళికట్ట, పెదబంకూరు, కొండాపురం, పణిగిరి, గాజులబండ, వీరాపురం, సాతాని కోట, భట్టిప్రోలు, ధాన్యకటకం, తాంబ్రావ (చేబ్రోలు), నరసాల, విజయపురి మొదలయినవి ఆ 30 నగరాల లోనివని చెప్పవచ్చు. ఇవి అన్నీ చిన్న చిన్న గణరాజ్యాలయి వుంటాయి. కరీం నగర్ ప్రాంతంలో సేబక, నల్గొండ ప్రాంతాలలో మహిషక రాజ్యాలు ఏర్పడి నట్లు తెలుస్తుంది. వారి నాణేలు లభించినాయి. భట్టిప్రోలు స్థూపశాసనాలను బట్టి సవేదని కొడుకు కుభిరకుడనే రాజు క్రిస్తువూర్వం మూడో శతాబ్ది చివర్లో 'నిగమ సభ' 'గోష్ఠీ'ల సహాయంతో అచట పరిపాలన సాగిస్తునట్లు తెలుస్తుంది. నిగమసభ అంటే నగరశ్రేష్ఠుల సభ. ఇతర నగరాల్లో సైతం ఇట్టి పాలన విధానమే అమలులో వుండివుంటుంది. వద్దమానులో రాజా సోమకుని ప్రసక్తి నిగమ ప్రసక్తి కనిస్తుంది. ప్రాచీన అమరావతీ శాసనాలు రాకుమారులను పేర్కొంటున్నాయి. రాజనీతిపరులైన చంద్రగుప్త ఆశోకమౌర్యులు ఈ స్థానిక గణరాజ్యాల స్వాతంత్ర్యాన్ని అంగీకరించి బహుశా కప్పం వసూలుచేయడంతో తృప్తి పడినారా. ఈ రాజ్యాలన్నింటిలో ప్రతిష్ఠానం రాజధానిగా ములక, ఆశ్వక రాజ్యాలను శాతవాహనులు పాలించేవారు. ఈ వంశానికి మూలపురుషుడని బావిస్తున్న శాతవాహనుడు ఆశోకుని సమకాలికుడై తన రాజ్య బల గౌరవ ప్రతిష్ఠలను పెంపొందించి ఆంధ్రసామ్రాజ్యానికి పునాదులు కల్పించినాడు.

మౌర్య యుగానికి ఆంధ్ర ప్రాంతంలో ఇనుము బాగా వాడుకలోనికి వచ్చింది. బంగారం మొదలైన లోహాల వాడకం కూడా ఎక్కువయింది. కొండాపూర్ లో బయల్పడిన నేలమాళిగలలో ఇనుప ఖార్జూనాల సూచనలు వున్నాయి ఇనుప పనిముట్ల వాడకంతో వ్యవసాయం శక్తివంతంగా సాగింది. వరి, పత్తి మొదలైన పంట లెక్కువగా పండించినారు. ఆంధ్రదేశం వస్త్రపరి శ్రమకు ప్రసిద్ధి చెందినట్లు భీమసేన జాతకం నుండి తెలుస్తున్నది. వ్యవసాయం, ఇనుప, వస్త్రపరిశ్రమ లెక్కువగా సాగడంతో దేశం సుభిక్షమై ఉత్తరదేశం తోనూ బహుశా సింహళంతోనూ వాణిజ్యం సాగించింది. సింహళంలో ప్రచారంలో ఉన్న బుద్ధుని దంతగాథలవల్ల ఉత్తరదేశం నుండి సింహళానికి వెళ్ళే నౌకా మార్గంలో ఆంధ్రదేశం మజిలీ స్థలంగా ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. మెగస్తనీస్ పేర్కొన్న ముప్పై నగరాలు వృద్ధిచెందడానికి పరిశ్రమలు, వాణిజ్యం పెరిగి దేశం ఐశ్వర్యవంతం కావడమే కారణం పశ్చిమతీర రేవుపట్టణాలు నాటికే రోమ్

మొదలైన దూరదేశాలతో వాణిజ్యం సాగిస్తున్న నిదర్శన లున్నాయి. ఆ రేపు వట్టణాల నుండి దేశాంతర్యాగానికి వెళ్ళే మార్గంలో ఉన్నందున ములకరాజ్యం చాలా ఐశ్వర్యవంతమై శాతవాహనుల బలగౌరవాలకు కారణమయింది.

మూడో బౌద్ధ సంగీతికి (క్రీ.పూ. 251) పూర్వమే ఆంధ్రదేశంలో బౌద్ధం జనాదరణ పొందినట్లు దాన్యకటకం దగ్గర ఇటీవలి త్రవ్వకాల్లో లభించిన పురావస్తు సాక్ష్యం సూచిస్తుంది. ఆశోకుని 13 వ శిలాశాసనం ఆంధ్రులు నాటికే 'ధర్మాన్ని' అనుసరిస్తున్నట్లు చెబుతున్నది. దాన్యకటకంలో ఇటీవల బయల్పడిన శాసనాన్నిబట్టి అవట బౌద్ధభిక్షకులు 'మందసామగోష్ఠి'గా ఏర్పడినారని తెలుస్తున్నది. అదే శిలపైని శిల్పాన్ని విమర్శిస్తూ 'మోషి, సర్కారుల వంటి ప్రముఖులు అది సాంచీ, బాద్మిన్ శిల్పాలకంటే ప్రాచీనమైనదని చెప్పినారు. మూడో బౌద్ధ సంగీతిలో 'అంధకులు' ప్రముఖ పాత్ర నిర్వహించినారని 'కదావత్తు' నుండి తెలుస్తున్నది. బృహిస్పతి శాసనాలనుబట్టి అచటి బౌద్ధులు 'సింహగోష్ఠి'గా నేర్పడినారు. ఎర్రగుడి గొణిశాసనంలో విద్యార్థులలో కూడ ధర్మాసక్తి కలిగించవలెనని ఆశోకుడు ఉపాధ్యాయుల సుద్బోధించినాడు. మహిష మండలానికి ఆశోకుడు మహాదేవభిక్షును పంపినాడు. మహిష మండలం నేటి ఆంధ్రదేశంలోని భాగమే. అనూరాధా పురంలోని 'సువర్ణమలక్తిస్తూప' అవిష్కరణకు మహాదేవుడు 'పల్లవబౌగ్గ' నుండి అసంఖ్యాక బౌద్ధభిక్షవులతో హాజరయినట్లు సింహళగ్రంథం 'మహావంశ' వర్ణిస్తున్నది. పల్లవబౌగ్గ వర్ణన పలనాటికి సరిపోతున్నది. దీన్నిబట్టి ఆంధ్ర ప్రజాసీకం బౌద్ధాన్ని ఎంతగా అభిమానించారో స్పష్టమవుతున్నది. బౌద్ధమత వ్యాప్తిపల్ల క్రమంగా తెగలతత్వం నశించి ఆంధ్ర తెగలన్నీ శాతవాహన నాయకత్వంలో సమైక్యమై సామ్రాజ్య నిర్మాణానికి సుగమ మార్గం కలిగింది.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Alchin and Bright : Birth of Indian Civilization.
2. Gupta, P. L. : Punch Marked Coins in the Govt. Museum.
3. Gururaja Rao B. K. : The Megalithic Culture in South India.
4. Romila Thaper : Asoka and the Decline of Mauryan Empire.
5. Sankalia H D. : Indian Archaeology Today.
6. Sastri K.A.N. : The Age of Nandas and Mauryas.

శాతవాహనయుగము

శాతవాహన రాజవంశ స్థాపనతో ఆంధ్రుల చరిత్రలోనేగాక దక్షిణ భారత చరిత్రలోనే నూతన ఆధ్యాయం ప్రారంభమయింది. దక్షిణదేశ రాజకీయ చరిత్ర శాతవాహనుల తోడనే ప్రారంభమైనదనడం అతిశయోక్తికాదు. ఉత్తరావధం శక యవన పహ్లావాది విదేశీయుల దాడులతో సంక్షుభిత మవుతున్న సమయంలో దక్షిణాపథాన్ని సమైక్యంచేసి శాంతి భద్రతలు ప్రసాదించిన కీర్తి శాతవాహనులకు దక్కింది. ఆర్యావర్తంనుండి ద్రావిడ భూములలోనికి విస్తరించి ఉభయ ప్రాంతాలమధ్య వారధియైన నువిశాల సామ్రాజ్యాన్ని స్థాపించి తద్వారా భారతదేశంలో సాంస్కృతికంగా ఏకత్వాన్ని సాధించడంలో చరిత్రాత్మకమైన పాత్రను శాతవాహనులు నిర్వహించినారన్న సర్గార్ పణిక్కర్ అభిప్రాయంలో ఎంతో సత్యం ఉంది. సుదీర్ఘమైన వారి పాలనకాలంలో ప్రాకృత సంస్కృత వాఙ్మయంలో వినుతన సాహిత్య సంప్రదాయాలు నెలకొన్నాయి. స్థాపత్యంలో శిల్పంలో మహాత్తర విజయాలను ప్రజలు సాధించినారు; ఖండ ఖండాంతరాలలో ప్రళంసాపాత్రమైన శిల్పాల్ని సృష్టించినారు. సర్వతో ముఖాభివృద్ధిని సాధించిన దక్షిణ భారతం దూరదేశాల్లో భారతీయ సంస్కృతి పతాకాన్ని ప్రతిష్ఠించడం ప్రారంభించింది.

శాతవాహనులు - ఆంధ్రులు

పురాణాలు ముప్పదిమంది ఆంధ్రులు సుమారు నాలుగున్నర శతాబ్దాల కాలం రాజ్యం చేసినట్లు చెబుతున్నాయి. కొన్ని పురాణాలు ఈ రాజులనే ఆంధ్ర భృత్యులని వ్యవహరిస్తున్నాయి. ఈ రాజులపేర్లు ప్రాచీన శాసనాల నుండి, నాణేలనుండి ఉద్ధరించిన శాతవాహన రాజుల పేర్లతో చాలవరకు సరిపోతున్నాయి. అందుచేత భండార్కర్, చిన్ నెంట్ స్మిత్, బర్జెస్; రాప్సన్ వంటి పండితులు శాతవాహనులు ఆంధ్రులేనని మగధలో శుంగవంశం విజృంభించిన సమయంలోనే వారు కృష్ణా గోదావరి మండలంలో విజృంభించి (రాప్సన్) పశ్చిమోత్తర సీమలకు విస్తరించినారనీ, శ్రీకాకుళ, దాన్యకటక నగరాలు వారి మొదటి రాజధానులనీ (బర్జెస్, బార్నెట్) తీర్మానించినారు. ఇటీవలి పండితులు కొందరు ఆంధ్ర శాతవాహన సామ్యమును తిరస్కరించినారు. వారిలో ప్రథముడు ఆచార్య వి. యన్. సుక్తంకర్. అతని వాదన సారాంశం : (1) పురాణాలు ఆంధ్ర,

ఆంధ్రభృత్య పదానిగాని శాతవాహన పదాన్ని వాడలేదు; శాసనాలలో శాతవాహన పదమేగాని ఆంధ్రపదం కన్పించదు. తాము ఆంధ్రులే బసవో శాతవాహనులూ విషయాన్ని తమ శాసనాలలో స్పష్టంగా చెప్పకొనేవారే. సమ కాలిక శాసనాలలో ముఖ్యంగా ఖారవేలుని హతిగుంప శాసనంలోను, రుద్రదాముని జానాగడ్ శాసనంలోను శాతకర్ణి పదమేగాని ఆంధ్రపదాన్ని వాడలేదు. (2) శాత వాహన వంశంలోని మొదటి రాజుల శాసనాలు, నాణేలు మహారాష్ట్రలోనేగాని ఆంధ్ర దేశంలో లభించలేదు. ఆంధ్రులేత శాతవాహనులు మహారాష్ట్రలో విజృంభించి, తరువాతి కాలంలోనే ఆంధ్రదేశాన్ని బయ్యిందనారనేది స్పష్టమవుతున్నది. ఈ కారణాలవల్ల శాతవాహనులు ఆంధ్రులు కాదు, కాన్హి పురాణాలు వర్ణిస్తున్నట్లు ఆంధ్రభృత్యులు మాత్రమే; అనగా ఆంధ్రులకు సామంతులుగా నుండి స్వతంత్రాధికారాన్ని సాధించినవారు. ఈ వాదాన్ని ఆచార్య రాయచౌదురి, శ్రీనివాస శాస్త్రి మున్నగువారు బలపరచినారు. శాతవాహనులు ఆంధ్రదేశాన్ని పాలిస్తున్న కాలంలో సంకలనమైనందున పురాణాలు వారిని ఆంధ్రులని వర్ణించియుండ వచ్చునని రాయచౌదురి సూచన. ఆంధ్రుల ఔష రెలుగు; కాని శాతవాహనులు వాడినది ప్రాకృత ఔష, ఆంధ్రులేత శాతవాహనులు ఆంధ్రేతరులేనని శ్రీనివాస శాస్త్రి వాదము.

సుక్తంకర్ వాదము పూర్తిగా భ్రమ ప్రమాదజనితంగా కన్పిస్తుంది. డాక్టర్ గోపాలాచారి మాటల్లో అది కేవలం 'గాలివాదం' (shot in air). శాతవాహన పదం రాజవంశ నామము. కన్హేరీ శాసనంలోను, పులోమావి కాలంలో గౌతమీబాలశ్రీ వేయించిన నాసిక్ శాసనంలోను 'శాతవాహనకుల' అనేమాట కన్పిస్తున్నది. గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి 'శాతవాహనకుల యశఃప్రతిష్ఠాకరు'డట! ఇక ఆంధ్ర శబ్దం జాతిని సూచిస్తున్నది. శాతవాహనుల జన్మభూమి ఆంధ్రదేశ మైనందున పురాణాలు వారిని ఆంధ్రులని పేర్కొన్నాయి. ఆంధ్రదేశాన్ని పాలించిన ఇక్ష్వాకు శాలంకాయన విష్ణుకుండిన రాజవంశముల వారెవ్వరును తాము ఆంధ్రులమని చెప్పకొలేదు. ఆంధ్రభృత్య పదాన్ని ఆంధ్రులయొక్క భృత్యులు అంటూ తప్పురుష సమాసంగాకంటే భృత్యులుగా నుండిన ఆంధ్రులు అని కర్మధారయ సమాసంగానే అంగీకరించడం యుక్తం అని భండార్కర్ అభిప్రాయము. బాగవత పురాణంలోని.

“హత్యాకాణ్యం సుశర్మాణం తద్భృతోః వృషలోబరీ

గాం భోక్తృత్యన్త్రా జాతీయః కగచిత్కాల మసత్తమః

అనే శ్లోకాన్ని బట్టి శాతవాహన వంశస్థాపకుడు ఆంధ్రజాతీయుడని, మొదట్లో భృత్యుడుగా ఉండేవాడని స్పష్టమవుతున్నది. మత్స్యపురాణం కూడా 'శిఖ(ము) కోఽన్త్రాః సజాతీయః' అంటూ వర్ణిస్తున్నది మత్స్యపురాణమే ఆంధ్రుల చరిత్రకు

ఎక్కువ ప్రామాణికమైనదని చరిత్రకారుల అభిప్రాయము. శాతవాహనులతో శ్రీయజ్ఞ శాతకర్ణి కాలంలోనే మత్స్యపురాణ సంకలనం జరిగిందని నిర్ణయిస్తున్నారు. యజ్ఞశ్రీ సామ్రాజ్యం ఆంధ్ర ప్రాంతాలకు మాత్రమే పరిమితంకాక మహారాష్ట్ర, విదర్భ, కోసల, కర్ణాటక ప్రాంతాలకు విస్తరించింది. అంటే పురాణాల సంకలనం జరిగినప్పుడు శాతవాహనులు ఆంధ్రదేశాన్ని మాత్రమే పాలించడంలేదు; మహారాష్ట్ర, కర్ణాటక ప్రాంతాలను నైతం పాలిస్తున్నారు. ఐనప్పుడు రాహ్మదౌదురి వాదంలో బలం లేనట్లు స్పష్టమవుతున్నది.

శాతవాహనులు ప్రాకృతాన్ని వాడటానికి కారణం. మౌర్యులకాలంనుండి ప్రాకృతం సామ్రాజ్యభాష కావడమే, రాజకీయాధికారంతోబాటు ప్రాకృతభాష మౌర్యులనుండి శాతవాహనులకు సంక్రమించిన వారసత్వం! అంతేగాక శాతవాహనులు తమ మాతృభాషను వాడలేదని చెప్పడం నేడు సాహసమవుతున్నది. ఇటీవల లభించిన శాతవాహనుల వెండినాణేలు కొన్నింటిపై రాజాల పేర్లు రెండు భాషల్లో ఉన్నాయి. అదొకటి ప్రాకృతం; మరొకటి గుణాధ్యుడు 'బృహత్కథ'లో పేర్కొన్న 'దేశీ' అనే భాషగా చెప్పవచ్చు. ప్రాచీన తెలుగు భాష ఆ భాషయని డాక్టర్ చినేశచంద్ర సర్కార్ వంటి పండితుల అభిప్రాయము. సమకాలికులైన శకరాజులను అనుకరిస్తూ శాతవాహనులు అధికారభాషయైన ప్రాకృతంలోను తమ మాతృభాషయైన తెలుగులోను తమ పేర్లను ముద్రించిన నాణేలను తమ సామ్రాజ్యంలోని ఆంధ్రదేశ ప్రాంతాల్లో ప్రచారం చేసినారు.

ఈ ఆంశాలవల్ల పురాణాలు సృష్టికరించినట్లు శాతవాహనులు ఆంధ్రులనడంలో సందేహం లేదు, శాతవాహనులు ఆంధ్రులుకాక వారి భృత్యులనే వాదం వల్ల ఒక విపరీత సమస్య బయలుదేరుతుంది. నేటివరకు లభిస్తున్న ఆధారాలను బట్టి శాతవాహనులు వినా ఆంధ్రులు మరొకరు రాజ్యం చేసినట్లు తెలియడంలేదు. ఐనదో శాతవాహనులు ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఆంధ్రులకు భృత్యులై యుండిరో చెప్పజాలము శాసనాలలోని శాతవాహనులు పురాణములలోని ఆంధ్రులు ఒకరు కాదు అన్నచో ఏకనామదేయులైన రాజులు ఇంచుమించు ఒకేసమయంలో, ఒకే ప్రాంతంలో రాజ్యమేలు చుండిరని చెప్పవలసి వస్తుంది. ఇది అసంభవము!

శాతవాహనుల జన్మస్థలం

సాధారణంగా జాతీయతకు సంబంధించినదే జన్మస్థలం సమస్య. శాతవాహనులు ఆంధ్రులని అంగీకరించినప్పుడు వారి జన్మస్థలం ఆంధ్రదేశమనడం సహేతుకం. కాని శాతవాహనులు ఆంధ్రదేశులనే సిద్ధాంతం వల్ల వారి జన్మస్థలాన్ని గురించి వాదోపవాదాలు బయలుదేరడం సహజం శాతవాహనుల జన్మభూమి కర్ణాటకమని, విదర్భయని, మహారాష్ట్రమని పండితులలో భిన్నాభిప్రాయాలు ఉన్నాయి మరికొందరు శాతవాహనుల జన్మభూమి ఆంధ్రదేశమేగాని వారు

స్వతంత్రాధికారాన్ని స్థాపించినది మాత్రము మహారాష్ట్రమునందే అని భావిస్తున్నారు.

కర్ణాటక వాదం :

శాతవాహనులు ఆంధ్రేతరులని నిర్ణయించిన సుక్తంకర్ పండితుడే కర్ణాటకము వారి జన్మభూమి అనే వాదం ప్రతిపాదించినాడు. ఈ వాదానికి మూడో పురోమావి మ్యూకదోని శాసనము, పల్లవ శివస్కందవర్మ హిరహడగల్లి శాసనములు ఆధారములు. మ్యూకదోని, హిరహడగల్లి బళ్ళారి జిల్లాలో ఉన్నాయి. ఆ ప్రాంతాన్ని ఈ శాసనాలు క్రమంగా సాతవాహనిహార (అహార=రాష్ట్ర) సాతవాహనిరట్ట (రాష్ట్ర) అని వ్యవహరించినాయి. ఈ వ్యవహారము శాతవాహనుల కాప్రాంతంతో సాన్నిహిత్యాన్ని సూచిస్తున్నదని, అందుచే బళ్ళారి లేక కర్ణాటకమే శాతవాహనుల జన్మస్థలమని, కర్ణాటకము నుండి మహారాష్ట్రమునకు విస్తరించి, తమ పాలన అంతిమ దశలో ఆంధ్రదేశాన్ని జయించి శాతవాహనులు ఏలినారని సుక్తంకర్ తీర్మానించాడు.

మ్యూకదోని శాసనానికి కారకుడైన మూడోపురోమావి శాతవాహనులలో చివరి వాడు. శాతవాహన వంశ కర్తకు, అతనికి నాల్గవందల సంవత్సరాల కాలవ్యవధి వుంది; అంతేగాక వంశకర్తయైన సాతవాహనునకు లేదా శ్రీముఖునకు బళ్ళారి ప్రాంతానికి సంబంధాన్ని సూచించే సాక్ష్యాలు లేవు. సాతవాహన నామాంకితము లైన ప్రదేశాలు అనేకములున్నట్లు తెలుస్తున్నది. సాతానికోట (సాతవాహనుని కోట - కర్నూలు జిల్లా, నందికొట్కూరు తాలూకా), సతైవల్లి (గుంటూరుజిల్లా), సాతునూరు (అదోని తాలూకా), సాతవాహని శిఖరం (చందాజిల్లా, పరిజాగడ) మొదలైనవి. ఈ వివరణనుబట్టి సాతవాహనిహార నామమున్నంత మాత్రాన బళ్ళారి ప్రాంతమును శాతవాహనుల జన్మభూమియని నిర్ణయించడం సమచితం కాదు.

విదర్భవాదం :

ఖారవేలుని హతిగుంపా శాసనము, గౌతమీపుత్రశాతకర్ణి నాసిక శాసనము ఆధారంగా శ్రీ వి. వి. మిరాసీ పండితుడు విదర్భ రాజ్యమే శాతవాహనుల జన్మస్థలమని తీర్మానించినాడు హతిగుంపాశాసనం “శాతకర్ణిని లక్ష్మము చేయక ఖారవేలుడు తన నైన్యాంను పశ్చిమ దిక్కునకు పంపగా నవి కణ్ణబెజ్జానది వరకు నడిచి మనీక (లేక మునీక) నగరాన్ని హడలగొట్టినవి” అని చెబుతున్నది. నాసిక శాసనం గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణిని ‘బెజాకటస్వామి’ అనే బిరుదంతో వ్యవహరిస్తున్నది. ఈ రెండు అంశాలపై మిరాసీ పండితుడు నిర్మించిన సిద్ధాంత సారాంశం: కళింగ నుండి బయలుదేరిన ఖారవేలుని నైన్యాలు పశ్చిమంగా పురోగమించి శాతకర్ణి రాజ్యంపై దండెత్తినవి కావున శాతకర్ణి రాజ్యం కళింగకు

పశ్చిమ దిక్కునందే ఉన్నది, కళింగకు దక్షిణ దిక్కు నందున్న ఆంధ్రదేశము శాతకర్ణి రాజ్యంలో చేరలేదు; కణ్ణబెణ్ణానది వైస్ గంగకు ఉపనదియైన కన్హాస్ నది. ఇది నాగపూర్కు ఉత్తర దిశలో పదిమైళ్ళ దూరంలో ప్రవహిస్తున్నది. అందుచేత శాతకర్ణి రాజ్యం విదర్భయే అగుచున్నది. నానీక శాసనంలోని బెణాకటము వైస్ గంగకు ఉభయ పార్శ్వములందున్న భూమియే మహాభారతంలోను వాకాటక శాసనాలలోను దీని ప్రసక్తి ఉంది. కావున బెణాకటము ప్రాచీన రాజ్య విభాగాలలో ఒకటి; గౌతమీపుత్రుని చైత్రకమై వుంటుంది. అందుచేత ఆ ప్రాంతమే శాతవాహనుల జన్మభూమిగా నిర్ణయించవచ్చును.

శ్రీ మిరాసీ పండితుని వాదంలో అనేక లోపాలున్నాయి : (1) ఆంధ్ర దేశము కళింగకు దక్షిణ దిక్కున మాత్రమే ఉన్నదనుట సరికాదు. కృష్ణానదీ ముఖద్వారం నుండి తూర్పుతీరము తూర్పునకు వంగియున్నందున కళింగము ఆంధ్రదేశమునకు తూర్పుదేశమగుచున్నది. గుంటూరు కృష్ణామండల వాసులు గోదావరి మండల ప్రజలను 'తూర్పువారు' అనుట సర్వసామాన్యము. రెడ్డి విజయనగరాధీశులు కళింగపై జరిపిన దండయాత్రలను తూర్పు దిగ్గయ యాత్రలుగా శాసనములు చైత్రమ పేర్కొంటున్నవి. అందుచే పశ్చిమంగా పురోగ మించిన కళింగ సైన్యాలు ఆంధ్రదేశము పైనే దండెత్తినవనడానికి సంశయించ నక్కరలేదు; భారవేలుడు 'సద' వంశస్థుడు; ఇటీవల బయల్పడిన కళింగ - మహిషకాధిపతి శ్రీసద గుంటుపల్లి శాసనమూ తీరాంధ్రంలో పెక్కుబోట్ల దొరికిన సదరాజుల నాణేలూ భారవేలుడు ఆంధ్రదేశంపై దండెత్తిన అంశాన్ని రుజువు పరుస్తున్నవి. (2) కన్హాస్ నదిపై మునీకనగరం ఉన్న జాడలులేవు. మునీక నగరాన్ని రాయచూరు జిల్లాలోని మస్కిగా కొందరు గుర్తిస్తున్నారు. మరి కొందరానగరం మూసీ కృష్ణానదుల సంగమ స్థలంలో ఉండియుండవలెనను చున్నారు. మునీకనగరం మహిషకుల ముఖ్య పట్టణమైయుండవచ్చునని కొందరి అభిప్రాయం; నల్గొండ, మెదక్ జిల్లాలలో మహిషకులనే జాతి పరిపాలన చేసినట్లు చెప్పినాము. గుంటుపల్లి శాసనంలోని రాజుకు 'మహిషకాధిపతి' అనే బిరుదం ఉంది. ఇన్ని కారణాలవల్ల భారవేలుని పశ్చిమదిగ్గయయాత్ర ఆంధ్ర దేశ కృష్ణానదీ ప్రాంతం మీదనే జరిగిందనీ కణ్ణబెణ్ణానదీ కృష్ణవేణీ నదియేనని నిర్ణయించడం సమంజసంగా కన్పిస్తున్నది. బౌద్ధ ప్రాకృత వాఙ్మయంలో కృష్ణానదికి కణ్ణబెణ్ణా అనే వ్యవహారం ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. (3) కటక్, కళ్యాణ కటకము, దాన్యకటకము అనే పేర్లు ఉదాహరణగా బెణాకటము ఒక రాజ్యము, రాష్ట్రముగాక నగరముగా గ్రహించడం యుక్తం. ఐనచో బెణాకటము బేణా నదిపైనున్న నగరమనే అర్థము వస్తుంది. బెణా అనేది కణ్ణబెణ్ణాకు సంక్షిప్త రూపమని గ్రహిస్తే ఆ నగరము దాన్యకటకముగా గుర్తించడం సమంజసము.

(4) బాలశ్రీ నానీక్ శాసనాన్నిబట్టి విదర్భ ప్రాంతమును గౌతమీ పుత్రుని ప్రైత్యకముగా అంగీకరించుటకు వీలుకాదు. అతడు జయించిన రాజ్యములలో నొకటిగా విదర్భను ఆ శాసనం పేర్కొంటున్నది. కాబట్టి గౌతమీపుత్రుడు తన విజయ యాత్రలను విదర్భనుండికాక మరొకప్రాంతమునుండియే ప్రారంభించి ఉంటాడు. కాబట్టి కణ్ణబెజ్జా, బెజాకటములనుగురించి మిరాసీపండితుని నూచ నలను అంగీకరింపజాలము; ఆ నూచనలలో సత్యము ఉన్నదని అంగీకరించినను వానివల్ల విదర్భ శాతవాహనుల జన్మస్థలమని నిర్ధారణకాదు; మొదటి శాతకర్ణి, గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి విదర్భ నేలినారనుటకు మాత్రమే ఆ శాసనాలనుండి సాక్ష్యం లభిస్తుంది.

మహారాష్ట్రవాదం :

ప్రాకృత భాషను వాడినందున శాతవాహనులు మహారాష్ట్రులన్న శ్రీ పి.టి. శ్రీనివాసయ్యంగారి వాదాన్ని పైన పేర్కొన్నాము. వీరి భావానికి జొరొక్కర్ మొదలైన పండితులు మరికొన్ని అంశాలు జతపరచి శాతవాహనుల ఆదిమనివాసము మహారాష్ట్రమనే వాదాన్ని రూపొందించినారు. ఈ వాదం సారాంశం : ఆంధ్రులు అనాదిగా వింధ్యపర్వత ప్రాంతీయులు; బొంబాయి సమీపంలో ఆంధ్రీనది ఉంది; ఆ నదీతీరంలో నివసించి నందునే వారు ఆంధ్రులైనారు. ఐతరేయబ్రాహ్మణం పుళింద, మూతిబ, శబర జాతులతో కలిపి ఆంధ్రులను చెప్పింది. వీరందరూ మహారాష్ట్ర ప్రాంత వాసులు; ఆంధ్రులు నైతము వారిలోనివారే; ఆంధ్రులలో ఒక తెగ శాతవాహనులు. ప్రాచీన రాజ్యా లను పేర్కొంటూ వ్యాకరణవేత్త పాణిని అవంతి కోసల కరూళ కళింగములను మాత్రమే పేర్కొన్నాడు. దీన్నిబట్టి పాణిని కాలంలో ఆంధ్రదేశం రాజకీయ వ్యక్తిత్వం లేక కళింగరాజ్య అంతర్గతమై ఉండేది. అనంతరం మహారాష్ట్ర, మహాభోజ, పిడినిక, పుళింద, పుండ్ర, శబర, మూతిబ మొదలైన జాతులను సమైక్యం చేసి ఆంధ్ర శాతవాహనులు సామ్రాజ్యం స్థాపించినారు. అందుచేత పులోమావికి 'నవనరస్యామి' అనే బిరుదు సార్థకము. శాతవాహనులు వాసిష్ఠీ పుత్ర, గౌతమీపుత్ర అనే మాతృసంజ్ఞలను వాడినారు. ఇది మహారాష్ట్రములోని ఆచారము. అందుచేత మహారాష్ట్రమే శాతవాహనుల జన్మభూమి.

ఇది చాల లోపభూయిష్టమైన వాదమని వేరే చెప్పనక్కరలేదు. శాతవాహ నులు ప్రాకృతభాష వాడదానికిగల కారణాన్ని, వారికి ప్రాచీన తెలుగు మాతృ భాష అనదానికి లభిస్తున్న ఆధారాలను పైన పేర్కొన్నాము. ఇక ఆంధ్రీనది మహారాష్ట్రలో ఉన్నంతమాత్రాన శాతవాహనుల జన్మస్థల మా ప్రాంతమని నిర్ణయించడం ప్రమాదకరము. అదే పేరుగల నది బళ్ళారి ప్రాంతంలో కూడ ఉంది. దక్షిణాపథ వాసులుగా ఐతరేయ బ్రాహ్మణం పేర్కొంటున్న జాతు

లన్నింటిని మహారాష్ట్రలోనే ఇరికించవలసిన పనిలేదు. ఇతిహాస వాఙ్మయంలో ఆంధ్ర శబదాలు తూర్పుభారతంలోని జాతులుగా కన్పిస్తున్నారు. నేటికీ శబదాలు ఆంధ్ర, ఒరిస్సా ప్రాంతాల్లో ఉన్నాయి. పాణిని ఆంధ్రదేశాన్ని 'పేర్కొనకపోయినంత మాత్రాన ఆంధ్రదేశం లేదనడం సాహసం. బౌద్ధ వాఙ్మయం ఆంధ్ర కళింగ జనపదాలను, ఆంధ్రనగరిని 'పేర్కొనడం విస్మరించరాని చారిత్రకాంశము. అశోకుని పూర్వం నుండి అంధక బౌద్ధభిక్షువులు ఆంధ్రదేశ ప్రత్యేకతను నిలిపినారు. 'నవనరస్యామి' బిరుదం ఉన్న పులోమావి పౌరాణిక వంశక్రమాన్నిబట్టి ఇరవై మూడో రాజు. వాస్తవానికి మహారథులు మొదలైన వారిని జయించి వారితో వైవాహిక సంబంధాలు చేసినవారు శ్రీముఖుడు, అతని కుమారుడు మొదటి శాతకర్ణి. 'నవనరస్యామి' బిరుదానికి జొగ్గెల్గర్ పండితుడు చెప్పిన అర్థమే సరియైనచో ఈ ఇరువురికి మాత్రమే ఆ బిరుదం అర్థవంతమౌతుంది. కాని వారికి ఈ బిరుదం లేదు. మాతృసంజ్ఞలను వాడిన మొట్టమొదటి శాతవాహన చక్రవర్తి గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి, వంశ పట్టికల్లో ఇరవై రెండవవాడు. శ్రీముఖుల జన్మస్థలం మహారాష్ట్రమే ఐనచో ఈసాంఘిక సంప్రదాయప్రభావము వారిపై బలంగా ఉండియుండవలసింది. కాని వారెవరూ మాతృసంజ్ఞలను వాడలేదు. కాబట్టి మాతృసంజ్ఞలు ఆధారంగా శాతవాహనుల జన్మభూమి మహారాష్ట్రమని నిర్ణయించలేము.

డాక్టర్ కె. గోపాలచారి మొదలైనవారు మరొక వాదాన్ని ప్రారంభించారు. శాతవాహనులు ఆంధ్రులే; ఆంధ్రదేశమే వారి జన్మభూమి ఐయుండవచ్చును; కాని ప్రథమంగా స్వతంత్ర రాజ్యాధికారాన్ని ఆంధ్రులు మహారాష్ట్ర ప్రాంతంలోనే సాపించినారు. తర్వాత చాలా కాలానికి, గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి కుమారుడైన పులోమావి కాలంలో ఆంధ్రదేశాన్ని జయించి పాలించసాగారు. వీరి వాదానికి ముఖ్యమైన ఆధారం శాతవాహన చక్రవర్తులలో మొదటివారి శాసనాలు, నాణేలు మహారాష్ట్రంలో లభించడమే. బాలశ్రీ నాసిక్ శాసనంలో ఆంధ్రదేశ వ్రసన క్రితేకపోవడం తమ వాదాన్ని బలపరుస్తుందని వీరి భావన. గోపాలాచారి వాదంలో కొంత నిజం వున్నట్లు ముందు పరిశీలిద్దాం. అయితే ఆచార్య గొర్రి వెంకటరావుగారు "శాతవాహనులు ఆంధ్రులని అంగీకరిస్తే వారి సామ్రాజ్యం తూర్పునుండి వశ్యమనీకి విస్తరించిందని చెప్పడమే సమంజసము వాఙ్మయ పురావస్తు సాక్ష్యాలు ఈ వాదాన్నే బలపరుస్తున్నవి" అంటారు.

(1) ప్రాకృత భాషలోని 'లీలావతీ' కావ్యం హలచక్రవర్తికి గోదావరి నదీ ముఖద్వారంలో సంబంధాన్ని సూచిస్తున్నది. పౌరాణిక పట్టికలలో హాలుడు పదిపేదవ వాడు; గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణికి ఐదుతరములు ముందువాడు. హాలుడే సంకలనం చేసిన 'గాథానవతకతి'లో పెక్కు తెలుగు మాటలున్నాయి; ఆంధ్రుల

సాంఘిక సంప్రదాయాలు ఉన్నాయి. ఈ ఆంశాలు ఆంధ్రదేశంపై హాలుని పరిపాలనకు తార్కాణాలు.

(2) బాలశ్రీ నానిక శాసనంలో ఆంధ్రదేశ ప్రసక్తి లేదనడం నిజంకాదు. గౌతమీపుత్రుని సామ్రాజ్యంలోని పర్వతాలలో మహేంద్ర, నీరితన, నెటగిరులను ఆ శాసనం పేర్కొంటున్నది. ఇవి తూర్పు కనుమలలోని కొండలే. మహేంద్రగిరి విశాఖపట్టణం జిల్లాలో ఉంది. నెటగిరి శ్రీపర్వత - నాగార్జునకొండ సమీపంలోనిది. నెటగిరి మీది ఆలయంలో అష్టభుజస్వామి ప్రతిష్ఠ జరిగినట్లు శాసన సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. ఇక నీరితనను సంతృప్తికరంగా గుర్తించినవారు లేరు. ఇది శ్రీ స్థానమునీ కర్నూలు జిల్లాలోని శ్రీశైలానికి అన్యయిస్తుందని చాలమంది చరిత్రకారులు భావించినారు. కాని దాన్యకటకమే నీరితన అయి వుంటుంది. ధమ్మకడ, ధనకడ, దాన్యకటక, ధనకటక, దారణికోట మొదలైన పేరులేగాక దాన్యకటకానికి ప్లువంగా శ్రీదాన్య శ్రీస్థాన అనే పేర్లుకూడ ఉన్నట్లు తెలుస్తున్నది. ఐతే ఇది పర్వతం కాదనే అభ్యంతరం చెప్పవచ్చు. కాని బౌద్ధ వాఙ్మయంలో దాన్యకటకానికి పూర్వశైలమనే పేరు చాలా ప్రసిద్ధము. చైనా యాత్రికుడైన యువాన్ చాంగ్ దాన్యకటకం తూర్పు దిక్కున ఒక పర్వతం ఉందనీ అక్కడ వజ్రపాణి ఆలయం ఉందనీ వ్రాసినాడు. సింహళ బౌద్ధ గ్రంథాలలో వజ్రపర్వత వానీనికాయమనే బౌద్ధసంఘం పేరు కనిపిస్తుంది ఈ 'వజ్రపర్వతం' యువాన్ చాంగ్ వర్ణించిన పర్వతము పూర్వశైలము ఒకదేని యుండవచ్చు. అదే నానిక్ శాసనంలోని నీరితన అని చెప్పవచ్చు. గౌతమీ పుత్రుని వాహనాలు మూడు సముద్రాలలో నీరుత్రావెనట! తూర్పు తీరం వరకు నాతని సామ్రాజ్యం విస్తరించినప్పడే అది సంభవ మౌతుంది. కాబట్టి గౌతమీ పుత్రుని సామ్రాజ్యంలో ఆంధ్రదేశం చేరియున్నదనుట సుష్టము. ఐతే నానిక్ శాసనంలో ఆంధ్రదేశం పేరు లేనిమాట వాస్తవమే. ఆ శాసనంలోని అస్సక, ములక, కుకుర, అవరాంత మొదలైనవి అతడు యవన పహ్లావ క్షహరాటుల నుండి జయించిన రాజ్యాలుగా కన్పిస్తున్నాయి. ఆంధ్రదేశం అతడు జయించినది కాదు. అది అతని ప్రైవేటుకం; అందుచేతనే ఆంధ్రదేశం నుండియే గౌతమీ పుత్రుడు విజృంభించి ప్రాగుత్తర రాజ్యాలను జయించినాడు. ఈ విషయాన్నే నానిక్ శాసనం సూచిస్తున్నది. గౌతమీపుత్రుని నాణేలు అసంఖ్యాకంగా ఆంధ్రదేశంలో అనేక ప్రాంతాలలో దొరికినాయి. నాగార్జున కొండలో జరిగిన ఇటీవలి త్రవ్వకాలతో గౌతమీపుత్రుని నాణేలతో బాటు నాణెములు ముద్రించే దిమ్మలు దొరకడం ఒక విశేషం. ఈ దిమ్మలు నాడు శ్రీపర్వతంలో శాతవాహన

టంకసాల ఉండేదని సూచిస్తున్నాయి. అంటే ఆ ప్రాంతం శాతవాహన సామ్రాజ్యాంతర్యాగమై యుండవలె!

మరొకముఖ్యవిషయం-గౌతమీపుత్రుడు గొప్పవిజేత; సువిశాల సామ్రాజ్య నిర్మాత; మాళవ వరకు అతని సామ్రాజ్యం విస్తరించిందని అందరూ అంగీకరిస్తున్నారు. నాడు ఆంధ్రదేశంలో పటిష్ఠమైన ప్రభుత్వం ఉన్నదనడానికి ఆధారం లేదు. అట్టి పరిస్థితుల్లో గౌతమీపుత్రుడు ఆంధ్రదేశాన్ని జయించక విడిచిపెట్టినాడనే వాదంలో ఆర్థం అనిపించదు.

(3) మెగస్తసీస్ వ్రాసినదాన్ని బట్టి చంద్రగుప్తుని కాలానికే ఆంధ్రులకు పెద్ద సైనికబలం ఉంది; బలిష్ఠములయిన ముప్పయి దుర్గాలు ఉన్నాయి. తమిళంలోని 'అహనానూర్'ను బట్టి ఆంధ్రులు మంచి దానుప్పులు; శౌర్య దైర్యాలు గలవారు. అంతటి సైనికబలం, ఆర్థికసౌష్ఠ్యం ఉండడం కేంద్రీకృతాధికారం ఉన్న సువిశాల రాజ్యంలోనే సాధ్యం అవుతుంది. దాక్షిణాత్య జాతులుగా అశోకుని శాసనాలు పేర్కొంటున్న రథిక, వీడినిక, భోజక, పుళింద, ఆంధ్రజాతులన్నీ మహారాష్ట్రలో నివసించేవారని ఊహించడంలో ఆర్థం కన్పించదు. అశోకుని 13 వ శిలాశాసనంలో ఆంధ్రులు బౌద్ధమతాన్ని అనుసరిస్తున్నారని ఉంది. అశోకుని ఎర్రగుడి, రాజాలమందగిరి శాసనాలు ఆ విషయాన్ని బలపరుస్తున్నాయి. అమరావతీ, భట్టిప్రోలు స్థూపాల ప్రాచీనత అశోకుని కాలంలో ఆంధ్రులు కృష్ణా గోదావరీ ప్రాంతాల్లో నివసిస్తున్నారని సూచిస్తున్నది.

(4) శాతవాహన వంశానికి మూలపురుషుడుగా చారిత్రకులు భావిస్తున్న సాతవాహనుని నాణెములు కొండాపూర్, వరంగల్లు ప్రాంతాలలో దొరికినాయి; కరీంనగర్ జిల్లా కోటి లింగాలలో చిముఖు (శ్రీముఖు)ని నాణెలు దొరికినాయి. అందుచేత ఆ ప్రాంతంతోనే శాతవాహన స్వతంత్రాధికారానికి అంకురార్పణ జరిగిందని చాలమంది అభిప్రాయం.

(5) శాతవాహనునికి బహుశా పౌత్రుడైన మొదటి శాతకర్ణికి 'దక్షిణాధిపతి' అనే బిరుదం ఉంది. 'దక్షిణావతం' అంటే నర్మదా, కావేరీ నదుల నడిమి దేశం అని పైన వివరించినాము.

పై అంశాలవల్ల ప్రవ్రథమం నుండి శాతవాహనుల అధికారం ఆంధ్రదేశంపై చలామణి బనట్లు తెలుస్తున్నది. 'ఇంటగెలచి రచ్చగెలుపు'మన్న సామెత ప్రకారం ఆపారమైన సైనికబలంతో మౌర్యులకు నామమాత్ర సామంతులుగా ఉంటున్న శాతవాహనులు తమ మాతృభూమియైన ఆంధ్రదేశంలోనే స్వతంత్రాధికారాన్ని స్థాపించి, ఆనంతరం విజృంభించి మహారాష్ట్ర ప్రాంతాలను

జయించినారనడమే ఉచితమైన నిర్ణయం. అయితే, ఆంధ్రదేశం తూర్పుతీరానికి మాత్రమే పరిమితం కాదు.

(6) మొదటి శాతవాహనుల శాసనాలు మహారాష్ట్ర ప్రాంతంలో లభించుటకు కారణం లేకపోలేదు. శ్రీముఖుని కాలం నుండి ఆంధ్రులకు మహారాష్ట్ర ప్రాంతాలతో సంబంధం ఏర్పడింది. శక యవనాదులు మధ్యభారతాన్ని ఆక్రమించి దక్షిణంగా విస్తరించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. వారి సరికట్టడానికై మహారాష్ట్రలో చేతులు కలిపి శాతవాహనులు కృషిచేసినట్లు కన్పిస్తుంది. అందుచేతనే మహారాష్ట్ర ప్రాంతాలపై శాతవాహనులు తమదృష్టిని కేంద్రీకరించవలసి వచ్చింది. అదీగాక ఆ కాలంలో బలవంతులైన రాజులదృష్టి భారత సామ్రాజ్యాధికార పీఠమైన మగధపై ఉండేది. మగధ నాక్రమించాలని ఆశించిన దాక్షిణాత్య రాజవంశాలు మధ్య, పశ్చిమ భారత ప్రాంతాల నాక్రమించి, అక్కడ తమ అధికారాన్ని సుస్థిరం చేసుకోవలసిన అవసరం ఉండేది. ఈ ఆశయమే శాతవాహనుల శాసనాలు మహారాష్ట్రంలో ఎక్కువగా కన్పించడానికి కారణం.

శాతవాహనుల తొలి అధికారపీఠం

ఆంధ్రప్రాంతాలు ఆదినుండి శాతవాహన రాజ్యంలో చేరియుండినట్లు పై చర్చవల్ల స్పష్టమవుతున్నది. అయితే శాతవాహనులు, ఆంధ్రులు ఒకరే అన్నచో వారి రాజ్యం తూర్పు ఆంధ్రనుండి పశ్చిమానికి విస్తరించిందనడం సహజం, సమంజసం అనే ఆచార్య గొర్రె వెంకట్రావుగారి వాదంలో ఒక లోపం వుంది. ప్రాచీనకాలంలో ఏ రాజవంశం కూడ తమ స్వస్థలలో సామ్రాజ్యాధిపత్యం వహించినట్లు కన్పించదు. మౌర్యుల జన్మస్థలం మగధ కాదు. కాంచీపురంలో విజృంభించిన పల్లవులు తొంద్రై మండలానికి ఆగంతుకులు, బాదామిప్రాంతం చాళుక్యుల ఆదిమనివాసం అనడం అనుమానాస్పదం. కాబట్టి ఒక రాజవంశం విజృంభించిన ప్రాంతమే దాని జన్మభూమి అనడం సమంజసమైన దృష్టికాదు. అదీగాక నేటి ప్రాంతీయ బాషా సరిహద్దులు ప్రాచీన జాతుల సరిహద్దులు ఒకటిగావు.

ప్రాచీన వాఙ్మయాన్ని బట్టి ఆంధ్రజాతి నేటి ఆంధ్రప్రదేశ్ కు మాత్రమే పరిమితం కాదు. 'మజ్జిమదేశ' సరిహద్దులో 'శతకణ్ణిక' నగరాన్ని వినయపిటక పేర్కొంటున్నది. అస్సక, ములక జనపథాలను ఆంధ్రరాజ్యాలుగా 'సుత్రనిపాత' పై వ్యాఖ్య పేర్కొంటున్నది. ములక ఔరంగాబాద్ జిల్లాగాను అస్సక నిజామాబాద్ జిల్లాగాను ప్రతిష్ఠాన (పైతాన్) బోధన్ నగరాలు వాని రాజధానులుగాను గుర్తించడమయింది గదా! జైన వాఙ్మయం ప్రతిష్ఠానాన్ని శాతవాహనుల రాజధానిగా పేర్కొంటున్నది. శాతకర్ణి పాలిస్తున్నందున ప్రతిష్ఠానాన్నే

‘శతకర్ణిగా’ వినయపీఠక వ్యవహరించివుండవచ్చు. జైన వాఙ్మయ సాహ్యన్ని పైతాన్ పరిసర ప్రాంతాలలో జరిగిన పురావస్తు ఖనన ఫలితాలు బలపరుస్తున్నాయి. ముఖ్యంగా నెవాసా దగ్గర శాతవాహన వంశంలోని తొలి రాజులైన కన్హ (కృష్ణ) నీరిసాతకణి, నీరిసాతవాహనుల నాణేలు, ముద్రలు లభించినాయి. నీరిసాదవాహన అనే లేఖనం ఉన్న నాణేలు పూనా, వరంగల్, హైదరాబాదు, కొండాపూర్లలో దొరికినాయి. ఇటీవల కరీంనగర్ జిల్లాలో కోటిలింగాలచెంత శ్రీముఖుని (చిముఖుని) నాణేలు లభించినట్లు చెప్పినాము. ఈ మొదటి రాజుల నాణేలు తీరప్రాంతంలో గానీ, బిరార్, మాళవ, కర్ణాటకలలో గాని లభించలేదు. అందుచేత ఆ ప్రాంతాలు సరిహద్దులుగా ప్రథమ శాతవాహనరాజ్యం ఉన్నట్లు నిర్ణయించడం సమంజసం. మహారాష్ట్రప్రాంతంలో బలవంతులైన అంగీయులరాజ్యానికి శాతవాహనరాజ్యం భిన్నంగా ఉండియుండవలె. మహారథి అంగీయులతో తొలి శాతవాహనులు వివాహ సంబంధాలు చేసినారు. ఈ సంబంధాలు శాతవాహన రాజ్యవిస్తరణోద్యమంలో ఉపకరించినాయి.

ఖారవేలుని హతిగుంప శాసనము మొదటి శాతకర్ణి రాజ్యం కళింగరాజ్య సరిహద్దుల్లో ఉన్నట్లు సూచిస్తున్నది. ‘చుళుకళింగ’ జాతకం ప్రకారం దంత పురం రాజధానిగా ఉన్న కళింగాడీశుడు అస్సకరాజైన అరుణునితో పోరాడి పరాజయం పొందినాడు. శాతకర్ణి ఖారవేలుల మధ్య సంఘర్షణను ఈ కథ సూచిస్తున్నదని భావించవచ్చు.

పై చర్చవల్ల పశ్చిమాంధ్రప్రాంతము ఆగ్నేయ మహారాష్ట్రప్రాంతము కలిసిన రాజ్యమే శాతవాహనుల తొలి ఆధికారపీఠమని, దీనికి ప్రతిష్ఠానము రాజధాని అని తేలిన సారాంశము ఆ రోజుల్లో ప్రతిష్ఠానం కీలకస్థానంలో ఉండేది. ఉత్తర దక్షిణావధాలను కలిపే రహదారిపైనేగాక పశ్చిమతీర రేవులను దక్షిణావధంతో కలిపే కనుమల ముఖద్వారంలో పైతాన్ ఉంది. ఈ మార్గాల గుండా ఎంతో దేశీయ విదేశీయ వాణిజ్యం జరిగేది. ఆ వాణిజ్యమే ప్రతిష్ఠాన రాజ్య ఐక్యత్వానికి, శాతవాహనవంశ బలగౌరవాలకు మూలమయింది. మెగస్తనీస్ బలవంతమైనదిగా వర్ణించిన అంధ్రరాజ్యం బహుశా ములక - అస్సక లేక ప్రతిష్ఠాన రాజ్యమే అయివుంటుంది.

పంశ నామము

శాతవాహన పదానికి ప్రాకృతరూపమే సాతవాహన. శాతవాహన, సాతవాహన, శాతకర్ణి పదాలు సమాసార్థకాలుగా కన్పిస్తాయి. సత, శతి, సద అనే హ్రస్వరూపాలు నాణేలమీద ఉన్నాయి. ప్రాకృత వయ్యకరణి హేమచంద్రుని ప్రకారం ‘శాలివాహన’ అనేది శాతవాహనకు మరొక ప్రాకృతరూపం.

శాతవాహనపదానికి పలువురు పలు అర్థాలు నూచించినారు. జినప్రభానురి అనే జైనరచయిత ప్రకారం చందలకొలది (శతాని) వాహనాలను (వాహనాని) దానం చేసినందున శాతవాహను లయినారు. వాహనాన్ని పొందిన వారై నందున శాతవాహను లయినారని అంటే మౌర్య సార్వభౌముల నైస్యంలో ఉన్నత పదవులు బడసినందున ఆ పేరు పొందినారని మరొకరి వ్యాఖ్యానం. ప్రాచీన తమిళ కావ్యమైన శిలప్పదికారంలో 'నూర్వార్కన్నార్' అను పేరుంది. ఇది 'శతకర్ణి'కి తమిళరూపం. గోకర్ణ, ఘంటాకర్ణ పేర్లవలె శతకర్ణి అనేది వ్యక్తి నామమని, అతని కుమారుడే శాతకర్ణి అయినాడని మరొక నూచన.

ముందారీ భాషలో 'శాత' అంటే గుర్రం అనీ హన్, కర్ణి, పహన్ మాటలకు కొడుకు అని అర్థం; అందుచేత అశ్వమేధం చేసిన రాజు సంతతి శాతవాహను లయినారని ప్రజాబుద్ధి వదితుని అభిప్రాయం. కాని ఈ వంశ కర్త అశ్వమేధం చేసినట్లు రుజువు లేదు. అశ్వమేధం చేసిన వంశాలన్నీ శాత వాహన వంశాలు కావరై. కాని చరిత్రలో ఒకే శాతవాహన వంశం ఉంది. కాబట్టి ప్రజాబుద్ధి వ్యాఖ్యానము అంగీకరించలేము. అయితే ఆంధ్రజాతిలో అశ్వకగణం ఉన్నట్లు వారిపేరనే అస్సక (అశ్వక) జనపదం ఏర్పడి వుంటుందని పరిశీలించినాము. ఆ జనపద ప్రాంతంలోనే శాతవాహన విజృంభణ జరిగింది. అందుచేత అశ్వకులకు శాతవాహనులకు సన్నిహితసంబంధం వుండియుండవలె. పురాణాల సంతకలనం నాటికి శాతవాహన పద ఉత్పత్తి, నిజస్వరూపము అర్థము విస్మృతివంతంలో పడిపోవడంతో సారస్వతంలో శతకర్ణి, శాతకర్ణి, స్వాతికర్ణ, సాతకర్ణ, సాతవాహన అనే భిన్నరూపాలు కనిపిస్తున్నాయి.

కులము

శాతవాహనులు బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, శూద్రులు అనే భిన్న వాదాలున్నాయి. మొదటి శాతకర్ణి అనేక వైదిక క్రతువులు చేసినాడు. గౌతమీ పుత్ర శాతకర్ణిని అతని తల్లి ఆగమనిలయుడని, క్షత్రియదర్శమానమర్థనుడని, ఏకబ్రాహ్మణుడని వర్ణించింది. వాసిష్ఠ గౌతమాది ఉన్నత గోత్రాల బ్రాహ్మణులు శాతవాహనులకు తమ కుమార్తెలనిచ్చి పెండ్లిచేసినట్లు తెలుస్తున్నది. అందుచేత శాతవాహనులు బ్రాహ్మణులేననే గట్టి అభిప్రాయం ఉంది. గౌతమీ బాలశ్రీ తాను రాజర్షి పత్నినని ఒప్పుకొన్నందున శాతవాహనులు క్షత్రియులని కొందరి వాదము. అయితే వైదిక వాఙ్మయం ఆంధ్రులు అనాధ్యులని ముక్తకంఠంగా చాటుతున్నది. శాతవాహనులు అశ్వచిహ్నం ఉన్న ఆదిమజాతి అయి వుండవచ్చునని పరిశీలించినాము ప్రాచీన వాఙ్మయంలో పేరు శూద్రులనే నూచన ఉంది. జైన వాఙ్మయంలో పేరి మూలపురుషుడు బ్రాహ్మణ యువకునకు శూద్ర

శ్రీయందు జన్మించినట్లుంది; కాని కథాసరిత్యాగంలోని దీపకర్ణి కథనుబట్టి సాతుడనే యక్షుడు బ్రాహ్మణియందు జన్మించినాడు.* ఈ కథలు జాతిసాంకర్యాన్ని సూచిస్తున్నాయి. దక్షిణాపథంలో ఆర్యవిస్తరణ సంస్కృతీకరణక్రమాల్లో ఇట్టి సంఘటనలనేకం జరిగి స్థానిక తెగల వూజూరులు బ్రాహ్మణులయ్యారు. పాలకులు క్షత్రియులయినారు. వర్ణవ్యవస్థకు నిర్దుష్టమైన సరిహద్దు లేర్పడని ఆ రోజుల్లో- ముఖ్యంగా జైన బౌద్ధమత ప్రభావంవల్ల-రాజకీయావసరాల కనుగుణంగా అంతర్వివాహాలు జరగడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. ఇటీవలి రచయిత 'శాత' అనే మాటకు కన్నడంలో 'హలికుడు' అనే అర్థం ఉన్నట్లు సూచిస్తున్నాడు. శాలి (వరి) వాహన (బండి) అనే మాటనైతం హలికునే సూచిస్తుంది. అందుచేత శాత వాహనులు స్థానిక అనార్యజాతివారై వ్యవసాయవృత్తి నవలంబిస్తూ బలవంతులై పాలకవర్గంలో ప్రవేశించి ఉంటారు జైన బౌద్ధాలు అవలంబించి రాజకీయాధికార ప్రాప్తికోసం సాంఘికంగా ఉన్నత ప్రతిపత్తి నాశించి, ఆ ప్రతిపత్తినిచ్చే అధికారం ఉన్న వూజారివర్గ ఆదరాభిమానాలు బడసి అశ్వమేధాది వైదిక క్రతువులు చేసి ద్విజవర కుటుంబ వివర్ధనులైనట్లు కన్పిస్తుంది. ఏమైనా జాతివర్ణసాంకర్యం

* దీపకర్ణి కథలో సాతవాహనుల జన్మస్థలాన్ని కులాన్ని గురించిన చారిత్రక కాంక్షం లేకపోలేదనే బావం ఇటీవలి పరిశోధనలవల్ల కలుగుతున్నది. తీరాంధ్రంలో సదనామాంతంపున్న శాసనాలు నాణేలు విరివిగా లభిస్తున్నాయి. శివమక సద శాసనం అమరావతిలోను నాణేలు ఛేట్రోలు, వడ్డమానులలోను, ముద్రిక రామతీర్థంలోను దొరికినాయి. శ్రీ సద శాసనం గుంటుపల్లిలో బయల్పడింది. హరీతిపుత్ర మానసద శాసనం వేల్పూరులో వుంది మానసద, మహాసద నాణేలు వడ్డమానులో లభించినాయి. ఈ రాజులు బహుశా వేంగి, వర్ణమానపురం రాజధానులుగా కొంత కాలం తీరాంధ్రాన్ని స్వతంత్ర ప్రతిపత్తితో పాలించినారని ప్రై సాక్ష్యం సూచిస్తున్నది. వీరిలో శ్రీ సదకు మహామేఘ వాహన, కళింగ- మహిషకాధిపతి బిరుదులున్నాయి. కావున వీరు ఖారవేలుని వంశంవారని స్పష్టమవుతున్నది. వీరి నాణేల మీద వృక్ష చైత్యము, సింహమూ ఉన్నాయి. ఇక, శాతవాహనుల ప్రాచీన నాణేల మీద సదవాహన, సాదవాహన రూపాలు, వృక్ష చైత్యమూ అశ్వమూ కన్పిస్తాయి. వృక్ష చైత్యము యజ్ఞరాధనకు నిదర్శనం. కాబట్టి సదరాజులు, సాదవాహనాలు పుత్రయులు యజ్ఞరాధకులు, బహుశా యక్షజాతీయులు. దీపకర్ణి కథలోని సాతుడే పుత్రయుల మూల పురుషుడు; కృష్ణా ముఖద్వార భూమి వీరి జన్మస్థలం. కారణాంతరాలచే వీరు రెండు శాఖలై కళింగ, అశ్వకజనపదాలకు వలస వెళ్ళినారు.

జరుగుతున్న ఆ రోజుల్లో వర్షాన్ని స్పష్టంగా నిర్ణయించబూనడం ఎండమావుల వేట వంటిది.

కాలనిర్ణయం

శాతవాహన వంశాన్ని గూర్చిన సమస్యలలో వారి కాలనిర్ణయం చాల జటిలమయింది. దీన్ని గురించి చరిత్రకారులలో ఏకాభిప్రాయం లేదు. అందుకు కారణం పురాణాల సమాచారంలోని వైరుధ్యాలే. శాతవాహనుల ఆనంతరం దక్షిణాపథ రాజకీయాల పరిణామాల దృష్ట్యా శాతవాహనాస్తమయం క్రీ॥శ॥ 225 తర్వాత జరగలేదని నిశ్చయంగా చెప్పవచ్చు. కాని శాతవాహన యుగారంభాన్ని గురించి అంగీకారం లేదు. శాతవాహనులు దాదాపు 456 సంవత్సరాలు పాలించినట్లు పురాణాల మధ్య స్థూలమైన అంగీకారం ఉంది; కాని వివరాలలో మాత్రం ఐక్యం లేదు. అందుచేత శాతవాహన యుగారంభం గురించి భిన్న సిద్ధాంతాలేర్పడినాయి.

అచార్య గౌరీ వెంకట్రావుగారి సిద్ధాంతం ప్రకారం శాతవాహనులు క్రీ.పూ. 271 లో రాజ్యం స్థాపించినారు. మత్స్య పురాణాన్నిబట్టి శాతవాహనుల్లో 15 వ రాజైన పులోమావి కాన్వాయన సుశర్మను క్రీ.పూ. 30 లో వధించినాడు. పులోమావి క్రీ.పూ. 43 లో సింహాసనం ఎక్కివుంటాడు. పులోమావికి రాజ్య స్థాపకుడైన శ్రీముఖునకు మధ్య 228 సంవత్సరాల వ్యవధి ఉంది కాబట్టి రాజ్య స్థాపన క్రీ.పూ. 271 లో జరిగింది. కాని క్రీ.పూ. 256 ప్రాంతంలో ఇచ్చిన ఆశోకుని 13 వ శిలాశాసనం ఆంధ్రులు 'రాజవిషయం' లో అంటే

రెండవ శాఖ స్థానికులైన ఆశ్వకులతో చేరి, వారి సాయంతో అధికారం లోనికి వచ్చి ఆశ్వచిహ్నాన్ని స్వీకరించివుంటారు. కళింగ శాఖ భారవేలుని నాయకత్వంలో పెద్ద రాజ్యం స్థాపించారు. భారవేల (కారు = నల్లని; వేల్ = వొల్ల) అనేది తెలుగు పదం అని కొందరు పండితులు సూచించడం కూడ గమనించదగివుంది. భారవేల శాతకర్ణుల మధ్య వైరం జ్ఞాతి వైరమును సూచిస్తుంది. భారవేలుడు కృష్ణా ముఖద్వారంపై పలుమార్లు దండెత్తినాడు; మాతృభూమిని ఆక్రమించాలనే సంకల్పం అయివుండ వచ్చు. భారవేలుని అనంతరం మేఘవాహనులకు కళింగలో బలం క్షీణించి తీరాంధ్రానికి మరలి చిన్న రాజ్యాలు స్థాపించి పాలించినారు. గౌతమీపుత్రుడి ప్రాంతాలను స్వాధీనం చేసుకున్నాడు కాని, స్థానిక ప్రభువులను తొలగించలేదు; పులోమావి, శివశ్రీ శాతకర్ణి సదరాజులను తుదముట్టించి సాదవాహన అధికారాన్ని తీరాంధ్రంలో బలపరచుకొన్నట్లు కనిపిస్తుంది.

మౌర్యసామ్రాజ్యంలో నివసిస్తున్నట్లు చెబుతున్నది. అందుచే ఆశోకును పూర్వమే ఆంధ్రులు స్వతంత్ర రాజ్యస్థాపన చేసినారనడం సమంజసం కాదు.

ఆంధ్రులు క్రీస్తుపూర్వం 73 లో స్వతంత్రులయినారని ఆర్.డి. భండార్కర్ నూచన. చివరి కాణ్వాయనునీ శుంగవంశశేషాన్ని నిర్మూలించి ఆంధ్రులు విజృంభించినారన్న పౌరాణిక సమాచారం భండార్కర్ కు ఆధారం. మౌర్యులు క్రీ.పూ. 322లో ప్రారంభించి 137 సంవత్సరాలు పాలించినారు. అనంతరం శుంగులు కణ్వులు ఏకకాలంలో 112 సంవత్సరాలు ఏలినారు కాబట్టి (322 - (137 + 112 =) 73 లో ఆంధ్రరాజ్యం ప్రారంభమయినదని భండార్కర్ లెక్కగట్టినాడు. కాని చివరి శుంగుడైన దేవహూతిని వాసుదేవకాన్వాయనుడు వధించినాడని పురాణాలే చెబుతున్నందున శుంగ కాణ్వు వంశాలు ఏకకాలంలో రాజ్యం చేసినవనడం పొసగదు. శాతవాహన విజృంభణ సందర్భంలో శుంగులను పేర్కొనడం ఉభయులకు మధ్య జరిగిన సంఘర్షణను మాత్రమే సూచిస్తుంది. శాతవాహన రాజ్యస్థాపకుడైన శ్రీముఖుడు చివరి కాన్వాయనుడైన సుశర్మను చంపినాడని పురాణాల్లో ఉన్నందున శాతవాహనులు క్రీస్తుపూర్వం 30/28 లోనే విజృంభించినారని డి. సి. సర్కార్ అభిప్రాయము.

భండార్కర్, సర్కార్ ల సిద్ధాంతాల్లో చాల లోపాలున్నాయి. సారాంశంగా పురాణాలు సమకాలిక రాజవంశాలను ఒకరి అనంతరం మరొకరిని పేర్కొంటాయి. ఆ సత్యాన్ని వారు గుర్తించరు. వాయుపురాణం 15 మంది రాజులను పేర్కొని, వారికి 300 సంవత్సరాలిస్తున్నది అదే ప్రామాణికంగా ఈ వండితులు అంగీకరిస్తూ ఆ పురాణాల్లోలేని రాజులు శాఖావంశాల సభ్యులుగా సూచిస్తున్నారు. వాయు పురాణమే తాను ముఖ్యులైన రాజులను మాత్రమే పేర్కొంటున్నట్లు చెబుతున్నది. (పాదాన్యతః ప్రవక్ష్యామి.) ముప్పదిమంది రాజుల్లో శాఖావంశాలవారు ఉన్నారన్నచో నాణేలనుండి లభ్యమవుతున్న కౌశికి పుత్ర, కర్ణ, కుంభ, శివమకాది పేర్లు సయితం పురాణాలలో ఉండవలసింది. వాయు మత్స్యపురాణాల వ్యత్యాసాన్ని డాక్టర్ విన్సెంట్ స్మిత్ సంతృప్తికరంగా సమన్వయం చేసినాడు. మత్స్యపురాణంలోని 456 సంవత్సరాలకు వాయు పురాణం 300 సం॥లకు మధ్య వ్యత్యాసం (156) శుంగ (112) కణ్వు (45) వంశాల పాలనాకాలంతో పూర్తవుతున్నది వాయుపురాణం లెక్క కణ్వు వంశాంతంనుండి ప్రారంభమయింది. సుశర్మను చంపింది శ్రీముఖుడుగాక అతని సంతతివాడని స్మిత్ చెప్పినాడు. ఆంధ్రులను పులోములని వ్యవహరించడం ద్వారా పులోమావి సుశర్మను చంపినాడని మత్స్యపురాణం నూచిస్తున్నది. వాయుపురాణంలో పులోమావి 5 వ వాడు; కాని మత్స్యపురాణంలో 15 వ వాడు.

పురాణాల సమాచారం యదాతథంగా స్వీకరించడం ఎంత ప్రమాదమో పూర్తిగా నిరాకరించడం అంత ప్రమాదం. కొన్ని సందర్భాలలో పురాణాల సాక్ష్యం పురాతత్వ పరిశోధనలతో సరిపోతున్నది. శాతవాహన వంశం 456 సంవత్సరాలు పాలించినట్లు పురాణాలు చెబుతున్నాయి. ఈ వంశం క్రీ.శ. 225 ప్రాంతంలో అంతరించి ఉంటుంది; ఐనచో (456 - 225) క్రీ. పూ. 230 ప్రాంతంలో విచ్ఛింబించి ఉంటుంది. ముఖ్యంగా నెవాసాలో జరిగిన తవ్వకాలలో శాతవాహన, కన్హ, శ్రీశాతకర్ణి అనే మొదటి రాజుల నాణేలు దొరికినాయి. అవి క్రీ.పూ. 3 వ శతాబ్దానికి చెందిన అంతర్వలలో లభించినాయని సంకాలియా వంటి నిపుణుల పరిశీలన.

హతిగుంప శాసనం ప్రకారం ఖారవేల శాతకర్ణులు సమకాలికులు. ఈతడు మొదటి శాతకర్ణి. హతిగుంప శాసనం నానాఘట్ శాసన లిపులకు సాన్నిహిత్యం ఉంది. ఖారవేలుడు క్రీ.పూ. 183 ప్రాంతంలో కళింగాధిపతి అయినాడు. ఈ అంశాలు కూడ శాతవాహన విజృంభణ జరిగింది క్రీ.పూ. 230 ప్రాంతంగా సూచిస్తున్నాయి.

అన్నిటికంటే ముఖ్యమయింది క్రీ.పూ. 3 వ శతాబ్ది ఉత్తరార్ధంలో దక్షిణాపథ రాజకీయ పరిస్థితులు ఆంధ్రుల స్వతంత్ర రాజ్యస్థాపనకు అనుకూలంగా వున్నాయి. అశోకుని మరణానంతరం అనతికాలానికే మౌర్య సామ్రాజ్యం విచ్ఛిన్నం కాసాగింది కదా! అనంతరం దక్షిణాపథంలో శుంగ కాణ్వాయనుల అధికారం చెల్లుబిడియైనదనడానికి స్పష్టమైన ఆధారం లేదు. గ్రీకు రచయితలు పేర్కొనన్నట్లు నాటికే ఆంధ్రులు చాల బలవంతులుగా ఉన్నారు; వారికి పెద్ద నైశ్యం ఉంది; ముప్పది దుర్గాలున్నాయి. వారి రాజ్య ఆర్థిక సౌష్ఠవానికి ఆ సగరాలే నిదర్శనం. అట్టి పరిస్థితుల్లో దక్షిణాపథంలో అశోకుని మరణానంతరం సుమారు రెండువందల సంవత్సరాల రాజకీయ శూన్యతను ఊహించడం కష్టం. కాబట్టి ప్రైథాన్ లో మౌర్యసామంతులుగా వున్న శాతవాహనులు అశోకుని అనంతరం ప్రబలిన కల్లోలం అవకాశంగా తీసుకొని స్వతంత్రులయినారని చెప్పడం సమంజసం.

వంశ స్థాపకుడు

పురాణ వట్టికల ప్రకారం ఆంధ్ర శాతవాహన రాజుల్లో శ్రీముఖుడు అద్యుడు. ఈతని పేరు శిశుక, సిందుక, సిప్రక, సుద్ర, చిముక అనే ఖిన్న రూపాలలో కన్పిస్తుంది. శాసనాలవల్ల కోటిలింగాల నాణేలవల్ల శ్రీముఖుడనేది శుద్ధరూపమని తెలుస్తున్నది. అద్యుడుగా పేర్కొనడంవల్ల పురాణాలు శ్రీముఖుడే వంశకర్తయని సూచిస్తున్నాయి. కాని నానాఘట్ శాసనంలో 'సిరిముఖ

శాతవాహనో నిరీమతో' అని కన్వేరీశాసనం అతని తమ్ముడైన కృష్ణుని 'శాతవాహనకుల' అని పిల్చినందున శ్రీముఖుడు వంశకర్త కాదని స్పష్టమవుతున్నది. గౌతమీపుత్రశాతకర్ణిని నానికశాసనం "శాతవాహనకుల యశః ప్రతిష్ఠాకర" అని కీర్తిస్తున్నది.

సారస్వతంలో శాతవాహనరాజు ప్రసక్తి ఉంది. శాసనాలు, నాణేల నుండి 'శాతవాహన' అనేది వ్యక్తి నామమని స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది. వరంగల్ ప్రాదరాజాధీల దగ్గర దొరికిన నాణేల మీద సాదృహనలేఖనం ఉంది. ఈ సాదృహనుడు శ్రీముఖునికంటే పూర్వుడని, అతడే శాతవాహనవంశ మూలపురుషుడని ఆచార్య మిరాషీ, రామారావుగార్ల అభిప్రాయం.

ఈ సాదృహనుడు (శాతవాహనుడు) స్వతంత్ర రాజ్యస్థాపకుడే అయినచో అతణ్ణి ఆద్యుడుగా పురాణాలు పేర్కొని ఉండేవి. శ్రీముఖుని గురించి ఒక సందర్భంలో "సిన్ధుకోన్ద్రస్స జాతీయ ప్రాప్యతీమాం వసుంధరా" అని 'రాజా శ్రీముఖో' అనీ చెప్పడంవల్ల శాతవాహనుడు వంశకర్తయనీ శ్రీముఖుడు స్వతంత్రాంధ్ర రాజ్య స్థాపకుడనీ నిర్ణయించడం సమంజసం. నానామిద్ కనుమ శిల్పాల కింది లేఖనాల్లో ఉన్న నీరిముక శాతవాహనో అన్నదాన్నిబట్టి శాతవాహనునకు శ్రీముఖుడు కొడుకని నిర్ణయించవచ్చు. శాతవాహనుడు అశోక మౌర్యుని సామంతుడై, నాటి పరిస్థితులను పరిశీలించి తన రాజాన్ని కట్టుదిట్టం చేసి ఉంటాడు. ఆ రోజుల్లో సామంతులకు సైతం నాణేలు ముద్రించే అధికారం ఉండేది. అశోకుని మరణానంతరం శ్రీముఖుడు స్వజాతీయులను కూడగట్టి స్వాతంత్ర్యాన్ని ప్రకటించి, క్రీ.పూ. 231/230 లో శాతవాహన రాజ్యం స్థాపించి నాడు. తన తండ్రియందు ఉన్న గౌరవంతో తన వంశాన్ని శాతవాహన వంశం అని పిల్చుకున్నాడు. తరువాతి కాలంలో విజయనగరాన్ని ఏలిన హరిహరుడు తన వంశాన్ని సంగమవంశమని పిల్చుకున్నాడు గదా !

శ్రీముఖుడు 23 సంవత్సరాలు పాలించినాడు. జై నసారస్వతం ప్రకారం మొదటి శాతవాహన రాజు జై నమతస్తుడై తన రాజధానిలో పెక్కు స్తూపాలు నిర్మించినాడు. దేశంలో జరుగుతున్న బ్రాహ్మణ మతోద్ధరణోద్యమాన్ని గుర్తించి కొత్తగా నిర్మించిన తన రాజ్య భద్రతకోసమై శ్రీముఖుడు క్రమంగా బ్రాహ్మణ మతాభిమానియైనట్లు చెప్పవచ్చు.

తొలి శాతవాహనులు

కన్వ (క్రీ.పూ. 208 - 198)

శ్రీముఖుని కుమారుడు శాతకర్ణి యుక్తవయస్కుడు కానందున తమ్ముడు కన్వ (కృష్ణ) నింహసనం ఎక్కి పది సంవత్సరాలు పాలించినాడు.

కస్తుని మహామాత్రుడు నాసిక్ లో శ్రమణులకై గుహలు తవ్వించినాడు. ఆశోకుని శాసనాలలో మహామాత్రులనే ఉద్యోగులున్నారు. కన్హేరీ శాసనంలో 'మహామాత్ర' పదంవల్ల శాతవాహనులు మౌర్యుల పాలనా విధానం అనుసరించినట్లు తెలియ దమేగాక రెండు రాజవంశాలు సమీపకాలంలో పాలించినట్లు తెలుస్తున్నది.

మొదటి శాతకర్ణి (క్రీ.పూ. 197 - 179)

పురాణాల ప్రకారం శాతకర్ణి కన్హకుమారుడు. కాని నానాఘట్ కనుమ లోని శిల్పాలనుబట్టి శాతకర్ణి శ్రీముఖుని కుమారుడని పురాణాల సమాచారం పొరబాటిన స్పష్టమవుతున్నది. అతని భార్య అతని మరణానంతరం వేయించిన శాసనంలో శాతకర్ణిని పీఠ, శూర, అప్రతిహతచక్ర, దక్షిణాపథపతి అని వర్ణిస్తున్నది. వాస్తవానికి తొలి శాతవాహనుల్లో అగ్రగణ్యుడు శాతకర్ణి. మహారథి అంగీయ రాకుమారి నాగనికను వివాహమాడి వారి సాయంతో తన రాజ్యాన్ని పదిలపరచుకొని విస్తరణకు పూనుకున్నాడు.

శాతకర్ణి పాలించిన 18 సంవత్సరాల కాలంలో అనేక రాజకీయ సంఘటనలు జరిగినాయి. పుష్యమిత్రుడు మౌర్యవంశాన్ని నిర్మూలించి మగధలో శుంగ వంశాన్ని (క్రీ.పూ. 187) స్థాపించడంతో మౌర్యసామ్రాజ్యంలో అలజడులు చెలరేగినాయి. ఇది అవకాశంగా గ్రహించి శాతకర్ణి తూర్పు మాళవ ప్రాంతాలను ఆక్రమించినట్లు తెలుస్తుంది. శాతకర్ణికి చెందిన నాజేలపైన ఉజ్జయిని చిహ్నం అతని మాళవ ఆక్రమణను సూచిస్తుందని కొందరి అభిప్రాయం. కాని శ్రీముఖుని నాజేలమీద కూడ ఈ చిహ్నం ఉంది.

తూర్పు మాళవ ఆక్రమణకంటే ముఖ్యమయింది శాతకర్ణి భారవేలుల మధ్య సంఘర్షణ. తొలి శాతవానుల అధికారం ఆంధ్రదేశంలోనికి విస్తరించ లేదనే సిద్ధాంతం నాటి రాజకీయ పరిస్థితుల దృష్ట్యా అసంబద్ధంగా కన్పిస్తుంది. దక్షిణాపథ వాయవ్యప్రాంత పాలకులు తూర్పుతీర మైదానాన్ని, సింహళ, సువర్ణద్వీపాలవంటి విదేశాలతో వాణిజ్యం చేస్తున్న తూర్పుతీర రేవు పట్టణాలను కృష్ణా, గోదావరీ నదీలోయలను ఆక్రమించడానికి ప్రయత్నాలు చేసినారు. అందు చేత వారికి తూర్పుతీర ప్రభువులకు జరిగిన సంఘర్షణలు అనాదిగా దక్షిణాపథ చరిత్రలో చాల అసక్తిదాయకమైన అంశాల్లో ముఖ్యమైనవి. చాళుక్యచోళ, బహమనీ విజయనగర రాజ్యాలమధ్య సంఘర్షణలు చరిత్ర ప్రసిద్ధమైనవి. వీనికి నాంది శాతవాహన యుగంలోనే - శాతకర్ణి, భారవేలుల కాలంలోనే - పలకద మయింది. శాతకర్ణి కాలంలో తూర్పుతీరంలో రాజకీయ ఐక్యం లేదు. శాతకర్ణిలాంటి విజేతల నెదిరించగల శక్తి సామర్థ్యాలున్న రాజాలు లేరు. అందుచేత తూర్పుతీరంవరకు తన రాజ్యాన్ని శాతకర్ణి విస్తరించలేననాడని చెప్పవచ్చు.

అయితే ఈ సందర్భంలోనే శాతకర్ణికి కళింగాధిపుడైన భారవేలునితో సంఘర్షణ తప్పలేదు. తీరాంధ్రాన్ని భారవేలుడు సయితం ఆశించడం సహజమే. అదీగాక శాతవాహన విస్తరణను నిరసించిన బోజక, పిడినిక, మహిషకాది దక్షిణాపథ జాతులు భారవేలుని సహాయమర్థించి యుండవచ్చు; హతిగుంప శాసనాన్నిబట్టి క్రీ.పూ. 181లో శాతకర్ణిని లక్ష్యం చేయక భారవేలుని సైన్యాలు కణ్ణబెణ్ణా వరకు పురోగమించి ముషిక నగరాన్ని హడలగొట్టినాయట! ఇతర సందర్భాలలో భారవేలుని విజయాన్ని స్పష్టంగా వర్ణించిన. ఈ శాసనం ఈ దండయాత్రలో అతనికి విజయం లభించినట్లు చెప్పడం లేదు. కాబట్టి అతని సైన్యాల నోడించి శాతకర్ణి వెనుకకు మరలించినాడని చెప్పవచ్చు. చుక్కకళింగ జాతకంలో కళింగాధిపునిపై ఆశ్వుకాదీశుని విజయం భారవేలునిపై శాతకర్ణి విజయమే అయి వుండవచ్చు; ఈ విజయంతో శాతవాహన రాజ్యం తూర్పుదిశకు విస్తరించింది.

భారవేలునిపై విజయానికి, స్వీయసామ్రాజ్య విస్తరణకు సూచనగా శాతకర్ణి రెండు ఆశ్వమేదాలు, రాజసూయం చేసినాడు. ఆశ్వమేధ సందర్భంలో అతడు ముద్రించిన నాణెం ఒకటి ఇటీవల పూనా సమీపంలో దొరికింది. శాతకర్ణి వైదిక మతాభిమాని. పై యజ్ఞాలే గాక అప్రోర్యామ, అనారంభనీయ, త్రిరాత్ర, దశరాత్ర, త్రయోదశరాత్రాది క్రతువు లొనర్చి గోపిరణ్య భూదానాలతో బ్రాహ్మణులను తృప్తిపరచినాడు. ఈ క్రతువులు దానధర్మాలు శాతకర్ణి రాజ్య విస్తృతితోబాటు, అతని రాజ్య ఆర్థిక వనరులను సూచిస్తున్నాయి.

శాతకర్ణి చాల చిన్నవయసులోనే మరణించినాడు. నానామద్ కనుమలోని శిల్పాలను బట్టి అతనికి కుమారహకునీరి, శతిశ్రీమత్, కుమారశాతవాహన, వేదనీరి అనే కుమారులున్నట్లు తెలుస్తుంది. వీరు పిన్న వయస్కు లయినందు వల్ల తల్లి నాగనికాదేవి రాజ్యభారం వహించి, తన తండ్రి ప్రజాకాయరో సాయంతో సమర్థతతో నిర్వహించింది. నాగనిక చాల ఆద్యాత్మికచింతన ఉన్న రాణి. శాతకర్ణి క్రతుకాండలో ఆసక్తితో పాల్గొన్నది. యజ్ఞహుతదూపన సుగంధయా అనీ దివుప్రతసుందయా అనీ వర్ణించుకొన్నది.

పూర్ణోత్సంగ (క్రీ.పూ. 179-161) :

మొదటి శతకర్ణి తరువాతి రాజులను గురించి శాసన వాఙ్మయాధారాలు పరస్పర విరుద్ధంగా ఉన్నాయి. శాతకర్ణి తరువాత పూర్ణోత్సంగ సింహాసనం ఎక్కినట్లు పురాణాలు చెబుతున్నాయి. కానీ నెవాసా మొదలైన ప్రాంతాలలో సతనీరి, శాతవాహన లేఖనాలున్న నాణేలు దొరికినాయి. వీరిని శతినీరి శత, కుమార శాతవాహనులుగా గుర్తించవచ్చు. అయితే నానామద్ శాసనాన్ని బట్టి శాతకర్ణి అనంతరం వేదినీరి సింహాసనం ఎక్కినాడు. వేదినీరికే పూర్ణోత్సంగ అనేది వేదనీరి బిరుదమయి వుంటుంది. ఆ బిరుదానికి శుంగులను పూర్తిగా

నిర్మించినవాడని అర్థం చెప్పవచ్చు, పురాణాల ప్రకారం శుంగవంశ కాలంలో ఆంధ్రులు మగధ నాక్రమించిన సూచన కనిపిస్తుంది.

పై సాక్ష్యాలను సమన్వయం చేసినప్పుడు నాగనిక మరణానంతరం అన్నదమ్ముల మధ్య కలహం చెలరేగి రాజ్యాన్ని పంచుకొని వారు పాలించినారని చెప్పవలసి వస్తుంది. వేదినీరి వైతాన్లో రాజ్యం చేస్తుండగా శతినీరి తూర్పు మాళవంలోను నీడిశాతవాహనుడు కూర్మారక ప్రాంతంలోను పాలించినారు. జై నవాజ్మయంలోని శక్తిశ్రీ, శతనీరి ఒక్కరే అయివుంటారు.

శాతవాహనరాజ్య విచ్ఛిత్తి భారవేలునకు మంచి అవకాశం అయింది శాతకర్ణి చేతిలో పొందిన పరాభవానికి ప్రతీకారం తీర్చుకొనే ఉద్దేశ్యంతో ఆంధ్ర రాజ్యంపై దండెత్తినాడు. హతిగుంపశాసనం ప్రకారం తన నాలుగోరాజ్య సంవత్సరంలో (క్రి.పూ. 179) దండెత్తి భోజక, పిటినికాకులను వశపరుచు కొన్నాడు పదకొండో సంవత్సరంలో మైసోలియాలోని వాణిజ్య కేంద్రమైన ప్రిథుధ నగరాన్ని నిహ్వాలించినాడు. పిథుడ నగరం బహుశా ప్రతీపాలపురం అయి వుంటుంది. గుంటుపల్లి శాసనంలో కళింగరాజుకు 'మహిషకాదిపతి' బిరుదు వుంది. మహిషకులను భారవేలుడే జయించి వుంటాడు. తరచుగా భారవేలుడు జరిపిన ఈ దాడులవల్ల ఆంధ్ర రాజ్యానికి చాల నష్టం వాటిల్లింది. తూర్పుతీర ప్రాంతాలు భారవేలుని పశమయినాయి.

తొలి శాతవాహనుల్లో మరో ప్రముఖుడు రెండో శాతకర్ణి. తెలంగాణా, ఉత్తర మహారాష్ట్ర, మధ్యప్రదేశ్, మాళవ ప్రాంతాల్లో దోరికిన ఈతని నాణేల వల్ల ఈతడు తిరిగి శాతవాహన రాజ్యాన్ని సమైక్యంచేసి పాలించినట్లు తెలుస్తుంది. యుగ పురాణంలోని శతరాజు ఈ శాతకర్ణిని కొందరి అభిప్రాయం; యుగ పురాణం ప్రకారం రెండో శాతకర్ణి శకులను నిర్మించి మగధ కళింగల నాక్రమించి పది ఏండ్లు పాలించినాడు (క్రి.పూ. 100 ప్రాంతం). శాతకర్ణి కళాకారుల్లో ఒకడైన వాసిష్ఠీపుత్ర ఆనందుని శాసనం సాంచీస్తూప దక్షిణవ్వారం మీద ఉంది. రెండో శాతకర్ణి 56 సంవత్సరాలు ఏలినాడు.

రెండో శాతకర్ణి మరణానంతరం అపీలక, మేఘస్వాతి, కుంతల శాతకర్ణి పుత్రోమావి, హలశాతవాహనులు పాలించినారు. వాత్సాయన కామనూత్రాలు, కథానరీత్యాగరం, కావ్యమీమాంసలలో కుంతలుని పేరు కనిపిస్తుంది. ఈతని ఆస్థానంలోని శర్యవర్మ కాతంత్రవ్యాకరణాన్ని, గుణాధ్యుడు బృహత్సతను వ్రాసినారని ప్రతీతి. పుత్రోమావి పదిహేనో రాజు. ఈతడే సుశర్మను చంపి నాడని మత్స్య పురాణం సూచిస్తున్నది. లీలావతీ కావ్యం, అభిధానచింతామణి దేశిసామమాం మొదలైన గ్రంథాలు హాలుని కీర్తిని అజరామరం చేసినాయి. గాథాసప్తశతినీ హాలుడే సంకలనం చేసినాడని వ్రసింది.

శక శాతవాహన సంఘర్షణలు

హాలుని అనంతరం గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి సింహాసనం ఎక్కేవరకు ఉన్న శాతవాహన రాజులు నామమాత్రులు. వారి కాలంలో శక విజృంభణ ఫలితంగా శాతవాహన రాజ్యానికి దుర్గతి వాటిల్లింది. శకులు దిగువ సింధులోయలో (శక ద్వీపం) స్థావరం ఏర్పరచుకొని, క్రిస్తుపూర్వం మొదటి శతాబ్దం నుండి విజృంభించ సాగినారు. రెండోశాతకర్ణి కాలంలోనే శక శాతవాహన సంఘర్షణలో ప్రథమ ఘట్టం జరిగింది. రెండోఘట్టం బహుశా కుంతలుని కాలంలో జరిగింది. శకులు ఉజ్జయిని నాక్రమించగా ప్రతిష్ఠానం ఏలుతున్న విక్రమాదిత్యుడు వారలను పార ద్రోలినాడని ఆ విషయసూచకంగా క్రి.పూ. 58 లో విక్రమార్క-శకం ప్రారంభ మయిందని కాలకాదార్య కథానక అనే జైన గ్రంథం చెబుతున్నది. నాడు ప్రతి స్థానం పాలిస్తున్నది శాతవాహనులు. ఆ విక్రమాదిత్యుడు కుంతలుడయి వుండ వచ్చు. తిరిగి భూమకుని నాయకత్వంలో క్షహరాట వంశస్థులైన శకులు విజృం భించినారు. గుజరాత్, సౌరాష్ట్ర, మాళవ, అఙ్ఘీర్ ప్రాంతాల్లో భూమకుని నాణేలు దొరికినాయి. అతని అనంతరం రాజ్యం చేసిన నహపాణుడు గొప్ప విజేత. మాళవ, సౌరాష్ట్ర, గుజరాత్, మహారాష్ట్ర, ఉత్తర కొంకణ, రాజస్థాన్ ప్రాంతాలు చేరిన సువిశాలమైన రాజ్యం పాలించినాడు. మిన్నగరంగానీ, బరు కచ్చంగానీ అతని రాజధాని అయి వుండవచ్చు. దీన్నిబట్టి మాళవ, కొంకణ అవర్ణాంక ప్రాంతాలను శాతవాహనులు శకులకు కోల్పోయినారని, వారి రాజ్యం ఆంధ్రదేశ ప్రాంతాలకు మాత్రమే పరిమితమయిందని తెలుస్తున్నది.

శక శాతవాహన సంఘర్షణను గ్రీకు గ్రంథమైన 'పెరిప్లస్' ధృవపరు స్తున్నది. దక్షిణాపథంలోని రేవుపట్టణాలను వర్ణిస్తూ పెరిప్లస్: "పెద్దసారంగేసన్ కాలంతో కల్యాణి రేవు సురక్షితంగా ఉండేది; కాని సాన్డెర్స్ కాలంలో ఈ రేవును శకులు అటకాయించి అచటికి చేరే ఓడలను బరిగజ చేడుస్తున్నారు" అని వ్రాసినాడు. దీనివల్ల రెండో శాతకర్ణి కాలంలో కల్యాణి ప్రసిద్ధ రేవు పట్టణంగా ఉండేదని, కాని సాన్డెర్స్ కాలంలో శకులవల్ల అంతరాయం కలిగిందని తెలుస్తున్నది. గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి పూర్వీకుల్లో సుందర శాతకర్ణి ఉన్నాడు. అతడే సాన్డెర్స్ అయివుంటాడు.

సామ్రాజ్య ఉన్నతి

గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి :

శాతవాహనకుల యశస్సును తిరిగి ప్రతిష్ఠించినది గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి; శాతవాహనులందరిలో సుప్రసిద్ధుడు, ప్రముఖ ఖారతీయ చక్రవర్తులలోని వాడు. నాసికలోని అతని రెండు శాసనాలు, అతని తల్లి బాలశ్రీ వేయించిన నాసిక

ప్రళస్తీ గౌతమీపుత్రుని గురించి తెలుసుకోడానికి ముఖ్య ఆధారాలు. ఈ ప్రళస్తీ అతని కొడుకు పులోమావి 19 వ రాజ్య సంవత్సరంలో వేయించింది.

గౌతమీపుత్రుని కాలాన్ని గురించి అభిప్రాయభేదం ఉంది. జైనగాథల్లోని విక్రమాదిత్యుడితడేనని కొందరంటారు. కాని గౌతమీపుత్రునకు విక్రమాదిత్యు బిరుదం ఉన్నదనడానికి సాక్ష్యమేమీ లేదు. ఈతడు క్రీ.శ. 106 లో సింహాసనం ఎక్కి 130 వరకు పాలించినాడని డి.సి. సర్కార్ అభిప్రాయం. నహపాణుని శాసనాలలోని తేదీలు శక శకానికి చెందినవనే అభిప్రాయంతో సర్కార్ పైతేదీలను గుణించినాడు. మనకు తెలిసినంతవరకు నహపాణుని చివరి తేదీ 46. అది క్రీ.శ. 124 కు సమమవుతున్నది. గౌతమీ పుత్రుని నానీక శాసనం అతని 18 వ రాజ్యసంవత్సరంలో, అంటే షహరాటులపై వాడి సంగ్రహంలో ఇచ్చింది. ఆ వాడి ఫలితంగా షహరాటు వంశం నిర్మూలనమయింది. అందుచే నహపాణుని 46 వ రాజ్యకాలం గౌతమీపుత్రుని 18 వ రాజ్యకాలానికి సమమవుతున్నది. కాబట్టి గౌతమీపుత్రుడు (24.18) క్రీ.శ. 106 లో సింహాసనం ఎక్కినాడని సర్కార్ సిద్ధాంతం. కాని, షహరాటుల అనంతరం రాజ్యం చేసిన కర్దమక వంశస్థుల శాసనాలు, గ్రీకు రచన "పెరిప్లస్" సాక్ష్యమూ సర్కార్ సిద్ధాంతానికి విరుద్ధంగా ఉన్నాయి. పెరిప్లస్ క్రీ.శ. 60 - 80 మధ్యకాలం నాటిది. ఈ గ్రంథం 'మాంజేనస్' అంటే నహపాణుని రాజ్యాన్ని వర్ణిస్తుంది. కాబట్టి నహపాణుడు ఆ కాలంనాటివాడని తెలుస్తున్నది. ఇక కర్దమక వంశస్థుడు చస్తనుని అంటే శాసనం క్రీ.శ. 130 వ సంవత్సరానిది. ఈ శాసనం ప్రకారం నాటికే అతడు శాతవాహనుల నుండి కథియవార్ ప్రాంతం జయించి, పౌత్రుడు రుద్రదామునితో కలిసి పాలిస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది. అంతకు పూర్వం కొడుకు జయరామునితో కలిసి చస్తను దా ప్రాంతం పాలించినాడు. అంటే కథియవార్ ప్రాంతాలను క్రీ.శ. 120 ప్రాంతంలోనే చస్తనుడు జయించి ఉండవలె, అయితే బాలశ్రీ నానీక శాసనాన్ని బట్టి పులోమావి 19 వ రాజ్య సంవత్సరం వరకు శాతవాహన రాజ్యానికి వడ్డం వాటిల్లిందని చెప్పడం సమంజసం కాదు. అందుచేత గౌతమీపుత్రుని పాలనా కాలం క్రీ.శ. 106-130 కాదు; క్రీ.శ. 75-110 మధ్య కాలంలో అతడు పాలించినాడని చెప్పడం సమంజసం.

గౌతమీపుత్రుడు యోధాగ్రేసరుడు; విజేత. అతడు సింహాసనం ఎక్కినాటికి శాతవాహన రాజ్యం సంకుచితమై ప్రతిష్ఠానానికి తూర్పున ఆంధ్ర ప్రాంతాలకు మాత్రమే పరిమితమై ఉండేది; దిగ్భయయాత్రలోనర్చి ఆ రాజ్యాన్ని సువిశాల సామ్రాజ్యంగా రూపొందించినాడు. మొదటి దిగ్భయ యాత్రలో ఆసిక, ఆశ్మక, ములక, విదర్భ లాతని వశమయినాయి. షహరాటులపై జరిగిన రెండో దండయాత్ర చాల ప్రసిద్ధమయినది. దానితో షహరాటు వంశం నిర్మూలన

మయింది. గౌతమీ పుత్రుడు “క్షహరాటవంశ నిరవశేషకర” అనే బిరుదం ధరించినాడు. జొగెల్ తంబి నాణకనిదిలో గౌతమీపుత్రుడు పునర్ముద్రించిన నహపాణుని నాణేలు లభించినాయి. ఇది క్షహరాటులపై ఆతని అఖండ విజయాన్ని సూచిస్తుంది. గౌతమీపుత్రుడు ఓడించి వధించినది నహపాణుడేనని కొందరు, కాదు ఆతని తరువాతి రాజు, ఓహూశా ఆతని అల్లుడైన ఋషభ దత్తుడని కొందరు భావిస్తున్నారు.

నానికప్రళయితోని గౌతమీపుత్రసామాజ్యవర్ణనవర్ణ దాని విస్తీర్ణం తెలుస్తుంది. సామాజ్యంలో అస్సక (నిజామాబాద్ బెరంగాబాద్ జిల్లాలు) అసిక (రిషిక: అస్సకకు దక్షిణంగా కృష్ణా గోదావరి నదులమధ్య ప్రాంతం) ములక (వైతాన్ పరిసర ప్రాంతం) సౌరాష్ట్ర (దక్షిణకథియవాద్) కుకర (తూర్పు రాజస్థాన్) అవరాంత (ఉత్తర కొంకణ, ఉత్తర మహారాష్ట్ర) అనూప (నర్మదా నది మీద మాహిష్మతీ రాజధాని) విదర్బ (బిరార్) ఆకర (తూర్పుమాళవ, విదిశ రాజధాని) అపెన్తి (పశ్చిమ మాళవ, ఉజ్జయిని రాజధాని) అనే రాజ్యాలున్నాయి. వింధ్య అబీవత్, పరియత్ర (వింధ్య ఆరావళీ శ్రేణులు), సహ్య (పశ్చిమ కనుమలు) కన్యగిరి మలయ (నీలగిరులకు పశ్చిమాన) మహేంద్ర, చకోర (ఉత్తర తూర్పు కనుమలు) నెటగిరి (నాగార్జున కొండలు) నీలితణ (అమరావతి పరిసరాల్లోని) పర్వత శ్రేణులచే సదివేష్టితమయింది గౌతమీపుత్రుని రథాశ్వాలు మూడు సముద్రాలలో నీరు త్రాగినవట!

గౌతమీపుత్రుని వ్యక్తిత్వం చాల విశిష్టమయింది. అతనిమూర్తి ఉన్న నాణేలనుబట్టి అతడు ధృఢకాయుడని, స్ఫురద్రూపియని తెలుస్తున్నది; పరవారణ విక్రముడు; శక్రతులయంతరుడు; సమరశిరసివిజితంపుసంమాతుడు; ఉదార పరిపాలకుడు; పౌరజన సుఖదుఃఖాలలో చాగస్వామి; వైదిక విద్యాధర్మతత్పరుడు; ఆగమ నిలయుడు; వర్ణసాంకర్యాన్ని ఆపినవాడు; విద్యద్భ్యాసాన్ని కుటుంబాలను పోషించినాడు; పరమ ధార్మికుడు; ధర్మార్థకామ పురుషార్థాల పట్ల శ్రద్ధ వహించినవాడు. ఏకబ్రాహ్మణుడని కీర్తి పొందినాడు. గౌతమీపుత్రుడు ఆశ్వ మేధియని ఇదివల కొందరి నూచన. కాని దానికేమాత్రమూ అధారం లేదు. నానిక్ శాసనం శాతకర్ణి మరణానంతరం ఇరవై సంవత్సరాలకు విచారగ్రస్తయైన వృద్ధమాతృమూర్తి వేయించింది. ఇందులోని అంశాలు అతిశయోక్తులుగా కన్పించడం సహజమే గౌతమీ బాలశ్రీ బ్రాహ్మణీ; బ్రాహ్మణ మతం ప్రకారం ఆదర్శ చక్రవర్తిగా తన కొడుకును ఆమె వర్ణించి వుంటుంది. రాజకీయ కారణాల వల్ల పరమత సహిష్ణుత ప్రదర్శించి బౌద్ధులకు సయితం దానధర్మాలు చేసినాడు. అతని కుమారుడు శకరరాకుమారైను పెండ్లాడినాడు; శాతవాహనులలో శకులు లీనం కాసాగినారు. ఏమైనా బాలశ్రీ దృష్టిలో శాతకర్ణి పురాణ పురుషులతో సమానుడు. బ్రాహ్మణులను పోషించెననడానికిగానీ షర్ణసాంకర్యం మాన్పిన నిదర్శనాలు గానీ లేవు.

రెండోపురోమావి

గౌతమీపుత్రుని అనంతరం అతనికొడుకు వాసిష్ఠీపుత్ర పురోమావి సీంహ సకం ఎక్కినాడు. పురోమావి రాజ్యానికి వచ్చేవాడే శాతవాహన రాజ్యంలో

కథియవార్ ప్రాంతాలను చస్తనుడు జయించినాడనే వాదం ఉంది. నాసిక్ ప్రశస్తి దృష్ట్యా ఈ వాదం సమంజసమైనది కాదు. శాతకర్ణి పరాజయం పొంది జయించిన అనతికాలానికే సామ్రాజ్య భాగాలను కోల్పోయినచో అతణ్ణి అంతగా బాలశ్రీ శాపించి ఉండేదికాదు; సంకుచిత సామ్రాజ్యాన్ని పాలించసాగిన పులోమావిని 'దక్షిణాపథేశ్వర' అని సంబోధించేది కాదు. అట్టి సంబోధన కేవలం పరిహాసమే అవుతుంది! అందుచేత పులోమావి 19 వ రాజ్య సంవత్సరం వరకు శాతకర్ణి రాజ్యానికి నష్టం వాటిల్లలేదని భావించడం సమంజసం. క్రీ.శ. 130 నాటికి చస్తనుని అందో శాసనం అతడు కథియవార్ లో పాలిస్తున్నట్లు చెబుతున్నది. అందుచేత నాసిక్ ప్రశస్తి అనంతరం ఆ ప్రాంతాలను పులోమావి కోల్పోయినాడు. నాసిక్ లోని అతని శాసనంవల్ల మహారాష్ట్రపై పులోమావి పాలన కొనసాగిందని గ్రహిస్తున్నాము.

టాలెమీ అనే గ్రీకు బాటసారి చస్తన పులోమాపీలకు సమకాలికుడై హిప్పొకురలో బెలికారస్ పాలిస్తున్నట్లు వ్రాసినాడు. హిప్పొకురను గుర్తించడం సాధ్యం కాదు. కొల్లాపూర్ ప్రాంతంలో మూడుతరాలకు చెందిన కుర వంశస్థుల నాణేలు దొరికినాయి. వారు వాసిష్ఠీపుత్ర విలివాయకుర, మాధరీపుత్ర శివలకుర, గోతమీపుత్ర విలివాయకుర అనే రాజులు. వీరు స్వతంత్ర నూచకమైన 'రాజన్' బిరుదు ధరించినారు; వీరి నాణేల మీద శాతవాహన చిహ్నాలకు భిన్నమైన ధనుర్పాణములున్నాయి. అందుచేత పులోమావి చస్తన సంఘర్షణను అవకాశంగా తీసుకొని శాతవాహనసామంతులైన కురవంశస్థులు స్వతంత్రంగా పాలించసాగినారని నిర్ణయించవచ్చు.

శాత్రపులతోటి సంఘర్షణలో పరాజయము, కురవంశస్థుల తిరుగుబాటు వల్ల పశ్చిమ ప్రాంతాలపై ఆశ వదలుకొని సామ్రాజ్యప్రాగాఢాలపై పులోమావి ఎక్కువ శ్రద్ధ వహించినాడని ఆచార్య గొర్తి వెంకట్రావుగారి అభిప్రాయము. అందుకు నిదర్శనంగా దాన్యకటకంలో పులోమావిని పేర్కొనే శాసనం ఉంది. అతని నాణేలు ఆంధ్ర ప్రాంతంలో అసంఖ్యాకంగా దొరికినాయి.

శివశ్రీ శాతకర్ణి

పులోమావి అనంతరము శివశ్రీ రాజైనట్లు పురాణ కథనము. వాసిష్ఠీ పుత్ర శివశ్రీ పేరున్న చాల నాణేములు ఆంధ్ర ప్రాంతాల్లో దొరికినాయి. కన్హేరీ లోని ఒక శాసనంలోని వాసిష్ఠీపుత్ర శాతకర్ణిని మహాశాత్రవ రుద్రదాముని అల్లుడుగా గుర్తిస్తున్నారు. జానగద్ శాసనంలో "దక్షిణాపథపతియైన శాతకర్ణిని ఓడించి తనకు సన్నిహిత బంధువైనందున విడిచిపెట్టి"నట్లు రుద్రదాముడు చెప్పుకున్నాడు, అందుచే శివశ్రీ (పురాణాలు) వాసిష్ఠీపుత్ర శివశ్రీ (నాణేలు)

వాసిష్ఠీపుత్ర శాతకర్ణి (కన్వేరి) శాతకర్ణి (జనాగడ్) ఒక్కరేనని నిర్ణయించడం సమంజసం.

వాసిష్ఠీపుత్ర శివశ్రీ శాతకర్ణి బహుశా పురోహవి తమ్ముడు. రుద్ర దాముని కుమార్తె రుద్రదమనికను పెండ్లి చేసుకున్నాడు. ఇతరపులు అక్రమించిన శాతవాహన సామ్రాజ్య బాగాలను జయించడానికి ప్రయత్నించి విఫలమైనాడు. కన్వేరి శాసనంలో చిత్రపణ శాతకర్ణి, శివశ్రీ ఒక్కరేనని కొందరి మతము.

శ్రీ యజ్ఞ శాతకర్ణి

పురాణంలోని యజ్ఞశ్రీ ప్రముఖ ఆంధ్ర శాతవాహనులలో చివరివాడు. శాసనాలు, నాణేలు ఇతణ్ణి గౌతమీపుత్ర శ్రీయజ్ఞ శాతకర్ణి అని వ్యవహరిస్తున్నాయి. నాసిక్, కన్వేరి, చినగంజాములలో ఈతని కాలపు శాసనాలున్నాయి. ఆంధ్రప్రదేశ్, మధ్యప్రదేశ్, బిరార్, కొంకణ, సౌరాష్ట్ర, మహారాష్ట్రలో ఈతని నాణేలు లభించినాయి. అందుచేత యజ్ఞశ్రీ శాతవాహన సామ్రాజ్య బల గౌరవాలను పునరుద్ధరించినాడని భావించవచ్చు. శవరూట వంశంలో జీవదామ, రుద్రసింహుల మధ్య వచ్చిన అంతఃకలహాన్ని అవకాశంగా తీసుకొని యజ్ఞశ్రీ కొంకణ సౌరాష్ట్ర ప్రాంతాలను జయించినాడు.

యజ్ఞశ్రీ బౌద్ధమతం పట్ల ఆసక్తి వహించి నాగార్జునాచార్యుని పోషించినాడని బలమైన సంప్రదాయం ఉంది. నాగార్జున పోషించిన రాజును త్రిసముద్రా దీశ్వరుడని బాణకవి హృదయీకరించి వ్రాసినాడు. చివరి శాతవాహనులలో ఆ బిరుదానికి అర్హుడు యజ్ఞశ్రీయే! టిబెట్, చైనా చరిత్రకారుల రచనలను బట్టి నాగార్జునునికై యజ్ఞశ్రీ శ్రీపర్వతంలో మహాచైత్యవిహారాలను నిర్మించినాడు; ధన్యకటక మహాస్తూపానికి నాగార్జునుడు శిలాప్రాకారం నిర్మించినాడు.

కథాసరిత్సాగరంలోని కథనుబట్టి నాగార్జునుడు శాతవాహన యువరాజు చేతిలో మరణించినాడు. అతని మరణానంతరం రాజ్యంలో అల్లకల్లోలం చెలరేగింది.

వంశక్షీణత - పతనము

యజ్ఞశ్రీ పునరుద్ధరించిన శాతవాహన ప్రభవం తాత్కాలికమే అయింది. శాతవాహన వంశం క్రమంగా బలహీనమై, యజ్ఞశ్రీ మరణానంతరం అనతి కాలానికి నశించింది. చిరకాలంగా శాతవాహనులు శకులపై సాగించిన తీవ్ర పోరాటం వారి షీణతకు ముఖ్యకారణం. వారు పోరాటంలో నిమగ్నమైయున్న సమయంలో వారి సామంతులైన కుర, చుటు, ఇక్ష్వాకు వంశస్థులు బలవంతులై స్వతంత్రరాజ్య స్థాపనకు పూనుకున్నట్లు కన్పిస్తుంది. అదిగాక పశ్చిమ తీర

దేవులపై ఆధిపత్యం కోల్పోవడం అర్థకంగా శాతవాహన సామ్రాజ్యానికి గొడ్డలి పెట్టయింది.

యజ్ఞశ్రీ అనంతరం పురాణాల ప్రకారం విజయశాతకర్ణి రాజయినాడు. విజయశాతకర్ణి అసంపూర్తి శాసనం నాగార్జునకొండలో దొరికింది. బహుశా బలాధికులవుతున్న ఇక్ష్వాకులను అదుపులో ఉంచుకొనడానికి శాతకర్ణి విజయపురి వెళ్ళియుండవచ్చు. విజయ శాతకర్ణి తరువాత చంద్రశ్రీ, అతని అనంతరం పులోమావి రాజులయినాడు.

శాతవాహన అస్తమయాన్ని గురించిన సమాచారం అస్తవ్యస్తంగా ఉంది పురాణపట్టికలలో లేని రాజులపేర్లు ఉన్న నాణేలు తర్వాలానిధినుండి, ఆంధ్రదేశ ప్రాంతాలనుండి లభ్యమయినాయి. ఈ నాణేలన్నీ ఇంచుమించు ఒకేకాలానికి చెందినవి. తీరాంధ్రంలో శకసద (శకశాతకర్ణి) నాణేలు దొరికినాయి. కన్హేరి శాసనంలోని మాధరీపుత్ర శకసేనుడు శకసద ఒకరే అయివుండవచ్చు. తర్వాలా నిధిలో కుంభకర్ణ, శాతకర్ణుల నాణేలు తెలంగాణంలో కౌశికిపుత్రశాతకర్ణి నాణేలు, తీరాంధ్రంలో రుద్రశాతకర్ణి నాణేలు దొరికినాయి.

ఈ నాణేల సాక్ష్యము పౌరాణిక సమాచార సాక్ష్యము సమన్వయించి శాతవాహనాస్తమయాన్ని ఊహించవచ్చు. చంద్రశ్రీ అనంతరం సింహాసనం ఎక్కిన పులోమావికి పురాణాలలో ఉన్న "అన్యస్తేషాం" అనే విశేషణం వల్ల చంద్రశ్రీతో ప్రధాన శాతవాహన వంశ శాఖ అంతరించిందని అన్యశాఖీయుడైన పులోమావి రాజ్యాక్రమణ చేసినాడని కొందరి అభిప్రాయం. చివరి శాతవాహనుల కాలంలో అంతఃపురకలహాలను యుగపురాణంకూడ నూచిస్తున్నది. ఈ కలహాలు అవకాశంగా తీసుకొని శాతవాహన సామ్రాజ్యం భిన్న భాగాలలో భిన్న శాఖలకు చెందిన రాకుమారులు స్వతంత్రరాజ్యాలు స్థాపించుకొన్నట్లు నాణేల ద్వారా తెలుస్తున్నది పురాణాల్లో చివరిరాజు పులోమావి శాసనం బళ్లారిజిల్లా మ్యాకదొనిలో దొరికింది.

శాతవాహనుల నంతమొందించి శ్రీపార్వతీయులు రాజ్యం ఆక్రమించి నారని యుగపురాణ కథనం దీన్నిబట్టి నాటికే విజయపురిలో బలవంతులుగా ఉన్న ఇక్ష్వాకుల నాయకుడు శ్రీధాతములుడు పులోమావిని పారదోలి రాన్య కటక ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించినాడు. పులోమావి బళ్లారి ప్రాంతానికి వెళ్ళి కొంత కాలం రాజ్యం చేసినాడు. అతనితో శాతవాహన వంశం అంతరించింది. శాతవాహన యుగం ముగిసింది.

యుగవిశేషాలు

కాతవాహనులు నాల్గున్నర శతాబ్దాలకాలం దక్షిణాపధానికి వ్యక్తిత్వం ప్రసాదించి పాలించినారు. ఉచ్చస్థితిలో వారి సామ్రాజ్యం ఆరావళీపర్వతాలనుండి నీలగిరులవరకు తూర్పు పశ్చిమ సముద్రాలమధ్య విస్తరించింది. ఈ విశాల సామ్రాజ్యంలో అనేక జాతులవారు అనేక భాషలవారు ఉన్నారు. పీఠంపరికి సమృతమైన రాజ్యాంగాన్ని అనుసరించి కాతవాహనులు ప్రజాభిమానం చూర గొన్నారు. వారి పాలనలో ఆర్థికపుష్టితో దేశంలో సారస్వత శిల్ప కళాభివృద్ధికి అనుకూల వాతావరణం ఏర్పడింది.

పాలనవిధానం

సార్యభౌమంతోబాటు పాలన విధానంలో పెక్కు అంశాలను మౌర్యుల నుండి కాతవాహనులు గ్రహించారు. మానవధర్మశాస్త్రం, కౌటిలీయార్థశాస్త్రం వారికి మార్గదర్శకములు. దేశకాలానుగుణంగా పాలనవిధానంలో కొన్ని కొత్త సంప్రదాయాలను నెలకొల్పి కాతవాహనులు బాహిరాలకు అందించినారు.

ధర్మశాస్త్ర సమృతమైన రాచరికం కాతవాహన రాజ్యాంగానికి మూలం. కాతవాహన రాచరికం మాతృస్వామ్యంపై ఆధారపడిందని కొందరి అభిప్రాయం. కాతవాహన రాజులు ధరించిన మాతృసంజ్ఞలు, కొందరు కాతవాహనరాజులు రాజ్యవ్యవహారంలో వహించిన ప్రముఖపాత్ర వీరి సిద్ధాంతానికి ఆధారము. కాని మాతృసంజ్ఞలు 26 వ రాజైన గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి కాలానికి పూర్వం కాతవాహనుల్లో ఉన్నవనడానికి నిదర్శనంలేదు ఇక ఇద్దరు కాతవాహనరాజులపేర్లు మాత్రమే తెలియవచ్చినాయి. నాటి పరిస్థితుల్లో వారు ప్రత్యేకమైన ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించినారని చెప్పలేము. అదీగాక వంశసామము కాతవాహనుడనే రాజు ద్వారా వచ్చిందని పరిశీలించినాము. గౌతమీపుత్రుడు “కులపురుష పరంపరాగత విపులరాజ్యం” పొందినాడంటూ బాలశ్రీ వర్ణించింది. అందుచేత మాతృస్వామ్యం గాక తండ్రిద్వారా సింహాసనాన్ని పొందటమే కాతవాహనుల రాచరికసంప్రదాయమని స్పష్టమవుతున్నది.

కాతవాహనులు రాజ, మహారాజ బిరుదం ధరించినారు. గౌతమీపుత్రుణ్ణి రామకేశవుంతో పోల్చిసండువల్ల రాజు దైవాంశసంభూతుడనే భావం నాటికే అంకురించి వుండవచ్చు. రాజు నిరంకుశుడు; మంత్రులకు అజ్ఞలు జారీ చేసేవాడు; సర్వ నైన్యాధ్యక్షుడు. కాని ప్రజాకంటకుడు కాదు. రాజులుగా వారి ఆదర్శాలు అత్యున్నతములు శబ్దార్థ, గాంధర్వ, గణిత న్యాయాది, శాస్త్రాలలోను, రాజోచిత నైతిక విద్యల్లోను ప్రవీణులై, మతసాంఘిక రాజకీయ శాంతిభద్రతలు రక్షించడంలో శ్రద్ధవహించినారు. ధర్మశాస్త్ర సమృతములైన వస్తువులు వసూలు

చేస్తూ ప్రజలకాదరపాత్రములైన సంస్థలు పోషిస్తూ ప్రజల సుఖ దుఃఖాలలో భాగస్వాములయినారు.

శాతవాహన సామ్రాజ్యం కేంద్రీకృతమై బలమైన రాచరికం కాదు. అందు చాల సామంతరాజ్యాలుండేవి. కొల్హాపుర పాంతంతోని కురవంశం, మైసూర్‌లో చుటువంశం, విజయపురిలోని ఇక్ష్వాకుల వంశం సామంతవంశాలే. వీరు శాతవాహనులకు వలె మాతృసంజ్ఞలు ధరించి నాణేలు ముద్రించే అధికారం ఉన్నవారు. మహారాష్ట్ర ప్రాంతాల్లో మహారథి, మహాభోజ బిరుదులు ధరించిన పాలకులు సయితం శాతవాహన సామంతులేనని చెప్పవచ్చు. ఈ సామంత వంశాలతో శాతవాహనులు వివాహ సంబంధాలు పెట్టుకొనేవారు.

మిగిలిన సామ్రాజ్యభాగాలు రాజుపాలనలో ఉండేవి. ఉన్నతోద్యోగి బృందం సాయంతో రాజులు పరిపాలన నిర్వహించేవారు. విశ్వాసామాత్య, రాజామాత్య, మహామూత్ర, మహాతరక (Chamberlain), భాండాగారిక, హెరణీక, ప్రతీహర, లేఖక నిబంధకార, పట్టికాపాలక అనే ఉద్యోగుల పేర్లు శాసనాలలో కనిపిస్తున్నాయి. ప్రతి నగరంలోను కార్యాలయం (Records Office) ఉండేది. ఉద్యోగులకు జీతాలు ధనరూపంలోనే చెల్లించేవారు.

భూమిశిస్తు రాజ్యానికి ప్రధాన ఆదాయమార్గం. రాజ్యంలో వ్యవసాయ భూమి అంతటికీ రాజు సొంతదాగుకాదు. రాజక్షేత్రం (రాజ కంఠేట) మూత్రమే ఆ రాజు సొంతం. రాజక్షేత్రానికి వెలుపల భూవాసం చేయాలివచ్చినప్పటికీ పొలాన్ని రాజు ఏకైకీయంచుకొనేవాడు. బ్రాహ్మణ, శ్రమణకులకు 'పరిహారా' లిచ్చే సంప్రదాయం శాతవాహనయుగంలోనే ప్రారంభమయింది. భూమిపై రెండు మూడు రకాల పన్నులుండేవి; పంటలో రాజభాగానికి 'దేయమేయ' మనీ 'రాజభాగం' అని పేర్లు. భూమి పన్నుగాక రహదారులమీద సుంకాలు, వృత్తి పన్నులు (కరుకర) పన్నులు చేసేవారు. పన్నులు ధనరూపంలోగాని, పన్ను రూపంలోగాని చెల్లించవచ్చు. కాని హెరణీక. భండాగారిక అనే ఉద్యోగులవల్ల, అసంఖ్యాకంగా దొరికిన శాతవాహన నాణేలనుబట్టి పన్నులు ధనరూపంలో చెల్లించడమే ఎక్కువ అమలులో ఉన్నట్లు గ్రహించవచ్చు.

శాతవాహనులు తరచుగా జరిగిన దిగ్విజయ యాత్రలవల్ల వారికి పెద్ద సైనిక బలం ఉన్నట్లు గ్రహిస్తున్నాము. హతిగుంప శాసనం చతురంగ బలాలను గురించి ప్రసంగించింది. అమరావతి శిల్పాలకాన్నిబట్టి నాటి వ్యూహరచనను ఊహించవచ్చు. సేనాముఖంలో పదాతిదళం నడిచేది. వీరు పొట్టిఖడ్గాలు, గుండ్రని దాళు ధరించేవారు. వదాతిదళానికి పార్శ్వభాగాలలో అశ్వ గజ దళాలుండేవి. ఇందలి సైనికులు తలపాగాలు ధరించి, ఈదెలు, గొడ్డళ్ళతో పోరాడేవారు. పుష్పభాగంలో దానుష్కదళం ఉండేది మహాసేనాపతి లేదా సర్వసైన్యా

ధ్యక్షుడు వుండేవారు. కాని తరచుగా రాజులే స్వయంగా యుద్ధభూమికి సైన్యాలను నడిపేవారు శాసనాలలో కటక, స్కందావార వదాలు కన్పిస్తాయి. స్కందావారమంటే లాత్కాలిక సైనిక శిబిరమనీ కటకమంటే సైన్యాగారమని చెప్పవచ్చు. ప్రతి రాష్ట్ర రాజధానిలోను సైన్యాగారం ఉండేది నగరాలకు రక్షణ దుర్గాలుండేవి. యుద్ధసమయాల్లో సాధారణంగా పౌరజనాన్ని బాధించేవారు కాదు; కాని అప్పుడప్పుడు విజేతలు అమానుషంగా ప్రవర్తించిన సంఘటనలు లేక పోలేదు. ఖారవేలుడు పీఠుడ నగరాన్ని గార్భత లాంగలాంతో దున్నించినాడు; గౌతమీపుత్రుని 'క్షహరాటవంశ నిరవశేషకర' అని గర్వంగా వర్ణించినారు.

ప్రానిక పరిపాలన

సామంత రాజ్యాలు మినహా ఇతర శాతవాహన ప్రాంతాలు "అహారాలు" అనే రాష్ట్రాలుగా విభక్తమయినాయి, సోపారాహర, గోవర్ధనాహర, మామలాహర, శాతవాహనిహరములు శాసనాలలో కన్పిస్తున్నాయి. రాజధాని నగరాల పేర్లే రాష్ట్రాలకు వర్తించేవి. 'అమాత్యులు' రాష్ట్రపాలకులు. అమాత్యులకు వంశపారంపర్య హక్కులు లేవు. వారిని తరచు బదిలీ చేస్తుండేవారు.

శకులతోటి సంఘర్షణవల్ల సరిహద్దు ప్రాంతాల రక్షణకు శాతవాహనులు ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహించవలసి ఆ ప్రాంతాలను సేనాపతుల ఆధీనంలో ఉంచి వారికి సామంతాధికారాలు ఇచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది. వీరు క్రమంగా భూస్వాముల వలె తయారై యుండవచ్చు. మ్యాకదోని శాసనంలోని 'గుల్మిక' పదం ఈ భావానికి బలం చేకూరుస్తున్నది.

నగరాలలో 'నిగమ' అనే పౌరసభలు పరిపాలనా బాధ్యతలు వహించేవి. శాతవాహన రాజ్యంలో బరుకచ్చ, ప్రతిష్ఠాన, తగర, గోవర్ధన, సోపార, కళ్యాణ, నానిక, దాన్యకటక, ప్రతిపాలపుర, కొండాపూర్, బ్రహ్మగిరి, విజయపురి మొదలైన పెక్కు నగరాలుండేవి. ఇవి వాణిజ్యకేంద్రాలు. అందుచే నిగమ సభలు వాణిజ్య సంఘాలని చెప్పవచ్చు. కాని సభలలో గృహపతులునయితం సభ్యులుగా ఉండేవారు.

పరిపాలనకు గ్రామం ప్రాతిపదిక. గ్రామిక లేక గ్రామణి గ్రామాధికారి. సప్తశతి నుండి గ్రామణి అధికార దర్బాలు ప్రదర్శించేవాడని తెలుస్తున్నది. తరచు జరిగే సైనిక దాడులవల్ల, తలారుల వల్ల గ్రామస్థులకు బెడద వాటిల్లుతూ ఉండేది.

ఆర్థిక పరిస్థితులు

శాతవాహన యుగంలో ఆంధ్రదేశంలో సహా దక్షిణాపథం అపూర్వమైన ఆర్థిక వికాసం సాధించింది. దేశంలో వ్యవసాయము, పరిశ్రమలు, వాణిజ్యము ఇంచుమించు సమతూకంలో ఉండేవి. గ్రామాల్లో అధికసంఖ్యాకులకు వ్యవసా

యమే వృత్తిగా ఉండేది. అచ్చటచ్చట పొలాల్లో ఉమ్మడి హక్కులున్నట్లు కన్పిస్తున్నాయి. బ్రాహ్మణ శ్రమణులకు దానం చేసిన భూమిలను బహుశా శూద్రులు సాగుచేసేవారు. అయితే, వీరు ఎంత 'మక్తా' చెల్లించేవారో తెలుసుకోడానికి ఆధారంలేదు. వరి, చెరుకు, జనుము, సువ్వల పొలాలు గ్రామాలచుట్టూ ఉన్నట్లు సప్తశతి పేర్కొంటున్నది ప్రతి గ్రామంలోను బెల్లం బట్టిలుండేవి. కొబ్బరి తోటలు, ఆకుతోటలు సమృద్ధిగా ఉండేవి. నీటిపారుదల సౌకర్యాలు ప్రజలే కల్పించుకొనేవారు. ఉదకయంత్రాలు నడిపే వారొక శ్రేణిగా ఏర్పడినారు. ఉదక యంత్రం అంటే బహుశా ఏతాము వంటిదై యుంటుంది. పశువుల సాయంతో వ్యవసాయం జరిగేది. నాగళ్ళను లాగడానికి గాడిదలను కూడా ఉపయోగించి యుండవచ్చు. జనుమును పశుగ్రాసంగా పెంచేవారు. పశుపోషణపట్ల శ్రద్ధ వహించేవారు. మొదటి శాతకర్షి 43,102 గోవులు, 27 000 గుర్రాలు దానం చేసినాడు. ఇది నాటి పశుసంపదకు తార్కాణము. గోదానము నాటికే పుణ్యకార్యమైనట్లు కన్పిస్తుంది.

శాతవాహనుల శాసనాల్లో పలురకాల చేతిపనివాండ్ర ప్రస్తావనలు కన్పిస్తాయి. వారిలో కోలిక (సాలి), కులార (కుమ్మరి), తిలపినక (తైలకులు), కసకార (కంచరి), కమర (కమ్మరి), సువనక (స్వర్ణకార), మణిక (మణికారులు), వణిక (వడంగి) ముఖ్యులు. దీన్నిబట్టి దేశంలో ఆయా పరిశ్రమలు విరివిగా సాగుతున్నట్లు గ్రహిస్తున్నాము. ముఖ్యంగా కుమ్మరి, కమ్మరి, వడంగి వరి శ్రమలపట్ల ప్రత్యేక శ్రద్ధ కన్పిస్తుంది. కొండాపూర్, మస్కి, పైతాన్ ప్రాంతాల్లో దొరికిన మృణ్మయ శతలాలనుగూర్చి యజ్ఞానీ తండ్రితుడు నాటి కులారులు వనితనంతోగానీ కళాదృష్టిలోగానీ శిల్పుల కేమాత్రం తీసిపోరని పేర్కొన్నాడు. కలపతో రథాలు, కుర్చీలు, బల్లలు, శయ్యలు, వాహనాలు తయారుచేసేవారు. వీటి నమూనాలు నాటి శిల్పాలలో కన్పిస్తాయి. మిశ్రమ లోహాలు తయారు చేయడంలో నాటి కమ్మరులు నీర్దహస్తులు. కంచు, ఇత్తడి ప్రతిమలు, దీపస్తంభాలు, పాత్రలు మొదలైనవి బ్రహ్మపురి, పైతాన్, అమరావతి మొదలైనచోట్ల దొరికినాయి. బంగారంతో ముఖ్యంగా ఆభరణాలు చేసేవారు శిల్పాలలో కన్పించే నాటి ఆభరణాల్లో మంచి వనితనం ప్రతిఫలిస్తుంటుంది.

ప్రతి పరిశ్రమలోని చేతి పనివాండ్రందరూ శ్రేణిగా ఏర్పడటం నాటి ప్రత్యేకత. శ్రేణి నాయకుడు శ్రేష్ఠి; కార్యస్థానం నిగమనభ. సభ్యుల వ్యవహారాలను పరిశీలిస్తూ శ్రేణి వారి శ్రేయస్సును పరిరక్షిస్తూ ఉండేవి. శ్రేణి శాసనాలను సభ్యులు మన్నించేవారు. ఈ శ్రేణులు బ్యాంకులు (Banks) గా కూడ వ్యవహరించేవి. దనాన్ని నిల్వయుంచి దానిపై 12 శాతము వరకు వడ్డీ చెల్లించేవి. సాంఘిక సంక్షేమ కార్యక్రమాలు సయితం నిర్వహించేవి. గోవర్ధనంలోని కోలిక

శ్రేణి ఋషభవత్తుడు చెల్లించిన 2000 కర్ణాపకాలపై వడ్డీతో శ్రమణులకు వస్త్రధానం చేసేది.

శాతవాహన యుగంలో దేశీయ విదేశీయ వాణిజ్యం విరివిగా సాగేది. పశ్చిమ ప్రాంతాల్లో ప్రెతాన్, తగర, జాన్నార్, నానిక, గోవర్ధన, వైజయంతి, కరహాట ప్రధాన వాణిజ్య కేంద్రాలు. తూర్పున కెవరూర, విజయపురి, కూడూర, ధాన్యకటక, నరసాల నగరాలు వాణిజ్య కేంద్రాలయినట్లు అమరావతీ శాసనాల నుండి తెలుస్తున్నది. దేశీయ వాణిజ్య కేంద్రాలను, వీటిని రేవు పట్టణాలతోను కలుపుతూ రహదారులుండేవి. తూర్పుతీరంలో మచిలీపట్టణంనుండి ఒకటి, వినుకొండనుండి మరొకటి రహదారులు ఉండేవని, ఇవి రెండూ హైదరాబాద్ సమీపంలో కలసి పశ్చిమ తీర రేవు పట్టణాలను కలిపేవని ప్లీట్ వండితుని పరిశోధన. ఉత్తరదేశం అంటే మగధనుండి మరొకమార్గం కళింగలోని తోసలి మీదుగా కృష్ణా ముఖద్వారానికి, అటనుండి రాయచూరు అంతర్వేది మీదుగా వైజయంతికి నడిచేది. ఎద్దలండి ప్రధాన ప్రయాణ సాధనం. వర్తకులు బిడారులుగా ఏర్పడి ప్రయాణం సాగించేవారు. అల్లూరు శాసనం ప్రకారం అచటి బౌద్ధ సంఘం ఎద్దలండను దానంగా స్వీకరించింది. వర్తకులు వీనిని అద్దకు తీసుకొనే వారు. నదులపై సరుకు రవాణా నాటికే చవకగా ఉండేది రహదారులమీద సత్రాలు, చలిజేందీరలు ప్రభువులు ఏర్పాటు చేసేవారు. నదులు దాటడానికి బలకట్టు ఉండేవి.

విదేశ వాణిజ్యం సాగిస్తున్న రేవు పట్టణాలను పెరిప్లస్ వర్ణిస్తున్నది. పులోమావి కాలంనుండి శాతవాహన రాజులిచ్చిన నౌకాచిహ్న నాణేలు వాణికి నౌకాబలం ఉన్నదని, వారు నౌకా వాణిజ్యం ప్రోత్సహించినారని సూచిస్తాయి. ఘంటసాల, గుంటుపల్లి శాసనాలు మహానావికులను పేర్కొంటున్నాయి. పశ్చిమ తీరంలో బరిగజ (బరుకచ్చ), సోపార, కళ్యాణ రేవులు ప్రసిద్ధములు. సారాయము, మణులు, వజ్రాలు, వెండి బంగారాలు, నాట్యకళలు బరుకచ్చ లోని దిగుమతులు. దంతపు సామాన్లు, పట్టు వస్త్రాలు, సుగంధ ద్రవ్యాలు అచటి ముఖ్య ఎగుమతులు తూర్పుతీరంలో కళింగ పట్టణం, పులికాట్ ల మధ్య పెక్కు రేవు పట్టణాలుండేవి. వానిలో కూడూరు, ఘంటసాల, కోరంగి ముఖ్యమైనవి. వేంధ్రదేశంలో నెల్లూరు, వినుకొండ, చేబ్రోలు, ధాన్యకటకం, కొండా పూర్, నాగార్జునకొండ మొదలైనచోట్ల దొరికిన రోమన్ బంగారు నాణేలెల్ల ఆంధ్రదేశం రోమవరకు వాణిజ్యం సాగించి లాభాలు గడించినదనడానికి నిదర్శనం. అల్లూరు శాసనం (క్రీ.శ. 2 వ శతాబ్ది) యోనకదివ్వెను పేర్కొంటున్నది. ధాన్యకటకం, నాగార్జునకొండ మొదలైనచోట్ల రోమన్ స్థావరాలున్నట్లు, అచటి బౌద్ధ నిర్మాణాలలో రోమన్ శిల్పకళ ఉన్నట్లు తార్కాణాలున్నాయి.

సాంఘిక పరిస్థితులు

శాతవాహన యుగంలోని ప్రజల్లో ఆధిక సంఖ్యాకులు గ్రామాల్లో నివసించేవారు. అయితే, పరిశ్రమలు వాణిజ్యం పెంపొందినందువల్ల పెక్కు నగరాలు వెలసినాయి. పల్లెలు, పట్టణాలు శాశ్వతమైన నీటివనరుల సమీపంలో నిర్మించుకొనేవారు. పంటపోలాలు, తోటలు గ్రామాలను పరివేష్టించి ఉండేవి. నగరాల చుట్టూ ప్రాకారాలుండేవి. ఇండ్లలో పలురకాలున్నట్లు నాటి శిల్పాల ద్వారా తెలుస్తున్నది. రెండు మూడు అంతస్తుల భవనాలుకూడ ఉండేవి. సామాన్య ప్రజలు పూరి ఇండ్లలోనే నివసించేవారు. గోడల లోతట్టు భాగాలలో ఇతిహాస పురాణగాథలను చిత్రించుకొనేవారు.

శాతవాహనుల కాలం నాటికి సమాజంలో వర్ణవిభజన స్థిరపడిన సూచనలు లేవు. గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి వర్ణసాంకర్యాన్ని నిలిపినానని చెప్పుకొన్నాడు. ఐనను శక యవన పహ్లావాది విదేశీయుల రాకవల్ల, జైన బౌద్ధుల ప్రభావంవల్ల వర్ణధర్మాలు కట్టుదిట్టంగా లేవనే చెప్పవలె. శక యవన నాయకుల్లో బౌద్ధులు, 'హిందువులు'కూడ ఉన్నారు; భారతీయనామాలు దరించి ఆచార వ్యవహారాలను అనుసరించి భారతీయులయినారు. నాసిక్ శాసనాల్లో ఇంద్రదత్త, ధమ్మదేవ, ధమ్మరక్షిత పేర్లతో యవనులు కన్పిస్తారు. సహపాణిని కూతురు దక్షమిత్రా; అల్లుడు ఋషభదత్తుడు. కర్మమకవంశంలో సుప్రసిద్ధుడు రుద్రదాముడు. దక్షమిత్రా ఋషభదత్తులు బ్రాహ్మణులకు అనేక దానధర్మాలు చేసినారు. వీరితో స్థానిక రాజ వంశాలు వివాహ సంబంధాలు చేసుకున్నారు. ఈ విధంగా శస్త్రోపజీవులయిన విదేశీయులను నాటి బ్రాహ్మణ మతంలోని సంస్కరణోద్యమం అగ్రవర్ణాలుగా - బ్రాహ్మణ క్షత్రియులుగా అంగీకరించి వారి సహాయసహకారాలు బడిసినట్లు కన్పిస్తుంది. శక శాతకర్ణి, చత్రపణ శాతకర్ణి అనే పేర్లు శక శాతవాహన విలీనాన్ని సూచిస్తాయి.

నాటి బ్రాహ్మణులు వైదిక విద్యల నభ్యసించి వైదికర్మలు చేయడంలో సామర్థ్యం వహించినారని నానాఘట్ శాసనంవల్ల తెలుస్తున్నది. ఏమైనా నాటి శాసనాలలో బ్రాహ్మణుల ప్రసక్తి ఎక్కువగా కన్పించదు. గౌతమీపుత్రుడు ద్వీజవర కుటుంబ వివర్ధనుడనని చెప్పియున్నాడు. కాని, అతడు బ్రాహ్మణులకు చెసిన దానాలేమీ కన్పించవు. అతని మంత్రికూడ శివగుప్తుడు, బ్రాహ్మణులు సమాజంలో ఆదిక్యాన్ని పొందిన నిదర్శనలు లేవు. వణిజులు సంఘాలుగానేర్పడి దేశీయ విదేశీయ వాణిజ్యం సాగించేవారు. వాణిజ్యసంఘానికి నాయకుడు శ్రేష్ఠి. ఈ సంఘ తర్వాత 'నెట్టి'గా మారింది. వణిజులు బౌద్ధమతాభిమానులై అనేక గుహానిశిరాలు, చైత్యాలు నిర్మించినారు. నగరపాలనలో నిగమసభలద్వారా వైశ్యుల ప్రముఖపాత్ర వహించేవారు. వైశ్యవర్ణంవారు ధనికవర్గీయులై నందున

ప్రభుత్వంలో మంత్రి, సేనాపతి, రాష్ట్రపాలాది ఉన్నతపదవు లాక్రమించేవారు. వైశ్యవృత్తి (వాణిజ్యం) నవలించించిన క్షత్రియులు లేకపోలేదు. శూద్రవర్గంలో (హాలిక), గోలిక, (గోపాల), వధిక (వద్రంగి), కమ్మర, కలార, కోలిక మొదలైన వృత్తులే తరువాతి కాలంలో కులాలుగా రూపొందినాయి.

కుటుంబాలు సమష్టిగా ఉండేవి. కుటుంబసభ్యులందరూ కలిసి తీర్మాటనం చేసేవారు; వానాలు చేసేవారు. శాసనాలలోని కుటుంబసభ్యులక్రమాన్నిబట్టి ఆలోచిస్తే స్త్రీలందరూ పురుషులకు ప్రాధాన్యం కనిపిస్తుంది. అంటే, కుటుంబం పితృస్వామ్యంపై ఆధారపడి ఉంది. అయితే, స్త్రీలకు సమాజంలో గౌరవప్రదమైన స్థానం ఉండేది. నాగనిక, బాల్యశ్రీలు రాజ్యవ్యవహారాల్లో సయితం పాల్గొన్నారు కదా! అక్కడక్కడా భర్తల ఉద్యోగనామాలు - భోజికి, సేనాపతిని వంటిని - ధరించేవారు. నాటి స్త్రీలు స్వయంగా చేసిన దానధర్మాలనుబట్టి వారికి కొంత ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యం - అంటే సొంత ఆస్తి-ఉన్నట్లు తెలుస్తున్నది. స్త్రీలు విద్యావంతులై చర్చలలో, సభలలో పాల్గొనేవారు. గాథా సప్తకతిలోని పెక్కుగాథలు కవయిత్రులు రచించినారు. సామాన్యులు భర్తలతోపాటు పొలాల్లో, తోటలలో, గానుగులచెంత వనిపాటలలో పాల్గొనేవారు. ప్రభువుల్లో బహుభార్యాత్వం ఉండేది. మాతృసంజ్ఞలధారణకు అదొక కారణం అయివుండవచ్చు. వివాహబంధాన్ని వ్యవస్థాపితంగా భావించేవారు. వితంతువులు బ్రహ్మచర్యం అవలంబించి నిష్వతో కాలం గడిపేవారు.

అపరాధి శిల్పాలలోను, గాథాసప్తకతిలోను నాటి సాంఘిక జీవితం ప్రతిఫలిస్తుంది. స్త్రీ పురుషులుభయులు చాల తక్కువగా దుస్తులు ధరించేవారు. స్త్రీలకు ఎర్రని వస్త్రాలమీద పుష్పాలమీద ముక్కువ ఎక్కువ. రవికె ధరించే వారుకాదు. స్త్రీపురుషులుభయులు పలురకాల ఆభరణాలు, తలపాగాలు ఉపయోగించేవారు. అలంకరణవట్ల ఆసక్తి ఎక్కువ. స్త్రీలు జడలు అల్లుకొనేవారు. కబరీబందాలు ఉండేవి. స్నాన సందర్భంలో పసుపువాడకం ఎక్కువ. కాళ్ళపై పారాణి ఉపయోగించేవారు. నాట్యకత్రెలు అరదళమనే మైఘాతను వాడేవారు. నృత్యసంగీతాలు ముఖ్యమైన కాలక్షేపాలు. వీణ, వేణువు, మృదంగం, శంఖం మొదలైన వాద్యాలు, అనేక నృత్య భంగిమలు శిల్పాలలో కనిపిస్తాయి. ధనికుల ఇండ్లలో చిలకలవంటి పక్షులను పంజరాల్లో పెంచేవారు. చాత్మన్యాయన కామ సూత్రాల్లో హాలిక, ఉద్యానగమన, ఘటానిబంధన, మదనోత్సవాలవంటి వండుగల ప్రసక్తి ఉంది. గ్రామ జీవితం నిరాదంబరంగాను నగర జీవితం సుసంపన్నంగాను ఉండేది. మొత్తంమీద ప్రజలు ఉల్లాసకరమైన జీవితం గడిపినట్లు సప్తకతినుండి గ్రహిస్తున్నాము.

మత పరిస్థితులు

శాతవాహన యుగంలో ఆసక్తిదాయకమైన మతపరిణామాలు జరిగినాయి. బౌద్ధరాష్ట్రములైన బ్రాహ్మణ, జైన, బౌద్ధాలు స్థానిక విశ్వాస ఆచారాలతో సమన్వయం పొంది తద్వారా విజయం సాధించినాయి. ఈ మతాలు చాలవరకు వరసర సహనంతో పురోగమించినాయి. కాని చెడురుగా వీనిమధ్య సంఘర్షణలు జరగకపోలేదు.

బ్రాహ్మణ మతం

దేశంలో వైదికమతోద్ధరణ జరుగుతున్న సమయంలో శాతవాహనులు అధికారంలోకి వచ్చినారు. జైనగాథల ననుసరించి ప్రథమ శాతవాహనుడు జైన మతాభిమాని. జైనమతం ద్వారా శాతవాహనుడు సామాజిక ఉన్నతి సాధించి వుంటాడు. అందుచేతనే అతణ్ణి పురాణాలు పేర్కొనలేదు. అతని కుమారులైన శ్రీముఖ, కన్త (కృష్ణ)లు భాగవత మతం స్వీకరించినట్లు వారి పేర్లు సూచిస్తున్నాయి. శ్రీముఖుని కొడుకు శాతకర్ణి బ్రాహ్మణవర్ణ సానుభూతి సహకారాల నాశించి వైదికధర్మ రక్షణకు దీక్ష వహించి రెండవశతాబ్దాలు, రాజసూయమే గాక అగ్నిదేయ. అప్రోయమ, అనారంభనీయ, దశరాత్ర, త్రయోదశరాత్ర, త్రిరాత్రాదికతువు లొనర్చి బ్రాహ్మణులకు గోదానభూదాన సువర్ణదానాదులిచ్చి తృప్తి పరచినాడు. అతని మహారాణి దిఖావతయజ్ఞ సుందయా అని యజ్ఞహత భూషణ సుగంధయా అని సగర్వంగా వర్ణించుకొన్నది. తమ కుమారునకు ఈ దంపతులు వేదనీరి అని పేరు పెట్టినారు; వైదికమత పునరుద్ధరణకు, పరిపూర్ణత చేకూర్చడానికి ప్రయత్నించి తమ వంశపరిష్కృత పెంచుకున్నారు.

అయితే శాతవాహన యుగారంభంనుండి వైదికమతం అపూర్వమైన మార్పుకు లోనయినట్లు నానామద్ శాసనంవల్లనే తెలుస్తున్నది. వైదికమత సంస్కారానికి అనేక కారణాలున్నాయి. వైదికప్రవర్తన, పవిత్రజీవితంపై నొక్కుపెట్టిన జైన బౌద్ధాల సవాలు నెడుకొన్నదం ఒక కారణం; మరొక కారణం దేశంలో ప్రవేశించిన క్షత్రియోపజీవులయిన శక యవనాది విదేశీయుల నాకర్షించి వారిని 'హిందూ' సామాజిక వ్యవస్థలో జీర్ణం చేసుకోవలసిన అవసరం; స్థానిక విశ్వాస ఆచారాలతో సమన్వయం పొందడం మూడో కారణం. ఈ కారణాలవల్ల క్రతుప్రధానమైన వైదికమతం భక్తి ప్రతప్రధానమైన పౌరాణిక మతంగా పరిణమించ సాగింది. నానామద్ శాసనం వైదిక దేవతలతోబాటు భక్తి లేక భాగవత మతదేవతలైన సంకర్షణ వాసుదేవ ప్రార్థనతో ప్రారంభిస్తున్నది. మొదటి శాతకర్ణి తరువాతి శాతవాహనులు క్రతుకాండలో శ్రద్ధ వహించలేదు. ఈ పరిస్థితుల్లో రూపుదిద్దుకుంటున్న పౌరాణిక మతానికి రాజాదరణ సాధించే ఆశయంతో ఉన్నత గోత్రజాలైన బ్రాహ్మణులు శాతవాహనులతో

వివాహ సంబంధాలు చేసినట్లు కనిపిస్తున్నది. ఈ విధంగా జరిగిన మొదటి వివాహ ఫలితమే గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి. ఈతడు దిగ్విజయ; కాని యజ్ఞాలు చేయబూనలేదు. నాగనికవలెగాక బాలశ్రీ తాను 'సత్యవచన దాన ఆహింసా నిరతయా' అంటూ నైతిక ప్రవర్తన ప్రధానమైన విలువల నుగ్గడించింది. కొత్త మతానికి చతుర్విధ పురుషార్థాలు కర్మనీధాంతంలో విశ్వాసం, వర్ణవ్యవస్థ, వ్రతతీర్థాటనలు, భక్తి అంటే శివునిగాని, విష్ణువును గాని భక్తితో పూజించడం ముఖ్య లక్షణాలు. ఈ మతానికి ఆగమపురాణాలు ప్రామాణికా లయినాయి. శాతవాహనుల కాలంలోనే పౌరాణిక వాఙ్మయం ప్రచారంలోనికి వచ్చినట్లు బాలశ్రీ నానీకశాసనమే నిదర్శనం. ఆ శాసనం గౌతమీపుత్రుని 'ఆగమనియ' 'ద్విజావరకుటుంబ వివర్తన', 'వినివర్తిత చాతుర్వర్ణ సంకర ఏకబ్రాహ్మణ' అంటూ వర్ణించడమేగాక పౌరాణిక పీఠలతో పోలుస్తున్నది. ఈవిధంగా గౌతమీ పుత్రుడు సూతన బ్రాహ్మణ మతానికి మూలస్తంభాలైన ఆగమవిద్యను, వర్ణ వ్యవస్థను, బ్రాహ్మణాధిక్యతను నిలబెట్టినట్లు నానీక్ శాసనం సూచిస్తుంది. నాదీకి పౌరాణిక వాఙ్మయం పెరిగిందనడానికి సప్తశతిలోని రాధాకృష్ణ, పార్వతీకల్యాణ, విష్ణు ఆవతార కథలు, శబలవ్రతం మొదలైన అంశాలు నిదర్శనం.

శాతవాహనుల్లో వైష్ణవులు కైపురూ షధరూ ఉన్నారు. నానామద్ శాసనంలో శివుని ప్రసక్తిలేదు; శ్రీమథుని తమ్ముడు కృష్ణుడు! గౌతమీపుత్రుని శాసనాలపై వైష్ణవ చిహ్నాలున్నాయి. సంకర్షణ, వాసుదేవుల ప్రశంసవల్ల వైష్ణవంలో ప్రధానమైన పూజాహనీధాంతం కూడ ప్రచారమైనట్లు బావింపవచ్చు. అయితే, గుడిమల్లం శివలింగం క్రీస్తు పూర్వానిదని, శాతవాహనుల పూజలందు కొన్నదని తెలుస్తుంది. సప్తశతి శివప్రార్థనతో ప్రారంభిస్తున్నది. కొన్ని శాతవాహన నాణేలమీద స్కందుడు ప్రత్యక్షమవుతున్నాడు: చివరి శాతవాహనుల్లో శివస్కంద, శివశ్రీ అనేవారున్నారు. కాని, నాదీ కైవం స్వభావం గ్రహించ టానికి ఆధారం లేదు. ఈ చేవతలకు నిరాదంబరములైన కోవెలలు నిర్మించినట్లు గుడిమల్లంలోని ఇటీవల తవ్వకాలు సూచిస్తున్నాయి. సప్తశతిలో గణపతి, శక్తి (మహాపాసుర మర్ధిని?) ఆలయాల ప్రసక్తి ఉంది.

జైనమతం

శాతవాహనులు విజృంభించే నాటికే ఆంధ్ర దేశాన్ని పరివేష్టించి ఉన్న ప్రాంతాల్లో - మాళవ, కళింగ, మైసూరు రాజ్యాలలో - జైనమతం పాదు కొన్నది. క్రీ.పూ. 4వ శతాబ్దికే ఆంధ్రదేశంలో కూడ కళింగ మాళవ ప్రాంతాల నుండి జైనం ప్రవేశించిందని జైనగాథలవల్ల గ్రహిస్తున్నాము. అశోకుని పౌత్రుడు సంవ్రతి ఆంధ్ర ద్రావిడ దేశాల్లో జైనవ్యాప్తికి కృషి చేసినాడు.

అమరావతి సమీపంలోని వద్దమానుకొండపై సంప్రతి విహారం ఏర్పడింది. అచటనే ఖారవేలుడు మహామేఘవాహన విహారం నిర్మించినాడని ఇటీవల దొరికిన శాసనాలవల్ల తెలుస్తున్నది. మొదటి శాతవాహనుడు జైనమతాభిమానంతో తన రాజధాని నగరంలో జైనులకు చైత్యాలు నిర్మించినాడట. కాని ఈ యుగంలో బౌద్ధం బహుళ ప్రజాదరణ పొందడంవలన, బహుశా జైనుల్లో దిగంబరత్వంవంటి కఠిన ఆచారాలవల్ల జైనం విశేషంగా వ్యాపించలేదు. అయితే క్రిస్తుశకారంభంలో సుప్రసిద్ధ జైనాచార్యుడైన కొండకుందాచార్యుడు (క్రీ.పూ. 50 - క్రీ.శ. 50) కొనకొండ (అనంతపురం జిల్లా)లో ఆశ్రమం నిర్మించుకొని మత ప్రచారం చేస్తూ అనేక సిద్ధాంత గ్రంథాలు రచించినాడు. వానిలో “సమయ సార” శ్వేతాంబర దిగంబర శాఖల వారందరికీ ఆదరణీయమయింది.

బౌద్ధమతం

బ్రాహ్మణ మతానికి ఎంతటి రాజాదరణ ఉన్నా శాతవాహన - ఇక్ష్వాకు యుగం దాక్షిణాత్య బౌద్ధమత చరిత్రలో స్వర్ణయుగమని చెప్పవచ్చు. శాతవాహన చక్రవర్తులు బౌద్ధాన్ని ఆదరించలేదు; బాలశ్రీ మినహాయించి శాతవాహన రాణులు కూడ బౌద్ధాన్ని పోషించినవారు లేరు. వాస్తవానికి ఆంధ్రదేశంలో బౌద్ధం ప్రజా ఉద్యమంగా విస్తరించింది. నాటి శాసనాలవల్ల వర్తకులు, పాటకజనం, శ్రీ జనం బౌద్ధాన్నే పోషించినట్లు, స్తూపచైత్య విహారాలు నిర్మించినట్లు తెలుస్తున్నది. వాణిజ్య పారిశ్రామిక కేంద్రాలైన పట్టణ, నగరాల సమీపంలోనూ, రహదారుల మీద బౌద్ధ క్షేత్రాలుండడం గమనించదగింది. చర్మకారులతోసహా సామాన్య ప్రజానీకం బౌద్ధం పట్ల శ్రద్ధ వహించినారు. ఇంతటి ప్రజాదరణ ఉన్నందునే బౌద్ధంపట్ల శాతవాహనులు సహనం వహించి, అప్పుడప్పుడు బౌద్ధ సంస్థలను పోషించినారు. గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి, అతని కుమారుడు పులోమావి బౌద్ధులకు దానధర్మాలు జేసినారు. అయితే, అందుకు రాజకీయాలు కారణమై వుండవచ్చు. శ్రీ యజ్ఞశాతకర్ణి నాగార్జునుని పోషించినాడని ఇతిహాసం. శ్రీ విజయశాతకర్ణి శాసనం నాగార్జునకొండలో ఇటీవల దొరికింది. కాని, అది అసంపూర్ణమయింది.

బౌద్ధం బౌగోళికంగా విస్తరిస్తూ స్థానిక ఆచారాలతో సమాధానవదినందున బౌద్ధులలో విభేదాలేర్పడి సంఘం విడిపోవడానికి కారణమయింది. రెండో సంగీతి లోనే విభేదాలు బలపడి సంఘం భేరవాద, మహాసాంఘిక శాఖలుగా విడి పోయింది. భేరవాదులు సనాతనులని చెప్పవచ్చు. ధాన్యకటకం ప్రథమంనుండి మహా సాంఘిక కేంద్రమయింది. అమరావతి శాసనాల్లో చైత్యకుల ప్రస్తావన ఎక్కువ. అందుచే మహా సాంఘికులకే చైత్యకులని స్థానికనామమై యుంటుంది. బుద్ధునకు మొదటగా ‘లోకోత్తర’ గుజాలను ఆపాదించినవారు చైత్యకులే. ఈ నూతన భావం ఫలితంగానే బోధివృక్షం, ధర్మచక్రం, సింహాసనం, త్రిరత్నం,

చైత్యం మొదలైన బుద్ధ చిహ్నాలను ఆరాధించడం ప్రారంభమయింది. చైత్యా లంకరణ, చైత్యపూజ చైత్యకవాదుల ముఖ్య లక్షణాలు. ఈ విధంగా నైతిక ప్రవర్తనపై, స్వయంకృషిపై నొక్కుపెట్టిన బౌద్ధ దర్శనం స్థానిక పితృ దేవతా రాధన, విగ్రహారాధనలతో సమన్వయం పొంది పూజాపురస్కారంతో ఆకర్షణీయమైన మతంగా పరిణమించింది. చైత్యకులలో పూర్వకైల (ధాన్యకటక) అపరకైల (శ్రీపర్వత) ఉత్తరకైల (జగ్గయ్యపేట?) రాజగిరిక (గుంటుపల్లి) సిద్ధార్థక (గుడివాడ) శాఖలేర్పడినాయి.

మహా సాంఘిక చైత్యక సిద్ధాంతాలే క్రమంగా మహాయానానికి దారితీసినాయి. మహాయానానికి ప్రామాణికమైన ప్రజ్ఞాపారమితాశాస్త్రం ఆంధ్రబౌద్ధుల కృతమే. మహాయానాన్ని నిర్దుష్టమైన దర్శనంగా రూపొందించినది నాగార్జునాచార్యుడు.

బుద్ధుని అనంతరం బుద్ధునంతటి మహాదర్శనికుడైన నాగార్జునాచార్యుని జీవితాన్ని గురించి స్పష్టమైన పరిజ్ఞానం లేదు. అతడు విదర్భవాసీ అనీ, కాంచీ పురి అతని జన్మస్థలమనీ వివాదాలు ఉన్నాయి. 'లంకావతార సూత్ర' సనుసరించి దక్షిణాపథంలోని వేదలి అతని జన్మస్థలం. తెలుగు బ్రాహ్మణులలో వేదం వారున్నారు. వైనాలో ప్రచారంలో ఉన్న సంప్రదాయం ప్రకారం అతడు శ్రీపర్వత - ధాన్య కటకాలకు మధ్యనున్న గ్రామంలో జన్మించినాడు. బాల్యంలోనే వేదవేదాంగ విద్యలభ్యసించి బౌద్ధం స్వీకరించినాడు. అనంతరం దేశాటనం చేసి నాలండా మొదలైన విద్యా కేంద్రాల్లో బౌద్ధంమీద అపారవిజ్ఞానం సాధించి శ్రీపర్వతంలో స్థిరపడినాడు. ప్రజ్ఞాపారమితా శాస్త్రం ఆధారంగా అసాధారణ తార్కిక శక్తితో మాధ్యమికవాదం శూన్యవాదం ప్రతిపాదించి, మహాయానాన్ని స్వయంసంపూర్ణమైన సిద్ధాంతంగా రూపొందించినాడు. ప్రజ్ఞాపారమితశాస్త్రదీక్షా, మాధ్యమికకారికా, రత్నావళి, సుహృల్లేఖాది పలు గ్రంథాల నాతడు వ్రాసినట్లు ప్రతీతి. సుహృల్లేఖ నాతడు తన పోషకున కిచ్చిన సందేశం. నాటి శాతవాహన చక్రవర్తి శ్రీయజ్ఞ శాతకర్ణియై యుండవచ్చు. నాగార్జునునకై యజ్ఞశ్రీ శ్రీపర్వతంలో మహాచైత్య మహావిహారాలను నిర్మించినట్లు, ధాన్యకటక మహా చైత్యానికి శిలాప్రాకారాన్ని నాగార్జునుడు నిర్మించినట్లు బీబెట్స్ బరిహోలవల్ల తెలుస్తున్నది. భారతీయ తర్కశాస్త్రానికి నాగార్జునుడే పితామహుడనవచ్చు. అతని శూన్యవాదం శంకరుని మాయావాదానికి మార్గదర్శి. అందుచే భారతీయ సంస్కృతీ పరిణామంతో నాగార్జునునిది అద్వితీయమైన స్థానం.

కథా సరిత్సాగర గాథ విశ్వసనీయమే అయితే నాగార్జునుడొక కుట్రకు బలియైనాడు. అతని ప్రచారంతో బౌద్ధం కొత్తకత్తిని సంతరించుకొని విజృంభించడాన్ని సహించలేని బ్రాహ్మణులు అతని హత్యకు కారణమై యుండవచ్చు.

ఆతని అనంతరం ఆచార్య పీఠాన్ని అలంకరించిన ఆర్యదేవుడు సయితం ఆంధ్రదేశాని ఇతడు కూడ బ్రాహ్మణుల చేతుల్లో మరణించినాడు. వీరి ఆత్మార్పణ ఫలితమో అప్పుట్లు ఇజ్జాకులు కాలంలో మహాయానం ఆంధ్రదేశంలో మూడుపూవులు ఆరుకాయలుగా విజృంభించింది.

విద్యలు

మతంలోవలెనే శాతవాహన యుగంలో విద్యల్లో, బాషల్లో విశేష పరిశ్రమ జరిగింది. సమకాలిక శక, చేది రాజులవలె శాతవాహనులు సయితం శబ్ద, అర్థ, గణక, న్యాయవ్యవహార, విధి, లేఖ, రూప, గాంధర్వ విద్యల్లో ప్రవీణులై యుండేవారు బహుశా బ్రాహ్మణగృహాలే గురుకులాలై యుండేవి. కంఠస్థం చేయడమే విద్యార్జనా విధానమై యుంటుంది. ఇక ప్రతి బౌద్ధ విహారము ఒక పెద్ద విద్యాలయం. ధన్య కటక, శ్రీపర్వతాలలో విశ్వవిద్యాలయాలుండేవని, ధన్యకటక విశ్వవిద్యాలయం సమానాగానే చాసాలలోని విద్యాలయం నిర్మాణమయిందని టిబెట్ లో ప్రచారంలో ఉన్న సంప్రదాయం. బౌద్ధులు మత విద్యలలోబాటు తర్క, శబ్ద, జ్యోతిష, సాముద్రిక శాస్త్రాలలో పరిశ్రమ జరిపేవారు. 'రత్నావళి-రాజవరికథ' అనే గ్రంథంలో నాగార్జునాచార్యుడు శ్రేయోరాజ్య సిద్ధాంతం ప్రతిపాదించినాడు. శ్రీపర్వతంలో నాగార్జునుడొక పెద్ద గ్రంథాలయాన్ని నేకరించినాడని ఫాహియాన్ వ్రాసినాడు.

శాతవాహనులు ప్రాకృతాన్ని రాజభాషగా కొనసాగించినారు. నాటి శాసనాలన్నీ ప్రాకృతభాషలోను, బ్రాహ్మీలిపిలోనూ ఉన్నాయి. బౌద్ధమత గ్రంథాలు చాలవరకు ప్రాకృతభాషలోనే వ్రాసుకున్నారు. ఆంధ్ర బౌద్ధులకు ప్రత్యేకించి వినయ, అభిధమ్మ పీఠికాలు, దిఘ మజ్జిమనికాయలు ఉండేవి. ప్రతి విహారంలోను ధమ్మకథిక అనే ఉద్యోగి ఉండేవాడు; కథలద్వారా ధమ్మాన్ని ప్రచారంచేయడం ఈతని ధర్మమైయుంటుంది. ఆంధ్రదేశంలో జాతక, అవదాన కథలు బహుశాప్రచారం పొందినట్లు అమరావతీ శిల్పాలు చాటుతున్నాయి.

ప్రాకృతభాషాపరిశ్రమలో వాస్తవానికి శాతవాహనయుగం స్వర్ణయుగం అనదగింది 'కవివత్సలు'డైన హాలుని ఆస్థానంలో పెక్కుమంది కవులు, కవయిత్రులు ఉన్నట్లూతడు సంకలనంచేసిన 'గాథాసప్తశతి' నుండి తెలుస్తుంది. గుణాద్భుడు కుంతల శాతకర్ణి ఆస్థానంలో బృహత్కథను వైశాచీభాషలో వ్రాసినాడని ఐతిహ్యం. బృహత్కథ రామాయణంతో సమానమైన శావ్యమని విమర్శకుల అభిప్రాయం. గాథాసప్తశతి, బృహత్కథ అనేక నూతన సారస్వత సంప్రదాయాలను సృష్టించి తరువాతి కవులకు మార్గదర్శకము లయినాయి. బృహత్కథ నష్టమైనది. కాని, అందలి ఒక్క లంఘకమే కథాసరిత్సాగరానికి మాతృకయైనది. గాథాసప్తశతివల్ల నాటి ఆంధ్రులెంతటి శృంగారప్రియులో

తెలుస్తుంది. అమాయక గ్రామీణజీవితం, ప్రకృతితోడి ప్రజల సాన్నిహిత్యం సప్తశతిలో ప్రతిఫలిస్తున్నాయి.

కుంతలశాతకర్ణి ఆస్థానంలో గుడాధ్య శర్మవర్మలనే విద్వత్కవులమధ్య జరిగిన వివాదాన్ని గురించి ప్రచారంలో ఉన్న కథనుబట్టి శాతవాహనయుగంలోనే ప్రాకృతం ప్రాధాన్యాన్ని కోల్పోయి ఆ బాషాస్థానాన్ని సంస్కృతం ఆక్రమిస్తున్నట్లు గ్రహిస్తాము. నాటికే శకులు తమ శాసనాలను సంస్కృతంలో చేయించ సాగినారు. యజ్ఞశ్రీ కాలంలో ఉజ్జయిని నుండి వచ్చిన యాత్రికుడు అమరావతిలో వేయించిన శాసనభాషలో సంస్కృతభాషా ప్రభావం కనిపిస్తుంది. బాలశ్రీ నానిక శాసనం ఆగమ పారాణిక సాహిత్యం విస్తారంగా పెరిగినట్లు సూచిస్తున్నది శక సేనాని ఋషభదత్తుడు చేసిన చరాలు పారాణిక మహాదూతల లోనివే! ఈ విధంగా సంస్కృతం రాజాదరణ పొందినందువల్లనే కాబోలు. బౌద్ధులు సయితం తమ సిద్ధాంత గ్రంథాలను సంస్కృతంలో వ్రాయసాగినారు. నాగార్జున. ఆర్యదేవుల రచనలు సంస్కృతంలోనే ఉన్నాయి. నాగార్జునుని సుహృద్దేఖ జూదరణ పొందింది. ప్రతి విద్యార్థి సుహృద్దేఖను కంఠస్థం చేస్తూ టాడని క్రీ.శ. 7వ శతాబ్దిలో చైనా యాత్రికుడు ఇత్సింగ్ వ్రాసినాడు. శర్మ వర్మ కాలంత్రవ్యాకరణం సంస్కృతాన్ని అభ్యసించడానికి మంచి సహాయకారి అయివుంటుంది.

ప్రాకృత సంస్కృతాలేగాక 'దేశి' అనే మరోభాష ఉన్నట్లు బృహత్కథ వల్ల తెలుస్తున్నది. సామాన్యప్రజలు వాడినదే దేశిభాష. ఇది నేటి తెలుగుభాషకు మాతృక అయివుంటుంది. గౌతమీపుత్రుని కాలంనుండి శాతవాహనుల వెండి నాణేలపై రెండు భాషల్లో పేర్లు కనిపిస్తున్నాయి. ఒకటి ప్రాకృతం. రెండోది 'దేశి'. ఈ అంశం వారి మాతృభాష తెలుగని సూచిస్తుంది. సప్తశతిలో పొట్ట, అత్త, తుప్ప (నేయి), వేంట (వత్తి), అద్దం మొదలైన అనేక దేశి పదాలున్నాయి; శాతవాహన రాజుల్లోని పులోమావి పేరు దేశి పదమేనని చెప్పవచ్చు.

వాస్తుశిల్పాలు

శాతవాహన యుగంలో ఆంధ్రదేశం గొప్ప శిల్పకళానిలయమయింది. నాటి వాస్తు శిల్పాలకు మతమే ప్రధానమైన ప్రేరకము. నాటి లౌకిక నిర్మాణాల అవశేషాలు లభ్యం కాలేదు. గాథా సప్తశతిలో గౌరి, గణేశ, ఇంద్రాది దేవతల ఆలయాల ప్రస్తావన ఉంది ఇటీవల గుడిమర్లం (చిత్తూరుజిల్లా) లో జరిగిన త్రవ్వకాల్లో బయల్పడిన దేవాలయ శిథిలాలు శాతవాహన యుగానికి చెందినవనే అభిప్రాయం ఉంది. కాని నాటి ఆలయాల పూర్తి స్వరూపం గ్రహించడం కష్టం. ఇక నాటి వాస్తుశిల్ప గంగాల్లో ఆంధ్రుల ప్రతిభను గ్రహించడానికి

మిగిలింది బౌద్ధ నిర్మాణ శిథిలాలే. బౌద్ధుల నిర్మాణాలలో ముఖ్యమైనవి స్తూప చైత్యవిహారాలు. బౌద్ధయుగ ఆంధ్ర వాస్తు శిల్పాలలో మహారాష్ట్రలోని గుహావాస్తు శిల్పాల ప్రభావము, ఉత్తరాపథ, వాయవ్య భారతశిల్ప ప్రభావము కనిపిస్తాయి.

స్తూపము

బుద్ధునివిగానీ ప్రసిద్ధ ఆచార్యులవిగానీ శారీరక అవశేషాలపైన నిర్మితమైన స్మారక చిహ్నాలే స్తూపాలు లేక చైత్యాలు. వీనిలో మూడు రకాలుండేవి. 1) దాతు గర్భాలు; శారీరక అవశేషాలపై నిర్మించినవి. 2) పారిభోజకాలు : ఆచార్యులుపయోగించిన వస్తు గర్భిణీలు 3) ఉద్దేశిక స్తూపాలు : దాతువులు లేకుండా నిర్మించినవి....ఆంధ్రదేశంలో బద్దప్రోలు, అమరావతి, జగ్గయ్యపేట, ఘంటసాల, శాలిహందం స్తూపాలు చాల ప్రాచీనాలైన దాతుగర్భాలు శ్రీవర్వత మహాచైత్యం యజ్ఞశ్రీ కాలంలో నిర్మించబడింది. ఇవిగాక ఆంధ్రదేశంలో అనేక చోట్ల స్తూపాలు వెలసినాయి. ఇవి ఇటుకల నిర్మాణాలు. వీని ఉపరితలంలో శిల్పాలతో నిండిన పాలరాతి పలకలు తాపదం చేసేవారు. ఆంధ్రదేశ స్తూపాలన్నింటిలో అమరావతి స్తూపం చాల అద్భుత నిర్మాణం. పునాదుల చెంత ఈ స్తూపం వ్యాసం 162 అడుగులు; దాని పైని ఆదం వ్యాసం 142 అడుగులు. అమరావతి ప్రాకారం మనోహర శిల్ప సమన్వితం ఈ శిల్పాలకు బుద్ధుని జీవితంలోని పంచకల్యాణములు, బుద్ధ జాతక కథలు, సామాన్య జీవితదృశ్యాలు కథా వస్తువులు. కృష్ణా లోయలోని స్తూపాలలో చాలవాటికి నాల్గు దిక్కులందు వేదికలు, వానిపై ఐదేళ్ళి "ఆయక స్తంభములు" ఉండేవి ఇవి పంచకల్యాణాలను బుద్ధుని జననం, మహాభిషిక్రమణం, సంబోధి, ధర్మచక్ర ప్రవర్తనం, మహా పరినిర్వాణం - సూచిస్తాయి. ఆంధ్రదేశంలో ఉద్దేశిక స్తూపాలు అసెకాపల్లి చెంత సంఘరం లోని లింగాలమెట్టలో గుంటుపల్లిలో కనిపిస్తాయి.

చైత్యగృహం

పూజావస్తువుగా చైత్యంగానీ బుద్ధవిగ్రహంకానీ ఉండి నిత్యార్చనకువయోగించు ఆలయమే చైత్యగృహం లేక చైత్యాలయం. పశ్చిమదక్కన్ లో కార్ణా, నాసిక, కన్హేరి, బేద్న మొదలైన చోట్ల గుహాలయాలను కొండలలో తొలిచి నాడు. వీనిలో కార్ణా చాల అందమైన గుహాలయం. వీనిలో ఉద్దేశిక స్తూపం పూజా వస్తువు. ఆంధ్రదేశంలో గుంటుపల్లిలో నిట్టచైత్యాలయంవుంది. ఇది చాల ప్రాచీనమయింది. సంకరంలో గుహాలయాలున్నాయి. ఇవిగాక ఇటుకలతో నిర్మాణములైన చైత్యాలయాలు గుంటుపల్లి, నాగార్జునకొండ, రామతీర్థం శాలిహందం మొదలైనచోట్ల బయల్పడినాయి.

విహారసంఘారామాలు

వర్షాకాలంలో బౌద్ధభిక్షువుల నివాసానికి ఉద్దేశించినవి విహారాలు. ఒకే ఆవరణలో మూడునాల్గు విహారాలుండి అధ్యయన అధ్యాపనుల కనుకూలమైనది సంఘారామం. పశ్చిమ దక్కన్‌లో పెక్కు గుహావిహారాలున్నాయి. ఆంధ్ర దేశంలో గుంటుపల్లిలో గుహావిహారాలున్నాయి. ఇటుకలతో నిర్మాణములైన విహారాలు పలుబోట్ల బయల్పడినాయి వీనిలో శాతవాహనం, రామతీర్థం, నాగార్జున కొండ మొదలైన ప్రాంతములలోనివి సంఘారామాలని చెప్పవచ్చు. అనకాపల్లి చెంత నేటి సంకరం అనే గ్రామం 'సంఘారామం' మాటకు, బుద్ధాం 'బుద్ధారామా'నికి బ్రష్టరూపాలే సాదారణంగా ప్రతి సంఘారామంలోను బిదు విజాగాలుండేవి. (1) మహాచైత్యము (2, 3) దాని ముందు ఇరువైపులా చైత్య గృహాలు. అందొకటి స్తూపచైత్యం, రెండోది బుద్ధచైత్యము (4) ప్రార్థన, విద్యా బోధనలకు వీలైన మంటపము. (5) ఈ నిర్మాణాలను పరివేష్టించి విహారములు. ఇట్టి సంఘారామాలు 40 వరకు ఆంధ్రదేశంలో ఉన్నట్లు హయాన్‌సాంగ్ పేర్కొన్నాడు. శ్రీపర్యతంపై యజ్ఞశ్రీ తొలపించిన ఏడు అంతస్తుల మహా విహారంలో 1500 గదులుండేవని, గదులలోనికి వెలుతురు, గాలి బాహుటంగా రావటానికి ఏర్పాటుండేవని నీటిసదుపాయం కూడ చేసినారని పాపియాన్ ప్రాసీనాడు. 8, 12, 13 సంఖ్యల అజంతా విహారాలు శాతవాహన యుగానికి చెందినవే.

శిల్పము

ఆంధ్రదేశంలో అనేక స్థూపాల నుండి శిల్పాలు లభించినాయి. ఆశోకుని కాలం నుండి ఆంధ్రదేశంలో స్థానికమైన శిల్పపద్ధతి పెంపొందినట్లు కన్పిస్తుంది. ఆంధ్ర శిల్పుల కొశల్యం సాంచీస్తూప ద్వారాతేరణాలలోను అమరావతీ నాగార్జునకొండ శిల్పాలలోను వరాకాష్టనందిందని వండితుల అభిప్రాయం. ఆంధ్ర బౌద్ధక్షేత్రాలన్నింటిలో అమరావతీ సుప్రసిద్ధమైనందున, అమరావతీ స్తూపము నుండి లభ్యమైన శిల్పమునందలి పద్ధతులే ఇతరాంధ్ర స్థూపశిల్పములందు కూడ ప్రతివలించినందున బౌద్ధయుగ ఆంధ్రశిల్పమునకు 'అమరావతీ రీతి' అనే పేరు వచ్చింది. సాంచీ బార్హుత్ శిల్పములవలె కేవల దేశీయ సంప్రదాయములకనుగుణంగా తయారై అమరావతీ శిల్పమొక ప్రత్యేక నైపుణ్యాన్ని, ప్రశస్తమైన వ్యక్తిత్వాన్ని ప్రదర్శిస్తుంది. అందుచే 'అమరావతీ రీతి' అనే పేరు సార్థకమయింది. సాంచీ, బార్హుత్ శిల్పం గ్రామీణమైన ప్రకృతి సాన్నిహిత్యాన్ని ప్రదర్శింపగా, అమరావతీ శిల్పం నాగరికజీవిత నైపుణ్యాన్ని ప్రదర్శిస్తుందిని విమర్శకుల అభిప్రాయం. బహుశా అందుకు కారణం ధనికులైన శ్రేష్టి గృహవతుల బోషణలో అమరావతీ శిల్పం తయారవడం కావచ్చు!

అమరావతీ శిల్పంలో రెండు దశలు స్పష్టంగా కనిపిస్తాయి. ప్రథమదశ శిల్పం కేవలం దేశీయమై సాంచీ, భిల్నా శిల్పానికి సన్నిహితంగా ఉంటుంది. రెండో దశ శిల్పంలో గాంధార శిల్పచ్ఛాయలు కనిపిస్తాయి. అయితే మార్షల్ వండితుడు చెప్పినట్లు తన వ్యక్తిత్వానికి దేశీయతకు భంగం రాకుండా ఆంధ్ర శిల్పి గాంధార శిల్ప సంప్రదాయాలను జీర్ణించుకున్నాడు. నాగార్జున కొండ, రామిరెడ్డిపల్లి, గోలి శిల్పాలలో చాలా భాగం రెండోదశకు చెందినవి.

అమరావతీ శిల్పంలో అవ్యక్తమైన సౌందర్యత్పన్న, మానవత్వంలో ఆసక్తి గోచరిస్తుంది. అవయవ సౌష్ఠవాన్ని తీర్చిదిద్ది సహజ సౌందర్యాన్ని శిల్పంలో రూపొందించడమే ఆంధ్రశిల్పి ఆదర్శం. మనోగత భావాలను — ప్రేమ, కోపం, వాత్సల్యం, గర్వం, దయా, విషాదం—చిత్రించడంలో అమరావతీ శిల్పిది అగ్రతాంబూలం. శ్రీ, పురుషుల శిల్పాలలోగానీ, పశుపక్ష్యాది శిల్పాల్లోగానీ స్తబ్ధత గోచరించదు. అమరావతీ శిల్పాన్ని దర్శించేటప్పుడు చైతన్యపూరితము, ఆదర్శప్రాయమునైన సౌందర్యలోకం ప్రత్యక్షమయినట్లు ఉంటుంది.

శిల్పంబోబాటు చిత్రలేఖనంకూడ ఉచ్చదశలో ఉండేది. అజంతా 10 వ గుహలోని 'శ్వేతగజ జాతక' చిత్రం శాతవాహన యుగానిదే. ఆనాటి ప్రజలు రామాయణ భాగవతాది పురాణ గాథలను ఇండ్ల గోడలపై చిత్రించుకొనేవారని సప్తశతీ వలన తెలుస్తున్నది.

విదేశ సంబంధాలు - ఆంధ్ర సంస్కృతివ్యాప్తి

ప్రాచీనకాలం నుండి ఆంధ్రులు నౌకాయానంలో ఆరితేరి విదేశాలలో సముద్రం మీదుగా వాణిజ్యం జరిపేవారు. ఆంధ్రదేశంలోని రేవువట్టజాలు, అవి జరుపుతున్న వాణిజ్యం పైన వివరించినాము. వాణిజ్యంలోబాటు బర్మా, ఇండోనేషియా; సింహళాలతో ఆంధ్రదేశ సాంస్కృతిక సంబంధాలను నెలకొల్పుతున్నది; ఆయా ప్రాంతాలలో వలసలు స్థాపించినారు.

శాతవాహనుల కాలానికే బర్మాలో తలైంగులు 'రామన్నదేశం' అనే రాజ్యం స్థాపించినారు. వీరి రాజధానికి 'హంసవటి' (పెగూ) అని పేరు. దీనికి ఉత్తరంగా శ్రీశైలం లేక బనవాసిరాజ్యం ఏర్పడింది. క్రీ.శ. 5 వ శతాబ్దిలో ఈ రాజ్యాన్ని శాన్లాన్క్రొం పాలించినాడు. ఈ పేరు వేంగిని పాలిస్తున్న శాలంకాయన పేరును తలపిస్తున్నది. ఈ వంశస్థులే బర్మాలో బౌద్ధమతం ప్రవేశపెట్టినారు అమరావతీ—నాగార్జునకొండ ప్రాంతంనుండే బౌద్ధం బర్మాలో ప్రచారమయిందని నీపారరంజనరావు అభిప్రాయం, ప్రొంలోని కింబోగోన్ స్థూపశిల్పాలు అమరావతీ శైలిలో ఉన్నాయి; శాసనాలు వేంగీలిపిలో ఉన్నాయి.

బర్మాలో ప్రచారంలో ఉన్న “కోకతమ్మ” అర్థకథకు తెలుగునాటి “కొల్లేటి దమాన” కథకు భేదం లేదు.

మలయాలో విదేశీయులను ‘క్లింగ్’ అనడాన్నిబట్టి అచటికి కళింగదేశం నుండి ముఖ్యంగా ‘పాలూరు’ రేవుపట్టణంనుండి వలసవెళ్ళివుంటారు. పాలూరు గంజాం జిల్లాలో ఉంది. ఇది ఆంధ్రప్రాంతం. ఇదే బహుశా ప్రాచీన దంతపురి. శాన్కోలక్లో దొరికిన బుద్ధవిగ్రహాలు బుద్ధాం (బాపట్ల తాలూకా) విగ్రహాలను పోలినాయి. లిగర్ ఆలయాలకు ఉండవల్లి గుహాలయాలకు పోలికవుంది; ఇవట వేంగిలిపిలోని శాసనాలు దొరికినాయి.

అశోకుని కాలంనుండి ఆంధ్ర సింహాలమధ్య రాకపోకలుండేవి. సింహాన్ని సమైక్యంచేసి పాలించిన విజయుడు ఆంధ్రదేశంనుండి వడ్రంగులను రప్పించి నౌకలు నిర్మించుకున్నాడనే గాథ ప్రచారంలో ఉంది. దుత్రగామిని అనూరాధపురంలో నిర్మించిన స్థూప ఆవిష్కరణ సందర్భంలో కృష్ణాముఖ ద్వారంలోని ‘వల్లవబొగ్గ’ నుండి వేలకొలది బౌద్ధభిక్షువులు హజరైనారని మహా వంశ చెబుతున్నది. నాగార్జునకొండలో సింహాబౌద్ధులకు ప్రత్యేకించి సింహాళ విహారం ఏర్పాటుచేయబడింది. ఆచార్య నాగార్జునుడు దర్శించిన నాగలోకం సింహాళమని కొందరి అభిప్రాయం ఆర్యదేవుని సింహాళ రాజైన ఓహరతిస్స తన దేశానికి ఆహ్వానించి గౌరవించినాడట. ఆంధ్రదేశంనుండి దిగుమతియైన ప్రాకృతభాషలోనే సింహాళంలో త్రిపిటకాలు వ్రాసుకొన్నారని ఓల్డెన్బర్గ్ అభిప్రాయం. నాగార్జునకొండలో సింహాళవిహారము, మహావిహారవాసీ విహారము వున్నాయి. సింహాళ శ్రేణువు లీ విహారాలకు దానధర్మాలుచేశారు. వీరిప్రోత్సాహంతోనే బుద్ధమౌషుడు (5 వ శతాబ్దం) సింహాళానికి వెళ్ళి పాశ్చాత్యులను భారత దేశానికి తెచ్చివుంటాడు.

క్రీ.శ. ప్రథమ శతాబ్దిలో కౌండిన్యడనే ఆంధ్ర బ్రాహ్మణుడు ఇండో చైనాలో ప్రవేశించి అచట సోమా అనే నాగరాణిని పెండ్లాడి కౌండిన్యసోమ వంశం స్థాపించినాడని ఐతిహ్యము. ఈ వంశస్థులు చంపా, కాంభోజ రాజ్యములను సయితం జయించి పాలించారు. కాంభోజదేశానికి తెలుగులో ప్రచారంలో ఉన్న కాంభోజరాజు కథకు సంబంధం పరిశీలింపవలసి ఉంది. ఈ రాజ్యాలనేలిన రాజులపేర్లు వేంగి నేలిన శాలంకాయన విష్ణుకుండిన వంశాలలోని రాజుల పేర్లను బోలి ఉండేవి; వీరు ‘ధర్మమహారాజాధిరాజ’ బిరుదం ధరించినారు. వేదవేదాంగాది విద్యల నశ్యమైనవనారు. చంపారాజ్యం రాజుడాని సింహపురం; విశాఖపట్టణం జిల్లాలో సింగుపురి ఉంది. ఇది మాతర వంశానికి (క్రీ.శ. 5 వ శ.) రాజుడానిగా ఉండేది. చంపాలోని రాష్ట్రాలపేర్లు: అమరావతి, కొఠార, విజయపురి,

పల్లవదండ. ఇవి అన్నీ ఆంధ్రదేశంలోని నగరాలపేర్లే: ఆయా ప్రాంతాలనుండి వలసవెళ్ళిన ఆంధ్రులు మాతృదేశంమీది అభిమానంతో తమ కొత్త స్థావరాలకి పేర్లు పెట్టుకొని పుంటారు. అమరావతీ రాష్ట్రంలో డాంగ్ డుయాంగ్ చెంత దొరికిన బౌద్ధ విగ్రహాలు అమరావతీ శిల్ప రీతిలో ఉన్నాయి. శాసనాలు వేంగీ లిపిలో ఉన్నాయి. ఇవట శాలివాహన శకం అమలు జరిగింది. క్రీ.శ. పదో శతాబ్దిలో కాంభోజ రాజ్యాన్ని పాలించిన జయవర్మ తనను శ్రీకైలంతో పోల్చు కున్నాడు.

చంపా, కాంభోజరాజ్యాల ప్రజలు ఇండోనేషియా (జావా, బోర్నియో మొదలైన) దీవులకు వలస వెళ్ళినారు. జావాకు కళింగసుని నామాంతరం. జావా రాజులు కూడ 'వర్మ' నామాంకితులే. వారిలో పురాణవర్మ గోసహ సదానం చేసినాడు. జావాలోని బోరోబుదురు సుప్రసిద్ధ బౌద్ధ క్షేత్రానికి సంఘరంలోని లింగాలమెట్ట నమూనా అని కొందరి అభిప్రాయం. ఇవట శివకేశవులు ఆరాధింప బడినారు: హరిహరతత్వం ప్రచారమయింది. తెలుగుదేశంలోవలెనే 'తేలు బొమ్మలాట' ప్రజల ప్రధాన వినోదంగా ఉండేది.

ఈ విధంగా శాతవాహనయుగంలో సింహళంతోను, తూర్పుదేశాలతోను ఏర్పడిన వాణిజ్య సాంస్కృతిక సంబంధాలు రెడ్డి - విజయనగర రాజులయుగం వరకు కొనసాగినాయి.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Burgess : Buddhist Stupas of Amaravati and Jaggayya-peta.
2. Hanumantha Rao B.S.L. : 1) Age of Satavahanas
2) Religion in Andhra
3. Gopalachari K. : Early history of the Andhra Country.
4. Rama Rao M. : 1) శాతవాహన సంచిక
2) Studies in the Early History of Andhra Desa
5. Sastry A.M. (ed) : Coinage of the Satavahanas.
6. Sastri K.A.N : History of South India.
7. Sivarama Murty : Amaravati Sculpture.
8. Yazdani : Early History of Deccan.

శాతవాహన అనంతరీకులు

శాతవాహన వంశం అస్తమించడంతో ఆంధ్రజాతికి వారు ప్రసాదించిన రాజకీయ సమైక్యం విచ్ఛిన్నమయింది. ఆంధ్రదేశం భిన్న ప్రాంతాల్లో భిన్న రాజవంశాలు చిన్న చిన్న రాజ్యాలు స్థాపించి సుమారు పదో శతాబ్దం వరకు పాలించినారు. తమ వంశం సుస్థిరంగా ఉన్న కాలంలోనే శాతవాహనులు వేర్వేరు ప్రాంతాలలో సామంత రాజవంశాలను నెలకొల్పినట్లు పురాణాలు చెబుతున్నాయి వారిలో ఆంధ్రులు, ఆబీరులు, ఆంధ్రభృత్యులు ముఖ్యులు. ఆంధ్రేతరులేగాక విదేశీయులైన ఆబీరులు పశ్చిమోత్తర దక్షిణావధంలో ప్రబలులయినారు. శాతకర్ణి బిరుదం ధరించినందున చుటుకులులను ఆంధ్రశాతవాహన వంశ శాఖగా పరిగణించవచ్చు. వీరు కర్ణాట దేశాన్ని పాలించినారు. ఇక శ్రీపార్వతీయ ఆంధ్రభృత్యవధాలు రెండూ మత్స్యపురాణంలో కనిపిస్తున్నందున ఆంధ్రభృత్యులే శ్రీపార్వతీయులుగా అంగీకరించవచ్చు. వీరు ఆంధ్ర సామ్రాజ్యానికి అయువుపట్టుగా నుండిన కృష్ణా ముఖద్వారానికి ఇరువైపులనున్న రాజ్యాన్ని ఆక్రమించి నాలుగైదు తరముల కాలం పాలించినారు.

ఇక్ష్వాకులు

పురాణాలు పేర్కొన్న శ్రీపార్వతీయులను గుర్తించడం దాలకాలం వరకు కష్టసాధ్యమయింది. కాని నాగార్జునకొండ శాసనాల్లో శ్రీదాంతమూలుడు ఇక్ష్వాకు కులజుడని ఆతని రాజధాని అయిన విజయపురి శ్రీపర్వత పశ్చిమ పాదంలో ఉన్నదని పేర్కొనడం వల్ల శ్రీపార్వతీయులను గుర్తించడం సులభమయింది. శాతవాహనులను ఆంధ్రులని వర్ణించినట్లే శ్రీపర్వత ప్రాంతీయులైన ఇక్ష్వాకులను శ్రీపార్వతీయులుగా పురాణాలు వర్ణించినాయి.

జన్మస్థలం

ఇక్ష్వాకుల జన్మస్థలాన్ని గురించి అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. నామ సామ్యాన్ని బట్టి ఇరిహాస కాలంలో కోసల రాజ్యాన్ని పాలించిన ఇక్ష్వాకు వంశంతో శ్రీపార్వతీయులకు సంబంధం కలవడానికి ప్రయత్నించడం సహజం. అదీగాక విష్ణు పురాణము జైన ధర్మామృతము ఇక్ష్వాకు రాకుమారులు దక్షిణావధానికి వలస వచ్చి రాజ్యాలు స్థాపించినట్లు చెబుతున్నాయి గదా!

అందుచేత శ్రీపార్వతీయులు ఉత్తరావధం నుండి మౌర్యుల కాలంలోనో అంతకు పూర్వమో ఆంధ్రదేశానికి వచ్చినారని కొందరి మతము కాని శ్రీపార్వతీయులు తమ శాసనాల్లో ఉత్తరావధం నుండి వచ్చినట్లుగా గాని తమకు కోసలా దీక్షలతో సంబంధం ఉన్నట్లుగా గాని చెప్పుకోలేదు. వీరి పేర్లలో కన్పిస్తున్న ఆడవినిరి, ఖండ, చలికి, బాపి, అంక మొదలైనవి దాక్షిణాత్య భాషా పదాలు. అనార్య జాతుల్లో మేనత్త కుమార్తెను పెండ్లాడే అనంగ తాదారం ఉన్నట్లు బౌద్ధాయనుడు పేర్కొన్నాడు. శ్రీపార్వతీయ ఇశ్వాకు వంశంలో రెండవరాజు వీరపురిషదత్తుని బదుగురు రాజులలో నల్లరు అతని మేనత్తకుమార్తెలే. కాబట్టి వీరు దాక్షిణాత్యులేనని గ్రహించడం యుక్తం. అయితే వీరు కన్నడ దేశం నుండి వలస వచ్చినారని వోగెల్ పండితుడు, తమిళదేశం నుండి వచ్చినారని గోపాలాచారి భావించినారు. కాని కార్ డ్యెల్ వంటివారు స్థానికులేనని నిర్ణయించినారు. ఇశ్వాకుల పేర్లలోని పై పదాలు తమిళ, తెలుగు కన్నడ భాషలకు మౌలికమైన ఆది ద్రావిడానికి చెందిన పదాలయినందున అవి కేవలం కన్నడానికి గాని తమిళానికిగాని చెందినవని భావించనక్కరలేదు. అందుచేత కార్వెల్ వాదాన్ని అనుసరించి కృష్ణానది తీరానికి స్థానికులైన ఇక్షు చిహ్నున్ని ఆరాధించే ప్రాచీన గణం వారై సంస్కృతీకరణ క్రమంలో ఇశ్వాకులై యుంటారనడం సమంజసంగా ఉంటుంది. కృష్ణాలోయ చెరకు పంటకు ప్రసిద్ధమే గదా! అదీ గాక నాగార్జునకొండ శాసనం శాక్యమునియైన గౌతమ బుద్ధుడు ఇశ్వాకు వంశస్థుడని చెబుతున్నది! దీన్నిబట్టి శ్రీపార్వతీయులు స్థానిక గణజాతులలోని వారై బౌద్ధమతం ద్వారా సాంఘిక ప్రతిపత్తి సాధించి బుద్ధుని యందున్న ఆదరాభిమానాల వల్ల తాము ఇశ్వాకు వంశస్థులమని వర్ణించుకొని వుంటారు. శాతవాహన వంశం కడపటి రోజుల్లో చెలరేగిన మత విప్లవంలో బ్రాహ్మణ మతాభిమానులయి రాజకీయాధికారాన్ని హస్తగతం చేసుకున్నారు.

విజయంభణ

ఇశ్వాకులు శాతవాహనుల అనంతరం క్రీ. త. 225 ప్రాంతంలో విజృంభించినారు. వీరిని పల్లవులు నిర్మించి వీరి రాజ్యం ఆక్రమించినారనడానికి గుంటూరు మండలంలో దొరికిన పల్లవుల మంచికల్లు, మైదవోలు శాసనాలు నిదర్శనం. ఇవి పల్లవుల ప్రథమ శాసనాలు. లిపి, భాషను బట్టి ఈ పల్లవ శాసనాలు క్రీ. త. 300 ప్రాంతానివి. అందుచే ఇశ్వాకులు క్రీ. త. 225 - 300 మధ్య కాలంలో రాజ్యం చేసినారని నిర్ణయిస్తున్నారు.

పురాణాల ప్రకారం ఇశ్వాకు వంశంలో ఏడుగురు రాజులున్నారు కాని శాసనాలనుండి నల్లరు రాజులపేర్లే లభ్యమవుచున్నాయి. వీరిలో వాసిష్ఠీపుత్ర శ్రీరాంతమూలుడు ప్రథముడు. ఈతని పూర్వులు శాతవాహన రాజులకు

సామంతులుగా. మహాతలవర, మహాసేనాపతి మొదలైన వదవులు నిర్వహించి నారు. బౌద్ధమతస్థులయి వుంటారు బహుశా యజ్ఞశ్రీ ఆనంతరం స్వతంత్రులు కావడానికి ప్రయత్నించి విజయ శాతకర్ణికి లొంగి ఉంటారు చంద్రశ్రీ ఆనంతరం శాతవాహన వంశంలో వచ్చిన అంతఃపుర కలహాల్లో జోక్యం కలిగించు కొని తమ వంశ బలగౌరవాన్ని ఛాంతమూలుడు పెంచినాడు; శ్రీఛాంత మూలుని బదవ, ఎన్నిదవ రాజ్య వర్షాలలో ఇచ్చిన శాసనాలు రెంటాల, కేసాన పల్లి గ్రామాల్లో ఇటీవల దొరికినాయి. కాని ఈ శాసనాల్లో ఆతడు ఆశ్వమేధ వాజపేయాలు చేసినాడని లేదు. కాని అతని పుత్ర పౌత్రాదుల శాసనాల్లో ఈ యజ్ఞాల ప్రసక్తి స్పష్టంగా ఉంది. నాగార్జున కొండలో ఆశ్వమేధ వేదిక బయల్పడింది. అందుచేత శ్రీఛాంతమూలుడు కొంతకాలం శాతవాహన సామంతుడుగా వుండి నాలుగో పులోమావి బలహీనతను గుర్తించి స్వతంత్రుడై వుంటాడు. ఆనంతరం శాతవాహన సామంతులైన ధనక, వూగీయ వంశాలను కూడగట్టుకొని పులోమావిని పారదోలి ధాన్యకటక ప్రాంతం ఆక్రమించి ఆశ్వ మేధ వాజపేయాలు చేసి సార్వభౌమత్వాన్ని ప్రకటించి ఉంటాడు.

శ్రీఛాంతమూలుడు (క్రీ. త. 225-245), మహావీరుడు. అప్రతిహత శాసనుడు. నేటి గుంటూరు, ప్రకాశం, కడప, కర్నూలు, నల్లగొండ, తూర్పు గోదావరి జిల్లాలు చేరిన పెద్దరాజ్యం స్థాపించి మహారాజు బిరుదం ధరించినాడు. పల్లవులు, బృహత్పలాయనులు, శాలంకాయనులు, ధనకులు, వూగీయులు అతని సామంతులు. మహావిజేతయేగాక శ్రీఛాంతమూలుడు రాజనీతివరుడు. సామంతరాజు వంశాలతోనూ పొరుగు రాజ్యాలతోనూ వివాహ సంబంధాల ద్వారా ఇష్టాకు రాజ్యాన్ని బలపరచినాడు. తన సోదరి ఛాంతినీరిని వూగీయుడైన మహా తలవర మహాసేనాపతి స్కందశ్రీకిని, కూతురు అడవిఛాంతినీరిని ధనకుడైన మహాతలవర మహాసేనాపతి మహాదండనాయక స్కందవిశాఖునకు ఇచ్చి పెండ్లి చేసినాడు. అంతేగాక ఉజ్జయిని శకరాకుమారై రుద్రధరభట్టారికాను తన కుమారుడు వీరపురుషదత్తునకు పెండ్లి చేసినాడు బహుశా దక్షిణంగా తన రాజ్యంమీదకి ఆధీరవిస్తరణ నరకట్టడమే ఈ సంబంధం ఉద్దేశ్యమయివుంటుంది.

శ్రీఛాంతమూలుడు పరమవైదికుడు. శాతవాహన యుగాంతంలో చెల రేగిన బ్రాహ్మణ మతోద్ధరణ కాలడు నాయకత్వం వహించివుంటాడు. అగ్ని హోత్ర, అగ్నిష్టోమ, ఆశ్వమేధ వాజపేయాలు చేసి అనేక హిరణ్యకోటి శత నహస్రహలశతనహస్ర దానాలొనర్చినాడు. ఈ దానాలకు సాంఘిక, ఆర్థిక ప్రాధాన్యం చాలవున్నట్లు కన్పిస్తుంది. యజ్ఞి అయినప్పటికీ శ్రీఛాంతమూలుడు మహాసేన విరూపాక్షపతిభక్తుడు. నాగార్జున కొండలోయలో బయల్పడిన

మహాసేనాలయాలలో కొన్నింటిని శ్రీచాంతమూలుడే నిర్మించివుంటాడు. ఈయన స్వతంత్రంగా ఇరవై సంవత్సరాలు పాలించినాడని చెప్పవచ్చు.

వీరపురుషదత్త, (క్రి.శ. 245-265)

చాంతమూలుని కొడుకు వీరపురుషదత్తుడు ఇరవై సంవత్సరాలు రాజ్యం చేసినట్లు శాసనసాక్ష్యం ఉంది. ఈతడు యుద్ధాలు చేసినట్లుగాని, రాజ్యవిస్తరణ సాధించినట్లుగానీ నిదర్శనలు లేవు. అయితే వీరపురుషదత్తుడు తన కూతురు కొడబలిసీని వనవాస మహారాజైన శివస్కంధ నాగశాతకర్ణికిచ్చి పెండ్లి చేసినాడు. ఈతని 18 వ రాజ్యవర్షంలో రాజ్యంలో అల్లర్లు రేగినట్లు కన్పిస్తుంది వీరపురుషుని అత్తగారు అదే సంవత్సరంలో ఆతని ఆయుర్వృద్ధికి రాజ్యవృద్ధికి దానాలు చేసింది బహుశా అల్లర్లనణచి అతడు శాంతి నెలకొల్పి ఉంటాడు.

ఒక శిల్పశకలం ఆధారంగా వీరపురుషుడు బౌద్ధాన్ని అభిమానించి వైదిక మతాన్ని హింసించినాడని కొందరు వ్రాసినదాంట్లో సత్యం లేదు. ఆ శిల్పం మాందాత జాతకంలోని భాగంగాని వీరపురుషుని జీవితానికి సంబంధించినదకాదు. వీరపురుషుని ఇష్టరైవం కాని మతంగాని ఏదో తెలియదు. కాని ఆతని పరిపాలనా కాలం అంధ్ర బౌద్ధ మతచరిత్రలో సువర్ణ ఘట్టం. ఆతని రాణులు ఇతర అంతఃపుర స్త్రీలు పోటీపడి బౌద్ధమత సంస్థలకు దానధర్మాలు చేసినారు. వీరపురుషుని ఆరో రాజ్యవర్షంలో మహాచైత్యం పునరుద్ధరించి ఆయక స్తంభాలు నిలిపినారు. హీనయానులకు బుద్ధగయవలె మహాయానులకు శ్రీవర్మతం పుణ్య క్షేత్రమై దూరదేశాలనుండి యాత్రికుల నాకర్షించింది, వారికోసం సింహళ విహారం వంటి ప్రత్యేక వసతు లేర్పాటు చేసినారు. ఈ సందర్భంలో రాజభాండా రికుడైన బోధిశర్మ మేనగోడలు ఉపాసక బోధిసీరిచేసిన దానధర్మాలు గమనార్హాలు. తామ్రపర్ణ, కాశ్మీర, గాంధార, చీన, చిటాట, తోనలి, అపరాంత, వంగ, వనవాస యవన, ద్రమిళ, పాలూరాది రాజ్యాల్లో బౌద్ధదర్మ ప్రచారంచేసే భిక్షుకులకు శ్రీపర్వతంలో చుళధమ్మ గిరిపై చైత్యగృహంతోబాటు చతుశ్శాలను నిర్మించింది; కులహా విహారం దగ్గర ఒక చైత్యాన్ని సింహళ విహారంలో బోధి పుజానికి వేదికను, మహాధమ్మగిరిపై గృహాన్ని, దేవగిరిపై ప్రార్థనశాలను పూర్వ కైలంపై తటాక మంటపశాలను, కంటకకైలం మహాచైత్య ప్రాగ్భ్యారంలో శిలా మంటపాన్ని, హీతువముత్తకడ మూడుగదులను, పపిలికడ ఏడు గదులను పుష్పగిరిపై శిలామంటపాన్ని భిక్షుసంఘాన్ని సమస్త ప్రపంచ సౌఖ్యాన్ని ఉద్దేశించి నిర్మించింది.

ఎహువల చాంతమూల, (క్రి.శ. 265 - 290)

ఎహువల చాంతమూల వీరపురుషునకు బహుశా భద్రదేవులయందు జన్మించి వుంటాడు. ఈతడు 25 సం॥ రాజ్యం చేసినాడని చెప్పవచ్చు. ఎహువలను

కాలం శాసనంలోను వీరపురుషుని కాలంనాటి శాసనంలోను 'విజయ' పదం కన్పిస్తుంది. ఇది విజయనామ సంవత్సరమనీ ఆ సంవత్సరాలు క్రీ. త. 274 - 334 అనీ, తండ్రి కొడుకుల మధ్య ఆరవై సంవత్సరాల వ్యత్యాసం ఉందనీ డి.సి. సర్కార్ వాదం. అంతేగాదు, నాగార్జునకొండలో ఆవీరవసు సేనుని సేనాని శివ సేనుని శాసనం ఉంది. ఇది వసు సేనుని 30 వ రాజ్యవర్షం నాటిది. ఈ తేదీ త్రైకూటక శకానికి సంబంధించినదనీ అందుచే క్రీ. 279 నాటిదనీ నాగార్జునకొండలో ఇక్ష్వాకు అధికారానికి పది సంవత్సరాలు (క్రీ. త. 275.285) గ్రహణంపట్టి ఆవీరులు రాజ్యం చేసినారనీ అందుచేత ఇక్ష్వాకు అధికారం క్రీ. త. 335 పాఠంతో అంతరించిందనీ సర్కార్ సిద్ధాంతం. ఇది చాలా ఆసంగతమైన సిద్ధాంతం. పై శాసనంలో ఆవీరులు ఇక్ష్వాకులను జయించినట్లు లేదు. అందులో సంజయపురియవన శక కుమారుడు, అవంతి శకరుద్రదాముడు వనవాసి విష్ణురుద్ర శివరానంద శాతకర్ణి కూడ కన్పిస్తున్నారు. శక, వనవాసి ప్రభువులు ఇక్ష్వాకుల మిత్రులు ఎహవలుని రాణుల్లో వమ్మభట్టాదేవి శాత్రప రాకుమారి; బహువలన గోత్ర కుటుంబం నుండి వచ్చింది. ఈ ఆంశం కూడా శకులు ఎహవలునికి మిత్రులేగాని శత్రువులు కాదని రుజువు చేస్తున్నది. వీరందరూ కలిసి విజయ పురిపై దండెత్తడంగాని ఇక్ష్వాకుల అధికారం క్రీ. త. 335 వరకు కొనసాగడంగాని నాటి దాక్షిణాత్య చరిత్రకు విరుద్ధములైన అంశాలు.

కందారరాజు చేజిగ్గ శాసనంలో ధాన్యకటక యుద్ధంలో తన తాత ఆంధ్ర సుందరీమణులకు వైధవ్యం కలిగించి గజమంటలను దోచుకున్నట్లు చెప్పినాడు. ఈ యుద్ధం ఇక్ష్వాకులకు ఆనంద గోత్రజాలకు జరిగిందని ఒక నూచన. కానీ క్రీ. త. 350 తర్వాతనే ఆనందగోత్రజాలు అధికారంలోకి వచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది.

ఎహవలుని కాలంలో పల్లవులు తిరుగుబాటు చేసినారని, వారిని అణచడంలో ఆతనికి సహాయార్థమై పై శాసనంలోని ప్రభువులందరూ విజయపురిలో ప్రత్యక్షమైనారని కొందరి అభిప్రాయం అయితే ఆ శాసనంలో ఎహవలుని ప్రస్తావన లేకపోవడానికి కారణం కన్పించదు. ఆవీరులు అతణ్ణి జయించిన నూచనకూడ లేదు.

ఎహవలుని కాలంలో నాగార్జునకొండ లోయలో ఒకవైపు బౌద్ధ సంస్థలు మరొకవైపు బ్రాహ్మణ ఆలయాల నిర్మాణము విరివిగా జరిగింది. దేవికొండ బలిసీరి మహాశాసకులకై ఒక విహారం నిర్మించింది. సేనాని ఎలిసీరి కుమార స్వామికి సర్వదేవాధివాసం నిర్మించినాడు. రాకుమారుడైన వీరపురుషదత్తుడు పుష్పద్రుదనే పేర శివాలయం నిర్మించినాడు ఒక అంతఃపురాంగన నౌడగిరి

సామికి దానధర్మాలు చేసింది. ఈతని కాలంనుండి శాసనాల్లో సంస్కృతం వాడడం ప్రారంభమయింది; మాతృసంజ్ఞ ధరించినప్పటికీ శాసనాల్లో పితృ పితామహ ప్రపితామహులను పేర్కొనే ఆచారం కూడ కనిపిస్తున్నది.

రుద్రపురుషదత్త (క్రీ. త. 290 - 300)

ఎహవలుని అనంతరం అతని కుమారుడు రుద్రపురుషదత్తుడు పది సంవత్సరాలకు పైగా రాజ్యం చేసినాడు. ఈతని శాసనాలు నాగార్జునకొండ, గురజాలల్లో దొరికినాయి తెలిసినంతవరకు ఈతడే చివరి ఇక్ష్వాకురాజు.

ప్రాచీన పల్లవులలో ఆద్యుడని పరిగణిస్తున్న సింహవర్మ శాసనం విజయపురి సమీపంలో మంచికల్లు దగ్గర దొరికింది; శాసనలిపి నాగార్జునకొండ శాసనలిపిని పోలివుంది. విజయార్ధమై జీవశివస్వామికి శాంతి స్వస్థ్యయనములు చేయించి అచటి తైర్థికులకు కంబళ్ళు దానం చేసినట్లు సింహవర్మ చెప్పు కొన్నాడు. దీన్నిబట్టి సింహవర్మ విజయపురిపై దండెత్తి ఇక్ష్వాకు వంశాన్ని తుదముట్టించి విజయపురిని ద్వంస మొనర్చినాడని భావించవచ్చును.

సింహవర్మ కుమారుడైన శివస్కంధవర్మ మైదవోలు శాసనంవల్ల దాన్య కటకంలో వల్లవవ్యాధుడు (రాష్ట్రపాలుడు) ఉన్నట్లు తెలుస్తున్నది. అందుచేత ఇక్ష్వాకులనుండి గుంటూరు మండల ప్రాంతాన్ని పల్లవులు క్రీ.శ. 300 ప్రాంతంలో ఆక్రమించినారని స్పష్టమగుచున్నది.

బృహత్పలాయనులు

(క్రీ. త. 300 - 325)

ఇక్ష్వాకు వంశం అంతరించడంతో కృష్ణానదికి దక్షిణ ప్రాంతం పల్లవుల స్వాధీనమయినది. కృష్ణా ఉత్తర ముఖద్వారంలో బృహత్పలాయనులు విజృంభించినారు ఎహవలుని రాజీ బహవలన గోత్రజురాలని పేర్కొన్నాము. 'బహవలన' అనే ప్రాకృతపదం బృహత్పలాయన అనే సంస్కృత పదానికి శ్రద్ధరూపం దీనివల్ల బృహత్పలాయనులు శకులైనట్లు తెలుస్తుంది. వీరు ఇక్ష్వాకులకు సామంతులైవుంటూ వారు బలహీనులు కావడంతో స్వతంత్ర రాజ్యం స్థాపించుకున్నారు.

ఈ వంశచరిత్రకు ఒకే ఒక కొండముది తామ్రశాసనం ఆధారం. ఆ శాసనం ఒకే రాజును, జయవర్మ మహారాజును పేర్కొంటున్నది. ఈ శాసనం భాషాలిపులను బట్టి క్రీ.త. మూడో శతాబ్ద మధ్యభాగానికి చెందినదిగా కనిపిస్తుంది; బహుశా శివస్కంధవర్మ దాక్షిణాత్య రాజకీయాల్లో నిమగ్నుడై

యుండగా జయవర్మ కర్మరాష్ట్రాన్ని సయితం ఆక్రమించి ఉండవచ్చును. ఇతనికి కోడూరు రాజధాని అయివుంటుంది.

జయవర్మ బ్రాహ్మణ మతాభిమాని. మహేశ్వరు డితని ఇష్టదైవము. కూడూర హరములోని పంతుర గ్రామమును బ్రహ్మదేవుడుగా ఎనమండుగురు బ్రాహ్మణుల కిచ్చినాడు. వల్లపుల ప్రోత్సాహంతో బ్రాహ్మణం విజృంభిస్తున్నదనీ బౌద్ధమత పరాజయం చేరువలో ఉన్నదనీ కొండముది శాసనం స్పష్టం చేస్తున్నది. జయవర్మ మరణానంతరం దక్షిణాంధ్రాన్ని పల్లవులు, కృష్ణామండల ప్రాంతాలను శాలంకాయనులు ఆక్రమించినారు.

శాలంకాయనులు

ఇక్ష్వాకుల పతనానంతరం ఉత్తరతీరాంధ్రంలో అధికారం వహించిన వారిలో శాలంకాయనులు ప్రసిద్ధులు. వీరు చాల ప్రాచీనులవలె కనిపిస్తున్నారు. మైసోలియా (కృష్ణాప్రాంతం) దేశంలో బెన్ గొరా (వేంగిపుర) చెంత సాలెంకి నాయ్ (శాలంకాయనులు) ఉన్నట్లు టాలెమీ (క్రీ.శ. 130 వ్రాసినాడు. పెరిప్లస్ పేర్కొన్న మజిరిక వీరి రాజ్యంలోనిదే అని కొందరి అభిప్రాయం. శాలంకాయన అంటే నంది అని అర్థం శ్రీపార్వతీయులవలెనే శాలంకాయనులు కూడ ప్రాచీనాంధ్రగణాలలోని వారై వుంటారు. శాతవాహనులకు సామంతులై క్రమంగా బలవంతులయినారు.

శాలంకాయన అనేది గోత్రనామం, శైవమతాభిమానులని వారి వృషభ లాంచనంవల్ల తెలుస్తుంది. కాని చిత్రరథస్వామి పాద భక్తులు. చిత్రరథస్వామి సూర్యుడా లేక శివుడా అనే అనుమానం వుంది. బ్రాహ్మణమతాన్ని, వైదిక కర్మలను ప్రోత్సహించినారు. శాతవాహన, ఇక్ష్వాకులవలె మాతృసంజ్ఞలు ధరించక బహుభట్టారక పాదపద్మములను ధ్యానిస్తూ పితృ పితామహ ప్రపితా మహులను తమ శాసనాల్లో వర్ణించినారు. సమకాలికులైన పల్లవులకు వీరికి పోలికలున్నందున వీరు పల్లవవంశ కాళి అనే అభిప్రాయం ఉంది. కాని, అందులో సత్యం లేదు.

శాలంకాయనుల చరిత్రకు వారి పది శాసనాలు ఆధారాలు. వీనిలో మూడు ప్రాకృతంలో ఉన్నాయి. ఒకటి సంస్కృత ప్రాకృత మిశ్రమం. మిగిలినవి సంస్కృతంలో ఉన్నాయి. కొన్ని శాసనాలు ఒకే రాజును పేర్కొంటున్నాయి. ఈ శాసనాలన్నీ చాల సంక్షిప్తంగా ఉండినందువలన మూడు శాసనాలు నాల్గు తరాలను పేర్కొంటున్నప్పటికీ రాజకీయ సంఘటనలను ప్రస్తావించనందున వీరి వంశవృక్షాన్ని కాలాన్ని నిర్ణయించడంలో భిన్న అభిప్రాయాలకు అవకాశం ఏర్పడింది.

శాసనాలు

(1) కానుకొల్లు ప్రాకృత శాసనం
మహారాజ నందివర్మ

బాలక మహారాజ నందిపౌత్ర

(3) కానుకొల్లు సం. శాసనం
హన్తివర్మ

నందివర్మ

హన్తివర్మ

స్కందవర్మ

(5) కొల్లేరు శాసనం
చండవర్మ

విజయనందివర్మ

(7) కంతేరు శాసనం
విజయస్కంద వర్మ

(9) పెనుగొండ శాసనం
హన్తివర్మ

(2) ఏలూరు ప్రాకృత శాసనం
విజయదేవవర్మ

(4) పెదవేగి శాసనం
హన్తివర్మ

నందివర్మ I

చండవర్మ

నందివర్మ II

(6) కంతేరు శాసనం
నందివర్మ

(8) దారికాటూరు శాసనం
యువమహారాజ అచండవర్మ

(10) గుంటుపల్లి శిలాశాసనం
రెండో నందివర్మ

శాలింకాయనుల స్వతంత్రాధికారాన్ని స్థాపించినది హన్తివర్మ. క్రీ.శ.320 ప్రాంతంలో ఈతడు విజృంభించి వుంటాడు. శాసనాలితఙ్గి నానాప్రకారవిజయస్య (గుంటుపల్లి) అనేక సమరావాప్త విజయ (పెదవేగి) సమరముఖ నిర్మాత కర్మ (కానుకొల్లు సం॥) ధర్మమహారాజ (గుంటుపల్లి) అని వర్ణిస్తున్నాయి. ఈ వర్ణన లనుబట్టి ఈతడు వేంగిప్రాంతంలోని ఇక్ష్వాకు సామంతులనందరను నిర్మించి శాలింకాయన రాజ్యాన్ని విస్తరింపజేసినట్లు తెలుస్తుంది.

అలహాబాద్ ప్రశస్తిలోని వై గేయక హన్తివర్మ ఈతడే. సముద్రగుప్తుని దండయాత్ర కాలంలో (క్రీ. శ. 345 ప్రాంతం) తీర్థాంగంలో వేంగితోటాట అనేక చిన్న రాజ్యాలున్నట్లు తెలుస్తుంది. మహాకాంతార కోసం రాజ్యాలను జయించి సముద్రగుప్తుడు కళింగలో ప్రవేశించినాడు. కళింగలో కొత్తూరు, ఏరండపల్లె, పిళ్ళపుర, దేవరాష్ట్ర రాజ్యాలుండేవి. అవముక్త కృష్ణాతీర రాజ్యమని

కొందరి అభిప్రాయం. దానికి దక్షిణంగా కుశస్థలపురం ఉండిఉంటుంది. పాలక్కడ అనేది పులికాడేనని చాలమంది గుర్తిస్తున్నారు. ఈ రాజ్యాల రాజులతో బాటు హస్తీవర్మను, కంచి నేలుతున్న విష్ణుగోపుని జయించి సముద్రగుప్తుడు వెనుకకు మరలినాడని అలహాబాద్ శాసనం చాటుతున్నది. కాని దాక్షిణాత్య రాజులందరూ కూటమిగా నేర్పడి సముద్రగుప్తు నెదిరించిరని, వారి బలాన్ని గుర్తించి సముద్రగుప్తుడు వెనుదిరిగి పోయేనని ఒక అభిప్రాయం. ఏమైనను సముద్రగుప్తుని దండయాత్రవల్ల దక్షిణదేశంలో రాజకీయ వైపరీత్యాలు పెద్దగా జరిగినట్లు కన్పించదు.

హస్తీవర్మ కుమారుడు నందివర్మ (350 - 385) కానుకొల్లు ప్రాకృత శాసనం ఇచ్చిన మహారాజు. ఈతడు స్వప్రతాపాసీతాపితవర్మ (కానుకొల్లు సం.) సముద్రగుప్తుని దండయాత్ర నవకాళంగా తీసుకొని తిరుగుబాటుచేయ సంకల్పించినవారి నణిచి కృష్ణానదికి దక్షిణంగాకూడా రాజ్యవిస్తరణ జరిపి పాలించినాడు. కాని నందివర్మ ధార్మికచింతన పరుడు. వివిధ ధర్మ ప్రధానస్థ (వేదవేగి), ఆర్థితధర్మస్థ, గోసహస్ర ప్రదాయి (గంటువల్లి) అని శాసనాలు వర్ణిస్తున్నాయి. కానుకొల్లు ప్రాకృత శాసనంలోని ఖండపౌత్ర నందివర్మ పౌత్రుడు (పౌత్ర) రెండో హస్తీవర్మ కుమారుడు (కానుకొల్లు సం; కంటేరు శాసనాలు) అయివుండవచ్చు. బాల్యంలో అతడు అన్యస్థుడయినందున అతని ఆయురారోగ్యాలనర్థించి శాపానుగ్రహశక్తి యుక్తులైన విప్రులకు దానం చేసినట్లు ప్రాశాసనం చెబుతున్నది.

నందివర్మ వయసు, ధర్మచింతన, దేశంలోని అలజడి అవకాళంగా తీసుకొని బహుశా అతని సోదరుడు దేవవర్మ సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. పోరాటంలో నందివర్మ మరణించివుండవచ్చు. తన విజయసూచకంగా దేవవర్మ ఆశ్వమేధం చేసి విజయదేవవర్మగా సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. కాని నందివర్మ కుమారుడు అచందవర్మ, దేవవర్మను ప్రతిఘటించి, పోరాటం సాగించినాడు. అచందవర్మ యువమహారాజుగా 35 వ రాజ్యసంవత్సరంలో ధారికాటూరి శాసనం ఇచ్చినాడు; ఇది నందివర్మ రాజ్య సంవత్సరమై ఉంటుంది. కాని ఆ విషయం అందులో స్పష్టంగా లేదు. అందుచే నందివర్మ నాటికే మరణించియుండవచ్చు. ఈ ఆంతర్యుద్ధంవల్ల శాలంకాయనుల ప్రతిష్ఠకు భంగం కలిగింది. దేవవర్మ 15 సంవత్సరాల పాలన అనంతరం అచందవర్మ తిరిగి రాజ్యం హస్తగతం చేసుకున్నాడు. కాని అతని సోదరుడు రెండో హస్తీవర్మ జాణ్ పురంలో స్వతంత్రుడయినట్లు కన్పిస్తుంది. జాణ్ పురం తూర్పు గోదావరి జిల్లాలోనిదై యుంటుంది. తన పెనుగొండ శాసనంలో హస్తీవర్మ తాను నారాయణ పాదారవిందజోవగుట్టి తుడనని చెప్పుకున్నాడు.

అచందవర్మ (400-420) అనంతరం అతనికుమారుడు విజయనన్దివర్మకు రెండో హస్తీవర్మ కుమారుడు విజయ స్కందవర్మకు మధ్య తిరిగి అంత్యుద్ధం

ప్రాప్తించినట్లు కన్పిస్తుంది. ఈ ఉభయుల శాసనాలు కృష్ణానదికి దక్షిణంగా కర్మ రాష్ట్రంలో కన్పించినాయి. అంతవ్యవధంలో విజయనందివర్మ విజయం సాధించి శాలం కాయన రాజ్యం సమైక్యం చేసినాడు. కాలంకాయను లందరిలో ఈతని శాసనాలే ఎక్కువ లభించినాయి.

నందివర్మ విజయం తాత్కాలికమే అయింది. ఉత్తరాన పిష్టపురంలో మాతరులు, కర్మరాష్ట్రంలో విష్ణుకుండులు బలవంతులై శాలంకాయనులతో పోరాడ సాగినారు. శత్రువర్గం పరివేష్టించిన శాలంకాయన రాజ్యం క్రీ.శ. 5 వ శతాబ్ది మధ్య ప్రాంతంలో అదృశ్యమయింది.

శాలంకాయనులలో విజయనందివర్మ చివరివాడు. ఈతడు పరమ బాగవతుడు. గుంటుపల్లిలోని బౌద్ధశైలానికి దానధర్మాలు చేసినాడు మొదటి నందివర్మను వివిధ ధర్మ ప్రధానస్య అని వర్ణించినారు. దీన్నిబట్టి ఆంధ్రదేశంలో బుద్ధ, విష్ణుదేవుల సమన్వయం పురోగమిస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది.

ఆనందగోత్రజులు

శాలంకాయనులకు ఇందుమించు సమకాలికులుగా కృష్ణానదికి దక్షిణంగా కర్మ రాష్ట్రంలో ఆనందగోత్రజులు పాలించినారు. వీరి రాజధాని కందారపురం. ఇది ప్రస్తుతం గుంటూరు సమీపంలోని కంతేరని, చేబ్రోలని, చేజర్ల అని వేరు వేరుగా గుర్తించినారు. చేబ్రోలు, చేజర్లవలె కంతేరుకూడ ప్రాచీన గ్రామమే ననడానికి ఆధారాలు ఉన్నాయి కందారపురం కంతేరు అని రూపాంతరం చెందడానికి ఎక్కువ అవకాశం ఉంది. అందుచేత కంతేరే ఆనందగోత్రజుల కందారపురంగా నిర్ణయించడం సమంజసం. కందారరాజు మూలపురుషుడయినందున కందారపురం రాజధాని అయినందున వీరిని కందారరాజులనడం కూడ ఉంది.

కందారరాజుల చరిత్రకు మూడు శాసనాలు ఆధారం. అవి : (1) అత్తి వర్మ గోరంట్ల తామ్రశాసనం. (2) దామోదరవర్మ మద్దెపాడు తామ్రశాసనం. (3) కందారరాజు దోహిత్రుని చేజర్ల శిలాశాసనం. ఈ శాసనాల కాలాన్ని గురించి ఇందలి రాజుల వరస్పర సంబంధాలను గురించి తీవ్రమైన అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. గోరంట్ల శాసనంలో అత్తివర్మ 'హిరణ్యగర్భోద్భవ' అని చెప్పుకున్నాడు. మద్దెపాడు శాసనంలో హిరణ్యగర్భోద్భవోద్భవ అని దామోదర వర్మ చెప్పుకున్నాడు. అందుచే అత్తివర్మ దామోదరవర్మ తండ్రియనికాని, పూర్వీకుడనీగాని గ్రహించవచ్చు. కాని మద్దెపాడు శాసనంలోని దానగ్రహీతల పేర్లు ప్రాకృతంలో ఉన్నందున ఆ శాసనమే మొదటిది అని కొందరి అభిప్రాయం. అయితే అత్తివర్మ అనే రూపం హస్తీవర్మకు ప్రాకృతం కదా!

అత్తివర్మ పూర్వము, దామోదరవర్మ తరువాతివాడు అవుతాడు గదా! చేజర్ల శాసనం ఆరో శతాబ్దం చివరిది. ఇది ఆనందగోత్రజులది కాదు అనే బలమైన అభిప్రాయం ఉంది. ఆ శాసనాన్ని ఇచ్చిన వ్యక్తి కందారరాజుకు చాల దూరపు బంధువై పల్లవ సామంతుడుగా నున్న స్థానిక ప్రభువై యుండవచ్చు!

ఈ శాసనాల్లో కందారులు తాము కపిష్ఠజులమని చెప్పుకున్నందున వీరు కూడ ప్రాచీనాంధ్ర గజాల్లోని వారై వుంటారు. ఆనందగోత్రసంభూతులమని, త్రికూటపర్వతాధిపులమని, కందారపురం రాజధానిగా రెండు జనపదాలు ఏలినా మని చెప్పుకున్నారు. త్రికూటపర్వతం నేటి కోటప్పకొండగా చరిత్రకారులు గుర్తిస్తున్నారు. ఈ కొండ వీర రాజ్యానికి ఆయువువట్టు వంటిదై వుంటుంది.

సముద్రగుప్తుని దండయాత్ర (క్రి.శ. 345) ఆనంతరం శాలంకాయన పల్లవ అధికారాలకు కొంత అలజడి కలిగిన సమయంలో కర్మరాష్ట్ర ప్రాంతంలో ఆనంద గోత్రజులు విజృంభించినారని చెప్పవచ్చు. చేజర్ల శాసనం లోని కందారరాజు వీరి వంశకర్త. ఈతడే బహుశా కందారపురాన్ని నిర్మించి రాజధానిగా చేసుకున్నాడు. దాస్యకటక యుద్ధంలో ఆంధ్రరాజు నోడించి గజ ఘటలను సంగ్రహించినట్లు చెప్పుకున్నాడు ఈ ఆంధ్రరాజు బహుశా శాలంకాయనుడయి వుంటాడు (నందివర్మ?).

కందారరాజు ఆనంతరం దక్షిణాన పల్లవులు ఉత్తరంగా తిరిగి శాలంకాయనలు (దేవవర్మ?) విజృంభించినందున కందారుల అధికారానికి నష్టం సంభవించింది. తరువాత శాలంకాయన వంశంలో వచ్చిన అంతర్ముద్ధాన్ని అవకాశంగా తీసుకొని కందారుల అధికారాన్ని అత్తివర్మ వునరుద్ధరించినాడు. అత్తివర్మ హిరణ్యగర్భ ప్రసవ్విడనని వంకేశ్వర నామాకీత శంభు భక్తుడనని చెప్పుకొన్నాడు.

దామోదరవర్మ అత్తివర్మ కుమారడో అతని సంతతివాడో స్పష్టంగా చెప్పలేము. కందారులో చివరివాడు సమ్యక్సంబుద్ధ పాదపద్మా రాధకుడు; అయినా బ్రాహ్మణులకు అగ్రహారాలిచ్చి మన్నించినాడు.

ఆనందగోత్రజులు పల్లవ శాలంకాయన విష్ణుకుండి వంశంతో తరచు పోరాడవలసి వచ్చింది. విష్ణుకుండులు (మూడో మాధవవర్మ) త్రికూటమలయాధిపులమని వర్ణించుకొన్నాడు. మూడో మాధవవర్మ అమరపురి నుండి పాలించినాడు. అమరపురి నేటి వేల్పూరు అయివుంటుంది. వేల్పూరు సయితం త్రికూటపర్వత ప్రాంతంలోనే ఉంది. ఈ ప్రాంతాన్ని బిరుదంతో కూడ విష్ణుకుండులు కందారుల నుండి సంగ్రహించినారని చెప్పవచ్చు. ఇది బహుశా ఆరో శతాబ్ది పూర్వార్థంలో జరిగింది.

కళింగరాజ్యాలు

మహానదీ గోదావరీ ముఖద్వారాల మధ్య తీరప్రాంతాన్ని స్థూలంగా కళింగ దేశంగా పరిణమింపజేసినట్లు తొలి శాతవాహనులకు సమకాలీనులుగా కళింగను చేది (సద) రాజవంశస్థులయిన మహామేఘ వాహనులు పాలించినారు. ఈ వంశాన్ని గురించి పైన ఆదోజ్ఞాపికలో వ్రాసినాము. వీరిలో సుప్రసిద్ధుడు ఖారవేలుడు (క్రి.పూ. 178-150). ఇతని తండ్రి ఐహుశా పక్రదేవుడు.

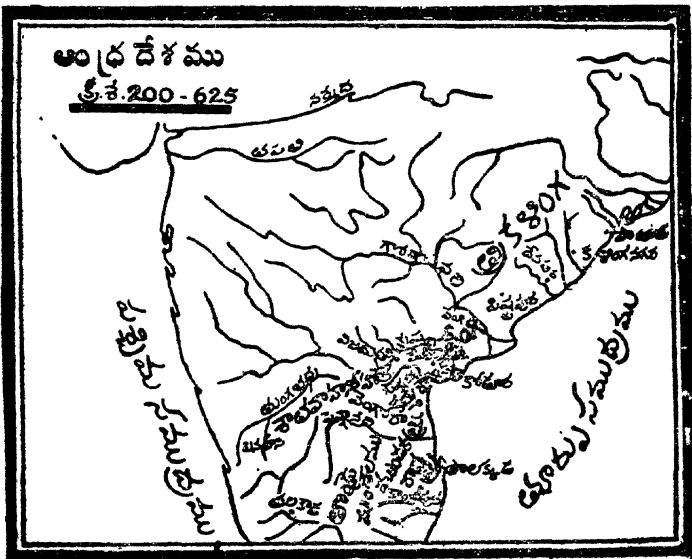
ఉదయగిరి కొండల్లోని హతిగుంపా ప్రాకృత శాసనాన్ని బట్టి ఖారవేలుని చరిత్ర తెలుస్తుంది. అతడనేకమార్లు దిగ్విజయ యాత్రలు చేసినాడు. తూర్పు తీరాంధ్రాధిపత్యానికై శాతవాహనులకు ఆతనికి మధ్య తీవ్ర సంఘర్షణ జరిగినట్లు కన్పిస్తుంది. ఖారవేలుని రెండోరాజ్య సంవత్సరంలో శాతకర్ణిని లక్ష్మపెట్టక ఆతని సైన్యాలు కణ్ణబెట్ట (శృష్టవేణి) వరకు పురోగమించి మునిక (మన్గి-) నగరాన్ని ఆలజడి పరచాయి. కాని ఈ దాడిలో తనకు విజయం లభించినట్లు ఖారవేలుడు చెప్పుకొనలేదు. అందుచే శాతకర్ణి అతణ్ణి ఓడించి మరలించి వుంటాడని చెప్పవచ్చు. తిరిగి శాతకర్ణి మరణానంతరం ఖారవేలుడు దాడులు సాగించినాడు. తన నాలుగో పాలనా సంవత్సరంలో బోజులను వశపరచు కున్నాడు; పదకొండో సంవత్సరంలో ప్రేమిడ నగరాన్ని ధ్వంసంపేసి గార్తభ లాంగలాలతో దున్నించినాడు. ప్రేమిడ నగరాన్ని టాలెమీ మైసోలియాలోనిదిగా పేర్కొన్న పిటిండ్ర నగరంగా నిర్ణయిస్తున్నారు. పిటిండ్ర వస్తుపరిశ్రమకు వాణిజ్యానికి కేంద్రమని టాలెమీ వర్ణన. ఈ వర్ణన బట్టిచోలుకు సరిపోతుంది. ఈ దాడులవలన తీరాంధ్రం ఖారవేలుని రాజ్యంతో చేరింది.

ఖారవేలుని తరువాత ఆతని సంతతివారిని గురించి తెలియదు. కళింగలో అధికారం క్షీణించడంతో సదవంశస్థులు తీరాంధ్రానికి మరలి చిన్న రాజ్యాలు స్థాపించుకున్నారు చివరి శాతవాహనులు వీరిని తుదముట్టించినారు. కళింగలో అధికభాగం గౌతమీపుత్ర శాతకర్ణి రాజ్యాంతర్యాగమైనట్లు నాసిక్ ప్రశస్తి స్పష్టం చేస్తున్నది. శాతవాహనుల ఆస్తమయంతో కళింగదేశంలో చిన్న చిన్న రాజ్యా లేర్పడినాయి. సముద్రగుప్తుని దండయాత్ర సమయంలో కొత్తూరులో స్వామి-దత్త, వీరందపల్లి (ఆముదాలవలస) లో దమన, దేవరాష్ట్రాన్ని కుబేర, పిష్ట పురాన్ని మహేంద్ర (గిరి) పాలిస్తున్నట్లు అలహాబాద్ ప్రశస్తి చెబుతున్నది. దేవ రాష్ట్రం ఎలమంచిలి (విశాఖజిల్లా) ప్రాంతం; పిష్టపుర తూర్పుగోదావరి జిల్లాలోని పితాపురం. క్రమంగా దేవరాష్ట్రము, పితాపురము రెండు ప్రధాన రాజ్యాలకు కీలకముయినాయి. మరొక రాజ్యానికి నీంహపురం రాజధాని అయింది. శ్రీకాకుళం నరసన్నపేటల మధ్యనున్న నేటి సింగువరమే నీంహపురం. ఈ రాజ్యాల రాజులు కళింగాధిపులనే బిరుదు ధరించి కళింగదేశాన్ని సమైక్యం

చేయడానికి ప్రయత్నించినారు. కొందరు సకల కళింగాధీశ బిరుదం ధరించినారు. ఈ ప్రయత్నాల వలన వీరు పరస్పర యుద్ధాల్లో మునిగి తేలినట్లు కనిపిస్తుంది.

సింహపురీశులు

సింహపురి రాజధానిగా మూడు కాల రాజ్యాలు పాలించినారు. వీరి శాసనాల ముద్రలలోని 'పితృభక్త' అన్న వాక్యాన్ని బట్టి కొందరు వీరిని పితృభక్త వంశీయులని వ్యవహరిస్తున్నారు. వీరివి ఆరు శాసనాల వరకు లభించినాయి. అవి : ఉమవర్మ ఇచ్చిన ధవళపేట, తెక్కలి, బృహత్కోష్ఠ శాసనాలు; చండవర్మ తిరిదాన, కోమర్తి శాసనాలు; నందప్రభంజనవర్మ చికకోలు శాసనం. కాని ఈ శాసనాలవల్ల వీరి చరిత్రలోని విశేషాలు తెలియడంలేదు. ఈ వంశంలో ఉమవర్మ ఆద్యుడు. ముప్పది సంవత్సరాలు రాజ్యం చేసినాడు (350.380 ప్రాంతము). అతని కుమారుడు చండవర్మ 'సకల కళింగాధిపతి' బిరుదం ధరించినాడు (380.400). ఈ వంశంలో చివరివాడు నందప్రభంజనవర్మ (400.420). ఇతడు సైతం 'సకల కళింగాధిపతి' బిరుదం దాల్చినాడు. ఈతని అనంతరం సింహపుర రాజ్యాన్ని మాతరులు జయించి ఆక్రమించినారు.

మాతరులు

పిష్టపురంలో మాతరులు అధికారంలోనికి వచ్చినారు. వీరికి, అలహాబాద్ ప్రశస్తిలోని మహేంద్ర (గిరి)కు ఉన్న సంబంధం తెలియదు. వీరి చరిత్రకు నాలుగు శాసనాలు ఆధారం: (1) శక్తివర్మ రాగోలు శాసనం (2) ప్రభంజనవర్మ సింగ్ గాంధీ శాసనం (3, 4) అనంతశక్తివర్మ శకునక, అంధవరం శాసనాలు.

సింగ్ గాంధీ శాసనాన్ని అనుసరించి శంకరవర్మ మాతరరాజ్య స్థాపకుడు. ఆతని కుమారుడు వాసిష్ఠపుత్ర శక్తివర్మ; ఈతడు ధరించిన మాతృసంజ్ఞనుబట్టి మాతరులకు, దేవరాష్ట్రాన్ని పాలిస్తున్న వాసిష్ఠులకు వైవాహిక సంబంధాలున్నట్లు తెలుస్తుంది. శక్తివర్మ కళింగాధిపతి బిరుదం ధరించినాడు; మహాసదీ కృష్ణవేణి మధ్యస్థ రాజ్యాధినేతగా సింగ్ గాంధీ శాసనం ఒకటి వర్ణిస్తున్నది కాని, అది కేవలం ఆతిథ్యోక్తి మాత్రమే. ఇతని కుమారుడు ప్రభంజనవర్మ; పౌత్రుడు అనంత శక్తివర్మ. ఈతడు సింహపురీశులైన పితృభక్తులను జయించి వారి రాజ్యం ఆక్రమించినట్లు తెలుస్తుంది. అనంతశక్తివర్మ తన శకునక శాసనాన్ని సింహపురం నుండి ఇచ్చినాడు. కళింగాధిపతి బిరుదం ధరించి ముప్పది సంవత్సరాలకు పైగా (క్రీ. శ. 400-435) రాజ్యం చేసినాడు. బహుశా ఈతని అనంతరం దేవపురాదీశులైన వాసిష్ఠులు మాతరులను జయించి పిష్టపురాన్ని ఆక్రమించినారు. వాసిష్ఠ అనంతవర్మ పిష్టపురం తన అధిష్టానంగా చెప్పుకున్నాడు.

వాసిష్ఠులు

వాసిష్ఠుల రాజధాని దేవపురి. విశాఖపట్టణం జిల్లాలో శృంగవరపు కోట తాలూకా దేవాడయే దేవపురియని నిర్ణయిస్తున్నాడు. వీరిని గురించిన సమాచారం అనంతవర్మ శృంగవరపుకోట, శింపురం శాసనాలనుండి లభ్యమవుతున్నది. గుణవర్మ (క్రీ. శ. 300-375) వీరి మూలపురుషుడు. ఆతనికి దేవరాష్ట్రాదీశుడనే బిరుదం ఉంది. ఇతని కుమారుడు మహారాజ ప్రభంజనవర్మ (క్రీ. శ. 375-400) ఈ వంశంలో తెలిసినంతవరకు సుప్రసిద్ధుడు చివరివాడు అనంతవర్మ (క్రీ. శ. 400-450). ఈతడు మాతరుల నోడించి వారి రాజ్యం ఆక్రమించి పిష్టపురాన్ని రాజధానిగా చేసుకున్నాడు. ఇతని అనంతరం వాసిష్ఠులు ఎంతకాలం పిష్టపురంలో రాజ్యపాలన చేసినారో స్పష్టంగా చెప్పలేము.

పృథ్వీమూలరాజు

పృథ్వీమూలశ్రీ మహారాజు శాసనాలు ఐదు లభించినాయి. ఇవి తామ్రశాసనాలే మొదటిది గోదావరీ శాసనం; రెండోది ఆతని కొడుకు హరివర్మ ఇచ్చిన కట్టెపై శాసనం మిగిలిన మూడు శాసనాలు ఇటీవల గుంటూరు జిల్లా కోటపేటలో బయల్పడినట్లు తెలుస్తుంది. విష్ణుకుండి రెండో పిత్ర మేంద్రుని

తుమ్మలగూడెం శాసనం వృద్ధీమూలవంశంలో జన్మించిన వర్మభట్టాచార్యుడు మహాదేవిని ప్రస్తావిస్తున్నది. వృద్ధీమూలుడు నాటి విష్ణుకుండి చరిత్రలో ప్రముఖ పాత్రను నిర్వహించినాడనడానికి ఈతని కొండవీడు శాసనాలు నిదర్శనం.

కట్టచెరువు శాసనంలో ఈ వంశం రాజువాని గుణపాళపురం అనే సూచన ఉంది. ఇది తూర్పుగోదావరి జిల్లాలోని రాజోలుకాలూకా ఆడురు అని నిర్ణయిస్తున్నారు. ఈ వంశం పేరుమాత్రం తెలియదు. మూడు తరాల రాజులను మాత్రం శాసనాలు పేర్కొంటున్నాయి వృద్ధీమూలుని తండ్రి ప్రభాకరమహారాజు, తాత మూలరాజు.

మూలరాజు విష్ణుకుండి గోవిందవర్మ సమకాలికుడయి వుంటాడు. బహుశా తన కూతురు పరమభట్టాచారికు గోవిందవర్మ కిచ్చి పెండ్లిచేసినాడు. ఈ బాంధవ్యంవల్ల ఉభయవంశాలకు లాభం చేకూరిపంటుంది. ఆతని కుమారుడు ప్రభాకరమహారాజు విష్ణుకుండి మధవవర్మకు సామంతుడై రాజ్యపాలన నిర్వహించినాడు. ప్రభాకరుని కుమారుడు వృద్ధీమూలరాజు.

వృద్ధీమూలుడు చిరకాలం రాజ్యంచేసినట్లు శాసనాలు చూచిస్తున్నాయి. విష్ణుకుండి ఇంద్రవర్మకు వ్యతిరేకంగా ఏర్పడిన కూటమితో జరిగిన చతుర్థంతయుద్ధంలో విజయం సాధించి సహసేనాని అయిన అచిరాజ ఇంద్రుని అభ్యర్థనపై విజయకాండలి స్కంధావారం నుండి తానుపాక విషయంలోని చూయిపాక గ్రామాన్ని అధర్వవేద బ్రాహ్మణులకు దానంచేసినట్లు ఈతని గోదావరీశాసనంలో నమోదయింది. అనంతరం ఇంద్రభట్టారకుని కుమారుడు రెండో విక్రమేంద్రవర్మతో చేరి వల్లపులతో పోరాడినట్లు తుమ్మలగూడెం (2) శాసనం సూచిస్తున్నది. రెండో విక్రమేంద్రవర్మ రణదుర్జయులతో చేసిన యుద్ధంలో ఆతనితోపాటు వృద్ధీమూలుడు నయితం మరణించి వుంటాడు.

వృద్ధీమూలుడు, ఆతని తండ్రి ప్రభాకర మహారాజు బ్రాహ్మణ మతాభిమానులు. శృతి స్మృతి విహితంగా వర్ణాశ్రమ ధర్మాలను రక్షిస్తూ పాలించినారు. దేవబ్రాహ్మణ గురుభక్తులు. వృద్ధీమూలుడు తాను పరమబ్రాహ్మణుడనని వరమమాహేశ్వరుడనని ధర్మ విజయినని చెప్పుకున్నాడు. కాని జైన బౌద్ధ మతాల పట్ల అభిమానం వహించి దాన ధర్మాలు చేశాడు. వృద్ధీమూలుని కుమారుడు హరివర్మ బౌద్ధ మతస్తునివలె కనిపిస్తాడు. హరివర్మ ఆడురులో విహారం నిర్మించి దానికి తండ్రి నుండి పొందిన కట్టచెరువు గ్రామాన్ని సమర్పించాడు. తాడికొండలో (గుంటూరు జిల్లా) శాక్యభిక్షు విహారం నిర్మించాడు. వృద్ధీమూలుడు గుణపాళపురంలో లోకభిక్షు మహావిహారం నిర్మించి అట్టలువుడ గ్రామం దానం చేశాడు; శాక్యభిక్షు విహారానికి తంగోడునారువు అనే భూమిని, వర్ధమానపురంలోని మహామేఘ వాహన విహారానికి కల్వచెరువు

గ్రామాన్ని దాసం చేశాడు. ఈ విధంగా పృథ్వీమూలునిలో సర్వమత సమతా దృష్టి కనిపిస్తుంది. చూడు గొప్ప బౌద్ధశ్లేషమునట్లు అచట లభించిన స్తూప విహార శిథిలాలవల్ల స్పష్టమవుతున్నది. పృథ్వీమూలునకంటే ముందుగానే హరి వర్మ గతించినట్లు కొండపీడు శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. పృథ్వీమూలుని అనంతరం ఈ ప్రాంతాన్ని బహుశా పిష్టపురపాలకులైన రణదుర్జయు లాక్ర మించి వుంటారు.

కళింగ గంగ వంశం

క్రీ. శ. ఐదో శతాబ్దానికి కళింగాంధ్రలో గంగవంశ రాజుల పాలన ప్రారంభమయింది. వీరి జన్మస్థలాన్ని గురించి, కళింగలో వీరి రాజ్యస్థాపనను గురించి స్పష్టమైన సమాచారం లేదు. క్రీ. పూ 4 వ శతాబ్దంలో గంగా ముఖ ద్వారంలో 'గంగాదే' జాతి నివసిస్తున్నట్లు మెగస్తనీస్ పేర్కొన్నాడు. మోఢో కళింగలో గంగజాతి ఉన్నట్లు ప్లినీ రచనలవల్ల తెలుస్తుంది. బౌద్ధవాఙ్మయంలో దంతపురం గంగులకు ముఖ్యపట్టణం అని వుంది. అందుచేత గంగులు కళింగ ప్రాంతాలకు స్థానికులై యుండవచ్చుననే అభిప్రాయం కలుగుతుంది.

అయితే కంచుమించు కళింగ గంగులు విజృంభించునాటికే ఉత్తరమైసూరు లోని గంగవాడిలో నౌక గంగవంశం ఆధికారంలోకి వచ్చింది. కళింగ గంగు లను తూర్పుగంగులని, మైసూరువాటిని పశ్చిమగంగులని వ్యవహరిస్తారు ఉభయుల మధ్య చాల వ్యత్యాసం కనిపిస్తుంది. పశ్చిమగంగులు సూర్యవంశరాజులు; కాణ్వాయన గోత్రులు, జైన మతాభిమానులు. తూర్పుగంగులు చంద్రవంశస్థులు. ఆత్రేయ గోత్రులు. పరమమహేశ్వరులు ఐతే వీరిమధ్య కొన్ని సామ్యాలు కూడ లేకపోలేదు పశ్చిమగంగుల మిత్రులైన కదంబులు కళింగలో మహేంద్ర భోగవిషయం పాలిస్తూ తూర్పు గంగులకు సామంతులుగా ఉన్నారు. తూర్పు గంగుల కులదైవం గోకర్ణమహేశ్వరుడు. గోకర్ణం గాంగవాడిలోనే ఉంది. కళింగ గంగవంశం కథలలో కొల్లాపుర ప్రశస్తి కనిపిస్తుంది. ఇది మైసూరులో కోలారని నిర్ణయం. కాబట్టి తూర్పు గంగులు పశ్చిమగంగ వంశ శాఖయేననీ వారిమధ్య కనిపించే విభేదాలన్నీ కాలక్రమంగా వారు పాలించే రాజ్య వాతావరణాల ననుసరించి ఏర్పడినాయని నిర్ణయించవచ్చును. అయితే ఈ గంగ వంశాల వారు మెగస్తనీస్, ప్లినీయ పేర్కొన్న గంగజాతులు ఒక్కరో కారో, ఒక్కరే అయినవో వారెప్పుడు ఏ విధంగా దక్షిణాదికి వలస వచ్చినారో నిర్ణయించడం సాధ్యంకాదు.

తూర్పు గంగులను ప్రాచీన గంగులని, ఆర్యాచీన గంగులని రెండు శాఖ లుగా వికటించడం కద్దు ప్రాచీన గంగుల చరిత్ర పూర్తిగా ఆంధ్రదేశ చరిత్రలో అంతర్గతం. ఆర్యాచీన గంగులు చాలవరకు ఉత్కళాదీనులే!

ప్రాచీన గంగుల శాసనాలు ముప్పదికి పైగా లభించినాయి. కాని వీనిలో రాజుల పేర్లు, వారి దాండర్బాలు మాత్రమే లభించినాయి; వాటి రాజకీయ చరిత్రను గ్రహించడానికి ఉపకరించవు. అయితే ఈ శాసనాలలో ఒక వైశిష్ట్యం ఉంది. ఇవి అన్నీ గాంగ శాసనానికి చెందినవి ఇంతవరకు మనం పేర్కొన్న శాసనాలు రాజుల రాజ్యకాలం ఉదాహరించినవేగాని ఏ శకం లేవీలను ఉదాహరించలేదు. గంగవంశ స్థాపకుడైన ఇంద్రవర్మ తన పాలనాకాలాన్ని ఉదహరిస్తూ శాసనాలు వేయించినాడు అతని సంతతివారు సయితం అతని పాలనా కాలాన్నే పేర్కొనడంతో గాంగశకం ఉదయించింది. గాంగశకం క్రీ. శ. 496/7 తో ప్రారంభమయిందని నిర్ణయిస్తున్నారు. (ఆచార్య వి. వి. మిరాషి). అయినచో కళింగలో గంగరాజ్య స్థాపన అదే సంవత్సరంలో జరిగిందని వేరే చెప్పనక్కరలేదు.

కళింగ గంగవంశానికి మూలపురుషుడు ఇంద్రవర్మ. పృథ్వీమూలుని గోదావరి శాసనంతోని ఇంద్రాది రాజీతడేననే అభిప్రాయం సరియైనది కాదని నిర్ణయమయింది. ఈతడు ఏ విధంగా కళింగను ఆక్రమించిందీ స్పష్టంగా నిర్ణయించలేము. దంతపురం రాజధానిగా రాజ్యం స్థాపించినాడు. దంతపురాన్ని శ్రీకాకుళం జిల్లాలో వంశధార నదీపైనున్న దంతవక్త్రుని కోటగా గుర్తిస్తున్నారు. ఈతడు మాతరులు మొదలైన కళింగ రాజుల నందరిని నిర్మూలించి త్రికళింగాధిప బిరుదం దాల్చినాడు. విష్ణుకుండి పిత్రమేంద్రవర్మ బలహీనుడు కావడం ఇంద్రవర్మకు మంచి అవకాశమై వుంటుంది. ఇతని తరువాత 'జయశ్రీనివాసుడైన' మహా సామంతవర్మ (క్రీ. శ. 560) గంగుల ప్రతిష్ఠ నిశమడింపజేసినాడు. అనంతరం పేర్కొనడగినాడు రాజసింహ రణభీత బిరుదాంకితుడైన హస్తీవర్మ. ఈతని ఉర్ధ్వ శాసనం (క్రీ. శ. 576) ప్రకారమితదాగ్రామాన్ని గ్రామస్థుల నుండి విక్రయించుకొని అగ్రహారంగా చేసి జయశక్తుకు ఇచ్చినాడు. బహుశా హస్తీవర్మ కుమారుడైన రెండో ఇంద్రవర్మ (క్రీ. శ. 553-570) రాజధానిని దంతపురి నుండి కళింగనగరానికి మార్చినాడు. కళింగనగరాన్ని వంశధారానదీ ముఖ ద్వారంలోని కళింగపట్టణంగా (ప్రీట్), ముఖలింగంగా (శ్రీరాళ్ళబండి సుబ్బారావు) గుర్తిస్తున్నారు. రెండో ఇంద్రవర్మ శాసనాలు మూడు లభించినాయి. (అచ్యుతా పురం, శాంతబొమ్మలి, పల్లాకిమిడి). ఈతడు సకలకళింగాధిపతి బిరుదం ధరించినాడు.

రెండో ఇంద్రవర్మ అనంతరం గంగవంశంలో కుటుంబకలహాలు జరిగినట్లు కన్పిస్తుంది. రెండో ఇంద్రవర్మకు ఇద్దరు సుమారులు. రెండో కొడుకు దానార్జవుడు. దానార్జవుని కొడుకు ఇంద్రవర్మ. పెద్దకొడుకు పేరు తెలియదు కాని, అతని కొడుకు పేరు సయితం ఇంద్రవర్మ అని తెలుస్తుంది. ఇద్దరు ఇంద్ర

వర్మల మధ్య సింహాసనానికై పోరాటం జరిగి దానార్జునుని కొడుకు నాలుగో ఇంద్రవర్మ సింహాసనం ఎక్కినాడు. ఐహూళా ఈ అంతర్యుద్ధ కాలంలోనే కళింగపై చాళుక్యులకేళి జరిగెత్తి, దక్షిణకళింగ ప్రాంతాల నాశ్రమించినాడు. క్రమంగా తూర్పు గంగులు తూర్పు చాళుక్యుల విస్తరణ నరికట్టలేక ఎలమంచిలి, విశాఖపట్టణం మొదలైన ప్రాంతాలను వారికి కోల్పోవడమేగాక చాళుక్య సామంతులై పదో శతాబ్దివరకు తలనెత్తలేక పోయినారు. తూర్పు చాళుక్యులు వేంగీదేశం 'త్రికళింగసహితం' పాలించినట్లు చెప్పుకున్నారు.

విష్ణుకుండివంశం

శాసనానామాయానికి (క్రి.శ. 225) చాళుక్యోదయానికి (క్రి.శ. 615) మధ్యకాలంలో ఆంధ్రదేశాన్ని పాలించిన రాజవంశాలలో విష్ణుకుండులు సుప్రసిద్ధులు. సుమారొక శతాబ్దికాలం కృష్ణా నర్మదానదుల మధ్య ప్రభువులై ప్రజలపై సార్యభౌమాధికారం నెరపి రాజకీయంగా సాంస్కృతికంగా పెక్కు సూతన సంప్రదాయాలు నెలకొల్పినారు.

విష్ణుకుండుల శాసనాలు ప్రస్తుతానికి పది లభించినాయి. అవి (1) గోవింద వర్మ తుమ్మలగూడెం శాసనం; (2, 3, 4, 5) మాధవవర్మ ఈవూరు, ఖానావూర్ పొలమూరు తామ్రశాసనాలు, వేల్పూరు శిలాశాసనం. వీనిలో పొలమూరు (పొలుంబూర్) శాసనం కృతకం (spurious) అనీ, విశ్వాసయోగ్యం కాదనీ బలమైన అభిప్రాయం ఉంది. ఈ శాసనానికి తూర్పు చాళుక్య జయసింహవల్లభుని (క్రి.శ. 642-673) పొలమూరు శాసనానికి ఖాషలో పదజాలంలో లిపిలో చాల సాన్నిహిత్యం ఉంది. దానం చేసిన గ్రామంకూడ ఒకటే. మాధవవర్మ వాస్తవానికి యిటువంటి శాసనమే ఇచ్చివుంటే దాన్ని చూడకనే జయసింహుని కాలంలో దానికి నకలు తయారు చేసి యుండవచ్చునని కొందరి అభిప్రాయం. (6) రెండో మాధవవర్మ ఈవూరు శాసనం; (7) ఇంద్రవర్మ రామతీర్థశాసనం; (8, 9, 10) విక్రమేంద్రబట్టారకవర్మ తుండి, చిక్కుళ్ళు, తుమ్మలగూడెం శాసనాలు. తుమ్మలగూడెం శాసనాలు ఇటీవలనే బయల్పడినాయి. వీనిని ఇంద్రపాలనగర శాసనాలనికూడ అంటారు. విక్రమేంద్ర బట్టారకుని తుమ్మలగూడెం శాసనం మిగిలిన వానికంటే సమగ్రంగా ఉండడమేగాక క్రీ.శ. 566 (శా.శ. 488)లో ఇచ్చినట్లు స్పష్టంగా ఉన్నందున విష్ణుకుండి చరిత్రకు కాలనిర్ణయానికి చాల ఉపకరిస్తున్నది.

ఈ పది శాసనాల్లో కూడ విష్ణుకుండి చరిత్రను సమగ్రంగా వున్నన్నింటిని దానికి అనుకూలమైన సమాచారం లేదు. అందుచే విష్ణుకుండి చరిత్రలో అనేక వాదోపవాదాలున్నాయి. వారిపేరు, జన్మభూమి, వారి శ్రీపర్యవస్థామి, కులము, వంశవృక్షము మొదలైన అంశాలపై చరిత్రకారులలో ఏకాభిప్రాయం లేదు.

'విష్ణుకుండి' పదం వినుకొండ (గుంటూరు జిల్లా) కు సంస్కృతీకరణమని అది వారి ప్రథమనివాసమని కీల్ హారన్ పండితుని నూచన. కాని వేల్పూరు శాసనాన్ని బట్టి విష్ణుకుండి అనేది గోత్రనామమని తెలుస్తున్నది. ఏమైనా విష్ణుకుండులకు వినుకొండతో సంబంధం లేకపోలేదని చాలామంది చరిత్రకారుల విశ్వాసం.

విష్ణుకుండులు త్రికూటమలయాధిపులమని, అమరపురీకులమని చెప్పుకొన్నారు. త్రికూటం సహ్యాద్రియలలోనిదని అమరపురి ఆమోల్ అని అందుచే పేరు మహావృష్టి ప్రాంతం నుండి వలసవచ్చినారనే కొందరి అభిప్రాయంతో ఇప్పుడు ఏకీభవించేవారు లేరనే చెప్పవచ్చు. 'త్రికూట మలయాధిప' బిరుదాన్ని విష్ణుకుండులు కందారరాజులనుండి గ్రహించినారని తెలుస్తున్నది. త్రికూట మలయం కోటప్పకొండగాని వేరేమీకాదు.

ఇక అమరపురిని అమరావతిగా కె వి లక్ష్మణరావుగారు చేసిన నిర్ణయాన్ని నేటికీ అంగీకరిస్తూ అదే ఇంద్రపాల నగరమని భావించేవారున్నారు. కాని మొదటి విష్ణుకుండులకు అమరావతితో సంబంధం ఉన్న నిదర్శనములు లేవు; అయినా నాటికీ అమరావతి అని పేరు వాడుకలో లేదు. ధాన్యకటక నామమే ప్రసిద్ధము. అమరావతి పదం పందొమ్మిదో శతాబ్దం నుండి మాత్రమే వాడుకలోనికి వచ్చినట్లు తెలుస్తుంది. కాబట్టి ధాన్యకటకమని శతాబ్దాల తరబడి ప్రసిద్ధమైన పేరుండగా కొత్తగా అమరపురి అనిగాని ఇంద్రపాల నగరమనికాని వాడినారని భావించడం సమంజసం కాదు. అయితే సత్రైవల్లి తాలూకాలో నేటి వేల్పూరును అమరపురిగా గుర్తించడానికి అవకాశం ఉంది. వేల్పూరు చాల ప్రాచీన గ్రామమనీ, బౌద్ధశైలమనడానికి ఆక్కడ ఇళ్ళాకులిపిలో దొరికిన శాసనాలే నిదర్శనం. వేల్పు (అమర) ఊరు (పురి) అనే మాటకు సంస్కృతమే అమర పురి! అదే ఇంద్రపాల నగరమై వుంటుంది. విష్ణుకుండులలో సుప్రసిద్ధుడైన మాధవవర్మ శిలాశాసనం వేల్పూరులో ఉన్నట్లు చెప్పినాము. ఆ శాసనంలో అతనికి "వేల్పూరు దేశ శాసన" అనే బిరుదుకూడ ఉంది. ఇన్ని కారణాలవల్ల వేల్పూరే అమరపురి అనడం సమంజసం.

విష్ణుకుండుల కులదైవం శ్రీపర్వతస్వామి, శ్రీమల్లికార్జునుడే నన్ను కీల్ హారన్ నిర్ణయాన్ని అంగీకరించేవారు నేటికీ ఉన్నారు. కీల్ హారన్ నిర్ణయానికి రెండు కారణాలున్నాయి : (1) అతడు ప్రచురించిన చిక్కుళ్ళ శాసనం ఇచ్చిన విక్రమేంద్ర భట్టారకుడు, అతని తండ్రి ఇంద్రవర్మ పరమమహేశ్వరులని ఉండడం, (2) కీల్ హారన్ నాటికి (1911) శ్రీపర్వత-నాగార్జునకొండ వెలుగులోనికి రాకపోవడము. కాని విష్ణుకుండుల శ్రీపర్వతం శ్రీశైలం అనడానికి ఆధారం లేదు. శ్రీపర్వతస్వామి పాదానుధ్యానంవల్ల ప్రతాపాలాధికారం పొందినామని, తమ రాజ్యం శ్రీపర్వత ఉభయ పార్శ్వాలలో విస్తరించినది

విష్ణుకుండులు చెప్పుకున్నారు. అందువల్ల శ్రీపర్వతస్వామి బహుజనాదరణ పొందిన దేవుడని విష్ణుకుండులకు శ్రీపర్వతంతో చాల సాన్నిహిత్యం ఉందని అర్థమవుతుంది. అయితే శ్రీశైలం క్రీ.శ. 5, 6 శతాబ్దాలకు జనాదరణ పొందిన శ్రేతమయిందనడానికిగాని విష్ణుకుండుల అధికారం శ్రీశైలంవరకు విస్తరించిన దనడానికిగాని స్పష్టమైన ఆధారం ఇంతవరకు లభించలేదు. వినుకొండ, పేల్చూరు ప్రాంతంలో ప్రబలులైనవారికి శ్రీపర్వత నాగార్జునకొండతో సాన్నిహిత్యం ఏర్పడడం సహజం. కాబట్టి విష్ణుకుండుల శ్రీపర్వతం శ్రీశైలం కాదు. అయితే శ్రీపర్వతస్వామి ఎవరు? శ్రీపర్వతపాదంలోని విజయపురి రాజధానిగా వీలిన ఇక్ష్వాకుల కుందైవం మహాసేనుడని, విజయపురిలో కార్తికేయాలయాలు బయల్పడినవని అందుచేత శ్రీపర్వతస్వామి కార్తికేయుడని ఇటీవల కార్తికేయ శర్మ గారి వాదము. అయితే మొదటి ఛాంతమూలంకు వినా ఇక్ష్వాకులలో ఇతరులెవ్వరూ కార్తికేయుని ఆరాధించినట్లు తెలియదు. ఇక్ష్వాకుల పేర్లు కార్తికేయ భక్తిస్మృతకములు కావు. ఎహవలుడు శైవుడని అతడు నిర్మించిన పుష్ప భద్రాలయం చాటుతుంది. కార్తికేయాలయాలతోబాటు శివాలయాలు అష్టభుజ స్వామి అలయం, హారీతి ఆలయముకూడ విజయపురి ప్రాంతంలో బయల్పడినాయి. కావున కార్తికేయునకు విజయపురిలో ప్రాముఖ్యం ఉన్నదని అంగీకరించినా అతడు విజయపురి స్వామియేగాని శ్రీపర్వతస్వామి కాజాలడు. శ్రీపర్వతం బౌద్ధ శ్రేతంగానే దేశదేశాంతరాల్లో చిరకాలంగా ప్రసిద్ధి చెందింది. అందుచేతనే నేలటూరు వెంకట రమణయ్యగారు తమ అభిప్రాయం మార్చుకొని శ్రీపర్వతస్వామి బుద్ధదేవుడనినారు.

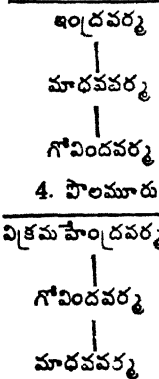
విష్ణుకుండులలో చివరి ఇద్దరిని మినహాయించి మిగిలినవారు వైష్ణవులే గాని శైవులు కాదు. వారి పంశనామం వైష్ణవం; రాజులపేర్లు, బిరుదులు వైష్ణవం; తమ రాజ్యాన్ని వారు కౌస్తుభంతో పోల్చుకున్నారు. వారి శాసన ముద్రలపై లక్ష్మి, శ్రీవత్సాలు, నాణేలమీద సింహము, శంఖము కనిపిస్తాయి. నంది గుర్తులున్న నాణేలు కూడ దొరికినాయిగాని వానిని పరమమాహేశ్వరులైన చివరి రాజులు ఇచ్చివుండవచ్చు. అందుచేత విష్ణుకుండులను వైష్ణవులనడం సమంజసం. అయితే వారిలో గోవిందవర్మ, మొదటి విశ్రమేంద్రవర్మ బౌద్ధ మతాభిమానులైన వైష్ణవులు. నాటికే ఉత్తరదేశంలో గుప్తరాజుల ప్రభావంవల్ల వైష్ణవం పుంజుకొని బౌద్ధ వైష్ణవ మతాలమధ్య సామరస్యం ఏర్పడింది. బుద్ధుడు నారాయణుని నవమ అవతారంగా పూజలందుకొనసాగినాడు. శైవులయిన వాకాటకుల రాజ్యంలోకూడ ప్రభావతీగుప్త వైష్ణవాన్ని ప్రవేశపెట్టింది. కాలం కాయనుల కాలానికే బౌద్ధ వైష్ణవ సామరస్యం పురోగమిస్తున్నట్లు రెండో నందివర్మ గుంటువల్లి శిలాశాసనం సూచిస్తున్నది. అందుచేత విష్ణుకుండులు శ్రీపర్వతస్వామి

అయిన బుద్ధదేవుని విష్ణుమూర్తి నవమ ఆవతారంగా భావించి ఆరాధించి నారనడం చారిత్రకంగా సమంజసము.

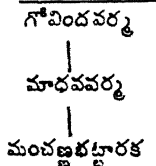
విష్ణుకుండులు బ్రాహ్మణులనీ, కాదు క్షత్రియులనీ భిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి. తాము 'బ్రహ్మ క్షత్ర రేక్షో'యతులమని వారు శాసనాల్లో చెప్పుకున్నారు. కాబట్టి జన్మరీత్యా బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వర్గాలలో దేనికి చెందరు. శిష్యాకు శాలంకాయనాదుల వలెనే విష్ణుకుండులుకూడ అదీమ ఆంధ్రజాతులలోని వారై బౌద్ధాన్ని స్వీకరించి క్రమంగా వైష్ణవ మతాభిమానులై హిందువులై పుంటారు. వైష్ణవమతం స్వీకరించడం ద్వారా ఆంధ్రులు పునీతులయినారని భాగవతం చాటుతున్నది. రాజకీయ ప్రాబల్యం వహించడంతో తదనుగుణమైన సాంఘిక ఉన్నతి సాధించే ఆశయంతో వైదికక్రతుకాండలు నిర్వహించినట్లు కన్పిస్తుంది. మాధవవర్మ ధరించిన 'పరమ బ్రహ్మణ్య' 'పరమేష్ఠి' బిరుదుల్లో ఆ తాపత్రయం ప్రతిఫలిస్తున్నది.

విష్ణుకుండుల వంశవృక్ష నిర్మాణం జటిల సమస్య. ఆ సమస్యను గురించి ఏ ఇద్దరు చరిత్రకారుల మధ్య అంగీకారం లేదు. వంశవృక్షానికి ఎన్నిది శాసనాలు ఉపకరిస్తున్నాయి. పీనిలో కొన్ని రెండు తరాలను, కొన్ని మూడు నాల్గు తరాలను, ఏకమేంద్రుని తుమ్మలగూడెం శాసనము ఐదు తరాలను ఈ క్రింది విధంగా పేర్కొంటున్నాయి:

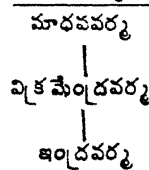
1. తుమ్మలగూడెం (1)

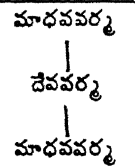
2. ఈవూరు (1)

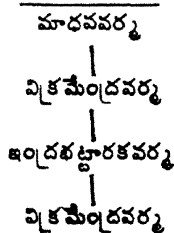
3. రామలింగం

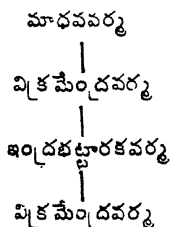
3. ఈవూరు (2)

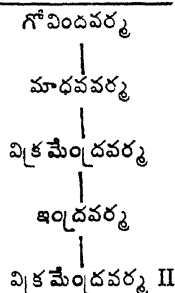
6. చిక్కుళ్ళ

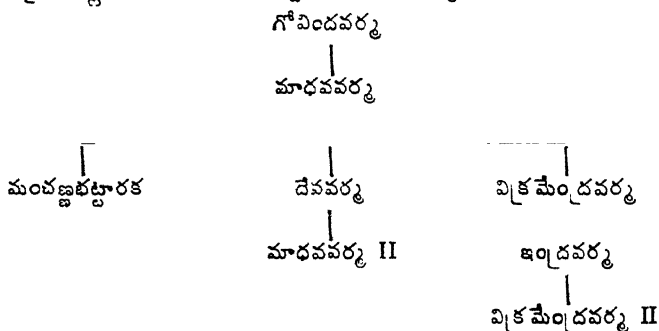
7. తుండి

8. తుమ్మలగూడెం (2)

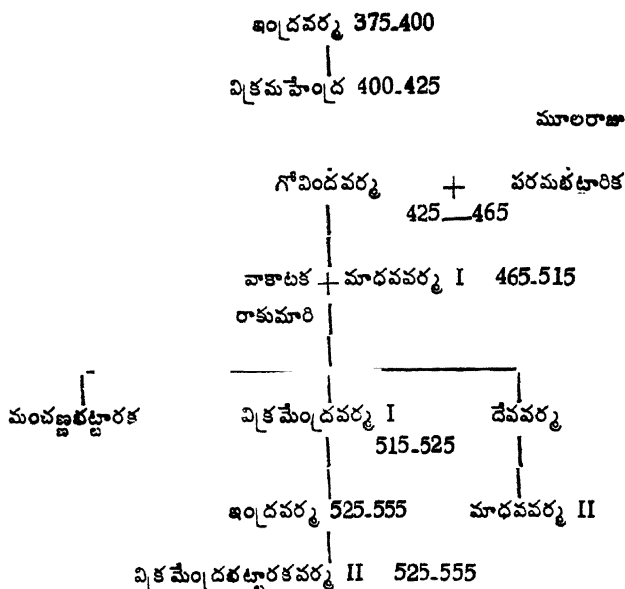

ఈపూరు (1) గోవిందవర్మ తుమ్మలగూడెం, (2) గోవిందవర్మ ఒక్కరే నని, ఈపూరు (1) మాధవవర్మ, ఈపూరు (2) మొదటి మాధవవర్మ, రామ తీర్థం, చిక్కుళ్ళ, తుండి, తుమ్మలగూడెం (2) మాధవవర్మలు ఒక్కరేనని చరిత్రకారుల్లో అంగీకారం అయినప్పుడు, వారి వంశవృక్షం :

ఇక పొలమూరు, తుమ్మలగూడెం (1) శాసనాలలోని రాజులను గురించి తీవ్ర అభిప్రాయభేదాలున్నాయి కొందరు పొలమూరు శాసనంలోని విక్రమహేంద్రుని ఒక్కళ్ళ తుండి శాసనంలోని రెండో విక్రమేంద్రునిగా గుర్తించి విష్ణుకుండి వంశవృక్షాన్ని మరి రెండు తరాల పొడిగించి క్రీ.త. 615 వరకు విష్ణుకుండి పాలన సాగిందని వాదిస్తారు (ఓరుగంటి రామచంద్రయ్యగారు). విక్రమహేంద్రుని మొదటి విక్రమేంద్రుడుగా గుర్తించి పొలమూరు శాసనరాజులు విష్ణుకుండి శాఖాంతరమని త్రివర నగరం నుండి పాలించినారని మరికొందరి అభిప్రాయం (నేలటూరి వెంకట రమణయ్యగారు) అయితే పొలమూరు శాసనంలోని మాధవవర్మ వర్ణన ఈపూరు (1) మొదలైన శాసనాలలోని మాధవవర్మ

వర్ణనకు సరిపోతున్నది, ఇద్దరి తండ్రులూ గోవిందవర్మలే; ఇద్దరూ ఏకాదశాశ్వ మేదులే, క్రతుసహస్రయాజులే. ఒకే వంశంలో ఒకే సంఖ్యలో యజ్ఞయాగాది క్రతువులు చేసిన గోవిందవర్మల రుమాదులు మాధవవర్మలు ఇద్దరుండడం చారిత్రక విరుద్ధంగా కన్పించకపోదు. అయితే ఈ అభిప్రాయానికి ఒక కారణం ఉంది. ఈవూరు (1) పొలమూరు శాసనాల్లోని మాధవవర్మకు 'త్రివరనగర భవన యువతీప్రియు'డనే బిరుదుంది; ఇతర శాసనాల్లో ఈ బిరుదు లేదు. అందుచే ఈ శాసనాల్లోని గోవిందవర్మ మాధవవర్మలు శాఖావంశీయులని విష్ణు కుండి సార్వభౌమని నుండి త్రివర నగర ప్రాంతాన్ని పొంది సామంతులుగా పాలించి రెండో విక్రమేంద్రవర్మ అనంతరం ఆంధ్రప్రాంతానికి మరలి అమరావతి రాజధానిగా పాలించినారని వీరి వాదం. ఇందుకు చాల అభ్యంతరాలున్నాయి: (1) త్రివరనగర అర్ధాన్ని గురించి చరిత్రకారులలో ఏకాభిప్రాయం లేదు. కొందరు తేవార్ అని, మరి కొందరు త్రివరనగర: మూడు గొప్ప నగరాలనీ అంటున్నారు (2) మాధవవర్మ అనంతరం రెండు తరాల వరకు నర్మదానదీ ప్రాంతంలో విష్ణుకుండి అధికారం చెలామణి అయిన నిదర్శనలు లేవు. ఆ ప్రాంతంలోని రాజకీయ పరిణామాలదృష్ట్యా అది అసంభవం. (3) సామంతుడైన రాజు లేదా త్రివర నగరంలో స్వతంత్రుడైన మాధవవర్మ ఏకాదశాశ్వమేదాది క్రతువులొనర్చినాడని విశ్వసించడం కష్టం. అందుచేత పొలమూరు శాసనస్థరాజులు ఈవూరు (1) శాసనరాజులు ఒక్కరేగాని భిన్నులు కారని నిర్ణయించడం సమంజసం. అదీగాక రెండో విక్రమేంద్రవర్మ అనంతరం విష్ణు కుండి వంశాన్ని రెండుతరాలు అంటే క్రీ.త 615 వరకు పెంచడం అసంభవము. క్రీ.త. 615-16 నాటికి చాళుక్య చక్రవర్తి రెండో పులకేశి తీర్థాంబరాన్ని జయించి నాడు. అతడా ప్రాంతాన్ని విష్ణుకుండులనుండి ఆక్రమించినాడనడానికి ఏమాత్రమూ ఆధారం లేదు. అందుచేత పొలమూరు, ఈవూరు (1) శాసనాల్లోని గోవిందవర్మ, మాధవవర్మలు ఒక్కరేగాని భిన్నమైనవారు కాదు. పొలమూరు శాసన స్వభావాన్ని గురించి ముందే ముచ్చటించినాము. ఈ శాసనంలోని విక్రమహేంద్ర అనేది గోవిందవర్మ తండ్రి మాధవవర్మ (తుమ్మలగూడెం) (1) బిరుదంగా చిత్రకారులు స్వీకరిస్తున్నారు. (అజయమిత్రశాస్త్రి, డి.సి. సర్కార్). ఇక తుమ్మలగూడెం (1) శాసనంలోని రాజులు ప్రధానవంశంతో సంబంధం స్పష్టంగాలేని శాఖాంతరమని రామరావుగారి అభిప్రాయం. కాని ఇందలి గోవిందవర్మ వర్ణన తుమ్మలగూడెం (2) శాసనంలోని గోవిందవర్మ వర్ణనకు వ్యత్యాసం లేదనే చెప్పవచ్చు. ఇద్దరు భిన్నవ్యక్తులనడానికి అవకాశం లేదు. అందుచేత విష్ణుకుండుల వంశవృక్షం ఈ క్రింది విధంగా తయారవుతున్నది:

విష్ణుకుండుల కాలనిర్ణయానికి తుమ్మలగూడెం (2) శాసనం కీలకం. అది రెండో విక్రమేంద్రుని 11వ రాజ్య సంవత్సరంలో, శా||శ|| 488 లో అంటే (క్రీ. శ. ఇచ్చినట్లు శాసనంలోనే స్పష్టంగా ఉంది.) రెండో విక్రమేంద్రుడు క్రీ.శ. 555 లో సింహాసనం ఎక్కి 15 సంవత్సరాలు రాజ్యం చేసి వుంటాడు. ఈ వంశంలో ఇతడే చివరిరాజు. అంటే విష్ణుకుండి వంశం క్రీ.శ. 570 లో అస్తమించింది. విక్రమేంద్రుని తండ్రి ఇంద్రభట్టారికుడు రామతీర్థ శాసనాన్ని తన 27వ రాజ్య వర్షంలో ఇచ్చినాడు. అతడు 30 సంవత్సరాలు రాజ్యం చేసినా దని భావించినచో అతడు సింహాసనం ఎక్కింది క్రీ. శ. 525 లో. మొదటి విక్రమేంద్రవర్మ సమర్థుడుకాదు. అంతేగాక, అతని తండ్రి సుమారు 50 సంవత్సరాలు రాజ్యం చేసినట్లు తెలుస్తున్నది. అందుచే మొదటి విక్రమేంద్రుడు 15 సంవత్సరాలు మాత్రం రాజ్యం చేసినట్లు చెప్పవచ్చు. దేవవర్మ, రెండో మాధవవర్మలు కాఖావంశీయులైనందున ప్రధానవంశం కాలం నిర్ణయించడంలో వారి ప్రసక్తి అవసరం లేదు 49 వ రాజ్యవర్షంలో ఇచ్చినట్లున్న పౌలమూరు శాసనం విశ్వానయోగ్యమే అయితే మాధవవర్మ 50 సం॥ రాజ్యం చేసినాడని చెప్పవలె. (క్రీ.శ. 460 - 510.) గోవిందవర్మ తుమ్మలగూడెం (1) శాసనం అతని

37వ రాజ్యవర్షంలో ఇచ్చినందున అతడు కనీసం 40 సం॥ పాలించినాడని భావించవచ్చు అంటే అతని పాలన క్రీ. త. 420లో ప్రారంభమయింది. అతని తాత తండ్రులు 50 సం॥లు రాజ్యం చేసినారని భావించి అలోచిస్తే విష్ణుకుండి వంశం క్రీ.శ. 370 లో ఆదికారంలోనికి వచ్చి, క్రీ.శ. 570 ప్రాంతంలో అంత రించిందని స్థూలంగా అంచనా వేయవచ్చును.

ఇంద్రవర్మ, మాధవవర్మలు విష్ణుకుండి వంశంలో అద్భుత నట్లు తుమ్మల గూడెం (1) శాసనంవల్ల తెలుస్తున్నది. మాధవవర్మనే విశ్రమ మహేంద్ర బిరుదంతో పొలమూరు శాసనం వ్యవహరించింది. వీరుబయులు శ్రీపర్వత - చినుకొండ ప్రాంతంలో పల్లవాధికారాన్ని తుదముట్టించి స్వతంత్ర రాజ్యం స్థాపించి వుంటారు. సముద్రగుప్తుని దండయాత్రతో పల్లవరాజ్యం కల్లోలరసమయినట్లు కన్పిస్తుంది. అవీగాక కదంబవంశ స్థాపకుడైన మయూరశర్మ పల్లవులపై విప్లవ ద్వజం ఎత్తినాడు. ఈతడు బహుశా శ్రీపర్వతాన్ని ఆక్రమించి, స్థావరంగా చేసుకొని బృహద్వాణులను జయించి పల్లవులపై యుద్ధం చేసినాడు. మయూర శర్మ పల్లవులతో సంధి చేసుకొని శ్రీపర్వతం నుండి నిర్గమించినంతనే ఆ ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించి విష్ణుకుండులు స్వతంత్రరాజ్యం స్థాపించినారు. ఇదే కాలానికి కర్మరాష్ట్రంలో కందారరాజ్యం ఏర్పడినందున విష్ణుకుండులు తీర ప్రాంతానికి విస్తరించడానికి అటంకమై కృష్ణానదిదాటి ఉత్తరంగా తెలంగాణా ప్రాంతాలను ఆక్రమించి విస్తరించడానికి పూనుకున్నారు. తెలంగాణాలో అధిక భాగం వాకాటక సామ్రాజ్యంలో చేరివుండేది. ప్రవరసేనుని (క్రీ.శ. 275-335) అనంతరం వాకాటకరాజ్యం రెండుగా చీలిపోయి ఆ వంశ శాఖలు పరస్పరం కలహాల్లో మునిగి ఉండటం వల్ల సామ్రాజ్యం బలహీనమై పొరుగు రాజ్యాల ఆక్రమణకు అనుకూలమయింది ఈ కారణంవల్లనే విష్ణుకుండులు తెలంగాణా ప్రాంతాలను ఆక్రమించగలిగినారు.

సుప్రసిద్ధులైన విష్ణుకుండులలో గోవిందవర్మ ప్రథముడు. గోవిందవర్మ రాజసీతిపరుడు; వరాక్రమశాలి. "స్వనయ తుజబల్తోత్సాహ ప్రభావానురాగావాప్త స్వరాజ్యేన" అని చెప్పుకున్నాడు. తీరాంధ్రంలో గుణపాళపురంలో బలవంతుడైన మూలరాజు కుమార్తెను పెండ్లాడి అతని సాయంతో శాలంకాయనులను తుదముట్టించి వారి రాజ్యాన్ని ఆక్రమించినాడు. దక్షిణంగా పల్లవుల నోడించి గుండ్ల కమ్మవరకు విష్ణుకుండి రాజ్యాన్ని విస్తరింపజేసినాడు. శ్రీపర్వతానికి పూర్వపర దిశలలోని షితివతులనే హరంగో గోవిందవర్మ కొస్తుభమని వర్ణించినారు (తు. గూ.)

గోవిందవర్మ ఉదాత్తగుణాలున్న రాజు. బౌద్ధ ధర్మాంలోను, ఇతర శాస్త్రాల్లోను పండితుడు. "గుణరూపనంవద్ధిరనుగత" గోవిందుడు. బౌద్ధమతాని

మానియైన వైష్ణవుడు. భిక్షువులను బ్రాహ్మణులను సమానంగా ఆదరించినాడు. అనేక దేవాయతన విహార ప్రపాతటాకాదులను నిర్మించినాడు. గ్రామ, శ్రేత ద్వారద తురగ గోబలివర్తకయనాది దానాలు చేసినాడు కులీనజనసమాశ్రయుడు. గోవిందవర్మ పట్టమహిషి వరమ (భట్టారికా) మహాదేవి బౌద్ధమతస్థురాలు. బహుశా ఈమెకీ ఆభిమానం పుట్టినట్లు గుణపాశపురంలోనే కలిగిఉంటుంది. గుణపాశపురం నాడొక పెద్ద బౌద్ధశ్రేతం. రాజధానియైన శక్రపురంలో (వేల్పూరులో) ఈమె తన పేరనొక బౌద్ధవిహారం నిర్మించగా దానికి గోవింద వర్మ పెణ్కపర గ్రామం ధానం చేసినాడు.

మాధవవర్మ విష్ణుకుండి రాజులందరిలో సుప్రసిద్ధుడు. తుమ్మలగూడెం(1) శాసనం మినహా మిగిలిన శాసనాలన్నీ బలసత్వ రైర్యపీర్య వినయ సంపన్నుడుగా ఈతజ్ఞి వర్ణిస్తున్నాయి. మాధవవర్మ దిగ్గయ యాత్రలు సాగించి విష్ణుకుండి అధికారాన్ని విస్తరింపజేసినాడు. మొదట్లో వాకాటక రాజ్యంపై దండు వెడలినట్లు కన్పిస్తుంది. వాకాటక వంశ ప్రధాన శాఖలో చివరి రాజైన పృథ్వీసేనుడు (460 - 480) మాధవవర్మ సమకాలికుడు. పృథ్వీసేనుడు దుర్బలుడు; త్రైకూటకులారనిపై దాడులు చేస్తుండేవారు. అది అదనుగా గ్రహించి మాధవవర్మ అతజ్ఞి ఓడించి ఆతని కుమార్తెను వివాహమాడినాడు. ప్రాచీన రాజ వంశమైన వాకాటకులతోడి వివాహ సంబంధంతో విష్ణుకుండుల గౌరవప్రతిష్ఠలను మడించినాయి. అందుచేతనే గాబోలు ఈ సంబంధాన్ని గురించి విష్ణుకుండి శాసనాలు ప్రశంసాపూర్వకంగా పేర్కొంటున్నాయి. విష్ణుకుండుల అధికారం నర్మదా నది వరకు విస్తరించింది. మాధవవర్మ ఖానాపూర్ శాసనం, మహారాష్ట్రలో పలుచోట్ల దొరికిన విష్ణుకుండుల నాణేలు అందుకు నిదర్శనం. అనంతరం గుణ పాశపురం ఏలే ప్రభాకరుడు సాయంగా బహుశా మాధవ వర్మ కళింగను ఆక్రమించినాడు. వాసిస్థులు బలహీనులు కావడం ఆతనికి సదవకాశమయింది. బహుశా మాధవ వర్మ ఉత్తర దిగ్గయయాత్రలలో ఉన్న సమయంలో పల్లవ రెండో సింహవర్మ కృష్ణానది వరకు దాడులు చేసినట్లు కన్పిస్తుంది. అందుచేత తన 33 వ రాజ్యవర్షంలో మాధవ వర్మ పల్లవులపై దాడివెడలి పల్లవుల నోడించి తిరిగి గుండ్లకమ్మ వరకు విష్ణుకుండి అధికారాన్ని ప్రతిష్ఠించినాడు. పల్లవ విష్ణుకుండి సంఘర్షణ చిరకాలంగా సాగుతున్నది. అందుచేత ముందు ముందు తన రాజ్యంపై పల్లవ దండయాత్రల నరికట్టే ఉద్దేశ్యంతో వేల్పూరు (అమరపురి) రాజధానిగా తన పెద్దకొడుకు దేవవర్మను రాజప్రతినిధిగా నియమించినాడని చెప్పవచ్చు. పల్లవులపై విజయంతో మాధవ వర్మ ప్రాగ్ధక్షిణాపరాంతోనిధి రేవాసరిత్సలవలయ భూమి తర్రయై అనేక సామంత మకుటమణిఖచిత చరణ యుగళుడయినాడు.

ఈపూరు (1) పొలమును శాసనాల్లో మాధవవర్మకు “త్రివరనగరభవన గత సుందరీ పృథ్వీసందన” అనే బిరుదం ఉంది. త్రివరనగరం సర్మదా నదిపై జబ్బల్ పూర్ సమీపంలోని త్రిపురి లేక తేవార్ అని కొందరి అభిప్రాయం. సర్మదా (రేవా) నదివరకు తన ప్రాజ్ఞాన్ని విస్తరింపజేసిన మాధవవర్మ ఈ బిరుదం ధరించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. అయితే త్రివరనగరం తేవార్ కాదని, తీవరదేవుని నగరమని ఇటీవల ఆచార్య వి. వి. మిరాషీ గారొక వాదం ప్రారంభించినాడు. శరభపురీకుల ఆనంతరం దక్షిణకోసలాన్ని పాలించిన పాండు వంశీయుల్లో సుప్రసిద్ధుడు తీవరదేవుడు. ఆతణ్ణి ఓడించి విష్ణుకుండుల అధికారాన్ని మాధవవర్మ దక్షిణకోసల వరకు విస్తరింపజేసినాడని మిరాషీగారి అభిప్రాయం. కాని తీవరదేవుని కాలాన్ని గురించి తీవ్ర వివాదాలున్నాయి. మాధవవర్మ ఆనంతరం చాలాకాలానికి గాని తీవరదేవుడు సింహాసనం ఎక్కలేదని ఆ బిరుదానికి త్రివర నగర మూడు గొప్ప పట్టణాలై వుండవచ్చునని ఆజయమిత్ర శాస్త్రిగారి అభిప్రాయం.

కళింగ దండయాత్ర తరువాత మాధవవర్మ వేంగి సమీపంలోని దెందులూరు పురానికి రాజధానిని మార్చినాడు. వేల్పూరు విష్ణుకుండి శాఖావంశానికి కేంద్రమయింది. మాధవవర్మ బ్రాహ్మణ మతాభిమాని, గొప్ప కర్మిష్ఠి; సువర్ణ గర్భ ప్రసూతుడు ఏకదశాశ్వమేధ బహుసువర్ణ, పౌండరీక, పురుషమేధ, వాజపేయ, యుధ్య, షోడశీ, రాజసూయ, ప్రాథిరాజ్య ప్రజాపత్యాద్యనేక వివిధ వృతుతర సహస్రయాజియై పరమేష్ఠిత్యాన్ని సాధించినాడు. వినయ సంపన్నుడు; పరిపాలనాదక్షుడు. శాలివాహన విక్రమాదిత్యులపై ఇతణ్ణి గురించి, ముఖ్యంగా ఈతని న్యాయశీలతను గురించి కథలు ప్రచారంలో ఉన్నాయి. ఈతడు గొప్ప పండితుడు; ఇతనికి ‘జనాశ్రయ’ బిరుదం ఉంది. ‘జనాశ్రయ చందోవిచ్చిత్రి’ అనే చందోగ్రంథానికి కర్తయని తెలుస్తుంది. ఇంతటి సుప్రసిద్ధుడైనందునే తరువాతి కాలంలో ఆంధ్రదేశాన్ని పాలించిన కాకతీయులు మాధవవర్మను తమ వంశకర్తగా చెప్పుకొన్నారు.

మాధవవర్మ ఆనంతరం విక్రమేంద్ర బట్టారకుడు సింహాసనం ఎక్కినాడు. ఈతని శాసనాలు లభించలేదు. ఈతని పుత్ర పౌత్రుల శాసనాలనుండి ‘విష్ణుకుండి వాతాటక వంశద్వయాలంకార జన్మ’ అనీ ‘పరమ సౌగత’ అనీ ‘మహాకవి’ అనీ ఇతణ్ణి గురించి తెలుస్తుంది. అయితే ఇతడు రచించిన కావ్యాలేమీ లభించలేదు. ఈతని మంచితనం అవకాశంగా తీసుకొని వేల్పూరులో దేవవర్మ కుమారుడు మాధవవర్మ స్వతంప్రతించినాడు. ఈతడు కందారవంశాన్ని పూర్తిగా నిర్మూలించి ‘త్రికూట మలయాధిప’ బిరుదాన్ని సంగ్రహించినాడు. ఈతని

ఈపూరు (2) శాసనం 47వ రాజ్య సంవత్సరంలో ఇవ్వబడింది. బహుశా వేల్పురు రాజ్యం ఏర్పడినప్పటినుండి మాధవవర్మ తన రాజ్యవర్షాలను లెక్కించి వుంటాడు.

విక్రమేంద్రభట్టారకుని కుమారుడు ఇంద్రవర్మ కాలంలో విష్ణుకుండి రాజ్యానికి శత్రువుల అలజడి అధికమయింది. 'భూభంగకర వినిర్ధూత సమగ్ర దాయాదస్య' అనే వర్ణనవల్ల ఇంద్రవర్మను దాయాడు లెదిరించినారని స్పష్టము. వీరు వేల్పురు మాధవవర్మ, అతని ఆనుయాయులు. మాధవవర్మ స్వతంత్రం చడమేకాక విష్ణుకుండి సింహాసనాన్ని ఆశించినట్లు కనిపిస్తుంది. ఇంద్రవర్మకు వ్యతిరేకంగా కన్నడ, ఆంధ్ర సరిహద్దుల్లో విజృంభిస్తున్న చాళుక్యుల సహాయం పొందడానికి కూడ అతడు వెనుకాడలేదు. ఏలేశ్వరంలో రణవిక్రమ బిరుదం ఉన్న శాసనాలున్నాయి. శాసనలిపి ఆరో శతాబ్దానిది. చాళుక్య వంశస్థాపకుడైన మొదటి పులకేశి బిరుదాల్లో రణవిక్రమ ప్రసిద్ధమయింది. బహుశా పులకేశి మాధవవర్మకు శహాయంగా వచ్చివుంటాడు. కాని ఇంద్రభట్టారకునిపై పులకేశికి స్పష్టమైన విజయం లభించిందని చెప్పలేము. అయితే నాడు మొదలు చాళుక్యులు విష్ణుకుండుల ననుసరించి 'అశ్రయ' పదం ఉన్న బిరుదులు ధరింపసాగినారు. మొదటి పులకేశి 'సత్యాశ్రయ' బిరుదం ధరించినాడు. ఇంద్రవర్మ మాధవ వర్మనునిర్ణించి వేల్పురురాజ్యాన్ని 'చక్రవర్తిశ్చేతం'లో కలుపుకొని వుంటాడు.

ఇంద్రవర్మ దాయాదులతో, పులకేశితో యుద్ధంలో నిమగ్నుడై వుండగా అతణ్ణి తుదముట్టించే ఆశయంతో కళింగసామంతులు కూటమిగా ఏర్పడి కాలు దువ్వినారు ఈ విషయాన్ని పృథ్వీ మూలుని గోదావరి శాసనం చెబుతున్నది. ఈ శాసనంలో పృథ్వీమూలునితోబాటు అధిరాజుఇంద్ర, ప్రతాపశీలుల ప్రస్తావన ఉంది. అధిరాజు ఇంద్రుడు సుప్రతీకమనే యుద్ధగజాన్ని సంహరించినాడట! సుప్రతీకం ఈశాన్య దిగ్గజం, కుముదం నైఋతి దిగ్గజం. అందుచేత అధిరాజు ఇంద్రుడు కళింగ గంగ వంశస్థుడైన ఇంద్రవర్మ అని కుముదం ఇంద్రభట్టార కునకు సూచనఅని, ఈ యుద్ధంలో ఇంద్రభట్టారకుడు ఓడి మరణించినాడని నిన్ను మొన్నటివరకు చరిత్రకారులు అభిప్రాయపడినారు. కాని, అధిరాజు ఇంద్రుడు తమిళ-మండలంలోని మామల్కుడివాని, ఆయుదోపజీవి అయిన బ్రాహ్మణ వీరు డని; అతడు, పృథ్వీమూలుడు ఇంద్రభట్టారకుని మిత్రులేగాని శత్రువులుగారని ఇటీవల నేలటూరు వెంకటరమణయ్యగారు రుజువు చేసినారు. అదీకాక అనేక చాతుర్ధంతనమర విజయాధిగతాశేష చక్రవర్తి శ్చేతాధిపత్యస్య' అన్న శాసన పాశ్యాన్ని బట్టి ఇంద్రవర్మ ఆ యుద్ధంలో విజయం పొంది, తన తండ్రి నిర్మించిన స్వామిరాజ్యానికి భంగం వాటిల్లకుండా పరిపాలించినాడని చెప్పవచ్చు.

ఇంద్రభట్టారకుడు చేసిన చివరి యుద్ధం మౌఖరిరాజైన ఈశానవర్మతో జరిగింది. ఈశానవర్మ శులిక, ఆంధ్రరాజులను జయించినట్లు చెప్పుకున్నాడు. బహుశా ఈతడు దక్షిణ దిగ్గయయాత్రకు రాగా ఇంద్రవర్మ ఎదిరించి పరాజయం పొంది వుండవచ్చు. ఈశానవర్మ కుమారుడు శర్వవర్మ రాణి ఇంద్రభట్టారికాదేవి. దీన్నిబట్టి ఇంద్రభట్టారకుడు తన కుమార్తెను ఈశానవర్మ కుమారునికిచ్చి పెండ్లిచేసి మౌఖరులతో మైత్రి నెరపినాడని చెప్పవచ్చు.

ఇంద్రవర్మ మరణానంతరం ఆతని కుమారుడు రెండో విక్రమేంద్ర భట్టారకుడు సింహాసనం ఎక్కినాడు. విక్రమేంద్రుడు పిన్నవయస్కుడైనా మురితి మందలి అతణ్ణి సింహాసనం ఎక్కించినట్లు తెలుస్తుంది. రెండో విక్రమేంద్రుడే విష్ణుకుండులో చివరివాడు. ఈతని 'సకలభువన రక్షాభరణై కాశ్రయ' బిరుదం చాళుక్యుల 'సమస్త భువనాశ్రయ' బిరుదాన్ని స్ఫురణకు తెస్తుంది.

ఇంద్రవర్మ కాలంనుండి విష్ణుకుండి రాజ్యం శత్రుపరవేష్టితమయింది తుమ్మలగూడెం (2) శాసనం ప్రకారం రెండో విక్రమేంద్రుని పదకొండో రాజ్యవర్షంలో పల్లవ సింహవర్మ విష్ణుకుండి రాజ్యంపై దండెత్తినాడు. విక్రమేంద్రుడి దాడిని తిప్పికొట్టినట్లు కన్పిస్తుంది. దాన్యకటకంలో పల్లవ సింహవర్మ శాసనం దొరికింది. ఈ యుద్ధం దాన్యకటక పరిసరాల్లో జరిగి వుంటుంది. విజయం సాధించి విక్రమేంద్రుడు వేల్పూరులో పరమభట్టాచికాపహదేవి విహారానికి దాసధర్మాలు చేసినాడు పల్లవుల తోటి యుద్ధంలో పృథ్వీమూలుడు విక్రమేంద్రునకు అండగా నున్నాడనే సూచన తుమ్మలగూడెం (2) శాసనంలో ఉంది.

విక్రమేంద్ర పృథ్వీమూలులు పల్లవులతో పోరాడుతుండగా పిష్టపురంలో రణదుర్జయ పృథ్వీమహారాజు స్వతంత్రులైనాడు. పృథ్వీమహారాజు గొల్లవల్లి శాసనం ఆతని 48 వ రాజ్య సంవత్సరానిది. లిపినిబట్టి ఈ శాసనం ఆరవశతాబ్ది చివరికి, ఏడోశతాబ్ది ప్రారంభానికి చెందుతుంది. దుర్జయలనుండి వేంగీప్రాంతాన్ని చాళుక్యులు జయించినట్లు వారి శాసనాలు చెబుతున్నాయి. రెండో పులకేశి మారు టూరు శాసనాన్నిబట్టి క్రీ.శ. 616 - 17 నాటికి ఆతడు వేంగి నాక్రమించినాడు. పృథ్వీమహారాజు 50 సంవత్సరాలు పాలించి పులకేశిదే పరాజితుడై మరణించి నాడని భావించితే ఆతని 50 వ పాలనా సంవత్సరం క్రీ.శ. 616 అవుతుంది. ఆతడు స్వతంత్రుడయినది 566 లో (616-50). ఆదే సంవత్సరంలో విష్ణుకుండి రాజ్యంపై పల్లవ సింహవర్మ దాడి జరిగింది.

రాజధానికి మరలిన విక్రమేంద్రుడు నైస్యాన్ని సమకూర్చుకొని పృథ్వీమహారాజుపై వెడలినాడు. ఈ దండయాత్ర సందర్భంలోనే బహుశా తుండి శాసనం ఇచ్చి వుంటాడు. పృథ్వీమహారాజుతో జరిగిన యుద్ధంలో విక్రమేంద్రుడు మరణించడంతో విష్ణుకుండి వంశం అంతరించింది.

రణదుర్ఘయులు

పృథ్వీమహారాజు తాండివాడ, గొల్లవళ్ళి శాసనాలనుండి మూడుతరాల రణదుర్ఘయులు తెలుస్తున్నారు. రణదుర్ఘయుడు మూలపురుషుడైనందున వీరి సీపేర వ్యవహరించటం వరిపాటి అయింది. వీరు శ్రీరామకాశ్యపగోత్రజులు. రణదుర్ఘయుడు విష్ణుకుండి మాధవవర్మ సమకాలికుడు, కళింగరాజ్యాన్ని వాసిష్ఠుల నుండి జయించి మాధవవర్మ రణదుర్ఘయుని తనకు సామంతుడుగా పిష్టపురంలో నియమించినాడని చెప్పవచ్చు అందుకు కృతజ్ఞతతో రణదుర్ఘయుడు తన కుమారునకు విక్రమేంద్రుడని పేరు పెట్టుకొని వుంటాడు.

విక్రమేంద్రుని కుమారుడే పృథ్వీమహారాజు. ఈతడు గొప్ప పరాక్రమ వంతుడు. విజేత. స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించి, రెండో విక్రమేంద్రవర్మను ఓడించి వధింపడమేగాక ఉత్తరాన కటక్ వరకు దండయాత్రలు జరిపినాడు. ఈతని గొల్లవళ్ళి శాసనం విరజానగరం (జాజ్ పురి-కటక్ జిల్లా) నుండి ఇచ్చింది.

చివరికితడు చాళుక్యులతో జరిగిన పిష్టపుర, కునాళ యుద్ధాలలో ఓడి మరణించినాడని చెప్పవచ్చును.

పల్లవులు

శాతవాహన సామ్రాజ్యం ప్రాగ్ధక్షిణభూమిలో విజృంభించిన పల్లవులు శాతవాహన అనంతరీకులందరిలో సుప్రసిద్ధులు. శాతవాహనులకు అనంతరం బసవాసీచుటునాగులకు సామంతులుగా ప్రత్యక్షమైన పల్లవులు వివాహసంబంధం ద్వారా నాగరాజ్యాన్ని బడసి ఇక్ష్వాకులను తుదముట్టించి కృష్ణానది వరకు తీరాంధ్రాన్ని ఆక్రమించి మూడున్నర శతాబ్దాలు పాలించినారు. కర్మరాష్ట్రానికై ఆనందగోత్ర, శాలంకాయన, విష్ణుకుండి వంశాలతో పల్లవులు తీవ్రపోరాటాలు జరిపినారు. చివరకు క్రీ. శ. 616 లో రెండవ పులకేశి కర్మరాష్ట్రాన్ని ఆక్రమించి, 630 లో పల్లవులూరు యుద్ధంలో గెలిచిన తరువాతనే పల్లవులు తమ దృష్టిని కేవలం తమిళ మండలంపై కేంద్రీకరించి తమిళ రాజులయినారు అయిననూ తుంగభద్రాతీర ప్రాంతాల్లోని తెలుగుబోధులు, బాణులు, వైదుంబులు, నెల్లూరు లోని బోయలు చాలాకాలం వరకు పల్లవులకు సామంతులై వుండేవారు.

పల్లవోత్పత్తి దక్షిణ భారత చరిత్రలోని జటిల సమస్యలలో ఒకటి. ఎందరు చరిత్రకారులున్నారో ఈ సమస్యకు అన్ని పరిష్కారాలున్నాయి. పల్లవులు వాకాటకవంశ శాఖయని జయస్వాల్ గారి వాదము. ఇరు వంశాలవారు భారద్వాజ గోత్రులు. వైదిక హిందూమతాభిమానులు కావడం; నాగవంశంతో సంబంధం చేయడం వారి వాదానికి ఆధారము. కాని, వాకాటకులు, పల్లవులు ఇంచుమించు ఒకే సమయంలో ఉత్తర, దక్షిణాపథాలలో అధికారానికి వచ్చినారు. అందుచేత ఒకరు మరొకవంశ శాఖ అనిడానికి అవకాశం లేదు. పల్లవుల శాసనాలలో వాకాటకులతో వారికి సంబంధం ఉన్న సూచన కన్పించదు. వాకాటకులు

ఉత్తరాది నాగవంశంతో సంబంధం లేని వారు పల్లవులను సంబంధం దక్షిణాది చుట్టునాగులతో. అందుచే జయస్వాత్ గా వాదము అంగీకారయోగ్యం కాదు.

శ్రీకృష్ణస్వామి ఆయ్యంగారు తొంద్రైమండలం జన్మభూమిగా ఉన్న కళ్ళారులే పల్లవులనినారు. కళ్ళారులు దొంగతనానికి ప్రసిద్ధి. తమిళ భాషలో 'పల్లవ' పదానికి 'దొంగ' అని అర్థం ఉంది అందుచేత పల్లవులు కళ్ళారులు ఒకరేనని ఆయ్యంగారి సిద్ధాంతము. కాని, ఆయ్యంగారే మరొక సందర్భంలో పల్లవులు శాతవాహన సామ్రాజ్యం దక్షిణ భూములనుండి తమిళ భూములలో ప్రవేశించినారనినారు. దీన్నిబట్టి ఏదేశం నుండి తమ దేశంలో ప్రవేశించినందు వల్లనే పల్లవులను తమిళులు 'దొంగలు' అని పిలిచారనడం సమంజసం.

ఇంతకంటే విచిత్రమైన సిద్ధాంతం సింహళ దేశీయులైన రసనాయగంగారు ప్రతిపాదించినారు. "శింషుద్దికారం" అనే తమిళ గ్రంథానికి 14 వ శతాబ్దిలో వచ్చిన వ్యాఖ్యానంలోని కథ ఈ సిద్ధాంతానికి ఆధారం. తమిళదేశాన్ని పాలించే 'నెదుమూడికిలి'కిని 'మణిపల్లవం' (జాప్పా) పాలిస్తున్న నాగరాజకుమారైకు గాంధర్వ వివాహఫలితంగా జన్మించిన తొంద్రైమాన్, తొంద్రై మండలానికి ప్రభువై, తన మాతామహ స్థానమైన (మణి) పల్లవమును తన వంశనామంగా గ్రహించినాడని, అతని సంతతివారే పల్లవులయినారని ఈ సిద్ధాంతసారము. పల్లవులు తమిళులే అయితే వారి పేర్లలో తమిళ సంస్కరము గోచరింపకుండ దానికి కారణం తెలియదు; వారు వాడిన భాష ప్రాకృత సంస్కృతములు; పోషించినది బౌత్తరాహసంస్కృతి, వారి మొదటి శాసనాలు తమిళ దేశంలోగాక ఆంధ్రదేశంలో లభించినాయి. అందుచే రసనాయగంగారి సిద్ధాంతం చరిత్ర విరుద్ధమైన కట్టుకథ మాత్రమే.

పల్లవోత్పత్తి సమస్యను మొట్టమొదట చర్చించినది లూయి రైస్ పండితుడు. 'పల్లవ' పదం 'పహవ' నుండి వచ్చిందని, భారతదేశానికి వచ్చి స్థిరపడిన పహవులే పల్లవులైనారని అతని సిద్ధాంతం. రావు బహద్దూర్ వెంకయ్య, డూబె, విన్సెంట్ స్మిత్ గార్లు రైస్ సిద్ధాంతాన్ని స్వల్పమైన మార్పులతో అంగీకరించినారు. అయితే పల్లవులు ఆంధ్రదేశానికి ఎప్పుడు వచ్చి స్థిర పడినారో కాలనిర్ణయం చేయలేము. పురాణాల్లో ఆంధ్రులు, పహవులు, ములకలు మొదలైన జాతులన్నీ సుధ్య అసియాలోని వక్షనదీతీరంలో ఉన్నారని సూచిస్తున్నాయి. కృష్ణాముఖద్వారంలోని 'పల్లవబొగ్గ' నుండి పదివేలమంది బౌద్ధులు మహాదేవభిక్షుని నాయకత్వంలో సింహళానికి వెళ్ళినారని సింహళ ఐతిహ్యమైన 'మహావంశ' (క్రి.శ. 4 - 5 శతాబ్దాల నాటిది) చెబుతున్నది పల్లవబొగ్గ లేక పల్లవబొగ్గము వద్దన నేటి పలరాడుకు సరిపోతున్నది. ములకలపల్ల ములకలనాడు, ఆళ్వకులపల్ల ఆళ్వక రాష్ట్రము, ఆంధ్రులపల్ల ఆంధ్రావతము ఏర్పడినట్లే పల్లవులు (పహవులు) స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకున్న ప్రాంతమే

పల్లవభోగ్యమయినట్లు చెప్పవచ్చు పహ్లావులు శాతవాహన సామంతులుగా కర్నూలుజిల్లా ప్రాంతాలను పాలించినట్లు నాణక సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. అందు చేత ఆభీర, నాగ, ఇశ్వాకు, శాలంకాయనుల వలె పల్లవులు శాతవాహనులకు సామంతులై; గుంటూరు, కర్నూలు మండల ప్రాంతాలను పాలిస్తూ, బలవంతులై స్వాతంత్ర్యం సంపాదించిన మీదట జాతినామాన్ని వంశనామంగా గ్రహించి వుంటారు.

ఆంధ్రదేశంతో సన్నిహిత సంబంధం ఉన్న పల్లవుల శాసనాలు వదునారు లభించినాయి. వానిలో నాల్గు ప్రాకృతంలోను, మిగిలినవి సంస్కృతంలోను ఉన్నాయి. ప్రాకృత శాసనాలు : (1) సింహవర్మ మంచికట్టు శిలాశాసనం, (2) యువమహారాజు శివస్కందవర్మ మైదవోలు శాసనం, (3) మహారాజాధి రాజ శివస్కందవర్మ హిరహడగళ్ళి శాసనం, (4) శ్రీ విజయస్కందవర్మ కోడలు, యువమహారాజు బుద్ధవర్మ భార్య, బుద్ధ్యంకరుని తల్లి చారుదేవి బ్రిటిష్ మ్యూజియం శాసనం.

సంస్కృత శాసనాలు : (1) విజయస్కందవర్మ ఒంగోడు (1) శాసనం, (2, 3) సింహవర్మ వేసంత, శక్రపట్టణం శాసనాలు, (4, 5) యువమహారాజు విష్ణుగోవుని నెడుంగరాయ, ఉరువపల్లి, శాసనాలు, (6, 7, 8, 9) (రెండో) సింహవర్మ ఒంగోడు (2), పికిర, మంగడూరు, విశవట్టి శాసనాలు, (10) విజయ విష్ణుగోవుని చురశాసనం (11) నన్దివర్మ ఉదయేందీరం శాసనం, (12) కుమారవిష్ణువు చందలూరు శాసనం. ఇవిగాక దర్శి శాసన ఖండం, వాయలూరు స్తంభశాసనం. వేలూరుపాళెయం శాసనము ఆంధ్ర పల్లవుల చరిత్రకు సహాయకారులు.

ఇన్ని శాసనాలు ఉన్నప్పటికీ పల్లవుల కాలాన్ని, వంశవృక్షాన్ని నిర్ణయించడంలో అనేక సమస్యల నెదుర్కొనవలసి వస్తున్నది. ఈ శాసనాలు ఏ శకాన్నీ ఉదాహరించడం లేదు ఏ శాసనం నుండి కూడ సంపూర్ణ వంశ వృక్షం లభించడంలేదు. అయినా సమకాలిక చారిత్ర పరిణామాలు, సంఘటనల నుండి ఈ క్రింది సూచనలు లభిస్తున్నాయి:

(1) పై శాసనాలలో మొదటిదాని బాష దక్షిణదేశంలోని శాసనబాష ప్రాకృతం నుండి సంస్కృతానికి పరివర్తన చెందుతున్న సంది యుగానికి చెందింది. ఇది క్రీ.శ. 300 ప్రాంతమని చరిత్రకారుల నిర్ణయం.

(2) సముద్రగుప్తుని దండయాత్ర సందర్భంలో కంచిన విష్ణుగోవుడు పాలిస్తున్నట్లు అలహాబాద్ ప్రశస్తి పేర్కొన్నది. 'విష్ణుగోప' అనే పేరు పల్లవ శాసనాలలో తరచు కనిపిస్తున్నందున 'కాంచేయక విష్ణుగోవుడు' పల్లవరాజే గాని మరొక వంశస్థుడు కాదు. సముద్రగుప్తుని దక్షిణ దండయాత్ర క్రీ.త. 350 ప్రాంతంలో జరిగిందని అందరూ అంగీకరించినదే.

(3) జైన భూగోళశాస్త్ర గ్రంథమైన 'లోకవిభాగ' రచన క్రీ.శ. 458 లో పూర్తయింది (శా.శ. 380). ఇది పల్లవ సింహవర్మ 22 వ రాజ్య సంవత్సరము. అంటే సింహవర్మ సింహాసన మెక్కింది క్రీ.శ. 436 అని స్పష్టమవుతున్నది.

(4) తూర్పు గంగారాజైన మాధవవర్మ తన పెనుగొండ శాసనంలో తనను పల్లవ స్కందవర్మ, తన తండ్రి అయ్యవర్మను స్కందవర్మ తండ్రి సింహవర్మ సింహాసనం ఎక్కించినారని చెప్పుకొన్నాడు. లిపినిబట్టి పెనుగొండ శాసనం క్రీ.శ. 475 ప్రాంతానిదిగా అంగీకరిస్తున్నారు.

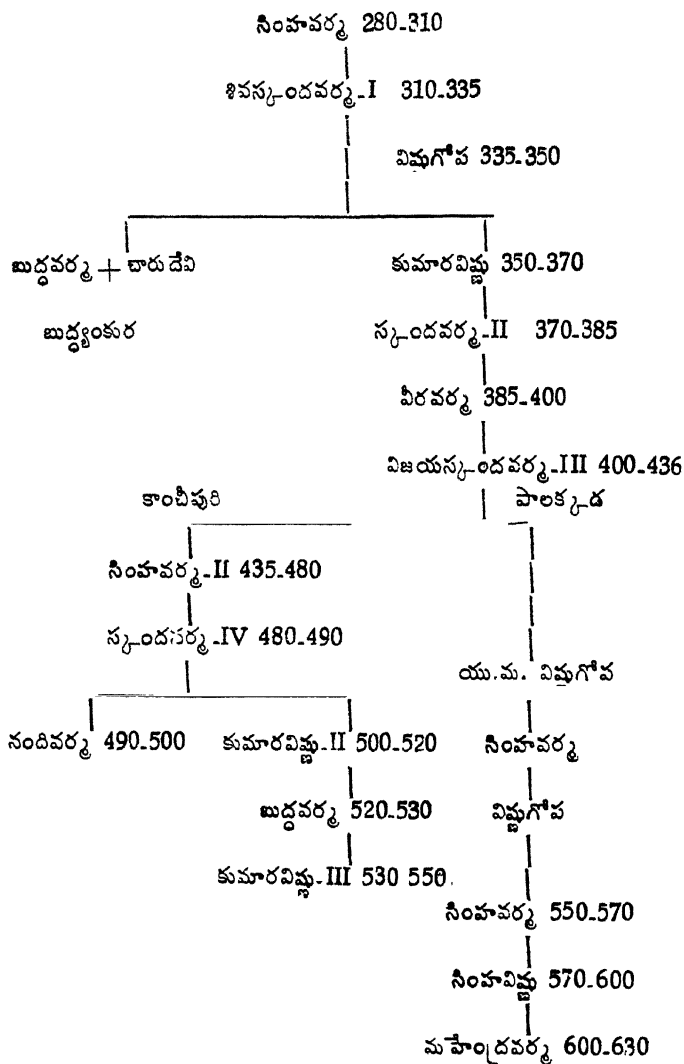
(5) తుమ్మలగూడెం (2) శాసనాన్నిబట్టి విష్ణుకుండి రెండో విక్రమేంద్రు నకు పల్లవ సింహవర్మకు క్రీ.శ. 566 లో యుద్ధం జరిగినట్లు తెలుస్తున్నది.

(6) మహాపల్లవులలో మూడోవారైన మహేంద్రవర్మకాలం క్రీ.శ. 600-630 అని తెలుస్తున్నది.

ఈ సూచనలు ఆధారంగా ప్రాచీన పల్లవుల కాలాన్ని సంశ్లేషణను స్థూలంగా నిర్ణయించవచ్చు.

ప్రాకృత శాసనాలలోని పల్లవులు, సంస్కృత శాసనాల పల్లవులు భిన్న శాఖీయులని, మహాపల్లవుల వాఙ్మయాల కంటే ప్రత్యేకమైనవారనీ వాదాలున్నాయి. సంస్కృత శాసనాలు ఆంధ్రప్రాంతంలోనే లభ్యమయినాయి కాబట్టి వానిలోని రాజులకు కాంచీపురంతో సంబంధం లేదని మరొకవాదం. ఈ వాదములు యదార్థములు కావు విషయ స్కందవర్మ ఒంగోడు (1) శాసనం లిపిలో, ఖాషలో ప్రాకృత శాసనాలకు చాల దగ్గరగా ఉంది. అందలి కుమారవిష్ణువు ప్రాకృత శాసనాల శివస్కందవర్మకు చాల సన్నిహితుడు, బహుశా కుమారుడై యుండవలె. ఈ విషయ స్కందవర్మ కుమారుడు సింహవర్మ వేసంత శాసనం, సింహవర్మ ప్రహేతుడు నందివర్మ ఉదయేందీరం శాసనం, సింహవిష్ణు చందలూరు శాసనం కాంచీపురినుండియే ఇచ్చినారు. చందలూరు శాసనం అందలి మొదటి కుమారవిష్ణువు శత్రుహస్తగతమైన కాంచీపురిని ఆక్రమించి పాలించినాడని స్పష్టంగా చెబుతున్నది. కాబట్టి సంస్కృత శాసనాల పల్లవులకు కాంచీపురంతో సంబంధం లేదనడం అసంగతం. అయితే, సింహవర్మకాలంలో తమ్ముడైన యవమహారాజు విష్ణుగోపుని ఆంధ్రప్రాంతంలో తన రాజప్రతినిధిగా నియమించినట్లు కనిపిస్తుంది. యు.మ. విష్ణుగోపుని సంతతివారు సార్వభౌములకు విధేయులుగా ఆంధ్రప్రాంతాన్ని స్వతంత్ర ప్రతిపత్తితో బహుశా పాలక్కడ లాజదానిగా పాలించినారు. చందలూరి శాసనంలోని రెండో కుమార విష్ణువుతో ప్రధానశాఖ అంతరించగా పాలక్కడ శాఖీయుడైన సింహవిష్ణువు కంచి సింహాసనాన్ని అధిష్టించి మహాపల్లవులకు మూలపురుషుడైనాడు.

ప్రాచీన పల్లవ వంశవృక్షం

సింహవర్మ (మంచికల్లు) వల్లపల మూలపురుషుడు. ఇతనికి పీఠకూర్చి (దర్శి, వాయల్నాడు) అనే బిరుదుంది. పుత్రపౌత్రులతణ్ణి బహుభక్తారక అని సగౌరవంగా వ్యవహరించినాడు. సింహవర్మ ఇక్ష్వాకులకు సామంతుడుగా బహుశా కర్మరాష్ట్ర ప్రాంతాలను పాలిస్తూ, వారిపై తిరుగుబాటు చేసినాడు. విజయపురిపై దాడి సందర్భంలోనే మంచికల్లు జీవశివస్వామి ఆలయంలో శాంతి స్వస్థ్యయనాలనాశించి తైర్థికులకు దానధర్మాలోనర్చినాడు. అనంతరం తొంద్రే మండలం ఏలే నాగుల రాకుమారైన పెండ్లాడి కాంచీపురాదీశుడయినాడు. తొంద్రే మండలాన్ని (అవురనాక్) బసరనాగ పాలిస్తున్నట్లు టాలెమీ వ్రాసినాడు (క్రీ. శ. 130). ఈ నాగులు బసవానీ చుటునాగ వంశశాఖ ఆయిపుండవచ్చు. కాంచి సింహాసనమాక్రమించి సింహవర్మ తనకుమారుడు యువరాజు శివస్కంద వర్మను ఆంధ్రపథంపై రాజ్యప్రతినిధిగా నియమించినాడు. ఈ విధంగా క్రీ.శ. 300 ప్రాంతంలో పల్లవవంశం స్వతంత్రమై పల్లవరాజ్య నిర్మాణం జరిగింది.

మంచికల్లు మినహా మిగిలిన ప్రాకృతశాసనాలలోని శివస్కందవర్మ లందరూ ఒక్కరే; ఇతడు సింహవర్మ కుమారుడు. ఈతని కాలానికి (క్రీ. శ. 310-355) చుటునాగులు ఆంతరించడంచేత శివస్కందవర్మ కర్ణాటక ప్రాంతాల నాక్రమించి, కృష్ణా తుంగభద్రా కావేరీనదుల మధ్య ప్రాంతంలో విస్తరించిన తన సార్వభౌమత్వానికి నూతనగా అగ్నిష్టోమ, ఆశ్వమేధ, వాజపేయాలు చేసినాడు. ధర్మమహారాజు బిరుదం ధరించినాడు. ఈతని కాలంలో ఆంధ్రపథాన్ని యువ మహారాజు బుద్ధవర్మ ఏలినాడు. బుద్ధవర్మ బార్యు చారుదేవి; కుమారుడు బున్ద్యంకురుడు.

శివస్కందవర్మ చివరికోణాల్లోనే పల్లవ రాజ్యానికి ప్రమాదం వాటిల్లింది కర్ణాటకలో కదంబవంశ స్థాపకుడైన మయూరశర్మ పల్లవులపై విజృంభించి నట్లు తాలగుండ శాసనం నుండి తెలుస్తున్నది. ఈ తిరుగుబాటు జరిగే సందర్భం లోనే బహుశా శివస్కందవర్మ మరణించినాడు. అనంతరం ఆనతికాలానికే సముద్రగుప్తుని దక్షిణ దండయాత్ర జరిగింది (క్రీ.శ. 345-50). నాడు విష్ణు గోవుడు కాంచీ పాలకుడుగా ఆలహాబాద్ ప్రళన్తి పేర్కొంటున్నది. ఈ విష్ణు గోవుడు పికిర, మంగడూర్ మొదలైన శాసనాల యువమహారాజు విష్ణుగోవుడు ఒక్కరేననే కొందరి అభిప్రాయము (డా॥ రమేశన్) సరికాదు. యు.మ. విష్ణు గోవుని కాలంలో అతని అన్న సింహవర్మ కాంచీపాలకుడు. అదీగాక యు.మ. విష్ణుగోవుని పేర్కొంటున్న శాసనాలకంటే ఒంగోడు (1) శాసనం ప్రాచీనమైనది. ఈ శాసనంలోని రాజులు శివస్కందవర్మకు యు. మ. విష్ణుగోవునకు మధ్యకాలంలోనివారై యుండవలె. కాబట్టి ఆలహాబాద్ ప్రళన్తిలోని కాంచీయక విష్ణుగోవునకు యు. మ. విష్ణుగోవునకు చాల కాలవ్యవధి వున్నట్లు

స్వప్నమవుతున్నది. కాంచేయక విష్ణుగోపుడు శివస్కందవర్మ తమ్ముడో కుమారుడో అయి వుంటాడు.

సముద్రగర్భుని దండయాత్రవల్ల ఏర్పడిన సంక్షోభంలో ఉత్తరాంధ్రంలోని కర్మరాష్ట్రంలో కందారులు స్వతంత్రులైనారు. దక్షిణంగా కావేరీమండలంలో తంజావూరు ప్రాంతంలో చోళులు విజృంభించినారు. ప్రాచీన తమిళవాఙ్మయంలో ప్రస్తుతి తెక్కిన కడకాలచోళుని విజయాలు బహుశా ఈ కాలానికి చెందినవని భావించవచ్చు. ఇట్టి రిస్టితిలో విష్ణుగోపుడు రాజ్యత్యాగంచేసి సమర్థుడైన కుమార విష్ణువుకు సింహాసనం అప్పగించినాడు. విష్ణుగోపుడు నిస్సంతుగా మరణించియుండవచ్చు. అందుచేత పల్లవ శాసనాలలో అతని ప్రసక్తి కన్పించదు. అసమర్థులైన వారిని తమ వంశవృక్షంలో పేర్కొనకపోవడంకూడ మన రాజవంశాల సంప్రదాయమే గదా!

కుమారవిష్ణువు కదంబులతో సమాధానానికివచ్చి ఇతర తిరుగుబాట్లనణచి వల్లవ ప్రతిష్ఠను పునరుద్ధరించి ఆశ్వమేధం చేసినాడు (ఒంగోడు 1). ఇతని పోత్రుడైన విజయ స్కందవర్మ మహా వీరుడు. కృష్ణానది వర్యంతం దండయాత్రలు చేసి కందారుల నోడించి తిరిగి కర్మరాష్ట్రంలో పల్లవాధికారాన్ని స్థాపించినాడు. ఈతడు చోళులు (విజలాంబ్రావ) నుండి దానశాసనం ఇచ్చినాడు. బహుశా ఆ సమీపంలోనే కందారులతో యుద్ధం జరిగివుంటుంది. స్కందవర్మ ప్రజాపాలనదక్ష, వంచమలోకపాలక, సర్వశాస్త్రార్థనిర్ణయతత్వజ్ఞ అనే బిరుదులు దాల్చినాడు.

స్కందవర్మకొడుకు రెండో సింహవర్మ ప్రాచీనపల్లవులలో సుప్రసిద్ధుడు. లోకవిభాగ, పెనుగొండశాసనము పేర్కొంటున్నది ఈ సింహవర్మనే. శత్రు పట్టణం శాసనాన్ని ఇతడు తన 41 వ రాజ్య సంవత్సరంలో ఇచ్చినాడు కాబట్టి ఈతడు క్రీ.శ. 436 లో సింహాసనం ఎక్కి, 480 వరకు పాలించినాడని నిర్ణయించవచ్చు.

సింహవర్మ అనేక సమరావలంబ విజయ యశుడు. స్వవిక్రమాక్రాంత నృపత్రీ నిలయుడు. కనీసం ఈతడు ఉత్తర, పశ్చిమ దిగ్గయయాత్రలు జరిపి నట్టితని వేసంత, శత్రుపట్టణం శాసనాలు నిదర్శనం. సింహాసనం ఎక్కినవెంటనే కర్మ రాష్ట్రం వరకు దాడి జరిపి, విష్ణుకుండి గోవిందవర్మ ఆక్రమించిన పల్లవ రాజ్యభాగాలను స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. విష్ణుకుండుల దక్షిణవిస్తరణ నరికట్టి ఉదేశ్యంతో సామ్రాజ్యం ఉత్తర సీమల్లో తమ్ముడు, యువరాజైన విష్ణుగోపుని ప్రతినిధిగా నిలిపినాడు.

అనంతరం సింహవర్మ సామ్రాజ్యం పశ్చిమ సరిహద్దులపై దృష్టిమరల్చినాడు. నాటికి పశ్చిమాంధ్ర ప్రాంతాలలో బాణులు విజృంభిస్తున్నారు. మొదట్లో

వీరు కర్నూలు జిల్లాలోని వర్మతారణ్య ప్రాంతాల్లో ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. మయూరశర్మ బృహద్వాణుని నుండి కష్టం పుచ్చుకున్నానని చెప్పుకున్నాడు. క్రమంగా వీరు అనంతపురం, కోలారు, ఉత్తర ఆర్కాటుజిల్లా ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించినారు కోలారు జిల్లాలోని నందగిరి, అనంతపురం జిల్లాలోని పరివిపుర (పరిగి) వీరి ప్రధాన కేంద్రాలు. బాణుల విజృంభణ నరికట్టే ఆశయంతో సింహవర్మ గంగ కదంబవంశాల మధ్య సంఘర్షణలో జోక్యం కలిగించుకొని కర్ణాటకంలో పీఠవిహారం చేసినాడు. గంగ అయ్యవర్మకు (హరివర్మ) సింహాసనం ఎక్కించినాడు.

సింహవర్మ ధర్మచింతనగల రాజు. రాజర్షి. గుణసర్వసన్తోహాడు. ధర్మ మహారాజు బిరుదం ధరించిన పరమభాగవతుడు.

సింహవర్మ అనంతరం స్కందవర్మ కూడ కర్ణాటక రాజకీయాల్లో జోక్యం కలిగించుకొని మాధవవర్మను గంగసింహాసనం ఎక్కించి సహాయకారిగా ఉన్నాడు.

నందివర్మ సింహాసనం ఎక్కడంతో పల్లవవంశానికి దుర్జినాలు ప్రారంభ మయినాయి. ఆంధ్రదేశ స్థానిక చరిత్రలో శాసనాల్లో ప్రళ నీకేక్కిన త్రిలోచన పల్లవుడు నందివర్మయేనని కొందరి అభిప్రాయం. త్రిలోచనపల్లవ కరికాలచోళ గాథల్లో చారిత్రక సత్యంలేదని ఆచార్య నీలకంఠ శాస్త్రిగారి నిర్ణయం. నందివర్మ రేనాటిచోడులను సామంతులుగా చేసుకొన్నాడుగాని కదంబుల చేతుల్లో ఓడి పోయినట్లు కన్పిస్తుంది. మృగేశ్వరవర్మ (475-490), రవివర్మ (497-537) పల్లవుల నోడించినట్లు చెప్పుకొన్నారు. ఈ పరాజయాలతో కాంచీపురినైతే శత్రు హస్తగతమైంది ఇట్టి పరిస్థితుల్లో కుమారవిష్ణువు కాంచీపురిని ఆక్రమించి అచట పల్లవ వంశాన్ని పునరుద్ధరించినాడు. కుమారవిష్ణువునకు అతని కుమారుడు బుద్ధవర్మ సహాయం చేసినాడు. బుద్ధవర్మను 'చోళనైర్వాబ్ధిబడబాగ్ని'గా వర్ణించి నందున కాంచీపురిని ఆక్రమించిన శత్రువులు రేనాటిచోడులని భావించవచ్చు. కదంబ శాసనాల్లో కన్పించే 'చండదండ' బుద్ధవర్మ అయిఉండవచ్చు. కదంబులపై విజయం సాధించి రేనాటిచోడులను తిరిగి సామంతులుగా చేసుకున్నాడు. కుమారవిష్ణువు తన విజయాన్ని ఆశ్వమేధం ద్వారా ప్రకటించినాడు. బుద్ధవర్మ అనంతరం మూడో కుమారవిష్ణువుతో కాంచీపురి పల్లవ శాఖ క్రీ.శ. 550 ప్రాంతంలో అంతరించింది.

పాలకర్మ శాఖ

తన సామ్రాజ్యంలో ఆంధ్రప్రాంతాలను ప్రత్యేక రాష్ట్రంగాచేసి, తమ్ముడు యువమహారాజు విష్ణుగోపుని సింహవర్మ నియమించినట్లు చెప్పినాము. విష్ణుగోపుడు అన్నకు విధేయుడుగా పాలించినాడు. ఈతని వంశస్థుల శాసనాలు

(ఉరువవల్లి, నెడుంగరాయ, విశవట్టి) ఎక్కువభాగం పాలక్కడనుండి ఇవ్వబడి నందున అదియే వారి రాజధాని అయిపుండవచ్చు. నెల్లూరుజిల్లాలోని పులికాట్ (ప్రళయకావేరి) ను పాలక్కడగా గుర్తిస్తున్నారు. చిత్తూరు నెల్లూరు, ప్రకాశం మండలాయి, గుంటూరు మండలంలో అధికభాగం ఈ రాజ్యంలో చేరినాయి. యు.మ. విష్ణుగోపుని అనంతరం అతని కొడుకు సింహవర్మ పాలక్కడరాజ్యాన్ని స్వతంత్రంగా పాలించినట్లు కన్పిస్తుంది. ఈతని మంగడూరు శాసనాన్నిబట్టి ఈతడు వెంగో రాష్ట్రంలో దానధర్మాలు చేసినాడు వెంగో రాష్ట్రం వేంగీయని కొందరి నిర్ణయం. కాని, నాడు వేంగిలో విష్ణుకుండులు బలవంతులై యున్నారు. సింహవర్మ బలవంతుడేగాని వేంగీ రాష్ట్రంలో నాడు దానధర్మాలు చేయగల సామర్థ్యం ఉన్నవాడా అనేది అనుమానం. చిత్తూరు, నెల్లూరు మండలాలలో కొన్ని ప్రాంతాలు వేంగోరాష్ట్రంగా వ్యవహారంలో ఉన్నట్లు ఆచటి శాసనాలవల్ల తెలుస్తుంది. అదే మంగడూరు శాసనంలోని వేంగోరాష్ట్రంగా భావించడం యుక్తము. సింహవర్మ అనంతరం అతని కొడుకు విజయవిష్ణుగోపుడు పాలక్కడ రాజ్యం ఏలినాడు.

మహాపల్లవ శాళి

రాజసింహుని వాయలూరు స్తంభశాసనం నూచిస్తున్నదాన్నిబట్టి విజయ విష్ణుగోపుని కుమారుడు సింహవర్మ 550 లో కాంచీపుర సింహాసనం అధిష్టించి మహాపల్లవ వంశానికి మూలపురుషుడయినాడు. సింహవర్మ మహాపరాక్రమ వంతుడు క్రీ.శ. 566 లో కర్మ రాష్ట్రంపై దండెత్తి రెండో విక్రమేంద్రునితో పోరాడినాడు. ఈ యుద్ధం వివాహసంబంధంతో ముగిసినదని, విక్రమేంద్రుడు తన కుమార్తెను సింహవర్మ కొడుకు సింహవిష్ణువునకిచ్చి పెండ్లి చేసెనని, ఆ వివాహ ఫలితమే మహేంద్రవర్మ యని కొందరి (సి. శివమూర్తిగారు) అభిప్రాయము. ఏమైనా ఇది జరిగిన అనతి కాలానికే విష్ణుకుండివంశం అంతరించి కృష్ణానదివరకు పల్లవాధికారం చెలామణి అయింది. మహేంద్రవర్మ కాలంలో (600-630) బాదామిలో రెండోపులకేశి విజృంభించి దక్షిణాపథ ఆధిపత్యాన్ని సంకల్పించినాడు. క్రీ.శ. 617 నాటికి కర్మరాష్ట్రాన్ని పులకేశి జయించినాడు. అనంతరం 630 లో పులకేశి పల్లవరాజ్యంపై దండెత్తి, కాంచీపురి వరకు నడచినాడు. కాంచీనగరికి 15 మైళ్ళదూరంలో ఉత్తరంగా ఉన్న పల్లలూరుదగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో మహేంద్రవర్మ పరాజయం పొందినాడు. దక్షిణ తీరాం ద్రాన్ని చాళుక్యులక్రమించినారు. పల్లవుల ఆంధ్రదేశాధిపత్యం అంతరించింది. చారు పూర్తిగా దాక్షిణాత్యులయినారు.

రేనాటిచోడులు

పల్లవ చాళుక్య సంఘర్షణల్లో నైనిక సంచలనం వల్ల రాయలసీమ ప్రాంతం రాజకీయంగా చైతన్యవంతమయింది. స్థానిక ఆటవికజాతులను జయించి వారి పాలనలో సామంత రాజ్యాలు నెలకొల్పే ప్రయత్నాలు పల్లవులు చాళుక్యులు చేశారు. ఫలితంగా రేనాటిచోడ, బాణ, వైదుంబ రాజ్యాల్ని ప్రాంతంలో ఏర్పడినాయి. వీరిలో తెలుగుచోడ లేక రేనాటిచోడులు ప్రథములు.

రేనాటి చోడులు సప్తసహస్రగ్రామ సమన్వితమైన రేనాడును (రేనాడు 7000 కడప, కర్నూలు, చిత్తూరు జిల్లాలు) 6,7 శతాబ్దంలో పాలించినారు. ఈ ప్రాంతమునే చోళవాడి అనేవారని, చోళుల జన్మస్థలం ఇదేనని కొందరి (బి. వి. కృష్ణారావుగారు) వాదము. రేనాటిచోడులు కాళ్యణగోత్రులు; సాంఘిక పరంగా గౌరవం సాధించి ఉన్నత వర్గాలలో చేరేవారికి కాళ్యణగోత్రాన్ని ధర్మ శాస్త్రాన్ని నిర్దేశించినాయి. కరికాలవంశస్తులమని చెప్పుకున్నారు. కావేరీనదికి వరదకట్టలు కట్టించే సందర్భంలో కరికాలుడు త్రిలోచన వల్లభుని నియమించె నన్న గాథ వీరి శాసనాల్లో మొదటిసారిగా కనిపిస్తున్నది. వీరి చరిత్రకు పుణ్య కుమారుని మాలెవాడు, దొమ్మెర నంద్యాల శాసనాలు; శ్రీకంఠచోళుని మద్రాస్ మ్యూజియం శాసనం ముఖ్యఆధారాలు. ఇటీవల దొరికిన పెదచప్పల్లి శాసనం గూడ శ్రీకంఠుడే అయివుండవచ్చు ఇవిగాక వీరివి అనేక శిలాశాసనాలున్నాయి. వీనికి చారిత్రకప్రాముఖ్యం లేదుగాని తెలుగుబాషాపరిణామంలోని ప్రథమదశలు గ్రహించడానికి చాల అమూల్యములు. ఈ శాసనాలన్నింటిలో కలుమెళ్ళ శాసనం మొట్టమొదటి తెలుగుశాసనంగా గుర్తింపుపొందింది.

ప్రచారంలో నున్న గాథలను బట్టి కరికాలుడు కడప ప్రాంతారజ్యాలను చేదించి వంటపొలాలుగా మార్చి పౌత్రపీఠగరం నిర్మించాడు; ఆ ప్రాంతమే పౌత్రపీఠాదై క్రమంగా రేనాడులో అంతర్భాగమయింది. కరికాలుని కొడుకు దాసవర్మ పాకనాడు (నెల్లూరు జిల్లా) రేనాడు, పౌత్రపీఠాదులను కలిపి పౌత్రపీఠం పాలించినాడు. అతని సంతతివారే రేనాటిచోడులని వారి శాసనాల నుండి తెలుస్తున్నది.

రేనాటిచోడుల మూలపురుషుడు నందివర్మ ఈతడు క్రీ.శ. 500 ప్రాంతంవాడు. ఈతని తండ్రి బహుశా పల్లవ నందివర్మకు సామంతుడై అతని పట్ల అభిమానంతో తన కొడుకునకు ఆ పేరు పెట్టివుంటాడు. కాని, నందివర్మ పల్లవులపై తిరుగుబాటు చేసినట్లు కనిపిస్తుంది. తిరిగి రెండో కుమారవిష్ణువు కాలంలో రేనాటిచోడులు పల్లవులకు సామంతులయినారు. నందివర్మకు సీంహ విష్ణు, సుందరానంద, ధనంజయవర్మ అనే కుమారులున్నారు. వీరిలో సుందరానంద, ధనంజయవర్మ రాజ్యాన్ని విభజించుకొని నిడుగల్లు, చీర్పులి రాజధానులుగా

పాలించినారు. వీరి శాసనాలలో 'ఎరిగల్ ముత్తురాజు, ఎరిగల్ దుగరాజు అనే పేర్లు తరచుగా కనిపిస్తాయి. నిడుగల్లుకు రూపాంతరమే ఎరిగల్. తిప్పలూర్ శాసనాన్ని బట్టి పుణ్యకుమారుడు చీర్పులినుండి పాలించినట్లు స్పష్టము. చీర్పులి శాఖయే ప్రధానమైన శాఖ.

నందివర్మ పౌత్రుడు మహేంద్రవిక్రమవర్మ. ఇతనికి 'ముదితశిలాక్షర' 'నవరామ' అనే బిరుదులున్నాయి. ఇతడు శబ్దశాస్త్రసారంగతుడు. పల్లవులు నడిపిన పాండ్య, చేర దండయాత్రలలో సీతడు ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించినట్లు తెలుస్తుంది. ఈతని చోళమహారాజు బిరుదం స్వతంత్ర ప్రతివత్తిని సూచిస్తున్నది.

మహేంద్రవిక్రమవర్మ కుమారుడు పుణ్యకుమారుడు (625 - 50). రేనాటి చోడులలో స్వప్రసిద్ధుడు ఈతని పాలనలో రేనాటిచోడులు ఉచ్చస్థితిలో ఉన్నారు. సర్వస్వతంత్రుడుగా వ్యవహరించినా పుణ్యకుమారుడు కొంతకాలం పల్లవులకు అనంతరం చాళుక్యులకు సామంతుడుగా నుండినట్లు అతని బిరుదాలవల్ల తెలుస్తుంది. పోర్ముఖరామ, పురుషశర్ధూల, ఉత్తమోత్తమ అనే బిరుదులు పల్లవ మహేంద్రవర్మ బిరుదుల్ని, 'పృథ్వీవల్లభ' బిరుదం చాళుక్యుల బిరుదును సూచిస్తున్నవి. ఈతని రాణి వసంతపోరి. ఈమె పేరు నయితం చాళుక్యసంబంధియే. పుణ్యకుమారుని అనంతరం విక్రమాదిత్య, శళికుమార, విక్రమాదిత్య సత్యాదిత్య మొదలైన వారు పాలించినారు. సత్యాదిత్యుడు (క్రీ.శ 750 ప్రాంతము) రేనాడును, సిద్ధి రాష్ట్రము 1000 ను కలిపి పాలించి చోళమహారాజాధిరాజు బిరుదం ధరించినాడు.

సత్యాదిత్యుని అనంతరం రేనాటిచోడవంశం షీణించింది. వీరి సార్వభౌములైన బాదామి చాళుక్యులు గూడ బలహీనులయినారు. ఇదే సమయంలో రేనాడు సమీప ప్రాంతాలలో నొలంబులు, వైదుంబులు విజృంభించి, తమ కలహాలలోనికి చోడుల నిద్దినారు. చివరి చోడులలో నొకడైన ఎలచోళమహారాజు తిరుగల్లుచెంత వైదుంబుల చేతిలో నోడిపోయినాడు. ఇదే సమయంలో రాష్ట్ర కూటాధిపుడైన ముప్పూడి గోవిందుడు తుంగభద్రాతీరం వరకు ఆక్రమించినాడు. చాళుక్యులకు సామంతులైన రేనాటిచోడులను నిర్మూలించడమే ఆశయంగా రాష్ట్రకూటులు వైదుంబులను వారిపై పురికొల్పినారు. రేనాటిలో నిలువనీడలేక, చోడులు తూర్పు చాళుక్య రాజ్యానికి వలసబోయి, కొణిదేన, కందుకూరు, నెల్లూరు మొదలైన స్థావరా లేర్పరచుకొన్నారు. రేనాడును వైదుంబ గండ త్రినేత్రుడు ఆక్రమించినాడు.

యుగవిశేషాలు

శాతవాహన చాళుక్యుల మధ్యకాలంలో (క్రీ.శ. 200-600) ఆంధ్ర దేశ రాజకీయాలకు తీరప్రాంతమే కేంద్రమయింది. రాయలసీమ ప్రాంతం కొంతగాను తెలంగాణం పూర్తిగాను రాజకీయ ప్రాముఖ్యం కోల్పోయినాయి. ఇందుకు కారణం, శాతవాహన యుగాంతానికి వాణిజ్యం, పరిశ్రమలు ఊడించి వ్యవసాయమే ఆర్థిక వ్యవస్థకు కీలకం కావడం. తీరాంధ్రంలో పలురాజ్యాలేర్పడి రాజవంశాలు వరస్పర యుద్ధాంధ్రంలో మునిగితేలినాయి రాజులు 'అనేక సమరా వాప్తవిజయ' వంటి బిరుదులు ధరించినారు. పాలనాయంత్రాంగం క్లిష్టమయింది. వ్యవసాయం ప్రధాన పరిశ్రమ కావడంతో రాజుకు రైతుకు మధ్య భూభామందు లేర్పడి, ఆర్థిక సామాజిక వ్యవస్థలో నూతన పరిణామాలకు కారణమయింది. బ్రాహ్మణమతశాఖలైన శైవవైష్ణవాలు రాజాదరణతో జనవ్యాప్తి సాధించి. బౌద్ధం నానాటికీ ఊడించింది. బౌద్ధంలో తాంత్రిక పూజా విధానం విస్తరించింది. తెలుగు భాష ప్రాథమిక పరిణామదశలు గడిచి శాసన భాషగా ప్రచారంలోనికి రావడం ఈ యుగ ఆంధ్ర సాంస్కృతిక జీవితంలో ఒక గొప్ప విశేషం.

పాలనావిధానం

శాతవాహన పరిపాలనావిధానాన్నే కొద్దిమార్పులతో ఈ యుగంలో అనుసరించినారు. రాజులు నిరంకుశలేగాని శ్రుతిస్మృతివిహితంగా ప్రభుత్వం నిర్వహించినారు. రాజులు వివిధ శాస్త్రాల్లో పండితులై న్యాయనిర్వహణాది విషయాలలో సుశిక్షుతులైనట్లు శాసనాలనుండి తెలుస్తున్నది. ధర్మమహారాజు, వంచమలోకపాలకాది బిరుదులు నాటి ప్రభువుల ధర్మనిరతిని సూచిస్తున్నాయి. రాజుకు సలహా ఇచ్చి సహాయంచేయడానికి మంత్రిమండలి ఉండేది. అత్యవసర పరిస్థితుల్లో మంత్రిమండలి ప్రత్యేకాధికారాలు నిర్వహించేది. తన శాసనాల్లో రెండో విక్రమేంద్రుడు 'ప్రకృతిమండలేన శైవవేదవ ఆరోపితరాజ్యభార' అని చెప్పుకున్నందున బాల్యంలోనే ఇతణ్ణి మంత్రిమండలి సహాయంతో ఎక్కించినట్లు భావిస్తున్నాడు. యువ రాజులు రాకుమారులు పరిపాలనలో రాజుకు తోడ్పడేవారు ముఖ్యంగా పల్లవులలో కుమారునిగాని, సోదరునిగాని యువరాజ్యపట్టాభిషిక్తునిజేసి 'యువమహారాజు' బిరుదంతో పాలనాభారం వహించజేయడం ఆచారంగా ఉండేది. ఇక్ష్వాకుల కాలంలో మహాతలవర, మహాదండనాయక బిరుదులు ధరించిన సామంతులు రాజుకు సాయం చేసేవారు తరువాతకూడ అమాత్య, సేనాపతి, మహాదండనాయక, కోష్ఠాగారాది ఉద్యోగులు రాజుకు అండగా ఉండేవారు. వరరాజులను జయించి అశ్వమేధ రాజసూయాల ద్వారా సార్వభౌమత్వం ప్రకటించుకోవడం వారి ఆశయం. అందుచేత తరచు పోరాటాలు జరుగుతుండేవి. విష్ణుకుండి మూడవవర్మ, పల్లవ సింహవర్మ దిగ్విజయయాత్ర తొనర్చినారు. కొందరు

రాజులు 'ధర్మవిజయ' అనే బిరుదం దాల్చినారు. ఈ బిరుదాన్ని సరిగా నిర్వచించడం సాధ్యం కాదు. సైన్యంలో గజబలానికి ప్రాముఖ్యం ఇచ్చేవారు. చాతుర్థంత యుద్ధాలలో విష్ణుకుండులు ఆడలేదనివారు. కందారరాజు అంధ్రాధిపతి గజఘటలను సంగ్రహించినాడట.

స్థానికపాలనలో ప్రాంతీయ భేదాలు కన్పిస్తున్నాయి. శాతవాహనులవలె బృహత్పలాయనులు రాష్ట్రములను ఆహారములని పిల్చినారు. ఆహారాధిపతి వ్యాప్తుడు. ఇక్ష్వాకులు తమ రాజ్యాన్ని రాష్ట్రములుగా విభజించి సామంత ప్రభువుల పాలనలో నుంచినారు. వీరి సామంతులలో వూగీయులు, చాళుక్యులు, బహుళా పల్లవులు ముఖ్యులు సామంతులు రాజధానిలోనేవుంటూ మహాదండ నాయక, మహాసేనాపతి ఉద్యోగాలలో రాజుకు బోధ్యుడేవారు. ఒకేవ్యక్తి రెండు మూడు ఉద్యోగాలు సయితం నిర్వహించేవాడు. శాలంకాయనులు తమ రాజ్యాన్ని విషయాలుగా విభజించి విషయాధిపతులను లేక దేశాధిపతులను నియమించినారు. వీరి గ్రామాధికారికి ముతుడ అని పేరు. విష్ణుకుండులు విషయము, రాష్ట్రము పర్యాయపదాలుగా వాడినారు. అధికార పురుషులు, మహాత్తరులు అనేవారు విషయాధిపతులు. ప్రతి విషయంలోను దేశాక్ష పటాలాధిక్యత అదీనంతో ఒక కార్యాలయం ఉండేది. మాతరుల శాసనాల్లో కుమార అమాత్యులనే ఉద్యోగుల ప్రసక్తి ఉంది.

పల్లవులరాజ్యం విస్తీర్ణంలో పెద్దదైనందున పాలనాయంత్రాంగం క్లిష్ట తరమై ఉద్యోగిబృందం పెద్దదిగా ఉండేది. వారు రాష్ట్రాలను పథము, రాష్ట్రము - ఆంధ్ర పథము, కర్మరాష్ట్రము, వెంగో రాష్ట్రము, ముంధక రాష్ట్రము - అని వ్యవహరించినారు. రాష్ట్రాలపై సారాంశంగా రాకుమారులే పాలకులుగా ఉండేవారు. రాష్ట్రాన్ని బోగాలుగా, మాడబములుగా విభజించినారు. కర్మరాష్ట్రంలో కవచకారభోగం ఉండేది. మాడబికుడు మాడబంప్రి అధికారి. పల్లవ శాసనాల్లో ధాన్యకటకం, తాంబ్రావ (చేబోలు), దళసపుర (దర్శి), మేన్మాతుర, పాలక్కడ తరచుగా కన్పిస్తున్నాయి. ధాన్యకటకం ఆంధ్రపథానికి; మిగిలినవి రాష్ట్రాలకో, మాడబాలకో కేంద్రాలని చెప్పవచ్చు. వీరి శాసనాల్లో కన్పించే ఉద్యోగుల అధికార విధులను స్పష్టంగా నిర్వచింపలేము. రథికులు రాష్ట్రోద్యోగులు, అమావపదం రాష్ట్రామాత్యులనుద్దేశించింది. దేశాధిక్యత, ఆయుక్తక నియుక్తులు మండలాధిపతులు; అద్యక్షులు, రాజపల్లతులు ప్రభుత్వ పర్యవేక్షకులు; రహస్యాధిక్యత బహుళా విశ్వాసామాత్యుడు. గుమిక, అరణ్యాధిక్యత అనేవారు స్థానిక సైనికోద్యోగులు. శాతవాహనులకాలంలో కూడ గుమిక ప్రస్తావన ఉంది. బహుళా సరిహద్దు రాష్ట్రాలపై నియమించిన సైనిక రాజువలెనిదియే గుమికుడు. రాజశాసనాలను బహిరంగపరచే ఉద్యోగి శాసన

సమరాంతకుడు; మహాబలాధిక్యత, దండనేత్ర శాసనాలు అమలుపరిచేవారు. పల్లవ, గోపల్లవులు గ్రామోద్యోగులు; బహుశా ఒక సంరక్షణ వీరి ప్రత్యేక ధర్మము.

ప్రభుత్వ ఆదాయానికి భూమిశిస్తుతోపాటు పెక్కు పన్నులుండేవి. ఉప్పు, పంచదారలపై పన్నులు విధించేవారు. విశవర్జితాంశలో వృత్తిపన్నుల ప్రసక్తి ఉంది. లోహ, చర్మకారులు, సాలీలు జూదగాంధ్రు, మంగలివాండ్రు, దొమ్మర్లు కూడ వృత్తిపన్ను చెల్లించేవారు. వినోదగృహాలు పన్ను చెల్లించేవి. వివాహంలో ఇరుపక్షాలు పన్ను చెల్లించవలె. ప్రభుత్వోద్యోగుల పాద, వెన్న, మజ్జిగ, పూలు, పండ్లు, కసపులను వసూలుచేసేవారు. నేరస్థిరయానికి అగ్ని, జల, విష పరీక్షలుండేవి. వీనిని దివ్యములు అనేవారు న్యాయక్షేపరుడైన మధవవర్మకు "అపసిత వివిధ దివ్య" అనే విరుదుండేది. దేశంలో నైసికులు, గూఢచారులు విచ్చలవిడిగా తిరిగేవారు. దండయాత్రల సందర్భంలో రాజశిబిరానికి అవసరమైన సదుపాయాలను ఆయా గ్రామ ప్రజలు చేయవలె. అందుచేతనే 'రాజ సామీప్యం' ఈతిబాదలలో ఒకటిగా పేర్కొన్నారు. ఇట్టి పరిస్థితులవల్ల నాటి ప్రజాజీవనం సుఖంగా ఉండేది కాదని తెలుస్తున్నది. రాజు లెంతవరకు ప్రజాపితైకతత్వరూపి అనుమానాస్పదము.

సాంఘిక ఆర్థిక పరిస్థితులు

శాతవాహన యుగాంతానః రోమన్ సామ్రాజ్యంతో వాణిజ్యం షీఢించివరి శ్రమలకు నష్టంవాటిల్లి వ్యవసాయంపై ప్రజాసేవకం వృష్టి మరలడంతో వివరీతమైన ఆర్థిక సాంఘిక పరిణామాలు జరిగియి. ప్రభుత్వావధానానికి ప్రధాన సాధన మైచందు. ప్రభువులు వ్యవసాయభివృద్ధిపట్ల శ్రద్ధ వహించినారు. శ్రీచాంత మూడుడు అనేక పారణ్యకొద గోళతసహస్ర హలశతసహస్రప్రదాయి. కరికాలుడు పీఠాకిసీ సువర్ణముఖీ. దులపధ్య ఉదవులు చేదించి కొత్త గ్రామాలు, నగరాలు నిర్మించినాడు. త్రిలోచనసల్లపునకు 'అడవులు చేదించినాడు' అనే అర్థం ఇచ్చే 'కాదువెట్టి' బిరుదం ఉంది. రాజుల బ్రాహ్మణులకు మతసంస్థలకు భూదానాలు విరివిగాచేసేవారు. అక్కడక్కడ బౌద్ధ సంస్థలకుగూడ భూదానాలు లభించినాయి. 'భూమిదానాత్ పరం నాస్తి' అనేవాచం ప్రచారమయింది. ఈ దేవ బ్రాహ్మణసామ్రాజ్యాలను కూడ్రులు సాగుచేసేవారు. అయితే దానశాసనాల చివర్లో కనిపించే వ్యాసగీతలు కొంత సాంఘిక సంఘర్షణను సూచిస్తున్నాయి. భూదానం నష్టపరచినవారికి ఇహంలో రాజదండన, మరణాంతరం రౌరవాదినరకప్రాప్తి అనే హెచ్చరికలవల్ల నాటి బ్రాహ్మణుల, ఇతర మతసంస్థల దానభూములకు ప్రజాసేవం ఆటంకాలు కల్పించి ఉంటారనే అభిప్రాయం కలుగుతుంది.

“బ్రహ్మన్యం విషం ఘోరం, నవిషం విషముచ్యతే విషం ఏకాకినం హంతి బ్రహ్మన్యం పుత్ర పౌత్రికం” అంటూ బ్రాహ్మణులసొత్తు హానించినవారి వంశ నాశనం జరుగుతుందనే మెచ్చరిక కూడ జరిగింది క్రమంగా శూద్రులు స్త్రీయ ఆర్థికదుస్థితివల్ల నాటి పరిణామాలతో సమాధానపడి దేవబ్రాహ్మణ మాన్యాలను సాగుచేయసాగినారు. ఈ భూగ్రామదానాలు అష్టాదశపరిహారయుక్తంగా జరిగేవి. ఈ పరిహారాలవల్ల దానగ్రహీతలకు హక్కులు అధికారాలు సంక్రమించి ఆర్థికంగా రాజకీయంగా బలపడి వారు సాంఘికౌన్నత్యాన్ని సాధించగలిగేవారు. ఈ విధంగా గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో రాజుకు రైతులకుమధ్య భూస్వామికవర్గం బలపడసాగింది.

ఐతే రాజ్యంలోని పంటపొలం యావత్తూ రాజుదే అనే మౌలిక భూస్వామ్య సూత్రం అమలులోలేదు. రాజక్షేత్రం పరిమితమై మిగిలిన పంటపొలం వ్యక్తులకుగాని గ్రామాలకుగాని సమిష్టిగా చెందేది రాజక్షేత్రాలకు వెలుపల భూమిని దానం చెయ్యాలి వచ్చినపుడు రాజు ఆ భూమిని కొని దానంచేసేవాడని ఉర్దాం శాసనంద్వారా తెలుస్తున్నది.

గ్రామాలలో చేతివరిశ్రమలు జరుగుచున్నట్లు విశపట్టి శాసనం సూచిస్తున్నది. కాని, ఇందలి ఉత్పత్తి ఉద్దేశ్యం గ్రామ అవసరాలను తీర్చడమేగాని దేశీయ విదేశీయ వాణిజ్యంగా కన్పించదు. శాతవాహన ఇక్ష్వాకు శాసనాల్లో తరచు కన్పించే నిగమ సభల, నెట్టిగహపతుల శ్రేణుల ప్రస్తావన ఈ యుగశాసనాల్లో లేకపోవడం విశేషం. గత యుగంలోని ద్రవ్యసంబంధమైన ఆర్థిక విధానం కూడ ఖీణించింది. ఇక్ష్వాకుల ఆనంతరం నాణేలు ముద్రించినవారు విష్ణుకుండులే. కాని, శాతవాహనుల నాటి పనితనం విష్ణుకుండుల నాణేలలో కన్పించదు. విష్ణుకుండుల నాణేలకుపయోగించిన లోహం కూడ చవక బారుది; రాగి మలామా చేసిన ఇనుము అని తెలుస్తున్నది. దీనివల్ల నాటి దేశ ఆర్థిక దుస్థితి స్పష్టమవుతున్నది పరిశ్రమలు, వాణిజ్యం ఖీణించడంతో ప్రాచీన నగరాలు, వానిని కలిపే రహదారులు నష్టపడినాయి. ఈ పరిణామాలవల్ల చైతన్యయుతమైన శాతవాహనయుగ నాగరిక జీవనవిధానం ఖీణించి, స్వయం పోషకమై, బాహ్యసంబంధాలు పరిమితమైన గ్రామీణ జీవితవిధానం పెరిగింది.

నాటికి వర్తమ్యవస్థ ఇంకా మనీభవించలేదు. వైదికయుగంలో ప్రారంభమైన ఆలవిక వైదేశిక జాతుల సంస్కృతీకరణ కొనసాగింది. బృహత్పలాయనులు శకులని వైన పేర్కొన్నాము. అదే విధంగా పల్లవులకు కారద్వాజ గోత్రం ద్వారా అగ్రవర్ణంలోకి ప్రవేశం లభించింది. పల్లవులు వైదిక ధర్మం ఘట్ట ప్రత్యేకాభిమాన ప్రదర్శించడానికి, ‘కలియుగ దోషావసన్న ధర్మోద్ధరణ సత్యసంపద’, అని చెప్పుకొనడానికి అదే కారణంగా బావింపవచ్చు; అయితే

చిరకాలం క్షత్రియధర్మం అనుసరించియుండి క్షత్రియులైనారు. బ్రాహ్మణ ధర్మాన్ని నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నారనే నెపంతో పల్లవుల మీపి పెద్ద పెద్ద జం ఎత్తిన కదంబ మయూర శర్మ సంతతివారు సయితం వర్మలైనారు. కదంబులు కూడ ప్రాయి కంగా అటవిక జాతియేననే అభిప్రాయం వుంది. బ్రాహ్మణులు వేదవేదాంగ ధర్మశాస్త్రవిదులై యజన, యజన, అధ్యయన, అధ్యాపన, దాన, ప్రతిగ్రహణ అనే షట్కర్మ నిర్వహణ వుండేవారు కాని, అధిరాజ ఇంద్రునివలె శస్త్రోప జీవులై ఉద్యోగ నిర్వాహకులైన బ్రాహ్మణుల సయితం లేకపోలేదు. అర్థికంగా బలవడి రాజకీయంగా ఉన్నతి సాధించినవారిలో బ్రహ్మత్వం మీద 'మోక్ష' అనాటికే ఏర్పడింది. విష్ణుకుండులు 'బ్రహ్మక్షత్రతేజోవృతాం' అని చెప్పుకొనడం లోను మాధవవర్మ పరమేష్ఠిత్వాన్ని సాధించిరాదని చాటడంలోను అతాపత్రయం ప్రతిపల్లిస్తున్నది. శాలంకాయను కానుకలు శాసనాలలో చతుర్వేదలైన రథకారుల ప్రస్తావన ఉంది. ధర్మశాస్త్రాలను అనుసరించి రథకారులు బ్రాహ్మజేతరులైన మిశ్రసంతతివారని తెలుస్తుంది. అయివప్పటి శాసనాంశాన్ని రెండు విధాలుగా సమర్థించవచ్చు. పూర్వకాలంలో బ్రాహ్మణులు సంగీత నాట్యాది శాస్త్రాలు శిల్పగమాలు అభ్యసించి, విద్యార్థుల కాయా శాస్త్రాలు బోధిస్తూ ఆయా కృషులను పర్యవేక్షణచేస్తూ ఉండేవారు. ఈ చతుర్వేద రథకారులు అట్టి బ్రాహ్మణులయి వుండవచ్చు. లేదా తమ వృత్తికి నాడున్న రాజకీయ ప్రాముఖ్యం పెల్ల అర్థికో న్నతి సాధించి తద్వారా బ్రహ్మత్వం పొందిన రథకారవృత్తులవారై యుండ వచ్చును. ఇక వైశ్య శూద్ర పర్ణాలను గురించి నాటి శాసనాల్లో వర్తమానం మృగ్యమే!

మత పరిణామాలు

శాతవాహన ప్రభుయం వైదికమతోద్ధరణోద్యమంతో జరిగినట్లు చూచి నాము. ఇక్ష్వాకు వంశస్థావకుడైన శ్రీధాంతమూలడు అశ్వమేధాది వైదికకర్మ లొనర్చి బ్రాహ్మణమతోద్ధరకుడైనాడు. అతని కాలంలో శ్రీవర్మత బౌద్ధజేత్రానికి కొంత దైన్యత వాటిల్లి వుంటుంది. ఇక్ష్వాకు అంతఃపురాంగనలు బౌద్ధమతాభి మానులు కావడంవల్ల ఛాంతములుని తరువాతి రాజులు బౌద్ధం పట్ల సహనం వహించినారు. అందుచే బౌద్ధం పునర్నిజ్జుంభించింది. ఇక్ష్వాకుల బౌద్ధ మతాదరణయే వారి పతనహేతువైనట్లు చెప్పవచ్చు. 'ఏర బ్రాహ్మణ మతాభి మానులైన పల్లవ బృహత్పలాయన విజృంభణకు ఇక్ష్వాకులు బలి అయినారు. ఇక్ష్వాకుల అనంతరం శ్రీవర్మతప్రాంతాన్ని ఏలినవారు పల్లవులే. పల్లవ బృహత్పలాయన శాలంకాయన విష్ణుకుండి వంశస్థులు వైదిక మతోద్ధరణమే రాజ ధర్మమని భావించినట్లు కనిపిస్తుంది. పల్లవులు ధర్మమహారాజు బిరుదం ధరించి నారు. ఈ మళాలలో పరమబ్రహ్మణ్యులు తరచు కనిపిస్తారు విష్ణుకుండుల

కాలంలో వైదికధర్మనిష్ఠ పరాకాష్ఠనందుకొన్నది. మాధవవర్మ ఏకాదశాశ్వ మేధావబృధస్సానముచే జగత్కల్మషాన్ని ప్రక్షాళనం చేసినాడట! సువర్ణ, పౌండరీక పురుషమేధ, సర్వమేధ ప్రాధిరాజ్య ప్రాజాపత్య రాజసూయాది అనేక దుష్కర్తృకృతువు తొనర్చినాడు. ఈతడు మూర్తీభవించిన వైదికధర్మనిష్ఠ వలె నున్నాడు సువర్ణగర్భ మహాదానాలు ఈ యుగంలో తరచూ కన్పిస్తాయి. బహుశా ఇవి మతాంతీకరణ లేక పవిత్రీకరణ క్రతువులయి వుంటాయి.

అయితే, శాతవాహన యుగానికి వైదికమతం పౌరాణిక మతంగా పరివర్తన చెందసాగింది. పౌరాణిక మతానికి శివ లేక విష్ణు ఆరాధన, దానధర్మాలు, తీర్థాటన ముఖ్యమైనవి. ఈ యుగానికి పౌరాణిక మతశాఖలయిన శైవ వైష్ణవాలు జనాదరణ పొందినాయి. ఇవి శాతవాహన యుగంలోనే ప్రారంభమయినాయి. విజయపురిలో శివునకు, విష్ణునకు, శక్తికి, మహాసేనునకు ఆలయాలున్నాయి. 'హిందూ' మతంలోని షష్టతాలకు వీరు కేంద్రాలు. నాటి రాజులలో పరమ మాహేశ్వరులు, పరమభాగవతులు ఉన్నారు. వైష్ణవం కంటే ఆంధ్రదేశంలో శైవమే ప్రాచుర్యం వహించినట్లు కన్పిస్తుంది ఇక్ష్వాకులు శైవులు; మహేశ్వరుడు బృహత్పత్రాయనులు ఇష్టదైవం; కాలంకాయనులు వృషభలాంఛనులు. విష్ణు కుండులలో ఇంద్రభట్టారక, ఏకమేంద్రవర్మలు (చిక్కుళ్ళ కా.) పరమ మాహేశ్వరులు. తూర్పుగంగులు గోకర్ణమహేశ్వరుని ఆరాధించినారు. శివునితో బాటు స్కంధ గణపతి ఆరాధన ఎక్కువయిందనడానికి నాటి స్కంధవర్మ, హస్తీవర్మ అనే పేరులే నిదర్శనం రుద్రజ్ఞ, నందిజ్ఞ, శివస్కంధ, రుద్రపురుష దత్త పేర్లు తరచుగా కన్పిస్తాయి. విజయపురిలో, చేబ్రోలులో మహాసేనాలయాలు వెలసినాయి. వృధ్వీమూలుడు పరమమాహేశ్వరుడనని చెప్పుకున్నాడు అమరావతి శిల్పాలలోనే గణముఖయతుడు కన్పిస్తాడు. మాధవ వర్మ (క్రీ. శ. 500) గణపతి ప్రతిష్ఠ చేసినట్లు వేల్పూరు శిలాశాసనం నుండి తెలుస్తున్నది. మృతులైనవారిపేర బాణలిండాలు వేయసాగినారు; అంటే లయకారుడుగా మహేశ్వరునకు పూర్తి గుర్తింపు వచ్చింది. వైష్ణవుడైన సూర్యునకు శివునితో పోత్తు కుదిరింది. మహేశ్వరులైన కాలంకాయనులు చిత్రరథస్వామి భక్తులు. సౌరపురాణం శివసూర్యులకు అభేదం సూచిస్తున్నది.

శైవంతో ఇంచుమించు సమంగా వైష్ణవం ప్రచారమయింది. ఇక్ష్వాకుల కాలంలోనే విజయపురిలో అష్టభుజస్వామిని ఆధీపులు నెలకొల్పినారుగదా! భాగవత పురాణం ప్రకారం దశుడు పునర్జీవితుడైన వెంటనే నారాయణుని విరాట స్వరూపాన్ని అష్టభుజస్వామిగా కీర్తించినాడు. పల్లవులలోని సింహవర్మ సింహపట్ట, పిష్టుగోపాలమూల వైష్ణవమతే పల్లవులు ఓందుకూరులో విష్ణుహర దేవాలయాన్ని దాలూరులో కులిమహాతారకనారాయణ ఆలయాన్ని నిర్మించి

పోషించినారు. శాలంకాయనులలో రెండో హస్తవర్మ రెండో నందివర్మ పరమ భాగవతులు. నందివర్మ త్రైలోక్య గాఢతైత్తివ్యశ్శహస్రామి భక్తుడు. హస్త వర్మ “భగవన్నారాయణ చరణానంతర తతోనగుశ్చైత శివస్తుత్తురు.” విష్ణుకుండు లలో పరమమాహేశ్వరులద్దరు మినహాయించి మిగిలిన వారందరూ వైష్ణవలే! విష్ణుని ఆవతారాలలో ముఖ్యంగా నరసింహ త్రివిక్రమ, రామ, కృష్ణ ఆవతారాలు జనాదరణ పొందినట్లు ఉండవల్లి, మొగల్ రాజపురం గుహశిల్పాల సాక్ష్యము. శ్రీ వర్మతస్యామి విష్ణుమూర్తి తొమ్మిదో ఆవతారమని చెప్పినాముగదా! కొండ మోటు నరసింహశిల్పం (క్రీ.శ. 400 ప్రాంతము) లోని వృష్టిపీఠం శిల్పాలవల్ల వ్యూహారాధన ప్రాచుర్యం వహించిందని చెప్పవచ్చు.

శైవవైష్ణవాలతోబాటు శక్తి ఆరాధన జరిగిందనడానికి నాగార్జునకొండలో బయల్పడిన హారీతిదేవాలయము, కొణిదెన, పెదముడియం శిల్పఫలకాలు నిద ర్శనం. దేవాలయాలలో సప్తమాతృకలను నెలకొల్పి ఆరాధించేవారు. వేజర్లలో చాల ప్రాచీనములైన సప్తమాతృకాశిల్పాలున్నాయి. శైవవైష్ణవశక్తి మతాల ప్రచార మైనప్పటికీ శాఖాభేదాలు విజృంభించలేదు. రాజులు స్వీయాభిమానాలకు అనుగుణంగా శైవ వైష్ణవాలను ఆనుసరించినారు గాని ఆశ్చర్యమతాలను పీడింపలేదు. ఈ సమరస దృష్టి శాలంకాయనహస్తవర్మ ధరించిన “వివిధ ధర్మప్రదానస్య” అనే బిరుదంలో స్పష్టమవుతుంది. అంతేగాక, పెదముడియంలో లభించిన శిల్ప ఫలకం నుండి నాడు భిన్నమత శాఖలమధ్య సామరస్యం ఉందని, పౌరాణిక ఆగమగాథలు స్పష్టరూపాన్ని ధరించి ప్రచారమైనాయని తెలుస్తున్నది. ఇటీవల కొణిదెనలో లభ్యమైన శిల్పంలో కూడ బ్రహ్మవిష్ణు శివలింగాలు దేవి ఉన్నాయి. ఈ శిల్పంకూడ త్రిమూర్తి ఆరాధనకు శాఖాసామరస్యానికి నిదర్శనంగా చెప్ప వచ్చు.

దేవాలయం మతానికి కేంద్రం కాసాగింది. ఇష్టానుకూల కాలంనుండి విజయ పురిలో ఆలయాలు నిర్మించినారు. వారి కాలానివే కొన్ని దేవాలయాలు కర్నూలు జిల్లా వీరాపురంలో ఇటీవల బయల్పడినాయి. పల్లవులు శాలంకాయనులు, విష్ణు కుండులు ఆలయాలు నిర్మించినట్లు చెప్పుకున్నారు ప్రాచీన ఆచారమైన తీర్థాటనం బహుశ్రవచారం పొందింది. క్షేత్రాలలో దానధర్మాలు చేసేవారు. విజయ పురి గొప్ప ‘హిందూ’ క్షేత్రం. అచట హారీతి ఆలయంలో సంతానం కాంక్షించిన స్త్రీలు గాజులు దానం చేసినట్లు తెలుస్తుంది. నేటికీ ఈ ఆచారం ఉండిగదా! మంచితల్లు శాసనం తైర్తికులకు ప్రస్తావిస్తున్నది. విజయపురి వలె వెల్పూరుకూడ బౌద్ధులకు హిందువులకు గూడ గొప్ప క్షేత్రం. అచట భూతగ్రాహకస్వామి (యముడు)కి గూడ ఆలయం ఉండేది. మాధవర్మ అచటనే గణపతి ప్రతిష్ఠ

చేసినాడు. భూర్నుగంగుల గోక రేశ్వరం నేటి ముఖలింగానికి నామాంతరమని కొందరి అభిప్రాయం.

ప్రాచీన సుతోద్ధరణ ఫలితంగా బౌద్ధం ఓణించిందిగాని మానిపోలేదు. ఇష్టానుకూల కాలంలోని బౌద్ధవిజృంభణ తాత్కాలికమే అయింది. అనంతర రాజ వంశాలచో బౌద్ధాన్ని పోషించినవారు అరుదు విష్ణుకుండి గోవిందశర్మ మహా రాణి పరమభట్టారామ మహాదేవి ఒక పహారం నిర్మించగా దానికి గోవిందవర్మ భూదానం చేసినాడు. గుణపాళ పురాధీశుడైన పృథ్వీమూలుడు అతని కుమార్తెపై హరివర్మ బౌద్ధ జైన సంస్థలకు భూదానాలు చేసినారు. ఇంతకు మినహా బౌద్ధ సంస్థలు ఈ యుగంలో పొందిన పోషణను గురించిన సాక్ష్యంలేదు. ఈ పరిణామానికి బ్రాహ్మణ సుతోద్ధరణలోపాటు నాటి ఆర్థిక పరిణామాలు చాలావరకు కారణం నాటి వనకు బౌద్ధాన్ని పోషించినవారిలో అధికులు. వర్తకులు, చేతి వనులవారు. వైన విసరించిన ఆర్థిక పరిణామాలవల్ల శ్రేష్ఠులు నిర్ధనులు కావడంతో బౌద్ధానికి పోషణ ఓణించింది. బౌద్ధులలో బహుశ్రుతీయ, పూర్వ శైల, అపరశైల, రాజగిరిక, సిద్ధార్థక శాఖ లేర్పడి ఐకమత్యం సళించింది. మహాయానసతం వర్ణిల్లడంతో బౌద్ధం వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోయింది. విహారాలలో దూపదీపాలతో పూజాదికాలు పెరిగి దేవాలయాలకు వానికి భేదం సన్నగిల్లింది. క్రమంగా బౌద్ధులు ప్రాకృతభాషను వీడి సంస్కృతంలో గ్రంథరచన పాగించి ప్రజలకు దూరమైనారు. ఈ యుగంలో భావవివేకునివంటి దార్శనికాచార్యులు లేకపోలేదు. భావవివేకుడు దాన్యకటకవాసి. దిక్షాగుడు సయితం కొంతకాలం వేంగి సమీపంలో ఉన్నాడని ప్రసిద్ధి. కాని వీరు మతప్రచారంకంటే తాత్త్విక చింతనలోనే కాలంగడిపినట్లు కన్పిస్తుంది. జనాదరణ తగ్గుతున్న ఈ సమయంలో అమానుషశక్తులను సాధించి ప్రజాదరణ పొందాలనే అసక్తితో బౌద్ధులు తాంత్రిక విద్యల నాశ్రయించడం ఫలితంగా మహాయానం వజ్రయానానికి దారితీసింది. వజ్రయానానికి సయితం జన్మభూమి ఆంధ్రదేశమే. బుద్ధుడే కాలవక్రతంత్రాన్ని దాన్యకటకంలో బోధించినాడని, దశబలుడు (బుద్ధుడు) దారణులను నిశ్చిప్తం చేసిందనే "దారణికోట" అనే పేరు వచ్చిందని గాథలు ప్రచారంలో ఉన్నాయి. దాన్యకటకానికి వజ్రవర్షణం అనే పేరున్నట్లు సింహళ గ్రంథాలనుండి తెలుస్తున్నది. దాన్యకటక సమీపంలోని కొండగుహలో వజ్రపాణి అర్చన జరుగుతోందని దారణులు (మంత్రాలు) తయారు చేస్తారని హుయన్సాంగ్ వ్రాసినాడు. వజ్రయాన సిద్ధాంత కర్తయైన సిద్ధాగాక్షనుడు ఆంధ్రదేశవాసి అని రామిరెడ్డి వల్లి శాసనంవల్ల తెలుస్తున్నది. దాన్యకటకం, సంఖరం, రామతీర్థం, శాలి

మూండాలు వజ్రయిన కేంద్రాలయినవనదానికి ఆ క్షేత్రాలలో దొరికిన వజ్రయానప్రతిమలే నిదర్శనం వజ్రాయానం ప్రబలదంతో నైతికంగా సేరసించి బౌద్ధం జనాదరణ పూర్తిగా కోల్పోవడంతో బౌద్ధక్షేత్రాలు నిర్ణయం కాసాగినాయి.

విద్యలు, వాఙ్మయము

బ్రాహ్మణమత విజృంభణతో సంస్కృత భాషకు, వైదిక విద్యలకు పోషణ లభించింది. ఇక్ష్వాకుల కాలంలోనే శాసనాల్లో సంస్కృతాన్ని వాడడం ప్రారంభమయింది. పంచదాసర, వంశస్థ మొదలైన వృత్తాలున్నాయి. వారి రతనానంతరం రెండుమూడు దశాబ్దాలకే శాసనాల్లో ప్రాకృతం స్థానాన్ని సంస్కృతం ఆక్రమించింది. నాటిరాజులు విద్యాభిమానులు, స్వయంగా విద్వాంసులు. వారిలో సర్వ శాస్త్రార్థ తత్వజ్ఞులు, మహాకవులు, వ్యాకరణ చందోళాశ్రు కోవిదులు ఉన్నారు. ఘటికలనే పేర కళాకాలాలు స్థాపించి పోషించినారు. వేంగి, కాంచి విద్యాకేంద్రాలయినాయి. శాసనాల్లో ఇందుపూరు ఘటిక (తుమ్మెయనూరు శాసనం), ఆనంతపురం జిల్లా హెంజేరులోని నొసం(లం)బేశ్వరాయ ఘటిక, అశవపురాస్థాన ఘటికల ప్రసక్తి వుంది. దాస్యకటకం బౌద్ధవిద్యాలయమైనట్లు పల్లవసీంహవర్మ అమరావతీ శిలాశాసనంద్వారా తెలుస్తున్నది. ఘటికలలో చతుర్థశవిద్యలు బోధించేవారు (అంగానివేదశ్చత్వారో మీమాంసాన్యాయ విస్తరః ధర్మశాస్త్రం పురాణంచ విద్యాహేతు చతుర్థశ.) నాటి బ్రాహ్మణుల్లో ద్వివేదులు, చతుర్వేదులు, చతుష్పక్షి కళాకోవిదులు ఉన్నారు. పౌలుమూరు శాసనం పేర్కొన్న శివశర్మ చతుర్వేదపారంగతుడు. పృథ్వీమహారాజు తాండవాద శాసనంలోని భవశర్మ వేదవేదాంగ న్యాయయోగ ఉపనిషత్తులతోబాటు 3000 విద్యలు, 20 వ్యాఖ్యానాలు అధ్యయనం చేసినాడు. అతని తల్లిడి పృథ్వీశర్మ త్రిసహస్రవిద్యల అధ్యయన అధ్యాపనలో నిమగ్నుడైనవాడట. ఈ త్రిసహస్ర విద్యలేవో నిరూపించడానికి ఆధారం లేదు. లిఖితపూర్వకంగా లేకుండున ఆ విద్య లన్నీ నశించినాయి.

ఈ యుగం భాషాచరిత్రలో మిక్కిలి అసక్తిదాయకమైన అంశం తెలుగు పరిణామం. ఇక్ష్వాకుల పేర్లలో ఏపూవల, అనిక్కి, బాపి, అదవి, రెమ్మణక అనేవి తెలుగు పేర్లని చెప్పడానికి సందేహించసక్కరలేదు. విష్ణు కుండుల శాసనాల్లోనే ఆంధ్రపదాలు కనిపిస్తున్నాయి. చిక్కు-శ్చ శాసనంలో 'విజయరాజ్య సంవత్సరంబు' అనే ప్రయోగం కనిపిస్తుంది. అంతకు ముందు కాలానికి వెండి అమరావతీ శాసనంలో 'నాగబు' అనే పదం కనిపిస్తుంది కాబట్టి శాతవాహనుల కాలంనాటి 'దేశి' తత్సమ తద్యవాలను చేర్చుకొని

విస్తరించినట్లు స్పష్టమవుతున్నది. విష్ణుకుండి మాధవవర్మ "జనాశ్రయచ్ఛందో విచ్చిత్తి" వ్రాసినాడని అందులో సీసము (శీర్షకం), ద్విపద, త్రిపద అనే దేశీ చందముల వివరణ ఉన్నట్లు ప్రసిద్ధి. గీత పద్యం చివర్లో ఉన్న సీస పద్యాలలో ఏడు రకాలు వర్ణింపబడినాయట! తెలుగు పరిజామంలో రేనాటిచోడ యుగం మరొక ముఖ్య ఘట్టం. వారి శాసనాలలో చాల భాగం తెలుగులో ఉన్నాయి. వానిలో పుణ్యకుమారుని పొట్లదుర్తి శాసనం నాటి తెలుగు స్వరూపాన్ని, సంస్కృతీకరణకు ప్రమాణాన్ని గ్రహించడానికి ఉపకరిస్తున్నది.

భాషతోబాటు లిపికూడ పరిజామం చెందింది. ఇక్షావుకులు బ్రాహ్మీలిపినే వాడినారు. నాగార్జునకొండ శిల్పాలెంతటి సర్వాంగ సుందరాలో నాటి లిపి కూడ అంతటి మనోహరస్వరూపం సంతరించుకొన్నది. గుండ్లని అక్షరాల తెలుగు లిపికి నాగార్జునకొండ శిల్పులే ఆకృతి నేర్పరచినాడనడంలో సందేహం లేదు. క్రమంగా చాళుక్య యుగానికి తెలుగు లిపి నేటి స్వరూపానికి సన్నిహితమయింది.

నిర్మాణాలు

ఈ యుగ నిర్మాణాలలో చాల వె విధ్యం గోచరిస్తున్నది. నాగార్జునకొండ తవ్వకాలలో విజయపురికి ఉండిన ప్రాకారాలు, ఆగడ్త, కోటలోపలి పెక్కు భవనాలు బయల్పడినాయి. పర్వతశ్రేణులను కలుపుతూ మూడువైపుల నున్న రక్షణశ్రేణులు మరోవైపున కృష్ణానదిలో విజయపురి బలిష్ఠమైన దుర్గంగా ఉండేది. కూర్మకుండము అవబృథస్సానవాటికతోటి అశ్వమేధవేదిక శ్రీధాంతమూలుని కాలం నాటిదని వేరే చెప్పనక్కరలేదు. దీని సమీపంలోని కట్టడాలు రాజప్రాసాదమై యుండవచ్చు. మిగిలిన నిర్మాణాలలో ప్రేక్షాగారము బహిరంగ ప్రదర్శన శాల ప్రసిద్ధమైనది. మిక్కిలి క్లిష్టమైన ఈ ప్రదర్శనశాల నిర్మాణంలో రోమన్ నిపుణులు సహాయపడి ఉంటారు. ఇతర నగరాలలో వేంగి, లెందలూరు, అమర పురి (వేల్పూరు), తాంబాప, కందారపురం, పాలక్కడ ముఖ్యమైనవి. వీనిలో ప్రాకార రక్షణ శ్రేణులుగాని ప్రాసాదాలుగాని బయల్పడలేదు. అవి నామ మాత్రములైన నగరాలై యుండవచ్చును.

ఇక్షావుకుల కాలంలో శ్రీపర్వతం, జగ్గయ్య పేట, రామిరెడ్డివల్లి, చినగంజాం వంటి బౌద్ధక్షేత్రాలలో స్థూపవిహార మంటపాదుల నిర్మాణం జరిగింది. క్రమంగా బౌద్ధనిర్మాణాలు అరుదై క్షీణించిపోయినాయి.

ఎహువల ధాంతమూలుని కాలంనుండి (క్రీ.శ. 275 ప్రాంతం) దేవాలయ నిర్మాణం ముమ్మరంగా సాగింది. నాగార్జునకొండలోనే కార్తికేయ, పుష్పభద్ర, హరీతి అష్టభుజస్వామి, కుబేర నవగ్రహ ఆలయశిథిలాలు బయల్పడినాయి.

మందికట్లు, ఏలేశ్వరం, వేల్పూరు, హలంపురి, వేంగి మొదలైన తీర్థాలలో ఆలయాలు వెలసినాయి. కొన్నిచోట్ల బౌద్ధుల చైత్యాలయాలను హిందూ ఆలయాలగా మార్చినారు. చేజర్ల (గుంటూరుజిల్లా)లోని నేటి కపోలేశ్వరాలయం చైత్యాలయమేనని ప్రతీతి. నాగార్జునకొండ శిథిలాలనుబట్టి గర్భగుడి, అంతరాళం, మంటపం, ధ్వజస్తంభం, ప్రాకారం అనే విభాగాలతో దేవాలయ వాస్తువు పరిపుష్టమైనదని, ఆ ఆలయాలను అగమోక్తపద్ధతి ప్రకారం నిర్మించినారని తెలుస్తుంది. ఏలేశ్వరం, చేజర్ల, ఉండవల్లిలో నున్న ఉద్దేశిక ఆలయాలను (అలయ నమూనాలను) బట్టి నాటి ఆలయాలకు వృత్త, శాలా, (గజవృష్ట) శిఖరాలుండేవని, వృత్త శిఖరాలు ద్రావిడశైలిలో ఏకతలములై శిఖరముఖంలో చైత్యవాతాయనాలంకరణ ఉండేదని గ్రహిస్తున్నాము.

బొజ్జన్నకొండ, మొగల్ రాజపురం, విజయవాడ, ఉండవల్లి, భైరవకొండ గుహాలయాలు ఈ కాలానివే. బొజ్జన్నకొండ బౌద్ధక్షేత్రం. ఇక్కడ దొరికిన గుప్త రాజుల నాణెంవల్ల ఈ క్షేత్రం నాలుగైదు శతాబ్దాలలో ప్రసిద్ధిపహించిందని చెప్పవచ్చు. భూమి స్వర్ణముద్రలతో బుద్ధప్రతిమలు పూజావస్తువులుగా ఉన్న ఈ మహాయాన బౌద్ధాలయాలలో వజ్రాయాన చిహ్నాలు సయితం కన్పిస్తాయి. ఈ కొండ నహిపంలోనే లింగాలమెట్ట ఉంది. ఇచ్చటి కొండనుబట్టలు అనేక ఉద్దేశికస్థూపాలుగా మలచివేసినారు ఈ క్షేత్రమే నమూనాగా జావాలోని బౌకోబుదురు నిర్మాణమైనదని ఒక అభిప్రాయం (శ్రీ కె.ఆర్. సుబ్రహ్మణ్యం.)

మొగల్ రాజపురంలోని ఐదు గుహలలో మూడు గుహలు అరిసామాన్యమైనవి. నాలుగోది దుర్గగుహ. దీనిలో వెనుకగోడపై అర్థనారీశ్వరమూర్తిని చెక్కినారు. ఐదోది శివతాండవ గుహ మిగిలిన గుహలకంటె పెద్దది, అందమైనది. స్తంభ మంటపానికి వెనుకనున్న మూడు గర్భ గుహలు బహుశా త్రిమూర్తులకు అంకితము. ఐదో గుహముఖంపై నటరాజ విగ్రహంవల్ల ఈ గుహ కాపేరు వచ్చింది. ఈ శిల్పం చాలాపరకు శిథిలమయింది. కపోతం మీది కూడులలో దేవీసహతులైన త్రిమూర్తులున్నారు. ఔజవాడ దుర్గం కొండకు దిగువున "అక్కన్న మాదన్న" గుహలు చాలా శిథిలావస్థలో నున్నాయి. వీనికి ఎగువ నున్న పెద్ద గుహ నైతం త్రిమూర్తులకు అంకితమే. కాని, ఇందులో క్రి.త. రెండు మూడు శతాబ్దాల రిపిలోనున్న శాసనం ఈ గుహ చాలా ప్రాచీనమైనదనడానికి నిదర్శనం. బహుశా ఇది బౌద్ధుల, జైనుల విహారమై, తరువాత 5, 6 శతాబ్దాలలో హిందువులారాక్రమించి వుంటారు. ఈ త్రిమూర్తి గుహలు నాటి హిందూమతంలోని సామరస్యానికి నిదర్శనము.

ఉండవల్లిలోని మూడు గుహలలో అంతశాయిగుడి అనే పేర మధ్యస్థమై యున్న గుహ పెద్దది. ముఖ్యమయింది. ఇది నాలుగు అంతస్తుల గంభీర నిర్మాణం. రెండో అంతస్తులో కుడివైపు చివరిభాగంలో ఉన్న పెద్ద అంతశాయి విగ్రహంవల్ల దీనికి పేరు వచ్చింది. దీని నిర్మాణం వల్లవుల మహామల్లపుర రాతిరథాలననుకరించిందనే అభిప్రాయంతో అంగీకరించేవారు నేడు ఆరుడు క్రీ.పూ. 2 వ శతాబ్దిలో గుంటువల్లిలో ప్రారంభమైన గుహవాస్తువు ఉండవల్లిలో పరిపక్వతనందడమేగాక వల్లవుల శైలికి వరవడి పెట్టిందని చాలామంది (శ్రీ గంగూలీ, శ్రీ శివరామమూర్తి) అభిప్రాయం. విష్ణుకుండుల నాణేలపై కన్పించే సింహం ప్రతిరూపం ఈ గుహలయ స్తంభాలపై ప్రత్యక్షమవుతున్నది గుహముఖంపై క్రీ.శ. 6 వ శతాబ్ది లిపిలో 'ఉత్పత్తిపిడుగు' అనే లేఖనం ఉంది స్తంభాలస్థూలత వల్లననిర్మాణంకంటే ప్రాచీనమని స్పష్టం చేస్తున్నది. అందుచే నది విష్ణుకుండుల నిర్మాణమని నిర్ణయించవచ్చు. ఉత్పత్తిపిడుగు అనేది గుహలు తవ్విన శిల్పులశ్రేణి పేరై యుండవచ్చు. ముఖ్యంగా రెండో అంతస్తులోని స్తంభాలపై విష్ణుమూర్తి ఆవతారగాథలు, రామాయణ, భాగవతగాథలు, లింగోద్భవగాథ శిల్పీకరించినారు కింది అంతస్తు ఆనంవూర్తిగా వదిలివేసినారు. విష్ణు కుండివంశం అంతరించి తీరాంధ్రం చాళుక్యుల వశం కావడమే అందుకు కారణమై యుండవచ్చు.

భైరవకొండ (నెల్లూరుజిల్లా) లో ఎన్నిది గుహలయాలన్నాయి. ఇవి అన్నీ శివునకు ఆంకితాలే. ఇందులో కుంభశీర్షాలతోనున్న సింహపాద స్తంభాలు వల్లవ శిల్ప సంప్రదాయ ప్రభావాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నాయి. ఇది రేనాటిచోడుల పోషణలో క్రీ.శ. 7, 8 శతాబ్దాలలో తయారయినాయి

అమరావతీ శిల్పరీతి నాగార్జునకొండ బౌద్ధ శిల్పాలలో పరిపుష్టి నందింది. నాగార్జునకొండలో పెక్కు స్తూపశిథిలాలనుండి శిల్పాలు లభించినాయి. ఇక 'హిందూ' శిల్పసంప్రదాయం శాతవాహన యుగంలోనే ప్రారంభమయింది. గుడి మల్లంలోని శివ (ముఖ) లింగం క్రీ.పూ. రెండువందల నాటిదని విమర్శకుల నిర్ణయం. నాగార్జునకొండలో మహాసేన, శక్తి, విగ్రహాలు దొరికినాయి. క్రమంగా ఇతిహాస పురాణ గాథల శిల్పాలు దేవాలయాలలో వెలయసాగినాయి. కొండ మోటు సరసింహశిల్పంలోను (క్రీ.శ. 400 ప్రాంతం), ఉండవల్లి గుహలయ శిల్పాలలోను నాగార్జునకొండ రీతి ప్రతిపలిస్తున్నది. క్రమంగా శిల్పంలో నాగార్జునకొండశిల్పంలో కన్పించే సౌకుమార్యం, సహజత్వం కొరవడసాగినాయి.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Andhrapradesh Govt. Archalogical Series Nos. 6, 8, 10
and 21
2. Hanumantha Rao B S.L : Religion in Andhra
3. Minakshi : Administration and Social
Life under the Pallavas.
4. Rajendra Prasad : Arts of South India - Andhra
Pradesh.
5. Rama Rao M. : 1) Studies in the Early His-
tory of Andhra Desa.
6. Sankaranarayanan. Vishnukundins and their
times.
7. వెంకటరమణయ్య విష్ణుకుండినులు.

చాళుక్య యుగము

వేంగి చాళుక్య రాజ్యస్థాపనతో ఆంధ్రుల చరిత్రలో నూతనాధ్యాయం ప్రారంభమయింది. చాళుక్యులు కర్ణాటకలోని బాదామినుండి బయలుదేరి విజేతలై ఆంధ్రదేశాన్ని ఆక్రమించి సుమారు ఐదు శతాబ్దాలకాలం పాలించినారు. బాదామి చాళుక్య శాఖ అయినందున వేంగి చాళుక్యులను ఆంధ్రేతరులుగా పరిగణించడం సహజం. అంతేగాక, వేంగి చాళుక్యులు తీరాంధ్రాన్ని మాత్రమే స్వాధీనం చేసుకొని పాలింపగలిగినారు; శాతవాహనులతో అంతరించిన ఆంధ్రదేశ రాజకీయ ఐక్యాన్ని సాధింపలేకపోయినారు. ప్రాగ్ధక్షిణాంధ్ర భూములు (రాయలసీమ ప్రాంతం) వల్లవ రాజ్యంలో వారి సామంతులైన బాణ వైదుంబ వంశాల పాలనలో చిరకాలం ఉండి, అనంతరం చోళ సామ్రాజ్యాంతర్యాగాలయినాయి. తెలంగాణా ప్రాంతాలు పశ్చిమ చాళుక్య, రాష్ట్రకూట, కల్యాణి చాళుక్య వంశాలు వశపరచుకొన్నాయి. ఈ రాజవంశాలన్నీ వేంగి నాక్రమించి తద్వారా దక్షిణాపథపత్తిత్వాన్ని సాధించడానికై తరచు యుద్ధాలు చేస్తూ ఉండేవి. అందుచేత ఈ యుగంలో ఆంధ్రుల నిజ చరిత్ర ఏమి? అనే ప్రశ్న రావడానికి అవకాశం ఉంది. వేంగిలో చాళుక్యులు స్థిరపడి స్థానికభాషతో “జన్మభూమి శ్చాళుక్యానాం దేశో వేంగితిపశ్చుతః” అని చాటి, వేంగి ప్రజాజ్ఞేమాన్ని కాంక్షించి పాలించినారు. చోళ చాళుక్యాది రాజవంశాలు సార్వభౌమత్వానికై పోటీపడి ఆంధ్రదేశాన్ని యుద్ధరంగంగా మార్చిన ఈ యుగంలో తూర్పు చాళుక్యులు ఆంధ్రదేశ స్వాతంత్ర్య గౌరవ ప్రతిష్ఠలను నిల్పడానికి శక్తికొలది ప్రయత్నించడమేగాక ఒక్కొక్కమారు ఆంధ్ర విజయపతాకాన్ని శత్రు భూములలో విహరింపజేసినారు. సాంస్కృతికంగా ఒక మహోద్యమాన్ని ప్రోత్సహించి చాళుక్యులు ఆంధ్రులకొక వ్యక్తిత్వాన్ని సమకూర్చినారు. నాటివరకు రాజస్థానాల్లో ఆదరణలేని తెలుగుభాషను ఆదరించి విశేష ప్రచారంలోనికి తెచ్చినారు. జాతీయాభివృద్ధికి, జాతి సమైక్యానికి భాషను మించిన సాధనం లేదు. అట్టి తెలుగు భాషను ఆంధ్రదేశంలో నిల్పి జాతీయ చైతన్యాన్ని కలిగించి; ఆంధ్రులు ఆంధ్రదేశము, ఆంధ్రదేశాదీశ్వరుడు అనే భావాలు ఏర్పడడానికి సుగమమార్గం కల్పించినవారు చాళుక్యులు. అందుచేత తూర్పు చాళుక్యుల చరిత్రయే ఈ యుగంలో ఆంధ్రుల చరిత్ర అనడంలో సందేహానికి తావుండరాదు.

చాళుక్య వంశోత్పత్తి

చాళుక్య వంశోత్పత్తి సయితం నేటికీ జటిల సమస్యగానే ఉంది. వివిధ చాళుక్య వంశ శాఖల శాసనాల్లోని కల్పిత గాథలు చిత్రచిత్రములైన ఊహలకు కారణమై సత్యాన్ని మరుగుపరుస్తున్నాయి. ఈ గాథలారాధరంగా చాళుక్యులు ఆయోధ్యనేలిన చంద్రవంశీయులని, కారణాంతరాలవల్ల దక్షిణపథానికి వలసవచ్చి వాకాటక, కదంబ వంశాలకు సామంతులై ఉంటూ వారు బలహీనులయినంతనే విజృంభించినారని కొందరి వాదము. గుజరాతునేలిన సోలంకీలు చాళుక్యవంశ శాఖయే. వారు అగ్నికుల క్షత్రియ శాఖయని చంద్రబద్ధాయ వ్రాసిన పృథ్వీరాజ్ రాసో గ్రంథం పేర్కొంటున్నది. ఏమైనా చాళుక్య పథానికి సరియైన సంస్కృతమూలం కన్పించదు. ఆ పదాన్ని సాధించడానికి ఒక గాథ కల్పించినారు : భూభారం మాన్పవలసిందిగా భూదేవి బ్రహ్మకదకేగి మొర పెట్టుకుంది. ఆ సమయంలో బ్రహ్మ సూర్యులకు అర్ఘ్యాంజలి సమర్పిస్తున్నాడు భూదేవి ప్రార్థన పని ఆగ్రహేభుడై బ్రహ్మ అర్ఘ్యజలం ఉన్న చుక్కలలోకి చూచినాడు. వెంటనే అందుండి కవచకుండలధారయైన మహావీరుడుద్భవించినాడు. చుకుకంనుండి పుట్టినందునే అతడు చాళుక్యుడై, చాళుక్య వంశకర్త అయినాడు. ఇది కేవలం విశ్వాసయోగ్యంకాని కట్టుకథ అని వేరే చెప్పనక్కరలేదు. చుకుకం నుండి పుట్టినవాడు 'చుకుక్కుడు' కావలెగాని చాళుక్యుడు కావడానికి వీలేదు. ఈ గాథ పదోశతాబ్దిలో పుట్టినట్లు తెలుస్తున్నది ఈ గాథలో మరొక ఆనందర్యం ఉంది. ప్రాచీనకాలంనుండి ఆయోధ్య సూర్యవంశజుల రాజ్యం అట్టి ఆయోధ్య చంద్రవంశజులైన చాళుక్యుల స్వాధీనమెప్పుడయింది? అనే ప్రశ్నకు సమాధానం లేదు చాళుక్యులు ధరించిన "హరితిపుత్ర" అనే మాతృసంజ్ఞ, మాతృసంజ్ఞలు ధరించిన శాతవాహన, ఇక్ష్వాకు, కదంబాది దాక్షిణాత్య రాజవంశాలతో వారికి సంబంధం నూచిస్తున్నది కదంబులవలె చాళుక్యులు సయితం "మాతృగణ పరిపాలితానాం" అని చెప్పకొన్నారు. అందుచేత చాళుక్యుల జన్మ భూమి సయితం దక్షిణాపథమేననే అనుమానం సహజం.

జటిలల దుర్గాప్రసాద్ డిక్షిట్ పండితుడు చాళుక్య జన్మభూమిని గురించి కొత్త సిద్ధాంతం ప్రతిపాదించినాడు: మహారాష్ట్రలో చలికి అనే కులంవారున్నారు. చాళుక్య వంశస్థులమని చెప్పకొనేవారున్నారు. బిదర్ సమీపంలో చల్కపురి ఉంది. దాని సమీపంలోనే చుల్కి అనే నది ప్రవహిస్తున్నది. చైనా బాటసారి హుయాన్ సాంగ్ రెండో పులికేళిని మహారాష్ట్రాధిపుడనినాడు. ఈ కారణాలవల్ల కర్ణాటక రాష్ట్ర సరిహద్దు ప్రాంతంలో అంటే బిదర్, ఒస్మానాబాద్ జిల్లాల ప్రాంతం చాళుక్య జన్మభూమి అని డిక్షిట్ పండితుని సిద్ధాంతసారము. చాళుక్యులు సువిశాలమైన — గుజరాత్ మొదలు తమిళనాడువరకు ఉభయ

సముద్రాలమధ్య విస్తరించిన—సామ్రాజ్యాన్ని చిరకాలం పాలించినారు. చాళుక్య వంశ శాఖలు దక్షిణాపథంలో అనేక ప్రాంతాల్లో స్థిరపడినవనే చారిత్రకాంశం అందరికీ తెలిసిందే. శాతవాహనుల పేరుతో శాతవాహ నిహార, శాతవాహన కోట (సాతానికోట), శాతవాహన కొండ అనేవి ఆంధ్ర కర్ణాటక మహారాష్ట్ర ప్రాంతాల్లో ఉన్నదై చాళుక్యుల పేరున పట్టణాలు, నదులు భిన్న ప్రాంతాలలో ఏర్పడడానికి అవకాశం ఉంది. మహారాష్ట్ర ప్రాంతంలో పర్యటిస్తున్న సందర్భంలో బహుశా హుయాన్ సాంగ్ పులకేశిని మహారాష్ట్రాధిపుడని చెప్పి యుండవచ్చు ఆంధ్రదేశంలోని గోదావరీ జిల్లాలలో చాళుక్య వంశస్థులమని చెప్పుకొనే క్షత్రియులున్నారుగదా! అందుచే దీక్షిత్ పండితుని నిర్ణయం యదార్థమని అంగీకరించలేము.

వాస్తవానికి 'చలికి' అనేమాటకు శాసనస్థమైన మొదటిసాక్ష్యం క్రీ.శ. మూడోశతాబ్దికి చెందిన నాగార్జున కొండనుండి లభిస్తున్నది ఆ శాసనం మహాతలవర మహాదండనాయక చళికి రెమ్మణక అనే ఇక్ష్వాకుసామంతని పేర్కొంటున్నది. తరువాతి శాసనాల్లో సల్కి, సలుకి, చలుకి, చల్క్య, చలిక్య, చళిక్య, చళుక్య అనే రూపాంతరాలతో చలికి ప్రత్యక్షం అవుతున్నది ఇవి అన్నీ సంస్కృతీకరణంలోని వివిధ దశలని చెప్పవచ్చు. ములక, అస్సక, ఆంధ్ర మహిషకాది జాతులవలె దక్షిణ దేశంలో చలికి అనే జాతి వుండివుండవచ్చును. చాళుక్య విక్రమాచిత్య, చాళుక్య భీమాది పదాలవలె చళికి రెమ్మణక అంటే చలికి జాతీయుడైన రెమ్మణక అని అర్థము. చళికి రెమ్మణక హిరణ్య రాష్ట్రాధిపతీయని ఆ శాసనంలో ఉంది. నేటి కడప, కర్నూలు జిల్లాలలో కొన్ని ప్రాంతాలు కలిపి ప్రాచీన హిరణ్యరాష్ట్రమయింది. ఈ సందర్భంలో రణస్థిపూడి శాసనం (క్రీ.శ. 11 వ శతాబ్ది) స్మరింపదగిఉంది. ఆ శాసనం ప్రకారం విజయాదిత్యుడనే రాకుమారుడు భార్యసహితై అయోధ్యనుండి రాజ్యస్థాపనోద్దేశ్యంతో దక్షిణాపథానికి వచ్చినాడు. అతడు త్రిలోచన పల్లవునితోటి యుద్ధంలో మరణించినాడు. గర్విణియైన అతని భార్యను ముడివేము అగ్రహారవాసియైన విష్ణుభట్ట సోమయాజి రక్షించినాడు. ఆమెకు జన్మించిన కుమారుడు నందాదేవి వరప్రసాదంతో రాజ్యం స్థాపించి చాళుక్యులకు మూలపురుషుడయినాడు. ముడివేము అగ్రహారం నేటికీ కడపజిల్లాలో, అంటే హిరణ్యరాష్ట్రంలో వుంది. చాళుక్యులు హారీతి పుత్రానాం అని చెప్పుకున్నారు. విజయపురిలో హారీతి దేవాలయం ఉంది. విజయపురిలోని హారీతియే చాళుక్యుల ఆరాధ్య దేవతయని చెప్పవచ్చు.

ఇటీవల రెండోపులకేశి తుమ్మెయనూరు శాసనం కర్నూలు - మహబూబ్ నగర్ జిల్లాల సరిహద్దులో దొరికింది, దీనిలో కృష్ణా, తుంగభద్రా నదుల సంగమ స్థలంలోని సంగమేశ్వరము చాళుక్య విషయముల ప్రస్తావన ఉంది. చాళుక్య

విషయమే చాళుక్యుల జన్మభూమి అనడం సముచితమైన తీర్మానం. ఆంధ్ర పథం అన్నట్లు జాతిపేరునుపొంది వారి నివాసప్రాంతానికి పేరురావడం సంప్రదాయం. శాసనం దొరికిన ప్రదేశాన్నిబట్టి కర్నూల్, సహజుబ్సిగర్ జిల్లాల లోనే చరికిజాతి వుండేదని, ఆ ప్రాంతాలు కలిసి చాళుక్య విషయమైనదని నిర్ణయించవచ్చు. “రణవిక్రమ” అనే మొదటి పులకేశి బిరుదం ఉన్న శాసనం ఏలేశ్వరంలో లభించింది. అందుచేత మొదటి చాళుక్యులకు చాళుక్య విషయ పాలకులుగా ఇశ్వాకులతోను, అనంతర విష్ణుకుండులతోను సన్నిహిత సంబంధాలున్నట్లు తెలుస్తున్నది. హిరణ్యరాష్ట్ర చాళుక్య విషయములను పాలిస్తూ కదంబులు బలహీనులైన అవకాశం పురస్కరింపుకొని పశ్చిమంగా విస్తరించి చాళుక్యులు స్వతంత్రరాజ్యం స్థాపించినారు అనేది సముచితమైన నిర్ణయం

చాళుక్య రాజ్యస్థాపన

చాళుక్య రాజ్యస్థాపకుడు మొదటి పులకేశి పులకేశి అనే మాటకు ‘భూరి కేశి’ అనే అర్థం చెప్పవచ్చు. పులకేశి తండ్రి రణరాగ; తాత జయసింహ. విష్ణుకుండులు, కదంబులు బలహీనులు కావడంతో పులకేశి క్రీ.శ. 534 - 44 లో బాదామిని ఆక్రమించి అశ్వమేధమొనర్చి స్వతంత్ర చాళుక్య రాజ్యాన్ని స్థాపించినాడు సత్యాశయ, రణవిక్రమ, శ్రీవల్లభ, శ్రీపుష్పివల్లభ అనేవి ఈతని బిరుదులు. ఏలేశ్వరంలోని రణవిక్రమ అనే లేఖనాలితనివేసిన పైన చెప్పినామ గదా!

పులకేశి కుమారుడైన కీర్తివర్మ క్రీ.శ. 557 నుండి 597 వరకు పాలించినాడు కీర్తివర్మ కదంబులను, కొంకణంలోని మార్కులను జయించి రాజ్యాన్ని విస్తరింపజేసినాడు. కీర్తివర్మ కుమారుడు పులకేశి యుక్తవయస్కుడు కానందున తమ్ముడు మంగళేశుడుకూడ కాలచర్యలతో యుద్ధంచేసి రాజ్యాన్ని విస్తరింపజేసినాడు; కాని రాజ్యలోభంతో సింహాసనాన్ని శాశ్వతంగా ఆక్రమించాలని ప్రయత్నించినాడు. ఇది గ్రహించి రెండో పులకేశి తమ్ముల సహాయంతో మంగళేశుని ఓడించి వదిలి చాళుక్య సింహాసనాన్ని అధిష్టించినాడు. పులకేశి మైదరా బాదు శాసనాన్నిబట్టి క్రీ.శ. 612 నాటికి పులకేశి పట్టాభిషేకం జరిగి మూడు సంవత్సరాలు గడిచినట్లు తెలుస్తున్నది. అంటే, పులకేశి క్రీ.శ. 609 లో పట్టాభిషిక్తుడయినాడు.

కారతచరిత్రలో వ్రతమగజ్జాలైన మౌర్యచంద్రగుప్త, సముద్రగుప్త, గౌతమీపుత్రుల శ్రేణిలో చేరిన చక్రవర్తి రెండో పులకేశి, దక్షిణావధ ఆధిపత్యం సాధించే ఆశయంతో దిగ్విజయ యాత్రలు సాగించి కదంబ, గంగ, అలాప, మౌర్యలాటమాళవ మూర్ఖరాధిపతులను జయించి వారి భూములనాక్రమించినాడు. కర్ణాటక మహారాష్ట్రాలు ఆతని స్వాధీనమయినాయి. అనంతరం ఆతడు తీరాంధ్రంపై దృష్టి మరల్చి వేంగి చాళుక్యరాజ్యస్థాపనకు కారణమయినాడు.

తూర్పుచాళుక్య రాజ్యస్థాపన

నిన్న మొన్నటి వరకు తీరాంధ్రాన్ని రెండో పులకేశియే జయించి ఆక్రమించి తమ్ముడైన విష్ణువర్ధనానునిపాలకుడుగా నియమించినాడని, విష్ణువర్ధనుడు స్వతంత్ర వేంగి రాజ్యాన్ని స్థాపించినాడని చరిత్రకారులు విశ్వసించినారు. అయితే తూర్పు చాళుక్యరాజ్య స్థాపనకాలాన్ని గురించి అనేక వాదోపవాదాలు జరిగినాయి ఫ్లిట్, కె. వి. లక్ష్మణరావు మొదలైన వండితులు క్రీ. శ. 611 లోనే పులకేశి వేంగిదేశాన్ని జయించినాడని నిర్ణయించినారు. ఇందుకు కొప్పరం శాసనం ఆధారము. కొప్పరం శాసన ఆజ్ఞప్తి పృథ్వీదువరాజు. సత్యాశ్రయునకు (పులకేశి) సామంతుడుగా గోవా శాసనం పేర్కొంటున్న ధృవరాజు ఇంద్రవర్మయే పృథ్వీదువరాజుని ఫ్లిట్ మొదలైనవారి అభిప్రాయం. గోవా శాసనం ధృవరాజు 20 వ సంవత్సరానిది. క్రీ. శ. 610 కి చెందింది. కొప్పరం శాసనం 21 వ సంవత్సరానిదైనందున క్రీ. శ. 610.6.1 కి చెందుతుంది. కాబట్టి ఆ సంవత్సరంలోనే పులకేశి తీరాంధ్రాన్ని జయించి వుండవలసి వారి సిద్ధాంతం. క్రీ. శ. 611 లో జయించి పుట్టి క్రీ. శ. 615 లో విష్ణువర్ధనుని రాజ్యపతినీధిగా పులకేశి నియమించినాడని ఫ్లిట్ అభిప్రాయము. క్రీ. శ. 611 లోనే వేంగిని పులకేశి జయించినాడని అంగీకరిస్తూ తూర్పుచాళుక్య శాసనాల్లోని తిథివారసక్షత్రాది వివరాలు లెక్కించి, క్రీ. శ. 624 లో కుబ్జవిష్ణువర్ధనునికి వేంగీరాజ్యాన్ని ఇచ్చినాడని బి. ఎ. కృష్ణారావుగారి సిద్ధాంతము. క్రీ. శ. 609.610 లో బాదామి సింహాసనం ఆక్రమించిన పులకేశి క్రీ. శ. 611 లోనే వేంగిపై దండెత్తి జయించడం సాధ్యం అని ఊహించలేము. అదేగాక గోవా శాసనంలోని ధృవరాజు కొప్పరం శాసనం లోని పృథ్వీదువరాజు ఒకరుకాదు గోవా ధృవరాజు ఆంధ్రప్రాంతంపై దండెత్తిన సూచనలు లేవు. కొప్పరం శాసనంలోని వ్యక్తి పృథ్వీయువరాజు విష్ణువర్ధనుడేగాని మరొకరుకాదు. మరొక విశేషమేమంటే, యువరాజు విష్ణువర్ధనుని సతారా శాసనాన్నిబట్టి అతడు క్రీ. శ. 617 వరకు మహావష్ట్రంలో బీమరధి ప్రాంతంలో రాజ్యపతినీధిగా ఉన్నాడు. కాబట్టి ఫ్లిట్ నిర్ణయించిన రెండు తేదీలు సరియైనవికావు. కొప్పరం శాసనం పేర్కొనే 21 సంవత్సరాలు పులకేశిరాజ్య కాలం. అది క్రీ. శ. 630 కి సరిపోయేదని. అందుచేత పులకేశి వేంగిరాజ్యాన్ని క్రీ. శ. 630 లోనే జయించి విష్ణువర్ధనునికిచ్చినాడని మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మగారి వాదము.

పులకేశి 611 లో తీరాంధ్రాన్ని జయించినాడనే అభిప్రాయాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ నేలూరు వెంకట రమణయ్యగారు కూడ క్రీ. శ. 624 లోనే వేంగిరాజ్య స్థాపన జరిగిందని నిర్ణయించినారు సర్వతోత్కారయ విష్ణువర్ధనుని తేరాల శాసనం అతని ఐదో రాజ్యవర్షం బహుదాన్యనామ సంవత్సరంగా పేర్కొంటున్నది.

ఈతడు కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని పొత్తుడైన రెండో విష్ణువర్ధనుడనీ, బహువాన్య క్రీ.శ. 678 లో వచ్చిందని లెక్కలవల్ల స్పష్టమయింది. దీన్నిబట్టి రెండో విష్ణువర్ధనుడు క్రీ. శ. 673 లో సింహాసనం అధిష్టించినాడు. చీపురువల్లి శాసనాన్నిబట్టి కుబ్జ విష్ణువర్ధనుడు 17 లేక 18 సంవత్సరాలు పాలించినాడు. అతని కొడుకైన జయసింహ వల్లభుడు 33 సం॥లు రాజ్యం చేసినట్లు తెలుస్తున్నది. సాధారణంగా ఒక రాజు మరణించినసంవత్సరంనుండే అతని వారసుని పాలనకాలం లెక్కిస్తారు కాబట్టి ప్రతిరాజు పాలనాకాలంనుండి ఒక సంవత్సరం తగ్గించి లెక్కగట్టవలె. అందుచేత రెండో విష్ణువర్ధనునకు కుబ్జ విష్ణువర్ధనునకు 49 సంవత్సరం (17+32) కాలవ్యవధి ఉన్నందున, కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని పాలన క్రీ.శ. 624 లో (673-49) ప్రారంభమయింది ఈ నిర్ణయాన్ని జయసింహవల్లభుని ఆదివాసక శాసనం బలపరుస్తున్నది. ఈ శాసనం క్రీ. శ. 658 లో జయసింహవల్లభుని 17 వ రాజ్యవర్షంలో ఇవ్వబడింది. కుబ్జవిష్ణువు 17 సం॥లు రాజ్యం చేసినాడు కాబట్టి అతని పరిపాలన (658-(17+17) క్రీ. శ. 624 లో ప్రారంభమైనట్లు స్పష్టమవుతున్నది. కొణికి శాసనం ప్రకారం జయసింహుని 30 వ రాజ్య సంవత్సరం క్రీ.శ. 670 అవుతుంది. కాబట్టి అతని పాలన (670-29) క్రీ.శ. 641 లోను కుబ్జవిష్ణువు పాలన (641-17) క్రీ.శ. 624లోను ప్రారంభమయినవి.

ఇటీవల ప్రకాశంజిల్లా మారుటూరులో సత్యాశ్రయశ్రీ పృథ్వీవల్లభుని తామ్రశాసనం దొరికింది. ఈ శాసనం తేదీ క్రీ.శ. 616 అనీ, అందుచే సత్యాశ్రయశ్రీ పృథ్వీవల్లభుడు రెండో పులికేశయని ఎన్. రామేశ్వనగారు చేసిన నిర్ణయాన్ని నేలటూరు వెంకటరమణయ్యగారు మొదలైనవారు అంగీకరించారు. ఈ నిర్ణయం ప్రకారం క్రీ.శ. 616లోనే పులికేశి తీరాంధ్రాన్ని జయించి సోదరుడైన కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని పాలకుడుగా నియమించినాడనీ 617 - 24 ల మధ్య కాలంలో విష్ణువర్ధను చాళుక్యాధికారాన్ని పటిష్ఠంచేసి అన్న అంగీకారంతో క్రీ.శ. 624 నుండి స్వతంత్రంగా వ్యవహరించినాడని చెప్పవలె కాని దీక్షిత్, రమేష్ గార్లు మారుటూరు శాసనం తేదీని క్రీ.శ. 593 - 99 అని సరిదిద్దినారు. ఐనచో తీరాంధ్రంపై దండెత్తి పిష్టపుర, కుజాళ(కొల్లేరు) యుద్ధాల్లో విజయం పొందింది మంగళేశుడు. ఈ విజయాల అనంతరం కృష్ణాతీరంలోని కొల్లూరులో విడిసి అలుకురాజును మంగళనిలయంపై అధిపతినిచేసి మారుటూరు అగ్రహారాన్ని కర్ణాట బ్రాహ్మణులకు దత్తం చేశాడు. అలుకురాజు, అగ్రహారము చాళుక్యాధికారానికి కాపుదలగా ఉండగలవని మంగళేశుడు ఆశించి ఉంటాడు. కొల్లూరు, మంగళనిలయం, మారుటూరు కృష్ణకు దక్షిణాన ఇంచుమించు కర్మరాష్ట్రంలోనే వున్నాయి. కృష్ణకు ఉత్తరాన వేంగి (కుజార), కళింగ (పిష్టపుర) ప్రాంతాల్లో

చాళుక్యాధికారాన్ని పదిలపరచే చర్యలనాతడు చేసినట్లు కన్పించదు. అందుచే ఈ ప్రాంతాలపై మంగళేశుని దాడి కేవలం సుడిగాలి వంటిది; దానివల్ల శాశ్వత పరిణామాలు జరగలేదని చెప్పవచ్చు.

బాదామికి మరలినంతనే మంగళేశునకు పులకేశితో సంపర్కం ప్రారంభమై వుంటుంది. చివరకు అనంతపురం జిల్లాలోని ఎలపట్టు నీంభిగె దగ్గర మంగళేశుని ఓడించి వధించి పులకేశి బాదామి నీంహాసనం అధిష్టించాడు. కర్ణాటక మహారాష్ట్ర ప్రాంతాల్లోని సామంతులను వశపర్చులనుగా చేసుకొనడానికి పులకేశి చాలాకాలం పట్టియుండవలె. క్రీ. శ. 617 నాటికి పులకేశి తీరాంధ్రంపై దృష్టి మరల్చినాడు. క్రీ. శ. 617 తర్వాత విష్ణువర్ధనుడు మహారాష్ట్రంలోవున్న నిదర్శనలు లేవు. అందుచే తీరాంధ్రాన్ని జయించడానికి పులకేశి అతణ్ణి నియమించి ఉంటాడు. సుమారు క్రీ. శ. 600 - 624 మధ్యకాలం తీరాంధ్ర చరిత్రలో అజ్ఞాతయుగం అని చెప్పవచ్చు. విష్ణుకుండుల పతనానంతరం చాళుక్య దండయాత్ర సృష్టించిన అలజడిలో స్థానికపాలకులు గిరి, వన, జల, స్థల దుర్గాలను స్థావరాలుగా చేసుకొని పాలించసాగినారు. వీరిలో బహుశా దుర్గయులు బలవంతులు. పట్టవర్ధన, బ్రహ్మ, కాలకంఠ, అటపేద్దుర్లు, బుద్ధవర్మల సహాయంతో విష్ణువర్ధనుడు కళింగాంధ్రము, వేంగి కర్మ రాష్ట్రాలను పూర్తిగా స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. వీరిలో బుద్ధవర్మ దుర్గయుడు; బహుశా భేదోపాయం ప్రయోగించి విష్ణువర్ధనుడు స్థానికులైన దుర్గయులలో కొందరిని తనవైపు తిప్పుకొని ఇతరులను నిర్మించి వుంటాడు. దేశ ఆక్రమణ క్రీ. శ. 624 నాటికి పూర్తి అయింది నాడుమొదలు పులకేశి అంగీకారంతో విష్ణువర్ధనుడు వేంగిని స్వతంత్రంగా పాలించినాడు. అయితే కొప్పరం శాసనంలో (క్రీ. శ. 631) పులకేశి విష్ణువర్ధనుని "యువరాజు" అని వ్యవహరింపగా చీపురుపల్లి శాసనంలో (క్రీ. శ. 641) విష్ణువర్ధనుడు మహారాజు బిరుదం దాల్చినాడు. అందుచేత క్రీ. శ. 641 లో పల్లవసీంహవర్మ చేతిలో పులకేశి పరాజయం అవకాశంగా తీసుకొని విష్ణువర్ధనుడు స్వతంత్రుడై మహారాజు బిరుదం ధరించినాడు; కాని సీరసీంహవర్మ తోటి బాదామి యుద్ధంలో పులకేశితోబాటు మరణించివుంటాడు అనే భావాలు (శ్రీ యన్. రమేశన్) పరస్పర విరుద్ధం. వేంగిలో మహారాజుగా పాలిస్తున్నప్పటికీ విష్ణువర్ధనుడు పులకేశికి ఏయానుజాతే అతణ్ణి పులకేశి వాత్సల్యంతో యువరాజదృష్టితోనే చూచినాడనిదం సమంజసం. క్రీ. శ. 624 నుండి విష్ణువర్ధనుడు పులకేశిని మహారాజుగా వేంగిని పాలించినందువల్లనే అతని సంతతి వారు వేంగి చాళుక్యపాలకులు క్రీ. శ. 624 నుండి గుణించినారు.

కుబ్జవిష్ణువర్ధనుడు (క్రి.శ. 624 - 641-2)

కుబ్జవిష్ణువర్ధనుడు మహాపరాక్రమియనుడు. పదిహేడు సంవత్సరాలు పైగా వేంగిని పాలించినాడు. వేంగిలో చాళుక్యధికారస్థాపన అతడు సాధించిన మనవిజయమేనని చెప్పవచ్చు స్థం, జల, పన, గిరి - విషమదుర్గాలను సాధించడంలో సమర్థుడు; అందుచేతనే అతనికి 'విషమసిద్ధి' బిరుదు లభించింది. తనకు సాయంచేసిన సేనానులను భిన్న ప్రాంతాలలో సామంతమాండలికులుగా అతడు నియమించాడు. బుద్ధవర్మకు గిరిపశ్చిమసీమ (గుంటూరు జిల్లాలో) నిచ్చినాడు. కుబ్జవిష్ణువర్ధనునకు మకరధ్వజుడనే బిరుదు కూడా ఉంది. అతడు హిమభాగవతుడు; అతనిభార్య అయ్యడా మహాదేవి జైనమతాభిమాని. బెజవాడలో కవచూరిగణ జైనయతులకు నెడుంబివనది నిర్మించింది. ఈ కవచూరిగణానికి గుజరాతు ప్రధాన కేంద్రంగా తెలుస్తుంది.

తూర్పుచాళుక్యులు - పల్లవులు - బోయలు

కుబ్జవిష్ణువు కుమారుడు జయసింహవల్లభుడు. సర్వలోకాశ్రయ, విజయసిద్ధి బిరుదాలతో 33 సం॥ (641.73) పాలించినాడు. రెండో పులకేశి మరణంతో కష్టనష్టాలకు గురియైన సోదర బాదామిచాళుక్యుల కాతడు సహాయం చేసినట్లు కన్పించదు. ఈతని కాలంలోనే వేంగి చాళుక్యులకు పల్లవులకు మధ్య సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది. ఉభయ రాజ్యాల మధ్య ప్రకాశం జిల్లా కందుకూరు నుండి నెల్లూరు జిల్లాలోనికి బోయవిహారదేశం వ్యాపించి వుంది. బోయలు ఉటవికులు; మంచి దానుమ్మలు. పొరుగున వున్న సాగరిక ప్రజల ననుసరించి తమ జీవిత విధానం సంస్కరించుకొన్నట్లు కన్పిస్తుంది వారిలో వున్న ఆలబోయ, దొంది బోయ, మండుబోయ, కోయిలబోయ పదాలనుబట్టి వారిలో వ్యక్తిపరమైన సామాజిక విభజన ఏర్పడినట్లు, నాడు విస్తృత ప్రచారంలో వున్న శైవ వైష్ణవ మతాల ప్రభావం పల్ల దేవాలయాలు (కోయిల్) నిర్మించుకొని పూజారలను నియమించుకొన్నట్లు తెలుస్తుంది. పల్లవుల కొలువుతో వున్న దండి మహాకవి తన దశకుమార చరిత్రతో బ్రాహ్మణులు కిరాతుల బోజనం చేస్తూ వారితో కలిసి నివసిస్తున్నారని నిరసన వ్యక్తం చేస్తాడు. వీరు బహుశా బోయలకు విద్యా బోధన చేస్తూ సంస్కృత నాగరికత పట్ల అభిమానం కలిగించినారని చెప్పవచ్చు బోయలు కొట్టము (దుర్గము)లు నిర్మించుకొని తెగల రాజ్యాలుగా నేర్పడినారు వీరిని తమ తమ సామంతులుగా చేసుకోదానికి పల్లవులు చాళుక్యులు ప్రయత్నించినారు జయసింహుడు తన పెదమద్దాల శాసనాన్ని ఉదయపురం నుండి ఇచ్చినాడు. ఉదయపురం నెల్లూరు జిల్లాలోని ఉదయగిరి అని అభిప్రాయం అయినచో పల్లవ రాజ్యంపై విజయాదిత్యుని (రెండో పులకేశి కుమారుడు) దండయాత్రలు పురస్కరించుకొని జయసింహుడా ప్రాంతాలను ఆక్రమించి, అచటి బోయరాజులను సామంతులుగా చేసికొని యుండవచ్చును.

కళింగాంధ్రప్రాంతంలోని శత్రుశేషాన్ని సయితం జయసింహుడు తుద ముట్టించినాడని ఆతని పోలమూరు శాసనం సూచిస్తున్నది. జయసింహునకు సంతానం లేదు. తమ్మునిపౌత్రుడైన మంగిని తనకు యువరాజుగా నియమించు కున్నాడు.

జయసింహుని తరువాత ఇంద్రబట్టారకుడు (ఏడురోజులు), రెండో విష్ణు వర్ధనుడు (673-81), మంగి యువరాజు (681-705), రెండో జయసింహుడు (705-717), వరుసగా రాజ్యం చేసినారు. జయసింహువల్లభు ఖాత్రమించిన బోయకొట్టాలలో చాళుక్యాధికారాన్ని బలపరిచే బాధ్యత వీరు వహించవలసి వచ్చింది. ఆ కార్యక్రమంలోనే బోయ బ్రాహ్మణుల రుషిగోత్రాలను, సనాతన సామాజిక వ్యవస్థలో వారి స్థానాన్ని గుర్తించి, కర్మ రాష్ట్రంలో వారికి అగ్ర హారాలిచ్చినట్లు రేయూరు, చందలూరు, కొండనాగూరు శాసనాలనుండి తెలుస్తున్నది. ఈ బ్రాహ్మణులద్వారా చాళుక్యాధికారానికి బోయల విశ్వాస సహకారాలు సాధించి తద్వారా పల్లవదాడుల నరికట్టవచ్చునని వీరి ఆశయం.

రెండో జయసింహుని మరణానంతరం వేంగిరాజ్యంలో అంతఃకలహాలు ప్రారంభమయినాయి. జయసింహునకు సంతానం లేనందున ఆతని సోదరుల్లో పెద్దవాడైన మూడో విష్ణువర్ధనుడు సింహాసనం ఎక్కవలె. కాని చిన్నవాడైన కొక్కిలి సింహాసనం అక్రమించి ఆరుమాసాలు రాజ్యంచేసి పదత్రవ్వతై పారిపోయి మధ్య కళింగలో ఎలమంచిలి రాజుదానిగా స్వతంత్రరాజ్యం స్థాపించుకున్నాడు. కొక్కిలి అనంతరం మూడు తరాలవారు - మంగివర్మ, వినయాదిత్యవర్మ, శ్రీ కొక్కిలివర్మ ఎలమంచిలి రాజ్యం పాలించినారు. ఈ కాలంలో వేంగి పాలకులు ఎలమంచిలి రాజ్యంలో జోక్యం కలిగించుకోలేదు. అనంతరం ఎలమంచిలి వేంగిలో లీనమయింది.

కొక్కిలిని పారదోలి మూడో విష్ణువర్ధనుడు సమస్త భువనాశ్రయ, త్రిభువనాంకుశ, విష్ణునీధి బిరుదులు ధరించి 24 సం॥లు (718-52) పాలించినాడు. పల్లవమల్ల బిరుదాంబితుడైన రెండో నందివర్మ ఈతని సమకాలికుడు. నందివర్మ బలపరాక్రమాలు గల రాజు. వేంగి చాళుక్యవంశంలోని అంతఃకలహాలు ఆతనికి మంచి అవకాశమయినాయి. ఆతని ఉదయేందీరం శాసనాన్ని బట్టి ఆతని సేనాపతి ఉదయచంద్రుడు దండెత్తి, పాకనాడు (నెల్లూరు) ప్రాంతంలోని బోయకొట్టాలను పాలించే పృథ్వీవ్యాఘరాజును పారదోలి వానిని అక్రమించినాడు. వ్యాఘరాజు బహుశా తూర్పు చాళుక్యుల సామంతుడే. ఈతని పేరు బోయలలో సంస్కృతంపట్ల అభిమానానికి సీదర్శనం. బోయకొట్టాలు తిరిగి పల్లవుల స్వాధీనమయినాయి.

తూర్పుచాళుక్యులు - రాష్ట్రకూటులు

మూడో విష్ణువర్ధనుని కుమారుడైన విజయాదిత్యుని కాలంలో (753.770) కర్ణాటకంలో రాజకీయ విప్లవం జరిగింది. క్రీ. శ. 753 లో బాదామి చాళుక్యుల్లో చివరివాడైన రెండో కీర్తివర్మను పారదోలి, నాటివరకు చాళుక్య సామంతుడైన రాష్ట్రకూట నాయకుడు దంతిదుర్గుడు స్వతంత్ర రాష్ట్రకూటరాజ్యం స్థాపించినాడు. దక్షిణాపథ రాజకీయాల్లో ఈ విప్లవం అనేకపరిణామాలు దారితీసింది. తమ బిందువులైన బాదామిచాళుక్యులు పదత్రయంయినందున తూర్పుచాళుక్యులు నిస్సహాయులు కావడమేగాక తరచుగా రాష్ట్రకూట సామ్రాజ్యకాండకు బలి అయినారు. దంతిదుర్గుడు శ్రీశైలప్రాంతాలనుగూడ జయించి ఆక్రమించిసెట్టు చెప్పకున్నాడు. తెలంగాణ, రాయలసీమ ప్రాంతాల్లో బాలాగంగ రాష్ట్రకూట సామ్రాజ్యంలో చేరింది.

రాష్ట్రకూట తూర్పుచాళుక్య వంశాలమధ్య సంఘర్షణ విజయాదిత్యుని కాలంలోనే ప్రారంభమయింది. దంతిదుర్గుడు క్రీ.శ. 756 లో మరణించి, అతని పిన తండ్రి కృష్ణుడు రాష్ట్రకూట సింహాసనం ఎక్కినాడు. కాని, సుమారు పది సంవత్సరాల కాలం అతడు శత్రువులతో దాయాదులతో పోరాడవలసి వచ్చింది. కృష్ణుని విరోధులలో రాహుప్ప చాల బలవంతుడైనట్లు కన్పిస్తుంది. అతడు బహుశా బాదామి చాళుక్య వంశస్తుడై యుండవచ్చు విజయాదిత్యుడు కృష్ణుని శత్రువులతో చేరి అతణ్ణి పదత్రయం చేయడానికి ప్రయత్నించినాడు. తన శత్రువులందరినీ నిర్మించి సింహాసనంపై స్థిరపడిన వెంటనే కృష్ణుడు ప్రతీకార చర్యగా తన కుమారుడైన యువరాజు గోవిందుని వేగిపై దాడి పంపినాడు. విజయాదిత్యుడు ఓడిపోయి అపార ధనరాకులు, తన రాజ్యంలో కొంతభాగము రాష్ట్రకూటులకిచ్చి సంది చేసుకున్నాడు. ఇది మొదలు సుమారు రెండు శతాబ్దాలవరకు రాష్ట్రకూటులు తూర్పు చాళుక్యులు బద్ధ విరోధులై అవకాశం చిక్కినప్పుడెల్ల పోరాడినారు.

విజయాదిత్యుని కుమారుడైన నాలుగో విష్ణువర్ధనుని (771.806) గురించి తూర్పుచాళుక్య శాసనాల్లో ఎక్కువ వర్తమానం కన్పించదు. కాని, రాష్ట్రకూటుల శాసనాలనుండి పంపకవి రచించిన కన్నడ విక్రమాద్ధుని విజయం నుండి కొంత సమాచారం లభిస్తున్నది. విష్ణువర్ధనుడు రాష్ట్రకూట రాజకీయాల్లో ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించినాడు. రాష్ట్రకూట కృష్ణుడు మరణించగా (772) గోవిందుడు సింహాసనం ఎక్కినాడు. కాని, అతణ్ణి తమ్ముడు నిరుపమదరావర్షదిరుదాంచితరుడైన దృవుడు ప్రతిఘటించినాడు. ఇది విష్ణువర్ధనునకు మంచి అవకాశమయింది. విష్ణువర్ధనుడు గోవిందుని పక్షం నిలిచినాడు. మాళవ, కాంచి, గంగవాది ప్రభువులు సయితం గోవిందునికి సాయపడినారు. కాని, ఈ మిత్రకూటమిని ఓడించి దృవుడు

సింహాసనం ఆక్రమించినాడు వెంటనే దృవుడు వేంగీకుని శిక్షించడానికై వేంగిపై దండెత్తడం పంపినాడు. వేములవాడ చాళుక్యధీశుడైన మొదటి అరికేసరి ఈ దండయాత్రను నిర్వహించినాడు వేంగీ త్రికళింగములను దృవుని పంపున అరికేసరి జయించినట్లు విక్రమాద్ధుని విజయం పేర్కొంటున్నది. విష్ణువర్ధనుడు ఓడి రాష్ట్రకూటసార్వభౌమత్వం అంగీకరించి కప్పం చెల్లించడమేగాక తన కుమార్తె శీలమహాదేవిని ఇచ్చి దృవునకు పెండ్లి చేసినాడు. శీలమహాదేవి దృవునకు పట్టమహిషి అయింది.

రాష్ట్రకూట దృవుడు క్రీ.శ. 794 లో మరణించగా అతని కుమారుడు మూడో గోవిందుడు సింహాసనమెక్కినాడు కాని, గోవిందుని అన్న కంభ తిరుగుబాటునర్జించినాడు. ఈ అంతఃకలహం అవకాశంగా తీసుకొని నాలుగో విష్ణువర్ధనుడు స్వతంత్రుడిగా రాష్ట్రకూటలకు కప్పం చెల్లించడం మానినాడు.

నాలుగో విష్ణువర్ధనుని మరణానంతరం అతని కుమారుడైన రెండో విజయాదిత్యునకు భీమనలుకికి మధ్య సింహాసనానికై పోరాటం ప్రారంభమయింది. వేంగిలో రాష్ట్రకూట సార్వభౌమత్వం పునరుద్ధరించడానికి ఈ అంతఃకలహం అవకాశమని గోవిందుడు గ్రహించినాడు. అతని నైనికసహాయం భీమనలుకికి లభించింది. విజయాదిత్యుని సింహాసనం నుండి పారదోలి భీమనలుకి వేంగికి రాజైనాడు. కాని, రాష్ట్రకూట శాసనాలనుబట్టి నలుకి సామంతుడై రాష్ట్రకూటాధిపునకు ఊడిగం చేసినట్లు తెలుస్తుంది. వేంగి రాజ్యప్రతిష్ఠకు తీరని నష్టం కలిగింది.

సింహాసనం కోల్పోయిన విజయాదిత్యుడు నిస్సహాయంగా ఊరుకోలేదు సవతి సోదరుడు హైహయకుడైన నృపరుద్రుని సాయంతో బహుశా బెజవాడను స్థావరంగా చేసుకొని భీమనలుకితో, అతనికి సాయంగా ఉన్న రాష్ట్రకూట, వల్లిమగంగ నైచ్యాలతో వన్నెండు సంవత్సరాలు మోరంగా పోరాడినాడు. ఉభయపక్షాల మధ్య 108 యుద్ధాలు జరిగినట్లు శాసనాలు చెబుతున్నాయి ఈలోగా మూడో గోవిందుడు మరణించి (814) బాలుడైన అమోఘవర్ధను సింహాసనమెక్కినాడు. ఇది అరచుగా గ్రహించి రాష్ట్రకూట సామంతులనేకులు తిరుగుబాటు చేయడంతో రాష్ట్రకూట సార్వభౌమాధికారం తాత్కాలికంగా అస్తమించినట్లు కన్పిస్తుంది. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో భీమనలుకికి రాష్ట్రకూట సహాయం లభించే అవకాశంలేదు. అందుచేత విజయాదిత్యుడు విజృంభించి క్రీ.శ. 813 లో నలుకిని ఓడించి పారదోలి వేంగి సింహాసనం ఆక్రమించినాడు అంతటితో అగక విజయాదిత్యుడు రాష్ట్రకూట సామ్రాజ్యంపై దండెత్తి వీరవిహారం చేసినట్లు, ప్రంభవతిని (కాంచె?) దండనం చేసినట్లు తెలుస్తుంది. చాళుక్యార్జవం ముంచెత్తి రాష్ట్రకూట వైరవాన్ని శుడిచిపెట్టినట్లు రాష్ట్రకూట శాసనాలే చెబుతున్నాయి.

ఉజ్జయినికుల్లో రాష్ట్రకూట వ్యవహారాలు నిర్వహిస్తున్న గుజరాల్ రాష్ట్ర పాలకుడు సువర్ణవర్ణకర్త రాజా విజయాదిత్యుని కుమారుడని తన కుమారుడిని మహాదేవిని విజయాదిత్యుని కుమారుడు (కలి) విష్ణువర్ణకర్త పేర్కొని పెండ్లి పెట్టి సంతతి కుదుర్చుకున్నాడు. ఈ దండయాత్ర సందర్భంలోనే విజయాదిత్యుడు నాగరాజు నోడించినట్లు తెలుస్తుంది. ఈ నాగరాజు గూర్జర ప్రతీహారరాజైన రెండో నాగ బటుడని ఒక అభిప్రాయం. కాదు, నాడు బర్హర్ ప్రాంతాన్ని పాలిస్తున్న నాగ వంశజుల్లోనివాడని కొందరి అభిప్రాయం.

సుప్రసిద్ధులైన తూర్పుచాళుక్యుల్లో రెండో విజయాదిత్యుడొకడు. అతడు మహాపీరుడు, సరేంద్రమృగరాజు బిరుదు దలిచి వేంగి ప్రతిష్ఠను పునరుద్ధరించి నాడు. కేవలం యుద్ధాలు చేయడమేగాక కళాభిమాని. తాను పాలించిన 108 యుద్ధ భూములలో సరేంద్రమృగేశ్వరాలయాల పేరున శివాలయాలు నిర్మించి నాడటం. తన రాజ్యంలో పలు అగ్రహారాలు నెలకొల్పినాడు సత్రములు, చలి వేందెరులు, విహారవనాలు నిర్మించినాడు అతని ఆస్థానంలో అనేకమంది కవులు, గాయకులు, శిల్పులు, చిత్రలేఖకులు, నటకులు పోషణనందుకొన్నారు. బెజవాడకాపేరు విజయాదిత్యుని వల్లనే వచ్చిందని కొందరి అభిప్రాయం.

విజయాదిత్యుని అనంతరం అతని కుమారుడు ఐదో విష్ణువర్ణమడు ఒక్కసంవత్సరం మూత్రం పాలించినాడు (క్రి.శ. 846-47.) ఈతడు కలివిష్ణువర్ణమడని ప్రసిద్ధికెక్కినాడు. కలి అంటే పీరుడని అర్థం ఉంది. ఐహవా తండ్రిచేసిన యుద్ధాల్లో పాల్గొని ఈ బిరుదం పొందివుంటాడు. ఈతనికి శీలమహాదేవల్ల విజయాదిత్య, నృపకామ, యుద్ధమల్ల అనే కుమారులు కలిగినారు.

గుణగవిజయాదిత్యుడు

కలివిష్ణువు కుమారుడు మూడో విజయాదిత్యునే గుణగవిజయాదిత్యుడని వ్యవహరిస్తారు. 'గుణగనెల్ల' అనే మాటకు గుణాలచే అందమయినవాడు అని అర్థం. గుణగుడు తూర్పుచాళుక్యురాజులందరితో అగ్రగణ్యుడు. మహాపరాక్రమ శాలి. చాళుక్య విజయదృఢాన్ని గంగానది మొదలు కావేరి పర్యంతం వీరవిహారం చేయించినవాడు. అతని కాలంలో వేంగి బలగౌరవాలు ఇనుమడించినాయి.

గుణగవిజయాదిత్యుని శాసనాలు తొమ్మిది లభించినాయి. వానిలో మచిలీ పట్టణం, గుంటూరు, సాతులూరు, సీసలి తామశాసనాలు, అద్దంకి శిలాశాసనం ముఖ్యమైనవి. తరువాత వచ్చిన చాళుక్య భీముని ఆర్థిలి శాసనం, అమ్మరాజు ఈడేరు, కలుచంబర శాసనాలు, రాష్ట్రకూట శాసనాలనుండి గుణగుని చరిత్ర తెలుస్తున్నది.

గుణగుని పాలనకాలం (క్రి.శ. 848-891) యుద్ధాల్లో దండయాత్రలతో గడిచింది ఈ యుద్ధాలు నిర్వహించడంలో అతనికి ప్రభుత్వ క్షిప్రాయణులు

యుద్ధ తంత్రజ్ఞులు చతుర్విధోపాయ ప్రయోగచతురులైన నల్లరు బ్రాహ్మణ సేనానులు తోడ్పడినారు. వారిలో కడియరాజు, ఆతనికొడుకు పండురంగడు ప్రథమగణ్యులు. మిగిలిన ఇద్దరు వినయడిశర్మ. రాజాదిత్యుడు తొందై మండలం నుండి వచ్చినవాడు సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే గుణగుడు బోయకొట్టములపై యుద్ధం చేయవలసి వచ్చింది. తూర్పు చాళుక్యులకు రాష్ట్ర కూటలకు మధ్య జరిగిన యుద్ధాలు పురస్కరించుకొని పల్లవుల ప్రోత్సాహంతో బోయలు వేంగిరాజ్యంపై దాడులు సాగించి వుంటారు. అందుచే వారి నణచ దానికై గుణగుడు పండరంగ సేనానిని పంపినాడు. పండరంగడు బోయల ప్రధాన స్థావరాలైన నెల్లూరును దగ్ధంచేసి కద్దైమును నేలమట్టంచేసి పన్నెండు కొట్టాలను స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. అనంతరం కందుకూరును బెజవాడవలె బలిష్ఠమైన దుర్గంగా చేసుకొని, ఆ ప్రాంతంలో శాంతిభద్రతలు నెలకొల్పి పరి రక్షించినాడు. ఈ దండయాత్ర సందర్భంలోనే పల్లవ, పాండ్యరాజుల నుండి 'హేమాన్ని' గ్రహించి వుంటాడు. అనంతరం పండరంగడు రాహున అనే శత్రువును అణచినాడు. ఈ రాహున ఎవరో ప్రస్తుతానికి గుర్తించడం కష్టం. కొట్టములు సశింబడంతో బోయలు తీరాంధ్రంలో విస్తరించి వ్యవసాయ వాణిజ్యాది వృత్తులవలంబించి దనికులై రాజస్థానాల్లో ప్రవేశించి నెట్టి, రెడ్డి, నాయుడు, కమ్మ కులాలలో లీనమయినారు.

గుణగ రాష్ట్రకూట సంబంధాలలో రెండు ప్రధాన ఘట్టాలున్నాయి. మొదటిఘట్టంలో గుణగుడు పరాజయం పొందడమేగాక ఆమోఘవర్షుని ఆజ్ఞను శిరసావహించవలసి వచ్చింది. రెండోఘట్టంలో రఠేభుని ఆతని మిత్రబృందాన్ని ఓడించి వారలరాజ్యాలలో వీరవిహారంచేసి నాటివరకు తూర్పుచాళుక్యులు పొందిన పరాభవాలకు ప్రతీకారం చేయడమేగాక దక్షిణాపథ ఆధిపత్యం సాధించినాడు.

బహుశా బోయకొట్టాలలో చాళుక్యులకు యుద్ధం జరిగే రోజుల్లోనే ఆమోఘ వర్షుడు చాళుక్యరాజ్యంపై దండెత్తినాడు. వింగవల్లిచెంత ఇరుపజాలకు బీకర యుద్ధం జరిగింది చాళుక్యులనే ఖాద్యాలతో ఆమోఘవర్షుడు యముని తృప్తి చేసినాడని రాష్ట్రకూట శాసనాలు చెబుతున్నాయి. గుణగుడు ఓడినాడు ఆమోఘ వర్షుని జీవితాంతము గుణగుడాతని సామంతుడైనాడు.

ఇదే సమయంలో రాష్ట్రకూట సామంతుడైన పశ్చిమ గంగరాజు నీతి మార్గ రణవిక్రముడు నొలంబుల సహాయంతో ఆమోఘవర్షుని ఢిక్కరించినాడు. వారి నణచడానికై రఠేభుడు గుణగుని దండుపంపినాడు. ఈ దండయాత్ర క్రీ.శ. 370 ప్రాంతంలో జరిగివుంటుంది. గంగవాడిపై దాడిని తూర్పుచాళుక్యుల శాసనాలు విపులంగా వర్ణిస్తున్నాయి. ఇందు మొదటిఘట్టం నొలంబవాడిపై దాడి. నొలంబవాడిని నాడు పాలిస్తున్నది పొలల్పొర నొలంబాధిరాజు (క్రీ.శ. 830.870)

ఇతనికే మంగళ లేక మంగి అనే పేరున్నట్లు సోమశేఖరశర్మ గారి తీర్మానము. నొంబులతో సంగ్రామం జరిగింది. సేనాని వినయడిశర్మ సాయంతో గుణగుడు మంగిని సంహరించి గంగవాడిపై పురోగమించినాడు. రణవిక్రముడు గంగకూటము (శివగంగకొట?) లో తల దాచుకొన్నాడు. కాని గుణగుడాతనిని నోడించినాడు. రణవిక్రమ అమోఘవర్షలమధ్య నుండి కుదిరి బండుత్వం ఏర్పడింది.

గుణగుడొక చోళరాజు శరణార్థిగా కాచినట్లు శాసనాల్లో ఉంది. ఈతడు బహుశా నొంబులకు అధికారం కోల్పోయిన రేనాటి చోడులలోనివాడయి వుండవచ్చు. అతణ్ణి కాచింది గంగవాడిపై దండయాత్ర సందర్భంలో అయి వుంటుంది.

అమోఘవర్షుడు ౧౧౪౪, 880 లో మరణించి అతని కుమారుడు రెండో కృష్ణుడు సింహాసనం ఎక్కడంలో రాష్ట్రకూటులకు దుర్జినాలు ప్రారంభమయి నాయి. గూర్జర ప్రభీహరుల్లో ప్రముఖుడయిన మిహిరబోజుడు రాష్ట్రకూట రాజ్యంపై దండెత్తినాడు. మాళవము ప్రభీహరుల పశ్చిమమైంది. రాష్ట్రకూటరాజ్యం కల్లోలితమయింది. ఇది గుణగుడుకు సదృశతాపమయింది. అతడు స్వతంత్రించ దమేగాక పూర్వపరాధానికీ ప్రతీకారంగా రాష్ట్రకూట రాజ్యంపై జైత్రయాత్ర జరిపినాడు. ఈ దాడుల వివరాలు తూర్పుచాళుక్యుల శాసనాల నుండి లభిస్తున్నాయి. వీనిని వందరంగ సేనాపతి సరికల్పించినాడు. రాష్ట్రకూట కృష్ణుడు, అతని బావమరది దాహళదేవాధీశుడైన సంగీయడు (శంకరగణరణవిగ్రహ) వల యుద్ధాలలో నోడి వెన్నుబాపినాడు. అనంతరం గంగా నర్మదానదుల మధ్యస్థ మైన దాహళముపై దండయాత్ర జరిగింది. మార్గమధ్యంలో రథేశుని సామంతుడు వేములదాద చాళుక్యాధిపతి అయిన ఐడైగ ఓడిపోయినాడు. ఐడైగ మహావరాక్రమశాలియైన యుద్ధపీఠుడుగా పంపకవి విక్రమాద్ధున విజయం వర్తిస్తున్నది. ఐడైగుని చక్రకూటపురం (ఐస్తర్) పరశురామప్రీతి అయింది. కళింగ నేలుతున్న గంగపంశస్థుడు దేవేంద్రవర్మను ఓడించి అతని నుండి యుద్ధగజాలు స్వీకరించడం జరిగింది. అనంతరం దక్షిణకోసం మీదుగా వందరంగడు దాహళంలో ప్రవేశించి రాజధానియైన కిరణపురాన్ని ఆక్రమించి నాడు. అటనుండి పశ్చిమంగా పురోగమించి అచలపురాన్ని వట్టుకున్నాడు. కిరణ అచలపురాను దగ్ధం చేసినాడు. గుణగుడు (నెల్లూరు, కిరణ, అచల) త్రిపుర మర్త్య మహేశ్వర విరుదం ధరించినాడు. గుణగుని ఆఖండ విజయాన్ని తన పరాజయాన్ని రెండో కృష్ణుడు అంగీకరించినాడు. రాష్ట్రకూటుల నుండి సార్యబౌమ నూచకమైన పాశిద్యజాన్ని - గంగాయమునా తోరణాన్ని గ్రహించి

దక్షిణాపథపతిత్వాన్ని సూచించే 'సుమదిగత పంచమహాశబ్ద' బిరుదాన్ని గుణగుణ స్వీకరించినట్లు సాకులూరు. ధర్మవరం శాసనాల వల్ల తెలుస్తున్నది.

త్రిపుర మర్త్యమాహేశ్వర బిరుదంతోపాటు గుణగుణకు పరచక్రరామ, భువన కందర్ప, పీఠమకరధ్వజ, రణరంగశూద్రక, మనుజుప్రకార బిరుదులున్నాయి. ఆతడు సాధించిన విజయపరంపరలతో తూర్పు చాళుక్యుల అధికారం ఉత్తరాన మహానది నుండి దక్షిణాన పులికాట్ సరస్సు వరకు విస్తరించింది. దక్షిణాపథంలో వారి కత్తికి ఎదురులేకపోయింది. 'చండచాళుక్యులు'గా వారు ప్రసిద్ధులయినారు.

గుణగుణకు సంతానం లేదు. అందుచేత తమ్ముడు విక్రమాదిత్యుడు యువరాజుగా వ్యవహరించినాడు. ఆతని కుమారుడైన చాళుక్యభీముడే గుణగుణకు వారసుడు.

కుటుంబ కలహాలు

గుణగుణి మరణంతో తూర్పుచాళుక్య రాజవంశంలో అంతఃకలహాలు చెలరేగి రాష్ట్రకూటులపై వారు సాధించిన విజయాలు కేవలం తాత్కాలికమైనాయి. రాజవంశం శాఖోపశాఖలై బిన్న శాఖల రాకుమారులు నీంహాసనం కాంక్షించి రాజ్యాన్ని రక్తపాతంలో ముంచెత్తినారు. వీరి అంతఃకలహాలవల్లనే తిరిగి వేంగిలో రాష్ట్రకూటుల అధిపత్యం పెరిగింది. రాష్ట్రకూటుల అనంతరం కల్యాణిచాళుక్య చోళ సామ్రాజ్యకాండకు వేంగి బలి అయింది

చాళుక్యభీముడు రాజకాకుండా దాయాదులు, అంటే అతని పినతండ్రి యుద్ధ మల్లుకు ఆతని అనుయాయులు అడ్డుపడినట్లు కనిపిస్తుంది. పట్టబంధానికి పూర్వమే భీముడు దాయాదులను, రట్టనైక్యాలను పారదోలినాడని పండిపాక శాసనం చెబుతున్నది. రాష్ట్రకూటుల నైక్యం దండెత్తివచ్చి రణమర్దవంశస్తులు పాలిస్తున్న మంచికొండనాడును అక్రమించింది. ఈ దాడిని వేములవాడ బద్దెగ నిర్వహించినాడని చెప్పవచ్చు. "మొసలిని జలాశయంలోనే" పట్టుకొన్న విధంగా భీముని బద్దెగ బంధించినాడని విక్రమాద్ధున విజయం వర్ణిస్తున్నది. కొరవి శాసనాన్ని బట్టి రణమర్దవంశనాయకుడైన కుసుమాయుడు రట్టనైక్యాల నోడించి పారదోలినాడు. చాళుక్యభీముడు బంధవిముక్తుడై ఆరోవిష్ణువర్ధన నామాంతరంతో క్రీ.శ. 892లో పట్టాభిషేకం జరుపుకొన్నాడు.

దాయాదుల కుట్రలవల్ల చాళుక్య భీముని రాజ్యకాలం ప్రశాంతంగా సాగలేదు. చాళుక్యభీముడు 360 యుద్ధాలు చేసినట్లు మల్లవదేవుని పితాపురం శాసనం చెబుతున్నది. వేంగి రాజ్యంలోని ఈ అస్థిర పరిస్థితులు రెండోక్కణ్ణునకు మంచి అవకాశ మిచ్చినాయి చతురంగ బలాలతో సతదు వేంగిపై దండెత్తినాడు. రాకుమారుడు షోడశవర్ష ప్రాయుడైనా ఇరిమర్తి గండడు చాళుక్య

నైవ్యాదివశ్యం వహించి రాష్ట్ర మాటులతో తణవడినాడు. నిరవద్యపురం, పెరువంగూరుల చెంత భీకర యుద్ధాలు జరిగాయి. నిరవద్యపుర యుద్ధంలో వల్లమని గజహయదాసుష్కబాల ఓడి పటాపంచలయినాయి. పెరువంగూరు యుద్ధంలో ఇరిమర్తి గండడు రట్టసేనాపతి గుండయను వడించి లాటనైవ్యాలను దాయాది నైవ్యాలను పారదోలినాడు కాని, యుద్ధంలో తగిలిన గాయాలవల్ల ఇరిమర్తి గండడు మరణించినాడు.

రాజ్యకాలం చివర్లో చాళుక్యభీముడు దేవాలయ నిర్మాణంలోను లలితకళా పోషణలోను గడిపినాడు. సామర్లకోట సమీపంలో చాళుక్య భీమవరంలోని భీమేశ్వరాలయము, దాక్షారామ భీమేశ్వరాలయము తన పేరున చాళుక్య భీముడు కట్టించినవే. ఆతని సామంతుడైన చట్టవ బెజవాడ ఇంద్రకీలాద్రిపై పార్వేశ్వరాలయం నిర్మించినాడు. సమస్త గాంధర్వ విద్యాకోవిదయైన చెల్లవ్వ భీముని ఆస్థానగాయకురాలైనట్లు అత్తిలి శాసనంవల్ల తెలుస్తున్నది. ఆమెతోపాటు వల్లవ సంగీతంలో తుంబురునివంటివారట! భీముని శాసనకర్త కవివృషభ బిరుదాంబు తుడైన వామన; ఈతడూ కావ్యాలంకార సూత్రరచయితగా భావిస్తున్న చట్ట వామనుడు ఒకరేనని చరిత్రకారుల అభిప్రాయము.

చాళుక్యభీముని కుమారుడు కొల్లిభిగండ బిరుదాంబుతుడైన నాలుగో విజయాదిత్యుడు ఆరుమాసాలు రాజ్యంచేసినాడు (క్రి.శ 922) ఈతని శాసనాలు లభించలేదు కాని, తరువాతి చాళుక్యుల శాసనాలనుండి కొల్లిభిగండడు తూర్పు గంగులతో విరజాయుద్ధంచేసినాడని తెలుస్తున్నది. త్రికళింగదేశం తూర్పుచాళుక్య రాజ్యభాగంగా ఉండేది. గుణకర్ణుడు “దక్షిణాపథ సత్రికళింగదేశం” పాలించినాడు. కాని, అంతరం గంగవంశస్థుడైన వజ్రహస్తదేవుడు త్రికళింగప్రాంతాలను జయించి తన రాజ్యంలో కలపకొన్నాడు. అందుచే నాలుగో విజయాదిత్యుడు కళింగపై దండెత్తినాడు విరజా యుద్ధంలో చాళుక్య నైవ్యాలు పరాజయం చెంది విజయాదిత్యుడు మరణించినాడు.

విరజాయుద్ధంలో చాళుక్యుల పరాజయానికి చాళుక్యరాజ్యంలో చెలరేగిన తిరుగుబాటు ప్రధాన కారణం. నాలుగో విజయాదిత్యుని తమ్ముడైన (రెండో) విక్రమాదిత్యుడు చాళుక్యమూలబలంలో కొంత తనవైపు తిప్పుకొని అన్నను దిక్కరించినాడు. విక్రమాదిత్యుని నూతిమడుగుశాసనం ఆతడు ఎన్నిది సంవత్సరాల పాటు శత్రువులతో యుద్ధాలు చేసినట్లు చెబుతున్నది విక్రమాదిత్యుడు క్రీ.శ. 980 లో సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. కాబట్టి ఆతని తిరుగుబాటు క్రీ.శ. 922 లో విరజా యుద్ధ సమీపకాలంలో ప్రారంభమైనదని స్పష్టమవుతున్నది.

విక్రమాదిత్యుని తిరుగుబాటుతో చాళుక్యరాజ్యంలో ప్రారంభమయిన అంత
స్రం 14 సంవత్సరాలు భీషణంగా చెలరేగింది. వంశ గౌరవాన్ని దేశ
స్వాతంత్ర్యాన్ని ప్రజాక్షేమాన్ని పాటింపక స్వార్థపరులై అధికారవ్యామోహంతో
రాకుమారులు అనేక దురాగతాలు చేసినారు. ఈ అంతఃకలహాలు తిరిగి రాష్ట్ర
కూటులకు సదవకాశం కలిగించినాయి. ఈ స్వల్పకాలంలో అద్దరు రాజకుమారులు
నింహాసనం ఎక్కి మరణించినారు. చాళుక్యులు స్వహస్తాలతోనే వేంగి నగరాన్ని
పరశురావుప్రీతి చేసినారు.

ఇట్టి పరిస్థితుల్లో కొల్లిగండని కొడుకైన అమ్మరాజు పితృపితామహుల
మూలబలాన్ని తనవైపు తిప్పుకొని నింహాసనం అధిష్టించి (క్రి.శ. 922.920)
నట్లు ఈతని ఈడేరుశాసనంనుండి గ్రహిస్తున్నాము. ఇతనికి రాజమహేంద్ర
బిరుదం ఉంది. నాటి పరిస్థితుల్లో వేంగి సురక్షితమైన నగరం కాదని, గోదావరీ
తీరంలో తన పేర రాజమహేంద్రనగరాన్ని నిర్మించి రాజధానిగా చేసుకున్నాడు.
అమ్మరాజు కాలమంతా పితృండ్రి విక్రమాదిత్యునితో యుద్ధంతోనే గడచినట్లు
కన్పిస్తుంది. అమ్మరాజుకు మహాకాల, భండనాదిత్య అనే సేనాపతులసాయం
లభించింది. మహాకాల గౌమకాంబ కుమారుడు. గౌమకాంబ చాళుక్యభీమునికి
పాలిచ్చి పెంచిన దాది కూతురు. చాళుక్య భీముని కాలంలో కూడ మహాకాల
నైన్యాద్యక్ష పదవిని నిర్వహించినాడు.

అమ్మరాజుకొడుకైన కండికవిజయాదిత్యుడు నింహాసనం ఎక్కిన పది
పేను రోజుల్లో అతణ్ణి తొలగించి రెండో విక్రమాదిత్యుడొక సంవత్సర కాలం
పాలించినాడు. ఈతనికాలంలో త్రికళింగరాజ్యం తిరిగి వేంగిలో చేరింది రెండో
చాళుక్య భీముని శాసనం ప్రకారం అమ్మరాజు కొడుకైన భీముడు రెండో విక్ర
మాదిత్యుని సంహరించి ఎన్నిది మాసాలకాలం వేంగిని ఏలినాడు. ఈ ఎన్నిది
మాసాలు రాజ్యం అల్లకల్లోలితం అయినట్లు రెండో అమ్మరాజు మలియంపూడి
శాసనం వర్ణిస్తున్నది: "సూర్యాస్తమయానంతరం రాక్షసులవలె రెండో విక్రమా
దిత్యుని మరణానంతరం దాయాదులైన యుద్ధమల్ల, రాజమారాంద, కండిక
విజయాదిత్యాది రాకుమారులు రాజ్యానికై పోరాడి ప్రజలను నానాహింసలకు
గురి చేసినారు."

ఈ రాజకీయకల్లోలాలను అవకాశంగా తీసుకొని వేంగిలో రాష్ట్రకూటాది
వత్సాన్ని పునరుద్ధరించడానికి నాలుగో గోవిందుడు సంకల్పించి తాలరాజుకుమారు
లైన యుద్ధమల్లనకు నైనిక సాయం చేసినాడు. రెండో యుద్ధమల్లడు వారి
సాయంతో భీముని వధించి వేంగిరాజ్యం ఆక్రమించినాడు.

రాష్ట్రకూట సహాయంవల్ల యుద్ధమల్లనకు (క్రి.శ. 930-34) ఉపకారం
కంటె అవకారమే ఎక్కువ జరిగింది. దాయాదులు నింహాసనం ఆక్రమించే

ప్రయత్నాలు మానలేదు. రాష్ట్రకూట సేనాపతులైన బోమసామంతులు వివిధ ప్రాంతాల్లో స్థావరా లేర్పరచుకొని అధికారం నిర్వహించినారు. బహుశా వారి దౌర్జన్యాలు సహించలేక యుద్ధమల్లుడు వేంగి రాజమహేంద్రవర నగరాన్ని వీడ వలసి వచ్చింది. కృష్ణానదికి దక్షిణ ప్రాంతాన్నే ఆతని అధికారం చెల్లుబిడి అయినట్లు కన్పిస్తోంది. చేబ్రోలు రాజధానిగా చేసుకొని ఆతడు పాలించినట్లు ఆతని బెజవాడ మధ్యాక్కరల శాసనం సూచిస్తున్నది. బెజవాడ ఆతని రాజధానియని వెంకటరమణయ్యగారి అభిప్రాయము.

యుద్ధమల్లుని తొలగించి రెండో చాళుక్యభీముడు క్రీ.శ. 935లో రాజయినాడు. ఈతడు నాలుగో విజయాదిత్యుని కుమారుడు. తల్లి మేలాంబ. రెండో భీముని కోలవెన్ను శాసనంతోబాటు ఆతని కొడుకు రెండో అమ్మరాజు మరియు పూడి, కలుచంబర్రు శాసనాలనుండి యుద్ధమల్లునితోబాటు తాళబిక్కి, రాజమారాండ, అయ్యవ, లోవబిక్కి మొదలైనవారి నాతడు వధించినట్లు తెలుస్తుంది. కాని, రెండో అమ్మరాజు యుద్ధమల్లునితో పోరాడినట్లు ఉన్నందున భీముడు యుద్ధమల్లుని చంపినాడనడం నిజంకాదు. ఇక మిగిలినవారందరు నాలుగో గోవిందుని సేనాపతులు, సామంతులు అయివుంటారు.

రాష్ట్రకూట రాజ్యంలో నాలుగో గోవిందునిపై వచ్చిన తిరుగుబాటు రెండో భీమునకు మంచి అవకాశం అయింది. నాలుగో గోవిందుడు రెండో ఆమెఘవర్షుని తొలగించి సీంహాసనం ఆక్రమించినాడు. అందుకే ఆతనికి ప్రజాదరణ లభించలేదు. ఇది ఇటుండగా గోవిందుని పినతండ్రి బద్దెన తిరుగుబాటు చేసినాడు. దాహళదేశాధీశులు, వేములవాడ రెండో అరికేసరి బద్దెనకు సహాయంగా నిలిచినారు. మంచికొందనాడునేలే ముదిగొండ చాళుక్యనాయకుడైన విజయాదిత్యుడు కూడ తిరుగుబాటుచేసి తనపై దండెత్తివచ్చిన రాష్ట్రకూట సేనాపతిని రెండో అరికేసరి సాయంతో ఓడించి పారదోలినాడు. సర్వత్ర వ్యతిరేకత ప్రబలి పరాజయాలు ప్రాప్తించడంతో నాలుగో గోవిందుడు రాజ్యత్యాగం చేసి చోళమండలానికి పారిపోయినాడు.

ఇట్టి పరిస్థితుల్లో రెండో చాళుక్యభీముడు విజృంభించి రాష్ట్రకూట సేనాపతులను పారదోలడంతో వేంగిరాజ్యం నిష్క్రంభకమయింది. భీమునకు రాజమహేంద్ర, గండమారాండ, బృహద్రామ తిరుదులువున్నాయి. భీమునకు ఊర్జపా (అంకిదేవి), లోకాంబ అనే ఇద్దరు రాణులు వున్నారు. అంకిదేవి కళింగరాకుమారి. ఆమెకు దానార్జవుడు, లోకాంబకు అమ్మరాజు కుమారులు.

చాళుక్యభీముడు మరణించడంతో (క్రీ.శ. 945). రెండో యుద్ధమల్లుడు వేంగిపై దండెత్తి ఉంటాడు. అతణ్ణి ఓడించి బహుశా వధించడంలో (రెండో)

అమ్మరాజు ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించినందున అతడే సింహాసనం ఆక్రమించి వాడని చెప్పవచ్చు.

యుద్ధమల్లుని నిర్జించి రెండో అమ్మరాజు క్రీ.శ. 945 లో వేంగి సింహాసనం ఎక్కి ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలు పాలించినాడు. కాని, అమ్మరాజు అన్నయైన దానార్జవుడు, యుద్ధమల్లుని కుమారులైన బాడప, తాళరాజులు అమ్మరాజును ప్రశాంతంగా ఉండనీయలేదు. అమ్మరాజు రెండుసార్లు సింహాసనం కోల్పోయి తిరిగి పొందడం జరిగింది. అమ్మరాజు శాసనాలు చాల ఉన్నాయి. వానిలో తాడికొండ, మలియంపూడి, కలుచుంబర్రు శాసనాలు చాల ముఖ్యం. వానితోబాటు బాడపుని ఆరుంబాక, ఇంటూరు శాసనాలు, తాళపుని శిరిపూడి శాసనం, దానార్జవుని మాగల్లు శాసనాలు అమ్మరాజుకాలం రాజకీయ సాంస్కృతిక చరిత్రను గ్రహించడానికి ఉపకరిస్తున్నాయి.

అమ్మరాజు సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే బాడప తాలరాజుల తిరుగుబాటు జరిగింది. ఈ సోదరులు మూలబల నాయకుడైన పండరంగని తమవైపు తిప్పుకున్నారు. సారోనాథుడైన గండనారాయణ నాయకత్వంలో చాళుక్యసామంతులు సయితం వారి వక్షం వహించారు. వీరికి సాయంగా రఠేభుడైన మూడోకృష్ణుడు వంపిన నైన్యం రాజ్యంలో ప్రవేశించింది. శత్రుబలాధిక్యతను తన నిస్సహాయతను గుర్తించిన అమ్మరాజు రాజ్ఞత్యాగం చేయక తప్పదు.

బాడపుడు ఎంతకాలం రాజ్యంచేసినాడో చెప్పలేము. అతని తమ్ముడైన తాలరాజు పాలన జూదరణ పొందలేదు. అందుచేత సామంతులు పండరంగాది ఉద్యోగులు అమ్మరాజు వక్షం వహించినారు. సారోనాథుడైన నృపకాముడు తన కుమార్తెను అమ్మరాజుకిచ్చి పెండ్లిచేసినట్లు తెలుస్తుంది. వీరందరి సాయంతో అమ్మరాజు తిరిగి వేంగి నాక్రమించినాడు.

దానార్జవుని మాగల్లుశాసనం ప్రకారం క్రీ.శ. 956 లో వేంగీపై రాష్ట్ర కూట మూడోకృష్ణుని దండయాత్ర జరిగింది. ఈ దాడి ఉద్దేశం దానార్జవుని వేంగీభూమిని చేరుడమే రఠేభుని దాడిని ప్రతిఘటించడానికి ప్రయత్నించక అమ్మరాజు కళింగ రాజ్యానికి పారిపోయినాడు. రాజ్యం దానార్జవుని హస్తగతమయింది. రాష్ట్రకూట సేనాని సామంత వడ్డి వంశస్థుడయిన కాకర్లగుండ్యన సహాయంతో దానార్జవుడు వేంగిని పాలించినాడు.

రాష్ట్రకూట నైయాలు మరలినంతనే అమ్మరాజు వేంగికి మరలివచ్చి దానార్జవుని తొలగించి రాజ్యం ఆక్రమించినాడు. అమ్మరాజు పాలన ఎంతకాలం సాగిందో చెప్పలేము. దానార్జవుడు తన బలాన్ని కూడగట్టుకొన్నాడు. ముదిగొండ చాళుక్యులైన వల్లన గొండియ లాతనితో చేరినారు. దానార్జవుని తల్లి కళింగ రామవారి. కళింగ గంగుల సహాయం కూడ అతనికి లభించి వుండవచ్చు.

అమ్మరాజు బలం షీజించింది. క్రీ.శ. 970 లో ఆతజ్ఞి వధించి దానార్జవుడు వేంగీ రాజ్యాన్ని ఆక్రమించినాడు.

అమ్మరాజు మహావీరుడు; యుద్ధనిర్వహణలో సమర్థుడు; బల్లాల దేవు డాతని యువరాజు. ఉభయుల మధ్య సంబంధమేమో స్పష్టంగా తెలియదు. మతంలో అమ్మరాజు ఉదారవాదులున్నవాడు; పరమబ్రహ్మణ, పరమ మాహేశ్వర, పరమభట్టారక బిరుదాలు మూడూ ధరించినాడు. ఆతని కాలంలో తీవ్రవాద శైవులైన కాలాముఖులతోబాటు జైనులకు గూడ పోషణ లభించింది. అమ్మరాజుకు 'కవిగాయక కల్పరారువు' అనే బిరుదు వుంది ఆతని ఆస్థానంలో కవిచక్రవర్తి పోతనభట్టు మొదలైన కవులున్నారు.

దానార్జవుని మూడు సంవత్సరాల పాలన (970-73) కాలంలో దక్షిణ దేశ రాజకీయాలల్లో అనేక పరిణామాలు జరిగి, చివరకు ఆతని జీవితమే విషాదాంతమైంది. క్రీ.శ. 972 నాటికి రాష్ట్రకూటులు బలహీనలైనారు రెండో తెలపుడు క్రీ.శ. 973 లో రాష్ట్రకూట రాజ్యం ఆక్రమించి చాళుక్య వంశాన్ని వునరుద్ధరించినాడు. తెలపుడు 108 యుద్ధాలు చేసి రట్టపల రాక్షసులను రూపుమాపినాడని, 88 దుర్గాల నాక్రమించినాడని శాసనాలు చాటుతున్నాయి. చోళమండలంలో పరాంతకుని మరణంతో (క్రీ.శ. 956) ప్రబలిన అరాజకాన్ని అణచి రాజరాజు చోళప్రతిష్ఠను వునరుద్ధరిస్తున్నాడు.

ఇట్టి పరిస్థితుల్లో దానార్జవుడు దక్షిణదేశ దండయాత్రలు సాగించినట్లు ఆతని కుమారుడైన శక్తివర్మ పొన్నేరు, కండ్లం శాసనాలవల్ల తెలుస్తున్నది రాష్ట్రకూటాధికారం షీజించడం గుర్తించిన దానార్జవుడు దండెత్తి రేనాడులో పాలిస్తున్న భువన త్రినేత్ర వైదుంబుమహారాజు నోడించి సామంతుడుగా చేసుకోవడమేగాక పొత్తపినాడును ముదిగొండ చాళుక్య రాకుమారులు, తనకు విశ్వాసపాత్రులైన మల్లన, గొండియలకు ఇచ్చినాడు. అనంతరం తొండై మండల ప్రాంతంపై దండెత్తిట్లు తెలుస్తుంది. శక్తివర్మ శైవంలోనే 'ద్రమిళాహవం'లో పాల్గొన్నాడని శాసనాలు చాటుతున్నాయి.

జటాచోడభీముడు, (క్రీ.శ. 973-1000)

ఇంతలో జటాచోడభీముని తిరుగుబాటు జరిగింది. మధ్యయుగాంధ్ర మహావీరులలో ప్రసిద్ధుడీ భీముడు. ఇతజ్ఞి గురించి తెలుసుకోడానికి ఈతని కైలాసనాథ దేవాలయ శాసన ఖండమే ఆధారము. ఇతడు తెలుగుచోడ వంశస్థుడు. ఈ వంశస్థులు రాష్ట్రకూట సామంతులుగా పెద్దకల్లును (రన్నులు జిల్లా) పాలించేవారు. వీరికి వైదుంబులకు బద్ధవైం ఉండేది భీముని తండ్రి జటాచోడుడు, తల్లి వేంగీకుడైన కొల్లభిగండ విజయాదిత్యుని కూతురు. ఆంధ్ర

దేశాన్ని 'స్వత్రగిసీ విషయం' అని చెప్పినందున భీముని సోదరి బహుశా రెండో అమ్మరాజు పట్టమహిషి అయివుండవచ్చు.

రాష్ట్రకూట మూడో కృష్ణుని మరణానంతరం చోడభీముడు స్వతంత్రులై రాజ్యవిస్తరణకు వూనినాడు. వేంగి రాజకీయాలు అతణ్ణి ఆకర్షించినాయి. రెండో అమ్మరాజును వధించి దానార్జవుడు సింహాసనం ఆక్రమించడాన్ని చోడభీముడు సహించలేకపోయినాడు. అంతేగాక దానార్జవుడు వాత్సవీ ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించడం అతనికి మరింత ఆగ్రహం కలిగించింది. ఇవి కారణాలుగా చోడభీముడు వేంగిపై దండెత్తినాడు. దానార్జవు డోడి మరణించినాడు చాళుక్య సింహాసనం చోడభీముని వశమయింది. (క్రీ.శ 973)

సింహాసనం ఆక్రమించినంత మాత్రంతో వేంగిరాజ్యం వూర్తిగా చోడ భీముని స్వాధీనం కాలేదు. వైదుంబుది చాళుక్య సామంతు లాతని అధికారాన్ని ప్రతిఘటించినారు. దానార్జవుని కుమారులైన శక్తివర్మ విమలాదిత్యులు కళింగకు పారిపోయి తూర్పు గంగవంశజుల సహాయం అర్జించినారు. గంగరాజైన కామార్జవుడు చోడభీమునిపై దండెత్తినాడు. అందుచేత వేంగిలో తన అధికారం సుప్రతిష్ఠితం చేసుకోవడానికి చోడభీముడు సుమారు ఎన్నిది సంవత్సరాలు ఎడతెగని యుద్ధాలు చేయవలసి వచ్చింది. బహుశా భీముడు కళింగపై దండెత్తినాడు. సుదీర్ఘ పోరాటం తరువాత కామార్జవుడు (క్రీ. శ. 978), అతని తమ్ముడు విమలాదిత్యుడు మరణించినాడు. కళింగరాజ్యం భీముని పాదాశ్రయమయింది. అనంతరం భీముడు వైదుంబులపై దండెత్తి భువనశ్రీనేత్రుని ఓడించి సామంతుడుగా చేసుకుని 'చోడశ్రీనేత్ర' బిరుదం ధరించినాడు. వేంగి, కళింగ రాజ్యాలలో చోడభీముని అధికారానికి అడ్డులేకపోయింది.

కళింగ నుండి శక్తివర్మ విమలాదిత్యులు చోళమండలానికి పారిపోయినారు. నాడు చోళరాజ్యం రాజరాజు పాలనలో బలపడుతూ ఉంది. రాజరాజు వరాహమవంతుడు; రాజసీతి దురంధరుడు. నాటికే చోళులకు అనంతర చాళుక్యులకు దక్షిణదేశ అధిపత్యానికై స్పర్థ ప్రారంభమయింది. వేంగి రాజ్యంలో తన ప్రాబల్యం నెలకొల్పితే అనంతర చాళుక్య విజృంభణ నరికట్టడం సులభమని గ్రహించినాడు. అందుచే చాళుక్య సోదరులకు ఆశ్రయం ఇచ్చి వారికి సహాయం వాగ్దానం చేసినాడు. తన కుమార్తెయైన కుందవ్వను సోదరులలో చిన్నవాడైన విమలాదిత్యునికిచ్చి పెండ్లిచేసి చోళ తూర్పు చాళుక్య వంశాలమధ్య సంబంధాన్ని దృఢతరంచేసి ఆ సోదరులను వేంగిలో ప్రతిష్ఠించడానికి సన్నాహాలు ప్రారంభించినాడు.

చోళ నైర్యాల సాయంతో శక్తివర్మ చోడభీమునితో తలపడి యుద్ధాలు చేసినాడు. శక్తివర్మ ప్రభువద్రు, పెన్నేరు, అంద్ర సాహిత్య పరిషత్ శాసనాబ్ది

దాడుల వివరాలు తెలుసుకున్నాయి. వేంగిపైకి వస్తున్న శక్తివర్మ సరికట్టడానికి చోడభీముడు మొదట్లో ఏకపీఠ సేనానిని, అనంతరం జద్దన, మహారాజ సేనానులను పంపినాడు. వీరందరూ యుద్ధంలో నిహతులయ్యారు. చోడభీముడు కళింగ ప్రాంతానికి తిరోగమించడంతో వేంగి శక్తివర్మ స్వాధీనమయింది. ఇది క్రీ.శ. 999 లో జరిగినట్లు శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. కాని, చోడభీముడు నైన్యాలు కూర్చుకొని కళింగనుండి వేంగిపై దాడిచేయడంతో శక్తివర్మ రాజ్యత్యాగంచేసి మరల చోళ మండలానికి పలాయనమైనాడు. బహుశా శక్తివర్మను వెళ్తుంటే చోళులను శిక్షించే ఆశయంతో భీముడు కాంచీపురి వరకు దాడులు జరిపినాడు. కాంచీపురం అతని వశమైనదేదానికి ఆచటి తైలానసాథ దేవాలయంలోని శాసన ఖండమే నిదర్శనం. కాని బహుశా, కాంచీపురం సమీపంలోనే రాజరాజ శక్తివర్మల నైన్యాలు దిగ్బంధనంచేయడంతో చోడభీముడు ఓడి మరణించినాడు. వేంగి కళింగ రాజ్యాలు శక్తివర్మ స్వాధీనమయినాయి.

వేంగిలో చోళ పశ్చిమచాళుక్య స్ఫర్ధ

శక్తివర్మ (990 - 1011) వేంగి నాక్రమించినాడుగాని వేంగి రాజ్య ప్రతిష్ఠ, చాళుక్య వంశగౌరవం షీణించినాయి. శక్తివర్మను నీంహాసనమెక్కించిన చోళుల సామ్రాజ్య విస్తరణ కాంక్షకు ప్రతిద్వంద్విగా పశ్చిమ చాళుక్యులు నిలిచినారు. వీరిద్దరిమధ్య సంఘర్షణ రాజరాజ తైలపదేవుల కాలంలోనే ప్రారంభమయింది. నాటికే చోళుల ప్రాబల్యం చోళవాడి, గంగవాడీలలో నెలకొన్నది. ఈ రెండు ప్రాంతాలనుండి చోళులను తరిమివేయాలన్న తైలపుని ప్రయత్నం ఫలించలేదు. తైలపుని విధానమే కొడుకు సత్యాశ్రయుడు అనుసరించినాడు. వేంగిలో చోళాధికారం నెలకొంటే దక్షిణావళంలో వారి నెదిరింపగలవారుండరని గ్రహించి ఆంధ్రదేశంనుండి చోళులను తరిమివేయాలని సంకల్పించినాడు. బయలనంది అనే బ్రాహ్మణ సేనాని నాయకత్వంలో ఒక చాళుక్య సైన్యం తీరాంధ్రంమీదికి సడిచింది. ఎనమదల, ధరణికోట దుర్గాలను ధ్వంసంచేసి బయలనంది, చేబ్రోలులో విడిసినాడు. సత్యాశ్రయునకు తీసిపోవువాడు కాదు రాజరాజ. వేంగినుండి చాళుక్య సైన్యాలను మరలించే ఉద్దేశ్యంతో తన కుమారుడు రాజేంద్రుని నాయకత్వంలో ఒక సైన్యాన్ని కర్ణాటకపై పంపినాడు. రాజేంద్రుడు నవలక్ష సైన్యంతో దోనూరు (బిజాపూర్ జిల్లా) వరకు సడిచి శ్రీ, బాల, బ్రాహ్మణ వివక్షణ లేకుండా వధించి దేశాన్ని దోచుకొనడమేగాక శ్రీల మానభంగం చేసినట్లు హాట్టూరు శాసనం చెబుతున్నది. చోళ దండయాత్ర సరికట్టి కర్ణాటకని రక్షించడానికి వేంగినుండి సత్యాశ్రయుడు తన సైన్యాన్ని మరలించక తప్పలేదు. తాత్కాలికంగా వేంగికి శక్తివర్మకు శాంతి లభించింది, కాని

తూర్పు చాళుక్యుల బలహీనత దాక్షిణాత్య రాజ్యాలకు స్పష్టమయింది. దాక్షిణాత్య సార్వభౌమత్వం అతని పశ్చిమ చాళుక్యులకు చోళులకు వేంగి యుద్ధరంగ మయింది. క్రీ. శ. 1070 లో కులోత్తుంగ చాళుక్యచోళుడు తంజావూరు సింహాసనం ఎక్కేవరకు వేంగి ప్రజలకు శాంతిద్రవ్యాలు కరువయినాయి.

శక్తివర్మ మరణానంతరం తమ్ముడు విమలాదిత్యుడు క్రీ.శ. 1011నుండి 1018 వరకు రాజ్యం చేసినాడు. ఇతనికి కుందవ్య, మేళమ అనే ఇద్దరు భార్యలు. కుందవ్య చోళ రాజకుమారి. ఆమె కుమారుడు రాజరాజనరేంద్రుడు. మేళమ తెలుగుచోడ రాకుమారి. జటాచోడ భీముని కుమార్తెయని ఒక నూచన (దా॥ వెంకటరమణయ్యగారు). భీముని మరణానంతరం విమలాదిత్యుడామెను పెండ్లాడి ఉభయవంశాల మధ్య సఖ్యం కుదిర్చి పుండవత్తు.

విమలాదిత్యుని మరణానంతరం (1019) రాజరాజనరేంద్రుడు రాజైన నాటినుండి తూర్పు చాళుక్య యుగాంతం (1079) వరకు వేంగి చరిత్ర సుస్పష్టంగా లేదు. రాజరాజనరేంద్రునివి, అతని సవరి తమ్ముడు విజయాదిత్యునివి, రెండో శక్తివర్మవి, చోళునివి, చాళుక్యునివి ఈ యుగానికి సంబంధించిన శాసనాలు చాల ఉన్నాయి. చోళులు, చాళుక్యులు సామ్రాజ్యకాంక్షతో భీషణ సంఘర్షణలతో నిమగ్నులై నందున వారివారి శాసనస్థాంశాలను సత్యాలుగా విశ్వసించలేము. మిగిలిన శాసనాల అంశాలు కూడ అస్తవ్యస్తంగా ఉన్నందున రాజరాజనరేంద్ర విజయాదిత్యుల మధ్య సంబంధాలను గురించి, ఇతర సంఘటనలను గురించి అభిప్రాయలేదాలున్నాయి. శాసనస్థ సాక్ష్యం యావత్తూ పునఃపరిశీలనకు లోనవుతూ ఉంది.

రాజరాజనరేంద్రుడు సింహాసనం ఎక్కడానికి (క్రీ. శ. 1019), అతని పట్టాభిషేకానికి (క్రీ.శ. 1021) మూడు సంవత్సరాల వ్యవధి ఉంది. కొత్త శివారం (అనంతపురం జిల్లా) శాసనాల్లో రాజేంద్రచోళుని సేనాపతి చోళవరాయన్ తాను కుంతల (పశ్చిమచాళుక్య) తెలుంగు, కళింగ, వడ్డెసేనలను ఓడించినట్లు, వేంగీశ్వరుని పారదోలినట్లు చెప్పుకున్నాడు. ఈ విజయాల అనంతరమే చోళవరాయన్ గంగానది వరకు నడిచి అచట వంగరాజ్యాధీశుడైన మహిపాలుచోడించి నాడు. ఇదేసమయములో తిరువారంగాడుశాసనంలో రాజేంద్రచోళుడు కులూట ఉత్కలాధీశులను గోదావరీతీరంలో జయించినట్లు ఉంది. ఈ అంశాలు ఆధారంగా రాజరాజనరేంద్రుని పట్టాభిషేకాన్ని విజయాదిత్యుడు ప్రతిఘటించి కుంతల కళింగాధీశుల సాయంతో సింహాసనం ఆక్రమించినాడని, చోళవరాయ తాతని పారదోలగా రాజేంద్రచోళుడు వేంగి వరకు నడిచి తనకుమార్తె అమ్మంగ దేవిని రాజరాజనరేంద్రునికిచ్చి పెండ్లిచేసి, 16.8.1022 లేదీన అతని పట్టాభిషేకం జరిపిందినాడని ఒక సిద్ధాంతం. (దా॥ వెంకటరమణయ్య.) కాని తన

పాములవాక శాసనంలో విజయాదిత్యుడు తన మొదటి సింహాసన ఆక్రమణను ప్రస్తావించలేదు. రాజరాజు పాలనకాలాన్ని క్రీ.శ. 1019 నుండియే లెక్కించి నాడు. అందుచేత రాజరాజనరేంద్రుని పట్టాభిషేకం వాయిదా వదడానికి విజయాదిత్యుడు 1019 లో సింహాసనం ఆక్రమించడం కారణం కాదని స్పష్టమవుతున్నది. బహుశా వేంగి ఆధిపత్యంనుండి విముక్తి పొందడానికి కళింగాధీశుడైన మదుకామార్జునుడు, చోళప్రాబల్యాన్ని తుదముట్టించడానికి చాళుక్యులయినీహాడు వన్నిన కుట్రలు, వానివల్ల నేర్పడిన అలజడి కారణంగా రాజరాజనరేంద్రుని పట్టాభిషేకం ఆలస్యమై వుంటుంది.

పట్టాభిషేకానంతరం రాజరాజనరేంద్రుని పాలన తొమ్మిది సంవత్సరాలు ప్రశాంతంగా జరిగింది. కాని చాళుక్యులయినీహాడు తన ప్రయత్నాలు మానలేదు. విజయాదిత్యునిలో ఆశలు రెచ్చగొట్టి తనపక్షానికి తిప్పుకొని వేంగిరాజ్య సింహాసనాక్రమణకు అతణ్ణి పురికొల్పినాడు. అతనికి సాయంగా కన్నడ సంది విగ్రహియైన దండనాయక చావణ్ణరసనాయకత్వంలో పెద్దనైస్యం పంపించాడు. వేంగిరాజ్యంలో అధికదాగం, బహుశా కృష్ణాగోదావరీ నదుల నడిమిప్రాంతం విజయాదిత్యుని వశమయింది వేంగినగరం రాజధానిగా విజయాదిత్యుడు క్రీ.శ. 1034 లో పట్టాభిషేకం జరుపుకున్నాడు. మిగిలిన రాజ్యభాగాన్ని రాజమహేంద్రవరం నుండి పాలిస్తూ వేంగిరాజ్య ఐక్యాన్ని పునరుద్ధరించడానికై రాజరాజనరేంద్రుడు చోళులసాయం అర్థించినాడు. రాజరాజబ్రహ్మమహారాజు నాయకత్వంలో చోళనైస్యం వేంగిపై నడిచింది. వేంగి సమీపంలో కలిదిండి దగ్గర చోళచాళుక్య నైస్యాలకు ఘోరయుద్ధం జరిగింది. చాళుక్యనైస్యాలు వరాజయం చెంది వేంగినుండి నిష్క్రమించినాయి. వేంగిరాజ్యం సమైక్యమయింది. విజయాదిత్యుడు పశ్చాత్తాపం చెందినాడు. రాజరాజనరేంద్రుడతణ్ణి క్షమించి మన్నించినాడు. యుద్ధంలో మృతులైన చోళసేనాపతుల స్మారకార్థం కలిదిండిలో మూడు శివాలయాలు నిర్మించినాడు.

తిరిగి క్రీ.శ. 1042 నుండి రాజరాజనరేంద్రుని అధికారానికి ప్రమాదం వాటిల్లింది. జయసీంహాడు మరణించి ఆహవమల్ల సోమేశ్వరుడు వశ్చిమ చాళుక్యరాజయినాడు. రాజేంద్రచోళుడు మరణించి (క్రీ.శ. 1044) చోళసింహాసనం రాజాధిరాజు అధిష్టించినాడు. వీరిరువురి కాలంలో చాళుక్యచోళ సంఘర్షణ తారస్థాయికి చేరడంతో వేంగి రాజ్యం అలజడి పాలయింది. సోమేశ్వరుని సామంతుడైన శోభనరసు 'వేంగి పురవరేశ్వర' బిరుదం ధరించినాడు. క్రీ.శ. 1044, 1047 నాటి శాసనాలు ఆహవమల్లుడు వేంగి కళింగ రాజ్యాలను జయించినట్లు చెబుతున్నాయి. వీటినిబట్టి సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే

సోమేశ్వరుడు వేంగిరాజ్యంలో అధిక భాగాన్ని జయించి ధరణికోట, వేంగి మొదలైన కీలకస్థానాల్లో చాళుక్య సైన్యాలను నిలిపినట్లు కన్పిస్తుంది.

తీరాంధ్రంలో చాళుక్య ప్రాబల్యాన్ని తుదముట్టించడమే చోళుల ఆశయం. అందుచే రాజాధిరాజు (1044.54) చాళుక్యులకు వ్యతిరేకంగా ప్రయత్నాలు సాగించినాడు. క్రీ.శ. 1045 లో పెద్దసైన్యాన్ని సమకూర్చుకొని ధరణికోటవరకు పురోగమించినాడు. ధరణికోట చెంత పెద్దయుద్ధం జరిగింది. చాళుక్య సైన్యాలు ఓడినాయి. చాళుక్య సేనాపతులలో గంగాధర, గండమయ్యలు మరణించినారు; విక్రమాదిత్య విజయాదిత్య, సంగమయ్యలు పారిపోయినారు. చాళుక్య సైన్యాలను వెన్నంటి రాజాధిరాజు కొల్లిపాకవరకు పురోగమించి కొల్లిపాకను ద్వంసం చేసినట్లు చెప్పకొన్నాడు. మరల క్రీ.శ. 1051 లో వేంగిపై దండెత్తే ఉద్దేశంతో ధరణికోటవరకు పురోగమించి, అటునుండి కర్ణాటకంపై నడిచి ఏతగిరిలో రాజాధిరాజు విజయస్రంభం ప్రతిష్ఠించినాడు. చివరకు 1053 లో పశ్చిమ చాళుక్య రాజ్యంపై దండెత్తి కొప్పంయుద్ధంలో ప్రాణాలు కోల్పోయినాడు. ఈ విజయ యాత్రలవల్ల వేంగి రాజకీయపరిస్థితిలో మార్పురాలేదు. వేంగిలో పశ్చిమచాళుక్య ప్రాబల్యానికి ప్రమాదం వాటిల్లలేదు. ఈ విధంగా చోళుల ప్రయత్నాలు విఫలం కావడంతో రాజరాజనరేంద్రుడు గత్యంతరంలేక ఆహమవల్ల సోమేశ్వరునితో సమాధానపడి అతని సార్వభౌమత్వాన్ని అంగీకరించి వేంగిని పాలించినాడు. చోళవంశాభిమానియైన రాజరాజనరేంద్రుని విశ్వసీంచజాలక సోమేశ్వరుడు వేంగి ఆస్థానంలో ప్రధాని నారాయణభట్టును తన ప్రతినిధిగా నిలిపినట్లు తెలుస్తుంది. నారాయణభట్టు కూతురు కుప్పమ దాక్షరామళాసనంలో తన తండ్రి సోమేశ్వరుని ప్రధాని అని స్పష్టంగా చెప్పింది. పశ్చిమచాళుక్యుల బిరుదాలైన 'సమస్త కువనా శ్రయ' 'సత్యాశ్రయ కులశేఖర' అనేవి నన్నయ ఆంధ్రమహాభారతంలో రాజరాజనరేంద్రునకు వాడినాడు. ఈ ఆంశంకూడ రాజరాజనరేంద్రుడు పశ్చిమ చాళుక్య సామంతుడని సూచిస్తున్నది.

అనంతరం క్రీ.శ. 1061 వరకు రాజరాజనరేంద్రుని పరిపాలన ప్రశాంతంగా సాగింది. రాజరాజనరేంద్రుడు మహావీరుడేగాక పండితుడు. పండితగోష్ఠిలో అతనికి ఆసక్తి పోయి. పరమశైవుడైనను వైదికధర్మనిష్ఠాపరుడు; ఈశ్వరాగమాలలోను మహాభారతంలోను అభిమానం వహించినాడు. పర్వాశ్రమ ధర్మరక్షణ తత్పరత్వంతో అతని పరిపాలన సాగింది. అతని పాలనకాలం ఆంధ్రభాషా చరిత్రలో ప్రముఖ ఘట్టం. మహావిద్వాంసుడు, మహాకవి అయిన నన్నయ సంస్కృత భారతాన్ని ఆంధ్రీకరించడానికి ఉపక్రమించినాడు. నన్నయకు నారాయణభట్టు సహాయమైనాడు. నారాయణభట్టు అష్టభాషా సుకవిశేఖరుడు.

నారాయణబ్రహ్మకు నందంపూడి అగ్రహారాన్ని ఇచ్చి రాజరాజనరేంద్రుడు గౌరవించినాడు.

తూర్పు చాళుక్యస్థానము

రాజరాజనరేంద్రుని మరణానంతరం వేంగిలో జరిగిన రాజకీయ సంఘటనలను గురించి ఏకాభిప్రాయంలేదు. రాజనరేంద్రుని కుమారుడైన రాజేంద్రుడు (కులోత్తుంగచోళుడు) చోళాస్థానంలోనే గడిపినట్లు కన్పిస్తుంది. రాజాల్ల మొదలైన శాసనాలలోని 'ప్రత్యగ్రహీత్' పదం ఆధారంగా విజయాదిత్యుడు వేంగిరాజ్యాన్ని బలవంతంగా ఆక్రమించి, తన కుమారుడైన రెండో శక్తివర్మకు పట్టాభిషేకం చేసి తాను పశ్చిమ చాళుక్య సామంతుడుగా నొలంబవాడిని పాలించి, శక్తివర్మ మరణానంతరం క్రీ.శ. 1063 లో వేంగికి రాజయినాడని ఒక అభిప్రాయము (డా॥ వెంకటరమణయ్య). నొలంబవాడి ప్రాంతంలో విష్ణువర్ధన విజయాదిత్య, వేంగిపురవరేశ్వర బిరుదులతో నున్న శాసనాలు విజయాదిత్యనివేసి వారి తీర్మానము. కాని రాజ్యకాంక్షతో దురాక్రమణజరిపిన విజయాదిత్యుడు స్వయంగా పట్టాభిషేకం జరుపుకొనక, యువకుడు అనుభవభూస్ముడులైన కుమారుని, అందునూ, శత్రుపరివేషితమైన రాజ్యంలో నిలవడం అసహజంగా కన్పిస్తుంది. నొలంబవాడి నేలిన వేంగిపురవరేశ్వర విష్ణువర్ధన విజయాదిత్యుడు చాళుక్య చక్రవర్తి మొదటి సోమేశ్వరుని కుమారుడని నిర్ధారణ జరిగింది (శ్రీ జి. యస్. గాయ్). 'ప్రత్యగ్రహీత్' అనేమాటకు (దాన) స్వీకారం అనే అర్థం ఉంది. రాజరాజనరేంద్రుని కుమారుడైన రాజేంద్రుడు (కులోత్తుంగ చోళుడు) చోళసేనా సనంపై ఆసక్తివహించి వేంగి రాజ్యాన్ని పీనతండ్రియైన విజయాదిత్యునకు ఇచ్చినట్లు అతని శాసనాలవల్ల స్పష్టమవుతున్నది. అతని శాసనాల్లోగాని, అతని కుమారుల శాసనాల్లోగాని విజయాదిత్యుడు దురాక్రమణదారుడనే సూచనలేదు. కాబట్టి రాజేంద్రుడు స్వయంగా వేంగిని పీనతండ్రికిచ్చినాడు నాటికి విజయాదిత్యునకు రాజ్యకాంక్ష క్షీణించడంవల్ల పుత్రహత్యల్యంతో శక్తివర్మకు పట్టం కట్టినాడు.

రాజరాజనరేంద్రుని మరణంతో వేంగి రాజ్యానికి వ్యక్తిత్వం పూర్తిగా నశించి, చోళ చాళుక్య సార్వభౌములలో విజేతలైనవారి పక్షమో, లేదా వేంగిపై దండెత్తివచ్చినవారి పక్షమో వహించవలసిన దయనీయస్థితికి దిగజారిపోయింది. ఈ యుగంలో చోళ చాళుక్య యుద్ధాలు, దండయాత్రలు చాల గజిబిజిగా ఉండడమే గాక ఎవరు విజేతలో ఎవరు పరాజితులో నిర్ణయించడం సాధ్యంకాదు.

రాజరాజనరేంద్రుని కాలంలోనే వేంగీశులు పశ్చిమ చాళుక్య సార్వభౌమత్వం అంగీకరించడమేగాక రాజ్యంలో ఆధికభాగం పశ్చిమ చాళుక్య సేనాపతుల పాలనలో ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. బహుశా ఇందువల్లనే రాజేంద్రుడు

(కులోత్తుంగుడు) వేంగి రాజ్యాన్ని పినతండ్రికి దత్తం చేసివుంటాడు. విజయాదిత్యుడు రాజేంద్రునితో సమాధానానికి రావడం చోళాధిపత్యాన్ని అంగీకరించడమే. ఇది పశ్చిమ చాళుక్యులకు సహింసరాని పరిణామం. అందుచేతచే చాళుక్యరాకుమారుడు విక్రమాదిత్యుడు క్రీ.శ. 1062-63 లో దండెత్తి వేంగి చక్రకూటాలను జయించినట్లు విక్రమాంకదేవ చరిత్ర చెబుతున్నది. బహుశా విక్రమాదిత్యునితోటి పోరాటంలోనే రెండోశక్తివర్మ మరణించినాడని చెప్పవచ్చు. శక్తివర్మ మరణంతో విజయాదిత్యుడు కుంగిపోయినాడు. కాని బందుమిత్రుల ఉద్యోగుల బలవంతం మీద ధర్మరక్షణయే ఆశయంగా బహుశా పశ్చిమ చాళుక్యుల సామంతుడుగా విజయాదిత్యుడు వేంగి పాలనాబాధ్యత స్వీకరించినాడు; వేంగిని పాలించిన విజయాదిత్యులతో ఇతను ఏడవవాడు. ఇతణ్ణి విష్ణువర్ధన-విజయాదిత్య అనికూడ వ్యవహరిస్తారు సప్తమ విజయాదిత్యుడు చాళుక్య సామంతుడు కావడం చోళులకు కోపకారణ మయింది.

రెండో రాజేంద్ర చోళుని మరణానంతరం (1062) సింహాసనం ఎక్కిన వీర రాజేంద్రుడు షహూరుడు. చాళుక్యులను నిర్జించి వేంగి కళింగ రాజ్యాల్లో చోళాధిపత్యం పునరుద్ధరించవలెనని ఆతని సంకల్పం. వీర రాజేంద్రుడు తనకు యువరాజుగా రాజేంద్రుని (కులోత్తుంగుని) చేసుకోవడమేగాక ఆతనికి తన కూతురు మదురాంతకినిచ్చి పెండ్లి చేసినాడు. (మదురాంతకి, ఆమె సోదరి రాజసుందరి రెండో రాజేంద్రచోళుని కుమార్తెలని ఒక అభిప్రాయము) దీనితో చోళ సింహాసనంపై రాజేంద్రుని ఆశలు, హక్కులు బలపడినాయి. వీర రాజేంద్రుడు కూడలే సంగం చెంత చాళుక్య సైన్యాల నోడించి (క్రీ.శ. 1066) వేంగిపైకి నడచినాడు. వేంగిపై వీర రాజేంద్రుడు రెండు దాడులు చేసినాడుగాని వాని వివరాలు తెలియవు. ఈ దండయాత్రల సందర్భంలోనే విజయాదిత్యుడు వేంగిని వీడి కళింగలో తలదాచుకొని వుంటాడు. తన తండ్రియైన రాజరాజదేవేంద్రవర్మ వృద్ధ విజయాదిత్యుని చోళుల బారినుండి రక్షించి చిరకాలం వేంగి నేలేటట్లు చేసినాడని, 'ద్రమిళాహవం'లో గెలిచినాడని అనంతవర్మ చోడ గంగదేవుని కొన్ని శాసనాలు చెబుతున్నాయి. వీర రాజేంద్రుడు రాజరాజదేవేంద్రవర్మతో సమాధానానికి వచ్చి వేంగిని సప్తమ విజయాదిత్యుని కిచ్చి తన కూతురు రాజసుందరిని దేవేంద్రవర్మ కిచ్చి వివాహంచేసి స్నేహసంబంధాలను బలపరచినాడు. ఈ విధంగా వేంగి కళింగలలో తన పలుకుబడి నెలకొల్పి వీర రాజేంద్రుడు చక్రకొట్టంపై దండెత్తినాడు కాని చక్రకొట్టంలో యుద్ధనిర్వహణను యువరాజు రాజేంద్రుని కప్పగించి చోళరాజ్యంపై చాళుక్య దండయాత్రల సరికట్టడానికై వీర రాజేంద్రుడు దక్షిణాదికి మరలవలసివచ్చింది. రాజేంద్రుడు వైరాగరం చెంత గజఘటలను సంగ్రహించి చక్రకొట్టేరుదైన దారావద్దునోడించి కవ్వు

వనూలు చేసినాడు. ఇదేసమయంలో విక్రమాదిత్యుడు చక్రకౌట్టం ప్రవేశింపగా రాజేంద్ర విక్రమాదిత్యులకు పోరు జరిగింది. విజయమెవ్వరిదో స్పష్టంగా లేదు. విక్రమాదిత్యుడు చక్రకౌట్టం నుండి మరలి మార్గమధ్యంలో ఉండగా ఆతని తండ్రి ఆహవమల్ల సోమేశ్వరుడు గతించి, అన్న రెండో సోమేశ్వరుడు క్రీ.శ. 1068 లో సింహాసనం ఎక్కినాడు.

విక్రమాదిత్యుడు అన్నను ప్రతిఘటించడంతో కర్ణాటకంలో అంతర్యుద్ధం ప్రబలింది. చాళుక్యాధిపత్యాన్ని నీరసంపజేయడానికి పీఠ రాజేంద్రుని కిది మంచి అవకాశం. విక్రమాదిత్యునితో పీఠ రాజేంద్రుడు సమాధానపడి తన కుమార్తెనతని కిచ్చి పెండ్లిచేసి చాళుక్య సింహాసనంపై ఆతని హక్కులు బలపరచినాడు. విక్రమాదిత్యుడు కర్ణాటక సింహాసనం ఎక్కినాడు పూర్వమే పీఠ రాజేంద్రుడు మరణించినాడు. (క్రీ.శ. 1070.) ఆతని కుమారుడు అధిరాజేంద్రుడు బాధమరిది విక్రమాదిత్యుని సాయంతో చోళ సింహాసనం ఎక్కినాడు కాని గంగైకొండ చోళపురం (గంగాపురం)లో జరిగిన తిరుగుబాటులో మరణించినాడు. తూర్పు చాళుక్య రాజేంద్రుడు కులోత్తుంగ బిరుదంతో చోళ సింహాసనం అధిష్టించినాడు.

కర్ణాటకంలో అంతర్యుద్ధం చెలరేగడంవల్ల, రాజేంద్రుడు చోళ సామ్రాజ్యమును కావడంవల్ల వేంగికి చాళుక్య చోళ ప్రమాదాలు తాత్కాలికంగా తప్పినాయి. ఆ తరువాత సప్తమ విజయాదిత్యుడు ఐదు సంవత్సరాలు మాత్రమే పాలించినాడు. అతని పాలన ప్రశాంతంగా సాగలేదు. వేంగి బలహీనత దాని జాత్య రాజ్యాలకు విశదమై అవకాశం చిక్కినప్పుడెల్ల వేంగి ఐక్యత్యాన్ని కొల్లగొట్టడానికి ప్రయత్నాలు జరిగినాయి. క్రీ.శ. 1073 లో రామేశ్వరపురం చేరి యశోవర్ధదేవుడు దండెత్తి వచ్చి వేంగీకుని దోచుకొని సప్తగోదావరీ నీళ్ళవ్యయిని ఆర్పించినట్లు చెప్పుకున్నాడు. ఇది జరిగిన ఆచిరకాలానికి గంగరాజరాజదేవేంద్ర వర్మ తన సేనానాయకుడైన బణపతిని వేంగిపై దండు పంపినాడు బణపతి వేంగినిదోచుకున్నట్లు తెలుస్తుంది. బహుశా చాళుక్యాధిపత్యంనుండి విముక్తి సాధించడమే దేవేంద్రవర్మ ఆశయం అయివుంటుంది. కులోత్తుంగ కీర్తనతో సహా దానానికి వచ్చి ఆతని స్వాతంత్ర్యాన్ని అంగీకరించినాడని చెప్పవచ్చు. అనంతరం ఆనతికాలానికే విజయాదిత్యుడు (క్రీ.శ. 1075) మరణించడంతో తూర్పుచాళుక్య రాజవంశం అంతరించింది. కులోత్తుంగుడు వేంగిని తన సామ్రాజ్యంలో కలుపుకున్నాడు. వేంగికి స్వతంత్ర ప్రతిపత్తి నశించి, చోళ సామ్రాజ్యంలో ఒక రాష్ట్రమయింది.

సామంత రాజవంశాలు

వేంగి రాజ్యం తీరాంధ్రానికి మాత్రం పరిమితమై తెలంగాణా రాయలసీమ ప్రాంతాలను ఆంధ్రదేశం సామ్రాజ్య కేంద్రాలనుండి వర్ణన, చోళ, బాదామిచాళుక్య,

రాష్ట్రకూట, కల్యాణీచాళుక్య రాజవంశాలు పాలించినట్లు చెప్పడం జరిగింది. సామంతులలో బాణ, నొలంబ, వైదుంబ, తెలుగుచోడ వంశాలు ముఖ్యమైనవి. వేంగి రాజ్యంతో వీనికి సంబంధం లేదని చెప్పవచ్చు. పల్లవ, గంగ, రాష్ట్రకూట, చోళ-చాళుక్యరాజకీయాలల్లోను అంతరరాజ్యసంఘర్షణల్లోను వీరు ప్రముఖపాత్రను నిర్వహించినారు. తెలంగాణా ప్రాంతంలో వేములవాడ (కరీంనగర్ జిల్లా) కేంద్రంగా చాళుక్యవంశశాఖ రాష్ట్రకూట సామంతులుగా సుపరిచాలమైన రాజ్యం ఏలినారు. వీరి రాజ్యం బస్తర్ ప్రాంతాలకు గూడ విస్తరించింది. రాష్ట్రకూట తూర్పు చాళుక్య యుద్ధాలలో తమ సార్వభౌములకు అండగా నిలిచినారు; రాష్ట్రకూటలతోబాటు వీరు అంతర్వీతులై వారి రాజ్యం కల్యాణీ చాళుక్య రాజ్యంలో కలిసింది. వేములవాడ రాజ్యానికి ప్రాగ్భీణంగా ముదిగొండ చాళుక్యరాజ్యం వెలసింది. ముదిగొండ చాళుక్యులు తూర్పుచాళుక్యులకు సామంతులు. కాకతీయ విజృంభణలో ఈరాజ్యం ఆస్తమించింది.

బాణులు

బాణులు చాలా ప్రాచీన జాతి. వీరు బలినంతతియని, బాణాసురుని సంతతియని భిన్నములైన ఐతిహ్యమున్నాయి. బాణులను గురించిన మొదటి ప్రస్తావన కదంబ కకుత్స్థవర్మ తాలగుండ శాసనంలో కనిపిస్తున్నది. కదంబవంశకర్తయైన మయూర శర్మ శ్రీపర్వత ప్రాంతంలో బృహద్బాణుని నుండి కప్పం వసూలు చేసినాడని ఆ శాసనంవల్ల తెలుస్తున్నది. క్రమంగా బాణులు దక్షిణాదికి వలస వెళ్లి ఐదో శతాబ్ది నుండి గుత్తి, జమ్మలమడుగు తాలూకాలలో కనిపిస్తున్నారు. బాణులరాజ్యం పేరు బాణపాడిగా ప్రసిద్ధి. అది ఆంధ్రదేశం నైరుతి భాగంలో శ్రీశైలం కాళహస్తి పాలార్ నదుల నడిమిప్రదేశం. పరివిపురి వీరి రాజధాని. అనంతపురం జిల్లా హిందూపూర్ తాలూకాలోని నేటి పరిగయే పరివిపురి. బాణరాజుల పేర్లు చాళుక్యుల పేర్లను పోలివుంటాయని వారు ప్రాయశాంకంగా వలస సామంతులు. వీరి శాసనాలు గుడిమల్లం, చిక్కలిపూర్, ముడియనూర్, కప్పలై మొదలైనచోట్ల లభించినాయి. యుద్ధంలో మరణించిన యోధునకు 'పీరకల్' వేయడం వీరి ఆచారం.

చారిత్రకంగా బాణ వంశానికి వినయ నందివర్మ (క్రీ.శ. 975.80) అద్యుడు. పల్లవ సామంతుడుగా ఈతడు 'వడుగువశి 12,000' పాలించడమే గాక పల్లవమల్ల నందివర్మకు పశ్చిమగంగ శ్రీపురుషునకు జరిగిన యుద్ధాలలో పాల్గొన్నాడు. మూడో గోవింద, అమోఘవర్షల కాలంలో బాణులు రాష్ట్రకూట సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినారు. నాటినుండి గంగవంశంతోను, వారితో వివాహాది సంబంధాలున్న నొలంబులతోను బాణులకు తీవ్రవైరం ఏర్పడింది. నందివర్మ బాణుని పోతలదైన మల్లదేవ బాణుడు (క్రీ.శ. 820.850) తెలుగు

చోడుల నోడించి రేచాడులో బాలబాగం ఆకమించినాడు. అతడే వైదుంబులను రేచాడులో నిలిపివుండవచ్చు. ఆంధ్రమండలంలో 12,000 గ్రామాలకు అధిపతిగా మల్లదేవుణ్ణి శాసనాలు వర్ణిస్తున్నాయి. ఇతని కొడుకు విక్రమాదిత్యబాణుని కాలంలో (క్రీ.శ. 850.890) పశ్చిమగంగ సింహాసనానికై పృథ్వీవతికి రెండో రాజమల్లుకు పోరాటం ఆరంభమయింది. పృథ్వీవతి కూతురు కుందవ్వను విక్రమాదిత్యుడు పెండ్లాడి. వారసత్వ యుద్ధంలో పృథ్వీవతి పక్షం వహించినాడు రాజమల్లు, నొలంబులు, తెలుగుచోడులు కలిసి కూటమి ఏర్పడింది. పృథ్వీవతి, బాణులు, వైదుంబులు మరొక కూటమియై గారు. ఉభయకూటములమధ్య తీవ్ర సంఘర్షణ ప్రారంభమై, పెక్కు గోగ్రహణాలు (మందపోటులు) ఓకరయుద్ధాల అనంతరం క్రీ.శ. 878 లో సోరమడి యుద్ధంలో తారస్థాయికి చేరింది. సోరమడి యుద్ధంలో బాణకూటమియే విజయం సాధించింది కాని, వాంఛనీయమైన ఫలితాలు ప్రాప్తించలేదు.

సోరమడి యుద్ధానంతరం బాణ నొలంబ సంఘర్షణ తీవ్రతరమయ్యింది. నొలంబ మహేంద్రుడు బాణులననేక యుద్ధాల్లో ఓడించి విక్రమాదిత్య బాణుని వధించి “మహాబలికుల విధ్వంసక” బిరుదం ధరించినాడు. కాని బాణుల బలం ఊణించినట్లు కన్పించదు. ఈలోగా శ్రీపురాంబయం యుద్ధంలో (క్రీ.శ. 885) వల్లవ నృపతుంగ వర్మ ఓడిపోవడంతో బాణులు స్వతంత్రులయినారు. రెండో విజయాదిత్యబాణుడు (క్రీ.శ. 890.910), రెండో విక్రమాదిత్యబాణుడు (క్రీ.శ. 910.916) సర్వస్వతంత్రులయినట్లు వారి శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి.

తొమ్మిదోశతాబ్ది ఆరంభానికి దక్షిణదేశంలో పల్లవుల స్థానం చోళు లాక్రమించి సామ్రాజ్యనిర్మాణానికి పూనుకున్నారు. మరొకవైపున రాష్ట్రకూటులు దక్షిణ దండయాత్రలు సాగిస్తున్నారు. చోళ-రాష్ట్రకూట సంఘర్షణలో బాణులు రాష్ట్రకూట పక్షం వహించినారు. రాష్ట్రకూట రెండోకృష్ణునకు చోళపరాంతకునకు క్రీ.శ. 911లో వల్లాలయుద్ధం జరిగింది. గంగ రెండోపృథ్వీవతి సాయంతో పరాంతకుడు రాష్ట్రకూట కూటమిని ఓడించినాడు. బాణరాజ్యం పరాంతకుడాక్రమించి పృథ్వీవతి పరంచేసి అతనికి ‘బాణాధిరాజ’ బిరుదం ఇచ్చి సత్కరించినాడు. బాణులకిది గొడ్డలి పెట్టయింది. ఐనప్పటికీ బాణవంశం పూర్తిగా నశించలేదు; రాష్ట్రకూట మూడో కృష్ణునితో చేరి తక్కువ యుద్ధంలో (క్రీ.శ. 949) పరాంతకుని ఓడించి ప్రతికారం తీర్చుకున్నారు. కాని బాణులు తమ పూర్వ అధికార వైభవాలను పునరుద్ధరించుకోలేకపోయినారు. చిరకాలం వరకు రాష్ట్రకూటులకు, చోళులకు సామంతులుగా ఉన్నతోద్యోగులుగా దక్షిణాత్య శాసనాల్లో కనిపిస్తున్నారు.

నౌలంబులు

క్రి.శ. 8-10 శతాబ్దాలలో దక్షిణదేశంలోని సామంతరాజవంశాలలో నౌలంబులు సుప్రసిద్ధులు. నౌలంబులు తాము పల్లవవంశశాఖగా చెప్పుకొనడమే గాక 'కాంఠీపురవరేశ్వర' మొదలైన పల్లవ బిరుదాలు ధరించినారు. అందుచేత వీరిని నౌలంబ పల్లవులని కూడ వ్యవహరించడం కద్దు. అనంతపురం, చిత్తల్ దుర్గ్, తుంకూరు ప్రాంతాలతో నౌలంబవాడి 32,000 ఏర్పడింది. అనంతపురం జిల్లాలోని హెంజేరు (హేమవతి) నౌలంబవాడికి రాజధాని. పల్లవుల వశ్యమోతర విజృంభణ సరికట్టడానికై పశ్చిమగంగులో, పశ్చిమ (బాదామి) చాళుక్యులో వీరి నీ ప్రాంతాలలో నెఱకొల్పినారనే అభిప్రాయం వుంది. పశ్చిమగంగులతో వీరు చిరకాలం మైత్రి వహించినారు. ఉభయుల మధ్య వివాహ సంబంధాలున్నాయి. గంగ-పల్లవ-రాష్ట్రకూట రాజకీయాల్లో వీరి పాత్ర చాల అసక్తిదాయకమయింది. హేమవతి, కంబడూరు, కర్ననపల్లి, నేలపల్లి, మొరిగెరి మొదలైన చోట్ల వీరి శాసనాలు లభ్యమయినాయి.

నౌలంబులలో మొదటి సుప్రసిద్ధుడు సింగపోత (క్రి.శ. 770.815); గంగరాజు రెండో శివకుమారుని సామంతుడు; శివకుమార - పల్లవమల్ల నంది వర్మ - రాష్ట్రకూట ధృవుల మధ్య జరిగిన యుద్ధాల్లో పాల్గొన్నాడు. ఈతని పౌత్రుడే పౌలలోర నౌలంబాధిరాజు (క్రి.శ. 830.870). పౌలలోరని మేనత్త గంగ మొదటి రాజమల్లుని రాణి. ఆ దంపతుల కూతురైన జాయబ్బెను పౌలలోర పెండ్లాడినాడు. రాజమల్లునితో చేరి పౌలలోర ఆమోమవద్దుని ప్రతిఘటించినాడు. ఆమోమవద్దుని ఆజ్ఞపై గుజగ విజయాదిత్యుడు వీరిపై దండెత్తినాడు పౌలలోర ఘోరంగా పోరి మరణించినాడు. ఈతని కుమారుడు మహేంద్రాధిరాజు (క్రి.శ. 870.895) కాలంలోనే సోరమడి యుద్ధం జరిగింది. గంగ, తెలుగువోడరాజులతో కలిసి మహేంద్రుడు వరాజయం చెందినాడు. కాని యుద్ధానంతరం విక్రమాదిత్యబాణు నోడించి "మహాబలికుల విధ్వంసక" బిరుదం ధరించినాడు. బాణులప్రాబల్యం షీణించడంతో నౌలంబులు బలాధికులై తమ రాజ్యాన్ని విస్తరింపజేసినారు. అనంతపూర్, తుంకూర్, చిత్తల్ దుర్గ్, బెంగుళూరు, కోలార్, బళ్ళారి, నేలం, ఉత్తరాక్కాటు జిల్లాలకు నౌలంబ రాజ్యం విస్తరించింది. ఈ పరిణామం పశ్చిమ గంగులకు కన్నెర్ర జేసింది. గంగ నౌలంబ సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది. గంగ నీతిమార్లుడు మహేంద్ర నౌలంబుని వధించి 'మహేంద్రాంతక' బిరుదం ధరించినాడు. మహేంద్రుని అనంతరం నౌలంబులు గంగులతో ఎడతెరిపిలేని పోరాటాలు సాగించినారు. గంగ మూడోమారనీంహుడు మహేంద్రుని ప్రపౌత్రుడైన నన్నినౌలంబుని (క్రి.శ. 970.975) వధించడమేగాక నౌలంబ వంశాన్ని దారుణ హత్యాకాండకు

గురిచేసినాడనడానికి ఆతని 'నొలంబాంతక' బిరుదమే నిదర్శనం. ఈ చారుణ హత్యాకాండకు- తప్పించుకున్న నొలంబులు చోళ సామంతులై, చోళ-గంగ యుద్ధాల్లో తమ సార్వభౌములకు తోడ్పడి ప్రతీకారం తీర్చుకున్నారు. అనంతరం నొలంబవాడి పశ్చిమచాళుక్య రాజ్యంలో చేరింది. క్రీ.శ. 1060 ప్రాంతంలో మొదటి సోమేశ్వరుని కొడుకైన విష్ణువర్ధన విజయాదిత్యుడు రాజప్రతినిధిగా నొలంబవాడి నేలినాడు.

వైదుంబులు :

వైదుంబులు తాము పశ్చిమగంగ వంశ శాఖయని చెప్పుకున్నారు. కాని వారు పూర్తిగా తెలుగుజాతియనీ చిత్తూరు జిల్లా మదనపల్లి వారిజన్మభూమయనీ చరిత్రకారుల అభిప్రాయము. వైదుంబ నగరాదీశులైనందున వారికా పేరు వచ్చిందనే వాదం ఉంది కాని, ఆ నగరం ఎక్కడున్నదో నిర్ధారణ చేయడానికి అవకాశం కన్పించదు. తొమ్మిదో శతాబ్దంలో 'రేనాడు 7000' పాలకులుగా వైదుంబులు చరిత్రలో ప్రత్యక్షమయినారు. వీరు యుద్ధప్రియులు; వీరశిలలు వేయించడం వీరి ఆచారం; వీరి శాసనాలు చాలవరకు వీరశిలలే. చాలకాలం బాబులకు సామంతులుగా ఉండి నొలంబులతో పశ్చిమ గంగులతో ఘోర యుద్ధాలు చేసినారు.

వైదుంబులు పశ్చిమ చాళుక్య సామంతులుగా వల్లూరు వట్టణం (కడప జిల్లా), కలుకడ పురాలను (చిత్తూరు జిల్లా) ఏలినట్లు శాసనాధారం ఉంది. తొమ్మిదో శతాబ్ది ఉత్తరార్ధానికి చెందిన గండ్రతినేత్రుడు వైదుంబ రాజులలో ప్రథమగణ్యుడు. బహుశా బాబుల సహాయంతో తెలుగు చోడులను జయించి రేనాడు నాక్రమించి వైదుంబ రాజ్యం స్థాపించినాడు. బాబులతో చేరి సోరమడి యుద్ధంలో విజయం సాధించడంతో తెలుగు చోడులకు రేనాడులో నిలువనీడ లేకుండాపోయి వైదుంబరాజ్యం బలపడింది.

మనుజుత్తినేతుని కాల లో (క్రీ.శ. 910-916) బాబ వైదుంబ రాజ్యాంపై చోళ దండయాత్రలు ప్రారంభమయినాయి. చోళులతో వైదుంబులు సమాధాన పడినట్లు కన్పిస్తుంది. చోళ పరాంతకుని కొడుకు ఆరింజయుని ద్వారా వైదుంబ రాకుమారి, వారి కుమారుడే సుందరచోళుడు. తక్కువయుద్ధంలో పరాంతకుడు ఓడిపోవడంతో వైదుంబరాజ్యం రాష్ట్రకూట సామ్రాజ్యాంతర్భాగమయింది. వైదుంబులు రాష్ట్రకూట సామంతులై ఉన్నతోద్యోగాలు నిర్వహించినారు.

రాష్ట్రకూట సామ్రాజ్యం విచ్ఛిన్నమైన తర్వాత వైదుంబులు తిరిగి రేనాడులో రాజ్యం స్థాపించుకొన్నారుగాని ఎక్కువరోజులు పాలించలేదు. ఈ శాఖ రాజులలో భువన త్రినేత్రుడు (క్రీ.శ. 970 ప్రాంతము) సుప్రసిద్ధుడు. ఇతడు

జటాబోడభీముని తోటి యుద్ధంలో మరణించినాడని ఒక అభిప్రాయం. అనంతరం తూర్పుచాళుక్య దానార్థపుడు పొత్తపి ప్రాంతాలను జయించి అచట తనకు విశ్వాసపాత్రులైన ముడిగొండ చాళుక్యులను పాలకులుగా నిలిపినాడు.

వేములవాడ చాళుక్యులు

బోధన్, వే(లే)ములవాడలు కేంద్రాలుగా పశ్చిమోత్తర తెలంగాణా ప్రాంతాలను రాష్ట్రీకూటసామంతులుగా వేములవాడ చాళుక్యులు పాలించినారు. పూర్తిగా కన్నడవంశంవలె కన్పించే వీరు ఇందుమించు రాష్ట్రీకూటోదయంతో పాలన ప్రారంభించి వారితోనే అస్తమించినారు. వీరి చరిత్రకు మొదటి అరికేసరి కొల్లిపర, మూడో అరికేసరి పర్వని తామశాసనాలు, రెండో అరికేసరి వేములవాడ శిలాశాసనం, పంపకవి కన్నడంలో రచించిన విక్రమార్జున విజయం ఆధారాలు.

విక్రమాదిత్య యుద్ధమల్లుడు వేములవాడ చాళుక్య వంశ స్థాపకుడు. ఈతడు లాట చాళుక్య శాఖీయుడని బహుశా దారాశ్రయ జయసింహవర్మ కుమారుడని చారిత్రకుల అభిప్రాయం. దక్షిణాపథంపై దండెత్తివచ్చిన అరబ్బుల నోడించి తిప్పికోట్టి రెండో చాళుక్య విక్రమాదిత్యునిచే 'అవనీజనాశ్రయ' బిరుదం పొందిన పులకేశి ఈతని సోదరుడే. యుద్ధమల్లుడు రాష్ట్రీకూట వంశస్థాపకుడైన దండిదుర్గుని సేనాపతిగా ఆతని యుద్ధాల్లో పాల్గొని దుర్భేద్యమైన చిత్రకూట (చిత్రోడ్) దుర్గాన్ని పట్టుకోవడమేగాక "సపాదలక్ష" దేశాన్ని పాలించినాడు. ఇతని సేవలు గుర్తించి దండిదుర్గుడు పోతన (బోధన్, నిజామాబాద్ జిల్లా) ప్రాంతాన్ని సామంతరాజ్యంగా యుద్ధమల్లునికిచ్చినట్లు తెలుస్తుంది

యుద్ధమల్లుని కుమారుడు అరికేసరి; రాష్ట్రీకూట ధృవుని (క్రి.శ. 780-93) సమకాలికుడు. తూర్పుచాళుక్య నాలుగో విష్ణువర్ధనునిపై ధృవుడు జరిపిన యుద్ధాలను అరికేసరి నిర్వహించినట్లు కొల్లిపర శాసనం, విక్రమార్జునవిజయాల వల్ల తెలుస్తున్నది. అరికేసరి వేంగి, త్రికళింగలను జయించినట్టి ఆధారాలు చెబుతున్నాయి. ఈతని విజయాల ఫలితంగా వీరి రాజ్యం తూర్పుగా విస్తరించి నందున అరికేసరి వేములవాడను రాజధానిగా చేసుకున్నాడు.

అరికేసరి ప్రప్రొత్తుడైన బద్దెన నలభై రెండు యుద్ధాలు చేసిన "సోలద గండడు!" అంటే పరాజయం ఎరుగని వీరుడు అని ప్రసిద్ధుడయినాడు. గుణగ విజయాదిత్యుని శాసనాలవల్ల ఆతడు బద్దెన నోడించినట్లు తెలుస్తుంది. గుణగుని మరణానంతరం రాష్ట్రీకూట రెండో కృష్ణుడు తూర్పు చాళుక్యులపై జరిపిన ప్రతీకారయుద్ధాలను బద్దెన నిర్వహించినాడు. చాళుక్యభీముని బద్దెన ఓడించి బండిగా పట్టుకున్నట్లు పర్వని శాసనం చెబుతున్నది. ముడిగొండ చాళుక్యుడైన

కునుమాయుడును మంచికొందనాడును, చాళుక్యచిముని విముక్తి గావించినట్లు తెలుస్తుంది.

బద్దెన పౌత్రుడైన రెండో సరసింహుడు రాష్ట్రకూట మూడో ఇంద్రుని ఉత్తర జైత్రయూత్రలో పాల్గొన్నాడు. అతనిదర్శ జాకవ్వ మూడో ఇంద్రుని సోదరి అయి వుంటుంది. జాకవ్వ కుమారుడైన అరికేసరి వేములవాడ చాళుక్యులలో అగ్రగణ్యుడని చెప్పవచ్చు. రెండో అరికేసరి కాలంలో రాష్ట్రకూట రాజ్యంలో వారసత్వయుద్ధం వచ్చింది; రెండో అమోఘవర్షుని తొలగించి నాలుగో గోవిందుడు సింహాసనం అక్రమించినాడు (క్రి.శ. 930). ఆస్థాన ఉద్యోగులు, సామంతులు గోవిందుని వ్యతిరేకించి, అతని పినతండ్రి బద్దెగను సమర్థించినారు. రాష్ట్రకూట సామ్రాజ్యంలో తిరుగుబాటులు చెలరేగినాయి. చీటి, పశ్చిమగంగ రాజులు బద్దెగతో చేరినారు. వేంగిదేశంలో రెండో చాళుక్యచిముడు గోవిందుని సామంతుడైన యుద్ధమల్లుని తొలగించి రాష్ట్రకూట నైన్యాలను పారదోలినాడు. ముదిగొండ చాళుక్య విజయాదిత్యుడు సయితం రెండో అరికేసరితో చేరి రాష్ట్రకూటలతో పోరాడినాడు. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో రెండో అరికేసరి బద్దెగను వేములవాడకు అహ్వనించి అతణ్ణి రాష్ట్రకూట సార్వభౌముడుగా ప్రకటించి గోవిందుని నైన్యాలను పెక్కు యుద్ధాల్లో ఓడించి బద్దెగను రాష్ట్రకూట సింహాసనంపై నిలిపినాడు. కన్నడభాషలో ఆదికవియైన పంప అరికేసరి ఆస్థాన కవి. అరికేసరిని అట్టునునితో పోలుస్తూ పంప తన చిత్రమార్జున విజయం రచించినాడు.

రెండో అరికేసరి పౌత్రుడు మూడో అరికేసరి రాష్ట్రకూట మూడో కృష్ణుని సామంతుడు. తన తండ్రి బద్దెగ వేములవాడలో నిర్మించిన సుభదామ జినాలయంలో ఆచార్యుడైన సోమదేవ నూరికి దానం చేస్తూ పర్యని శాసనం ఇచ్చినాడు. సోమదేవుడు జినధర్మంలో కూలంకష పాండిత్యం ఉన్నవాడు; మహాకవి. ఈ చాళుక్య శాఖలో మూడో అరికేసరి చివరివాడు.

ముదిగొండ చాళుక్యులు

కొరవిసీమలోని ముదిగొండ (ఖమ్మం జిల్లా) రాజధానిగా మంచికొండ నాడును పాలించినవారు ముదిగొండ చాళుక్యులు. కొరవిసీమ మంచికొండనాడు అంతర్భాగము. కొరవిసీమకే వినయనాడని నామాంతరం ఉంది. వేంగికి తూర్పు సరిహద్దుల్లో గోదావరి నుండి కృష్ణానది వరకు విస్తరించిన ఈ రాజ్యాన్ని రాష్ట్రకూట దాడులు నేరుగా తమ రాజ్యంపై జరగకుండా ఆటంకం (Buffer State) గా ఉపకరిస్తుందనే ఆశయంతో వేంగి చాళుక్యులే నిర్మించి వుంటారు. ఆ ఆశయానికి అనుగుణంగా తూర్పు చాళుక్యులపట్ల విశ్వాసంతో ముదిగొండ చాళుక్యులు సుమారు క్రి.శ. 850 నుండి మూడున్నర శతాబ్దం

కాలం - కాకతీయ గణపతిదేవుని వరకు - స్థానిక రాజకీయాల్లో ముఖ్యమైన పాత్రను నిర్వహించినాడు. పీఠి చరిత్రలో తూర్పు చాళుక్య యుగంవరకు కొరవి, మొగల్ చెరువు శాసనాలు; అనంతర చరిత్రకు విరియాలవారి గూడురు శాసనం, కుసుమాయుదుని క్రివ్వక (కుక్కనూరు) శాసనము ఆధారము.

ఈ శాసనాలలో తెలియ లేకుండున పీఠిలోని సమాచారం సమగ్రంకాక సందేహస్పదంగా ఉన్నందున ముదిగొండ చాళుక్య చరిత్రలో అనేక వివాదాంశాలున్నాయి. వారి చరిత్రను స్పష్టంగా వ్రాయడానికి అవకాశం కన్పించదు.

ముదిగొండ చాళుక్య వంశానికి రణమర్ద మూలపురుషుడు. ఈతని అన్న కొక్కిలిని గురించిన వివరాలు తెలియవు. రణమర్ద వశ్చిమ చాళుక్య రాకుమారుడై వుంటాడు. తూర్పు చాళుక్యుల ప్రాపుతో కొరవి మండలం సంపాదించి ముదిగొండనుండి పాలించినాడు. అతని కొడుకు కుసుమాయుదుడు. గుణగ విజయాదిత్య, చాళుక్యభీముల సమకాలీకుడై వేంగి-మాన్య, ఖేట సంఘర్షణల్లో ప్రముఖపాత్ర వహించినాడు. గుణగ విజయాదిత్యుని మరణానంతరం రెండో కృష్ణుడు ప్రతీకారకాంక్షతో కొరవి నాక్రమించి వేంగిపై దండెత్తినాడు. కుసుమాయుదుడు రాష్ట్రకూటులను పారదోలి కొరవిని తిరిగి ఆక్రమించి చాళుక్యభీముని వేంగి సింహాసనంపై నిలిపినాడు. అందుకు కృతజ్ఞతతో భీముడు కుసుమాయుదుని పలువిధాల గౌరవించినాడు.

కుసుమాయుదుడుకు గొణగయ్య, నిరవద్య అనే కుమారులున్నారు. గొణగయ్య గుణగ విజయాదిత్య వధానికి ప్రాస్యరూపమే. గొణగయ్యనే కరి (నల్లని) గొణగ అనికూడా అనేవారు. చాళుక్యభీముని అనంతరం వేంగిలో జరిగిన ఆంతఃకలహాలవల్ల గొణగయ్య వేంగి ఆభిమానం కోల్పోయినాడు. అతణ్ణి తొలగించి తమ్ముడు నిరవద్యుడు ముదిగొండ సింహాసనం ఆక్రమించినట్లు కొరవి శాసనం సూచిస్తున్నది. గొణగయ్య (విజయాదిత్యుడు) వేములవాడ రెండో అరికేసరి నాక్రమించి అతడు రాష్ట్రకూటులతో నిర్వహించిన యుద్ధాల్లో పాల్గొన్నట్లు పంపకవి విక్రమాద్ధున విజయం నుండి తెలుస్తున్నది. గొణగయ్య అరికేసరికి సామంత ప్రభువైనాడు. ముదిగొండలో నిరవద్యుడు జనాదరణ పొందినట్లు కన్పించదు. అతని అనంతరం గొణగయ్య సంతతివారే ముదిగొండ నాక్రమించినట్లు తెలుస్తుంది.

ఈ పరిస్థితుల్లోనే కాకతీయరాజ్యం ఉద్భవించింది. బహుశా ముదిగొండ చాళుక్యుల సరికంటే ఉద్దేశంతో రాష్ట్రకూట రెండో కృష్ణుడు ఎరియ రాష్ట్ర కూటుని కుర్రవాడిపై అధిపతిగా నియమించినాడు. కుర్రవాడి కొరవి రాజ్యాం తర్వాగమే. బహుశా ఎరియ ఓరుగల్లు (కాకతిపురము)ను రాజధానిగా చేసుకొని వుంటాడు. కాకతీయ, ముదిగొండ చాళుక్య సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది.

ముదిగొండ-కాకతి సంఘర్షణ తొలిఘట్టంలోని వివరాలు స్పష్టంగా లేవు. కాకతీయుల విజృంభణవల్ల చాళుక్యులు కొరివిని తాత్కాలికంగా విడిచి వెళ్ళవలసి వచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది. విరియాలవారి గూడూరు శాసనంలో ఎర్రభూపతి బొట్టుబేతనివైరిని చంపి ఆతట్టి కొరవిలో నిలిపినట్లు చెప్పుకున్నాడు. క్రివ్వక శాసనాన్నిబట్టి బొట్టుబేతడు ముదిగొండ చాళుక్యుడు. బొట్టుబేతనివైరి కాకర్త్య గుండ్యన అయి వుండవచ్చు. అయితే అదే గూడూరు శాసనంలో ఎర్రభూపతి భార్య కామసాని కాకతీయుడైన గరుడబేతని కాకతిలో ప్రతిష్ఠించినట్లు చెప్పు కొన్నది. కాని గూడూరు శాసనంలోని బొట్టుబేతనికి క్రివ్వక శాసనంలోని బొట్టుబేతనికి మధ్య రెండు మూడు తరాల వ్యవధి కన్పిస్తుంది. ఏమయినా కాకతిలో కాకతీయులు, కొరవిలో చాళుక్యులు అధిపతులయినారు తిరిగి వారి మధ్య సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది.

క్రివ్వక శాసనాన్నిబట్టి తిరిగి కొరవిరాజ్యంలో 'ప్రఘట్టనం' జరిగి చాళుక్య రాకుమారులు అజ్ఞాతవాసం చెయ్యవలసి వచ్చింది. ఇది బహుశా కాకతి రుద్ర దేవుని రాజ్యవిస్తరణ ఫలితమైనట్లు పాలంపేట శాసనం సూచిస్తున్నది. క్రివ్వక శాసనాన్నిబట్టి ముదిగొండ చాళుక్యుల్లో చివరివారు కుసుమాదిత్యుడు, అతని తమ్ముడు నాగతిరాజు. రుద్రదేవుని మరణానంతరం తిరిగి వీరు విసరునాడును అక్రమిందినారు. కాని అనతికాలంలోనే గణపతిదేవుని రాజ్యవిస్తరణ ఫలితంగా కుసుమాదిత్య నాగతిరాజులు కొరవిని వీడి వేంగిలో తల దాచుకోవలసివచ్చింది. ముదిగొండ చాళుక్యరాజ్యం కాకతిసామ్రాజ్య అంతర్భాగమయింది.

చాళుక్యయుగ విశేషాలు

రాజకీయాలు - పరిపాలన

తూర్పు చాళుక్య రాజ్యస్థాపనలో షడ్యయుగం ప్రారంభమవుతుంది. రాజకీయ అనైక్యం, అంతర్యుద్ధాలు, వ్యవసాయ ఆర్థిక విధానం, పురోహితుల ప్రాబల్యం, మూఢవిశ్వాసాలతో కూడిన మతం విద్యలకు ఆదారంకావడంవంటి షడ్యయుగ లక్షణాలకారంలో స్పష్టంగా కన్పిస్తాయి. చాళుక్యయుగంలో తీరాంధ్రం మాత్రం వేంగిరాజ్యంకింద సమైక్యమై వశ్యమాంధ్రలో సామంతరాజుల వంశాలు పాలిస్తూ ఉండేవి. ఈ సామంతులు తమ సార్వభౌములకు యుద్ధాల్లో తోడ్పడుతూ తమ రాజ్యాలను సర్వస్వతంత్రులుగానే పాలించేవారు, వీరి ఆస్థానాలు సార్వభౌమాస్థానాలకు నమూనాలు. వీరికి మంత్రిమండలులుండేవి. వీరు పరస్పర యుద్ధాల్లో నిమగ్నులై వుండేవారు. ముఖ్యంగా రాయలసీమ ప్రాంతంలో మందపోతులు ఎక్కువగా జరిగేవి. వేంగిలో సయితం కేంద్రాధికారం బలహీనమయి రాజవంశం అంతఃకలహాల్లో మునిగిపోయింది. రాజవంశం కాటోప

శాఖలై రాజబంధువులు సామంతులుగను, ఉన్నతోద్యోగులుగను ఉండడం ఈ కలహాలకు ముఖ్యకారణం. దేశ, జాతి, కుటుంబ మర్యాదలను తృణీకరించి స్వార్థపరులై సింహాసనాసీతై రాకుమారులు పోరాడినారు. వీరిలో భీమనలుకి, యుద్ధమల్లుడు దేశస్వాతంత్ర్యాన్ని తాకట్టుపెట్టడానికి నయితం సందేహించలేదు. రాకుమారుల దృష్టి అంతా సింహాసనం ఆక్రమించడం, చేజిక్కిన అధికారాన్ని భద్రపరచుకొనడం మీదే లగ్నమయి ఉండేది. ఈ ఆరాజక పరిస్థితులను అవకాశంగా తీసుకొని పౌరుగురాజ్యాలు తమ అధికార ప్రాబల్యాలు వేంగిలో నెలకొల్పడానికి ప్రయత్నించినారు. వారివారి నైస్యాలు దేశంలో యదేచ్ఛగా పీఠవిహారం చేస్తూఉండేవి. వేంగి, దరణికోట, యనమదల, నెల్లూరు, కంభము వంటి నగరాలు పెక్కుమార్లు ద్వంసమయినాయి. పెక్కుగ్రామాలు భస్మీపటలమయినాయి. దేశం యాచత్తూ ఒక పెద్ద యుద్ధశిబిరంగా తయారయినదనడం అతిశయోక్తికాదు. ఈ విధంగా దుర్బల కేంద్రాధికారము, అంతఃకలహాలు, రాజకీయ లక్షణాలైన భూస్వామ్యవిధానం బలపడసాగిన ఈ యుగంలో శాంతి భద్రతలు కరువై ప్రజలనేక బాధలకు లోనైనారని చెప్పవచ్చు.

ఇట్టి పరిస్థితుల్లో పాలనాయత్రాంగం ఏవిధంగా ఉండేదో చెప్పడానికి తగిన ఆధారాలు లేవుగాని సాంప్రదాయక విధానమే అమలుజరిగిన సూచనలున్నాయి. రాజే సర్వాధికారి. రాజాధికారము సప్రాంగ సమన్వితము. రాజు, మంత్రి, రాజ్యము, దుర్గము, కోశము, నైస్యము, మిత్రము అనేవి సప్రాంగాలు. రాజవ్యవహార నిర్వహణలో రాజుకు యువరాజు తోడ్పడేవాడు. కొడుకులు లేని రాజులు తమ్మునో తమ్ముని కొడుకునో యువరాజుగా నియమించుకొనేవారు. యువరాజును 'ఉపరాజు' అని చెప్పవచ్చు. రాజుకు మంత్రి, సేనాపతి, కోశాధికారులు సలహాలిచ్చి సహకరిస్తుండేవారు. ఈ ఉద్యోగాలను సాధారణంగా విశ్వాసపాత్రులు, శీలవంతులు, దర్మనీతి శాస్త్రజ్ఞులైన బ్రాహ్మణులు వంశ పారంపర్యంగా నిర్వహించినట్లు కన్పిస్తుంది. క్రమంగా శూద్రులీపదవు లాక్రమించ సాగినారు. నొలంబుల ఆస్థానాల్లో 'గవుండు'లు ప్రెగ్గడ, సేనాపతి పదవులు నిర్వహించినారు. పరిపాలన శాఖలుగా విభజితమై తీర్థల అధీనంలో ఉండేది. మంత్రి, పురోహిత, సేనాపతి, యువరాజు, దౌవారిక, ప్రధాన, అధ్యక్ష మొదలైనవారు తీర్థులు. ప్రాచీన నీతిశాస్త్రాల్లో పదునెన్నిదిమంది తీర్థల పేర్లు కన్పిస్తాయి రెండో అంశేనరి వేములవాడ శాసనంలో మహాసంధి విగ్రహ, తంత్రపాల, సత్రాధిపాల అనే ఉద్యోగులు కన్పిస్తారు. శాసనాల్లోని నియోగాధి కృత, నియోగవల్లభ అనే ఉద్యోగులు బహుశా వివిధశాఖల పర్యవేక్షకులయి వుంటారు. కాకతీయ శాసనాల్లోని బాహుతర (72) నియోగాధిపతులు వీరి వారసులని చెప్పవచ్చు.

స్థానిక పాలన చాలాబాగం సామంతరాజుల ఆధీనంలో ఉండేది. ఎలమంచిలి, పితాపురం, ముదిగొండలలో చాళుక్యవంశ శాఖలవారే అధికారం నిర్వహించేవారు. వీరుగాక వట్టవర్ధని, దుర్జయ, హైహయాది సామంతరాజు వంశాలు విజృంభించినాయి. వీరు రాజలాంఛనాలు బడసి సర్వస్వతంత్రులై తమ ప్రాంతాలను పాలించేవారు. కప్పం చెల్లించడం, అవసరమైనపుడు యుద్ధాల్లో పాల్గొనడం వీరికి రాజుకు మధ్యనున్న సంబంధం. వారసత్వ తగాదాల్లో భిన్నపక్షాలను సమర్థించి ఆ యుద్ధాలను మరింత భయంకరంగా మార్చేవారు. వీరి స్వాతంత్ర్యమే కేంద్రాధికార బలహీనతకు అలమైన కారణమని వేరే చెప్పనక్కరలేదు.

మిగిలిన రాజ్య విభాగం విషయాలు వివరించమయింది. వేంగి రాజ్యంలో సుమారు 30 విషయాలున్నట్లు శాసనాలనుండి తెలుస్తున్నది. కమ్మ రాష్ట్ర విషయము, అత్తిలినాడు విషయము అని వున్నందున రాష్ట్రము, విషయము అనే పదాలు, వర్షాయ పదాలుగా వాడినారని చెప్పవచ్చు, రాయలసీమ ప్రాంతంలో సీమ, నాడు అనే విభాగాలు కన్పిస్తున్నాయి. పెరుంబాణపాడిలోని పులినాడు అని శాసనాలు పేర్కొంటున్నాయి. పాలనా వ్యవస్థకు గ్రామమే పునాది. గ్రామేయకులు, రాష్ట్రకూట ప్రముఖులు గ్రామాధికారులు. గ్రామ వ్యవహారాలలో ముఖ్యమైన నిర్ణయాలు వీరి సమక్షంలో జరిగేవి. రాజులు సయితం గ్రామాల్లో భూదానాలు చేసినప్పుడు వీరి సమ్మతి పొందేవారు. గ్రామాల్లో గ్రామణి అనే రాజోద్యోగిని నియమిస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది. రేనాడులో గ్రామ సభలున్నట్లు శాసన సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. కుంగనూరు (పుంగనూరు)లో అడవల్లం అనే వ్యక్తిని గ్రామకరణం (Accountant) గా గ్రామసభ నియమించి నట్లాక శాసనంనుండి తెలుస్తున్నది. రెండవ చాళుక్యభీముని మచిలీపట్నం శాసనం కూడ అగ్రహారాల్లో బ్రాహ్మణ పరిషత్తులున్నట్లు సూచిస్తున్నది.

ప్రభుత్వాదాయానికి భూమిగిస్తుతోపాటు పలురకాల పన్నులుండేవి. అగ్రహారాలు ఇచ్చే సమయంలో 'సర్వకరపరిహారంగా' అనే మాట పన్నుల బాహుళ్యాన్ని సూచిస్తుంది. వైదుంబ రాజైన భువన త్రినేత్రుడు సింహాసనం ఎక్కిన సందర్భంలో రేనాడు రైతులపైనున్న 'దేగరచపన్ను, పడెవాలుపన్ను, పడియేరిపన్ను, సంధివిగ్రహంపన్ను' మినహాయించినాడు. కల్లనక్కము, విడనలి, విషయసుంకము బీరదాయము, చిట్టపాటము మొదలైన పన్నులు రాయలసీమ శాసనాల్లో కన్పిస్తున్నాయి. పన్నులు ధనరూపంలో, వస్తురూపంలో చెల్లించేవారు.

నాడు న్యాయ నిర్వహణ జరిగినతీరు తెలియదుగాని కొరవి శాసనంలో కొన్ని శిక్షల ప్రసక్తి ఉంది. “ముక్కుదరగినను చ(ఛె)రచినను, చురియ వెరకినను ముచ్చిలినను (ముచ్చిలినను) రంకాడినను ఇరవాద్యది ఏనుం ద్రమ్ములు; మాణిని చేసినా దోషంబునకు వాని జీవితంబ దండువు.” ఇందు ‘రంకాడిన’ విధించే అవరాధం శ్రీలకే వర్తించియుండవచ్చు. కారణం-పురుషులకు ‘లంజపెళ్ళాములు’ ఉన్నట్లు శాసన సాక్ష్యం ఉంది హత్య చేసిన వారికి మరణమే శిక్ష.

ఆర్థిక పరిస్థితులు

నాటి ఆంధ్రదేశ ఆర్థిక పరిస్థితులను గురించి స్పష్టమైన సమాచారం లభ్యం కావడంలేదు. కాని నానాటికి సమాజం భూమిపై - వ్యవసాయంపై - ఆధారపడడం ఎక్కువయింది. ఈ పరిణామం శాతవాహన ఆనంతరీకుల కాలంలోనే ప్రారంభమయింది. బ్రాహ్మణులు ఆలయాలు, భూములు, అగ్ర హారాలు పొంది, భూస్వాములుగా రూపొందినారు. వారి భూములను కూడ వర్షాలు సాగుచేస్తూ వారివట్ల విదేయులై విశ్వాసపాత్రులై వుండేవారు. చాళుక్య యుగంమధ్యకాలంనుండి బ్రహ్మదేయాల ప్రసక్తి తగ్గి నైనిక అవసరాలు ఎక్కువయినందున రాజ్యానికి విశిష్టమైన సేవచేసిన నైనికులకు ఉద్యోగులకు గ్రామాలు దానం చేయడం పెరిగింది. తీరాంధ్రంలో ప్రభువులు నీటిపారుదల సౌకర్యాలవట్ల పెద్దగా శ్రద్ధ వహించిన సూచనలు లేవు. రేనాడులో తటాక నిర్మాణంవట్ల తటాకాల మరమ్మత్తువట్ల ప్రభువులు జాగ్రత్త వహించేవారు. ఆ ప్రాంతాల్లోనే వశుసంపదవట్ల ఆసక్తి పొచ్చు అనడానికి అచట తరచుగా జరిగిన గోగ్రహణాలే నిదర్శనం. పరిశ్రమలలో ఆధికభాగం స్థానిక వినియోగానికి మాత్రమే పరిమితమైవుండేవి. మాడలు, ద్రమ్మములు, గద్యాణములు అనే నాణేల ప్రసక్తి ఉందిగాని చాళుక్యరాజుల నాణేలు ఎక్కువగా లభించలేదు. అందుచే ఆర్థిక విధానం ద్రవ్యసంబంధమైనదిగాక వస్తుసంబంధమైనదనవచ్చు. పరిమితంగా ఉన్న వాణిజ్యం కోమట్ల చేతుల్లో ఉండేది. వీరు ‘నకరములు’ అనే శ్రేణులుగా ఏర్పడసాగినారు. ప్రతి నకరానికి ఒక శ్రేష్టి ఉండేవాడు. నకరాల ప్రసక్తి తర్వాతయుగంలో ఎక్కువగా కనిపిస్తుంది. శక్తివర్మ బంగారు నాణేలు సయాం దేశంలో బయల్పడినాయి. ఇది నాడు ఆంధ్రదేశం జరిపిన విదేశ వాణిజ్యానికి నిదర్శనమని చరిత్రకారుల అభిప్రాయము.

మతము - నమాజము

చాళుక్యులుగ ఆంధ్ర చరిత్రలో ఆసక్తిదాయకమైన మత సాంఘిక పరిణామములు అనేకం జరిగినాయి. అందులో ముఖ్యమయినది జైనమతవ్యాప్తి, పిమ్మట పతనము. శాతవాహన యుగరంభంలోనే జైనం ఆంధ్రదేశంలో

ప్రత్యక్షమయింది కాని, బౌద్ధం వ్యాప్తిలో ఉన్నంతకాలం జనాదరణ పొందలేక పోయింది. క్రీ. శ. 5, 6 శతాబ్దాలనుండి బౌద్ధం పీడించబడింది. చాళుక్యులగంలో ఆంధ్రదేశంలో ఇంచుమించు బౌద్ధప్రసక్తిలేదు అందుచే నాటివరకు బౌద్ధాన్ని అదరించిన వివిధ వర్ణాల ప్రజలు జై నాన్ని అభిమానించినట్లు కనిపిస్తుంది. క్రమంగా, జై నులునయితం వ్యక్తిగత కైవల్యసాధనాశయంతోబాటు సామాజిక స్పృహ పెంచుకొని తమ మతాన్ని వ్యాపింపజేయడానికి పూనుకున్నారు. అర్థికంగా బలపడి రాజాస్థానాల్లో వుద్యోగాలు సంపాదించిని శూద్రులు సాంఘిక ఉన్నతికి సాధనంగా జై నమతాన్ని స్వీకరించిసాగినారు. అంతరించి ముఖ్యమయిన విషయం జై నానికి రాజాదరణ లభించడం ఈ అంశంలో బౌద్ధంకంటే జై నం అదృష్టవంతమయింది.

చాళుక్య, రాష్ట్రకూట, నొలంబ పంశాలలోని రాజులు, రాజులునయితం జై నాన్ని పోషించినట్లు శాసనాధారాలు లభిస్తున్నాయి. కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని పట్టపురాణి అయ్యమహాదేవి, బెజవాడలో నెడుంబివనది నెలకొల్పి దానికి ముషినికుండ గ్రామం దానం చేసింది. రెండో అమ్మరాజు బంధువులు, ఉద్యోగులు జై నమతాభిమానులు. ఆతని ప్రియపత్ని చామెకాంబకోరికపై అమ్మరాజు జై నుఁకు కలచం బ్రదు దానం చేసినాడు. కర్మరాష్ట్ర విషయాధ్యక్షుడైన దుర్గరాజుకోరికపై కటకా భరణజినాలయానికి దానధర్మాలు చేసినాడు; సేనాపతులైన భీమనరవాహనుల కోరికపై బెజవాడలో జినాలయాల నిర్మాణానికి పెదగాడెలపర్రు నిచ్చినాడు. విమలాదిత్యుడుజై నమతం స్వీకరించినాడు. రామతీర్థం (విశాఖజిల్లా), బిక్కవోలు (తూర్పుగోదావరి), దానపులపాడు (కడప), కొనకండ్ల (అనంతపురం), అన్నకొండ జై నశ్చేత్రాల్లో రాష్ట్రకూట ప్రభావం కనిపిస్తుంది. రాష్ట్రకూట సామంతులైన వేములవాడ చాళుక్యుల రాజుదాని వేములవాడ గొప్ప జై నశ్చేత్రమయింది. కల్యాణి చాళుక్యుల కాలంలో ఆంధ్రదేశంలో జై నం ఉచ్చస్థితిలో ఉంది. పొట్ల చెరువు, కొలనుపాక, ఉజ్జిలి, వర్ధమానపురం మొదలైన చోట్ల ఆరో విక్రమాదిత్యుడు జై నులకు దానధర్మాలు చేసినాడు. పొట్లచెరువు (పాటన్ చెరువు) లోనే 500 జై న వసదులు ఉండేవట

జై నసంఘంలో యతులు, ఉపాసకులు (శ్రావకులు) ఇద్దరూ ఉండటం విశేషం. అందువల్లనే బౌద్ధంవలెగాక జై నం శాశ్వతంగా మనగలిగింది. జై నుల్లో సంఘ, గణ, గచ్ఛ, బలి, అన్యయ అనే విభాగాలుండేవి. ఆంధ్రదేశంలో మూల, యాపసీయ, గౌళి, ద్రావిడసంఘాలుండేవి. కవురూరి, దేశి, వఠహరి, బలక్కరగజాలు, నంది గచ్ఛ, పుస్తక గచ్ఛ, మేషపాషాణ గచ్ఛలు శాసనాల్లో కనిపిస్తాయి. బలి, అన్యయ అనేవి చిన్న విభాగాలు

జైనయతులు జ్ఞానదర్శనతపోవీర్యగుణసంపన్నులై ఉండేవారు. కొందరు ఏకాంతస్థలాల్లో కైవల్యసాధనలో నిమగ్నులై వుండేవారు కొందరు ప్రభువులనుండి దానధర్మాలు గ్రహించి సత్రాలు, బిజ్జాగృహాలు నిర్వహిస్తూ బీదసాదలకు, నిరాశ్రయులకు మహాపకారులయినారు. వైద్య జ్యోతిష సర్వ విద్యలభ్యసించి ప్రజలకు సేవ చేస్తుండేవారు. మరికొందరు ఆధ్యయన అధ్యాపనలతోబాటు సృజనాత్మక సారస్వత కృషి జరిపినారు. రామతీర్థవాసీయైన ఉగ్రాదిత్యుడు 'కల్పాణకారక' అనే వైద్య గ్రంథం రచించినాడు. పాతశివారా (అనంతపురం) నికి చెందిన వద్మప్రభమలధరదేవుడు 'సుకవిజన వయోజమిత్రుడు'; కుంద కుందాచార్యుని 'నియమసార'పై 'తాత్పర్యవృత్తి' అనే భాష్యం వ్రాసినాడు. వేములవాడసుభద్రామణిని యాచార్యుడైన సోమదేవసూరికి శ్యాద్వాదాచలసింహ, తార్కికచక్రవర్తి, కవిరాజ మొదలైన బిరుదులుండేవి. సంస్కృతంలో అతడు 'యశస్వీలక' 'సీతివాక్యామృత', 'యుక్తిచింతామణీసూత్ర' మొదలైన గ్రంథాలు రచించినాడు జైనులు ప్రజలభాషల్లో మతప్రచారంచేస్తూ ఆ భాషలో గ్రంథ రచన సాగించినారు. కన్నడ ఆదికవి పంపను గురించి చదివినారు. తెలుగులో 'జినేంద్ర పురాణం' రచించిన వద్మకవి పంపకవి ఒక్కరేనని చారిత్రకుల అభిప్రాయం. అధర్యణుడనే జైనుడు మహాభారతం ఆంధ్రీకరించినాడట. కవిజనాశ్రయకర్త రేచన శ్రావకాభరణుడు. క్రీ. శ. 11 వ శతాబ్దికి చెందిన ఒక తమిళ కవి వాంచియార్ అనే జైనుని చందోగ్రంథాన్ని చూచి తాను తమిళంలో 'యాప్పిరంగళం' వ్రాసినట్లు చెప్పకున్నాడు. వాంచియారే రేచన అని కొందరంటారు. జైనుల విద్యాభ్యాసం 'ఓంనమః సిద్ధంనమః' అనే సూత్రంతో ప్రారంభమయ్యేది. దానికి 'శివాయనమః' చేర్చి దాన్ని శైవ సూత్రంగా మార్చినారని కొందరి అభిప్రాయము.

శ్రావకులు సమాజంలో ప్రత్యేకవర్గంగా వ్యవహరింపక హిందువులతో సహా జీవనం గడుపుతూ జైనం బోధించిన "పంచ అతిచారాల"ను వర్ణించి ద్వంద్వప్రతాలను అనుసరిస్తూ ఉండేవారు. జైనులు, హిందువులు సన్నిహితంగా జీవించడంవల్ల పరస్పర ప్రభావానికిలోనైనారు. అందువల్ల జైనుల్లో వర్ణవ్యవస్థ ఏర్పడింది. జైనుల్లో కూడ మూడు అగ్రవర్ణాలకే ఉపనయనార్హత ఉండేది. స్త్రావచైత్యాంతోబాటు జైనులు ఆలయాలు నిర్మించి తీర్థంకర విగ్రహాలు ప్రతిష్ఠించి అంగరంగబోగాలతో అష్టాంగపూజ చేసేవారు.

ఆచారాల్లోని సామ్యంవల్ల హిందూజైన ప్రజలమధ్య సమరసభావం ఏర్పడింది. బెక్కెల్లుగాసనాన్ని బట్టి మల్లారెడ్డి అనే శ్రావకుడు "దైవంపకము" అనే దావంతో జిన, బుద్ధ, శివ, విష్ణు ఆలయాలు నిర్మించినాడు. ఇట్టి సామరస్యం పురోగమిస్తున్నప్పటికీ మధ్య యుగాంధ్రంలో భయంకర మతసంఘర్షణలో జైనం

పరాజయం పొందింది. ఈ సంఘర్షణ మతాచార్యుల మధ్య వాగ్వాదాల రూపంలో ప్రారంభమయింది. క్రీ.శ. 8, 9 శతాబ్దాలలో కుమారలభట్టు, శంకరాచార్యుడు 'హిందూ'మత దిగ్విజయశాస్త్రాలు జరిపి 'హ నైనాతాడ్యమానోపి నగచ్ఛేత్ జై న మందరం' అని బోధించినారు ఇదే సమయంలో కాలాముఖుల వంటి తీవ్ర వాదులు విజృంభించినారు. శైవమత ప్రాశస్త్యం నెలకొల్పడానికి బలవంతంగానికి సయితం వీరు వెనుకాడలేదు. తెలుగుభాషలోని శైవవాఙ్మయం పరిశీలిస్తే జై నమత నిర్మూలనలో శైవులపాత్ర బోధపడుతుంది. జై నులను శైవులబానిసుండి రక్షించడానికి నాటిప్రభువులు ప్రయత్నించలేదు. దీనికితోడు నాటి చోళ చాళుక్య సంఘర్షణలో ముఖ్యంగా చోళులు ఆంధ్రదేశంలోని జై నక్షేత్రాలను ధ్వంసం చేసినట్లు కన్పిస్తుంది. ఈ సంఘర్షణతో చాళుక్యులతో బాటు జై నం షీడించింది. జైనాంధ్ర వాఙ్మయం భస్మీపటలమయింది. జైనాలయాలు నేల మట్టమయినాయి; విగ్రహాలు ముక్కలయినాయి జై నులు సంఘటహిష్కారణ భీతితో హిందువుల్లో కలిసిపోయినారు. ఆంధ్రదేశంలో నేడు ప్రతి గ్రామంలో కనిపించే పాటిదిబ్బలు, శిథిలాలు ఒకప్పుడు జై నం పొందిన జనాధరణకు నిదర్శనాలు.

జై నబౌద్ధ మతాల పోటీ షీడించడంతో హిందూమతం పురోగమించింది. తూర్పు చాళుక్యులు ప్రాయశఃకంగా వైదిక ధర్మాభిమానులు. కిందటి యుగాల్లో ప్రారంభమైన వైదిక ధర్మబౌద్ధరణ తూర్పు చాళుక్య యుగంలో కొత్త మార్గాలలో వికసించసాగింది. వైదిక క్రతుకాండ విష్ణుకుండియుగంలో పరాకాష్ఠ నందు కొన్నది. తూర్పు చాళుక్యులు 'అనేకాశ్యమేదావభృథస్సాన పవిత్రీకృతపపుషాం' అని వర్ణించుకున్నారు. కాని వారిలో యజ్ఞాలు చేసిన రాజులు కన్పించరు. బ్రాహ్మణులు మాత్రం యజ్ఞాలు చేసినట్లు ఆరుదుగా శాసనాలు చెబుతున్నాయి. పూర్వమీమాంసా వద్దతిని ప్రచారం చేసిన కుమారిలభట్టు ఈ యుగం (క్రీ.శ. 8 వ శతాబ్ది)లోనే జీవించినాడు. అతడు ఆంధ్రుడు. కేవలం వైదిక క్రతుకాండ విధానాన్ని పునరుజ్జీవితం చేయడం సాధ్యం కాదని గుర్తించి మీమాంసా విధానంతో నిత్య కర్మవద్దతిని పంచాయతన పూజను మోక్షసిద్ధాంతాన్ని ప్రవేశ పెట్టి, కర్మభక్తి మార్గాల సమన్వయమైన కొత్త దృక్పథం కలిగించడానికి కృషి చేసినాడు. కుమారిలుని అనంతరం మతప్రచారంచేసిన శంకరాచార్యుడు (క్రీ.శ. 9 వ శతాబ్ది) జ్ఞానమార్గానికి ప్రాధాన్యం ఇచ్చినప్పటికీ భక్తిమార్గాన్ని అందుకు అనుబంధంచేసినాడు. కుమారిల, శంకరుల ప్రచార ఫలితంగాను కొంతవరకు జై న ప్రభావంవల్లను వైదిక కర్మలపట్ల వైముఖ్యము, పురాణ, ఆగమోక్త విధానంపట్ల అభిమానము ఏర్పడినాయి వ్రత, దాన, తీర్థాటనలలోను భక్తి, విగ్రహారాధన ప్రధానమైన శైవవైష్ణవాలలోను ఆదరం పెచ్చింది. చాళుక్యులతో పరమ భాగవత, పరమమాహేశ్వర, పరమబ్రహ్మణ్య బిరుదులు మూడూ ధరించిన వారున్నారు. ఇది సమన్వయంపై నాధారపడిన స్మార్తవిధానానికి నిదర్శనమని

చెప్పనచ్చు. తూర్పు చాళుక్యులు బ్రాహ్మణులకు అగ్రహారాలిచ్చి వేద విద్యలను పోషించినారు; దేవాలయాలు నిర్మించినారు ప్రజానీకంలో హిందూ ధర్మ సందేశం ప్రచారం కావడానికి పంచమవేదమైన భారతాన్ని ఆంధ్రీకరింపజేసినారు. రాజరాజురేంద్రునకు వరమ ప్రీతికరములైన బిండిలో భూదేవతార్చన, పార్వతీపూజార్చన ప్రధానమైనవి. ఒకవైపున వైదిక మతాభిమానము, మరొక వైపున శైవమతపోషణ; శైవాగమాలయందు, మహాభారతంలోను సమంగా హృదయం నిల్చినాడు. వర్ణాశ్రమ ధర్మరక్షణలో ఆసక్తి ఉన్నవాడు. ఇట్టి బలీయమైన తూర్పు చాళుక్యులుగ వారసత్వమే కాబోలు. వీరశైవం విజృంభించి వర్ణాధర్మాలను కూలదోయ సమకట్టిన సమయంలో 'భక్తిమీద వలపు బ్రాహ్మంబుతోపొత్తు బాయలేను నేను బసవలింగ' అని పండితారాధ్యునిచేత అని పించింది. కాబట్టి వర్ణధర్మయుక్తమైన శైవవైష్ణవ సంప్రదాయాలు వ్యాపించడానికి తూర్పు చాళుక్య యుగం సుగమమార్గం కల్పించింది.

తూర్పుచాళుక్యుల్లో పరమభాగవతులూ, పరమమాహేశ్వరులు ఉభయులూ ఉన్నారు. కాని పరమ మాహేశ్వరులే ఎక్కువ. మహాసేనుడు చాళుక్యుల ఇష్ట దైవాలలోనివాడు. హరితీ, మహాసేనులు, చాళుక్యులకు - బహుశా ఇష్టాకుల నుండి సంక్రమించిన వారసత్వం అయివుంటుంది. చాళుక్యులైన రెండో నజయాదిత్యుడు 108 నరేంద్ర మృగేశ్వరాలయాలు నిర్మించినాడు. పంచారామాలు చాళుక్యభీముని కాలంలో శైవక్షేత్రాలయినాయి. రాజరాజురేంద్రుడు శైవాగమార్థ్యయన శివపూజా తత్పరుడు. పంచారామాలతో బాటు శ్రీశైలం, కాళహస్తీ, బెజవాడ, చేబ్రోలు మొదలైనవి శైవక్షేత్రాలయాయి.

అయితే శైవంలో ప్రాచీనకాలం నుండి శాఖ లేర్పడినాయి ఒక మతం బోగోళికంగా విస్తరిస్తూ స్థానిక విశ్వాసాలు ఆచారాలతో రాజీవడదంవల్ల లక్ష్యాలలో లక్ష్యసాధనలలో వైవిధ్యం ఏర్పడుతుంది. ఆ విభేదాలు భిన్నశాఖలుగా పరిణమిస్తాయి. శైవంలో పాశుపతం అతి పాదీనశాఖ. క్రీస్తు శకారంభంలో మధ్యభారతంలో లకులీశ్వరుడు పాశుపతాన్ని స్థాపించినాడు. క్రీస్తుశకం ఏడో శతాబ్ది నుండి ఆంధ్రదేశంలో పాశుపతులున్నారు. పాశుపతులు ఆహింసా ప్రతులే గాని కఠిన నియమాలు పాటించేవారు. లకులీశుని శిష్యుల్లోనివాడైన కాలాసనుని అనుయాయులు కాలాముఖులు. వీరు తీర్నవాడ శైవులు. శైవమత ప్రాచుర్యం స్థాపించడానికి బలప్రయోగానికి సయితం వీరు వెనుకాడేవారుకాదు. ఆంధ్రదేశంలో జైనబౌద్ధాల విధ్వంసనంలో వీరు ప్రధానభూమిక ధరించినారు. అమరావతి, బెజవాడ మొదలైనచోట్ల 'సీంహపరిషత్తు'లు స్థాపించి, కాలాముఖులు మత ప్రచారం చేసినారు. శ్రీశైలం, ఆలంపురం, దాక్షారామాలనైతం కాలాముఖ కేంద్రాలే కాలాముఖులలోని వామాచారాలే కాపాల్చుకు శివుని భయంకరమూర్తి

యైన ఖైరవుని మద్య, మాంస, మత్స్య, మైదుస, ముద్ర అనే పంచముద్రలతో ఆరాధించేవారు. కపాలభోజనం, నరబలి పీరి ఆచారాల్లో ముఖ్యమైనవి శ్రీశైలంలో కాపాలికులను శంకరాచార్యుడు నిర్జించినట్లు ఆనతి శ్రీశైలాన్ని కాపాలిక షేత్రంగానే భవభూతి తన మాలతీమాధవంలో వర్ణించినాడు. అయితే కాపాలికుల ప్రభావం సమాజంపైన ఎక్కువగా కనిపించదు.

చాళుక్యుల మధ్యకాలంనుండి దేవాలయం మతానికి కేంద్రమయింది. సాంఘిక ఆర్థిక కార్యకలాపాలు సమస్తమూ దేవాలయం చుట్టూ కేంద్రీకృతం కాసాగినాయి. పెద్దదేవాలయాలకు అనుబంధంగా మతాలేర్పడినాయి. ప్రధానంగా కాలముఖ మతాలీయుగంలో ప్రజాదరణ పొందినట్లు కనిపిస్తుంది. దేవాలయాలు దర్శించడం, దేవాలయాలకు బ్రాహ్మణులకు దానధర్మాలు చేయడం, పురాణాది హాసశ్రవణం పుణ్య కార్యాలయినాయి. దేవాలయాలలో జాతరలు చేసేవారు. జాతరల్లో విగ్రహాలను ఊరేగించేవారు. చేబ్రోలుమహాసేనుని జాతరలో చేబ్రోలు నుండి బెజవాడవరకు ఊరేగింపు జరిగినట్లు యుద్ధమల్లుని బెజవాడశాసనంలో సూచన ఉంది. జాతరల్లో ప్రభువులు సైతం పాల్గొనేవారు మతానికి సంబంధించిన అనేక మూఢవిశ్వాసాలు, అర్థరహితములైన ఆచారాలు ప్రజల్లో వ్యాపించినాయి. జైనమహాకవి సోమదేవసూరి 'హిందు'వుల్లోని ఈ క్రింది మూఢాచారాలను అధిక్షేపించినాడు :

సూర్యాస్త్యో గ్రహణస్నానం సంక్రాంతౌ ద్రవిణపూయః
సంద్యాదేవాగ్ని సత్కారో గేహ దేహార్చనోవిధిః
నదీనద సముద్రేషు మజ్జనం ధర్మచేతనామ్
గోవుష్టాస్తనమస్కారౌ తన్మాత్రస్య నిషేవనమ్
రత్నవాహన భూయశ్శత్రుకాలాదిసేవనమ్.

అయితే జైనులలో మూఢాచారాలు లేకపోలేదు. వారు సయితం పంచ యజ్ఞాలు చేసేవారు; పితృదేవతలకు పిండాలు వేసేవారు; షురకర్మకుబడులు జుట్టుపీక్కునేవారు. అన్నిటికంటే వారిలో ప్రధానమయింది సర్వేఖన వ్రతం. ప్రాయోపవేశం చేసి మరణించడం. అట్టి క్రూరకర్మకు కేంద్రమయినందునే దానపురిపాడునకాపేరు వచ్చింది. రేనాటిశాసనాల్లో అగ్నిలో ప్రవేశించి ప్రాణాలు కోల్పోయే ఆచారప్రసక్తి ఉంది. ఇదీ ఒకరకమైన సర్వేఖనమే! దైవశక్తిలో ఇంతటి విశ్వాసానికి, జీవితంపై విరక్తికి నాటిరాజకీయాల్లోని అరాజకత్వం, అర్థికంగా దారిద్ర్యమూ చాలవరకు కారణాలని చెప్పవచ్చు.

శాతవాహనులవలె చాళుక్యులుకూడ వర్ణధర్మాలను ఉద్ధరించినారు. "వర్ణాశ్రమ ధర్మరక్షణ మహామహిమన్ మహిమోష్ఠ సర్వలోకాశ్రయుడ"ని రాజరాజ నరేంద్రుని నన్నయ్యభట్టు వర్ణించినాడు. బ్రాహ్మణులు సమాజంలో గౌరవ

స్థానం ఆక్రమించినారు. నాటి శాసనాలవల్ల సమాజంలో బ్రాహ్మణుల సంఖ్య నేడికంటే ఎక్కువ. బ్రాహ్మణులలో గౌతమ, అపస్తంబ సూత్రాల ననుసరించే వారు అధికం. హిరణ్యకేశి సూత్రులు అరుదు. “ఇంద్రబ్రాహ్మం ఇదంబ్రతం” అన్నట్లు బ్రాహ్మణులు ఒకవైపున వైదిక విద్యావిజ్ఞానవిదులై వుండేవారు; మరొకవైపున శస్త్రోపశిక్షలై సేనాపతులై ప్రభువులను సేవించేవారు. కడియ రాజు, అతనికుమారుడు పంచరంగడు, వినయడి, శర్మ, దుగ్గరాజు, వజ్జియ ప్రెగ్గత మొదలైనవారు మహావీరులు, రాజనీతిమర్మజ్ఞులు, పాలనాదక్షులు, విద్యాసామ్రాటై చాళుక్యరాజ్యానికి మూలస్తంభాలయినారు. వేదవేదాంగ పారంగతులైన బ్రాహ్మణులు అగ్రహారాల్లోను మఠికలలోను పంచయజ్ఞ షట్కర్మ నిరతులై వైదికసంస్కృతిని రక్షించేవారు. ఆంధ్ర బ్రాహ్మణుల్లో బహుశా ఈ యుగంలోనే వైదిక వియోగిశాఖాభేదం ప్రారంభమయి వుంటుంది. చాళుక్య యుగంలో రెండో భాగంలో నైనిక అవసరాలు పెరగడంతో బ్రాహ్మణపోషణ క్షీణించినందున తీరాంధ్రంనుండి విద్యావంతులైన బ్రాహ్మణకుటుంబాలు వచ్చి మ చాళుక్యరాజ్యానికి తమిళదేశానికి వలస వెళ్ల సాగినాయి

రాజధర్మాన్ని నిర్వహించేవారు క్షత్రియులు. చాళుక్యులు చంద్రవంశ క్షత్రియులమని చెప్పుకున్నారు. రేనాటిచోడులు సూర్యవంశరాజులని, కాళ్యవ గోత్రులని శాసనాల నుండి తెలుస్తున్నది. వీరుకూడ ప్రాచీన స్థానికజాతులలోని వారై చిరకాలం ప్రభుత్వం నిర్వహించడంచేత క్రమంగా క్షత్రియులయినారని చెప్పడం చారిత్రకంగా సమంజసం; సముచితం. బాణరాజులు తాము బాణాసురుని సంతతియని చెప్పుకోవడం ఆశ్చర్యకరమే!

వైశ్యులు వర్తక వ్యాపారాలు చేస్తుండేవారు. వీరిని కోమట్లు అంటారు. కోమటి అనేమాట గోమతేశ్వర అనే పదంనుండి వచ్చివుంటుంది. గోమతేశ్వరుడు ప్రాచీన జైన ఆధ్యాత్మికవీరుడు. జైనులారణ్య ఆరాధిస్తారు. బోధన్ ఒకప్పుడు గోమతేశ్వర ఆరాధనకు కేంద్రమని, అచటి గోమతేశ్వర విగ్రహం నమూనాగానే శ్రావణబెళగోడ పుగ్రహం నేసారని ఒక ఐతిహ్యం. అధికంగా పురోగమిస్తున్న తీరాంధ్రంలోని కోమట్లు వైశ్యులమని స్వవహరించుకున్నారు. తెలంగాణాలో కోమటిపదమే ఎక్కువ. ఏమైనా ఈ యుగంలో వైశ్యులు జైనాన్ని విశేషంగా ఆదరించినారు. వైశ్యుల కులదేవత వాసవీకన్యక ఈమె ఆరాధనకు పెనుగొండ (తూ గోదావరి) కేంద్రం. వాసవీకన్యకను విష్ణువర్ధనుడనే చాళుక్యరాజు బలాత్కరించగా ఆమె అగ్నిలో దూకి ఆహుతియైనదనే కథలో చారిత్రక సత్యం లేదు. అయితే అగ్నిలో దూకి మరణించడం జైన ఆచారాల్లో ఒకటి. వాసవి కూడ ఆ వ్రతం ఆదరించి వైశ్యులకు ఆరాధ్యదేవత అయింది. దేశంలో శైవం ప్రబలడంతో వాసవీకన్యక దుర్గాదేవి అవతారమయి, కన్యకాపరమేశ్వరిగా

పరిణామం చెందివుంటుంది. వైశ్యులలో 714 గోత్రాలవారున్నారు ముఖ్యంగా వాణిజ్యం చేసేవారు 'నకరము' అనే కూటమిగా ఏర్పడి, శ్రేష్ఠ లేక శ్రేష్ఠి నాయకత్వంలో వ్యవహరించేవారు. శ్రేష్ఠ పదమే నెట్టిగా మరిచివని ఇంతకు ముందే చదివినాముగదా!

శూద్రులు వ్యవసాయాది వృత్తుల నవలంబించేవారు. అగ్రహారాలు పెరగడంతో వ్యవసాయం విస్తరించింది. అగ్రహార భూములు సాగుచేసే రైతులు పంటలో సగభాగం (అర్థాన్నీ) అనుభవించడంచే వారి ఆర్థిక పరిస్థితి క్రమంగా మెరుగై, అందుకు అనుగుణమైన సాంఘిక హోదాకు ప్రయత్నించసాగినారు. మిగిలినవారిలో కుమ్మరులు, సాలీలు మొదలైన చేతిపనులవాండ్లు చిన్న కులాలుగా స్థిరపడినట్లు కన్పిస్తుంది. తెలికవాండ్రకు, సాలీలకు వృత్తి సంఘాలుండేవి. ఉత్పత్తిలో అధికభాగం స్థానిక వినియోగానికి ఉద్దేశించింది. వాణిజ్య ప్రాముఖ్యం వున్న వస్తుఉత్పత్తిదార్లు సంఘాలుగా ఏర్పడివుంటారు.

శాసన పత్రికాకారులుగా శాసనలేఖకులుగా విశ్వకర్మ కులస్థులు కన్పిస్తున్నారు తమ పేర్ల చివర 'ఆచార్య' పదం ధరించేవారు. సంఘవిహిష్కరణ బీతితో శైవం ద్వారా హిందూసమాజంలో చేరిన జైనులే విశ్వకర్మలని కొందరి అభిప్రాయం. వీరినే కంసాలి, అగసాలి పదాలతో వ్యవహరించడం కద్దు 'కర్మ శాలి' అనే మాటనుండి 'కంసాలి,' 'అగ్నిశాల' పదంనుండి 'అగసాలి' వచ్చి వుండవచ్చు. సాలి అనే పదానికి పనివాడు అని అర్థంవుంది. అందుచే 'కర్మ రాష్ట్రంలోని పనివాండ్లు' అనియైన కంసాలి పదానికి అర్థం చెప్పవచ్చు. శాసన లేఖకులుగానేగాక దారులోహకర్మకారులుగా శిల్పకళాకోవిదులుగా విశ్వకర్మలు ప్రసిద్ధిచెందినారు. క్రమంగా వీరు 'పంచాణంవారు'గా అంటే కంసాలి, కమ్మరి, కంచరి, కాసె వద్రంగి అనే ఐదు శాఖలుగా నేర్పడినారు.

చాతుర్వ్యయుగంలో సామాజికంగా అసక్తికరమైన పరిణామాలు జరిగినాయి. అందొకటి. తరచుగా జరిగిన యుద్ధాల వల్ల, అగ్రహారాల ద్వారా, వ్యవసాయ విస్తరణవల్ల బోయలవంటి ఆటవిక జాతులు నాగరక సాంప్రదాయక సమాజంలో ఓన్నకులాలలో చేరినారు. బోయలను గురించి చెప్పినాము. తీరాం ద్రాన్ని జయించి రాష్ట్రకూటులు బోయ సేనావతులకు పంచి ఇచ్చినట్లు వారి శాసనాల వల్ల తెలుస్తున్నది తెలంగాణా ప్రాంతంలో వుళిందులు కూడ ఈ క్రమంలో సాంఘికోన్నతి సాదించినారు. మరొకటి - నాటివరకు సమాజంలో కింది వర్గాలుగా ఉన్నవారు వ్యవసాయాది వృత్తుల ద్వారా ధనికులై తద్వారా ప్రభుత్వంలో ఉన్నతపదవుల నాక్రమించి సాంప్రదాయక పాలకవర్గంలో చేరడం చాలా విశిష్టమైనది. సాధారణంగా నాటి నైనికుల్లో అధికభాగం శూద్రవర్ణజాతి; విశిష్ట సేవలతో రాజాభిమానం బడసి సేనాపతులై నామంతులవుతూ ఉండేవారు.

చాళుక్య సామంతులైన వెలనాటి రాజులు, దుర్జయ (కొండ పడమటి) చాగి, పరిచ్చేది వంశాలవారు చతుర్థకులానికి చెందినవారే రాష్ట్రకూట సేనాపతులుగా ఆంధ్రదేశంలో ప్రవేశించి సామంతప్రభువులైన కాకతీయులు విష్ణి వంశస్థులు. తమ శౌర్యదైర్యాలచే రాజనీతిచే ప్రసిద్ధులై వీరందరూ క్షత్రియత్వం కాషీంచ సాగినారు.

ప్రజలు తరచుగా ఒక ప్రాంతంనుండి మరొక ప్రాంతానికి వలసబోవడం మరొక విశేషం. దక్షిణభారతంలో జరిగిన మతపరిణామాలు, మతకలహాలు, రాజవంశాల మధ్య యుద్ధాలు ఇందుకు కారణాలు. తమిళదేశంలో ఆళ్ళారుల ధాటికి నిలువలేక జైనులు ఆంధ్ర కర్ణాటక ప్రాంతాల్లో చాళుక్యుల ప్రాపున సావరా లేర్పరచుకున్నారు. బహుశా అందుచేతనే చోళులు తమ దాడులలో జైన కేంద్రాలను ధ్వంసం చేసినారు. రాష్ట్రకూట కృష్ణుని కాలంలో కర్ణాటక జైనులు తీరాంధ్రానికి వలస వచ్చినారని ప్రతీతి. రాష్ట్రకూటులు తాము జయించిన ఆంధ్ర ప్రాంత గ్రామాల్లో తమకు విశ్వాసపాత్రులైన వారిని ఉద్యోగులుగా నియమించి వుంటారు. వారే రాష్ట్రకూటులని వ్యవహరింపబడి కాలక్రమాన ఒక కులంగా రూపొందివుంటారు. వారే రెడ్లు అని ఒక ఆభిప్రాయం. తూర్పు చాళుక్యుల పోషణలో బ్రాహ్మణమతం విజృంభించినందున కర్మరాష్ట్రం వేంగి మొదలైన ప్రాంతాలనుండి జైనులు పశ్చిమాంధ్రనీమలకు కర్ణాటకానికి వలస వెళ్ళినారు. ఉద్యోగరీత్యా నారాయణభట్టు వేంగికి వచ్చినాడు. అతనికి సహాధ్యాయుడైన నన్నయభట్టారకుడు సయితం కర్ణాటకం నుండి వచ్చియుండవచ్చు. 'నన్ని' 'నన్న' పదాలు సత్యము అనే అర్థంలో కన్నడంలో వాడుకలో ఉన్నాయి. నన్నయపై వంశరచనల ప్రభావం స్పష్టం. అంతేగాక, అతనిది సంస్కృత ప్రాబల్యం ఎక్కువగానున్న శైలి. వీనినిబట్టి నన్నయ కన్నడ జాతీయుడనే అనుమానం బలపడుతుంది.

పల్లవరాజు నందివర్మ తొండంతొట్టం శాసనం నుండి తొమ్మిదో శతాబ్దంలో కర్మరాష్ట్రం నుండి బ్రాహ్మణులు అసంఖ్యాకంగా తమిళదేశానికి వలస బోయినట్లు తెలుస్తున్నది. వీరందరూ వేదవండితులు, కర్మవిదులు - ఒకవైపు జైనమత ప్రాబల్యం, మరొకవైపు భక్తి మతాలు విజృంభించి దేవాలయ సంస్కృతి పెరగడంవల్ల వైదిక కర్మలకు ఆదరణ తగ్గడంతో వీరు దక్షిణ దేశానికి వలసవెళ్ళి భూములు, గ్రామాలు సంపాదించి స్థిరపడివుంటారు. అదే విధంగా తొమ్మిది వది శతాబ్దాల్లో వేంగీ కల్లోలక ముయినందున విద్యావంతులు సమర్థులైన నవారికి అవకాశాలు సన్నగిల్లడంతో వారందరు కళ్యాణి చాళుక్య రాజ్యానికి వలసబోయినారు. కర్మరాష్ట్రం నుండి ఆ విధంగా వెళ్ళినవారిలో వీరశైవ మతస్థాపకుడైన బసవేశ్వరుని కుటుంబం ఒకటి. ఇక ఆరామ ద్రావిడులనే

ఆంధ్ర బ్రాహ్మణులు తమిళదేశం నుండి కులోత్తుంగచోళుని కాలంలో గోదావరీ ముఖద్వార ప్రాంతాల్లో స్థిరపడినారు ఇద్దరి వంశం వర్ణ ప్రామికాచార వ్యవహారాలు బాషాసంప్రదాయాలు మొదలైన విషయాల్లో పరస్పర సంబంధాలు ఏర్పడినాయి. ముఖ్యంగా కన్నడ ఆంధ్ర బాషల లిపులకు సాన్నిహిత్యం ఏర్పడింది. ఆంధ్రులు కన్నడానికి కన్నడిగులు ఆంధ్రానికి సేవ చేయ గలిగినారు.

చాళుక్యులు - విద్యలు

చాళుక్యయుగంలో వైదిక విద్యలకు ఇతోధికమైన పోషణ లభించింది. ఈ యుగ శాసనాల్లో తరచుగా ద్వితీయ, చతుర్వేదుల ప్రసక్తి కన్పిస్తుంది. చీపురుపల్లి శాసనంలోని మాధవవర్మ వేదవేదాంగ పురాణ ఇతిహాస ధర్మశాస్త్ర ఆగమాలలో కూలంకష ప్రజ్ఞ ఉన్నవాడు. పెదమద్దాలి శాసనంలోని గుప్తేశ్వర తర్కంపై 70 వ్యాఖ్యానాలు వల్ల వేసిరాడటం. నిడువర్రు శాసనాగ్రహితమైన కటిశర్మ వేద ఇతిహాస పురాణ ధర్మశాస్త్ర ఆగమ ఉపనిషత్పారంగతుడు. అతని తాత మండేశ్వర వద, క్రమ, అనుక్రమాలతో రెండు వేదాంబ్యనీంచడమేగాక కల్ప పురాణ ఇతిహాస ధర్మశాస్త్రాలలో పండితుడై అశ్వనపురాస్థానంలో ఘడికా సామాన్య పదవి నిర్వహించినాడు. అగ్రహారాల్లో ఘడికాస్థానాల్లో అధ్యయన అధ్యాపనరే బ్రాహ్మణుల ప్రధాన ధర్మము. అశ్వనపురాస్థానం కర్మరాష్ట్రం లోనిదిగా కన్పిస్తుంది. హంజీరు (హేమవతి) లోని శౌనంబేశ్వరాలయం ఘడికా స్థానమని, అవట 90 మంది విద్యార్థులకు భోజన సౌకర్యం కల్పించబడిందని హిరె సముద్ర శాసనం (అనంతపురం జిల్లా) పేర్కొంటున్నది. ఘడికాస్థానాల్లో చతుర్థ శతవిద్యలతోబాటు ఆయుర్వేద ధనుర్వేద గాంధర్వ అర్థశాస్త్రాలలో బోధన జరిగేది. రాజరాజ సరేంద్రుడు తాను పురాణములు, ఆర్థ, ధర్మశాస్త్రములు, రసాన్నితములైన కావ్యనాటకాలు పఠించి, శిష్యురాగమముల పట్ల ఆసక్తి వహించి నట్లు చెప్పుకున్నాడు ఇవి బహుశా రాకుమారుల వంటి ఉన్నత వర్గీయుల విద్యలో భాగాలయి వుండవచ్చు. ఇక సామాన్య ప్రజానీకం విద్యను గురించి తెలుసుకోవడానికి ఆధారం లేదు. వారిలో అధికభాగం నిరక్షరాస్యులేనని చెప్ప వచ్చు గురుముఖతః విని వల్ల వేయడమే నాటి విద్యార్హ విధానం; గ్రంథాలు అరుదు; అందుచేతనే నాటి విజ్ఞానంలో (తర్కంపై 70 వ్యాఖ్యానాల వంటి) అధిక భాగం నశించిపోయింది.

చాళుక్య యుగంలో వివిధ బాషల్లో పెక్కుమంది కవులు పండితులు విలసిల్లినారు. మూడో విష్ణువర్ధనుడు కవిపండిత కామదేనువు. 'కవిగాయక

కల్పతరు' వనే బిరుదం ధరించిన అమృరాజు ఆస్థానంలో మాధవభట్టు, పోతన భట్టు, భట్టదేవుడు అనే కవులున్నారు. వీరిలో భట్టదేవుడు 'కవి చక్రవర్తి' బిరుదాంకితుడు. రాజరాజనరేంద్రుడు 'కావ్యగీతిప్రియుడు' అతని ఆస్థానంలో విద్వాదయితడైన నన్నయ, అష్టభాషానుకవి శేఖరుడైన నారాయణభట్టు, సత్కళాశీలుడు, సుకవి మల్లుడునైన పావులూరి మల్లన ఉన్నారు. నాటి శాసనాల్లో చాలాభాగం గద్యపద్యాత్మకాలు. వానిలో చక్కని కవిత్వం కన్పిస్తుంది. వానిని రచించినవారు కవులేనని వేరే చెప్పనక్కరలేదు. రాజాస్థానాల్లో పండిత పరిషత్తులుండి, కవుల కావ్యసృజనాలను పరిశీలించి సత్కరిస్తుండేవి ఆంధ్ర మహా భారతం అవతారికలో నన్నయభట్టు "సత్పభాంతర సరసీవనంబుల ముదం బొనరన్" గొనియాడినాడు.

తెనుగుభాష

మునుమార్గ కవితలోకంబున వెలయగ దేశికవిత బుట్టించి తెనుం

గును నిలిపి రంధ్రవిషయంబున జనసత్యాశ్రయునిదొట్టి చాళుక్యనృపుల్

అని నన్నెబోడు దన్నట్లు ఆంధ్రభాషా చరిత్రలో చాళుక్యులు సాటిలేని స్థానం ఆక్రమిస్తున్నారు. విష్ణుకుండి శాలంకాయన కాలం నుండి శాసనాల్లో తెలుగుపదాలు కన్పిస్తాయి. కాని చాళుక్యారంభం నుండి తెలుగు ఉన్నతస్థానం ఆక్రమించసాగింది. ఇందుకు బహుశా జైనమతాచార్యుల ప్రచారం చాలావరకు కారణమై వుంటుంది. చాళుక్య వంశ స్థావకుడైన కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని చేజర్ల శాసనంలో సగంపైగా తెలుగు. అతని కుమారుడు జయసింహ వల్లభుని విప్లవ, మాచెర్ల శాసనాలు తెలుగు శాసనాలు. ఇదే కాలం నాటి రేనాటిబోడులు సయితం తమ శాసనాలను తెలుగులో వేయించినారు. వానిలో ధనంజయుని కలమళ్ళ శాసనం (క్రీ.శ. 575) తెలుగు శాసనాలలో ప్రాచీనమయింది. ప్రాచీనాంధ్ర భాషాస్వరూపం ఈ శాసన పరిశీలన వల్ల స్పష్టమవుతున్నది. క్రీ.శ. 6, 7 శతాబ్దాల వరకు తెలుగుభాష సంస్కృత భూయిష్టం కాలేదు. నాటి శాసనాలలో అన్నీ తెలుగు మాటలే. పద్మరచన కూడ ప్రారంభం కాలేదని చెప్పవచ్చు. నాటి తెలుగులో కిర్ర కర్మల మధ్య క్రియాపదాన్ని ఉంచే అపూర్వ ప్రయోగాలు కన్పిస్తాయి వర్ణనలు గాని దీర్ఘ సమాసాలుగాని వక్రోక్తులుగాని లేవు. బహువచన ప్రత్యయాలికి 'ళ' వాడినారు. అచ్చటచ్చట 'డ' బదులు డ్డ అని ఉచ్చారణ ఉన్న 'ఱ' వంటి అక్షరం కన్పిస్తుంది. ఈ రెండు లక్షణాలు తమిళభాషా ప్రభావ ఫలితాలు. తెలుగు కన్నడ లిపులు చాలా సన్నిహితంగా ఉండేవి.

తెలుగు భాష క్రమంగా సంస్కృత (సంస్కృతీక) రింపబడినది. గుణగ విజయాదిత్యుని కాలంనాటికి తెలుగులో సంస్కృత పదాల సంఖ్య ఎక్కువయింది. గుణగుని కాలం ఆంధ్ర కవిత్వ చరిత్రలో ప్రథమ ఘట్టం. మూత్రాగణబద్ధము లైన దేశీయ చందస్సులతో కవిత్వ రచన ప్రారంభమయినట్లు శాసన సాక్ష్యం లభిస్తుంది. పండరంగుని అద్దంకి శాసనంలో తరువోజు ఉంది. గుణగుని సాతులూరు శాసనంలో ప్రాసపున్న చంపకమాలా వృత్తం సంస్కృతంలో ఉంది. తెలుగు కవిత్వానికి ప్రాస ప్రత్యేకలక్షణం. అందుచేత తెలుగు కవియే ఈ చంపక మాలను సంస్కృతంలో రచించి వుంటాడు. అద్దంకి శాసనం తరువాత కొరిది కాలానికే వేయబడిన కందుకూరు ధర్మవరం శాసనాల్లో నీసపద్యాలున్నాయి. యుద్ధమల్లుని బెజవాడ శాసనం మధ్యాక్కరల శాసనం. బాడపుని ఆరుంబాక శాసనంలో కందపద్యం సంస్కృతంలో ఉంది. "ధవళగుణో, ధవళయశో, ధవళతదిజ్జుండలోవ దమితారతిః భవభక్తోభవకరుణోద్భవ భవభోగాన్వితో విభాతిసుక్తిః." ఈ శ్లోకంలో యతిప్రాసలు పాటించినారు. బహుశా ఈ పద్యాల నడక ప్రాసాదినీయములు సంస్కృత యతికి భిన్నమైన క్లిష్టమైన యతి నన్నయ కవిత్వాన్ని గుర్తుకు తెస్తాయి. ధర్మవర శాసన గద్యం కూడ నన్నయ మహా భారత గద్యకు దీటువస్తుంది. కాబట్టి క్రీ. శ. 9వ శతాబ్ది నాటికే తెలుగు సంస్కృతీకరింపబడి గ్రాంథికమయింది. తరువోజు, నీసము, మధ్యాక్కరల వంటి దేశీయచందములతోబాటు చంపకమాలాది వృత్తాలనంపరచుకొని ఆంధ్రులు పద్య రచనలో ఆరితేరినారు. ఈ కాలంలో కన్నడభాషలోవలె ఆంధ్రంలో కూడ గ్రంథాలు వెలువడి వుంటాయి. ఐనా నాడు ప్రజల భాషలో వ్రాయడానికి సాహసించినవారు జైనులొక్కరే. నాటి హిందూమతానికి ఇంకనూ దేవ భాషయే అధికార భాష. జైనులైన పద్మకవి, రేచన తెలుగులో గ్రంథాలు రచించినారు. తెలుగులో జినేంద్ర పురాణం రచించిన పద్మకవి కన్నడంలో విక్రమార్జునవిజయ కర్తయైన పంప(పద్మపు=పంప) ఒక్కరేనని కొందరి అభిప్రాయం. పంపకవి తమ్ముడు జినవల్లభుడు నైతం గొప్ప కవియే. ఆతని గంగాధర శాసనంలో తెలుగు కంద పద్యాలున్నాయి. ఆరుంబాక, గంగాధర శాసనాలవల్ల నాడు కంద పద్యం బహుళ ప్రచారంలో ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. శైవమత విజృంభణలో జైన వసదులతోబాటు తెలుగు జైన వాఙ్మయం కూడ రూపుమాసిపోయి వుంటుంది.

రాజరాజనరేంద్రునికాలం నాటికి తెలుగు భాషా స్వరూప పరిణామం పూర్తయింది. ఆతని ఆస్థానంలోనే పాపులూరి మల్లన గణితశాస్త్ర సమస్యలను

కూడ సుబోధకంగా తెలుగు పద్యాల్లో వ్రాసినాడంటే ఆనాటి భాష ఎంత మార్గవాన్ని శబ్దనైపుణ్యాన్ని సంతరించుకొన్నదో గ్రహించవచ్చు. అదీగాక ఆనాటికి వైదిక మతస్థులు సయితం ప్రజల భాషలో దర్మప్రచారం చేయడానికి పూనుకున్నారు. నాటికి మహాభారతం నవప్రాంతమ మతానికి ఖిజ్జాన సర్వస్వంగా పంచమవేదంగా తయారయింది; బహు భాషల్లో బహు విధాల భారతాన్ని అనువదించుకుంటున్నారు. వేదమత సందేశాన్ని ప్రజల్లో వ్యాప్తి చేయడానికి అంతకంటే మార్గాంతరం లేదని స్పష్టమయింది. భారత శ్రవణంవల్ల బహు యజ్ఞాల ఫలితం లభించడమేగాక ప్రజల్లో వర్ణధర్మతత్పరత వర్ధిల్లకలదని ప్రభువులు పండితులు ఆశించినారు. కాకతాళియంగా భారతం చంద్రవంశస్థులైన పాండవేయుల చరిత్ర కావడంతో చాళుక్యుల అభిమానానికి పాత్రమయింది. అందువల్ల రాజరాజనరేంద్రుడు నన్నయభట్టారకుని భారతాంధ్రీకరణకు ప్రోత్సహించినాడు. అందుకు సరియైన వ్యక్తి నన్నయభట్టు, సంహితాభ్యాసుడు, శానా పురాణ విజ్ఞాన నిలయుడు; అవిరళ జపహామ తత్పరుడైన లోకజ్ఞుడు; ఉభయ భాషాకావ్య రచనా ప్రాగల్భ్యుడు; వాగనుశాసనుడైన వయ్యాకరణి నన్నయ; 'ఆంధ్రభాషానుశాసనం' అనే వ్యాకరణం రచించినాడని ప్రసిద్ధి. నన్నయకు నారాయణభట్టు సహాయంగా నిలిచినాడు. నారాయణభట్టు వాఙ్మయదురంధరుడు, అష్టభాషానుకవిశేఖరుడు సహాధ్యాయులైన నారాయణ నన్నయభట్టులు భారత యుద్ధానికి సంసిద్ధులైన కృష్ణార్జునులవలె భారతాంధ్రీకరణకు పూనుకొని ఒక విజ్ఞాన సర్వస్వంగా దాన్ని రూపొందించే ప్రయత్నం ప్రారంభించినారు; తెనుగు కావ్యభాషాస్వరూపానికి పూర్ణత్వం సాధించి పండితులు, పామరులు మెచ్చుకొనదగిన శైలిని రూపొందించి తరువాతి కవులకు మార్గదర్శకులయినారు; ఆంధ్ర భాషా చరిత్రలో నన్నయ నారాయణులు యుగపురుషులు.

రాజరాజనరేంద్రుని పాలనకాలంలో సాహిత్యపోషణకు అనుకూలమైన ప్రశాంతవాతావరణం క్రీ. శ. 1045-1060 మధ్యలో ఉంది. ఆ కాలంలోనే భారతాంధ్రీకరణ జరిగి వుంటుంది. 1060 లో రాజరాజనరేంద్రుని మరణంతో భారత రచన ఆగినదని చెప్పవచ్చు. నారాయణభట్టుకు సందంపూడి అగ్రహారాన్ని ఇచ్చి రాజరాజనరేంద్రుడు గౌరవించినాడు. ఈ దానశాసన కావ్యరచయిత నన్నయ. ఈతడు నన్నయ ఒక్కరేనని భావించవచ్చు. నన్నయకు లభించిన గౌరవమేమో తెలియదు. నన్నయ చాళుక్య కులబ్రాహ్మణుడు!

పావులూరి మల్లిన రాజరాజుచే నవఖండవాదను అగ్రహారంగా బడసినాడు. మహావీరాచారి అనే జైనకవి రచించిన గణితసారసంగ్రహాన్ని తెలుగు పద్యాల్లో

రచించినాడు. పావులూరి గణితంలోని ఈ క్రింది పద్యంవల్ల నాడు తర్క-
వాక్యకరణ గణిత ఖగోళ, భూగోళ శాస్త్రాల్లో ప్రజలు శ్రద్ధవహించినట్లు
తెలుస్తుంది:

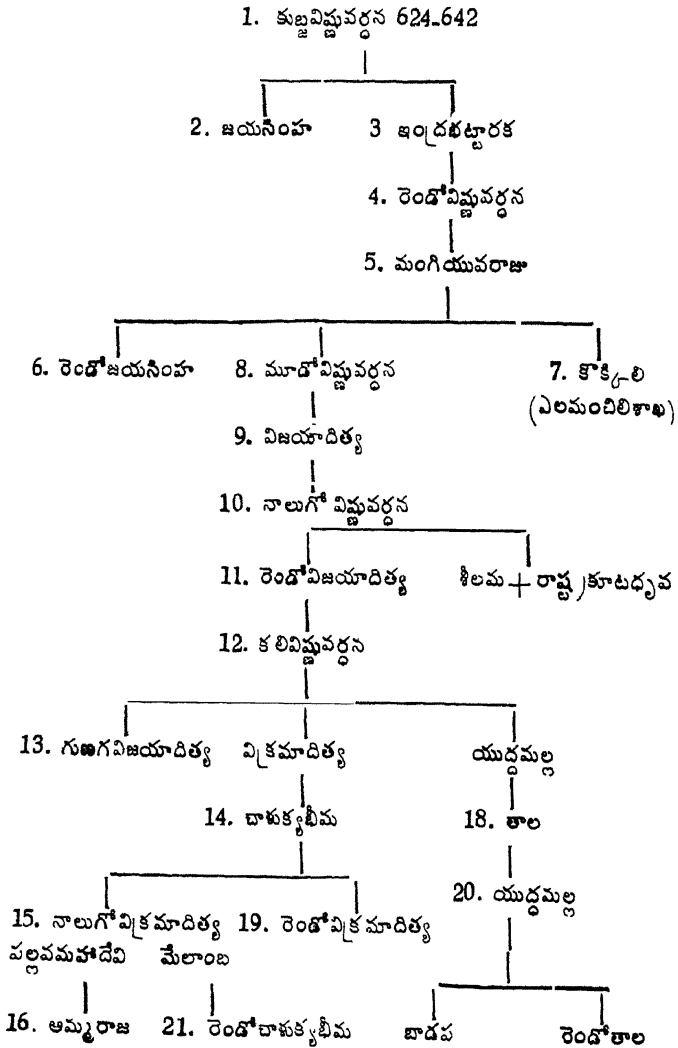
అర్కాదిగ్రహసంచరగ్రహణ కాలన్యేషణోపాయమున్
దర్కవ్యాకరణాగమాది బహుశాస్త్రప్రోక్తనానార్థ సం
పర్కాది వ్యవహారమున్ భువనరూపదీర్ఘ విస్తారమున్
దర్కింవన్ గణితప్రవృత్తి వెలిగా దక్కొండెరింగించునే?

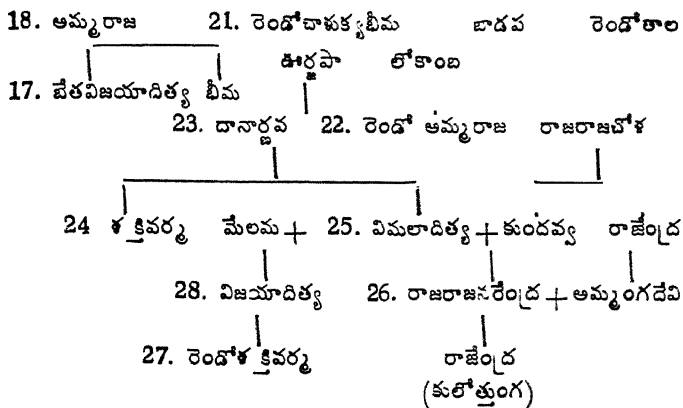
వాస్తుశిల్పాలు - సృత్యసంగీతాలు

భక్తిప్రధానమైన శైవవైష్ణవాలు ప్రజలినందున దేశంలో ఆలయనిర్మాణం
విరివిగా సాగింది. రాజకీయ పరిస్థితుల ప్రభావంవల్ల నాటి ఆలయనిర్మాణరీతుల్లో
వైవిధ్యం గోచరిస్తున్నది. పశ్చిమ చాళుక్యుల పాలనలో ఉన్న పశ్చిమాంధ్ర
ప్రాంతంలో చాళుక్యశైలి ప్రభావం ఎక్కువ. ఆంధ్రపురం (మహబూబ్ నగర్
జిల్లా) లోని నవబ్రహ్మ ఆలయాలు, సంగమేశ్వర్, కడమంకాల్య, మహానంది
(కర్నూలు) ఆలయాలు ఇందుకు నిదర్శనాలు. నోలంబులు తమ రాజ్యంలో
ద్రావిడ కర్ణాటక సంప్రదాయాల మిశ్రమశైలిలో ఆలయాలు నిర్మించినారు.
తూర్పుచాళుక్యులు తీరాంధ్రంలో పల్లవచాళుక్య సంప్రదాయాల ప్రభావం జీర్ణించు
కొన్న స్వతంత్రరీతిని రూపొందించినారు. పంచారామాల్లో, ముఖ్యంగా దాక్ష
రామాలయంలోను బిక్కవోలు ఆలయాల్లోను తూర్పుచాళుక్యరీతి ప్రస్ఫుటమవు
తుంది. బిక్కవోలు (బీరుదాంకనిప్రోలు) ఆలయాలు గుణగుణి నిర్మాణాలని
చెప్పవచ్చు. వీనిలో గోలంగేశ్వరాలయం మినహా మిగిలినవి శిథిలావస్థలో
ఉన్నాయి. అయినా తూర్పు చాళుక్య ఆలయశైలిని గ్రహించడానికి ఉపక
రిస్తున్నాయి. ఆలయకుడ్యాలపైన కుడ్యకోష్ఠాలలోను ఉన్న దేవతావ్రతిమలు
ఆగమసూత్రాలకనుగుణంగా చైతన్యం ఉట్టిపడుతూ ఉంటాయి.

ఆలయాలు ఆస్థానాలు సంగీతకళలను ప్రోత్సహించినాయి. చాళుక్య
భీముడు గాంధర్వవిద్యావిశారద అయిన చెల్లవ్యకు ఆత్మలిగ్రామంలో మాన్యం
ఇచ్చి ఆదరించినాడు. ఆమెతండ్రి మల్లప్ప సంగీతవిద్యలో తుంటురునివంటివాడు.
అమ్మరాజు భార్య చామెకాంబ నటముఖారవిందములకు సూర్యరశ్మియట!
బాదవుడు నటులను గాయకులను పోషించినాడు. నాటి శిల్పాలలో పీఠ, పిల్లనగ్రోవి,
మృదంగం, తాళాలవంటి వాద్యాలు కనిపిస్తాయి. విజయవాడ జమ్మిదొడ్డి
శిల్పాలలోను చేబ్రోలులో దొరికిన ఒక శిల్పంలోను సృత్యవాద్య గోష్ఠులున్నాయి.
సృత్యగీత మిశ్రమమైన కోలాటం నాటి వినోదాల్లో ముఖ్యమయింది.

వేంగిచాళుక్య వంశవృక్షం

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Arudra	సమగ్ర ఆంధ్రసాహిత్యం - I
2. Blambal	Feudatories of South India
3. Hanumantha Rao, B.S.L.	Religion in Andhra
4. Krishna Rao, B.V.	The Eastern Chalukyas
5. Ramesan	Studies in Medieval
Daccan
6. Ramesh	Chalukyas of Vatapi
7. Sastri, K.A N.	The Cholas
8. Venkataramanaiah, N.	(1) The Eastern
Chalukyas of Vengi
(2) The Chalukyas of
Vemulavada
9. Viresalingam, K.	ఆంధ్రకవుల చరిత్ర.

చాళుక్య - చోళయుగం

సప్తమ విజయాదిత్యుని మరణానంతరం కులోత్తుంగ రాజేంద్రచోడుడే వేంగి రాజ్య పాలనభారాన్ని స్వయంగా వహించినాడు. ఉభయచాళుక్య చోళ కులోద్ధారకుడైన ఈతని సంతతివారు చాళుక్య - చోళులని ప్రసిద్ధులైనారు. క్రీ.శ. 1076 మొదలు కాకతీయులు ఆంధ్రదేశాధిపత్యం వహించేవరకు (క్రీ.శ. 1200 ప్రాంతము) ఈ వంశీయుల సార్వభౌమత్వం చెల్లినందున ఆంధ్రుల చరిత్రలో ఈ కాలాన్ని చాళుక్య - చోళయుగం అంటారు. చాళుక్యులకాలంలో రాష్ట్ర పరిపాలన నిర్వహిస్తున్న సామంత కుటుంబాలీయుగంలో బలపడి విజృంభించి నాయి. నెల్లూరు, పొత్తపే, కొణిదెనలలో తెలుగుచోడులు; చందోలు, నాదెండ్ల (గిరి పశ్చిమ సీమ)లలో దుర్జయులు; నతవాడిలో చాగి (త్యాగి) వంశీయులు; కోన సీమలో హైహయలు తీరాంధ్రమాండలికులలో పేర్కొనదగినవారు. అన్యకొండ ప్రాంతాన్ని కాకతీయులు పశ్చిమచాళుక్య సామంతులుగా పాలించేవారు. వీరం దరూ పేరుకుమాత్రం సార్వభౌములకు సామంతులై, తమ ప్రాంతాల పాలనలో సర్వస్వతంత్రులై వ్యవహరించేవారు. అందుచేత ఈ యుగాన్ని మాండలిక యుగం అనడంకూడ కద్దు.

కుమారరాజ ప్రతినిధులు

కులోత్తుంగచోళునకు మదురాంతకియందు కల్గిన కుమారులలో రాజరాజ చోడగంగు, రాజరాజముమ్మడిచోడుడు, వీరచోడుడు. విక్రమచోడుడు అనే నల్లరు మాత్రమే శాసనాలనుండి తెలుస్తున్నారు. వీరందరు వేంగిరాజప్రతినిధి పదవి నిర్వహించినవారే. అందరూ విష్ణువర్ధన, సర్వలోకాశ్రయాది తూర్పు చాళుక్య బిరుదులు ధరించినవారే. అందుచే వీరి శాసనాలు సమన్వయం చేయడం కష్టసాధ్యమవుతూ ఉంటుంది.

క్రీ.శ. 1076 లో కులోత్తుంగుడు తన రెండో కొడుకైన రాజరాజ ముమ్మడి చోడుని వేంగిరాజ ప్రతినిధిగా నియమించినాడు. ముమ్మడి చోడుడు జననాథపుర. (దాక్షిణ్యం)లో పట్టాభిషేకం జరుపుకొని సర్వలోకాశ్రయ, విష్ణువర్ధన బిరుదాలతో పరిపాలన సాగించినాడు. ఈతడు ఒక సంవత్సరం మాత్రమే రాజప్రతినిధిగా ఉన్నట్లు ఇతర శాసనాలు చెబుతున్నాయిగాని ఏలూరు

శాసనం ప్రకారం ముమ్మడి కనీసం రెండేండ్లు వేంగిని పాలించినాడు. దుర్జయ వంశస్తుడైన వెలనాటి గొంకయ ఈతని సమస్త సేనాపతి. ముమ్మడిభీమన్యపాలు డీతని మరొక ఉద్యోగి. రాజప్రతినిధిగా ముమ్మడిచోడునకు కళింగ, కుంతల (పశ్చిమచాళుక్య) రాజాలతో పోరాడవలసివచ్చింది. కళింగలో రాజరాజ దేవేంద్ర వర్మ (క్రి.శ. 1077) మరణించి ఆతనికొడుకు అనంతవర్మ చోడగంగదేవుడు బాలుడైనందున దాయాదులు పశ్చిమచాళుక్యుల సాయంతో సింహాసనం ఆక్రమించడానికి ప్రయత్నించినారు. అట్టిపరిస్థితుల్లో ముమ్మడిచోడుడు కళింగపై దండెత్తి శత్రువులను నిర్జించి అనంతవర్మచోడగంగును సింహాసనంపై నిలిపినాడు (క్రి.శ. 1078). ఈ యుద్ధంలో తనకు సాయం చేసిన ముమ్మడిభీముని వేంగిరాజ్యంలో పండ్లెండు గ్రామాలపై అధిపతిగా చేసినాడు. ముమ్మడి భీమునకు బహుశా కొలనివీడు రాజధాని అయివుంటుంది. సోదరకుమార రాజప్రతి నిదులవలె తనశాసనాల్లో తండ్రిపాలనాకాలాన్ని ఉదాహరించక ముమ్మడిచోడుడు తన పాలనా కాలమే ఉదాహరించినాడు. అందుచే ఈతడు వేంగిలో స్వతంత్రులైన దానికి ప్రయత్నించినాడనీ తండ్రి అతణ్ణి తిరిగి చోళమండలానికి రప్పించినాడనీ చెప్పవచ్చు.

ముమ్మడి చోడుని అనంతరం వీర చోడుడు క్రి.శ. 1078 లో జననాథ పురంలో పట్టాభిషేకం జరుపుకొని క్రి.శ. 1084 వరకు వేంగిని పాలించినాడు. క్రి.శ. 1081, 1082 నాటి పశ్చిమచాళుక్యుల దాఖరామ శాసనాలనుబట్టి వీర చోడునికాలంలో పశ్చిమచాళుక్యులు వేంగిపై దండెత్తి దాఖరామంవరకు నడిచినట్లు తెలుస్తున్నది. కళింగసేనాపతి బజవతి, వెలినాటి గొంకయ అన్నకొడుకు వేదురుడు సాయపడగా వీర చోడుడు పశ్చిమచాళుక్యులదాడిని తిప్పికొట్టినాడు. వేదురుడు పాండ్యరాజును జయించడంలో వీర చోడునకు సాయపడినట్లు శాసన సాక్ష్యమున్నది. నాడు పశ్చిమ చాళుక్య సామంతులుగా పాండ్యులు నొంబబాడి నేలే వారు. వారి రాజధాని ఉచ్చంగి. నాడుత్రిభువనమల్ల పాండ్యుడు ఉచ్చంగిరాజు. బహుశా అతడే పశ్చిమ చాళుక్య సేనంతో వేంగిపై దండెత్తగా అతణ్ణి వేదురుడు ఓడించి వుండవచ్చును. అందుకు ప్రతిఫలంగా వేదురుని అర్ధసింహాసనస్థుని చేయడమేగాక రెండేండు (గౌతమీ వనీష్ఠం) నదీమీ రాజ్యంపై పాలకుని గావించినాడు.

వీర చోడుడు క్రి.శ. 1084 లో దక్షిణాదికి మరలిన ఏమ్మట రాజరాజచోడగంగు వేంగికి రాజప్రతినిధి అయినాడు. ఈతని దేకి శాసనంవల్ల మన్నేరు మొదలు మహేంద్రగిరి (కళింగ) వరకు చాళుక్య - చోళాధికారం చెల్లినట్లు తెలుస్తున్నది. ఈ శాసనంలో “తెలిక వేపుర”కు రాజరాజ అనేకమర్యాదలు ఇచ్చినాడు. క్రి.శ. 1089 ప్రాంతంలో వేంగి రాజ్యంలో చాళుక్య-చోళాధికారానికి

ప్రమాదం ఏర్పడింది. చక్రకూటాధిపుడైన రాజభూషణ సోమేశ్వరదేవుడు స్వతంత్రుడై, తన తండ్రికి కులోత్తుంగ రాజేంద్రచోడుని వల్ల జరిగిన పరాభవానికి ప్రతీకారం చేయడానికి ప్రయత్నించసాగినాడు. అతనికి వశమైన చాళుక్య విక్రమాదిత్యుని ప్రోత్సాహము, అతని సామంతుడైన పరమార జగదేవుని సహాయము లభించినాయి. సోమేశ్వరుని ఆజ్ఞచేతనే చేసిన ప్రయత్నంలో రాజరాజ చోడగంగు మరణించినాడని కొందరి అభిప్రాయము (శ్రీ బి. వి. కృష్ణారావు).

అందుచే తిరిగి ఉత్తరదేశాన్ని జయించడానికై వీర చోడుని వేంగిరాజు ప్రతినిధిగా క్రీ.శ. 1089 లో కులోత్తుంగుడు పంపినాడు. కాని, కులోత్తుంగుని కోర్కె పరిచలేదు. చక్రకూట సోమేశ్వరుడు 1094 లో వేంగిపై దండెత్తి వీర చోడుని వధించి జననాథపురాన్ని దగ్ధంచేసి 'వీరచోడసంహరకామ' అనే బిరుదం ధరించినట్లు తెలుస్తుంది; 'సవేంగిదేశభాండవం వ్యధీయపత్ కిరీటివత్' అని చెప్పుకున్నాడు.

వీర చోడుడు రెండోమారు రాజప్రతినిధిగానున్నకాలం ఐదేండ్లలో తమిళ వైష్ణవ బ్రాహ్మణులనేకమంది తీరాంధ్రంలో స్థిరపడినారు. ఇతని పితాపురం శాసనం ప్రకారం మాలవెల్లి, పొన్నతొర్ర, అల్మి అనేమూడు గ్రామాలను కలిపి వీరచోడ చతుర్వేదిమంగళమనే అగ్రహారంచేసి 563 బ్రాహ్మణులకు ఇచ్చినాడు. ఈ బ్రాహ్మణులలో చతుర్వేదపండితులు, షడంగమీమాంసా, వేదాంతవ్యాకరణ విదులునైన వైష్ణవులున్నారు. వీరందరూ ద్రావిడ బ్రాహ్మణులేనని చెప్పవచ్చు. చెల్లూరులోని వైష్ణవాలయానికి కాలేదుగ్రామాన్ని దేవభోగంగా దానంచేసినాడు. ఆంధ్రదేశంలో రామానుజవైష్ణవం వ్యాప్తికిచర్యలు సుగమమార్గం కల్పించినాయి.

చక్రకూట సోమేశ్వరుని దండయాత్రతో వేంగి అల్లకల్లోలమయింది. ఇది అవకాశంగా తీసుకొని కొలనిభీముడు స్వతంత్రుడైనట్లు కన్పిస్తుంది. కళింగలో కూడ చాళుక్య చోళాధికారానికి ప్రమాదం ఏర్పడింది. అందుచే కులోత్తుంగ రాజేంద్ర చోడుడు కళింగ దండయాత్రకు నిర్ణయించినాడు. ఈ దండయాత్రను గురించి అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. కళింగపై కులోత్తుంగుడు రెండుమారులు దండెత్తినాడని, మొదటి దండయాత్ర 1098 లో సాగింది కొలని భీముని నిర్బంధించి దక్షిణ కళింగను ఆక్రమించినాడని, క్రీ.శ. 1110 లో రెండో దండయాత్రతో అనంతవర్మచోడగంగదేవు నోడించినాడని ఆచార్య నీలకంఠ శాస్త్రిగారి అభిప్రాయం. కులోత్తుంగుని ఆస్థానకవియైన జయంగ్గాంధార్ 'కళింగట్టుపరణి' కావ్యానికి కథావస్తువు కళింగదండయాత్రయే. అందు కులోత్తుంగుని కళింగశత్రువు అనంతవర్మ అనియే వుంది. కాని, కళింగపై కులోత్తుంగుడు రెండు దండయాత్రలు జరిపినాడనడానికి ఆధారంలేదు. శాసనాలు ఒకే దండయాత్రను

సూచిస్తున్నాయి. అదీగాక ఈ దండయాత్ర దక్షిణ కళింగను (త్రికళింగమును) పాలిస్తూ వశ్విమ చాళుక్యుల ప్రోత్సాహంతో వేంగిపై తరచు కాలుదవ్వుచున్న దేవేంద్రవర్మ మీద జరిగిందని శ్రీ మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మగారి నిర్ణయం. ఈ దండయాత్రను నిర్వహించింది కరుణాకరతొండమాన్ అనే పల్లవరాజు. ఈతడు తన దాక్షిణ్య శాసనంలో దేవేంద్రవర్మాది రాజులను పారదోలి కళింగను ఓస్మీ పటలంజేసి ఓడ్రదేశం సరిహద్దుల్లో జయస్తంభం నాటినట్లు చెప్పుకున్నాడు రాజ కుమారుడైన విక్రమ చోళుడు, చోళ సామంతుడైన పరాంతక పాండుడు, ఆంధ్ర దేశంలోని హైహయ, దుర్జయ, కోటవంశీయులు సయితం ఈ కళింగ దండ యాత్రలో పాల్గొని కులోత్తుంగచోడునకు విజయం చేకూర్చినారు. ఈ దండ యాత్ర క్రీ. శ. 1096 లో జరిగి ఉంటుంది. క్రీ. శ. 1099 నాటి కులోత్తుంగుని సింహాచల శాసనం ప్రకారం దక్షిణ కళింగలో అతని సార్వభౌమత్వం చలామణి అవుతున్నది.

కళింగ దండయాత్ర సందర్భంలో విక్రమ చోళుడే వేంగిరాజు ప్రతినిధి యని కొందరి అభిప్రాయం. కాని అందుకు తగిన సాక్ష్యాధారం లేదు. విక్రమ చోళుని శాసనాలు వేంగిలో లభింపలేదు. క్రీ.శ. 1093 - 1107 మధ్యకాలంలో వీర పెర్మాడిదేవుడు సర్వలోకాశ్రయ విష్ణువర్ధన బిరుదాలతో వేంగి నేలినట్లు శాసనాలు చెబుతున్నాయి. అనంతరం పరాంతక దేవుడు రాజప్రతినిధి అయినాడు.

పరాంతక చోళుడే వేంగినేలిన చివరి చాళుక్య చోళకుమార రాజప్రతినిధి. ఈతని కాలంలో (క్రీ.శ. 1107-19) వేంగి కల్లోలానికి గురి అయింది. వశ్విమ చాళుక్య దండయాత్రలు తీవ్రతరమయినాయి. అదీగాక, చోళసింహాసనానికి విక్రమ చోడ పరాంతుకులమధ్య స్పర్థ ఏర్పడినట్లు కన్పిస్తుంది. విక్రమచోళుడు హోయ సాల రాకుమార్తె తనయుడు. హోయసాలలారణ్య బలపరచడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. క్రీ.శ. 1117 ప్రాంతంలో హోయసాలులు వేంగిపై దండెత్తినట్లు వారి శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. హోయసాల మొదటి నరసింహునకు 'నిజసేనానాథ నిర్మళిత జననాథపుర' అనే బిరుదం వుంది. అంతేగాక, పరాంతకుని సామంతుడైన మదపల్లి నూంకయ 'పరాంతక షితివతి జైత్రయాత్రల సఖుడ'నని వర్ణించు కున్నాడు. దీనివల్ల పరాంతకుడనేక యుద్ధాలు చేయవలసివచ్చినట్లు తెలుస్తున్నది. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో ఆంధ్రదేశంపై తన ఆధికారం షీఞ్చిస్తున్నదని గమనించి కులోత్తుంగ చోడదేవుడు ఆంధ్రదేశంలోని విశ్వాసపాత్రులైన మాండలికులను బలపరచినాడు. అట్టివారిలో వెలనాటి దుర్జయులు ప్రథమగణ్యులు.

వెలనాటి రాజులు

క్రి.శ. 11, 12 శతాబ్దాలలో వెలనాడునేలినరాజుల శాసనాలు పితాపురం, దాన్యకటకం, చేట్రోలు, చందోలు, దాశారామం, త్రిపురాంతకం మొదలైనచోట్ల లభ్యమయినాయి. పృథ్వీశ్వరుని పితాపురం శాసనంలో ఈ వంశాన్ని గురించిన వివరాలు చాల లభిస్తున్నాయి. చాళుక్య చోళ కుమార ప్రతినిధుల శాసనాలు వీరి శాసనస్థ ఆంశాలను బలపరుస్తున్నాయి.

వెలనాటిరాజులు చతుర్దాస్వయులు. తమ పూర్వులు మధ్యదేశంలోని క్షీర్తి పురాన్ని పాలించేవారని చెప్పకున్నారు. వీరి పూర్వుడైన మల్లవర్మ దక్షిణాదికి వచ్చి త్రిలోచన వల్లపునివల్ల ఆరువేలనాడును బడసినాడట. కాని, వీరిలోని మల్ల, ఎరియ, కొరియ, పిడువర, గండ, పండ అనే పేర్లనుబట్టి వీరు దాక్షిణాత్యులే నని చెప్పవచ్చు. ఆరువేలనాడులోని అంతర్భాగం వెలనాడనీ, ఆరువేలనాడు వెలనాడు ఒకటేనని అభిప్రాయాలు ఉన్నాయి. నేటి గుంటూరు జిల్లాలోని బాపట్ల, తెనాలి, రేపల్లె, గుంటూరు తాలూకాల ప్రాంతమే ఆరువేలనాడు. దీనికి చందోలు - దనదుపురము, సనదుప్రోలు, చందవోలు-రాజధాని. ఈ వంశంలోని మొదటి రాజులు తమ పేర్ల చివర వర్మ అనీ, రాజ అనీ ధరించినారు. కులోత్తుంగ రాజేంద్రచోడుడే ఈ వంశంలోని చోడనామధేయాల్లో ప్రథముడు. అయితే, వీరికి తెలుగుచోడులకూ ఏమాత్రం సంబంధం కన్పించదు. పితాపురం శాసనంలో వెలనాటిరాజుల పూర్వీకులలో దుర్జయుడొకడున్నాడు. వెలనాటి రెండో రాజేంద్ర చోడునకు “దుర్జయకులప్రాకార” అనే బిరుదు ఉంది. వెలనాటివారిని గిరి పశ్చిమ ప్రాంతం వీలిన దుర్జయులకూ వివాహ సంబంధాలున్నాయి. అందుచేత వెలనాటి ప్రభువులు సయితం దుర్జయ వంశానికి చెందినవారై తమ సార్వభౌములైన చాళుక్య - చోళులవట్ల ఉన్న గౌరవం కొలది, ముఖ్యంగా కులోత్తుంగుడు రాజేంద్రుని పుత్రభావంతో ఆదరించిన నాటినుండి చోడ శబ్దాన్ని ధరించి వెలనాటిచోడులని వ్యవహరింపబడినారు.

వెలనాటి చోడులు తూర్పు చాళుక్యుల కొలువులో మంత్రి, సేనాపతి పదవులు నిర్వహించి ప్రసిద్ధులయినారు. అట్టివారిలో ప్రముఖుడు ఎరియ; ‘చాళుక్యభీమానుచర ప్రధాన’ అని వర్ణించియున్నాడు. చాళుక్య భీముల్లో ఇతడు మొదటివాడు. ఎరియ కుమారుడైన మల్లియ రెండో చాళుక్య భీముని సేవించి నట్లు తెలుస్తుంది. రెండో చాళుక్య భీముని అనంతరం చాళుక్యవంశంలో అంతః కలహాలు జరిగి యుద్ధమల్ల, బాడప రెండో తాల రాజుల అధికారం బహుశా వెలనాడుకు మాత్రమే పరిమితమైన రోజుల్లో వెలనాటి రాజుల పరిస్థితి ఏమో స్పష్టంగా తెలియదు. మల్లియ కొడుకైన ఎరియ రాజు గుద్రవార విషయాన్ని విష్ణువర్ధనుని నుండి పొందినాడని తెలుస్తున్నది. రెండో తాలరాజుకు విష్ణువర్ధన

బిరుదు ఉందికాని తారరాజు అధిపత్యం గుద్రవార విషయంపై చెల్లించా అనేది అనుమానం. తారరాజు తరువాత శక్తివర్మ విష్ణువర్ధన బిరుదం ధరించినాడు. అందుచే శక్తివర్మ ఆపదల్లో ఆతనికి అండగా నుండి గుద్రవార విషయాన్ని ఎరియరాజు పొందివుంటాడు. ఇది నేటి కృష్ణా జిల్లాలోని గుడివాడ ప్రాంతమై వుంటుంది. ఎరియ కుమారుడు కుడియవర్మ విమలాదిత్యుని యుద్ధాల్లో పాల్గొని గుద్రవార ద్వయాన్ని పొందినాడు. అంటే రెండు గుద్రవారములని అర్థం లేదా గుద్రవారానికి మరొక రాష్ట్రం చేర్చినాడని చెప్పవచ్చు. కుడియవర్మ పౌత్రుడైన నన్నిరాజు రాజరాజనరేంద్రుని సేనాపతి. ఈ విధంగా పదకొండో శతాబ్ది మధ్య కాలానికి వెలనాటి చోడులు చందోలు రాజధానిగా షట్సహస్ర, గుద్రవార విషయపాలకులయినారు.

రాజరాజనరేంద్రుని మరణాంతరం వేంగిలోని అల్లకల్లోలాల్లో వెలనాటి చోడులు కులోత్తుంగ రాజేంద్రచోడునికి వెన్నండగా నిలిచి ఆతని అభిమానం సంపాదించినారు. వేంగిలో నియుక్తులైన కుమార రాజవతినిదులకు బాసటగా ఉంటూ పరిపాలనాభారం వహించినారు. నన్నిరాజు పౌత్రుడైన వేదురుడు వేంగిపై జరిగిన పశ్చిమచాళుక్య - పాండ్య దండయాత్రలో వీరచోడునకు సాయం చేసి రెండేరుల నడిమి విషయము (గోతమీ - వనీష్టల అంతర్వేది)నకు అధిపతి అయినాడు. వెలనాటిచోడుల అధిపత్యం గోదావరీముఖద్వారంలో నెలకొన్నది.

గొంకరాజు :

వేదురుని తండ్రి అయిన గొంకరాజు వెలనాటివంశానికి మూలపురుషుడు. కుమారరాజ ప్రతినిధి వీరచోడునికాలం నుండి గొంకరాజు సమస్త సేనాపతిత్వం నిర్వహించినాడు. దాక్షారామం శాసనం ఒకదానిలో గొంకరాజు వేంగి రాజ్యం లోని సామంతులందరినీచేర్చి వారిచేత విదేయతాప్రతిజ్ఞ చేయించినట్లు తెలుస్తుంది. బహుశా ఇది రాజరాజ చోడగంగు పాలనాకాలంలో చక్రకుట సోమేశ్వరుని శత్రు చర్యలను ప్రతిఘటించే ఉద్దేశంతో జరిగియుండవచ్చు. గొంకరాజు మహా మండలేశ్వర, చాళుక్యరాజ్య మూలస్తంభ. త్రిశతోత్తర షట్సహస్రసావనీనాథ బిరుదులు ధరించినాడు ఇతని శాసన-లఘుబట్టి దక్షిణాన గుండ్లకమ్మ వరకు పశ్చిమాన త్రిపురాంతకం వరకు గొంకరాజు సామంతులధికారం చెల్లుబిడి అయినట్లు స్పష్టమవుతుంది. క్రీ.శ. 1108 వరకు గొంకరాజు శాసనాలు కనిపిస్తున్నాయి.

చోడరాజు :

గొంకరాజుకు సుబ్బాంబిక యందు కలిగిన కుమారునకు కులోత్తుంగ చోడునిపట్ల తనకున్న తక్కి గౌరవాల సూచకంగా చోడరాజుని పేరు పెట్టినాడు. గొంకయ మరణాంతరం వేంగిలోని కల్లోలాల రాజకీయ పరిస్థితులను గుర్తించి కులోత్తుంగచోడుడు చోడరాజును పుత్రభావంతో ఆదరించి అతనికి

వెలనాడును రాజలాంఛనాలతో దత్తం చేసినందున కులోత్తుంగ రాజేంద్ర చోడుని ప్రసిద్ధుడయినాడు. ఈతని కాలంలో పీఠాంధ్రంలో అనేక రాజకీయ పరిణామాలు జరిగినాయి. అందు మొదటివి కళింగ దండయాత్ర. ఇందులో వెలనాటి రాజేంద్రచోడుడు మాండలికులను - కొండపడమటి మన్మండరాజు, కోన పోతరాజు, కోన గొంకరాజులను - కూడగట్టుకొని కళింగయుద్ధంలో విక్రమ చోళ కరుణాకరతొండమాన్లతో కలసి పోరాడినాడు. కళింగయాత్ర చోళ-చాళుక్య సార్వభౌమాధికారానికి ఘనవిజయం. కాని, అనతికాలంలోనే వేంగిలో చాళుక్య - చోళ సార్వభౌమాధికారానికి గ్రహణం పట్టింది. కులోత్తుంగచోడ సార్వభౌముడు వృద్ధుడయినాడు; పుత్రశోకం కూడ అతణ్ణి కుంగదీసి వుంటుంది; దానికితోడు సింహాసనానికై విక్రమచోడ పరాంతకదేవ రాకుమారుల మధ్యవైరం ప్రబలింది. ఈ పరిస్థితులన్నీ కులోత్తుంగుని ప్రత్యర్థియైన పశ్చిమ చాళుక్య చక్రవర్తి ఆరో విక్రమాదిత్యునకు అనుకూలించినాయి. వేంగినుండి చాళుక్య-చోళులను పారదోలే ఆశయంతో దండనాయక అనంతపాలయ నాయకత్వంలో పెద్ద సైన్యాన్ని వేంగిపైకి పంపినాడు. అనంతపాలయ కొల్లూరు శాసనం ప్రకారం ఈ దాడి క్రీ.శ. 1115 లో జరిగింది. వెలనాటి రాజేంద్రచోడుడు పరాజయం చెందినాడు; అతని కొడుకు గొంకయ బండిగా చిక్కినాడు. వెలనాటిరాజులు పశ్చిమ చాళుక్య సార్వభౌమత్వం అంగీకరించక తప్ప లేదు. పశ్చిమ చాళుక్య సైన్యాలు బెజవాడ, కొండపల్లి మొదలైన దుర్గాల నాక్రమించి జననాథపురంపై నడిచినాయి. రాజ ప్రతినిధి పరాంతక చోళుడు యుద్ధంలో మరణించి వుంటాడు. వేంగి రాజ్యం సమస్తం చాళుక్యుల వశమయింది. అనంతపాలయ కొమ్మూరు శాసనం ప్రకారం క్రీ.శ. 1118 లో అతడు వేంగి పదునాల్గువేల దేశాన్ని పాలిస్తున్నాడు. అతనికి సామంతుడుగా గోవిందరాజు కొండపల్లి మున్నూరు రాజ్యపాలన నిర్వహించినాడు. అనంత పాలయకు చింతలూరు భీమరసు బ్రెగ్గడగాను, శాంతినాథుడు సంది విగ్రహగాను సహాయపడినాడు. వేంగిని ఆక్రమించే సందర్భంలోనే అనంత పాలయ కాంచీపురివరకు దాడిచేసి ఆ పురాన్ని కొల్లగొట్టినట్లు అతని 'కాంచీ కవాటచూరకార' బిరుదం సూచిస్తున్నది. అనంతపాలయ ఉద్యోగియైన ఏచప నాయకునకు 'చోళరాజ్య నిర్మూలన' బిరుదు వుంది. ఆరో విక్రమాదిత్యుని ఆశయం నెరవేరింది. క్రీ.శ. 1115 నుండి 1126 వరకు సమస్తాంధ్ర దేశము అతని సార్వభౌమత్వం శిరసావహించింది.

కులోత్తుంగచోళుడు క్రీ.శ. 1120 లో మరణించి విక్రమచోళుడు (క్రీ.శ. 1120.35) చాళుక్య - చోళసార్వభౌముడయినాడు. వేంగినుండి చాళుక్యులను పారదోలడాని కీతడు చేసిన తొలి ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. వేంగిలోని సామంతులు మాత్రం విక్రమచోళుని పట్లనే అభిమానం వహించినాడు. ఇంతలో

క్రీ.శ. 1126 లో విక్రమాదిత్యుడు మరణించి భూలోకమల్ల సోమేశ్వరుడు (క్రీ.శ. 1126.38) కల్యాణి సింహాసనం అధిష్టించినాడు. భూలోకమల్లుడు సింహాసనంపై పదింపదక పూర్వమే చాళుక్యాధికారాన్ని తుదముట్టించడానికి వేంగిలోని మాండలికులు ప్రయత్నించినారు. వారిలో ప్రథముడు తూర్పు చాళుక్య యుద్ధమల్లుని సంతతివాడైన మల్లభూపతి. పశ్చిమచాళుక్యులను తరిమివేసి కృష్ణానది మొరలు జననాథపురంవరకు ఆక్రమించి సర్వలోకాశ్రయ, విష్ణువర్ధన బిరుదులతో కొంత కాలం పాలించినాడు. ఇదేకాలంలో కళింగాధిపతి అనంతవర్మ చోడగంగదేవుని శాసనాలు దాక్షరామంలో కనిపిస్తున్నాయి. తన శాసనాలలో అనంతవర్మ వేంగిరాజు నుద్దరించినట్లు చెప్పుకున్నాడు. బహళా మల్లభూపతి అనంతవర్మ సహాయంతోనే వేంగిని జయించి వుంటాడు. కాని, కృష్ణానదికి దక్షిణంగా ఉన్న వెలనాటి దుర్గయులు, పలనాటి హైహయలు, కొండపడమటి దుర్గయులు అతనితో సహకరించక భూలోకమల్లుని సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినారు.

ఈ పరిస్థితి ఎంతో కాలం సాగలేదు. క్రీ.శ. 1132 ప్రాంతంలో విక్రమచోడుడు వేంగిలోని మాండలికుల అభ్యర్థనపై యువరాజు (రెండో) కులోత్తుంగుని నాయకత్వంలో ఒక సైన్యాన్ని వేంగిపైకి పంపినాడు. వెలవాడు, గిరిపశ్చిమ, కోనకండ్లవాటి రాజులందరు ఆ సైన్యంతో చేరినారు. మన్నేరుపై జరిగిన యుద్ధంలో పశ్చిమచాళుక్య సైన్యాలు పరాజయం పొందాయి. కృష్ణానదికి దక్షిణాన పశ్చిమ చాళుక్యాధిపత్యం అస్తమించింది క్రీ.శ. 1132 నాటి తూటాడు శాసనాలలో వెలనాటి రాజేంద్రుని సేనాని కాపయ 'నీర్దిభేత విద్రావణ' బిరుదం ధరించినాడు. నీర్దిభేత అనే పేరు పౌత్రపి తెలుగు చోడులలో సర్వసాధారణము. పౌత్రపి చోడులలోనివాడైన ఈ నీర్దిభేతడు పశ్చిమ చాళుక్య సేనానిగా మన్నేరు యుద్ధంలో పాల్గొని యుద్ధపచ్చును. వెలనాటి రెండో గొంకరాజుకు "నీర్దిభేత చీడులిహరిణ మృగేంద్ర" బిరుదం ఉంది. చీడులిహారు నెల్లూరు మండలం లోనిది. ఆ ప్రాంత ప్రభువుని చీడులి అని వ్యవహరించి వుండవచ్చు. ఈ బిరుదులను బట్టి మన్నేరు యుద్ధం క్రీ.శ. 1132 ప్రాంతంలో జరిగిందని నిర్ణయించవచ్చు.

ఈ యుద్ధానికి ఇండుక అనంతరం వెలనాటి రాజేంద్రచోడుడు మరణించి, గొంకరాజు వెలనాటి మహామండలేశ్వరుడయినాడు.

రెండో గొంకరాజు :

రెండో గొంకరాజు (క్రీ.శ. 1132-1161) వెలనాటి రాజులలో ఆగ్ర గణ్యుడు. తండ్రి కాలంలోనే అనేక యుద్ధాల్లో పాల్గొని విజయాలు సాధించిన వాడు. అతనికి మంథ్రాంగంలోను యుద్ధ నిర్వహణలోను ఆరితేరిన నంధూరు గోవిందమంత్రి ప్రధాని.

రెండో గోంకయ ప్రథమ ఆశయం పశ్చిమ చాళుక్యులను వేంగినుండి పూర్తిగా పారదోలడం. అందుచే మన్నేరు యుద్ధానంతరం రెండో కులోత్తుంగుని నాయకత్వంలో ఆతడు వేంగిపై నడిచినాడు నాడు గోవింద దండనాయకుని సాయంతో దండనాయక లక్షణరాజు వేంగిని పాలిస్తున్నాడు. ఉభయపక్షాలకు గోదావరీ తీరంలో ఘోర సంగ్రామం జరిగింది. పశ్చిమ చాళుక్య నైన్యాలు ఓడి పారిపోయినాయి. వారి హాటక ఘోట కొద్దో నివహాలను చాళుక్యచోళులు కొల్ల గొట్టినారు. ఈ యుద్ధం క్రీ. శ. 1135 లో జరిగిందని శాసనాధారాలలో నిర్ణయిస్తున్నారు. గోదావరీ యుద్ధంతో వేంగి రాజ్యంలో పశ్చిమ చాళుక్యాధికారం ఆస్తమించింది.

గోదావరీ యుద్ధానంతరం అనతికాలానికే విక్రమచోళుడు గతించి రెండో కులోత్తుంగుడు (క్రీ. శ. 1135-45) సార్వభౌముడయినాడు. ఆతని దృష్టి అంతా దాక్షిణాత్య రాజకీయాల్లోనే లగ్నమయింది. అందుచేత గోంకయ సామర్థ్యం గుర్తించి ఆతణ్ణి సామంతలక్షణాలతో మహేంద్రగిరి శ్రీశైల మధ్యస్థ దేశానికి ఆధిపతిగా చేసినాడు. నాటినుండి చాళుక్య - చోళ సార్వభౌములు ఆంధ్ర రాజకీయాల్లో జోక్యం కలిగించుకోలేదనే చెప్పవచ్చు. రెండో కులోత్తుంగుని అనంతరం రెండో రాజరాజచోళుడు (క్రీ.శ. 1145-75) సార్వభౌముడయినాడు. గోంకరాజు చాళుక్య - చోళ సార్వభౌములయందు విశ్వాసంతోనే ఆంధ్రదేశాన్ని పాలించినాడు.

అయితే చాళుక్య-చోళ సార్వభౌములు గోంకయకు సర్వాధికారం దత్తం చేయడం తీరాంధ్రంలోని ఇతర మాండలికులు సహించలేకపోయినారు. వారిలో కొందరు ఇటీవలివరకు పశ్చిమ చాళుక్య సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినవారు. అట్టివారందరూ వెలనాటి ఆధిపత్యాన్ని ధిక్కరించి స్వతంత్రించడానికి ప్రయత్నించినారు. అందుచేత గోంకయ కాలమంతా ఎడతెగని యుద్ధాంతో నిండిపోయింది.

కొణిదెన చోడులు :

మొదట్లో గోంకయ పౌరుగున ఉన్న కొణిదెన (కొట్టదొన) తెలుగు చోడులపై దృష్టి మరల్చినాడు. కొణిదెన చోడులు రేనాటి చోడులకాఖగా చెప్పవచ్చు. కొణిదెన ప్రాంతంలో వీరు క్రీ.శ. 10 వ శతాబ్దినుండి కనిపిస్తున్నారు. వీరిలో కన్నరచోడ, కామచోడులు అద్యులు. కామచోడునికొడుకు త్రిభువనమల్ల చోడమహారాజు గోంకయ సమకాలికుడు; ఈతడు కమ్మనాడు, గుండికర్తి (గుండ్లకమ్మకు ఉభయ పార్శ్వముల ప్రాంతము) మోటాటి (కర్నూలు జిల్లా తూర్పు ప్రాంతము) భూములను ఏలుచుండేవాడు. మల్లచోడ, గోంకయలు ఉభయులు కలిసి కొణిదెనలోని శ్రీబల్లీశ్వర మహాదేవరకు దానం చేసినారు.

(క్రీ.శ. 1147). దీన్నిబట్టి త్రిభువన మల్లుచోడుడు గొంకయకు వశపర్తి అయినట్లు స్పష్టము. కానీ త్రిభువనమల్లుని కొడుకులు నన్నిచోడ, కన్నరదేవులు గొంకని ఢిక్కరించి స్వతంత్రులయినారు. కాని, కంచెర్లుకొట (వినుకొండ తాలూకా పెడకంచెర్ల) యుద్ధంలో ఓడి, వెలనాటి సామంతులయినారు. ఈ యుద్ధంలో ప్రముఖ పాత్ర వహించిన అయ్యవంశస్థుడైన జిల్లబోయని దండనాథునిగాను, అతని అన్న నారపను (తలగడ) దీనికి అధిపతిగాను గొంకయ నియమించినాడు.

నెల్లూరు చోడులు :

కమ్మనాడు జయించిన అనంతరం బహుశా క్రీ.శ. 1150 ప్రాంతంలోనే వెలనాటి సైన్యాలు నెల్లూరు తెలుగుచోడుల పాలనలో ఉన్న పాకనాడుపై దండెత్తినాయి. ఈ సైన్యాలను ఈవనికండ్రవాటి కంట భూపతి. కోట బీమరాజు, రామారి దారపరాజు, నడిపినారు. కంట భూపతి "నెల్లూరి నీడిశ్చపఠీషణకుంభ ప్రోన్ముక్తమోక్షిక విరాజిత వీరకూమి" నెల్లూరును నాడు నల్లనీడిరాజు పాలిస్తున్నాడు. తెలుగుచోడులు పూర్తిగా ఓడిపోయినట్లు తెలుస్తున్నది. రామారి దారపరాజు 'నీడిచోడమస్తకశూల' మొదలైన బిరుదులు ధరించినాడు. పాకనాడులో వెలనాటి దుర్జయుల అధికారం నెలకొన్నది.

సారోనాథులు :

సారసీపురం రాజధానిగా ఈ మాండలిక రాజ్యం రెండో అమ్మరాజు కాలంలో ఏర్పడింది. అతని కాలంలో నృపకాముడు ఈ ప్రాంతాన్ని పాలించేవాడు. సారసీపురాన్ని నేటి ఏలూరుగా గుర్తిస్తారు. కొల్లేరులోని కొలనిపీడు వీరికి బలిష్ఠమైన స్థావరం. కొలని మాండలికులరాజ్యం నేటి ఏలూరు తణుకు, అత్తిలి, బీమవరం తాలూకాలకు విస్తరించింది. క్రీ. శ. 1125 - 32 సం॥ల మధ్యకాలంలో ఒక్కెత్తుగండ రాజేంద్రచోడు డీరాజ్యం ఏలినాడు. పేరునుబట్టి ఈతడు చాళుక్య - చోళ సామంతుడని తెలుస్తుంది. గాని పశ్చిమచాళుక్య సార్వభౌమత్వం అంగీకరింపక ఇతనికి తప్పలేదు. గోదావరి యుద్ధంలో ఈతడు మరణించియుండవచ్చు. క్రీ.శ. 1140-51 మధ్య కాలంలో కాటమ నాయకుని శాసనా లీప్రాంతంలో కన్పిస్తున్నాయి. ఇతనికి ఒక్కెత్తు గండనికిగల సంబంధం తెలియదు. కాటమ నాయకుడు స్థానిక చాళుక్య రాజులను జయించి తనరాజ్యం విస్తరింపజేసుకున్నాడు: కాని చాళుక్య - చోళ సార్వభౌమత్వాన్ని, గొంకని అధిపత్యాన్ని అంగీకరించినాడు.

కోన హైహయలు :

అంద్రదేశంలో కోన, పలనాడు పంచదర్జ ప్రాంతాల్లో హైహయలు మాండలికులుగా వుండేవారు. వీరందరిలో కోన, పలనాటి హైహయలు మధ్య

యుగ ఆంధ్రుల చరిత్రలో చెప్పుకోదగిన పాత్రను నిర్వహించినారు. కోన హైహయలకు కీర్తిరాజు మూలపురుషుడు. (క్రి.శ. 1073 నాటి ఈతని శాసనం దాక్షరామంలో వుంది. క్రి.శ. 1072 లో వేంగిరాజ్యంపై దండెత్తిన చేదిరాజు యశః కర్ణదేవునితో కీర్తిరాజు వచ్చినాడని కొందరి అభిప్రాయం. వేంగిలో స్థిరపడిన కీర్తిరాజు కులోత్తుంగునిద్వారా కోనమండల ఆధిపత్యం సంపాదించి వుంటాడు. రాక్షసులు బహుశా అతని రాజధాని. కీర్తిరాజు అనంతరం కోనమండలికుడైన ముమ్మడి భీమరాజు కులోత్తుంగుని నుండి సామంత మండలాధిపత్యం పొందినప్పటికీ దాక్షరామశాసనాన్ని (క్రి.శ. 1082) బట్టి అతడు చాళుక్య సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినాడు. భీముని అనంతరం రాజపరేడు, రాజేంద్రచోడుడు కోనమండలం ఏలినారు. రాజేంద్రచోడుని తరువాత (క్రి. శ. 1135) అతని సోదరులు రెండో ముమ్మడిభీముడు, సత్యరాజు ఆధిపతులయినారు. నాటినుండి కోన హైహయలలో ద్వైరాజవిధానం (dual kingship) అమలు జరిగింది. వీరి తరువాత భీమరాజుకొడుకు లోకభూవల్లభుడు, సత్యరాజు తనయుడు భీమరాజు ఉమ్మడిగా ఏలినారు. లోకరాజులో రాజ్య విస్తరణ కాంక్ష ఎక్కువ. పొరుగున ఉన్న చాళుక్యరాజులను జయించడంతో తృప్తిచెందక లోకరాజు వెలనాటిపై దండెత్తి జావల్లివరకు నడిచినాడు (క్రి.శ. 1150) కాని వెలనాటి రెండో గొంక సేనాని ప్రోలయనాయకుడు లోకరాజును వధించడమేగాక కోనమండలిపై దండెత్తి హైహయలను సామంతులుగా చేసినాడు.

పలనాటి హైహయలు :

పలనాటి హైహయలకు గురజాల రాజధాని. వీరి మూలపురుషుడు భేతరాజు (క్రి.శ. 1103). ఈతనికి హైహయరాష్ట్ర ప్రతిష్ఠాచార్య, శనివారనీధి అనే బిరుదులున్నాయి. బహుశా చాళుక్య చక్రవర్తి ఆరో విక్రమాదిత్యునితో వచ్చి పలనాడులో స్థిరపడి వుంటాడు. పశ్చిమ చాళుక్యులకు వేంగిపై దాడులకు పలనాడు అనువుగా వుండేది. భేతరాజు కుమారుడు వీరకాముడు (క్రి.శ. 1118). అతని తరువాతి రాజులు వేంగి దండయాత్రల్లో చాళుక్యులతో సహకరించినట్లు కనిపిస్తుంది. అనుగురాజు కాలానికి (క్రి.శ. 1134-40 ప్రాంతము) పరిస్థితులు మారినాయి. పశ్చిమ చాళుక్యులు పరాజయంపొంది వేంగినుండి నిర్గమించినారు. అందుచే రెండో గొంకరాజుతో అనుగురాజు పొత్తు కుదుర్చుకున్నాడు, గొంకని కూతురు మైలమను అనుగురాజు వివాహమాడి వెలనాటి సామంతుడయినాడు. అయితే, అనుగురాజును విశ్వసించక గొంకయ తన ప్రతినిధిగా దొడ్డనాయని గురజాలలో నిలిపినాడు. అనుగురాజు - మైలమల కుమారుడు నలగాముడు క్రి.శ. 1147 ప్రాంతంలో గురజాల మాండలికుడయినాడు.

కాకతీయులు, చాళుక్యులు :

నకరం (ముఖలింగం) మొదలు నెల్లూరు వరకు తీరాంధ్రంలో ఆప్రతి హతంగా సాగిన రెండో గొంకయ సామంతాధిపత్యాన్ని విచ్చిన్నం చేయడానికి కాకతీయులు తూర్పుచాళుక్యవంశ శాఖలవారు ప్రయత్నించినారు. చాళుక్యులకు సాయంగా క్రీ.శ. 1157 ప్రాంతంలో అనుమకొండ నేలుచున్న రెండో ప్రోలరాజు వెలనాటిపై దండెత్తినాడు. వెలనాటి యువరాజు పీఠ రాజేంద్రుడు కోట చోడరాజు సాయంతో ప్రోలుని వధించి కాకతీయ సైన్యాలను తరిమివేసినాడు. ఈ ఉభయులకు 'కాకతిప్రోల నిర్దహన' అనే బిరుదం ఉంది.

పూర్వ చాళుక్య వంశశాఖీయులు పితాపురం కేంద్రంగా చేసుకొని చిన్న రాజ్యం స్థాపించి స్వతంత్రించడానికి ప్రయత్నించినారు. పీఠికి పొరుగున ఉన్న హైహయూదుల ప్రోత్సాహం లభించింది. పితాపురం చాళుక్యుల్లో మూడో విజయాదిత్యుడు ప్రముఖుడు ఈతడు మార్గవాదినేలుతున్న పులకేశి కూతురును పెండ్లాడి, ఆతని సహాయంతో క్రీ. శ. 1158 లో స్వతంత్రించినాడు. క్రీ. శ. 1157 నుండి రెండో గొంకని శాసనాలు దాక్షారామంలో కనిపించవు. అంతేగాక, క్రీ.శ. 1158 నాటిదే కాకతిరుద్రుని ప్రెగ్గడ బ్రహ్మరెడ్డి శాసనం దాక్షారామంలో ఉంది. కాబట్టి పితాపుర చాళుక్యులకు కాకతీయుల సహాయంకూడ లభించినదని చెప్పవచ్చును. ఇట్టి పరిస్థితులలో గొంకయ క్రీ.శ. 1161 లో మరణించి, రెండో రాజేంద్రచోడుడు వెలనాటి అధిపతి అయినాడు.

రెండో రాజేంద్రచోడుడు :

రెండో రాజేంద్రచోడుని కాలంలో (క్రీ.శ. 1161-81) వెలనాటిరాజ్యం అత్యున్నత స్థితి ననుభవించింది. నాటి చాళుక్య-చోళ సార్వభౌముడు రెండో రాజాధి రాజు (క్రీ.శ. 1163-79) దుర్బలుడు. దానికితోడు చాళుక్య - చోళ వంశంలో కలతలు చెలరేగినాయి అందుచే ఆతని దృష్టి అంతా దక్షిణాత్యపరిణామాలకే పరిమితమైంది. ఇది అవకాశంగా గ్రహించి రాజేంద్రచోడుడు సార్వభౌములకు కప్పం చెల్లించడం విరమించి వెలనాటిరాజ్యానికి స్వతంత్ర ప్రతిపత్తిని చేకూర్చినాడు. రాజేంద్రుని మంత్రి నందూరి కొమ్మన్న శ్రీకూర్మం, ఎలమంచిలి, కొట్ల దొన, త్రిపురాంతకం మొదలుగా ముప్పైరెండు పట్టణాలలో విష్ణుప్రతిష్ఠ తొనర్చి నట్లు శాసనాలు చెబుతున్నాయి. అందుచే రాజేంద్రుని రాజ్యంలో ఆంధ్రదేశంలో అధికభాగం చేరిందని స్పష్టమవుతున్నది.

సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే రాజేంద్రుడు వెలనాటిపై తిరుగుబాటు చేసిన మాండలికులపై దృష్టిమరల్చినాడు. పితాపురం చాళుక్యులు ఆదర్శంగా కొలని మాండలికులు, కోన హైహయలు స్వతంత్రించినారు. దుర్భేద్యమైన కొలనివీడు స్థావరంగా చేసుకొని బీముడు విజృంభించినాడు. ఇతనికి కొలని కాటమ

నాయకునికి ఉన్న సంబంధం తెలియదు, భీముని దుష్టదని, నీచుడని శాసనాలు వర్ణిస్తున్నాయి. అమృతలూరిదేవన ప్రెగ్గడసాయంతో రాజేంద్రు డీరాజ్యాలపై దండెత్తినాడు. పితాపుర చాళుక్యులు ఓడి సామంతులయినారు. సమూలంగా భీముని నిర్మూలనం జరిగింది. ఈ సమయంలోనే కోన ప్రాహయలు వెలనాటిపై దండెత్తినారు దేవనప్రెగ్గడ వారిని త్రిపురాంతకందగ్గిర యుద్ధంలో ఓడించి నాడు. ప్రాహయనాయకులు చాల మంది నిహతులైనారు; యుద్ధానంతరం కోన మండలంపై నడచి ఆ రాజ్యాన్ని దగ్ధం చేసినాడు. కోన మల్లిదేవుడు రాజేంద్రుని సామంతుడయినాడు. కోన దండయాత్ర సందర్భంలోనే ప్రోలుని సేనాని పితాపురాది చాళుక్య రాజ్యాలను లోబరచుకొన్నాడు. దక్షిణ కళింగలో వెలనాటి అధికారం గౌరవించబడింది.

ఈ సమయంలోనే కర్ణాటకంలో ముఖ్యమైన రాజకీయ విప్లవం జరిగింది. చాళుక్య చక్రవర్తి భూలోకమల్లుని కొడుకైన తైలపుని తొలగించి కలచురి బిజ్జలుడు అధికారం హస్తగతం చేసుకుని (క్రీ.శ. 1150) స్వతంత్రంగా పాలించ సాగినాడు. పశ్చిమ చాళుక్యులవలెనే కాలచుర్యులు నెల్లూరు తెలుగుచోడులకు మిత్రులు; వెలనాటి వారికి శత్రువులు. పాకనాడులో వెలనాటి అధికారం తుద ముట్టింది తెలుగుచోడుల నుద్దరించడానికి సంకల్పించినారు. బిజ్జలుని కుమారు డైన సోమేశ్వరుడు క్రీ.శ. 1179లో చౌండరాయ, పొమ్మన ముప్పవోడాది సేనావతుల నాయకత్వంలో ఒక సైన్యాన్ని పాకనాటిపైకి పంపినాడు. వెలనాటి రాజేంద్రుని ప్రతినిధిగా పాకనాటిని నందూరి కొమ్మన ఏలుతున్నాడు. ఉభయ పక్షాలకు కొచ్చెర్లకోట (ప్రకాశం జిల్లా దర్శి తాలూకా) దగ్గిర ఘోర సంగ్రామం జరిగింది. కొమ్మనమంత్రి కటక్ సామంతులను ఓడించి పారదోలినాడు. తిరోగ మిస్తున్న కర్ణాటసేనలను వెన్నుంటి వెలనాటి సేనలు మార్జవాడిలో ప్రవేశించి దగ్ధం చేసినాయి. కోట చోడరాజుకు మార్జవాడిదవదావానల బిరుదం ఉంది. రామారు దారపరాజు 'చౌజ్జరా ముచాణూరమురాంతక', 'పొమ్మన దండనాయక కులచ్చేదక' అనే బిరుదులు ధరించినాడు. శ్రీకైల ప్రాంతం వెలనాటి రాజ్యంలో చేరింది. "పూర్వాంబోనిదికాళహస్తి శిఖర శ్రీమన్మహేంద్రాచల శ్రీకైలర్యలయీ కృతాంధ్ర" మండలాన్ని రాజేంద్రచోళుడు పరిపాలించినాడు.

వలనాటియుద్ధం. క్రీ.శ. 1176-1182 :

రాజేంద్రుని కాలంలో వెలనాటిరాజులు ఉచ్చస్థితికి వచ్చినారు. కాని, వారి అధికారభానుడు పశ్చిమాభిముఖుడైనాడు. అందుకు మొదటి కారణం వలనాటి యుద్ధమని చెప్పవచ్చు. ఇది వెలనాటి దుర్జయుల సామంతులు బంధువులునైన వలనాటి ప్రాహయలలో జరిగిన కుటుంబ కలహం. దీనికి శాసనారాధారాలు మహాకవి శ్రీనాథ విరచితంగా అంగీకరిస్తున్న పల్నాటి వీరచరిత్ర అనే ద్వితీయ

కావ్యమే ఆధారం. జనశ్రుతి ఆధారంగా ఇటీవల ములుగు పీఠల్ ద్రకవి (బహుశా 19వ శతాబ్ది) 'వలనాటి పీఠభాగవతం' అనే పద్య కావ్యం రచించినాడు. పీనిలో చారిత్రకాంశాలు కట్టుకథలు కలగావులగంగా ఉన్నందున ఎంతో శ్రద్ధగా పరిశీలిస్తేగాని రుజువారిత్రకాంశాలు బయల్పడవు. పీని ననుసరించి అనుగురాజుకు మైలమదేవియందు నలగాముడు, ఇతర భార్యలయందు మలిదేవాదులు జన్మించినారు. వెలనాటి ప్రభుత్వ ప్రతినిధులుగా గురజాల వెళ్ళిన దౌర్దనాయుడు, అతని కొడుకు బ్రహ్మనాయుడు స్థానిక ప్రజలపై అత్యాచారాలు జరపడమేగాక అనుగురాజు పట్ల సయితం అవిదేయులయినారు. వారిని ప్రతిఘటించడానికై రెడ్డి నాగమ్మ స్థానిక ప్రజల నాయకురాలై, అనుగురాజుకు అనుతరం రాజైన నలగామురాజుకు మంత్రిణి అయింది. ఇది సహింపని బ్రహ్మనాయుడు మలిదేవాదులను రెచ్చగొట్టి వలనాటి రాజ్య విభజనకు కారకుడయినాడు. బ్రహ్మనాయుడు మంత్రిగా మలిదేవుడు మాచర్ల యేలసాగినాడు. మాచర్లలో గురజాల, చందోలు ప్రభుత్వాలకు విరుద్ధభర్తలు మిలిమీరినాయి. చందోలు శత్రువులైన కాలచుర్యుల రాకుమారితో మలిదేవుని పెండ్లి జరిపి బ్రహ్మన్న వారి సహాయం సంపాదించినాడు. పీఠవైష్ణవం ఇచ్చి వంచములలో చైతన్యం కలిగించి వారిని చేరదీసినాడు. హైహయ వంశాన్ని రూపుమాపి తన వంశాన్ని నెలకొల్పడమే బ్రహ్మనాయని ఆశయం అనే సూచన స్థానిక చరిత్రలో కన్పిస్తుంది. ఇది గ్రహించి నాగమగురజాల, మాచర్లల సమైక్యానికి ప్రయత్నించింది. ఉభయుల మధ్య క్రమంగా శత్రుత్వం బలబడి కారెంపూడి దగ్గర ఘోర యుద్ధం జరిగింది. కాకతీయులు, హొయసాలులు, వెలనాటి సామంతులైన కోటరాజులు నలగామునిపక్షం వహించినారు. మలిదేవునకు కాలచుర్యుల సహాయం మాత్రం లభించింది. యుద్ధంలో నలగాముని పక్షానికే విజయం లభించింది. కానీ, ఈ యుద్ధంవల్ల వెలనాటి రాజ్య దౌర్బల్యం విడితమయింది. వెలనాటి సామంతులకు అపారమైన ధననష్టం, సైనిక నష్టం కలిగింది. పొరుగు విరోధుల దాడిని తట్టుకోలేనిస్థితి ఏర్పడింది.

బహుశా కారెంపూడి యుద్ధాంతంలోనే సంకర్షణ దేవుని సేనాని కాణవదండ నాయకుని నాయకత్వంలో కాలచుర్యుల సైన్యాలు వెలనాడుపై దండెత్తినాయి. క్రీ.శ. 1180 నాటి కలచురి శాసనాలలో కాణవయ్యను వెలనాటిచోళియ రాజ్య నిర్మూలన, వెలనాటిచోళియ నిర్మూలన అని పేర్కొన్నారు. అదే సమయంలో వేంగి ప్రాంతంలోని చాళుక్యుల సహాయార్థం కాకతిరుద్రుడు సైన్యాలను నడిపినట్లు దాఖలామ శాసనం సూచిస్తున్నది. ఈ విధంగా వలనాటి యుద్ధంలో శత్రుదాడులతో వెలనాటి రాజ్యం సంఘటితమవుతున్న సమయంలోనే రెండో రాక్షేంద్రచోడుడు మరణించి, అతని కొడుకు మూడో గొంకరాజు సింహాసనం ఎక్కినాడు.

పాల్కురికి సోమనాథుని వండితారాధ్య చరిత్రలోని ఆంకాలనుబట్టి రెండో రాజేంద్రచోడుడు ఆతని బావమరిది కొండపడమటి బుద్ధరాజు మల్లికార్జున వండి తుని హింసించినందున వండితుడు కోపించి చందోలు నాశనమగునట్లు శపించి నట్లు తెలుస్తున్నది. కాలచర్య కాకతీయ దాడుల రూపంలో శాపం పలింది చందోలు ద్వంసమై వెలనాటి రాజ్య ప్రతిష్ఠ అంతరించింది.

మూడో గొంకరాజు :

మూడో గొంకరాజు శాసనాలు లభించినందున అతడు సింహాసనం ఎక్కి పరిపాలించాడా అనే సందేహం వుంది. చందోలు ద్వంసమైనందున పితాపురాని కేగి అచటి నుండి పాలించినాడని మరియొక అభిప్రాయం. కాని, పితాపురం ప్రాంతంలోని చాళుక్య శాసనాల వల్ల ఆ ప్రాంతంలో చాళుక్యులు స్వతంత్రులై యున్నట్లు తెలుస్తున్నది. ఏమైనా ఆతని స్వల్పపాలనాకాలంలో (క్రి.శ 1181 - 1186) వెలనాడు రాజ్యం మరింత షీణించింది.

పల్నాటి యుద్ధానంతరం అనతికాలానికే కాకతిరుద్రుడు కోట రాజవంశం పాలిస్తున్న ధరణికోటరాజ్యంపై దండెత్తినాడు కోటవంశస్థులు చతుర్ధాన్యయులు; ధనంజయ గోత్రులు; హరిసీమకృష్ణుని సంతతివారమని చెప్పుకున్నారు. ఈ కృష్ణుడు ఎక్కడివాడో ఎవ్వటివాడో చెప్పడం సాధ్యంకాదు. వీరు కన్నడ దేశంనుంచి వచ్చినారని ఒక సూచన. దరణికోట కేంద్రంగా కోటవారు పద కొండో శతాబ్ది మధ్య నుండి పాలిస్తున్నట్లు కన్పిస్తుంది. వెలనాటి దుర్జయుల సామంతులై వారి రాజ్యానికి అండగా వుండేవారు. వీరిలో ముమ్మడి బీముడు కులోత్తుంగుని కళింగ దండయాత్రలో పాల్గొన్నాడు అతన్ని పోతుడు కేతరాజు (క్రి.శ. 1153). కేతరాజు కొడుకు దొడ్డబీముడు చాల సుప్రసిద్ధుడు. వెలనాటి రెండో గొంకరాజు సోదరి సుబ్బాంబికను వివాహమాడినాడు. ఈతని కొడుకు రెండో కేతరాజు వలనాటియుద్ధంలో నలగాముని పక్షాన పోరినాడు. కాకతీయులతోడి యుద్ధంలో దొడ్డబీముడు నిహతుడైనాడు. కాకతీయుల సామంతులైన కొమరవెల్లివారికి 'దొడ్డబీమదేవ శిరచ్ఛేదక' బిరుదం ఉంది. కేతరాజు కాకతీయులకు విశ్వాసపాత్రుడైన సామంతుడై ధరణికోటకు రాజైనాడు.

అనంతరం కాకతీయ సైన్యాలు కొండపడమటి రాజ్యాన్ని ఆక్రమించి నాయి. కొండపడమటి రాజులు చతుర్ధాన్యయులు; దుర్జయులు. వీరి రాజధాని నాదెండ్ల (గుంటూరుజిల్లా). వీరి మూలపురుషుడైన బుద్ధవర్మ కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని నుండి ఒంగేరు మార్గత్రయాన్ని పొందినట్లు శాసనాలు చెబుతున్నాయి. ఈ ప్రాంతం కొండపడమటి రాజ్యాంతర్యాగమై వుండవచ్చు. వీరు కూడ వెలనాటిరాజుల సామంతులై మంత్రి సేనాపతి ఉద్యోగాలు నిర్వహిస్తుండేవారు. వీరిలో మండరాజు కూతురు అక్కమ వెలనాటి రెండో రాజేంద్రచోడుని భార్య.

వీరి కుమారుడే గొంకరాజు అక్కిమ సోదరుడు బుద్ధరాజు వెలనాటి అస్థాన వ్యవహారాలు నిర్వహిస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది. కొండపడమటివంశం బుద్ధరాజుతో అంతరించినట్లు చెప్పవచ్చు. కోటదొడ్ల భీమరాజు బంధువైన ఛామారి దారపరాజు 'బుద్ధకులకుద్దారి' బిరుదం ధరించినాడు. కోటవంశస్థులకు విప్రులవారికి కూడ ఇటువంటి బిరుదే ఉంది విప్రులవారు కాకతీయసామంతులు. బహుశా కోటరాజ్యం కాకతీయుల వశమైన తరువాత వీరందరూ నాదెండ్లపై దండెత్తి కొండపడమటి వంశాన్ని రూపుమాపి ఉంటారు.

ఈ విషయాలతో 'కాకతీయ రాజ్యం త్రిపురాంతక శ్రీకైలాం వరకు విస్తరించింది పాకనాటి చోడులు విజృంభించి కమ్మనాడులోనికి చొచ్చుకురాసాగినారు. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో మూడో గొంకని కొడుకు పృథ్వీశ్వరుడు వెలనాటి సింహాసనం అధిష్టించినాడు.

పృథ్వీశ్వరుడు :

పృథ్వీశ్వరుడు (క్రీ.శ. 1186 - 1207) వెలనాటి రాజులలో చివరివాడని చెప్పవచ్చు. ఈతడు ఎక్కడ, ఎప్పుడు సింహాసనం ఎక్కినాడో చెప్పలేము. ఈతని మొదటి శాసనం క్రీ.శ. 1186 నాటిది పితాపురంలో ఉంది. కొఱవి వెన్నయామాత్యుడితని ప్రధాని. కేయూరబాహుచక్రతనసుసరించి నందూరి కేతన మరొక మంత్రియని తెలుస్తున్నది. వీరి సహాయంతో పృథ్వీశ్వరుడు వెలనాటి రాజ్య ప్రతిష్ఠన పునరుద్ధరించడానికి విఫలప్రయత్నం చేసినాడు.

పృథ్వీశ్వరుడు మొదట వేంగి ప్రాంతాన్ని బహళ మల్లపదేవుల నుండి ఆక్రమించి పితాపురం రాజధానిగా పాలింపసాగినాడనడానికి అతని పితాపుర శాసనమే నిదర్శనం. అనంతరం అతడు దక్షిణ కళింగను గంగచక్రవర్తి రెండో రాజరాజు (అనంతవర్మ చోడగంగు మూడో కొడుకు) నుండి ఆక్రమించినట్లు తెలుస్తుంది. వెన్నయామాత్యునకు కళింగసేర్పామరామ, వీరమొట్టచిబాళ అనే బిరుదులున్నాయి. వీరమొట్టం కళింగ దేశాంతర్యాగము. శ్రీకూర్మంలో పృథ్వీశ్వరుని శాసనం ఉంది. దక్షిణ కళింగ తిరిగి వెలనాటి రాజ్యంలో చేరింది.

వెన్నయామాత్యునకు 'సనదవోలిపురవరాధీశ్వర పృథ్వీశ్వరరాజ్యసముద్ధరణ' అనే బిరుదు సింహాసనద్యౌతింశత్పాంభంజికలో కన్పిస్తుంది. అదేభాష్యంలో "నెగడె సనదవోలు నెలపుగా" అనేవాక్యం ఉంది. దీన్నిబట్టి పృథ్వీశ్వరుడు వెలనాడును తిరిగి ఆక్రమించినాడనేది స్పష్టం. కొనమాండలికులు, నతవాడి, కోట, ఆయ్య వంశాలవారాతనికి తిరిగి సామంతులయినారు. ఇది బహుశా క్రీ.శ. 1196-1200 సంవత్సరాల మధ్య కాలంలో జరిగివుంటుంది. క్రీ.శ. 1196 నాటికి కాకతి

రుద్రుడు గతించి కాకతీయరాజ్యం ఇంచుమించు ఆరాజకమయింది. అది పృథ్వీశ్వరునకు అనుకూలించినది.

పృథ్వీశ్వరుడు ఎంతోకాలం చందోలులో రాజ్యంచేయలేదు. క్రీ.శ. 1201 లోనే గణపతిదేవుని వెలనాటి దండయాత్ర ప్రారంభమయింది. కాకతీయసేనాని ముత్యాల చౌదరాయుడు దివిసీమ నాక్రమించి చందోలుపై దండెత్తినాడు. పృథ్వీశ్వరుడు కళింగకు పారిపోయినాడు. తిరిగి క్రీ.శ. 1206-7 ప్రాంతంలో పృథ్వీశ్వరుడు వెలనాడు నాక్రమించడమేగాక నెల్లూరు తెలుగు చోడరాజ్యంపై దండెత్తి ట్లు కన్నిస్తుంది. ఈ దండయాత్ర బహుశా రాజ్యభ్రష్టుడైన చాళుక్య-చోళ చక్రవర్తి రెండో రాజాధిరాజు సహాయార్థమై వుంటుంది. కాని, తెలుగుచోడులు, కాకతీయులు కలిసి పృథ్వీశ్వరుణ్ణి ఓడించి వధించినారు. చోడతిక్కన, గణపతి దేవుడు పృథ్వీశ్వరశరణంకు క్రీడావినోదులమని చెప్పుకున్నారు.

వెలనాటి వంశ అస్తమయం :

పృథ్వీశ్వరునితో వెలనాటి వంశం అస్తమించలేదు. క్రీ.శ. 1230-50 మధ్యకాలంలో మూడో కులోత్తుంగ రాజేంద్రచోడుడు వెలనాటి ప్రతిష్ఠను పునరుద్ధరించడానికి అనేక విధాల కృషి చేసినాడు.

గురుమూలూరు యుద్ధంలో తప్పించుకొని రెండో రాజరాజు వేంగికి పారి పోయి క్రీ.శ. 1212 వరకు పాలించినాడు. అతని అనంతరం త్రిభువన చక్రవర్తి మూడో రాజాధిరాజు ఎనభయ సంవత్సరాలు పాలించినట్లు శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. ఈ రాజాధిరాజును కూడగట్టుకుని మూడో కులోత్తుంగ రాజేంద్ర చోడుడు కాంచీపురిపై దండెత్తినాడుగాని, చోడతిక్కన వీరిని ఓడించి మరలించినాడు. మూడో కులోత్తుంగ రాజేంద్రచోడునకు ఏరుమన్నీలుకూడ సాయపడినారు. కర్నూలుజిల్లాలోని త్రిపురాంతకప్రాంతమే ఏరువ రాజ్యం. దీన్ని తెలుగుచోడులు పాలించేవారు.

ప్రథమప్రయత్నాలు విఫలంకావడంతో మూడో కులోత్తుంగ రాజేంద్ర చోడుడు కళింగనేలుతున్న అనియంకభీముని (శ్రీమదనంతవర్మరాహుత్రదేవుడు) సహాయం అర్థించినట్లు కన్పిస్తుంది. ఈలోగా చోళమండలంలోకూడ పరిస్థితులు అస్తవ్యస్తమయినాయి. చాళుక్య చోళాధికారం నీరసించి పాండుల విజృంభించినారు. క్రీ.శ. 1218 ప్రాంతంలో మూడో కులోత్తుంగుడు మరణించి అతని కుమారుడు మూడో రాజరాజు సార్వభౌముడయినాడు. ఈతనిపై సామంతులు తిరుగుబాటు ప్రారంభించినారు. వేంగి నేలుతున్న రాజాధిరాజును తంజావూరు నించాసనాధిష్ఠని చేయడానికి అదే మంచితరుణమని అనియంకభీముడు క్రీ.శ. 1220 ప్రాంతంలో దండెత్తి శ్రీంగం వరకు పురోగమించినాడు కాని, హోయసాలరు సాయంతో మూడో రాజరాజు అతనిని తిప్పికొట్టినాడు.

మరలక్రీ శ. 1230లో మూడోరాజరాజు పాండ్కులచే ఓడిపోయి కొప్పెరుం జింగని చేతిలో బందీ అయినాడు. ఈ సమయంలో అనిభయంకరీముడు, వెలనాటి మూడోకులోత్తుంగుడు, మూడోరాజాధిరాజు కూటమిగానేర్పడి చోళమండలంపై దండెత్తినారు. కాని, నెల్లూరుచోడతిక్కరాజు కాంచీపురదగ్గర "జేరుండ" వద్దం సాయంతో ఓడించి మరలించినట్లు తెలుస్తుంది. హోయసాల పీఠసరసించుడు, చోడతిక్కన చాళుక్య-చోళసార్వభౌముని బంధవిముక్తుని చేసినారు.

వెలనాటి మూడో కులోత్తుంగరాజేంద్రుడు క్రీ.శ. 1257 వరకు జీవించి పున్నట్లు కాకతీయుల శాసనాలనుండి తెలుస్తున్నది. క్రీ.శ. 1257 ప్రాంతంలో నెల్లూరు మనుమనీధిపై తిరుగుబాటుచేసిన తిక్కన బయ్యనలతో సీతడుచేసినాడని చెప్పవచ్చు. మనుమనీధికి సాయంగా గణపతి దండెత్తి వచ్చి కులోత్తుంగరాజేంద్ర చోడుని వధించి వెలనాడు నాక్రమించి పాకనాటిపై పురోగమించినట్లు అతని నాయనవల్లిశాసనంనుండి తెలుస్తుంది. వెలనాడుచోడవంశం అంతరించింది.

నెల్లూరు చోడులు

వెలనాటి రాజులకు ప్రత్యర్థులుగా దక్షిణతీరాంధ్రాన్ని నెల్లూరుతెలుగు చోడులు పాలించినారు. వీరిరాజ్యంలో నేటి నెల్లూరు, కడప, చిత్తూరు, చెంగల్పట్టు జిల్లాలు ఉండేవి. నెల్లూరుకే పీఠవసించాపురపుని నామాంతరం. నెల్లూరు చోడులు తాము కరికాలిని సంతతివారమని, తమ మూలపురుషుడు మదురాంతక పౌత్రువే చోడుడని చెప్పుకొన్నారు. పశ్చిమచాళుక్యులకు చోళచాళుక్యులకు చివరకు కాకతీయులకు సామంతులుగా దక్షిణాంధ్రంలోనేగాక సమస్త దాక్షిణాత్య రాజకీయాల్లో సుమారొక శతాబ్దికాలం నెల్లూరు చోడులు గణనీయమైన పాత్ర వహించినారు.

నెల్లూరులో క్రీ.శ. 12 వ శతాబ్దికిపూర్వం చోడులపాలనకు నిదర్శనలు లేవు. నన్నెచోడమహాకవి తన తండ్రి చోడబల్లి 'పాకనాడిరువది యొక్కవేయిటి కదీరుడు' అని చెప్పినమాటకు రుజువు కన్పించదు. ఈ చోడబల్లి పౌత్రపేరునుండిగాని కొణిదెన నుండి గాని పాకనాటిని పాలించెనేమో చెప్పలేము. నెల్లూరు చోడవంశంలో చోడబల్లిగానీ నన్నెచోడుడుగానీ కన్పించదు.

చారిత్రకంగా నెల్లూరు చోడవంశ కర్త తెనుంగు బిజ్జన. ఈతడు పశ్చిమ చాళుక్య చక్రవర్తి మొదటి సోమేశ్వరుని (క్రీ.శ. 1042-1068) సామంతుడుగా యేతగిరి నుండి కన్నెమున్నూరు, పెదకల్లెనూరు, నెరవాడియేనూరు పాలించినాడు. తన సార్వభౌముని వజ్రాన ఈతడు రాజాధిరాజు చోళుని పూదూరు వద్ద (గద్వార్ సమీపంలో) ఓడించి (క్రీ.శ. 1043). సోమేశ్వరుని మన్ననకు పాత్రుడయ్యాడు ఈతని వంశస్తుల శక్తి సామర్థ్యాలను స్వామి భక్తిని గుర్తించి ఆరో

ఏకమాదిత్యుడు (క్రీ.శ. 1076-1126) వీరిని పాకనాటి పాలకులుగా నియమించినాడు. వీరికి నెల్లూరు రాజధాని. కాంచీపురి ఉపరాజధాని అయినాయి.

నెల్లూరు నేలిన చోడులలో నీర్తిజేటకు ప్రథముడని తెలుస్తున్నది. ఈతజ్ఞి వెలనాటి మొదటి రాజేంద్రచోడుడు క్రీ.శ. 1132 ప్రాంతంలో ఓడించి వధించినాడు. కాని, అచిర కాలంలోనే నెల్లూరు చోడులు స్వతంత్రులైనాగినారు. నల్ల నీర్తి అనే మరో తెలుగు చోడుడు విజృంభించి నీర్తివటం వరకు పొత్తపినాడు నాక్రమించినాడు. నాడు మొదలు రెండో రాజేంద్ర చోడుని మరణానంతరం (క్రీ.శ. 1180) వరకు నెల్లూరు చోడులు తలెత్తలేకపోయినారు. వారి సార్వభౌమమైన పశ్చిమ చాళుక్యులు సయితం ఒలహీనులు కావడంవల్ల వారి సాయం తెలుగు చోడులకు లభించలేదు.

కళ్యాణిలో పశ్చిమ చాళుక్యులను తుదముట్టించి (క్రీ.శ. 1156) కాలచుర్యుడైన బిజ్జలుడు తన వంశాన్ని నెలకొల్పినాడు. కాలచుర్యులు పశ్చిమ చాళుక్యుల రాజనీతిని అనుసరించి, తంజావూరు చాళుక్య - చోళులను వెలనాటి చోడులను శత్రువులుగా పరిగణించినారు. వారుభయులు మిత్రులై యుండడం తమకు ప్రమాదమని కాలచుర్యుల విశ్వాసం. అందుచే, వారి నణచడానికి పాకనాటి చోడులతో మైత్రి వహించి పాకనాటినుండి వెలనాటి చోడులను పారదోలడానికి శక్తికొంది ప్రయత్నించినారు. క్రీ.శ. 1070 లో కొచ్చెర్లకోట యుద్ధం ఆశయం అదే. ఆ యుద్ధంలో కలచురి సేనాని చౌండరాయుడు ప్రాణాలు కోల్పోయి పుంటాడు. వెలనాటి సామంతుడైన రామారు దారపరాజుకు చౌండరాయ చాణూరమురాంతక బిరుదం ఉంది. కాని, క్రీ.శ. 1180 లో కాణవయ్య దండనాయకుడు వెలనాటిపై దండెత్తి, ఆ రాజ్యాన్ని ధ్వంసం చేసినాడు. అంతటితో నెల్లూరు తెలుగు చోడులు విజృంభించినారు. క్రీ.శ. 1187లో నల్లనీర్తి నెల్లూరును పాలిస్తున్నాడు. నల్లనీర్తికే మనుమనీర్తి అని కూడ పేరు. ఈతని కుమారుడే చోడతిక్కన. నల్లనీర్తి తమ్ముడు తమ్మునీర్తి. నల్లనీర్తి భార్య నూంగమ తిరుప్పావై వసం, కాళహస్తి, నందలూరులలో దానదర్మాలు చేసేంది.

క్రీ.శ. 1180 ప్రాంతంలో తంజావూరు సింహాసనం ఆక్రమించిన మూడో చుళోత్తుంగ చాళుక్య - చోళుడు - చోళ వైభవాన్ని పునరుద్ధరించే సంకల్పంతో దిగ్భయ యాత్రలు సాగించినాడు. నెల్లూరు నేలుతున్న నీర్తిరాజాతని సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినాడు. కాని, అచిరకాలంలోనే స్వతంత్రులై కాంచీపురిపై దండెత్తి ఆక్రమించినాడు. శ్రీరంగం శాసనం ప్రకారం మూడో చుళోత్తుంగుడు తిరిగి కాంచీపురిని స్వాధీనం చేసుకుని, నెల్లూరు చోడులనుండి కప్పం వసూలు చేసినట్లు తెలుస్తున్నది. నల్లనీర్తి క్రీ.శ. 1205 లో మరణించి, అతని తమ్ముడు

తమ్మునీర్ది నీంహసనం ఎక్కినాడు. కాని, నల్లనీర్ది కుమారుడైన తిరుక్కాళ త్రి
దేవుడే (తిక్కన్న) యువరాజు

తమ్మునీర్ది పాలనకాలంలోనే రెండో రాజాదిరాజు చక్రవర్తి సహాయంగా
వృద్ధీశ్వరుడు పాకనాటిపై దండెత్తిరాడు కాని, నెల్లూరు యువరాజైన చోడ
తిక్కన మూడో కులోత్తుంగ చక్రవర్తి సాయంతో అతణ్ణి ఓడించి వధించినాడు.
ఈ విషయాన్నే కవితిక్కన తన నిర్వచనోత్తర రామాయణంలో చోడతిక్కనను
గురించి "శైశవలీలవాడె పటుశౌర్య దురందరుడైన చోడ పృథ్విశ సరేంద్రు
మస్తకము నేదైర కందుక కేళి సల్పడే" అని వర్ణించినాడు.

చోడ తిక్కన, (క్రి.శ. 1223-48)

నెల్లూరు తెలుగు చోడులందరిలో చోడతిక్కన స్తుతనీర్దుడు. ఈతని
కాలంలో ఈ వంశ అధికారం కావేరి వరకు విస్తరించి, దాక్షిణాత్య రాజకీయాల్లో
వారి కత్తిరి ఎదురులేకపోయింది చాళుక్య - చోళ చక్రవర్తులు బలహీనులై
సామంతులచేతి కీలుబొమ్మలయినారు. సామంతులైన పాండులు, హోయసాలలు
దక్షిణదేశ సార్యబొమ్మలైనా అరులు చాస్తున్నారు. చేదిమండలము (ఉత్తర
ఆర్కాటు జిల్లా) నేలుచున్న కొప్పెరుంజింగడనే పల్లవ (కాడవ) సామంతుడు
సాధ్యమైనంత అధికారం హస్తగతం చేసుకొని విజృంభిస్తున్నాడు. కొప్పెరుం
జింగనికి తిరుక్కోయిలూరు, నెండమంగళం కేంద్రాలుగా వుండేవి. ఈ రాజ
కీయ పరిస్థితులు తెలుగు చోడులకు మంచి అవకాశము కలిగించినాయి.

చాళుక్య-చోళ చక్రవర్తి మూడో రాజరాజు క్రి.శ. 1230 లో పాండులపై
దండెత్తడంతో అల్లకల్లోలం ప్రారంభమయింది మార వర్మ సుందర
పాండుడు చక్రవర్తి నోడించడమేగాక తంజావూరులో ప్రవేశించి పీఠాధిషేకం
జరుపుకున్నాడు చక్రవర్తి రాజరాజు హోయసాలల సహాయార్థమై వెళుతుండగా
మార్గమధ్యంలో అతణ్ణి కొప్పెరుంజింగడు బందీగా పట్టుకున్నాడు. కొప్పెరుం
జింగనికి సహాయంగా ఏరువమన్నీలు, అనియంక భీముడు చోళ మండలంపై
దండెత్తడానికి ఉద్యమిస్తున్నారు.

ఈ పరిస్థితిలో హోయసాల వీరనరసింహుడు, చోడతిక్కన కార్య
రంగంలో ప్రవేశించినారు. తిక్కన కాంచీపురం సమీపంలో బేరుండవర్గ
సహాయంతో అనియంక భీమునోడించి మరల్చడమేగాక చేదిమండలంలో
ప్రవేశించి కాడవపతి కొప్పెరుంజింగని నోడించినాడు వీరనరసింహుడు
పాండులను మహేంద్ర మంగళంవెంత నోడించినాడు తిక్కన, వీరనరసింహుడు
మూడో రాజచక్రవర్తిని నీంహసనస్థుని గావించినారు.

సోమేశ్వరుడు క్రి.శ. 1233 లో హోయసాల నీంహసనం ఆధిష్టించి
నాడు చోళ చక్రవర్తిని కీలుబొమ్మగా చేసికొనవలెనని ఈతని ఆశయం.

అందుచే సోమేశ్వరుడు పాండులపక్షం వహించినాడు. కొన్ని శాసనాల్లో అతనికి "పాండుకుల సంరక్షణదక్ష దక్షిణభుజ" అనే బిరుదం కన్పిస్తుంది. అయితే, చోళ మండలంలో హోయసాల ప్రాబల్యం పెరగడం చోడ తిక్కన సహించలేదు. ఇది ఇట్లుండగా క్రీ. శ. 1246 లో సింహాసనం ఎక్కిన మూడో రాజేంద్ర చక్రవర్తి తన వంశ ప్రతిష్ఠను పునరుద్ధరింప సంకల్పించినాడు. చాళుక్య - చోళ చక్రవర్తులలో మూడో రాజేంద్రుడే చివరివాడని చెప్పవచ్చు. ఈతడు పాండులపై దండెత్తి వారినోడించినాడు. చాళుక్య - చోళ పునర్విజృంభణ హోయసాల సోమేశ్వరునకు ఇష్టంలేదు. అందుచే నాతడు పాండులతో చేరి చక్రవర్తిపై కత్తిగట్టినాడు. ఈ సమయంలో చోడ తిక్కన నిస్సహాయుడైన చక్రవర్తితో చేరి హోయసాలను పాండులను కూడ ఓడించి చక్రవర్తికి శత్రుభయం తొలగించి 'చోళ స్థాపనాచార్య' బిరుదం ధరించినాడు. అతనికి తొందై మండలం సంక్రమించింది.

ఈ విషయ పరంపరలతో దక్షిణ దేశంలో తెలుగు చోడుల ప్రాబల్యం ఇనుమడించింది. చోడ తిక్కనకు కవి తిక్కన సోమయాజి కుటుంబం ఎంతో అండగా ఉండేది. కవి తిక్కన తాత భాస్కరుడు, తండ్రి కొమ్మన, పెదతండ్రి నీర్దన మంత్రి దండ నాయక రాష్ట్రవతులుగా చోడ తిక్కనను సేవించినారు. నీర్దనకు 'స్థాపితసూర్యవంశ వసుధాపతి' అనే బిరుదు ఉంది. చోడ తిక్కన బాషాభిమాని. 'ఆభినవభోజ' 'కవి సార్వభౌమ' అనే బిరుదులు అతని బాషాభిమానాన్నేగాక పాండిత్యాన్ని, కవితా సామర్థ్యాన్ని వెల్లడిస్తున్నాయి.

మనుమనీర్ది (క్రీ. శ. 1248 - 63)

చోడ తిక్కన కుమారుడు వీరగండగోపాల బిరుదంధాల్చిన రెండో మనుమనీర్ది కాలంలో నెల్లూరు చోడుల ప్రభ క్షీణించింది. మనుమనీర్దికి నలు వైపులా శత్రు ప్రమాదం పెరిగింది. విజయగండగోపాలుడనే తెలుగు చోడుడు నెల్లూరు రాజ్యంలోని దక్షిణ ప్రాంతాలను (చెంగల్వట్టు) ఆక్రమించి పాలిస్తూ మనుమనీర్దిని ఎదిరించినాడు. అతనికి హోయసాల సోమేశ్వరుడు, చాళుక్య చోళ చక్రవర్తి మూడో రాజేంద్రుడు అండగా నిలిచినట్లు కన్పిస్తుంది. విజయగండ గోపాలుని పూర్వ వృత్తాంతం తెలియదు. ఇదే సమయంలో పడిహారి తిక్కన బయ్యనలు మనుమనీర్దిపై విజృంభించినారు. శాసనాల్లో తిక్కన బయ్యనలని పుండగా సిద్ధేశ్వర చరిత్రలో అక్కన బయ్యనలని పుంది. వీరు మనుమనీర్ది దాయాదులై పుంటారు. మనుమనీర్దిని పారదోలి వీరు నెల్లూరు సింహాసనం ఆక్రమించినారు. ఇదే సమయంలో వైదంబాడీకుడైన రక్కెనగంగడు మనుమనీర్ది రాజప్రతినిధియైన గంగయసాహిణిని పారదోలి కడప ప్రాంతం ఆక్రమించినాడు.

ఈ విధంగా శత్రు పరివేష్టితుడై రాజ్యం కోల్పోయిన మనుమనీడ్డి గత్యం తరం లేక కాకతీయ చక్రవర్తి గణపతి దేవుని సహాయం ఆర్థించినాడు. నాటికే కాకతీయుల అధికారం వెలనాడు కమ్మనాడులలోనికి విస్తరించింది. చోడ తిక్కన కాలంలోనే నెల్లూరు రాజకీయాల్లో గణపతి జోక్యం కలిగించుకొన్నాడని, వెలనాటి పృథ్వీశ్వరుని సహరించడంలో చోడ తిక్కనకు గణపతి సాయబడినాడని ఒక అభిప్రాయం వుంది (శ్రీ మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మ). మనుమనీడ్డి తన శ్రేయోభిలాషి, మహామాత్యుడు, మహాకవియైన తిక్కనను గణపతి దేవుని చెంతకు రాయబారం పంపినాడు. తీరాంద్రంలో కాకతీయుల అధికారం నెం కొల్చడానికి గణపతి దేవునకు ఇది సదవకాశం. అందుచేత క్రీ. శ. 1254 ప్రాంతంలో గణపతి దేవుడు దక్షిణదేశ దిగ్గయ యాత్ర సాగించినాడు. వెలనాటి మూడోకులోత్తుంగుని వధించినాడు. మూడో రాజేంద్ర, హోయసాల సోమేశ్వర విజయగండగోపాల కూటమి పరియ్యారు దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో పరాజయం పొందింది. ఈ దండయాత్రలో సామంత బోజుడనే కాకతీయ సేనాని ప్రముఖ పాత్ర వహించినాడు. అనంతరం రక్కెన గంగను పారబోలి తిరిగి కడప ప్రాంతంలో గంగయసాహిణిని సామంత ప్రభువుగా నెంకొల్పడం జరిగింది. కాని, ఇందువల్ల మనుమనీడ్డి నీహాసనస్థుడయినప్పటికీ తన రాజ్యంలో చాలా భాగంతోపాటు స్వాతంత్ర్యం కోల్పోయి, గంగయసాహిణిలో సహా మనుమనీడ్డి కాకతీయ సామంతుడయినాడు.

ఇది జరిగిన అనంతకాలానికే మనుమనీడ్డికి, అద్దంకిసీమనేలే యాదవరాజు సారంగదేవునకు యుద్ధం జరిగింది. క్రీ. శ. 12వ శతాబ్ది మధ్యనుండి అద్దంకి రాజధానిగా 4, 5 తరాల యాదవరాజులు రాజ్య మేలినారు. వీరు మహారాష్ట్ర నుండి వచ్చినట్లు తెలుస్తున్నది. కాని, వీరికి దేవగిరియాదవులతో సంబంధమేమో తెలియదు. కాకతిరుద్రుని కాలంలో వంసవచ్చి కాకతీయసామంతులుగా అద్దంకిలో స్థిరపడి వుంటారు మనుమనీడ్డికి సారంగదేవునకు మధ్య కలహానికి కారణం తెలియదు. బహుశా సారంగదేవుడు తెలుగుచోడరాజ్యంపై దండెత్తి వుంటాడు. అతణ్ణి ఓడించి మనుమనీడ్డి నైన్యాలు ఆతని ఆశ్వుడళాన్ని సంగ్రహించినట్లు తిక్కన నిర్వచనోత్తర రామాయణంనుండి తెలుస్తుంది.

క్రీ. శ. 1260 ప్రాంతంలో కనిగిరిసీమలోని ఎర్రగడ్డపాడు అధిపతియైన కాటమరాజుకు మనుమనీడ్డికి పుల్లరిని గురించి యుద్ధం జరిగింది. తిక్కన సోమయాజి పెదతండ్రి కుమారుడైన ఖడ్గతిక్కన తన ప్రాణాలు దారవోసి మనుమనీడ్డికి విజయం చేకూర్చినాడు ఈ వృత్తాంతం కాటమరాజుకథగా బహుశా జనాదరణపొందింది.

ఇంతటితో మనుమనీడ్డి కష్టాలు తీరి గట్టెక్కలేదు. దాక్షిణాత్య రాజ కీయాల్లో పాండు్యులు విజృంభించినారు. మూడో రాజేంద్రచోడవక్రవర్తి, కొప్పె రుంజంగడు, విజయగండగోపాలుడు వారిసార్వభౌమత్వం అంగీకరించినారు. ఇంతటితో ఆగక జటావర్మ సుందరపాండు్యుడు నెల్లూరు రాజ్యం జయించాలని సరికల్పించినాడు క్రీ.శ. 1263 లో కొప్పెరుంజంగులను కాకతీయ రాజ్యం పైకి పంపి తాను స్వయంగా నెల్లూరుపై దండెత్తినాడు. మనుమనీడ్డి, కాకతీయ, హోయసాల, బాణరాజుల సహాయం అర్థించినాడు. కాని, ముదుగూరు యుద్ధంలో పీఠందరిసి జటావర్మ ఓడించినాడు. మనుమనీడ్డి ప్రాణాలు కోల్పోయినాడు. కాంచీ నాక్రమించి నెల్లూరు ప్రవేశించి, జటావర్మ వీరాభిషేకం జరుపుకున్నాడు.

మనుమనీడ్డి మరణంతో నెల్లూరు రాజ్యం వ్యక్తిత్వం కోల్పోయి కాకతీయ పాండు్య సేనలకు కదనరంగమై తరచుగా చేతులు మారింది. ముదుగూరు యుద్ధా నంతరం పాండు్యులకు సామంతుడుగ పీఠరాజేంద్రచోడుడు కొంతకాలం (క్రీ.శ. 1262-68) నెల్లూరు నేలినాడు అతణ్ణి తొలగించి కాకతీయులు నాగదేవ మహా రాజును సింహాసనం ఎక్కించినారు. ఇతణ్ణి ఇరుమడి తిరుకాళత్తిదేవుడు (రెండో తిక్కన) పారదోలి నెల్లూరు నాక్రమించినాడు. ఇతడు రెండో మనుమనీడ్డి కొడుకు. బహుశా ఇతనికి పాండు్యుల సహాయం లభించి వుంటుంది. పాండు్యుల సామంతుడైన విజయ గండగోపాలుడుకూడ తోడ్పడి వుండవచ్చు. రెండో తిక్కన తరువాత (క్రీ.శ. 1282) నెల్లూరులో మనుమ గండగోపాలుని పరి పాలన కన్పిస్తుంది. కాకతీయులపై తిరుగుబాటు చేసిన కాయస్థ మాండలికుడైన అంబయదేవుని సాయంతో నీతడు నెల్లూరు నాక్రమించి పాలించినాడు. అందు చేత రుద్రమదేవికాలంలో అంబయపై దాడిలో భాగంగా కాకతీయ సకల సేనాధి పతి అడివం మల్లు నెల్లూరుపై దండెత్తి మనుగండగోపాలుని సంహరించినాడు (క్రీ.శ. 1292). అనంతరం రెండో మనుమనీడ్డిపౌత్రుడైన రాజగండగోపాలుడు నెల్లూరురాజై పాండు్యులపక్షం వహించిపట్లు తెలుస్తుంది. అందుచే ప్రతాపరుద్రుడు దాతనిపై జోలినాయనింగారిని, కొణిదెనచోడుడైన మనుమ గండగోపాలుని పంపినాడు. రాజగండగోపాలుడు ఓడి, కాకతీయ సార్వభౌమత్వం అంగీక రించినాడు (క్రీ.శ. 1297). కాని, క్రీ.శ. 1310 ప్రాంతంలో మాలిక్ కఫూర్ తోడి యుద్ధంలో ప్రతాపరుద్రుడు ఓడిన సందర్భంలో రాజగండగోపాలుడు స్వతం త్రించినందున కాకతీయ సేనాపతి ముప్పిడి నాయకుడు, అతనికొడుకు పెద రుద్రసేనాని దండెత్తి రాజగండగోపాలుని ఓడించి పారదోలినారు. నెల్లూరు కాకతీయ రాజ్యాంతర్యాగమై రాజకీయ ప్రాధాన్యం కోల్పోయింది.

చోళ చాళుక్య యుగ విశేషాలు

పరిపాలన :

చాళుక్య - చోళయుగారంభంలో ఆంధ్రదేశం అంతా సామంతరాజుల పాలనలో వుండేది. క్రమంగా తెలంగాణ ప్రాంతంలో కాకతీయులు పశ్చిమ చాళుక్య సామంతులయినారు. సామంత రాజుల్లో వెలనాటి చోళులు, తెలంగాణ చోళులు స్పష్టమైనవి. తీరాంధ్రంలోని రాజులందరూ కొంతకాలం వెలనాటి ఆధిక్యాన్ని అంగీకరించారు. ఆంధ్రదేశం చిన్న చిన్న నాడులుగా విభజితమయింది. కొన్ని నాడులతో సంఖ్య జతపరచి చెప్పడం సంప్రదాయం. పాకనాడు 21000; వెలనాడును ఆరువేలనాడు అనేవాడు; వేంగి 14000, కొండవల్లి 300, పొత్తపినాడు, కోటచేళం, నతవాడి, కోనమండలం, కొలను విషయం సబ్బినాడు 2000 మొదలైనవి. ఈ సంఖ్యలు అనాడులోని గ్రామాల సంఖ్యను సూచిస్తుందని ఒక అభిప్రాయం. కాని ఇదమితంగా చెప్పలేము. ఇంచుమించు ప్రతి మండలానికి ఒక సామంతరాజ్యం ఏర్పడింది. వీరిలో చాలామంది వెలనాడు రాజులకు సామంతులుగా వుంటూ సమయం చిక్కినపుడు స్వతంత్రులవుతూ వుండేవారు. ఈ రాజులు తమ తమ రాజ్యాల్లో సర్వాధికారులే వీరి అస్థానాలు సార్వభౌమాస్థానానికి సమానాలు రాచరికం సప్రాంగసమన్వితం శాసనాల్లో మహామాత్య, అమాత్య, మంత్రి, ప్రధాని, ప్రేగడ, సందివిగ్రహి, సమస్తసేనాపతి, రాజాధ్యక్ష బాంధారు, కోష్ఠాగార, మహానియోగాధిపతి అనే ఉద్యోగుల పేర్లు కనిపిస్తున్నాయి. సాధారణంగా మహామాత్య పదవుల్లో కార్యఖర్గ దురంధరులైన బ్రాహ్మణులుండేవారు. చక్ర, చామర, ఆందోళికాదులు అధికార లాంఛనాలయినాయి. రాజ్యానికి విశిష్ట సేవ చేసినవారికి లాంఛనాలిచ్చి ప్రభువులు గౌరవించేవారు. ఆస్థాన ఉద్యోగం, ఆర్థిక భద్రతకేగాక సాంఘిక బౌద్ధత్యానికి గూడ సైనిక వృత్తి సాధనమయింది.

రాజ్యంలోని ముఖ్య బాగం స్థలం. రాకుడురుస్థలం, యశమదలస్థలం మొదలైన పేర్లు శాసనాల్లో కనిపిస్తున్నాయి గ్రామణి, తలారి గ్రామోద్యోగులు, రెడ్డి కులస్థులు గ్రామణి పదవులు నిర్వహించినారు. రెడ్డి నిర్వహించిన పదవినే 'రెడ్డికం' అన్నారు. కొన్ని గ్రామాలకు రెడ్డికం ఏర్పాటు చేసే పద్ధతి కూడ ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. కొన్ని సందర్భాలలో గ్రామస్థుల సమావేశాలు జరిగేవి. శాసనాలు మహాజనాలను పేర్కొంటున్నాయి. దానధర్మాది కార్యక్రమాలు రాజులు సయితం మహాజనాల సమక్షంలో చేసేవారు.

తరచుగా యుద్ధాలు జరిగినందున ప్రతి చిన్న రాజ్యము పెద్ద సైన్యాన్ని పోషించింది. సైనిక సహాయం చేయడం, ప్రభువుల యుద్ధాల్లో పాల్గొనడం సామంతుల విధి. కోట, హైహయ, కొండపడమటి రాజ్యాల సైన్యాలు వెలనాటి

రాజుల యుద్ధాల్లో పాల్గొన్నాయి. వీరందరూ చాతుర్య - చోళ సార్వభౌముల పక్షాన యుద్ధాలు నిర్వహించినారు. నైసికులకు, సేనాపతులకు గ్రామాలు అరణంగా ఇవ్వడం ఎక్కువయింది. నాటి దుర్గాలు చాలవరకు స్థలదుర్గాలే. యుద్ధాల్లో ఆశ్చర్యదాతి దళాలకే ఎక్కువ ప్రాధాన్యం ఉంది. ఎద్దులను, ఒంటెలను కూడ బహుశా భారవాహనాధనాలుగా ఉపయోగించేవారు. కుంత, ఖడ్గ, దనుర్పాజాలు ప్రధాన ఆయుధాలు. బ్రహ్మనాయని ఇంటి పేరు 'కుంతాల'. కారెంపూడి యుద్ధంలో నలగాముని (నాయకురాలి) పక్షం దనుర్పాజాలపైన, మరిదేవుని (బ్రహ్మనాయని) పక్షం కుంతాలపైన ఆధారపడినట్లు కన్పిస్తున్నది. నలగాముని విజయం కుంతాలపై విల్లంబులు సాధించిన విజయమే యుద్ధ ప్రారంభంలో భైరవుని ఆరాధించేవారు. యుద్ధ సమయంలో నైసికులకు వీరావేశం ఎక్కువగా ఉండేది, ధక్కి, ధంగుర, పటహాది వాద్యాలు మోగించేవారు. విజేతలు శత్రు శిబిరాలను దోచడం, శత్రు రాజ్యంలో ప్రవేశించి వల్లెలు పట్టడాలు దోచి వరకు రామ ప్రీతిచేయడం సర్వ సాధారణం. 'మార్జవాడిదవదావానల' 'బుద్ధకుల కుద్దాల' 'నీర్దేవీచీడులిహరిణ మృగేంద్ర' 'చౌడరాయ చాణూరమురాంతక' 'కాకతి ప్రోలసిద్ధహన' అంటూ నాటి రాజులు సగర్వంగా ధరించిన బిరుదులు వారి క్రౌర్యాన్ని, శత్రునిర్మూలనలో వారు పొందిన ఆనందాన్ని సూచిస్తున్నాయి.

ఆరిక పరిస్థితులు :

ఉపరిభ్యములైన పరిమిత ఆధారాలనుబట్టి తీరాంధ్రంలో ప్రజానీకానికి వ్యవసాయమే ముఖ్య వృత్తి. దానికి అనుబంధంగా పశుపాలన సాగింది. గొర్రెల పెంవకం ఎక్కువగా కన్పిస్తుంది గ్రామాలను అరణంగా పొందినవారు - జిల్లా బోయని సోదరుడు నారప.డివిలో వలె తోటలువేసి చెరువులు తవ్వించి వాని అభివృద్ధికి పాటుపడినారు. పలుప్రాంతాల్లో మంచినీటికి, నేద్యపునీటికి చెరువులే ముఖ్య ఆధారమైనట్లు కన్పిస్తుంది. వరి, చెరకు, జొన్న, పత్తిపంటలు ఎక్కువ. మామిడి, కొబ్బరి ఆకు, పోకతోటలు పెంచేవారు. నేల సారవంతమైనందున పంటలు పుష్కలంగా పండి దేశం సుభిక్షంగా వుండేది. చందోలు నగరం 'మంటికడవ నులక మంచంబు పూరిల్లు' లేనంత మహదైశ్వర్యంతో తులతూగినట్లు మంచన కవి వర్ణించినాడు. పెదగంజాం, కడవకుదురు, వాయందుద్రు, కురవాడ మొదలైనచోట్ల ఉప్పుకొట్టార్లు ఉండేవి. ఉప్పు మీద కూడ పన్ను వుండేది. కోమట్లు, పెక్కండ్లు అనే పేర సంఘంగా ఏర్పడి వాణిజ్యం జరిపేవారు. దేశ రాజకీయ అనైక్యము, తరచుగా జరిగిన యుద్ధాలు పరిశ్రమల వాణిజ్య అభివృద్ధికి అంతరాయాలయినాయని చెప్పవచ్చు. రాచనగరు సరుకులు సరఫరా చేసే నెట్లు ప్రత్యేకించివుండేవారు. ప్రతి సామంత రాజ్యము నాణేలు ముద్రించింది. వెలనాడు శాసనాల్లో జయమాడ, బిరుదుమాడ, బామరమాడ, కులోత్తుంగ

గద్యాణములు, త్యాగి పద్యము, చిన్నము, రూకల పేర్లు కన్పిస్తున్నాయి మాడకు పది రూకలయినట్లు బాపట్ల దేవాలయ శాసనం సూచిస్తున్నది. మాడ బంగారు నాణెము, రూక వెండి నాణెము అయివుంటాయి

సాంఘిక పరిస్థితులు :

సామాజిక పరిస్థితుల అనుసరించి ఈ యుగం ఇంచుమించు చాతుర్య యుగానికి అనుబంధమే. సమాజంలో అష్టాదశవర్గాలు కుదురుకున్నాయి. రాజకీయాల్లో బ్రాహ్మణుల ప్రాబల్యం క్షీణించింది. అయితే, నందూరు కొట్టరువు కుటుంబాలవంటివారు ప్రముఖ పాత్ర వహించారు. చతుర్థాశ్వయులు రాజస్థానాల్లో ప్రాబల్యం వహించినారు. పాలకులలో చాలాభాగం చతుర్థాశ్వయులే; రాజకీయ అనైక్యం, పరస్పర యుద్ధాలు సమాజంపై బలమైన ప్రభావం ప్రదర్శించినాయి. ఇవి కారణంగానే ప్రధాన వర్గాలలో ప్రాంతీయ విభేదాలు (నాడీ భేదాలు) ఏర్పడి నాయి. అమరావతీ శాసనం ఒకటి “రాజిత కీర్తులర్జియకరంబున కమ్మ కులో ద్భవుల్ భరద్వాజమునీంద్ర గోత్రజాలు.....వారిలోసత్పురుషమాన్యుడు భూసుర వంశ శేఖరుండన నుదయించె చెన్నయ” అంటూ కమ్మనాటి బ్రాహ్మణులను ప్రస్తావిస్తున్నది. అదేవిధంగా ఆరువేలనాటి, వేగినాటి, ములికినాటి మొదలైన శాఖ లేర్పడి వుంటాయి. ఆరువేల బ్రాహ్మణులు ముఖ్యంగా రాజోద్యోగాలు నిర్వహిస్తూ నియోగులయినారు. ఇతరులు ప్రధానంగా వైదికవృత్తులవలంబించి వుంటారు. అదేవిధంగా బాపట్ల శాసనం కమ్మవైశ్యులను పేర్కొంటున్నది. కూద్రవర్ణంలో కూడ, ముఖ్యంగా వ్యవసాయం వృత్తిగా ఉన్న కాపుల్లో కమ్మ, వెలమ, రెడ్డి తెగలేర్పడినాయి. కమ్మ, వెలమ కురాలు కమ్మనాడు, వెలమనాడు పంటకాపులే. ‘రెడ్డి’ మొదట్లో ఉద్యోగనామమై (రాష్ట్రకూట) క్రమంగా కాపుల్లో ఒక శాఖ పేరుగా స్థిరపడిందని చారిత్రకుల అభిప్రాయం. కాని ప్రాచీన రట్ట తెగనుండి రెడ్డి వదం వచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది

పాలకవర్గంలో వర్ణ సాంకర్యం ఎక్కువగా కన్పిస్తుంది ప్రతి చిన్న రాజవంశము వివాహ సంబంధాల ద్వారా తన రాజ్యాన్ని పదిలపరచుకోవాని కాంక్షించడం, సైనికోద్యోగం ఆర్థిక సాంఘిక ఉన్నతికి సాధనం కావడం ఇందుకు కారణాలు. క్షత్రియులైన హైహయలు చతుర్థాశ్వయులైన వెలనాటిబోడులతో బంధుత్వం చేసినారు. వెలనాటి ఆస్థానంలో బోయలు ఉన్నతోద్యోగాలు నిర్వహించారు. కామ చతుర్థాశ్వయులమని, దుర్జయులతో సమాన హోదా వున్న వారమని చెప్పుకున్నారు జిల్లాబోయడు, అతని అన్న సైనికోద్యోగులై, అయ్య వంశానికి మూలపురుషులై తరువాతి రాజవంశాలతో వివాహసంబంధాలు చేసినట్లు కన్పిస్తుంది రెడ్డి, వెలమ, కమ్మ కురాలు భూస్వాములుగా బలవంతులై పాలక

వర్గీయమైనారు క్రమంగా పలమ, రెడ్డి కులాలమధ్య అధికార ప్రాబల్యానికై పోటీ ప్రారంభమయింది. ఆ పోటీలో ప్రథమ మట్టమే పలనాటి యుద్ధం.

మత పరిణామాలు :

జైన మతం రాయలసీమ, తెలంగాణా ప్రాంతాల్లో అక్కడక్కడ కన్పించినా ఆంధ్రదేశంలో బౌద్ధం ఆడుగంటింది. పండితారాధ్యుని జీవిత చరిత్ర వల్ల చందోలు ప్రాంతంలో బహుశా నేటి బుద్ధాంలో బౌద్ధులున్నట్లు తెలుస్తుంది. అమరావతి శాసనంలోని “చైత్యమత్యున్నతంయత్ర నానాచిత్రసుచిత్రతం” అనే వాక్యాన్ని బట్టి నాటికి దానృకటక మహాచైత్యం నవ్వం కాలేదు కాని, బుద్ధుడు విష్ణు మూర్తి అవతారంగా మాత్రమే పూజలందుకొన్నట్లు అమరావతి, కరీంనగర్, బెక్కెల్లు శాసనాలు చెబుతున్నాయి. త్రిపురాసురులను వంచించి విష్ణుమూర్తివే వారి నిర్మూలనకు కారణమైన మాయావి బుద్ధుడనే కథ ప్రచార మయింది. ఈ విధంగా నామమాత్రావశ్యమైన బుద్ధారాధన పండితారాధ్యుని తీవ్రవాదశైవ ప్రచారపరితంగా అంతర్హితమయింది.

ఆంధ్రదేశంలో శైవానికి ప్రజాదరణ ఎక్కువ. కాని, రామానుజుని ప్రచారంతో కలిగిన సూతనోద్రేకంతో వైష్ణవం శైవంలో పోటీ పడింది. చాళుక్య - చోళ యుగంలో పెక్కు ద్రావిడ వైష్ణవ కుటుంబాలు ఆంధ్రదేశం వివిధ ప్రాంతాల్లో స్థిరపడినాయి. కొమ్మన మంత్రి ముమ్మైరెండు శ్మేత్రాల్లో విష్ణు ప్రతిష్ఠలు చేసేసట్లు కేయూరబాహు చరిత్ర చాటుతున్నది. శైవ వైష్ణవాలు రెండింటిను ‘దీక్షాదారణ’ ఉంచి. శివదీక్షలో రుద్రాక్ష, విఘ్నేశ, గురుపాదోదకం ప్రదానాంశాలు. భిన్నశైవ శాఖల మధ్య దీక్షావిధిలో వ్యత్యాసం ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. క్రీ. శ. 7వ శతాబ్దినాటి శాసనంలో ‘శివమండల దీక్ష’ ప్రసక్తి ఉంది. సన్నెచోడుడు ‘పాశువతదీక్ష’ పేర్కొన్నాడు. వీరశైవదీక్ష వీనికి భిన్నమై యుండవచ్చు. వైష్ణవదీక్షలో చక్రాంకితాలు, పుండరీకారణ, ఉచ్చిష్టభోజనం, దాస నామదారణ, ఏకాదశీవ్రతం వ్రతానాంశాలు. “నాయుడెంగిలి పెట్టినగుటాటుచేసె ననుచు మీ వారునన్నాడంగజాతు” రంటు బ్రహ్మనాయు దొకభక్తునితో అంటాడు. శైవవైష్ణవాలు రెండింటిను ఈయుగంలో తీవ్రవాద ఉద్యమాలు బయలుదేరినాయి.

శంకరాచార్యులచే వరాజితులైన కాపాలికులు పూర్తిగా అంతరించ లేదు. శివుని మహావ్రతిగా నన్నెచోడుడు వర్ణించినాడు. కాపాలికవ్రతమే మహావ్రతం. శ్రీశైలం, ఆరింపురం, బెజవాడ, పితాపురం మొదలైనవి శక్తి పూజా కేంద్రాలుగా కూడ ఉండేవి.

ఈ యుగంలోనే కర్ణాటకంలో బసవేశ్వరుడు క్రీ. శ. 1100-70) వీరశైవోద్యమం ప్రారంభించినాడు. వాస్తవానికి వీరశైవం బసవేశ్వరునికంటే ప్రాచీనమని, అతనికి పూర్వులైన ఏకాంతరామయ్య, శ్రీపతివండితులే వీరశైవ సిద్ధాంతాలను

ప్రచారం చేసినారని సంప్రదాయం. శివాదిక్యాన్ని నిరూపించడానికి ఏకాంత రామయ్య తల కత్తిరించుకొని తిరిగిపొందినాడట; శ్రీపతి ఆంధ్రదేశంలోని పండితశ్రయంలో ప్రథముడు; విజయవాడవాసి; అనంతపాలయ దండనాథుని కొలువులో నిప్పును ఉత్తరీయంలో ముడిచి శివుని ఆదిక్యాన్ని చాడినాడట. బసవేశ్వరుడు వీరశైవానికి నిర్దుష్టరూపంకల్పించి ప్రజాదరణ సాధించినాడు. శివుడే పరదైవమనే బావము లింగదారణ, భక్తిసాధనంగా లింగ అంగ సమైక్య సాధన వీరశైవంలోని ప్రాధానాంశాలు అలయ పూజావిధానంతో సహా కర్మకాండలను వర్ణదర్శాలను వీరశైవులు తీవ్రంగా ఖండించారు. జైన బౌద్ధాలలోని నైతికవర్తన, సాంఘిక సమత్వము, పౌరాణిక మతంలోని భక్తిని బసవేశ్వరుడు వీరశైవంలో సమన్వయం చేసినాడు. వీరశైవాన్ని ఆగమాంతము అన్నారు. వైదిక క్రతుకాండపై వేదాంతం(ఉపనిషత్తుల)వలె పౌరాణిక సత్కర్మకాండపై ఆగమాంతం తిరుగుబాటునిచెప్పవచ్చు.

విషాదకర పరిస్థితుల్లో బసవేశ్వరుడు మణింపడాన్ని ఒట్టి అతని ఉద్యమం సాధించిన విజయం అనుమానాస్పదం. ఆంధ్రదేశంలో స్వల్పంగా క్రిందివర్గాలలో మిసహాయింది వీరశైవం జనాదరణ పొందలేదు. బసవేశ్వరుని సమకాలికుడైన మల్లికార్జున వండితార్యుడు ప్రత్యేకమైన శైవం ప్రచారం చేసినాడు. “భక్తి మీదే వలపు బ్రాహ్మ్యంబుతో పొత్తు బాయలేనునేను బసలింగ”అని వండితుడన్నాడని ప్రతీతి భక్తి, వైదిక వద్దతులు, పాశుపత నూత్రాలు, నాయనాయం బోధనలు వండితుని విధానంలో సమన్వయమయినాయి. మల్లికార్జునుడు దేశాటన చేస్తూ జైనబౌద్ధాలను నిర్మూలించి శైవ ప్రచారం సాగించినాడు. అతని సిద్ధాంతాలే ఆరాధ్య విధానంగా రూపొంది ఆంధ్ర కర్ణాటక దేశాల్లో అగ్రవర్గాలలో వ్యాప్తి చెందినాయి.

రామానుజాచార్యులు క్రింది వర్గాలకు వైష్ణవ దీక్ష నిచ్చినాడుగాని వర్ణ వ్యవస్థను ఖండించలేదు. పల్నాటి బ్రహ్మనాయుడు మాత్రం బసవేశ్వరుని అనుకరిస్తూ వర్ణవ్యత్యాసాలను నిరసించిన వీరవైష్ణవాన్ని ప్రచారం చేసినాడు. అతని ప్రచారం వల్లనే ఆంధ్రదేశంలోని పంచముల్లో దాసర్ల సంఖ్య హెచ్చింది. బ్రహ్మన్న వర్ణాంతర వివాహాలను, చాపకూడును ప్రోత్సహించినాడని, మాచర్ల చెన్నకేశవ దేవాలయంలో పంచములకు ప్రవేశం కలిగించినాడని జనశ్రుతి. ఇంతటి విప్లవాత్మక సంస్కరణలు నాటికి అపూర్వములే! కాని, బ్రహ్మన్న కుటుంబసభ్యులే వాటిని హద్దించ లేకపోయినారు. ఒక చాటు పద్యం పల్నాటి యుద్ధకారణాల్లో చాపకూడును పేర్కొంటున్నది. వాస్తవానికి పల్నాటి యుద్ధం సంప్రదాయ ప్రియత్వానికి సంస్కరణ ప్రయత్నానికి మధ్య సంఘర్షణ. ఆందు సంప్రదాయమే విజయం పొందింది. సంస్కరణోద్యమానికి అడ్డుకట్టపడింది.

వీరశైవ, వీరవైష్ణవ పరాజయంతో కాఖావిభేదానికి అతీతమై సంప్రదాయ సిద్ధమైన స్మార్తమతానికి ప్రోత్సాహం లభించింది. స్మార్త ఉద్యమానికి ఒక విధంగా తిక్కన మహాకవి నాయకుడని చెప్పవచ్చు. మహేశ్వరాంఘ్రి కమలదానైక శిలుడైన మహాభక్తుడయిన తిక్కన యజ్ఞం చేసిన సోమయాజి! “శివాయ విష్ణుమాపాయ శివరూపాయ విష్ణవే” అని చాదసవాడు. స్మార్త మతానికి జీవమైన ఆద్యైత దర్శ ప్రచారమే ఆశయంగా మహా భారత ఆంధ్రీకరణకు పూనుకున్నాడు తిక్కన. క్రమంగా తీవ్రవాద మతశాఖలు క్షీణించి, ప్రజల్లో స్మార్త సమన్వయ భావాలు పాదుకొనసాగియాయి.

కళలు, పారస్వతం :

భక్తి ప్రధానమైన మతశాఖలు ప్రచారమైనందున దేవాలయ నిర్మాణం వివిధంగా సాగింది. నాటి రాజ్యాంశాలే ఈ యుగ ఆలయాలు సయితం అల్ప ప్రమాణం ఉన్నవే; స్థావర శిల్పాలకు ప్రత్యేక ప్రాముఖ్యం ఉన్నవి కావు. ఆలయాలకు అనుబంధంగా తటాకాలు, తోటలు ఉండేవి. ఇవి అన్నీ పుణ్య సాధనములైన సప్త సంతానాలలోనివే. పెద్ద ఆలయాల్లో మఠాలు ఉండేవి. దేవాలయాల్లో అంగరంగ భోగాలతో పూజలు, సంవత్సరం పొడవునా ఉత్సవాలు జరిగేవి ఉత్సవాలన్నింటిలో ‘తిరునాళ’ ప్రధానమయి దూర గ్రామాల నుండి సయితం జనాన్ని ఆకర్షించేది.

ఆలయాలు, రాజస్థానాలు సంగీత నృత్యకళలకు కేంద్రాలయినాయి. పల్నాటి వీరచరిత్ర సన్నాయిజోళ్ళు, కంకిణి, మురళి, ముఖవీణ, రుంజ, చేగంట, చిరుగంట మొదలైన వాద్యాలను పేర్కొంటున్నది. అదే గ్రంథం నుండి తరతరకాత్ర సమ్మతమైన భిన్ననాట్య పద్ధతులను గురించి తెలుస్తున్నది.

చాళుక్య యుగంలో ప్రారంభమైన ఆంధ్ర సార్యత మహాఉద్యమం పురోగమించసాగింది. చాళుక్య - చోళ యుగం నాటి తెలుగు శాసనాలు చాలా భాగం వద్యాలలో ఉన్నాయి. ప్రతి వద్య శాసనం ఒక చిన్న ఖండకావ్యం. “తలపు సదర్పిభావమున తద్గతసూక్తుల గూడ వర్ణనల్ గొలుసుగొనంగ వ్రావడులు గోరిన భంగిక వచ్చిముట్ట గోమలగతి దేశి మార్గములు ముట్టువడన్ గవనంబులొప్పు నాడు్యలక్ష్మియజెప్పనేరె సృపదుర్బటి భీమయ వండిడిమ్మహిన్” అనే చేబ్రోలు శాసన వద్యాన్ని బట్టి నాటి సాహిత్య పరిశ్రమ స్వభావాన్ని గురించి, నాడు తెలుగులో మార్గ, దేశి కవితారీతులున్నవని తెలుస్తున్నది. నన్నెచోడుడు సయితం ఉత్తమమార్గ సత్కవిశ్వరుడను దేశి సత్కవులను సంస్తుతించినాడు.

నన్నెచోడుడే ఈ యుగకవులలో అద్భుతం. తెలుగుభాషలో తెలిసినంత వరకు ఈతడే మొదటిరాజకవి; కవిరాజశేఖర బిరుదాంబితకుడు. నన్నెచోడుని కుమారసంభవంలో కన్నడ భాషా సాహిత్య సంప్రదాయం ప్రభావం ఎక్కువ. ఈతని కాలాన్ని గురించి పెక్కువాదాలున్నాయి. నన్నయకు పూర్వ్యుడని కొందరు,

సమకాలికుడని కొందరు, తిక్కనకు ఆనంతరీకుడని మరి కొందరు వాదించినారు. తిక్కన ఆనంతరం తెలుగుచోడుల్లో నన్నెచోడుడు కన్పించడు. నన్నయకు పూర్వం క్రీ.శ. 950 ప్రాంతం వాడనే వాదంతోకూడ బలంలేదు. నన్నెచోడుని దైవము, గురువు, ప్రభువు ముగ్గురూ మలినామాంకితులేనని కుమారసంభవం నుండి తెలుస్తున్నది. దైవము శ్రీశైల మల్లికార్జునుడే; క్రీ.శ. 930 ప్రాంతంలో వేములవాడనేలే రెండో అరికేసరి శాసనాల్లో మల్లికార్జున శివయోగి కన్పిస్తున్నాడు. అదేకాలంలో తూర్పు చాళుక్యరాజు యుద్ధమల్లుడున్నాడు. వీరు నన్నెచోడుని గురువు, ప్రభువునని, క్రీ.శ. 950 ప్రాంతంలో పొత్తపి నేలిన బలియచోడుడే నన్నెచోడుని తండ్రి చోడబలియని ప్రైవాదం సారాంశం వేములవాడ చాళుక్యుల గురువే నన్నెచోడుని గురువనడంగాని రాష్ట్రకూట సామంతుడైన యుద్ధమల్లుడే ఆతని ప్రభువు అనడంగాని సమంజసంకాదు. బలియచోడుని చోడబలిగా గుర్తించడంకూడ చాలమందికి అంగీకారం కాదు. క్రీ.శ. 1140 ప్రాంతానికి చెందిన పెదచెరుకూరు శాసనంలోని చోడబలి, నన్నెచోడులే కుమారసంభవంలోని వారని చరిత్రకారులు చాలమంది అంగీకరిస్తున్నారు. ఈ శాసనంలోని తరాలను లెక్కించినప్పుడు నన్నెచోడుడు క్రీ.శ. 1120 లో జీవించివున్నట్లు తెలుస్తున్నది. క్రీ.శ. 1115 నాటి కొప్పరం శాసనంలో కన్నరచోడుడు ఆతని సోదరుడైన చోడబలి వారికులగురువైన మల్లికార్జునుల ప్రసక్తి ఉంది. ఈ మల్లికార్జునుడే నన్నెచోడుని గురువై వుంటాడు ఇదేకాలంలో ఆంధ్రదేశంలో అధిక భాగం కల్యాణి చాళుక్య చక్రవర్తి త్రిభువనమల్ల ఆలో విక్రమాదిత్యుని సార్వభౌమత్వంలో ఉంది. అతడే నన్నెచోడుని ప్రభువని చెప్పవచ్చు. అయినచో కుమార సంభవ రచన క్రీ.శ. 1120-1125 మధ్యకాలంలో జరిగివుంటుంది. నన్నెచోడుడు షష్ఠ్యంతములు మొదలైన సంప్రదాయాలు ప్రారంభించడమేగాక తెలుగులో అష్టాదశ వర్ణనంతో కూడిన కావ్యపరింధ శైలికి ఆద్యుడయినాడు.

తరువాత చెప్పదగిన కవి మల్లికార్జున పండితారాధ్యుడు. నన్నెచోడుడు శివ కవులలో చేరినప్పటికీ సాహిత్యాన్ని శైవమత ప్రచార సాధనంగా చేసిన మొదటి కవి మల్లికార్జునుడే. భవా, శివా అనే భిన్నమకుటాలతో నాల్గవందలకు పైగా కంద పద్యాలున్న ఆతని 'శివతత్వసారాన్ని' శతకంగానే పండితులు గుర్తిస్తున్నారు. అందుచే తెలుగులో శతక ప్రక్రియకు శ్రీకారం చుట్టిన ఘనత పండితునిదే.

చాళుక్య - చోళ యుగ కవులలోనేగాక తెలుగు కవులందరిలో తిక్కన సోమయాజి అగ్రగణ్యుడని పండితుల అభిప్రాయం. తిక్కనది కవి పండిత కుటుంబం. పితామహుడైన భాస్కర మంత్రి సారకవితాభిరాముడు. భాస్కర మంత్రియే భాస్కర రామాయణ కర్తయనే కొందరి వాదానికి తగిన సాక్ష్యాధారం లేదు. కాదంటే తెలుగు పద్యకావ్యంగా రచించిన కేతన తిక్కన పెద

తండ్రి అయివుండవచ్చు తిక్కన మహామంత్రి, మహాకవిమూలమే కాదు. ఆతడొక సాంస్కృతిక మహోద్యమం. నాటి మత పరిణామాల్లో ఆతని పాత్రను పరిశీలించినాము; సాహిత్యరంగంలో నైతం విశిష్టమైన పాత్రను నిర్వహించినాడు. తిక్కన సహజ సారస్వత వ్యక్తిత్వం ఆతని మొదటి రచనయైన నిర్వచనోత్తరరామాయణంలో ప్రతిబింబిస్తుంది. ఇది మనుమనీధికి అంకితం; ఇందులో తాను ఉభయ కావ్య ప్రౌఢిబాదించు శిల్పములో పారగుడనని, 'కళావిదుడ'నని సగర్వంగా చెప్పుకున్నాడు దృశ్య శ్రవ్యకావ్యాలే ఉభయకావ్యాని అన్నవచ్చు. 'కవివాగ్దండ'మనే లక్షణకావ్యాన్ని కృష్ణకతాన్ని తిక్కన వ్రాసినాడనే ప్రతీతి ఉంది కాని, తిక్కన రచించిన దృశ్య(నాటకం) కావ్యాలు ప్రసక్తి ఎక్కడా కన్పించదు. అయినా, తిక్కన రచనలో నాటకీయత అధికం అని అందరూ అంగీకరించిన విషయమే. నిర్వచనోత్తరరామాయణాన్ని నన్నయవలె తిక్కన సంస్కృతశ్లోకంతో ఆరంభించినాడు. ఆ కావ్యం పేరులోనే కవిత్వంలో తిక్కనకు ఉన్న అభిప్రాయం వ్యక్తమవుతుంది. క్రమంగా నాటిపండితులు ఆతని దృక్పథాన్ని మార్చినాయి. ఆంధ్ర జాతీయాభిమానంతోపాటు సమకాలిక విలువలకు అనుగుణమైన సామాజిక స్పృహ ఆతనిలో కన్పిస్తుంది. సంస్కృతోక్తి చమత్కారప్రియత్వాన్ని వీడి మార్గదేశికవితానీతులకు వారధిగా సమన్వయమార్గంలో కొత్తశైలిని రూపొందించిన కవిబ్రహ్మయై, ఉభయకవి మిత్రుడయినాడు. ఈ కొత్త సంప్రదాయంలో ఒక కవి కుటుంబాన్నాతడు ప్రోత్సహించినట్లు కన్పిస్తుంది ఆతని శిష్యుల్లో కేతన రచించిన దశకుమార చరిత్రకు కృతిపతియై ఆతనికి 'అభినవ దండి' బిరుదం ఇచ్చినాడు; బోజరాజీయకర్త అనంతామాత్యుని తాతయైన బయ్యనను 'భవ్యభారతి' అనే బిరుదంతో గౌరవించినాడు. చివరకు హరిహరమూర్తికి అంకితంగా 'ఆంధ్రావళి మోదముంబొరయునట్లు' మహాభారత ఆంధీకరణం పూర్తి చేసినాడు. ఉత్తరదిశనుండి కాకతీయులు చేస్తున్న రాజకీయ సమైక్య సాధన కృషికి బలంగా దక్షిణాదినుండి తిక్కన సాగించిన సాంస్కృతిక సామరస్య ఉద్యమం ఆంధ్రుల్లో జాతీయ చైతన్యోదయానికి దోహదం చేసింది.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Arudra	సమగ్ర ఆంధ్రసాహిత్యం I, II
2. Krishna Rao, B. V.	The Eastern Chalukyas
3. Lalitamba, K.	Virasaivism in Andhra
4. Sastri K.A.N.	The Cholas
5. Somasekharasarama, M.	ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వము
6. Srinatha	పల్నాటి పీఠచరిత్ర

కాకతీయ యుగము

ఆంధ్రుల చరిత్రలో కాకతీయులకాలం చాల ముఖ్యమైన ఘట్టం. కొందరు దీన్ని స్వర్ణయుగం అనడం కూడ కద్దు శాతవాహనుల అనంతరం ఆంధ్ర దేశాన్ని జాతినీ సమైక్యం చేసి, ఏకచక్రాధిపత్యం కిందికి తెచ్చిన హైందవ రాజవంశీయులు కాకతీయు లొక్కరే. నాటివరకు బలంగా ఉన్న వేంగి, వెలినాడు, పాకనాడు, రేవాడు అనే ప్రాంతీయ రాజకీయాధిమానాలు తొలగించి, ఆంధ్రత్వానికి సమగ్రమైన రూపం దిద్ది, జాతీయ ఐక్యాన్ని సాధించింది కాకతీయులే. వారి కాలంలోనే ఆంధ్ర, త్రిలింగ వదాలు సమానార్థకాలై, దేశవరంగా జాతివరంగా ప్రచారమయినాయి. కాకతీయులు ఆంధ్ర దేశాధీశ్వర బిరుదం ధరించినారు. వారి రాజధానియైన ఓరుగల్లు ఆంధ్రనగరి. ఆంధ్ర బాషకు ఆదరాధిమానాలు అధికం కాజొచ్చినాయి. అనేక మతసాంఘిక పరిణామాలు జరిగి, ఆంధ్ర సమాజం నేటి రూపం ధరించింది. ప్రాంతీయాధిమానాలు విస్మరించి, ఆంధ్రజాతీయోజ్జీవనానికై ఆంధ్రులు కాకతీయ యుగంలో కృషి సల్పినారు. ఆంధ్రుల చరిత్రలోనేగాక యావద్భారత చరిత్రలో కాకతీయులు గణనీయమైన పాత్రను నిర్వహించినారు. ఉత్తర భారతంలో రాజపుత్రులవలె దక్షిణాన తురుష్క సేనావాహనుల నరికట్టి, హైందవ స్వాతంత్ర్య సంస్కృతులను రక్షించడానికై కాకతీయులు తమసర్వస్వాన్ని ధారపోసినారు. వారి దేశభక్తి, స్వాతంత్ర్య దీక్ష వారి అనంతరం ఆంధ్రదేశాన్ని పాలించిన రెడ్డి, విజయ నగరాధీశులకు ఆదర్శమై, దక్షిణాపథంలో హైందవసంస్కృతి రక్షణకై వారిచే కంకణం ధరింపజేసినాయి.

పంశం పుట్టుపూర్వోత్తరాలు :

కాకతీయులు కూడా చాళుక్యులవలె కర్ణాటక నుండి ఆంధ్ర దేశానికి వచ్చి స్థిరపడినవారే. వారిని గురించిన మొదటి ప్రస్తావన తూర్పు చాళుక్య రాజాదానార్థపుని మాగల్లు శాసనం (క్రి.శ. 950) లో ఉంది. ఈ శాసనం గుండియరాష్ట్రకూటుని ప్రప్రొత్తుడు కాకత్య గుండ్యనగా పేర్కొంటున్నది. గుండియకొడుకు ఎరియరాష్ట్రకూటుడు. అతని కొడుకు వేతియ. ఈ వేతియ కొడుకైన కాకత్య గుండ్యనకు కాకతీయులకు సంబంధం లేదేమోనని చరిత్రకారులు

చీరకారం అనుమానించినారు. బయల్పడిన బయ్యారం చెరువు శాసనం ఆ అనుమానాన్ని నివృత్తి చేసింది. ఈ శాసనాన్ని గణపతి దేవుని చెల్లెలు మైలాంబ (క్రీ.శ. 1250) ఇచ్చినది. బయ్యారం శాసనం అందలి వంశ వృక్షంలో ఆద్యుడైన వెన్నకూపతి వంశస్థులే కాకతీయులయినారని పేర్కొంటున్నది. వెన్నకూపతి సంతతిలోని ప్రథముల పేర్లు మాగల్లు శాసనంలోని మొదటి నాలుగు పేర్లు ఇంచుమించు ఒకటే. మాగల్లు శాసనంలోని మొదటి ఇద్దరికి 'రాష్ట్రకూట' బిరుదం ఉంది. వీరిలో గుండయ రాష్ట్రకూటుడు వల్లభేశుని సేనాని అని కూడ మాగల్లు శాసనం చెబుతుంది. కాబట్టి, కాకతీయులు రాష్ట్రకూట సేనానులుగా ఆంధ్రదేశంలో ప్రత్యక్షమయినారు. క్రమంగా సామంతులుగా ఆంధ్రదేశంలో స్థిరపడి, తమ సార్వభౌములు దుర్బలురయినంతనే విజృంభించి స్వతంత్రరాజ్యం స్థాపించుకొన్నారు.

మాగల్లు శాసనం కాకతీయులు 'సామంత విట్టి' వంశానికి చెందిన వారని చెబుతుంది. 'సామంత వడ్డె' అనే రూపం కూడ ఉంది. 'విట్టి' పదం 'విష్టి'కి వికృతి. 'విష్టి' అంటే ఊడిగం అని అర్థం. కానీ, విష్టి అనే పదం 'వృష్టి' పదానికి త్రష్టరూపమనీ, రాష్ట్రకూటులు 'వృష్టి' వంశస్థులని కాబట్టి, కాకతీయులు రాష్ట్రకూట వంశశాఖయే అనే వాదం (డా॥ పరబ్రహ్మశాస్త్రి) ఉంది. గుండియ ఎరియలకున్న (మాగల్లు శాసనం) రాష్ట్రకూట బిరుదము, కాకతీయుల గరుడతీతనమూ ఈ వాదానికి బలంగా సూచిస్తారు. రాష్ట్రకూటులది గరుడతీతనం. కాకతీయులు వృష్టి వంశ క్షత్రియులని ఈ వాదం సారం. కాని, బయ్యారం చెరువు శాసనం కాకతీయులు దుర్జయులని చెబుతున్నది. ఆంధ్రదేశాన్ని పాలించిన వెలనాటి రాజులు దుర్జయులు; కొండపడమటి రాజులూ దుర్జయులే. వీరందరూ తాము చతుర్థాన్యయులమని చెప్పుకున్నారు. కాకతీయుల శాసనాల్లో దాండాగం వారిని చతుర్థాన్యయులుగానే చెబుతున్నాయి. గణపతి దేవుని కాలం నాటి శాసనాలు కొన్ని వారిని ఇక్ష్వాకు వంశస్థు లంటున్నాయి. ప్రకాపరుద్రుని ఆస్థాన కవి విద్యానాథుడు "ఆత్మరేండుకులప్రళక్తిమభిజడ్యం కాకతీయాన్యయమ్" అంటూ సూర్యవంశ వంశం ప్రతిష్ఠను తలదన్నే ప్రతిష్ఠ కాకతీయుల కులానిదనినాడు. అంటే, వరిష్కంగా కాకతీయులు క్షత్రియులు కాదని చెప్పడమే.

దీన్నికాట్టి తమ వంశోత్పత్తిని గురించిన సృష్టమైన అభిప్రాయం కాకతీయులకే లేనట్లు తెలుస్తుంది. ఈ వంశంలోని వెన్న, గుండ, ఎరియ వంటి పేర్లు సార్వభౌమాధికారం నెరపే రాజవంశ శాఖీయుల పేర్లుగా ధ్వనించవు. దోయలలో, పుళిందులలో ఈ పేర్లు ఎక్కువగా కనిపిస్తాయి. రాష్ట్రకూట బిరుదం వంశంలో మధ్యస్థులైన గుండయ, ఎరియలకు ఉంది, ఇతరులకు లేక

పోవడానికి కారణం కన్పించదు. వాస్తవానికి రాష్ట్రకూట అనేది ఉద్యోగనామం. రాష్ట్రకూటలు ఉద్యోగనామాన్నే వంశనామంగా స్వీకరించినారు. వారు కూడ ఐతిహాసిక వృష్టి వంశస్తులని చెప్పడం అనుమానాస్పదం. సార్వభౌమాధికారం సాధించిన తరువాత ఇట్టిగాతలు కల్పించుకోవడం మన రాజవంశాలకు మామూలే; గరుడ కేతనం కూడ కాకతీయుల రాష్ట్రకూట వంశశాఖ అని సూచించదు. తమ సార్వభౌములపట్ల ఉండే గౌరవం కొద్దీ గరుడ కేతనం స్వీకరించి వుంటారు. రాష్ట్రకూటలు అనంతరం సార్వభౌములయిన చాళుక్యుల వరాహ లాంఛనాన్ని కాకతీయులు స్వీకరించినారు కదా? అందుచేత, కాకతీయులు రాష్ట్రకూట ప్రభువుల కింద సామాన్య నైనికోద్యోగాల్లో చేరిన బోయ, పుళింద జాతులలోని వారై, జైన మతం ద్వారా సాంఘికోన్నతి సాధించి శూద్రులుగా గుర్తింపు పొంది క్రమంగా ఉన్నత పదవులు నిర్వహించి సామంతులైనారు. ఇట్టి సామాజిక పరివర్తన ఆ రోజుల్లో అరుదు కాదు.

కాకతి పదాన్ని గురించి సయితం వివాదాలున్నాయి. 'కాకతిదేవతో పాకోసభూతిః కాకతివిభుః' అని విద్యానాథుడనగా, అతని 'యశోభూషణ' వ్యాఖ్యాత 'కాకతిర్నామ దుర్గాక్షి రేకశిలానగరేశ్వరానామ్ కులదేవతా సాక్షిర్వజినీయా స్వేతికాకతీయా' అంటే. కాకతి అనే దుర్గను పూజించినందున కాకతీయులయినారని తాత్పర్యము. ఓరుగల్లులో కాకతమ్మ దేవాలయం ఉన్నట్లు వినుకొండ వల్లభా మాత్యుని క్రిడాధిరామంలోని "కాకతమ్మకు నైదోడు ఏకవీర" అనే పద్యపాదం సాక్ష్యం. కాబట్టి, కాకతమ్మ కాకతీయుల కులదేవత ఆనందంలో సందేహం లేదు. కాకతమ్మకు చిత్రమైన చరిత్ర ఉన్నట్లు కన్పిస్తుంది. కాకతి పదానికి గుమ్మడి లేక 'కూష్మాండ' అనే అర్థం వుంది. జైన తీర్థంకరుల్లో ఇరవై రెండోవారైన నేమినాథుని శాసనాధికారిణి కూష్మాండిని. కాకతీయులు మొదట్లో జైనులుగా వుండి తరువాత కైపులై నట్లు ప్రసిద్ధం. వారి రాజధానులైన అన్నకొండ, ఓరుగల్లు పరిసరాల్లో జైనవిగ్రహాలు శిథిలాలు అధికంగా గోచరిస్తాయి. అందుచేత కాకతీయులు జైనం విడిచి కైవం స్వీకరించిన తరువాత కూడ పూర్వసంప్రదాయాలను పూర్తిగా త్యజించలేక కూష్మాండినీ దేవతను కాకతమ్మ అనే దుర్గాదేవిగా పూజించినారని ఒక అభిప్రాయం.

మరొక విశేషం - కాకతి వంశ ప్రతిష్ఠకు పునాదులు వేసిన వేతరాజుకు 'కాకతి పురాధినాథ' అనీ, అతని కొడుకు ప్రౌలరాజుకు 'కాకతి వల్లభ' అనీ బిరుదులున్నాయి. వంశకర్తయైన వెన్నభూవతి కాకతి నుండి రాజ్యం చేసి నందున అతని వంశస్తులు కాకతీకులయినారని ఐయ్యారం చెరువు శాసనం చెబుతుంది. దీన్నిబట్టి కాకతీపురాధీకులయినందున కాకతీయులనే పేరుపచ్చినట్లు స్పష్టమవుతుంది. కాకండివాడ, కాకండిపురము అనే పేర్లు ఆంధ్రదేశంలో

చాలా వున్నాయి. అయితే, కాకతీయుల వూర్వులు కర్ణాటకం నుండి వచ్చినారు గాన కాకతిపురం కర్ణాటకంలోనే వుండి వుండవలెనని ఒక అభిప్రాయం. సిద్ధేశ్వర చరిత్రలోని కాకతీయోత్పత్తిని గురించిన కథ వారి మూలపురుషునిది కందారపురంగా ప్రస్తుతిస్తున్నది. కర్ణాటకంలో నాందేడ్ సమీపంలో కందార పురం ఉంది. కాబట్టి, నాందేడ్ సమీపంలోని కందారపురమే కాకతీయుల జన్మ స్థలము; అదే ఐహవా కాకతిపురము అని కొందరి ఊహ. సిద్ధేశ్వర చరిత్రలోని పైగాథలో కాకతీయుల మూలపురుషుడు మాధవర్మ అనివుంది. ఈ మాధవ వర్మ విష్ణుకుండులలో సుప్రసిద్ధుడు. విష్ణుకుండుల కాలంలో కందారపురం - ఆనందగోత్రుల రాజుదాని ఉండేది. మాధవవర్మకు సంబంధించిన కందారపురం ఆనందగోత్రుల కందారపురమై వుండడం సమంజసం, సిద్ధేశ్వరచరిత్ర కథలోని వ్యక్తులు, ప్రదేశాలు, కేవలం కల్పితాలు. అందులో చారిత్రకసత్యం ఉన్నదను కొనడం ప్రమాదం. ఇక వెన్నఘాపతి కాలానికి. ఐయ్యారం చెరువు శాసన కాలానికి దాదాపు నాల్గవ శతాబ్దం వ్యవధి వుంది. కాబట్టి, వెన్నఘాపతిని గురించి ఆ శాసనస్థ ఆలయంను యధాతథంగా అంగీకరించడం యుక్తంకాదు. అదీగాక ఆ శాసనం వెన్నఘాపతి పుత్రపౌత్రులను కాకతీయులుగా వ్యవహరించలేదు. మాగల్లుశాసనంకూడ తాను పేర్కొన్న నలుగురిలోను చివరివానినే కాకత్య బిరుదంతో వ్యవహరించింది ఈ కాకత్య గుండ్యన వెన్నఘాపతికి ఆరోతరానికి చెందినవాడు. గుండ్యనయే మొదటి కాకతీయుడు. ఈతని కాకత్య బిరుదం ఐహవా తరువాత 'కాకతివల్లభ' బిరుదానికి బీజమైవుంటుంది. అయితే, ఐయ్యారం చెరువు శాసన కాలానికి 'కాకతిపురవల్లభ' బిరుదం ప్రచారంలో ఉన్నందున ఆవంశ నామాన్ని నిర్వచించవలసిన అవసరం ఉన్నందున ఆ శాసనకర్త వెన్నఘాపతికి ఆ బిరుదం తగిలించి అందువల్లనే వంశనామం వచ్చిందనినాడనడం యుక్తం. కాకతీయులు 'కాకతిపురవల్లభ'లేకాని, అది వారి జన్మస్థలం కానక్కర లేదు. గ్రామాలను అందలి ప్రసిద్ధ దేవస్థానాల పేర్లతో వ్యవహరించడం మన కున్న సంప్రదాయమే. చేట్రోలును 'మహాసేనం' అనీ, అనుమకొండను 'రుద్రేశ్వరం' అనీ అనేవారు అదేవిధంగా కాకితమ్మకు దేవస్థానం ఉన్న ఓరుగల్లే 'కాకతిపురం'గా ప్రసిద్ధమై వుంటుంది. కాకత్యగుండ్యన పితామహానికాలంనుండి ఈ వంశంవారికి కొరివి మండలంతో సంబంధం ఉంది. ఓరుగల్లు కొరివి మండలం సరిహద్దులోనే వుంది. అదీగాక, ఆరోజుల్లో మండలాల సరిహద్దులు తరచు మారుతూ ఉండేవి. కొరివి మండలాన్ని బడసిన ఎరియ రాష్ట్రకూటుడు తన రాజ్యాన్ని ఓరుగల్లు - కాకతిపురంనుండి పాలించివుంటాడు. నాటినుండి ఆ వంశస్థులకు కాకతీయులనే వ్యవహారం వచ్చివుంటుంది.

మొదటి కాకతీయులు

మాగల్లు శాసనంలోని గుండయ రాష్ట్రకూటుడు కాకతీయుల్లో మొదటి చారిత్రక వ్యక్తి. ఈతడు బయ్యారం శాసనంలో మొదటివారైన వెన్నూరువతి ప్రహేలకుడు. కాకత్యగుండ్యన కోరికపై దానార్థపుడు క్రీ.శ. 950 ప్రాంతంలో మాగల్లు శాసనం ఇచ్చినాడు. కాకత్య గుండ్యనకు గుండయ రాష్ట్రకూటుడు ముత్రాత. కాబట్టి, గుండయ రాష్ట్రకూటుడు క్రీ.శ. 900 ప్రాంతంలోని వాడని భావించవచ్చు అది రాష్ట్రకూట రెండోకృష్ణునకు వేంగి మొదటి చాళుక్య భీమునకు యుద్ధాలు జరుగుతున్న రోజులు. తన పాలనాకాలం ప్రారంభంలోనే చాళుక్యభీముడు సామంతులైన ముడిగొండచాళుక్యం సాయంతో రాష్ట్రకూట దండయాత్రను తిప్పికొట్టినాడు. కాని, రెండోకృష్ణుడు వేంగిపై దాడులు మానలేదు ఈ దాడుల్లో గుండయ రాష్ట్రకూటుడు ప్రముఖపాత్ర వహించినాడు. బహుశా బెజవాడను వట్టుకోవడంలో గుండయ ప్రదర్శించిన సాహసాన్ని మాగల్లు శాసనం వర్ణిస్తున్నది. అనంతరం పెరువంగూరు యుద్ధంలో గుండయ మరణించినాడు. చాళుక్యభీముని మచిలీపట్టణం శాసనం 'పేర్కొంటున్న 'దండేవ గుండన' గుండయ రాష్ట్రకూటడే.

గుండయ తన సేవలో ప్రాణాంర్పించినందున కృతజ్ఞతతో రాష్ట్రకూట కృష్ణుడు గుండయకొడుకు ఎరియరాష్ట్రకూటుని కుర్రవాడిపై అధిపతిగా నిలిపినాడు కుర్రవాడి ముడిగొండచాళుక్య రాజ్యాంతర్యాగమైన కొరవిలోని లాగంగా ఓరుగల్లుకు సమీపంలో ఉంది ఈ రాజ్యానికై తూర్పుచాళుక్య, రాష్ట్రకూట వంశాలమధ్య తరచు సంఘర్షణలు జరిగాయి. రాష్ట్రకూట సామ్రాజ్యం తూర్పు సహ్యాద్ధరక్షణగా, ముడిగొండ చాళుక్యులపై అదుపుగా కుర్రవాడిరాజ్యం ఉపకరిస్తుందని కృష్ణుని ఉద్దేశం. ఎరియ ఓరుగల్లును (కాకతిపురం) రాజధానిగా చేసుకొని పరిపాలన ప్రారంభించినాడు. కాబట్టి, రాష్ట్రకూట సేనావతులుగా, సరిహద్దు రక్షణోద్యోగులుగా గుండయ, ఎరియలు ఆంధ్రదేశంలో ప్రవేశించి కాకతీయులైనారు.

ఎరియ కొడుకు బేతియను బయ్యారం శాసనం పేర్కొనడు. బహుశా బేతియ సమర్థుడు కానందున అతణ్ణి తరిమివేసి కుర్రవాడిని ముడిగొండచాళుక్య లాక్రమించి వుంటారు బేతియకొడుకే కాకత్య గుండ్యన. బయ్యారం శాసనం ఇతణ్ణి పిండిగుండ అనిపిలుస్తున్నది. వేంగిలో తిరిగి సంఘర్షణ ప్రారంభం కావటంతో రాష్ట్రకూటుల ఖోత్యానికి అవకాశం కలిగింది. రాష్ట్రకూట మూడో కృష్ణుని సాయంతో దానార్థపుడు తమ్ముడైన రెండో అమ్మరాజును తొలగించి రాజ్యం కైవసం చేసుకున్నాడు. ఈ యుద్ధాల్లోనే కాకత్య గుండ్యన దానార్థపునకు తోడ్పడి సతవాహి పాలకుడయినాడు. ఇంతలో రాష్ట్రకూట, వేంగి రాజకీయాల్లో

విష్ణవాలు జరిగాయి. మూడోకృష్ణుని మరణానంతరం (క్రీ.శ. 973) రాష్ట్రకూట వంశాన్ని తొలగించి రెండో తైలవదేవుడు చాళుక్యవంశాన్ని పునఃప్రతిష్ఠించి నాడు. వేంగిలో దానార్థపుని వధించి జటాబోధ బీముడు నీలహాసనం ఆక్రమించి నాడు. ఈ అల్లర్లు ఆవళాళంగా తీసుకొని కాకత్య గుండ్యన దండెత్తి ముదిగొండ చాళుక్యుల నోడించి తన తండ్రిదైన కుర్రవాడిరాజ్యం స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. ఓరుగల్లు నాక్రమించడంతో అతని కాకత్య విరుదం సార్థకమయింది.

నాటి కల్లోలాల రాజకీయాల్లో విరియాల కుటుంబం ఆసక్తిదాయకమైన పాత్ర నిర్వహించినట్లు వారి గూడూరు శాసనం నుండి తెలుస్తున్నది. విరియాల ఎర్రభూపతి "బొట్టపేతవసుదాధిపుజేకొని వాని వైరినుద్దిగ్రతమునజంపి యాకొరవి దేశమునందు ప్రతిష్ఠజేసి"నట్లు శాసనం చెబుతున్నది. క్రిష్ణక శాసనం ప్రకారం బొట్ట పేతడు ముదిగొండ చాళుక్యుడు అతని వైరియైన కాకత్య గుండ్యనను వధించి కొరవి మండలంలో తిరిగి ముదిగొండ చాళుక్యులను నెలకొల్పినాడు ఎర్రభూపతి.

గుండ్యన కొడుకు పిన్న వయస్కుడైన గరుడ పేతన రాజ్యం కోల్పోయి నిస్సహాయుడయినాడు. ఎర్రభూపతిభార్య కామసాని అతనిపట్ల జాలివహించింది. అమె "గరుడనిపేత భూపతిని గాకతివల్లభు చిన్నవాని దానిరగగ జేతబట్టి....చక్ర వర్తిగని కాకతి"లో నిలిపినట్లు గూడూరు శాసనం. కామసాని తైలపుని ఆశ్రయించి గరుడ పేతని కాకతి (ఓరుగల్లు)లో నిల్పింది. కొరవిలో ముదిగొండ చాళుక్యులు, కాకతి పురంలో కాకతీయులు అధిపతులయినారు. కాకతీయులు విరియాలవారి సాయంతో చాళుక్యుల సామంతులుగా ఆంధ్రదేశంలో కుదురుకున్నారు.

గరుడ పేతనికి "చోళచమూవార్తి ప్రమథన" బిరుదం ఉంది. నాటి చాళుక్య చోళ సంఘర్షణలో అతడు పాల్గొని యుండవచ్చు. కరీంనగర్ జిల్లాలోని శనిగరంలో పేతని శాసనం ఉంది ఆ ప్రాంతం వేములవాడ చాళుక్య రాజ్యం లోనిది. ఆ శాసనాన్నిబట్టి ఆ ప్రాంతం పేతని వశమయినట్లు స్పష్టమవుతున్నది. పేతన క్రీ.శ. 1052 వరకు రాజ్య మేలినాడు. పేతరాజుమంత్రి నారణయ్య శనిగరంలోని యుద్ధమల్లజిలాలయాన్ని జిర్ణోద్ధరణగావించి కానుక లిచ్చినాడు.

పేతనికొడుకు ప్రోలరాజు(క్రీ.శ.1052-76). ఈతని శనిగరం శాసనమూ, పొత్తుడు దుర్గరాజు కాజిపేట దర్గా శాసనమూ ప్రోలరాజు చరిత్రకు ఆధారాలు. ప్రోలుని పాలనారంభం చాళుక్యులవరాజు (అలో) విక్రమాదిత్యుడు దిగ్విజయ యాత్రలు జరిపిన కాలం. అతని కొంకణ, చక్రకూట దండయాత్రల్లో ప్రోలరాజు పాల్గొని 'సమధిగత వంచమహాశబ్ద' బిరుదాన్ని, తైగ్రలోక్యమల్లసోమేశ్వరునినుండి అనుమతొండ విషయాన్ని పొందినాడు. స్థానిక ప్రభువులైన అన్నయ్య గొన్నయ్యలను నిర్ణించి, అనుమతొండ ప్రాంతాన్ని నిష్కంబకం

జేసినాడు. అనంతరం బ్రద్రంగుని పారదోలినాడు. ఈతడు బహుశా వేములవాడ చాళుక్య వంశస్థుడయిన బద్దెగ అయి వుండవచ్చు. క్రీ.శ. 1068 - 76 మధ్య విక్రమాదిత్యునకు, అతని అన్న రెండో సోమేశ్వరునకు నీంహాసనానికై జరిగిన సంఘర్షణలో ప్రోలరాజు, అతనికొడుకు బేతరాజు విక్రమాదిత్యునకు వెన్నుండగా నిలిచినాడు. ప్రోలరాజుకు 'అరికేశరి' బిరుదం ఉంది. ఓరుగల్లు సమీపంలో ఈతడు కేశరి సముద్రమనే తటాకం తవ్వించినాడు.

ప్రోలరాజు కొడుకు రెండో బేతరాజుకు (క్రీ.శ. 1076-1108) 'విక్రమ చక్ర' బిరుదం ఉంది. ఈతని మంత్రి వైజదండాధిపుడు రాజనీతి మర్మజ్ఞుడు. బేతరాజు కాలంలో కొల్లిపాక రాష్ట్రాధీశుడైన పరమార జగద్దేవుడు, పొలవాస రాష్ట్రపాలకుడయిన మేడరాజు కాకతీయులపై కత్తిగట్టినాడు. వైజదండాధిపుని సాయంతో, విక్రమాదిత్యుని ప్రోత్సాహంతో బేతరాజు వారిద్దరిని అణచి సబ్బి మండలాన్ని సాధించినాడు. దీనితో కొరవి మండలం, అనుమకొండ ఏలయం, సబ్బిసాయిర మండలం కలుపుకొని కాకతీయరాజ్యం విస్తరించసాగింది. ప్రోలరాజు కాలంలోనో, బేతరాజు కాలంలోనో అనుమకొండ కాకతీయుల రాజధాని అయివుంటుంది.

బేతరాజు మరణానంతరం పెద్దకొడుకు దుర్గరాజు నీంహాసనం ఎక్కినాడు. తండ్రికాలం నుండి దుర్గరాజు రాజ్య వ్యవహారాల్లో పాల్గొన్నట్లు తెలుస్తుంది. అనుమకొండలో శివపురాన్ని, అందు బేతేశ్వరమనే శివాలయాన్ని బేతరాజు నిర్మింపగా, దుర్గరాజు ఆ ఆలయానికి కాలాముఖాచార్యుడైన రామేశ్వర పండితుని పరంగా దానాలు చేసినట్లాతని కాజీపేట దరగా శాసనం చెబుతున్నది. రామేశ్వర పండితుడు శ్రీపర్వత శిలా మతాధిపతి.

దుర్గరాజు ఎన్నిది సంవత్సరాలు (1108 - 1116) మాత్రమే పాలించినాడు. పొలవాస పాలకుడయిన మేడరాజుతోను, కొలనుపాక కోల్పోయిన పరమార జగద్దేవునితోను కలిసి దుర్గరాజు చాళుక్య చక్రవర్తిపై తిరుగుబాటుకు ప్రయత్నించగా అతని తమ్ముడు ప్రోలరాజు అతణ్ణి తొలగించి నీంహాసనం ఆక్రమించినాడని రా॥ పరబ్రహ్మశాస్త్రిగారి అభిప్రాయం. దుర్గరాజు స్వల్ప వరి పాలనకు అదే కారణం అయి వుంటుంది.

రెండో ప్రోలరాజు (క్రీ. శ. 1116 - 57)

మొదటి కాకతీయుల్లో ప్రసిద్ధుడు రెండో ప్రోలరాజు. ఈతని విజయాలను పెక్కు శాసనాలు వర్ణిస్తున్నాయి. వానిలో రుద్రదేవుని అనుమకొండ (సహస్రస్తంభ దేవాలయ) శాసనం ప్రధానమయింది. ఆ శాసనాన్నిబట్టి ప్రోలరాజు యుద్ధంలో తైలపదేవుని వట్టుకొని విడిచినాడు; గోవిందరాజు నోడించి రాజ్యాన్ని ఉదయరాజుకు ఇచ్చినాడు; మంత్రకూటాధిపుడైన గుండనను వధించి ఏడనియుద్ధ

భూమినుండి పారదోలిరాడు. అనుమకొండను ముట్టడించిన జగద్దేవుని ఓడించి తరిమివేసినాడు. ఈ రాజులను గుర్తించడంలో అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. జగద్దేవుడు కొలనుపాక నేలే పరచూర జగద్దేవుడు. దుర్గరాజును తొలగించి ప్రౌలరాజు సింహాసనం ఎక్కినందున ప్రౌలరాజుపై జగద్దేవుడు దండెత్తగా ప్రౌలరాజుతజ్ఞు తరిమివేసినాడు. ఇదే ప్రాబుని మొదటి విజయం అని చెప్పవచ్చు. తైలపుడు. చాళుక్య చక్రవర్తి మూడో తైలపుడని, ప్రాబుడు కాలచుర్యులతో చేరి చక్రవర్తిని దిక్కరించి స్వతంత్రులైనాడని చరిత్రకారులు విశ్వసించే వారు.

ఇటీవలి పరిశోధనలవల్ల (డా॥ పరబ్రహ్మశాస్త్రి) క్రీ. శ. 1163 వరకు కాకతీయులు చాళుక్య సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినట్లు తెలుస్తున్నది తైలపుడు కందూరు, కొలనుపాక ప్రాంతాలపై చాళుక్య రాజు ప్రతినిధి; ఆరో ఏకమాదిత్యుని రెండో కొడుకు. అన్న భూలోకమల్ల మూడో సోమేశ్వరుడు సింహాసనం ఎక్కినప్పటి నుండి (క్రీ. శ. 1126) తన రాష్ట్రం (కుమార వృత్తి)లో స్థానిక పాలకుల సాయంతో స్వతంత్రులైనానికి ప్రయత్నించినాడు. కందూరు చోడ భీమన, మంత్రకూటాధిపుడైన మేడరాజు, అతని కొడుకు గుండన కుమార తైలపునకు సహాయంగా నెలిచినారు. ఏడరాజు మరొక స్థానిక పాలకుడు. కొండపల్లిపై అధికారం నెరపుతున్న శౌచ గాంగేయ గోవింద దండనాయకుడు తిరుగుబాటుదారుల్లో చేరి బహుళా కందూరు రాజ్యంలోని పానగల్లు ప్రాంతాన్ని తైలపు దేవుని నుండి సంపాదించినాడు ఇంతలో - క్రీ. శ. 1157 లో రెండో జగదేకమల్లుడు సింహాసనం ఎక్కడంతో తైలపుడు స్వతంత్రులైనాడు. వీరి సహదానికై జగదేకమల్లుడు దండెత్తగా ప్రాబుదాతనికి బాసటగా ఉండి వారందరిని జయించినాడు. గోవిందరాజును పారదోలి పానగల్లులో చోడ ఉదయనను నిలిపినాడు. గుండని వక్షస్థలంపై వరాహ లాంఛనం ముద్రించి, వధించినాడు. ఈ విజయాంతో కాకతీయులకు తాత్కాలికంగా శత్రు ప్రమాదం తప్పింది. ప్రౌలరాజు శ్రీతైలంవరకు పురోగమించి, అచట విజయ స్తంభం నాటినాడు.

తీరాంధ్రానికి విస్తరించడానికై ప్రౌలరాజు చేసిన ప్రయత్నంలో అతని జీవితం ఏషాదాంతమయింది వెలనాటి యువరాజు రాజేంద్రచోడునికి వెలనాటి సామంతులైన కోటహైహది మాండలికులకు 'కాకతి ప్రానిర్దహన' అనే బిరుదు ఉంది. క్రీ. శ. 1158 లో అనుమకొండ పురవరాదేశ్వర రుద్రదేవుని సేనాని బమ్మిరెడ్డి శాసనం దాఖలానుసారం ఉంది. ఆ రోజుల్లో పితాపురం ప్రాంతాల్లోని చాళుక్యులు వెలనాటి రాజులమీద తిరుగుబాటు చేస్తుండేవారు. వారికి సహాయం చేసి తద్వారా తన అధికారాన్ని విస్తరింపజేయాలని ప్రౌలరాజు విధానం. ఆ

ఉద్దేశ్యంతోనే వేగినాడు. పై దండెత్తి వెలినాటి రాజుల చేతిలో మరణించి వుంటాడు. అతని మరణానంతరం బమ్మిరెడ్డి రాజురామంలో శాసనం వేయించి వుంటాడు.

ప్రోలరాజు ధర్మ ముప్పమాంబ సతవాడి పుర్గరాజు సోదరి అతని మంత్రి బేతనామాత్యుడు వైద్యదండనాథుని కొడుకు. బేతన మంత్రి బార్య మైలమ అనుమకొండపై కడలాంబు జై నవసదిని నిర్మించింది. ప్రోలరాజు కైవుడు. ఓరుగల్లు కోటలో స్వయంభూ దేవాలయాన్ని నిర్మించినాడని ప్రతీతి.

ప్రసిద్ధ కాకతీయులు

రుద్రదేవుడు (క్రీ. శ. 1158 - 1195)

ప్రసిద్ధ కాకతీయుల్లో రుద్రదేవుడు అత్యున్నత ఇతజ్ఞ కాకతీ రుద్రదేవుని కూడ వ్యవహరిస్తారు. రుద్రుడు గొప్ప పరాక్రమవంతుడు, రాజనీతివరుడు. ఇతడు సింహాసనం ఎక్కినాటికి చాళుక్య సామ్రాజ్యంలో విపరీత పరిణామాలు జరిగినాయి. రెండో జగదేవుని తొలగించి (క్రీ. శ. 1151) అతని తమ్ముడు మూడో తైలపుడు సింహాసనం ఎక్కినాడు కాని, అతడు సమర్థుడు కాదు. నాటికి బలాధికుడయిన కలచురి బిజ్జలుడు క్రీ. శ. 1156 - 57 నుండి స్వతంత్రులై చాళుక్య నిర్మాణాలను ప్రయత్నించసాగినాడు కాకతీయులు ఈ విప్లవంలో కాలచుర్యుల పక్షం వహించినారాదానికి ఆధారం లేదు అంతేకాక, క్రీ. శ. 1163 నాటి బిజ్జలుని లక్ష్మీశ్వర శాసనంలో అతడు ఆంధ్రాధిపతితో పోరాడినట్లు ఉన్నది. కుమారతైలపుడు గతించినాడు కాని, కాకతీయ విజృంభణవల్ల అనూయా వరులై కక్ష వహించిన చాళుక్య సామంత వంశాలున్నాయి. చాళుక్య సార్వభౌమాధికారానికి వారసుడుగా బిజ్జలుడు కాకతీయులను తొంగదీసుకొనడానికి ప్రయత్నించినట్లు కనిపిస్తుంది. ఇట్టి క్లిష్ట పరిస్థితుల్లో రుద్రదేవుడు అసమానమైన రాజనీతిని ప్రదర్శించి శత్రు నిర్మాణ చేసే కాకతీయుల స్వాతంత్ర్యాన్ని ప్రకటించటమే గాక రాజ్య విస్తరణ విధానాలను రూపొందించినాడు.

రుద్రదేవుని చరిత్రకు అతని అనుమకొండ శాసనం ముఖ్యమైన ఆధారం. ఆ శాసనాన్నిబట్టి దొమ్మరాజు మేడరాజు, మైలగిడేన, బీమచోడోదయులను అతడు నిర్మించినాడు. దీన్నిబట్టి సింహాసనం ఎక్కినప్పటినుండి రుద్రదేవుడు అనేక దిగ్విజయ యాత్రలు చేసినట్లు తెలుస్తున్నది. దొమ్మరాజు నగునూరు (కరీంనగర్ జిల్లా) అధిపతి; మేడరాజు పొలవాసాధిపతి - రెండో ప్రోలుడు వధించిన గుండరాజు అన్న; మైలగిడేవుడు కలచురి బిజ్జలుని కుమారుడు. బిజ్జలుని ప్రోత్సాహంతో మైలగినాయకత్వంతో దొమ్మరాజు మేడరాజులు కూటమిగా నేర్పడి రుద్రు నెదిరించినారు. రుద్రుడు వారి నోడించి కూటమిని

విచ్చిన్నం చేయటమేగాక కలచురి రాజ్యంపై కూడ దండెత్తినట్లు కన్పిస్తుంది. (డా॥ వరదాచార్య శాస్త్రి) మేడరాజు కుమార్తెను రుద్రుడు పెండ్లాడ కోరినాడు. కాని “అనిచ్చంకన్యకాందాతుం యన్మై మేడపుపోదదె” విభూతించాభిమానంబ కీర్తించ కులసంచితాం”- కూతురు రుద్రనకీయ నిష్టవడక పొలవాస రాజ్యాన్ని రుద్రునకర్పించినాడట. ప్రాచీన రాజవంశంతో వివాహసంబంధంద్వారా తన వంశ ప్రతిష్ఠను పెంచడానికి రుద్రుడు కాంక్షించినాడని, మేడరాజు అందుకు అంగీకరించకపోవడంవల్ల కాకతీయులు నాటికింకా సుష్రుతియులుగా గుర్తింపుకు రాలేదని భావించవచ్చు.

కందుూరు చోడులపై రుద్రుని రెండో దండయాత్ర జరిగింది. కుమార తైలపుని మరణానంతరం చోడభీముడు స్వతంత్రులై రుద్రదేవునితో స్పర్ధపెంచు కున్నాడు. ఇతట్టి బ్రాహ్మహంతులనీ, మాతానపట్టిపతి అనీ చాల దుష్టుడుగా భాసనాలు వర్ణిస్తున్నాయి భీమునితో ఉదయచోడుడు చేరినాడు. ఐహళా క్రి.శ. 1160 . 62 ప్రాంతంలో వర్తమానపురంపై దండెత్తి భీముని నిర్మించి అనంతరం చోడోదయుని రాజధాని పానగల్లును దగ్గం చేసినాడు. చోడోదయుడు తన కూతురు పద్మావతినిచ్చి పెండ్లిచేసి రుద్రునితో సంధి చేసుకున్నాడు. ఈ విషయాలలో తెలంగాణా ప్రాంతంలో అధికభాగం కాకతీయరాజ్యంలో చేరింది. ఇది జరిగిన వెంటనే కాకతిరుద్రుడు స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించుకొన్నట్లు అనుమ కొండ శాసనం (క్రి.శ. 1162) సూచిస్తున్నది.

అనంతరం రుద్రదేవుడు వెలనాటి రాజులపై ప్రతీకారం తీర్చుకొని తన అధికారం తీరాంధ్రంలో విస్తరింపజేయ ప్రయత్నించినాడు వెలనాటి రెండో రాజేంద్రుని పాలనాంతానికి వెలనాటి రాజ్యానికి దుర్జినాలు ప్రారంభమయినాయి. వేంగిమండలంలోని చాళుక్యులు యదాప్రకారం కుట్రలు సాగిస్తున్నారు. దీనికి తోడు క్రి. శ. 1176.82 ల మధ్య పలనాటి యుద్ధం జరిగింది. పలనాటి పీఠ చరిత్రనుబట్టి కాకతిరుద్రుడు నలగాముని పక్షానికి సైనికసహాయం చేసినాడు. ఇది మంచి రాజనీతితోకూడిన చర్య. రుద్రుడు ఆశించినట్లు ఆ యుద్ధంతో వెలనాటి మాండలికుల సైనికబలాలు ధ్వంసమై వెలనాటి రాజ్యం నీరసీబింది. ఇది అవకాశంగా కాకతిరుద్రుడు తీరాంధ్రంపై దండెత్తి దానృకటకం కోటరాజులను జయించి సామంతులుగా చేసుకున్నాడు; గిరిపశ్చిమదుర్జయులను నిర్మించినాడు. త్రిపురాంతకంవరకు నడిచి, అవట శాసనం వేయించినాడు. (క్రి. శ. 1185.) ఐహళా ఈ దండయాత్రలో భాగంగానే ముదిగొండ చాళుక్యులను కొరవెనుండి తరిమివేసి ఆ రాజ్యం ఆక్రమించినట్లు క్రివ్వక శాసనం సూచిస్తున్నది. పితాపుర చాళుక్యులు రుద్రునితో మైత్రి వహించినట్లు క్రి.శ. 1186 నాటి ఆతని దాక్షరామ శాసనం నిదర్శనం. ఈ విషయయాత్రలతో తెలంగాణం సమస్తమూ కాకతీయ

రాజ్యంలో చేరడమేగాక చారి అధికారం తీరాండానికి విస్తరించింది. రుద్రుని రాజ్యాన్ని విస్తీర్ణాన్ని అనుమకొండ కానకం ఈ విధంగా వర్ణిస్తున్నది:

“రాజ్యం ప్రాచ్యం లవణబలదే స్తీరవరంతమన్

శ్రీతైలాంతం ప్రచరతినదాద్విజానానసమగ్ర

ప్రాతిచ్యన్తా కటకనికటస్థాయినీరాజ్యంక్షి

కౌదేరాస్యాకటవింశతే మాల్యవంతం ప్రపేదే.”

కాకతీయుల విజృంభణ పొరుగున ఉన్న యాదవులకు సయితం కన్నెర్ర జేసింది. యాదవరాజుల అస్థానకవియైన హేమాద్రితః ‘దతుర్వర్ణసార గ్రంథం’ ‘వరబంధ’లో జైత్రపాలుడు (జైతుగి) తిల్లింగాదివతియైన రుద్రుని లలివళువుగా చేసి నరమేధం చేసినట్లుగా చెప్పినాడు. దీన్నిబట్టి జైతుగి రుద్రదేవునోడించి వట్టుకొన్నట్లు స్పష్టమవుతున్నది కొందరు హేమాద్రి సాక్ష్యాన్ని శంకిస్తున్నారు. రుద్రదేవుని అనంతరం ఆతని సోదరుడు సింహసనం ఎక్కినవెంటనే యాదవ రాజ్యంపై దండెత్తినాడు. ఈ దండయాత్రకు ప్రతీకారకాంక్ష మినహాయించి మరొక కారణం కన్పించదు. అందుచే జైతుగిలోటి యుద్ధంలో రుద్రదేవుడు మరణించినాడనే నిర్ణయం సమంజసంగా కన్పిస్తున్నది.

రాజకీయంగానేగాక సాంస్కృతికంగాకూడ ఆంధ్రదేశ ఉజ్వల భవిష్యత్తుకు రుద్రదేవుడు పునాదులు వేసినాడు. ఓరుగల్లును దుర్భేద్యమైన దుర్గంగా రూపొందించడానికాతడు ప్రారంభించినాడు. క్రీ. శ 1195 నాటి బెక్కల్లు కానకం ఓరుగల్లును రుద్రదేవుని నెంపిడుగా - అంటే రాజధానిగా పేర్కొంటున్నది. ఆతని కాలంలోనే కాకతి రాజ్యంలో జైన - శైవ సంఘర్షణలు ప్రారంభమయి, జైనానికి నష్టం వాటిల్లినట్లు కన్పిస్తుంది. జైనాచార్యుడైన ఉపమన్యముని రుద్రునిపై అతని సోదరుడు మహాదేవునిచే తిరుగుబాటు చేయించినట్లును రుద్రుని దాతని నణలి క్షమించినట్లును స్థానిక చరిత్రలు చెబుతున్నాయి వైదిక మతంతో వర్ణధర్మాల్లో శైవానికి హిత్తు కుదిర్చి ప్రచారంచేసిన మల్లికార్జున పండితారాచ్యుడు రుద్రుని నమశ్కరించాడు. చందోలును శపించినట్లు పండితుడు పానగల్లును సయితం శపించినాడు. పానగల్లును రుద్రుడు దగ్ధంచేసినాడుగదా! అయితే, కాకతి రుద్రుడు అన్నకొండలో నిర్మించిన రుద్రేశ్వరాలయంలో శివునితోబాటు విష్ణు, సూర్య ప్రతిమలను కూడ ప్రతిష్ఠించినాడు రుద్రదేవుని మంత్రి గంగాధరుడు తైష్ఠవాది మానియైన స్మార్తబ్రాహ్మణుడు, ఈతడు సయితం పెక్కుదేవాలయాలు నిర్మించినాడు. వీనిలో బుద్ధదేవుని ఆలయంకూడ ఉంది రుద్రదేవుడు బాషాభిమాని: కవి. సంస్కృతంలో ‘నీతిసారం’ అనే గ్రంథం రచించినాడు. అతనికి విద్యాభూషణ బిరుదం ఉంది.

మహాదేవుడు (1195-99)

రుద్రదేవునికి సంతానంలేనందువల్ల తమ్ముడు మహాదేవరాజు కుమారుడు గణపతిదేవుని దత్తస్వీకారం చేసుకున్నట్లు స్థానిక చరిత్రవల్ల తెలుస్తున్నది. ఐహళా రుద్రుడు పట్టుబడిన యుద్ధంలోనే గణపతిసయితం యాదవులకు బండిగా చిక్కినాడు. అందుచేత మహాదేవరాజు సింహాసనం ఎక్కినాడు. అయితే, ప్రతాప రుద్రుని ఖండవల్లి శాసనం ప్రకారం రుద్రదేవుడే మహాదేవునకు రాజ్యం అప్పగించి నట్లుంది. సింహాసనం ఎక్కినవెంటనే అన్నమరజానికి ప్రతికారం తీర్చుకొని గణపతిని బంధవిముక్తుని చేసే ఆశయంతో యాదవరాజ్యంపై మహాదేవుడు దండెత్తినాడు. ఏనుగు నదిరోహించి యుద్ధం నడుపుతూ మహాదేవుడు మరణించి నట్లు శాసనాలు చెబుతున్నాయి.

కుంభమోస్పకరీందస్య జయశ్రీకుచయోరిన

సంవివేశ రణేరాత్రే రక్తచందన చర్చితః॥

మహాదేవునకు బయ్యాంబికయందు గణపతిలోబాటు మైలాంబ, కుంద మాంబ అనే కుమార్తెలున్నారు. మైలాంబను నతవాడి బుద్ధరాజుకొడుకు రుద్రున కిచ్చి పెండ్లి చేసినాడు. కుందమాంబ కూడ ఆలజ్ఞే పెండ్లాడినట్లు కన్పిస్తుంది. కుందమాంబ భర్త రుద్రుడు, బుద్ధరాజు రెండోకొడుకుని కొందరి అభిప్రాయం. మహాదేవుడు శైవమతాభిమాని, ధృవేశ్వర పండితు డాతని దీక్షగురువు.

గణపతిదేవుడు (క్రి.శ 1199.1262)

గణపతిదేవుని శాసనాలు క్రి.శ. 1199 నుండి లభిస్తున్నందున నాటికి ఆతడు సింహాసనం అధిష్టించినాడు జైత్రపాలుడే గణపతిని బంధవిముక్తునిజేసి ఆంధ్రదేశానికి వంపిస్తుంటాడు. జైతుగికొడుకు సింఘనకు 'తెలుగురాయస్థావనా చార్య' బిరుదం ఉంది. ఈ పరిణామానికి నాటి రాజకీయ పరిస్థితులు తోడ్పడి నాయి. హోయసాలలు విజృంభించి యాదవులకు వక్కలోబలైంగా తయారయి నారు. హోయసాల రెండో బల్లాయిడు కృష్ణా తుంగభద్రల అంతర్వేది నాక్ర మించినాడు. ఆంధ్రదేశంలో ఆరాజకం చెలరేగితే హోయసాలరాజ్య విస్తరణకు అనుకూలించి యాదవులకు ప్రమాదమేర్పడవచ్చు అందుచే ఆంధ్రదేశంలో స్థిర ప్రభుత్వం నెలకొనడం యాదవరాజ్యశ్రేయస్సుకు అవసరమని గుర్తించి జైతుగి గణపతిని విడిచిపంపిస్తుంటాడు. ఇంతమాత్రాన గణపతి శేవుణ సామంతుడుగా రాజ్యం చేసినాడనడానికి ఆధారంలేదు. అయితే, శేవుణలతో గణపతి మైత్రిపహించి వున్నాడు. దక్షిణాదిన పాండ్యాదులతో జరిగిన యుద్ధంలో కాకతీయ శేవుణ నైర్వాలు కలిసి పోరాడినాయి.

మహాదేవరాజు కాలంలో గణపతి యాదవుల బండిగానున్న రోజుల్లో కాకతీయ రాజ్యంలో అలజడులు చెలరేగినాయి. ముదిగొండ చాళుక్యుడైన

నాగభూపాలుడు విజృంభించి తిరిగి కొరవిమండలం ఆక్రమించినాడు. తీరాంధ్రం లోని మాండలికులు పృథ్వీశ్వరుని అధికారం అంగీకరించవలసి వచ్చింది. ఇది అదనుగా మూడో కులోత్తుంగుడు చాళుక్యచోళుడు ఓరుగల్లువరకు దాడిచేసినాడు. ఇట్టికీష్టసమయంలో విశ్వానరపాత్రుడైన రేచర్ల రుద్రసేనాపతి అప్రమత్తతతో అంతరంగిక శత్రువులనణచి విదేశ దాడులను తప్పికొట్టినాడు. నాగతిదేవుడు పరాజితుడై కొలనిమండలంలో తలదాచుకున్నాడు. ఇంతటితో ముదిగొండ చాళుక్యుల చరిత్ర పరిసమాప్తమైనదని చెప్పవచ్చు. కాకతి సింహాసనం బ్రదంగా గణపతికి అప్పగించి రేచర్లరుద్రుడు 'కాకతిరాజ్యభారదోరేయ' బిరుదం వహించినాడు. క్రీ.శ. 1199 నాటి మంత్రేన శాసనంలో 'నకలదేశ ప్రతిష్ఠాపనాచార్య' అనే గణపతి బిరుదంవల్ల నాటికి రుద్రదేవుని రాజ్యసమస్తమూ గణపతి వశమై నట్లు స్పష్టమవుతున్నది.

గణపతి మహావీరుడు; దూరదృష్టి ఉన్న రాజనీతిపరుడు. పాండ్య, హొయసాల, శేవుణరాజుల దురాక్రమణల బానిసదకుండదానికి ఆంధ్రదేశం సమైక్యంగా ఉండడం అవసరమని గుర్తించినాడు. నాటికి ఉత్తరాపతం సమస్తమూ తురుష్కపాదాక్రాంతమయింది. తురుష్కదండయాత్రల ప్రమాదం కూడ అతని దృష్టిలో ఉండివుండవచ్చు. అందుచే ఆంధ్రదేశంలో ఏకప్రతాధిపత్యం సాధించడానికై గణపతి దిగ్విజయ యాత్రలు సాగించినాడు. అయితే, జయించిన రాజవంశాల నాతడు తొలగించలేదు. వారి రాజ్యాల నాక్రమించలేదు. వారితో వివాహ సంబంధాలు చేసి వారి సామంత ప్రతిపత్తిని గుర్తించినాడు. వారు కాకతీయ రాజ్యానికి అండదండలుగా ఉండేవారు. ఈ వివాహ సంబంధాలు గణపతి రాజనీతికి నిదర్శనం.

వెలనాటిపై దాడితో (క్రీ. శ. 1201) 'గణపతి దిగ్విజయయాత్రలు ప్రారంభమైనాయి. ఈ దండయాత్రను ముక్కాలచేతరాయడు నిర్వహించినాడు. కాకతీయుల సామంతులు బంధువులునైన నతవాడి రాజాలాతనికి సహాయపడి నారు. అయ్యవంశం పాలిస్తున్న దివిసీమపై బెజవాడ నుండి దండెత్తి పిన్నచోడిని జయించి చౌడరాయడు దివిని ఆక్రమించినాడు. గణపతి అతనికి 'ద్విపీలుంటాక' బిరుదం ఇచ్చి గౌరవించినట్లాతని పెండెకల్లు శాసనంవల్ల తెలుస్తుంది. గణపతి పిన్నచోడి కుమార్తెలైన నారమ, పేరమలను పెండ్లాడి వారి సోదరుడు జాయవను తన నైన్యంలో గణసాహిణిగా నియమించినాడు. దివిసీమ నుండి చౌడరాయ చందోలుపై దండెత్తి పృథ్వీశ్వరు నోడించి అతని కోళం దోచుకున్నాడు. పృథ్వీశ్వరుడు కళింగకు పారిపోయి నైన్యం కూర్చుకొని క్రీ. శ. 1206 - 7 ప్రాంతంలో వెలనాడుపై దండెత్తినాడు. కాకతీయులు, తెలుగుచోడులు కలిసి పృథ్వీశ్వరునోడించి వధించినారు. తిక్కన నిర్వచనోత్తర రామాయణాన్ని బట్టి

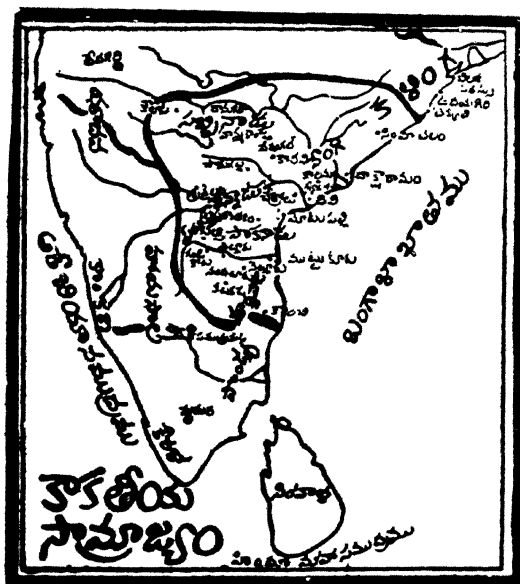
చోడతిక్కన వృద్ధీశ్వరుని మస్తకముతో కందుక కేళి సల్పినాడు. గణపతి దేవునికి సయితం 'వృద్ధీశ్వర శిరఃకందుకక్రీడాఽనోద' విరుదం ఉంది. ధరణికోటనేలే కోటరాజులు కాకతీయుల సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినారు. కోటరుద్రుని కొడుకు వేతరాజుకు తన పెద్ద కూతురు గణపాంబునిచ్చి గణపతి పెండ్లి చేసినాడు. ఈ విషయపరంపరలతో, వివాహసంబంధాలతో వెలనాటి ప్రాంతంలో కాకతీయాధికారం బలపడింది.

గణపతిదేవుడు క్రీ.శ. 1212 - 1230 సం॥ మధ్యకాలంలో దక్షిణ దేశంపై రెండు దండయాత్రలు పంపినట్లు తెలుస్తుంది. క్రీ.శ. 1212 నాటి ఛేటోలు శాసనంలో జాయప దక్షిణ దండయాత్రనుండి మరలుతున్నట్లు ఉంది. ఈ దండయాత్ర ఉద్దేశం స్పష్టంగా తెలియదు. క్రీ.శ. 1228 నాటి (వరంగల్, గిర్గాటీపేట) శాసనాల్లో గణపతికి 'చోడకటకచూరకార' విరుదం ఉంది. క్రీ.శ. 1231 నాటి జాయప గణపేశ్వరం శాసనంలో అతడు చోళ, కళింగ, శేవుణ, బృహత్కర్ణాట, లాటాదీశ్వరులను జయించినట్లు ఉంది. నిర్వహణోత్తర రామాయణాన్నిబట్టి కురువులూరు యుద్ధంలో చోడ తిక్కన శేవుణ సైన్యాన్ని నిర్మించినాడు. తిక్కనకు సాయంగా కాకతీయ సైన్యాధీయుద్ధంలో పాల్గొని వుంటాయి. ఈ యుద్ధానంతరం నెల్లూరు సింహాసనంపై బలపడిన చోడ తిక్కన ఓవితాంతం కాకతీయులతో మైత్రీ వహించి వున్నాడు. నెల్లూరుపై దాడుల సందర్భంలోనే బహుశా కాకతీయ సామంతుడైన పొత్తపిచోడ ఒప్పిరిసిద్ది కొణి దెన తెలుగుబోడులను జయించి కాకతీయాధికారంకిందికి తెచ్చినాడు వెలనాడు, కమ్మనాడు, ఏరువనాడు, పొకనాడులలో కాకతీయాధికారం నెలకొన్నది.

వృద్ధీశ్వరుని మరణానంతరం (క్రీ.శ. 1206.7) గణపతి వేంగి, కళింగ రాజ్యాం నాక్రమించడానికి ప్రయత్నించినాడు. ఇరటి మాండలికులు తూర్పు గంగరాజైన మూడో రాజరాజ పాలనలో వున్నాడు. కళింగపై కాకతీయ సైన్యాలు మూడు దాడులు జరిపినాయి మొదటిదాడిని రేచర్లరాజనాయక, ఏరువ బీమాదులు నడిపినాడు. వేంగిలోని రాజకృరాజ వంశాలు కాకతీయాధికారం అంగీకరించినాయి. చారిత్రా నితదవోలు రాజుక్కుడైన పీరబ్రహ్మనకు రుద్రమదేవి నిచ్చి గణపతి పెండ్లిచేసినాడు అనంతరం కాకతీయ సైన్యాలు మాడెములు, మన్నెములు ఆక్రమించినాయి. బొక్కెర యుద్ధంలో (గంజాం జిల్లా) గోదామ మరట్ట మరణించినాడు. ఉదయగిరి (పెదటిమిడి) యుద్ధంలో వడిరాయలు ఓడిపోయినాడు. విస్తర చక్రవర్తులు కాకతీయుల వశమయినాయి. కాని, ఈ దాడి వల్ల పెద్ద ప్రయోజనం లేకపోయింది.

మూడో రాజరాజ మరణానంతరం (క్రీ.శ. 1211) గంగ సింహాసనం ఎక్కిన అనియంకబీముడు సమర్థుడు. సామ్రాజ్యకాంక్ష ఉన్నవాడు. అచిరకాలం

లోనే అనియంక భీముడు కళింగలో కాకతీయాధికారాన్ని తుదముట్టించి పృథ్వీశ్వరుని సంతతివారికి బాసటగా వేంగిని ఆక్రమించినాడు. దాక్షరామం వరకు అతని అధికారం వెల్లింది అంతేగాక, దక్షిణాదిన చాళుక్య చోళరాజకీయాల్లో జోక్యం కలిగించుకున్నాడు. కాని, వెంటనే గణపతిదేవుడతనిపైకి సైన్యాలు పంపినాడు. దీనికి ఇందులూరి సోమన, ఏరు భీమన, మల్లాల హేమాద్రిరెడ్డి నాయకులు. వేంగి, కొలను రాజ్యాలు కాకతీయుల వశమయినాయి. ఇందులూరి సోమన కొలనురాజ్యం ఆక్రమించినందున అతని వంశం కొలను వంశంగా ప్రసిద్ధమయింది. అనియంక భీముని అంతరం అతనికొడుకు నరసింహదేవుడు తిరిగి వేంగిపై దండెత్తినాడు. అతణ్ణి కాకతీయ సకల సేనాపతి పట్టసాహిత్యమైన వడిదము బొప్పదేవుడు గోదావరి యుద్ధంలో ఓడించి పారదోలినాడు. వేంగిలో కాకతీయాధికారం నిలబడింది. ఇంతలో నెల్లూరులో చోడతిక్కన కుమారుడు మనుమసిద్ధి (వీరగండ గోపాలుడు) దాయాదులకు రాజ్యం కోల్పోయి గణపతి

సాయం ఆర్జించినాడు. సామంత బోజుని నాయకత్వంలో కాకతీయ సైన్యం నెల్లూరుపై నడచి మనుమసిద్ధి దాయాదులైన అక్కన, బయ్యనలను వధించి మనుమసిద్ధి విరోధులైన ద్రావిడ, కర్ణాటాదీవులను, విజయగండగోపాలుని

ఓడించినారు. కులోత్తుంగ రాజేంద్రచోడుడు ఓడి పారిపోయినాడు. ఇతడు మూడో రాజేంద్ర చోడుడు (చోళచక్రవర్తి) అనీ కాదు. వెలనాటి రాజునీ భిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి ఈ విషయాలను నాయనివల్లి శాసనం వర్ణిస్తున్నది. కాకతీయ సైన్యాలు రక్తేన గంగని ఓడించి కడప ప్రాంతంలో గంగయ సాహిణిని పునరుద్ధరించినాయి. అయితే, గంగయ సాహిణి కాకతీయసామంతుడయినాడు గణపతి దేవుడాతజ్ఞ 'బాహుతరనియోగాధిపతి'గా నియమించినాడు. కాకతీయసామంతుడుగా గంగయ సాహిణి త్రిపురాంతకం నుండి కోలారువరకు ఉన్న రాజ్యాన్ని వల్లూరు రాజధానిగ ఏలినాడు. రేనాడు కాకతీయ సామ్రాజ్య అంతర్భాగమయింది.

నెల్లూరు రాజ్యంలో జోక్యం పొంద్య. కాకతీయ సంఘర్షణకు దారితీసింది. జటావర్మ సుందరపాండ్యుడు చాళుక్య చోళ చక్రవర్తిని కూడ నిర్మించి పాండ్య సార్వభౌమత్వం నెలకొల్పి పూర్వచోళ సామంతులందరినీ విదేయులుగా చేసుకోవాలని సంకల్పించినాడు. నెల్లూరు కూడ చోళసామంత రాజ్యమేగదా? నెల్లూరు రాజ్యం దక్షిణప్రాంతాల్లో ఏలుతున్న విజయగండగోపాలుడు, కొప్పరుంజింగడు పాండ్య సార్వభౌమత్వం అంగీకరించినారు. ఇక పాండ్యులదృష్టి నెల్లూరుపై మరలింది జటావర్మ తన సైన్యాన్ని రెండుగా విభజించి, ఒక సైన్యాన్ని మూడో రాజేంద్ర చాళుక్య చోళ, విజయగండ గోపాల, కొప్పెరుంజింగల నాయకత్వంలో పశ్చిమంగా కాకతీయరాజ్యం పైకి పంపినాడు. ఈ సైన్యం త్రిపురాంతకం వరకు నడిచింది. కొప్పెరుంజింగడు దాక్షరామం వరకు దాడి చేసినాడు కాని, ఓడిపోయి గణపతి దేవునకు సామంతుడయినాడు. జటావర్మ మిగిలిన సైన్యంతో నెల్లూరుపైబడినాడు. నెల్లూరు సమీపంలో ముటుకూరు చెంత (క్రి.శ. 1263) తెలుగుచోడ, కాకతీయ, శేవుణ సైన్యాలు పరాజయం చెందినాయి. మనుమనీధి మరణించినాడు. నెల్లూరులో ప్రవేశించి జటావర్మ వీరాభిషేకం జరుపుకున్నాడు. నెల్లూరు రాజ్యం పాండ్య సామ్రాజ్యంలో చేరింది. కాకతీయులకిది ఘోర పరాజయం.

గణపతిదేవుడు క్రీ.శ. 1269 వరకు జీవించివున్నాడు. కాని, చాల వృద్ధుడయినాడు. అతనికి పురుష సంతానం లేనందున రెండోకూతురు రుద్రమకు పురుషోచిత విద్యలునేర్చి తనకు వారసురాలుగా నిర్ణయించినాడు. ఈ ఏర్పాటుకు సమ్మతించని రాజవంశీకుల వల్ల రాజ్యం అలజడులపాలయింది. బహుశా ఇది కారణంగానే గణపతి పాండ్యులపై ప్రతిచర్య తీసుకోలేకపోయినాడు. ముటుకూరు యుద్ధంలో మినహాయిస్తే గణపతి పరాజయం తెలియని విజేత. అతని విజయపరంపరంతో 'తెలుగుదేశం' సమైక్యమై ఆంధ్రులలో వినుత్స జాతీయోత్సాహం కలిగింది. ఓరుగల్లు ఆంధ్రనగరి అయింది. గణపతి ఆంధ్రాధిపతుడయినాడు.

నాడు గణపతి కాలంలో పెక్కు తటాకాల, గ్రామాల నిర్మాణం జరిగింది. అనేక గణపవరాలు వెలసినాయి. మోటుపల్లిరేవులో వేయించిన శాసనం ద్వారా విదేశవర్తకులకు హామీయిచ్చి గణపతి వాణిజ్యం ప్రోత్సహించినాడు. అతడు పరమ మాహేశ్వరుడు గోళకీమతాధిపతియైన విశ్వేశ్వర శివదేవులు గణపతి దీక్ష గురువు. కాకతీయ శిల్పవాస్తువిద్యలకు గీటురాయైన రామప్ప దేవాలయం గణపతి కాలానిది. ఆంధ్రదేశం నాడు సాధించిన రాజకీయ ఉన్నతికి ఆర్థికవృద్ధికి రామప్పదేవాలయం చక్కని ప్రతీక!

రుద్రమదేవి, (క్రీ.శ. 1269-89)

రుద్రమదేవి బహుశా పురుషవేషంతో 'రుద్రదేవ మహారాజా' అనే పేర క్రీ.శ. 1258 నుండి రాజ్యభారం వహించినట్లు శాసనాలు చాటుతున్నాయి. క్రీ.శ. 1266 నాటి త్రిపురాంతకం శాసనంలో మల్లయ ప్రెగడ తాను గణపతిదేవ మహారాజా సామంతుడనని చెప్పుకొన్నాడు కాయస్థ జిన్నిగదేవుని దుర్గి శాసనం (క్రీ.శ. 1269) రుద్రమదేవిని 'పట్టోర్పుతి'గా వర్ణిస్తున్నది. అంటే. నాటికి రుద్రమదేవికి పట్టాభిషేకం జరగలేదు బహుశా ఆనంతరం ఆచిరకాలానికే గణపతిదేవుడు మరణించడంతో రుద్రమదేవి పట్టాభిషేకం జరుపుకొనివుంటుంది.

రుద్రమ సింహాసనమధిష్టించడాన్ని ఆమె దాయాదులు వతిమడించినారు. ఇది అవకాశంగా తీసుకొని పొరుగున ఉన్న శత్రువులు కాకతీయ రాజ్యభాగాల నాక్రమించడానికై ప్రయత్నించినారు. అందువేర రుద్రమదేవి పాలనాకాలమంతా యుద్ధాలతోనే సరిపోయింది. 'వ్రతావ చరిత్ర' ననుసరించి రుద్రమ సవతి కుమారులైన హరహర మురారిదేవులు రుద్రమపై తిరుగుబాటు చేసినారు కాని విశ్వాసపాత్రులైన రేవర్ల ప్రసాదాదిత్యుడు కాయస్థ జిన్నిగదేవుడు, అతని సోదరులు, గోన గన్నారెడ్డి మున్నగు సేనానుం సాయంతో రుద్రమవారి తిరుగు బాటు నణచింది. వేలుగోటివారి వంశావళిలో ప్రసాదాదిత్యునకు 'కాకతీయ రాజ్య స్థాపనాచార్య' 'రాయ పితామహాక' బిరుదులున్నాయి. కన్నరదేవ, అంబయ దేవాదులకుగూడ వారి శాసనాల్లో రాయస్థాపనాచార్య బిరుదం కనిపిస్తుంది.

దాయాదుల తిరుగుబాటు నణచడంలో రుద్రమ నిమగ్నమై ఉన్న సమయంలో తూర్పు గంగనరసింహదేవుడు వేంగి ప్రాంతం అక్రమించినట్లు అతని దాఖలాను శాసనం (క్రీ.శ. 1262) నూచిస్తున్నది. క్రీ.శ. 1278 వరకు వేంగిలో కాకతీయాధికారం చెలామణి అయిన నిడరంగులు లేవు. కాని, పోతినాయక, ప్రోలినాయకుల ఆధిపత్యంలో కాకతీయ సైన్యం నరసింహదేవుని కొడుకు వీరభానుదేవుని, అతని మిత్రులైన వడ్డారి మత్స్యనాయకులను ఓడించి

తరిమివేసి తిరిగి వేంగిలో కాకతీయాధికారం నెలకొల్పినారు. ఈ నాయకులు 'గజపతిమిత్రమాతంగసింహ' 'ఓడైయరాయమానమర్దన' బిరుదులు ధరించినారు.

ఇంతలో యాదవ మహాదేవుడు దండెత్తినాడు. ఈ దండయాత్ర పరిణామాలను గురించి ఉభయవంశాల ఆధారాలలోని సమాచారం పరస్పర విరుద్ధంగా ఉంది. మహాదేవుడు కాకతీయుల యుద్ధగజాలను పంచమహాశబ్దాలను సంగ్రహించి, శ్రీయనే నెపంతో రుద్రమదేవిని వధింపక విడిచి పెట్టెనని యాదవ సమాచారం. ఇక రుద్రమదేవి యాదవరాజు నోడించి దేవగిరివరకు తరిమి యుద్ధనష్టపరిహారంగా పెద్ద మొత్తాన్ని మహాదేవుని నుండి గ్రహించిందని ప్రతాప చరిత్ర చెబుతున్నది ఇటీవల తెలంగాణా పలుప్రాంతాల్లో యాదవుల బంగారు వెండి నాణేలు దొరికినాయి. వానిపై కాకతీయుల వరాహ లాంఛనం ముద్రితమైనందున ఈ నాణేలు ప్రతాప చరిత్ర సమాచారాన్ని బలపరుస్తున్నాయి. రాచవట్టణం (కృష్ణాజిల్లా) దగ్గర దొరికిన యాదవ నాణేలు కూడ రుద్రమ వనూలు చేసిన మొత్తంలో భాగమై వుండవచ్చును. రుద్రమ 'రాయగజకేసరి' బిరుదం ధరించింది. కాకతీయ సామంత పదవుల్లో పలువురు యాదవరాకుమారులు చేరినారు.

సామ్రాజ్యం దక్షిణ ప్రాంతంలో విపత్కరమైన దారుణ పరిణామాలు జరిగినాయి ముటుకూరు యుద్ధానంతరం నెల్లూరు రాజ్యం పాండ్యుల వశమై వారి సామంతుల పాలనలోకి పోయింది. నందలూరు, తిరుపతి శ్రీలాలలోని పాండ్య శాసనాలనుబట్టి నెల్లూరుకా యస్థరాజ్యంకూడ పాండ్యుల వశమయింది. నెల్లూరును కాకతీయ సేనాని మహామండలేశ్వర నాగతిదేవమహారాజు వశపరచుకొన్నాడు. కాని, అచట కాకతీయాధికారం ఎంతోకాలం నిలవలేదు తిరిగి నెల్లూరు పాండ్య సామంతులైన తెలుగుచోడు లాక్రమించినారు.

వల్లూరు రాజ్యప్రాంతాలను కలుకడ వైదుంబరాజు ఖుజుబలం వీరనారాయణుని నుండి కాయస్థసేనాని జన్నిగ జయించి ఆక్రమించినాడు. వల్లూరు పాండ్వాదికారంనుండి విముక్తమయింది. జన్నిగదేవుడు, ఆతని అనంతరం త్రిపురారిదేవుడు (క్రీ.శ. 1270.72) కాకతీయ సామంతులుగానే పాలించినారు. కాని, త్రిపురారి తరువాత సింహాసనం ఎక్కిన అంబయదేవుడు రుద్రమను ధిక్కరించి స్వతంత్రతాయస్థరాజ్యస్థాపనకు పూనుకున్నాడు. అంబయకూడ మొదట్లో కాకతీయ ఫిదేయుడే. రుద్రమ ఇక్కట్లు బహుళా ఆతనిలో స్వాతంత్ర్యకాంక్షను తెచ్చుగొట్టివుంటాయి. త్రిపురాంతకం శాసనం అంబయ విజయ వరంపరలను వర్ణిస్తున్నది. పాండ్య శేఖరాధీశులతో మైత్రివహించి వారి సైనిక సహాయంతో అంబయ స్వతంత్రులైనట్లు కన్పిస్తున్నది. పై శాసనం ప్రకారం అంబయ డెబ్బయి అయిదుమంది నాయకులతో పోరాడినాడు. వీరు కాకతీయ

నాయకరులయి వుండవచ్చును. గురించాల(గరిజాల) ప్రభువైన నాయమల్లపాన శ్రీవతి గణపతి నోడించినాడు. కలుకడ వైదుంబాదీకులైన సోమదేవులను వారి మిత్రుడైన గుత్తి పురాదీకుడు అల్లు గంగను ఓడించినాడు; ఏరువ మనుమల్లి దేవుని వధించి ఏరువనాడు నాక్రమించినాడు; పెండెకల్లు ఆతని వశమయింది; కొప్పెరుంజింగని వధించి 'కాడవరాయి పెద్దంసక' బిరుదం ధరించినాడు ఈ విజయాలతో కాయస్థరాజ్యంలో గండికోట, ములికినాడు, రేనాడు, నకిలినాడు, ఏరువ, పొత్తుపినాడు చేరినాయి. నెల్లూరులో మనుమగండ గోపాలుని సేనా సనం ఎక్కించి, అంబయ దేవు డాతల్లి సామంతుడుగా చేసుకున్నాడు. తమ అధికారం పునరుద్ధరించడానికి దండెత్తి వచ్చిన పాండుల కోడించి పారదోలినాడు. దీనితో ఆంధ్రదేశ దక్షిణ ప్రాంతంలో సువిశాలమైన స్వతంత్రకాయస్థ రాజ్యం బలవడి, కాకతీయ సారస్వతామత్వానికి భంగం కలిగింది.

అంబయ తిరుగుబాటును రుద్రమ సహించలేదు మల్లికార్జున నాయక సేనాపతి నాయకత్వంలో ఒక నైశ్యాన్ని అంబయపై నడిపింది. క్రీ.శ. 1295 వరకు రుద్రమ జీవించి వుండని, అంబయ తిరుగుబాటు నణవటం ఆమె పాలన లోనే జరిగిందనే అభిప్రాయం వుండేది. కాని, ఇటీవల బయల్పడిన చందుపట్ల (నల్గొండ జిల్లా) శాసనం నుండి క్రీ.శ. 1289 నాటికే రుద్రమ మరణించినట్లు తెలుస్తున్నది. అంబయ కూడి సకలాంధ్రపతినియైన ఆతని ఏలికతోసహా మల్లికార్జున నాయకుని వధించినట్లు చెప్పుకున్నాడు. చందుపట్ల శాసనం రుద్రమ మల్లికార్జున నాయకుల పుష్కార్యం చేసిన దర్మాన్ని సమోద చేస్తున్నది. అందుచేత అంబయతోటి యుద్ధంలోనే రుద్రమ మరణించెనని నిర్ణయించవలసివుంది.

నిరంతరం యుద్ధాల్లో నిమగ్నురాలయినప్పటికీ రుద్రమ మంచి సామర్థ్యంతో పరిపాలన నిర్వహించింది ఓరుగల్లుకోటకు మరమ్మత్తులు చేయించి రాతికోటకు లోవైపున మెట్లు కట్టించింది మట్టికోటకు ఆగర్తను, బురుజులను నిర్మించి ఓరుగల్లును దుర్భేద్యంగా చేసింది. రుద్రాంబకాలంలో దేశం సుఖింతంగా ఉంది. ఆమె పాలన చివర్లో సుప్రసిద్ధ వెనిస్ యాత్రికుడయిన మార్కోపోలో మోటుపల్లి రేవులో దిగి, దేశంలో పరిపాలన కట్టిదిట్టంగా వుందని, పరిశ్రమలు, వాణిజ్యం అభివృద్ధిలో ఉన్నాయని వర్ణించినాడు.

ప్రతాపరుద్రుడు (క్రీ.శ. 1289-1323)

రుద్రమదేవికి గూడ పురుష సంతానం లేదు. ఆమెకు ముగ్గురు కుమార్తెలు రుయ్యమ రుద్రమ, ముమ్మిడమ్మ. రుయ్యమను బ్రాహ్మణ సేనాని ఇందులూరి (కొంబి) అన్నయ్య మంత్రికిచ్చి పెండ్లి చేసింది. రుద్రమను యాదవ రాకుమారులైన యల్లాబదేవుడు పెండ్లాడినాడు. ముమ్మిడమ్మకు మహదేవరాజుతో పెండ్లి జరిగింది. మహదేవరాజు కాకతీయ వంశుడని తెలుస్తుందిగాని - ఇతర

వివరాలు తెలియవు, ముమ్మిదమ్మ కుమారుడు ప్రతాపరుద్రుడు. పెద్దల ఆజ్ఞను సారం రుద్రుడవేచి దొపాత్రుడైన ప్రతాపరుద్రుని పుత్రభావంతో, అందే బహుళాదత్త స్వీకారం చేసింది. గణపతి దేవుని జీవిత కాలంలోనే ఇది జరిగి ఉండవచ్చు. కాకతి రుద్రకుమార, కుమార రుద్రదేవ అనే పేర్లతో రుద్రుడు కాలంలోనే ప్రతాపరుద్రుడు రాజ్య వ్యవహారాలను నిర్వహించినట్లు తెలుస్తుంది. క్రీ. శ. 1289 లో రుద్రుడు మరణానంతరం అతడు పట్టాభిషేకం చేసుకొన్నాడు. అతరువాత సయితం శాసనాల్లో కుమార రుద్రదేవ అనే పేరు కనిపిస్తుంది.

ప్రతాపరుద్రుని పాలనలో కాకతీయ సామ్రాజ్యం ఉచ్చస్థితి నందింది; కాని, విచ్ఛిన్నం కూడ అదే కాలంలో జరిగింది. ప్రతాపరుద్రుని పాలన కాలమంతా అంతరంగిక విప్లవాల సణవడంతోను విదేశ దండయాత్రల నెదుర్కొనడంతోను గడిచిపోయింది. అంతరంగికమైన తిరుగుబాట్లకు కాయస్థ, వెలమ, రెడ్డి, వర్ణవైషమ్యాలు ప్రోత్సాహ కారణాలై వుండవచ్చును. అంతర్గత శక్తులంతోనే సంపూర్ణ ఫలితంగా కాకతీయ సామ్రాజ్యం కూలిపోయింది.

ప్రతాపరుద్రుడు సింహాసనం ఎక్కినపుడు అంబయతోటి యుద్ధం సాగులున్నది. యుద్ధాన్ని విజయవంతంగా నిర్వహించి, కాకతీయ వంశ ప్రతిష్ఠను రాజ్య ఔన్నత్యాన్ని వునరుద్ధరించడం ప్రతాపరుద్రుని ప్రథమ కర్తవ్యమయింది. అందుకు అనుగుణంగా నాయంకర విధాన పునర్నిర్మాణం జరిగింది. రాజ్యాన్ని 77 లేక 75 నాయంకరాలుగా విభజించి, ప్రతాపరుద్రుడు విశ్వాసపాత్రులైన సేనావతుల పరం చేసినాడు. అయితే, దీనివల్ల కాకతీయులకు అందగా ఉంటూ ఉండిన పూర్వ సామంత వంశాలు నష్టపడినట్లు కనిపిస్తుంది. అదీగాక నాయంకరులలో అధికభాగం వెలమలు కావడంతో వర్ణ వైషమ్యాలకు దోహదప్రాయమై, ప్రతాపరుద్రుని వట్ట రెడ్లకు అగ్రహం కలిగించిందని స్థానిక చరిత్రలు సూచిస్తున్నాయి.

అనంతరం అంబయపై, అతని మిత్రులపై త్రిముఖంగా దండయాత్రలు జరిగినాయి కొలని సోమయ మంత్రి కొడుకైన గన్నయ సేనాని అంబయనోడించి త్రిపురాంతకం ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించినాడు (క్రీ.శ. 1291). రెండో దాడి నెల్లూరుపై జరిగింది. నకం సేనావతి సోమయాదుల రుద్రదేవుని దక్షిణభుజాదండమైన ఆదిదండము మనుషుడు గండగోపాలుని వధించి, రాజగండగోపాలుడనే ధంగన్నాథుని సింహాసనం ఎక్కించినాడు. కాని, ధంగన్నాథుడు పాండులతో చేరి కాకతీయులను ఢిక్కరించడంతో నెల్లూరు రెండో దండయాత్ర అవసరమయింది. ఈ దండయాత్ర మనుషు గండపాలుడనే తెలుగు చోడుని నాయకత్వంలో జరిగింది. ధంగన్నాథుడు, అతని పాండ్యమిత్రులు పూర్తిగా వరాజితులయినారు. ఇక మూడోదాడి వశిష్ట ప్రాంతాలపై, బహుళ శేషభరణ్య దక్షిణసరిహద్దులపై

జరిగింది. వర్తమానపురం పాలిస్తున్న కాకతీయ సామంతుడు గోన విఠలుడి దండయాత్రను నిర్వహించినాడు. కృష్ణా తుంగభద్రా అంతర్వేది కాకతీయ సామ్రాజ్యంలో చేరింది. రాయచూరు దుర్గ నిర్మాణం జరిగింది.

ఇంతలో తురుష్క-దండయాత్రలు జరిగి (క్రీ.శ. 1303.1310), కాకతీయరాజ్యం అలజడిపాలయింది. ఇది అవకాశంగా దక్షిణదేశంలోని సామంతులు తిరుగుబాటు చేసినారు. గండికోటలో వైడుంబ మల్లిదేవుడు, నెల్లూరులో రంగ నాథుడు స్వతంత్రులైనారు. జాట్టయలెంక గొంకారెడ్డి నాయకత్వంలో కాకతీయ నైన్యం మల్లిదేవునోడించి గండికోట నాక్రమించింది. గొంకారెడ్డి ఆ ప్రాంతానికి కాకతీయరాజప్రతినిధి అయినాడు. ఇది ఇట్టుండ పాండ్యరాజ్యంలో అంతర్యుద్ధం ప్రారంభమయింది. కులశేఖరపాండుని పురజానంతరం వీరపాండ్య, సుందర పాండులు సంహారనానికై కలహించినారు. సుందరపాండుని అత్యర్థస్పై మాలిక్ కఫూర్ పాండ్యరాజ్యంపై దండెత్తి నగరాలు, అరియాలు దోచుకొని ఢిల్లీకి మరలినాడు. అతడు రాజకీయంగా స్థాపించిందేమీలేదు. పాండ్యరాజ్యంలో అరాచకం కేరళ, కర్ణాటక రాజుల జోక్యానికి అవకాశమిచ్చింది. పులయాళ కులశేఖరుడు వీరపాండునకు సహాయంగా వచ్చినాడు. చంద్రగిరి యాదవ రాజు పద్మవీరు సాంబువ రాయలతో కలసి హోయసాల మూడో బల్లారుడు దండెత్తి కాంచీపురి నాక్రమించినాడు. ప్రతాపరుద్రుడుకూడ పాండ్యరాజ్యంపై దండెత్తినాడు. ఈ దండయాత్రను (క్రీ.శ. 1311) ఢిల్లీ సుల్తాన్ అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ అజ్ఞానుసారం నిర్వహించినాడని కొందరి (నెలటూరి వెంకటరమణయ్యగారి) అభిప్రాయం కాని, అందుకు స్పష్టమైన ఆధారం లేదు. పూర్వ పరాజయాలకు ప్రతీకారం చేయడానికి ఇదే మంచి సమయమని ప్రతాపరుద్రుడు పాండ్యరాజ్యంపై దండెత్తి వుండవచ్చు. ఈ దండయాత్రలో పెదరుద్ర, ముప్పిడినాయక, రేచర్ల ఎరదాచానాయక, చేవరినాయకాది కాకతీయ సేనాపతులు ప్రముఖపాత్ర వహించినారు. పెదరుద్ర ముప్పిడి నాయకులు రంగనాథునోడించి నెల్లూరునుండి పార దోలినారు. నెల్లూరు కాకతీయుల రాజ్యాంతర్యాగమైంది. చేవరినాయకుడు హోయసాలలనుండి కాంచీపురినాక్రమించి పులయాళకులశేఖరునితోసహా వీర పాండునోడించి వీరధవళందగ్గిర సుందరపాండునకు పట్టం కట్టినాడు. కావేరి తీరంలోని శ్రీరంగనాథునకు చేవరినాయకుడు సలకలవీరును (గిద్దలూరు తా॥) దానం చేసినాడు. కాంచీపురంవరకు కాకతీయాధికారం చెల్లుబిడి అయింది.

తుంగభద్రాతీరంలోని అనెగొండిలో యాదవసామంతుడైన సింగమనాయకుడు కంపిలి అనే స్వతంత్రరాజ్యం స్థాపించినాడు. అతని కుమారుడైన కంపిలిదేవుడు మహాపరాక్రమంతుడు. కంపిలిరాజ్యం విస్తరింపజేయడం అతని లక్ష్యం. అందుచేతనాతడు హోయసాల మూడో బల్లారునితోయుద్ధానికి దిగినాడు. యుద్ధ

నిర్వహణలో ప్రతాపరుద్రుని సహకారం అర్థించి విఫలమయినాడు. అది కారణంగా ప్రతాపరుద్రునిపై వగలబట్టి 'మూతురాయరగండ' 'వీరరుద్రనగండ' అనే బిరుదులు ధరించి కంపిలదేవుడు ప్రతాపరుద్రుని కాగ్రహం కలిగించినాడు. అతణ్ణి అణచడానికై బెండపూడి అన్నయామాత్యుడు, రేచర్ల సింగమనాయుడు కంపిల రాజ్యంపై సదచి, కంపిలరాయల ఆజ్ఞాపం అడచినారు. శ్రీనాథుని బీమేశ్వర పురాణం అన్నయామాత్యుని "దాడి విమటిత కుమ్మటోద్యాను"దని వర్ణిస్తున్నది. కుమ్మటం కంపిల రాజ్యంలో బలమైనదుర్గం.

ఈ యుద్ధాలన్నీ క్రీ.శ. 1315 నాటికి పూర్తయినాయి. యుద్ధాలవల్ల, తురుష్కదండయాత్రలవల్ల, ఢిల్లీ సుల్తానుకు పలుమార్లు చెల్లించిన కప్పంవల్ల వట్టిపోయిన ధనాగారం నింపడానికి ప్రతాపరుద్రుడు అనేక విధాల ప్రయత్నించినాడు. కడవ, కర్నూలు, పల్నాడు ప్రాంతాల్లో అడవులు చేడించి వంట పొలాలుగా మార్చడం జరిగింది. నీటిపారుదల సౌకర్యానికై చెరువులు, బావులు తవ్వించినారు. నిర్జన ప్రదేశాల్లో గ్రామాలు, నగరాలు ఏర్పడినాయి. కాకతీయుల రాజ్య ఆర్థికపరిస్థితి మెరుగుపడింది.

ప్రతాపరుద్రుడు బాషాభిమాని. సంస్కృతాంధ్ర కర్ణాట కవులతని పోషణ నందుకున్నారు. అతని ఆస్థానకవియైన విద్యానాథుడు సంస్కృతంలో 'ప్రతాప రుద్ర యశోభూషణ' మనే అలంకార గ్రంథం రచించినాడు. అగస్త్య, విశ్వనాథ కవులు సంస్కృత భాషకు నూతనాలంకారాలు చేకూర్చినారు. ప్రతాపరుద్రుని మంత్రిలు, సేనావతులు కూడ బాషాపోషకులు. గన్నారెడ్డి మారన మార్కం దేవు పురాణాన్ని అంకితం వుచ్చుకున్నాడు. బాస్కర రామాయణ రచనా పూర్తికి సాహితీమారుడు కారణమైనాడు.

ప్రతాపరుద్రుడు - తురుష్కులు

ఈ విధంగా సర్వతోముఖాభివృద్ధి చెందుతున్న కాకతీయ సామ్రాజ్య వైభవం తురుష్కుల నాకర్పించింది. నాటికి ఉత్తరావధం ఢిల్లీ సుల్తానుల పాదాక్రాంతమై, వారి దృష్టి దక్షిణావధంపైకి మరలింది. మొహమ్మదీయ బాటసారులు, రచయితలు - అమీర్ ఖుస్రూ అబ్దుల్లా వాసప్ - దక్షిణాత్యరాజ్యాల మహదైత్య రాన్ని ఢిల్లీ సుల్తానుల నోరు ఊరేటట్లు నర్పించినారు. ఆ సంవదను దోచుకుని దక్షిణావధంలో తమ సామ్రాజ్యాన్ని విస్తరింపజేయడానికి ఉవ్వెత్తుర సాగినారు. క్రీ.శ. 1294 లోనే దక్షిణావధంపైకి ముస్లిం దాడులు ప్రారంభమయినాయి. హిందూ మత సంస్కృతులకు బద్ధ విరోధులుగా భావిస్తున్న తురుష్కుల దాడుల సంవర్షంలో సయితం దక్షిణాత్యరాజ్యాలు తమ వైరాలను మరచి సమైక్యంగా తమ శత్రువును ప్రతిఘటించకపోవడం శోచనీయం. యదాప్రకారం హిందూ రాజాలు పరస్పర యుద్ధాలు సాగించడమేగాక తమ యుద్ధాల్లో తరచు ముస్లింల

సహాయాన్ని అర్పించడాన్నిబట్టి వారికి వ్యక్తిగత రాజకీయ విజయాల్లో ఉన్న శ్రద్ధాసక్తులు హిందూమత సంస్కృతాల రక్షణపట్ల ఉన్నవా? అనే అనుమానం కలగడం సహజం

దక్షిణ దేశంపై మొదటి ముస్లిం దండయాత్రను క్రీ.శ. 1294లో అల్లాఉద్దీన్ ఖిల్జీ సదిపినాడు. యాదవ రాజ్యంపై దండెత్తి, రామదేవుని ఓడించి ఎల్లిచి పూర్ జిల్లాతో సహా ఆపార ధనరాసులు కప్పంగా గ్రహించినాడు. యాదవ రాజ్యం ఖిల్జీ సామంత రాజ్యమయింది అనంతరం అల్లాఉద్దీన్ దృష్టి కాకతీయ రాజ్యంపై మరలింది దాక్షిణాత్య రాజ్యాలను సామంత రాజ్యాలుగా చేసుకొని వానినుండి కప్పం గ్రహించడమే అతని ఆశయంగా కనిపిస్తుంది. క్రీ.శ. 1309లో కపూర్ దక్షిణ దేశ దండయాత్రకు బయలుదేరి సమయంలో "దుర్ద దేవుడు సామంతుడై కప్పం చెల్లించడానికి అంగీకరిస్తే యుద్ధం విరమించి అతని పట్ల మర్యాదగా ప్రవర్తించవలసింది" అని ఖిల్జీ అతనికి సలహా ఇచ్చినాడు. కాని, ఖిల్జీల అనంతరం ఖిల్జీ సుల్తానులైన తుగ్లక్లు ఈ విధానానికి స్వస్తి చెప్పి, దాక్షిణాత్యరాజ్యాలను నిర్మూలించి ఖిల్జీ సామ్రాజ్యం విస్తరింపజేయడానికి పూను కున్నారు.

ఓరుగల్లుపై తురుష్కులు ఎనిమిదిమార్లు దండెత్తినారని ప్రతాప చరిత్ర, విలస, కలువచెరు కాసనాలు పేర్కొన్నా ముస్లిం చరిత్రం నుండి బదు దాడుల వివరాలు మాత్రమే లభిస్తున్నాయి. ఈ విషయంలో ముస్లిం సమాచారమే విశ్వాసయోగ్యమైనదని చరిత్రకారుల అభిప్రాయం. మొదటిమారు క్రీ.శ. 1303లో అల్లాఉద్దీన్ ఖిల్జీ పెద్ద నైశ్యంతో మాలిక్ వక్రుద్దీన్ జానాను బెంగాలు మీదుగా ఓరుగల్లుపైకి పంపినాడు. ఈ నైశ్యాన్ని ఉప్పురవల్లి (కరీంనగర్ జిల్లా) దగ్గర లేచర్ల వెన్న సేనాని, పోలుగంటి మైలి ఓడించి తరిమివేసినారు పరాజయం వల్ల అల్లాఉద్దీన్కు ఓరుగల్లుపై పగ ఇనుమడించింది. ఓరుగల్లును జయించ దానికై క్రీ.శ. 1309లో మాలిక్ కపూర్ సేనానిని పంపినాడు. మాలిక్ దేవగిరి చేరి అటనుండి బనీర్ మర్, సర్పూర్, కూసర్పూర్లం గుండా అనుమకొండ చేరినాడు. సర్పూర్కోటలోని సేనానులు భార్యలతోసహా జొహర్ చేసిపట్టు అమీర్ ఖుస్రూ వ్రాసినాడు. అనుమకొండ నుండి ఓరుగల్లు కోటపై ముట్టడి జరిగింది. మట్టికోట నాక్రమించి, దాటికోటపై ముస్లింలు దాడి ప్రారంభించినారు. నెల రోజులుగా ముట్టడి సాగించున పౌరజనం అనేక కష్ట నష్టాలకు గురి అయినారు. గత్యంతరం లేక ప్రతాపరుద్రుడు మాలిక్ కపూర్ తో సంది చేసికొని 100 ఏళ్లులు, 6000 ఖర్చురుల ధనం ఇవ్వడమేగాక ప్రతి సంవత్సరం ఖిల్జీ కప్పం చెల్లించ దానికి అంగీకరించినాడు అల్లాఉద్దీన్ జీవితాంతము ప్రతాపరుద్రుడి షరతులను గౌరవించినాడు.

అల్లాఉద్దీన్ మరణంతో ఢిల్లీలో చెలరేగిన అలజడులు అవకాశంగా తీసుకొని ప్రతాపరుద్రుడు కష్టం చెల్లించడం మానినందున, ముబారక్ ఢిల్లీ ఓరుగల్లుపై దాడి పంపినాడు ఈ దండయాత్రను ఖుస్రూఖాన్ నడిపినాడుగాని ఈ దండయాత్ర విఫలం లభించలేదు. ప్రతాపరుద్రుడు ఓడిపోయి, 100 ఏళ్లు, 12000 గుర్రాలు, పెద్ద మొత్తంలో ధనమూ ఇచ్చి సంది చేసుకున్నట్లు అమీర్ ఖుస్రూ, ఇసామీల రచనల నుండి తెలుస్తున్నది.

మియాజుద్దీన్ తుగ్లక్ కాలంలో నాలుగో దండయాత్ర జరిగింది (క్రి.శ. 1321 - 22). దండయాత్రను నడిపింది 'ఉల్లాఖాన్' బిరుదాంబితుడైన యువరాజు జునాఖాన్ (మొహమ్మద్ బిన్ తుగ్లక్) దేవగిరి మీదుగా పురోగమించి కోటగిరి మొదలైన దుర్గాలతో సహా ఓరుగల్లును తురుష్కులు ముట్టడించినారు. ముట్టడి ఆరు మాసాలు జరిగినట్లు తెలుస్తుంది. విజయం కనుచూపు మేరలో ఉండగా ముస్లిం సైన్యంలో కవి ఉజ్జయిద్ కారణంగా ఢిల్లీ సుల్తాన్ మరణించి నాదనే నీలి వార్త వ్యాపించి ధైమూర్, టిగ్రిస్ అనే సేనాపతులు తిరుగుబాటు చేసి, ప్రతాపరుద్రునితో సంఘర్షణలు ప్రారంభించినారు. గత్యంతరం లేక ముట్టడి విరమించి ఉల్లాఖాన్ తిరోగమనానికి ఉద్యుక్తుడయినాడు. తిరోగ మిస్తున్న ఢిల్లీ సేనపై కాకతీయ సైన్యం పడి, అపార నష్టం కలిగించినట్లు ఇసామీ, పెరిష్టాల రచనలనుండి తెలుస్తున్నది. ఏడాదాయకుడు కొలచలమ యుద్ధంలో తురుష్కుల నోడించి వారి గుర్రాలు సంగ్రహించినట్లు వెలుగోటివారి వంశావళి చెబుతున్నది. స్థానిక చరిత్రలో కోసగి నాయకులకు 'ఉల్లాఖాన సప్తాంగహరణ' అనే బిరుదు కన్పిస్తుంది.

ఉల్లాఖాన్ దేవగిరిచేరి, ఢిల్లీనుండి ఆదనపు సైన్యాలు వచ్చిచేరడంతో తిరిగి ఓరుగల్లుపై దండయాత్ర సంకల్పించినాడు. తురుష్కు సైన్యాలు బిదర్, దోదన్ నగరాలు ఆక్రమించి ఓరుగల్లును ముట్టడించినాయి. అప్పటికే కాకతీయ సైన్యంలో ప్రతిఘటనాపాటవం సన్నగిల్లింది. అనేకమార్లు జరిగిన ముస్లిం దండయాత్రలవల్ల సైనిక బలానికి చాలా నష్టం వాటిల్లింది. అర్థికంగా రాజ్యం నీరసించింది. తురుష్కులచేతిలో తరచుగా పొందిన పరాజయం ఫలితంగా ప్రజల్లోను సైన్యంలోనుకూడ నైతికబలం ఓడించింది. ఇన్నిమార్లు తురుష్కుదండయాత్రలు జరిగినప్పటికీ కాకతీయులు తమ యుద్ధనిర్వహణ విధానాన్ని సంస్కరించుకొనలేదు. అగ్నేయాత్ర దళాన్నిగానీ ఆశ్వ దళాన్నిగానీ మెరుగుపరచుకొనలేదు. 'ఓరుగల్లు కోటలోనున్న శిలాకంటకాలు వినీరే గండశిలలు బ్రాహ్మణ యజ్ఞోపవీతాల నుండి వస్తున్నవా అన్నంత నిష్ప్రయోజనంగా ఉన్న'వని ఒక ముస్లిం చరిత్రకారుడు పరిహసించినాడు. అన్నిటికంటే ముఖ్యం వర్ణ వ్యత్యాసాలవల్ల సైన్యంలో సయితం ఐకమత్యం లోపించింది. రెడ్డినాయకులు ప్రతాపరుద్రునిపట్ల,

వెలమనాయకులవట్ల ద్వేషంవహించినారు. ఉల్లుఖాన్ తోటి యుద్ధం క్లిష్టపరిస్థితికి చేరుకున్న సమయంలో బొబ్బారెడ్డి అనే సేనాపతి తన సైనికదళంతో కాకతీయ సైన్యం నుండి వైదొలగి, యుద్ధభూమినుండి నిర్గమించినట్లు ప్రకటనచరిత్రవల్ల తెలుస్తున్నది. మన చరిత్రలో ఇటువంటి ద్రోహాలు అరుదుగానీ అపూర్వంగానీ కాదు! ఇట్టి ప్రతికూల పరిస్థితుల్లో ప్రతాపరుద్రుడు శక్తికొలది ఉల్లుఖాన్ నెదిరించి పోరాడినాడు అంద్రసైన్యం పరాజితమయింది. అంద్రసేనాపతుల్లో సుగ్రసిద్ధులు మరణించినారు. ప్రతాపరుద్రుడు తురుష్కులచేతిలో బందీ అయినాడు. ఖాన్ చే ఢిల్లీకి గొనిపోబడుతూ మార్గమధ్యంలో సర్మదానదీతీరాన ప్రతాపరుద్రుడు మరణించినాడు. 'సోమోద్యవాయాః సరితః ప్రతీరే దేవాదయా సీత్ త్రిదళాధి వాసమ్' అని విలస కాననం అంద్రదేశం ఢిల్లీ సామ్రాజ్యంలో నీనమయింది. అంద్రనగరి సుల్తాన్ పూర్ అయింది.

కాకతీయ యుగ విశేషాలు

జాతీయైక్యము

అంద్రభాషను మాట్లాడువారి నందరిని ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం కిందికి గొని తెచ్చి, ఆరాజకీయ సమైక్యం ఫలితంగా వారిలో జాతీయతైతన్యం కలిగించినవారు కాకతీయులు. వారి విజయవరంపరం ఫలితంగా సన్నిహితులైన ఆంధ్రులు ప్రాంతీయభావాలు విస్మరించి తాము ఆంధ్రులమని గుర్తింపసాగినారు రేనాడు, వెలనాడు, వేగినాడు, పాకవాడు అనే ప్రాంతీయనామాలు మరుగునపడి త్రిలింగ, అంద్రపదాలు పర్యాయ పదాలుగా ప్రచారంలోకి వచ్చినాయి. కాకతీయులు ఆంధ్రాధీశులయినారు. ఓరుగల్లు అంద్రనగరి అయింది. వేంగి దేశానికి నాయక మణివంటి రాజ్య పేంద్రప్రభువైన రాజరాజనరేంద్రునకై నన్నయ భారతాంధ్రీ కరణం ప్రారంభించగా 'ఆంధ్రావళి మోదముంబోరయు నట్లగ" తిక్కన పరిసమాప్తి చేసినాడు. తమ దేశంలో, భాషలో, జాతిలో ప్రజలకు ఆదరాభిమానాలు జనించినాయనడానికి "తేషాంశిరోభూషణమేవదేశ త్రిలింగనామా జగదేశసీమా" అనే శాసన వాక్యమే నిదర్శనం. ఈ సమైక్యతాభావం, జాతీయాభిమానం కాకతీయ యుగంలో వివిధరంగాల్లో జరిగిన కృషిలో ప్రతిఫలిస్తాయి ఈ చైతన్యమే అంద్రప్రజానీకంలో స్వాతంత్ర్య ప్రియత్వానికి కారణమై, ఓరుగల్లు పతనానంతరం తురుష్కులతో పోరాటం సాగించడానికి అవసరమైన నైతిక బలాన్ని చేకూర్చింది.

పాంస విధానం

కాకతీయ యుగంలో రాజనీతిని గురించి జరిగిన అలోచనలకు నాడు తయారైన గ్రంథాలే నిదర్శనం. కాకతిరుద్రుడు 'నీతిసార'మనే గ్రంథం

రచించినాడు, రుద్రమకాలంలో సామంతరాజైన బద్దెన 'నీతిసారముకావళిని'. గణపతి సమకాలికుడైన శివదేవయ్య 'పురుషార్థసారము'ను రచించినారు. ఈ గ్రంథాలనుండి, ఇతర రాజసీతి గ్రంథాలనుండి ఉదాహరిస్తూ క్రీ.శ. 1350 ప్రాంతంలో జీవించినాడని భావిస్తున్న మడికి సింగన 'సకలనీతి సమ్మతము'ను రచించినాడు. ఈ గ్రంథాలనుండి, కాసూరి నుండి కాకతీయుల పాలనావిధానం గురించిన వివరాలు లభిస్తున్నాయి.

కాకతీయులు సంప్రదాయ సిద్ధమైన రాచరికాన్ని అమలుచేసినారు. కాని, హిందూ రాజవంశాల్లో స్త్రీని నిహాసనం ఎక్కించిన ఆపూర్వగౌరవం కాకతీయుండే! రాచరికం సప్రాంగ సమన్వితం. ధర్మశాస్త్రబద్ధమై 'సంప్రదాయా'న్ని రక్షించడం రాజులు తమ విధిగా భావించినారు. 'బాతుర్వర్ణసముద్ధరణ' బిరుదం తరచుగా కన్పిస్తుంది. రాజుకు సహాయంగా ఒక ఉద్యోగి బృందం ఉండేది. మహాప్రదాన, ప్రదాన, ప్రెగ్గడ, అమాత్య, మంత్రి అనే ఉద్యోగుల పేర్లు కాసూరిలో కన్పిస్తున్నాయి. మల్యాల హేమాద్రిరెడ్డి గణపతికి మహాప్రదాని. ప్రతాపరుద్రుని మహాప్రదాని ముప్పిడి నాయకుడు. వీరుగాక అష్టాదశశతీర్థులను సకల నీతిసమ్మతం పేర్కొంటున్నది. రాజమంతులతో, తీర్థులతో తరచు సంప్రదిస్తూ వుండవలెనని పురుషార్థసారం ఆదేశిస్తున్నది. రాజులకు అంగరక్షకులుండేవారు. అంతఃపురరక్షకుడు నగరిశ్రీకావలి. రాజోద్యోగులను నియోగాలుగా విభజించే వారు. అట్టి నియోగాలు డెబ్బై రెండు ఉండేవి. వీటిని బాహుత్తర నియోగాధిపతి పర్యవేక్షించేవాడు. కాయస్థగంగయ సాహిణి గణపతి కాలంలో బాహుత్తర నియోగాధిపతి. రుద్రమ కాలంలో త్రిపురారి, అతని అనంతరం పోంకలమల్లయ ప్రెగ్గడ ఆ పదవి నిర్వహించినారు. చాళుక్యయుగంలో సాధారణంగా బ్రాహ్మణులు మంత్రి సామంత దండనాయకాది ఉన్నతపదవులక్రమించి ఉండేవారు. కాకతీయ యుగానికి కాసంప్రదాయం వెనుకాడి, అన్ని వర్ణాల నుండి సమర్థులైన వారిని ఉన్నతోద్యోగాల్లో నియమించడం జరిగింది.

కాకతీయులు 'మహామండలేశ్వర' బిరుదంతోనే తృప్తిపడినారు, కాని, సార్వభౌమాధికార సూచకములైన బిరుదాలు దరించలేదు. అందుకు కారణం బహుశా రాజ్యం వివిధ ప్రాంతాల్లో కోట, నతవాడి, చాళుక్య, అయ్య, తెలుగు చోదాది సామంత వంశాలు స్వతంత్రంగా పాలిస్తుండడము అయివుండవచ్చు. రుద్రమ కాలంనాటికి ఈ వంశాలు ఖీణించి, నాయంకర విధానం అమలు జరిగింది. ఈ రెండు పద్ధతుల వల్ల కేంద్రాధికారం బలహీనంగా ఉండేదని చెప్పవచ్చు. సమయం చిక్కినప్పుడల్లా ఈ వంశాలు తిరుగుబాటుచేసి, స్వతంత్రం ప్రవర్తించు కొనేవారు.

కాకతీయరాజ్యాన్ని పాలనా సౌకర్యందృష్ట్యా నాడులుగా విభజించినారు, నాడుకు సీమ (గండికోటసీమ, సరిలేసీమ), భూమి (అరెభూమి), పాడి మొట్టుపాడి, మహారాజపాడి) వర్ణాయవదా లయినట్లు కన్పిస్తుంది. రేనాడు, పాకనాడు, కమ్మనాడు, సబ్బినాడు, ముడికినాడు మొదలైనవి శాసనాల్లో కన్పిస్తున్నాయి. సామంత వంశాలు క్షీణించిన తరువాత నాడు పరిపాలన విధానం తెలుసుకొనడానికి ఆధారం లేదు. 'నాడు' తరువాతి విభాగం 'స్థలం'. స్థలంలో సుమారు ఇరవై గ్రామాలందేవి నాడులను, స్థలాలను అందలి గ్రామాల సంఖ్యతో చెప్పే ఆధారం కొనసాగింది. గురిందాలస్థలం, పింగళిస్థలం, మగతలస్థలం, గంగాపురస్థలం మొదలైన వానిని శాసనాలు పేర్కొంటున్నాయి. స్థలాలను సేనాపతులైన నాయంకరులకు నాయంకర వృత్తిగా ఇవ్వడం ఉంది. శాసనాల్లో స్థలం కరణాల ప్రసక్తి ఉంది గ్రామంలో పన్నుద్రు అయగొండ్రు ఉండేవారు. పీఠ - కరణం, రెడ్డి లేక పెద్దకాపు, తలారి, పురోహిత, కమ్మరి, కంసాలి, వడంగి, కుమ్మరి, చాకలి, మంగలి, సెట్టి, చర్మకార. వీరికి వృత్తులు (ఆయము) ఇచ్చేవారు. వీరు రైతులనుండి పంటదాన్యంలో కొంతభాగం (మేర) వసూలు చేసుకొనేవారు. వీరిలో మొదటి ముగ్గురు మాత్రమే ప్రభుత్వంతో సంబంధించినవారు. మిగిలిన వారు తమ వృత్తులద్వారా గ్రామ విరులు నిర్వహిస్తూ గ్రామంలో సుఖజీవనానికి తోడ్పడేవారు.

న్యాయనిర్ణయంలో సంప్రదాయ పద్ధతులే ఆనుసరించినారు న్యాయ విషయాల్లో రాజుకు సలహా ఇవ్వడానికి ప్రాధ్వీవాకులుండేవారు. గ్రామాల్లో తగాదా పరిష్కరించడానికి రాజాజ్ఞపై ప్రత్యేక ఉద్యోగులను నియమించే ఆచారం ఉన్నట్లు దుగ్గిరాల శాసనంవల్ల తెలుస్తుంది ఈ ఉద్యోగులు స్థానిక మహాజనుల సహాయంతో తగాదాలు తీర్చేవారు ప్రత్యేక నేరాలను విచారించడానికి నిపుణులతో ధర్మాసనాలు ఏర్పాటు చేస్తున్నట్లు క్షీణాధిరామం సూచిస్తున్నది. అష్టాదశ వర్ణాలకు ఉన్న సమయ సభలు కూడ తమ తమ సభ్యుల నేరాలు విచారించి శిక్షిస్తూ ఉండేవి. శిక్షలు కఠినంగా ఉండేవి. బీజప్పేద, కుషిచ్చేద, శిరచ్చేద శిక్షలున్నట్లు - వీనిని అమలు జరపడానికి గ్రామాల్లో వీరభటులున్నట్లు తెలుస్తుంది.

ప్రభుత్వానికి భూమిశిస్తు ప్రధాన ఆదాయమార్గం. పంటపొలంలో కొంత రాచపొలము. దీన్ని రైతులకు కోరు లేక అర్ధాదాయానికి కవులుకీచ్చేవారు. అట్టి రైతులను అర్థశీరి అనేవారు. మిగిలిన పొలంలో నీరుపొలం, వెలిపొలం, తోట పొలం అనే వర్గీకరణం ఉండేది. పెనుంబాకమానదండం, కేసరిపాటిగడలుపయ్య గింది పంటపొలాన్ని సర్వే చేయించినారు. పల్నాటిలోని సన్నిగండ్ల శాసనంలో

రాజ్యవ్యవహారి, కొలగాండ్లు, కరణాలప్రసక్తి ఉంది పన్ను, పంగము, నీరువిధి, పుట్టపహండి, తోటనుంకము అనేవి పంటపొలాలపై పన్నులలోని రకాలు.

ఇవిగాక అనేక రకాల పన్నులుండేవి. దరిశనము, అప్పనము, ఉపకృతి అనేవి రాజుకు సంప్రదాయంగా చెల్లించే పన్నులు. కోటగణపాంబ మొగలుట్ట శాసనాన్నిబట్టి వృత్తి పన్ను లుండేవి. తక్షక (Carpenter), అయస్కార, కుంభకార, సువర్ణకార, రజక, నాపిత, చందాం, అర్థశీరి మొదలైనవారేగాక తమ్మడులు, గొల్లలు, మాలాకారులు వృత్తి పన్నులు చెల్లించేవారు. గొర్రెల మందలపై అడ్డపట్ట సుంకం వసూలు చేసేవారు. ఇల్లరి, పుల్లరి, మడిగ (Shop) సుంకాలుండేవి. నూనె గానుగులపై, ఉప్పుకొటార్లపై, మగ్గాంమీద, రాట్నము (నీటి యంత్రము) మీద పారిశ్రామిక సుంకాలుండేవి. ముద్ర సుంకము, పేట సుంకం, అమ్మబడి సుంకము మొదలైనవి వాణిజ్య సుంకాలు. ఇవిగాక ఒండెల ఆయము, తలారిపన్ను, గడ్డుగ కానికె వసూలు చేసేవారు. మొత్తంమీద కాకతీయుల కాలంలో ప్రజలపై పన్నుల భారం చాల ఎక్కువ అని చెప్పవలె. వాణిజ్య సుంకాలను నిర్ణయించి ప్రజలకు, వర్తకులకు తెలిసేటట్లు సంతల్లోను, మోటుపల్లి మొదలైన రేవు పట్టణాలలోను కాకతీయులు శాసనాలు వేయించినారు. సుంకాలు వసూలు చేయడానికి సుంకరులు, సుంకాధిపతులు ఉండేవారు. రేవు పట్టణాలను కరవట్టణాలు అనీ, సుంకాలు వసూలు చేసే ఇతర స్థలాలను పుట్టాలు అనీ అనేవారు. వర్తకులు సుంకాలు తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తుండే వారు.

కాకతీయులు పెద్ద సైన్యాన్ని పోషించినారని వేరుగ చెప్పకూరలేదు. రాజ్య రక్షణలో దుర్గాల ప్రాముఖ్యం గుర్తించినారు. “పులులుండుబొదల నేను గురి లఘుగిరిండ్లములనుండు ననిశము సింహంబులు గుహలనుండు గావున బలవంతమైన దుర్గబలమదివలయున్” అని పురుషార్థసారము. దుర్గాలలో వన, గిరి, స్థల జల దుర్గా లుండేవి సీతీసారంలో దుర్గ రక్షణ గురించిన వివరాలున్నాయి. ఇక సైన్యంలో మూలబలము, నాయకరబలము అనే రెండు స్థూల విభాగాలుండే వనవచ్చు. రాజనీతి గ్రంథాలలో రథగజతురగ పదాతిబలాల ప్రస్తావనలున్నప్పటికీ రథాలు వాడుకలో లేవనే చెప్పవలె. అయితే, శిలాయంత్రా లోక విభాగంగా ఉండేదని చెప్పవచ్చు. ఒక్కొక్క విభాగం ఒక అధ్యక్షుని అధీనంలో ఉండేది. ఈ అధ్యక్షులు సాధారణంగా రాష్ట్ర పాలక పదవులు సయితం నిర్వహించేవారు. ఇందులూరి అన్నయ బదులక్షల కాల్యలానికి అధ్యక్షుడు. గణపతి కాలంలో జాయవ గజసాహిణి. ప్రతాపరుద్రుని కాలంలో బెండపూడి అన్నయ గజబలాధ్యక్షుడు; సాహిణి కుమారుడు ఆశ్వదళాధిపతి. మూలబలం సర్వమూ బహుళా ‘మహారాజపట్టసాహిణి’ పర్యవేక్షలో ఉండేది.

ఇక నాయంకరులు రాజానుండి 'నాయంకర స్థలవృక్షులు' స్వీకరించి సైన్యాలు పోషించి అవసరమైనప్పుడు రాజాకు తోడ్పడేవారు. కొన్ని షషయాల్లో భూస్వామ్య విధానంలోని భూస్వాములతో వీరిని పోల్చవచ్చు. నాటి యుద్ధ విధానంగానీ వ్యూహారచనావద్ధతిగాని గ్రహించడానికి ఆధారాలు లేవు. అయితే, సీతిశాస్త్రకారులు "కూటయుద్ధాన్ని" అనుమతించినారు. "ఒక్కట గూటయుద్ధ మున నుక్కర శత్రువధించినన్ జయంబెక్కుడు గల్గి పాపమొక యిండుక గల్గుదు నిశ్చయంబు" అని సకలసీతి సమ్మతము. కాకతీయుల సైన్యంలో అన్ని ప్రముఖ వర్గాలకు ప్రాతినిధ్యం ఉన్నట్లు శాసనాలద్వారా తెలుస్తున్నది. కాని, వెలమల ప్రాబల్యం ఎక్కువని ప్రతాపచరిత్ర చెబుతున్నది.

ఆర్థిక పరిస్థితులు

కాకతీయుల కాలంలో ఆంధ్రదేశం నీరిసంపదలతో తుండుగుతున్నట్లు అమీర్ ఖుస్రూ, అబ్దుల్లా వాస్ఫ్, మార్కోపోలోవంటి విదేశ యాత్రికుల రచనలను బట్టి తెలుస్తున్నది. ఈ మహారైశ్వర్యమే ఢిల్లీసుల్తాన్ నోరూరించి ఓరుగల్లుపై దాడులకు పురికొల్పింది.

వ్యవసాయమే నాడు ఆంధ్రులకు ప్రధాన వృత్తి. వ్యవసాయం చాల వరకు వర్షాధారమనే చెప్పవలె. అయితే, కాకతీయ ప్రభువులు, వారి సామంతులు-ముఖ్యంగా తెలంగాణా ప్రాంతంలో పెద్ద చెరువులు, కాలువలు తవ్వించి, నీటి పారుదల సౌకర్యాలు కల్పించినారు. తటాక నిర్మాణం సప్తసంతానాల్లో ఒకటి. మొదటి ప్రోలరాజు కేసరి సముద్రమనే తటాకం నిర్మించినాడు. ప్రతాప చరిత్ర ననుసరించి గణపతి తనరాజ్యం పలు ప్రాంతాల్లో చెరువులు తవ్వించినాడు. గణపతిసేనాని రుద్రుడు మానేరుజలం ఆధారంగా 12 చ॥మై॥ విస్తీర్ణం ఉండి 17258 ఎకరాలు సాగుచేసే పాఖాల చెరువును, రేచర్ల రుద్రరెడ్డి 8 చ॥మై॥ విస్తీర్ణం ఉన్న రామప్ప చెరువు తవ్వించారు. ఇవిగాక కాటసముద్రం, చౌడ సముద్రం, సద్విసముద్రం. జగత్కేసరి సముద్రం మొదలైన తటాకాల సమీపంలో కొత్త వ్యావసాయక గ్రామాలు ఏర్పడినాయి ప్రతాపరుద్రుని కాలంలో నెల్లూరు, కడప, పల్నాడు ప్రాంతాల్లోని అడవులు చేడించి, వంటపొలాలుగా మార్చడం, కొత్త గ్రామాలు నిర్మించడం జరిగింది.

దేశం పలుప్రాంతాల్లో గోదుమలు, వరి, కొర్రలు, పెసలు, జొన్నలు, చెరకు, నూనెదీనుసులు, ఉల్లి, అల్లం, వసువు విశేషంగా పండించేవారు. ఫరిలో పలు రకాలుండేవి. ఓరుగల్లు ప్రాంతంలో సువాసనలీసే దియ్యం తయారై నట్లు తెలుస్తున్నది. కందివప్పు వాడకంలోనికి వచ్చినట్లు కన్పించదు. దేశమంతట దెంకాయ, జామ, మామిడి, ఆరటి, ఆకుకూరగాయల తోటలుండేవి బెల్లము, పంచదార, నూనెపరిశ్రమలు ప్రతి గ్రామంలోను సర్వసాధారణాలు.

దేవాలయాలకు దానంచేసిన పశువుల సంఖ్యనుబట్టి పశుసంపదకూడ విశేషమని బోధపడుతుంది పాలు, పెరుగు, నెయ్యి పుష్కలంగా లభించేవి. ఓరుగల్లులోని పూట కూటి ఇంట్లో "కప్పురబోగి వంటకము, కమ్మని ఆలనేయి, పెసర్నప్పు, గుప్పెడు పంచదార, కొమ్మనటిపండ్లు, లప్పులతోటి క్రొంబెరుగుతో" ఒక రూకకు విందుబోజనం కంటే ఎక్కువగా లభించేది.

వ్యవసాయంతోపాటు పెక్కు పరిశ్రమలు వృద్ధి చెందినాయి. ప్రాచీన కాలం నుండి ఆంధ్రదేశం సాలెపురుగు జాలెవలె ఉండే దువ్వలువలకు, కలంకారీ చీరలకు ప్రసిద్ధి చెందింది. పాలుక్కరికి సోమన పండితారాధ్య చరిత్రలో ఇరవైకి మించి వస్త్రాల్లో రకాలను పేర్కొన్నాడు. వానిలో చీని, మహాచీని అనే వస్త్రాలు చైనా నుండి దిగుమతియైనప్పటికీ మిగిలినవి స్థానికంగా తయారయ్యేవి. మైసోలియా ప్రాంతంలో మహారాజులు సయితం గర్వింపదగిన వస్త్రాలు తయారవుతున్నాయని మార్కోపోలో పేర్కొన్నాడు. ఓరుగల్లులో రత్నకంఠాలు, ముఖసుల్ వస్త్రాలు నేసేవారు. పంచలోహాలతో - ఇనుము, పిత్తళి, కంచు, హేమ తామ్రాల మిశ్రమంతో పలురకాల వస్తువులు తయారయ్యేవి. దేవాలయ శాసనాల్లో లోహ దివియలు, కంచు కరదీపికలు, పల్లెనములు, గంటలు, పిడి గంటల ప్రసక్తి తరచు కన్పిస్తుంది. త్రిపురాంతకంలో పంచలోహ స్తంభాన్ని బ్రహ్మనాయు డెత్తించినట్లు వర్ణాటి పీఠచరిత్ర పేర్కొంటున్నది. పంచాణం వారిలో వడ్రంగులు కర్రతో రంగుల రాట్నాలు, జంతువు బొమ్మలు మొదలైనవి చేయడంలోను, దంతపు పెద్దెలు చేయడంలోను నీర్దహస్తులు. లక్కబొమ్మలు, అట వస్తువులు దేశంలో వివిధ ప్రాంతాల్లో చేసేవారు. తోలు బొమ్మలాటకు బొమ్మలు తయారుచేసి రంగులు వేయడం పెద్దపరిశ్రమ అయింది గుత్తికొండ, వర్నాటిసీమలు ఇనుప పరిశ్రమకు పేరొందినాయి. యుద్ధాలలో ఉపయోగించిన వివిధ అయుధ సామగ్రి స్థానికంగానే తయారయ్యేది. సిర్మల్లో తయారైన కత్తులు డమాస్కస్ వరకు ప్రసిద్ధి చెందినాయట. గోల్కొండ ప్రాంతంలో వజ్రపు గనులు ఉన్నట్లు మార్కోపోలో వ్రాసినాడు. రాయలసీమలో సయితం వజ్రాలు తవ్వి తీసేవారు. ఈ పరిశ్రమలో వేంకొంది వనివాండ్రకు జీవనోపాధి లభిస్తున్నదని చెప్పవచ్చును.

కాతవాహనాస్త్రమయంతో షీజించిన దేశీయ, విదేశీయ వాణిజ్య సంప్రదాయాలను కాకతీయులు పునరుద్ధరించినారు. రాజకీయ సమైక్యము ఆర్థిక వైభవము అందుకు తోడ్పడినాయి. దేశీయ వాణిజ్యానికి ఓరుగల్లు ప్రధాన కేంద్రము. అచట ప్రతి వారమూ మడిసంత, మైలసంత జుగేవి. మంతెన, పాన గల్లు, అలంపురం, మాచెర్ల, వేల్పూరు, యసమదల, తంగెడ, త్రిపురాంతకం, భేబాక, కొచ్చర్లకోట, నందలూరు, నెల్లూరు, పెద గంజాం, ఘంటసాల ఇతర

వాణిజ్య కేంద్రాలు. వీనిని రేవు పట్టణాలైన మోటుపల్లి, మచిలీపట్టణాలతో కలుపుతూ రహదారులుండేవి. మోటుపల్లి నుండి త్రిపురాంతకం మీదుగా బళ్ళారి మార్గం ఆంధ్ర కర్ణాటకాలను కలిపేది. పలనాడు నుండి నల్గొండ, నెకరికల్లుల మీదుగా ఓరుగల్లుకు మార్గాన్ని క్షిదాభిరామం పేర్కొంటున్నది. శాసనాల్లో కన్పిస్తున్న రేవు సుంకాన్ని బట్టి కృష్ణా గోదావరి నదులు కూడ ప్రయాణ సౌకర్యాలుగా ఉపయోగించినవని చెప్పవచ్చు. ఎద్లబళ్ళమీద, దున్నలు గాడిదల మీద సరకు రవాణా జరిగేది. ఓరుగల్లు శాసనాన్నిబట్టి అనేక వస్తువుల్లో వాణిజ్యం జరిగింది. వాణిజ్య సామగ్రిలో బూనీబాందాలు (దాన్యాలు), కొల బాందాలు (నువ్వులు, ఆవాలు, మిఠయాలు, నూనెలు), గంధద్రవ్యాలు (శ్రీగంధము, జవ్వాది కర్పూరము, కస్తూరి), మణిబాందాలు (ముత్యాలు, పగడాలు, గజా, రుద్రాక్ష) అనే వర్గీకరణ ఉండేది. ఇవిగాక పోకలు, నూనె, పట్టు, ఉన్ని, మంజిష్ఠ, దంతము, తగరము, రాగి. సీసము మొదలైన లోహాలతో; బెంకాయలు, మాచీపలాలు, మామిడి పండ్లు. చింతపండు, ఊరుగాయలతో వాణిజ్యం జరిగింది. విదేశ వాణిజ్యానికి మోటుపల్లి (ప్రకాశం జిల్లా) ప్రధాన కేంద్రం. కృష్ణావట్టణం (నెల్లూరు), హంసలదీవి (గుంటూరు), మచిలీపట్టణం (కృష్ణా) రేవులు కూడ విదేశ వాణిజ్యం జరుపుతుండేవి. విదేశ వర్తకులకు అభయం ఇస్తూ గణపతిదేవుడు మోటుపల్లిలో ఒక శాసనం వేయించినాడు. ఆ శాసనాన్ని బట్టి నాటి ఎగుమతి-దిగుమతులు గ్రహించవచ్చు. కరి తురగ, కనకరత్నాదులు; చందనం, జవ్వాది, కర్పూరం, కర్పూరతైలం, పన్నీరు, దంతం, రాగి, తగరం, సీసం, పాదరసం, పట్టు, పగడాలు, సుగంధ ద్రవ్యాలలో విదేశ వాణిజ్యం జరిగేది. ఈ వస్తువుల్లో రత్నాలు, సుగంధ ద్రవ్యాలు, చందనం, దంతం, పగడాలు బహుశా ఆంధ్రదేశం ఎగుమతులయివుంటాయి. చైనా, పర్షియా, అరేబియా దేశాలతోనూ సింహళం, తూర్పు ఇండియా దీవులతోనూ వాణిజ్యం సాగింది. వస్తుస్వభావాన్నిబట్టి సుంకం వుండేది.

కాకతీయులు ఉదారము, పటిష్ఠమునైన వాణిజ్య విధానం అనుసరించినారు. వర్తకసుంకాలు నిరంకుశంగా పెంచరాదని, విదేశ వర్తకుల వట్ల ఉదారంగా ఉండి, వారిని ప్రోత్సహించవలెనని 'సీతీసారం' సలహా ఇస్తున్నది. అయితే, మోసం చేస్తున్న వర్తకులను కఠినంగా శిక్షించేవారు వర్తకులు సుంకా లెగగొట్టడానికి ప్రయత్నించే వారని "ఎంత ప్రొద్దువేళ లేచినా చింతగుట్ట దగ్గరే తెల్ల వారింది" అనే సామెత సూచిస్తున్నది. చింతగుట్ట దగ్గర సుంకాలు ఎన్నాలుచేసే ఘట్టం ఉన్నదన్నమాట. తప్పుడు కొలతల సుపయోగించడం, ఒక వస్తువును గుత్తకొని ధర పెంచడంగానూ వర్తకుల్లో కన్పిస్తుంది. అట్టి పరిస్థితుల్లో ప్రభుత్వం జోక్యం చేసుకునేది. "తులలు తూములు పాటినిలవక సాగంగనిచ్చుట"

కూడదని “ఒకడుగొన్న సరుకు లొకచాయనెక్కువ నెక్కుచెల్లి రాజులెరిగి
కొనురు కొంచెమైన వెలకుకొన్న వస్తువులను కొన్నవెలయే ఇచ్చి కొనగదగును”
అని నీతిసారం ఇచ్చిన సలహా!

దేశీయ విదేశీయ వాణిజ్యం వైఖ్యలు, బలిజశెట్టులు నిర్వహించేవారు.
ముస్లిం రచనలనుబట్టి కపూర్ దండయాత్రలకు పూర్వమే తురక వర్తకులు
ఆంధ్రదేశంలో ప్రవేశించి, మోటుపల్లి మొదలైన రేవు పట్టణాల్లో వ్యాపారం
సాగించినట్లు తెలుస్తుంది. కాని వీరి సంఖ్య చాల స్వల్పం. వర్తకులు సకరం,
స్వదేశీ, పరదేశీ, ఉభయదేశీ, నానాదేశీ పెక్కుండు అనే శ్రేణులుగా ఏర్పడే
వారు. కన్నడ దేశానికి చెందిన “అయ్యాచి అయినూరరు” (500) అనే సంఘం
త్రిపురాంతకం వంటి వర్తక కేంద్రాలలో కనిపిస్తున్నది. ఈ శ్రేణులు ఆయా
ప్రాంతాల్లో వాణిజ్యం జరుపుకోదానికి అనుమతి పత్రాలు (Licence) పొందేవి.
యన్నమదల స్థలానికి చెందిన “వీరబలంజ ఉభయనానాదేశీ పెక్కుండు” పాక
నాడు, వేగినాడు, అనుమకొండ స్థలాల్లో వర్తకానికి అనుమతి పొందినట్లు
యన్నమదల శాసనం నుండి తెలుస్తున్నది. వీరో ఒక వస్తువులో వర్తకానికి అను
మతి పత్రాలు పొందిన శ్రేణులుండేవి అయితే, ప్రతి శ్రేణికి రాజధాని నగరంతో
సంబంధం ఉండేది.

కాకతీయుల నాణేలు ఎక్కువగా దొరకలేదు. కాని, శాసనాల్లో, వాఙ్మ
యంలో నాణేల పేర్లు, ప్రస్తావనలు ఎక్కువగా ఉన్నాయి. నాటి నాణేలన్నిం
టిలో పెద్దది గద్యాజము; దీన్ని నిష్కము, మాడ అనికూడ వ్యవహరించేవారు.
(దా|| పరబ్రహ్మశాస్త్రి) ఇది బంగారు నాణెము; బహుశా ప్రతాపరుద్రునిదయి
వుండవచ్చు ‘రూక’ తరువాతి నాణెం. మాడకు పది రూకలయినట్లు బాపట్ల
శాసనంనుండి తెలుస్తున్నది. రూక వెండినాణెం అయివుంటుంది. అడ్డుగ (అర్ధ)
పాదిక (పాతిక) వీస అనే నాణేలను కూడ శాసనాలు పేర్కొంటున్నాయి. ఇవి
‘రూక’లోని విభాగాలయి వుంటాయి. ఇవిగాక కొన్ని శాసనాల్లో ‘చిన్నము’
ప్రసక్తి ఉంది; దీని విలువ స్పష్టంగా తెలియదు.

మత, సాంఘిక పరిస్థితులు :

చాళుక్య - చోళయుగంలో ప్రారంభమైన మత, సాంఘిక సంక్షోభం కొంత
వరకు కొనసాగి కాకతీయ యుగంలో సమాజం నిర్దిష్టరూపం ధరించింది. పశ్చిమ
చాళుక్యుల పోషణలో జైనం తెలంగాణా ప్రాంతంలో విశేష జనాదరణ పొందింది.
బోధన్, వేములవాడ, పొట్లచెరువు (పటాన్ చెరువు), అన్నకొండ, కౌల్లిపాక మొద
లైన ప్రసిద్ధ జైన క్షేత్రాలు వెలసినాయి. కాకతీయులు మొదట్లో జైనమతాన్ని
అనుసరించారు. వైదిక మతాభిమానులైన తూర్పు చాళుక్యుల చేతుల్లో హిందూమతం
యైన జైనులకు ఆనాడు అన్నకొండ ఆశ్రయమయింది. రాజరాజనరేంద్రుడు

హింసించగా ఋషభనాథుడనే జైనాచార్యుడు అన్మకొండకు వచ్చినాడని ఓరుగల్లు కైఫియత్ చెబుతున్నది. ప్రోలరాజు మంత్రి బేతన భార్య మైలమ అన్మకొండపై కడలాలయబసచి నిర్మించింది. ప్రోలరాజు అన్మకొండ శాసనం జినేంద్ర ప్రార్థనతో ప్రారంభమవుతున్నది.

క్రమంగా బౌద్ధంవలెనే జై నంకూడ ప్రజాబాహుళ్యానికి ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి సీయలేకపోయింది. అందుచే అద్వైతవాదులు, బ్రహ్మవాదులు, ఏకాత్మవాదులు, పాంచరాత్రులు, అభేదవాదులు, శూన్యవాదులు, కర్మవాదులు, ప్రకృతివాదులు, చార్వాకులు, పురుషపుత్రయైవాదులు మొదలైనవారు తమ తమ సిద్ధాంతాలను బోధిస్తున్నట్లు శైవవాఙ్మయంనుండి తెలుస్తున్నది. కాలక్రమంలో ఈ వాదాలన్నీ వెనుకాడి, భక్తిమతాలైన శైవ వైష్ణవాల్లో ప్రజలకు విశ్వాసం కుదిరింది. క్రీ.శ. 7,8 శతాబ్దాలనాటికే ఆంధ్రదేశంలో కాలాముఖ, పాపపత ఆనే రీప్రవాద శైవ మత శాఖలు విజృంభించినట్లు పైన చెప్పినాము. తెలంగాణా ప్రాంతంలో సయితం కాలాముఖులకు ప్రచారం లభించింది. బేతరాజు, అతని కొడుకు దుర్గరాజు శ్రీశైల శిలామతాదిపతియైన రామేశ్వర పండితుడనే కాలాముఖాచార్యుని శిష్యులు. అలంపురం గొప్ప కాలాముఖ శైత్రం. వీరశైవోద్యమ ప్రచారం కూడ తెలంగాణాపై ప్రసరించింది. మల్లికార్జున పండితారాధ్యుడు పానగల్లు దర్శించి అచటి రాజును శపించినాడని అతని చరిత్ర చెబుతున్నది. ఏమైనా, కాకతి రుద్రుడు వీరశైవాన్ని ఆదరించినాడనే (దా॥ మారేమండ రామారావుగారి) అభిప్రాయానికిగాని, ఆంధ్రదేశంలో వీరశైవం ప్రాబల్యం వహించి ముస్లిం దండ యాత్రల నెదిరించడానికి అవసరమైన మతావేశం ప్రజలకు కలిగించిందనే (అచార్య సీలకంఠశాస్త్రిగారి) అభిప్రాయానికిగాని ఆధారాలు లేవు. కాని, కాలాముఖులు, వీరశైవులు జైన మతనిర్మూలనలో ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించినట్లు పాల్కురికి సోమనాథుని గ్రంథాలు వర్ణిస్తున్నాయి. బ్రహ్మయ ఆనే శైవుడు గోపూరులోని జైన వనదులను నేలమట్టం చేసినాడు. ఒక్క పొట్టచెరువులోనే 100 వనదులను ధ్వంసంచేసి, 2000 మంది జినమునులకు శైవ దీక్ష విచ్చినారు. తిరువూరులో 18 వేల జైనులను “కాలియున్న ఇనుపకూలములందు” దిగించినారు. ఇక సిద్ధేశ్వర చరిత్రనుబట్టి గణపతి అన్మకొండలోని జైనులను క్రూరంగా హింసించినాడు. అతని దీక్షాగురువైన విశ్వేశ్వరశివుడు 36 జైన గ్రామాలను నాశనం చేసినాడు. శైవ వాఙ్మయం అత్యుక్తి దోషానికి పాల్పడినదని అంగీకరించినా, అందు లేక మాత్రం కూడ సత్యం లేదనడం చారిత్రక విరుద్ధం. పై స్థలాల్లోని జైన శిథిలాలు నాటి విధ్వంస కాండకు నిదర్శనాలు. నాటి రాజులు స్వయంగా జై నులను హింసించినారనడం యదార్థమైనా కాకపోయినా

తైవులు జైనులపట్ల జనువుతున్న అత్యాచారాలను ఆపకపోవడంలో ప్రజారక్షణ పట్ల తనకున్న బాధ్యతను అలక్ష్యం చేసినారని చెప్పడం తప్పుకాదు.

గణపతిదేవ, రుద్రమాంబలికాలంలోకూడా కాలానన, పాశుపత, శివ శాసన, కాపాలిక (మహావ్రత), యామిక, నీర్ధ మొదలైన శాఖలున్నట్లు త్రిపు రాంతకం, మల్కాపురం శాసనాలనుండి తెలుస్తుంది అయితే, గణపతి దేవుని కాలానికి గోళకీమతం ఆంధ్రదేశంలో విశేష జనాదరణ పొందింది. శుద్ధ తైవ సంప్రదాయంపై గోళకీ మతాన్ని దాహశ దేశంలో సద్భావశంతు అనే యోగి స్థాపించినాడు. దాక్షరామం, మందడం, త్రిపురాంతకం, శ్రీకైలం, వుష్మగిరి మొదలైనచోట్ల గోళకీ మత శాఖలు వెలసినాయి. వీనిలో మందడం ప్రసిద్ధ కేంద్రమయినట్లు కన్పిస్తుంది. ఆంధ్రలో గోళకీమత ప్రధానాచార్యుడైన విశ్వేశ్వర శివ దేవులు గణపతిదేవుని దీక్షగురువు. ఈతడు తైవసిద్ధాంతపారగుడేగాక వేదాధ్యయన వరుడయినట్లు తెలుస్తుంది.

కాకతీయులు తైవాన్ని ఎంత అభిమానించినప్పటికీ ఆంధ్రలో తైవం ఏకైక మతం కాలేదు. కాకతీయులు సయితం వైష్ణవాన్ని నిరాదరించలేదు. సుపర్వకేతనాన్నిగాని వరాహలాంభనాన్నిగాని వారు త్యజించలేదు. దక్షిణదేశం నుండి రామానుజవైష్ణవం ఆంధ్రదేశంలో ప్రవేశించి వ్యాప్తి చెందింది. నెల్లూరు, నందలూరు, తిరువతి, మాచర్ల, బాపట్ల, మంగళగిరి, శ్రీకాకుళం. సింహాచలం, శ్రీకూర్మం మొదలైన క్షేత్రాలు కేంద్రాలుగా వైష్ణవం ప్రాబల్యం వహించింది. మతాలు, సమయాలు వెలసినాయి. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో తైవ వైష్ణవాలకు సంఘర్షణ తప్పలేదు. తాము బలవంతులుగా ఉన్న చోట తైవ క్షేత్రాలను రామానుజాచార్యుడు వైష్ణవ క్షేత్రాలుగా మార్చినాడని శ్రీపతి బాష్యం చాటుతున్నది. వెంకటాచల ఇతిహాసమాల అనే తిరుపతి స్థలపురాణంలో కూడా అదే సూచన ఉంది. సింహాచలాన్ని గురించికూడ అటువంటిగానే ప్రచారంలో వుంది.

తైవ వైష్ణవాల్లో తీవ్రవాద ఉద్యమాలు వర్తవ్యత్యాసాలను ఇతర బ్రాహ్మణ సంప్రదాయాలను నిరసించి, సాంఘిక సమత్యస్థాపనను ఆశించినాయి. వీరతైవులు లింగదారి సమాజం సృష్టించడానికి ప్రయత్నించగా వైష్ణవులు చక్రాంతిదాస సమాజాన్ని ఉద్దేశించారు. “సమృతవేదార్థ చరితంబులుండ మొన్నబుట్టిన కులమ్ములమాట లేం” అని, “మిక్కిలి పదునెమ్మిది వర్ణములకు నిక్కమారయ తక్కినచయంబు కులము” అనీ చాటినారు వల్నాటి బ్రహ్మనాయని సంస్కరణలు పై ఆధ్యాయంలో చదివినారు. వైష్ణవ దీక్షలోని ఉచ్చిష్టబోజన, దాసనామ ధారణ విమూళా సర్వసమభావాన్ని, ఆత్మార్పణ భావాన్ని కలిగించడానికి ఉద్దేశించి వుంటాయి. వీర తైవ, వీర వైష్ణవ ఆశలు పలింది, వర్ణ రహిత సమాజం ఏర్పడి, అంధ్రులు సమైక్యతాతిగా రూపొంది వుండినచో ముస్లిండాడులను శక్తి

వంతంగా అరికట్టి వుండేవారని చెప్పవచ్చు. "బక్తిమీద వలపు బ్రాహ్మణులతో పోతు" అనే పండితారాధ్యుని ప్రచారంతో వీరి శైవం వెనుకాడింది. పల్నాటి యుద్ధంలో వీరవైష్ణవం వరాజయం పొందింది.

పరిస్థితులు వైదిక మతానికి అనుకూలమయినాయి శివకేశవులకు అభేదం కూర్చి వర్ణవ్యవస్థపై ఆధారపడిన సమాజ నిర్మాణం వైదిక మతోద్ధారకుల ఆదర్శం అయింది. కాకతి ప్రోలరాజు మంత్రి రామేశ్వరదీక్షితులు ఉమాపహేశ్వర గ్రామణి అయినా పరిపుడ శ్రోతక్రియాకర్మతుడు. బక్తికి కర్మకాండకు పోతు కూర్చే ప్రయత్నాలు పురోగమించినాయి. కాకతి రుద్రుడు రుదేశ్వరంలో శంకునితోబాటు కేశవుని సూర్యుని ప్రతిష్ఠించి ఆరాధించినాడు. ఆతని మంత్రి గంగాధరుడు విష్ణుభక్తుడైన స్మార్త బ్రాహ్మణుడు. ప్రజల్లో భిన్నమతాలపై సమదృష్టి ఏర్పడింది. బెక్కల్లు శాసనంలోని మల్లెరెడ్డి జైనుడు; శివ, విష్ణు, బుద్ధ, జీనాలయాలను నిర్మించినాడు. మంచి బట్టోపాధ్యాయుడు కేశవ, మహాదేవులకు అరియాలు నిల్వనట్లు మంథెన శాసనం చెబుతున్నది. శైవుల ప్రయత్నాలు నిరసించి "వేదభరాత్రాంతులైన బ్రాహ్మణగార్హభంజు" లని తిట్టిపోసినారు. శైవులు పతితులని, వారి రచనలు అప్రమాణములు, అనాద్యములని బ్రాహ్మణులు నిందించినారు చివరకు వైదికులదే ప్రేమే అయింది. తిక్కన ప్రభావంవల్ల గణపతి వైదికమతాభిమాని అయినాడు గోళకి మతంకూడా వైదిక మతానికి సుముఖమే. విశ్వేశ్వరశివుడు మండిడంలో వేద పాఠశాల నెలకొల్పి దక్షిణదేశం నుండి నానాగోత్రాల బ్రాహ్మణులను రప్పించి వారివసతికై సత్రం నిర్మించినాడు. రుద్రుడు, గణపతి 'చాతుర్వర్ణసముద్గరణ' బిరుదం ధరించినారు. కులనిర్మూలన ప్రయత్నాలు విఫలమయినాయి. కులవైషమ్యాలు వెలిరితలలువేసి కాకతిరాజ్యం ఏర్పాటునానికి దాని తీసినాయి. ప్రతాపరుద్రుని కాలానికి కాకతీయ రాజాస్థానంలో బ్రాహ్మణాధిక్యం సుప్రతిష్ఠమయినట్లు పిడుపర్తి సోమని బసవ పురాణం (క్రీ.శ. 7 వ శ.) నుండి తెలుస్తుంది. చాలాకాలం క్రితమే శంకరుడు స్మార్తమతాన్ని ప్రవర్తింప చేసినాడు. 'అద్వైతం' అంటూ తిక్కన పేర్కొన్నది ఆ మతమేనని చెప్పవచ్చు. కర్మ, సిద్ధాంత మాయావాదాలపై రూపొంది శివకేశవులకు అభేదం పొందించిన స్మార్త సమన్వయ మతం ప్రజల్లో వ్యాప్తిచెంద సాగింది.

సమన్వయ మతపురోగతి ఫలితంగా బహుదేవతారాధన ప్రబలమయింది. బహుశా ఒకే దేవత నారాధించడం వల్ల కోర్కెలన్నీ తీరవనే భయమేమో! జైన దేవతలు, అచారాలు హిందూమతంలో ప్రవేశించినాయి. కాకతీయ, తోగుకాంబ మొదట్లో జైనదేవతలేనని ప్రసిద్ధి. ప్రజల్లో అనేక మూఢవిశ్వాసాలు అచారాలు కనిపిస్తాయి. జంతుబలులు, ఆత్మబలిదానాలు వివరీతమయినాయి. శివభక్తులు

వీరావేశంలో గండక తైరతో తలలు కత్తిరించుకొనేవారు. మైలారదేవుని ఆరాధనలో ఇద్దరి పరకృత్యాలెక్కువ. ఇతడు శివసంబంధియైన షుద్ధదేవుడని కొందరి అభిప్రాయం. కొన్ని ప్రాంతాల్లో వీరాధన మొదలయింది. వల్నాటి వీరులకు ఉత్సవాలు జరిపేవారు. ఓరుగల్లులో వీరగాథలకు ప్రచారం జాగా ఉన్నట్లు క్రీడాభిరామంవల్ల తెలుస్తున్నది. ప్రతి దేవాలయంలోను ఉత్సవాలు జరిగేవి. వానిలో తిరునాల చాల ముఖ్యమయింది. ఐదు రోజులు జరిగే తిరునాలకు గ్రామాంతరాలనుండి కూడ జనంమూగేవారు. గ్రామదేవతలకు కొలువులు జరిగేవి. ఓరుగల్లులోని కాకిరమ్మ కొలువులో మాలతలు పాల్గొనేవారు. కొలువు సందర్భంలో నీడమెక్కి ఆడడం సాధారణం. "గాలంపు గొంకి కంకాళ చర్మము గ్రుచ్చి ఉడువీధినుయ్యెంలరాగువారు" అని క్రీడాభిరామం నీడమును వర్ణిస్తున్నది.

తక్కిమత విజృంభణతో దేవాలయం మతానికి తద్వారా సాంఘిక కార్యకలాపాలకు కేంద్రమయింది. దేవాలయం సప్తసంతానాల్లో ఒకటి అయినందున రాజులు, వారి సామంతుడొక్కరుల పోషణలో ఆలయ నిర్మాణం విరివిగా సాగింది. గ్రామాలు, భూములు, ధనవస్తువాహనాలు దానంగా స్వీకరించి, ఆలయం ఐశ్వర్యవంతమైన సంస్థగా రూపొందింది. శ్రీశైలమల్లికార్జునునకు సమీపాదు, దోవసముద్రం మధ్య దేశంలో 70 గ్రామాల్లో భూములుండేవి. ముఖ్య ఆలయాలన్నింటికీ పెద్ద భూవసతు లేర్పడి, అవి భూస్వాములుగా తయారయినాయి.

ఆలయాన్ని దేవస్థానం అని వ్యవహరించేవారు. రాజ్యపాలన విధానం అనుసరిస్తూ దేవస్థానపాలనను రూపొందించినారు. ఆలయ ఉద్యోగి బృందంలో స్థానావతులు, మానులు (మాన్యులు), సానులు, నిబంధకారులు అనే వర్గీకరణ ఉండేది. స్థానావతులు ప్రధానాధికారులు. వీరిలోనివారే పూజారులు. కొట్టరు, బందారి, శ్రీకరణం మొదలైన ఉద్యోగులు, మానులు, నట్టువగాండ్లు, పాటగాండ్లు, వాద్యగాండ్లు, కాసె మొదలైన ఇతర పరిచారకులు నిబంధకారులు. ఈ వర్గాలవారు సంమూలుగా ఏర్పడి తమ విధులు నిర్వహించేవారు. కాసనాల్లో 'సానిమున్నూరు' అనేమాట తరచుగా కనిపిస్తుంది. ఇది సానుల వృత్తినంపు మయివుంటుంది. రాజ్యపాలన శాఖలను పర్యవేక్షించడానికి ఉన్నట్లే ఆలయ ఉద్యోగిబృంద పర్యవేక్షకు బాహుత్తర నియోగాధిపతి ఉండేవాడు.

దేవస్థానంపై ఆ గ్రామ ప్రజలు, పరిసర గ్రామ ప్రజలు ఆధారపడివుండే వారు. ఆలయ భూములు రైతులు సాగు చేసేవారు. ఆలయ ఆవసరాలకు భిన్న వృత్తినంమాలు కృషి చేస్తుండేవి. ప్రతి పెద్ద ఆలయానికి అనుబంధంగా మతాలు, సత్తాలు, విద్యాలయాలు, ఆరోగ్యశాలలు ఏర్పడేవి. బీడసాదలకు, బాటసారులకు, విద్యార్థులకు సత్తాలలో ఉచిత భోజన సౌకర్యం వుండేది. మందడం సక్రమంలో విప్రులు మొదలు పంచముల వరకు అన్నప్రదానం చేసేవారు. తెలుగు

లోని “సత్రబోజనం మతనిద్ర” అనే సామెతవల్ల కొందరి సోకర్లు లుపయోగించుకొని సోమరులయ్యేవారని భావించవచ్చు. అంతేగాక, ఆలయాలు ‘బ్యాంకు’లుగా, ‘నాటకశాలలు’గా ‘ప్రదర్శనశాలలు’గా, వర్తకశ్రేణులకు కార్యస్థానాలు (నకతం)గా ఉపకరించేవి. ఇన్నివిధాల బళ్ళర్కవంతమైన ఆలయంబట్టూ సామాజిక కార్యక్రమాలు అల్లుకొనివున్నందునే ముస్లిములు ఆలయాలమీద దృష్టి కేంద్రీకరించినారు. ఆలయ విధ్వంసనంతో సామాజిక జీవితం చిచ్చిన్నమై దేశాక్రమణ సులభం కాగలదని వారి ఉద్దేశమయివుంటుంది.

కాకతీయులు ఏ కులానికి చెందింది స్పష్టంగా చెప్పలేము. జైన, శైవ మతాలద్వారా సాంఘిక ఉన్నతి సాధించి రాజకీయాధికారం బలపరచుకొన్న తర్వాత రుద్రుని కాలంనుండి వైదిక మతాభిమానులైనారు. వైదికమత ప్రాబల్యంతో వర్ణవ్యవస్థ పాడుకొన్నది. పీఠశైవ పీఠవైష్ణవాలు కుల నిర్మూలనను సాధింపకపోగా వానివల్ల బలిజ, సాతాని మొదలైన కొత్తకులాలు ఏర్పడినాయి. బ్రహ్మన్న పీఠవైష్ణవ పతితమే పద్మనాయకులని ఒక అభిప్రాయం వుంది. అయితే, రాజకీయ ప్రాబల్యం, ఆర్థిక పుష్టి సాధనాలుగా సాంఘిక పరివర్తనం కొనసాగింది. మాచేరు (వరంగల్ జిల్లా) శాసనంలో కాకతి ప్రాంతాజ సేనాని పుళింద కులస్తుడు. తన వర్ణాన్ని బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య, శూద్ర వరాలను రక్షించడానికే బ్రహ్మ సృష్టించినట్లు చెప్పుకున్నాడు. ఈ కులస్తులు - బోయలవరె - ఏ కులంలో లీనమైపోయినది చెప్పలేము. నాటి శాసనాల్లో అష్టాదశ వర్ణాల ప్రసక్తి ఉంది. వర్ణాంతర వివాహాలు అక్కడక్కడ కనిపించినా అవి కేవలం రాజకీయ వివాహాలై వర్ణ సామరస్యానికి తోడ్పడలేదు. గ్రామాల్లో వర్ణాలమధ్య సమాధానం వుండి సామాజిక జీవితం ప్రశాంతంగా సాగినట్లు శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. కాని, రాజకీయంగా ప్రాబల్యం వహించిన రెడ్డి, వెలమ కులాలమధ్య అధికారానికై పోటీ ప్రారంభమయింది. ఈ వర్ణాలు కాకతీయుల పతనానంతరం కూడ వరస్పర యుద్ధాల్లో మునిగి, బహమనీరాజ్య విస్తరణకు అవకాశం కల్పించడం శోచనీయం.

కుల సంమాలు కాకతీయయుగ సాంఘిక జీవితానికొక ప్రత్యేక లక్షణం. కుల సంఘాలను ‘సమయము’లని వ్యవహరించేవారు. బ్రాహ్మణ సమయానికి ‘మహా జనులు’ అని, వైశ్యసంఘానికి ‘నకరము’ అని ప్రత్యేకములైన పేర్లు. శైవ, వైష్ణవ సమయాలు ఆయా దేవస్థానములకు చెందిన ఆర్యక సంఘాలని చెప్పవచ్చు. సాసిమున్నూరు, తెలికిదేవురు, పంచాణంవారు కులసంఘాలే. శాసనాల్లో ఊరుసమయ, స్థలసమయ అనే పేర్లు వున్నందున సమయాలు రెండు స్థాయిలలో వున్నట్లు తెలుస్తుంది. ప్రతి సమయానికి సమయాచారం. కులం కట్టుబాటు వుంటుంది. సమయం స్థానికంగా కొన్ని వన్నులు వసూలు చేసుకొనవచ్చు.

సమయాచారానికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తించినవారినీ, తదితర నేరస్థులను న్యాయ విచారణ జరిపి 'సమయచందని' ఎదిస్తుంది. చాపట్ల శాసనంలోని సమయ సేవాపతి బహుశా సమయాచారాన్ని అమలు జరిపే ఉద్యోగి అయివుంటాడు. కుల సంఘాల సమక్షంలోనే రాజోద్యోగులు గ్రామంలోని ముఖ్య వ్యవహారాలు నిర్వహించేవారు. నిరంకుశంగా వ్యవహరించే మండలాధీశులపై ప్రభుత్వానికి ఫిర్యాదు చేయడమేకాక ఉద్యోగుల నడుపులో ఉంచేవారు. సమయాలు అనుభవించిన ఈ స్వీయ పాలనాధికారాలవల్ల చాటి నిరంకుశ రావరికం కొంతవరకు బాధ్యతాయుతమైందని భావించవచ్చును.

ఆస్థాదశ వర్షాలలో అగ్రవర్షమైన బ్రాహ్మణులు రాజకీయ ప్రాబల్యం మరింత కోల్పోయినారు. రాజకీయాధికారం చతుర్థవర్షం వరమైంది. నామ మాత్రంగా వున్న క్షత్రియ వంశాలు అధికారంలోవున్న చతుర్థవర్షాలతో వివాహ సంబంధాలు చేయడానికి వెనుకాడలేదు. అన్ని వర్షాలలోను అనేక దురాచారాలు ప్రబలినాయి. బాల్య వివాహం, వరశులగ్నం, ఓలి ఇచ్చి స్త్రీని పెండ్లాడటం, నిర్బంధ వైరవ్యం, సతీ సహగమనం తరచు కనిపిస్తున్నాయి. సామాన్య ప్రజల్లో విద్యాగంధం మృగ్యం. జూదం, మద్యపానం, కోడి, పౌడ్డేశ్య పందేలు మొదలైన దుర్వ్యసనాలు బీదలపాలిటి పెనుభూతాలయినాయి. దేవదాసీలకు, వేశ్యలకు సంఘంలో గౌరవప్రదమైన స్థానం ఉండేది. వారు గజ్జ కట్టనిదే వివాహాది సాంఘిక కార్యాలుగాని, దేవతాకార్యాలుగాని జరిగేవి కావు. వేశ్యలోలత్వం సర్వసాధారణం. వేశ్యలు స్వశ్య, సంగీత, సాహిత్య చిత్రలేఖనాల్లో ప్రవీణులై, కవిపండితులను పోషించేవారు. ప్రతాపరుద్రుని ఉంపుడుకలై మాచర్లదేవికి ఉన్న ప్రశస్తి ధీర్ల సురదాణికి కూడ లేదట.

విద్యా - భాషాపోషణ :

చాళుక్య యుగంలో ప్రారంభమైన భాషా సారస్వతోద్యమానికి కాకతీయ యుగంలో నూతనోత్తేజం లభించింది. కాకతీయ శాసనాల్లో విద్యా మంటపాల ప్రసక్తి కనిపిస్తుంది. ఇవి మందడం, పుష్పగిరి మొదలైన ప్రసిద్ధ ఆలయాల్లో వున్నందున వీనిలో మత చర్యలు, సాహిత్య గోష్టులు జరిగేవని భావించవచ్చు. ప్రతాపరుద్రుని ఖండవల్లి శాసనం మటశాసనమైన విఘ్నాలను పేర్కొంటున్నది. వీరు మటికాస్థానాల్లోని ఆచార్యులై వుంటారు. మందడంలో విశ్వేశ్వర శిష్యుడొక వేద పాఠశాలను నెలకొల్పినాడు. వేద-వేదాంగ ఇతిహాస ధర్మశాస్త్ర పురాణ విదులైనవారిని శాసనాలు పేర్కొంటున్నాయి. వీనితోబాటు గణిత, (వ్యాకరణ ప్రాణినియ) జ్యోతిష, ఆయుర్వేద విద్యల్లో పరిశ్రమ జరిగింది. అయితే, ఈ విద్యల్లో చాలాభాగం అగ్రవర్షాలకే పరిమితం.

సంస్కృతం :

కాకతీయుల రాజభాష సంస్కృతమే వారి శాసనాల్లో చాలాభాగం సంస్కృతంలోనే ఉన్నాయి. వారి సామంతులు కూడ శాసనాల్లో సంస్కృతాన్నే తరచు వాడినారు. అన్యకొండ, పాకాల, పాంపేట, వర్ధమానపుర, బూద పురాది శాసనాలు చిన్న చిన్న ఖండ కావ్యాని చెప్పవచ్చు. వీరి రచయితలు చిత్రకవిత్వంలో నీర్దహస్తులు. మల్కాపురం అని బూదపుర శాసనకర్త అడిగిన మయూరి సూరికొడుకు ఈశ్వర బట్టోపాధ్యాయుడు. ఇతడు 'పదవాక్యప్రమేయ విచిత్ర కవిత్వ తత్వజ్ఞుడు.' పాకాల శాసన రచయిత అయిన కవితక్రవర్తి గణపతి అస్థానకవి అయివుంటాడు.

కాకతి రుద్రుడు స్వయంగా కవి. 'సీతీసార' అనే రాజసీతి గ్రంథాన్ని సంస్కృతంలోను, తెలుగులోనుకూడ రచించినాడని ప్రసిద్ధి. ఇక ప్రతాపరుద్రుని అస్థానం కవి-పండిత కల్పితరుద్రుని. అతని అస్థానంలో ఆగస్టుడు 74 కావ్యాలు వ్రాసినాడట వానిలో నలకీర్తికాముది అనే ఖండకావ్యం, బాలభారత మహాకావ్యం, కృష్ణచరిత ముఖ్యమైనవి. విజయనగరాధీశుడైన మొదటి బుక్కరాయలి కొడలు గంగాదేవి తన మరుద్రావిజయంలో ఆగస్టుని తన గురువుగా కీర్తించింది. ఉత్తర రామకావ్య, నిరోష్ఠ్యరామాయణాది కావ్యాలు రచించిన కాకత్యమల్లుబట్టు ప్రతాపరుద్రుని పోషణ నందుకొన్నాడు. ఈ కాలంలోనే విద్దనాచార్యులు 'ప్రమేయచర్మామృతా'న్ని గండయబట్టు శ్రీహర్షుని 'ఖండన ఖండఖాద్య' అనే వేదాంత గ్రంథానికి వ్యాఖ్యానమూ రచించినారు నాటి కవులందరిలో ప్రతాపరుద్రుని అస్థానకవియైన విద్యానాథుడు అగ్రగణ్యుడు. ఈతడు 'ప్రతాప రుద్ర యశోభూషణ' మనే అలంకార గ్రంథాన్ని రచించి, ప్రతాపరుద్రుని మన తను కీర్తించినాడు. విద్యానాథుడు, ఆగస్టుడు ఒక్కరేనని కొందరు, కాళిదాసుని కావ్యాలకు వ్యాఖ్యాతయైన మల్లినాథుడే విద్యానాథుడని మరికొందరు అభిప్రాయ పడుతున్నారు.

తెలుగు :

ఆంధ్రత్వానికి వ్యక్తిత్వం ఆంధ్రులలో జాతీయ చైతన్య వికాసం కలిగించినా కాకతీయులు తెలుగును అస్థానభాషగా చేయలేదు. అయినప్పటికీ చాళుక్య యుగంలో ప్రారంభమైన ఆంధ్ర సాహితీ స్రవంతి అవిచ్ఛిన్నమై కాకతీయ యుగాన్ని రసవత్తరం చేసింది. చిక్కన సోమనాథాది మహాకవులందరిో తెలుగుభాషకు అమూల్యంకారాలు సమకూర్చినారు. కాకతీయ సేనానులు తెలుగులో కృతికర్తలు కృతిభర్తలు అయినారు తెలుగు సారస్వత చరిత్రలో విజయనగరం సృష్టించిందని భావిస్తున్న స్వర్ణయుగానికి కాకతీయ యుగంలోనే నాంది ప్రస్తావన ఇరిగింది.

కాకతీయ యుగంలో తెలుగు భాష సర్వతోముఖ వికాసం సాధించడమే గాక ఒక ప్రత్యేక వైలక్షణ్యం ప్రదర్శించింది. చాళుక్యులు సంస్కృత సంప్రదాయ నీధమైన మార్గకవిత్వం ప్రవేశపెట్టినారు. సంస్కృత శ్లోకంతో ఆంధ్ర మహాభారతం ప్రారంభించి నన్నయ తనకు గీర్వాణ సంస్కృతిలోను, మార్గకవిత్వంలోను ఉన్న అభిమానం చాటినాడు. సంస్కృతభాషా సంప్రదాయాలు తెలుగులోనికి దిగుమతి అయినాయి. 'అరుణి గద్య పదాత్మక సంస్కృత భూయిష్ట రచన'తో అక్షర రమ్యత సాధించవచ్చును. గాని, ప్రజాదరణ పొందడం కష్టమనే సత్యాన్ని శైవ మత ప్రచారకులు గ్రహించినారు. వైదిక సంస్కృతికి ప్రధానమైన వర్ణ వ్యవస్థతోబాటు సంస్కృత భూయిష్ట రచనను నిరసించినారు. జైన బౌద్ధాలను రూపుమాపి ప్రజల్లో దైవభక్తి కలిగించడానికి ప్రజలకు సుబోధకమైన భాషలో ధర్మబోధనకై దేశీ కవిత్వాన్ని సాధనంగా గ్రహించినారు. దేశీ కవిత్వం అంటే దేశీ ఛందములతో - మాత్రాగణబద్ధములై సులభంగా కంఠస్థం చేయడానికి అనువైన ద్విపద, రగడ, మంజరి, కందము మొదలైన ఛందములతో శైవ నీధాంతాన్ని ప్రజల నిత్యజీవితంలో భాగంగా చేయడం వారి ఆశయం. దేశీ ఛందములకు దేశీ భాషయే సముచితం. ప్రజలకు చిరపరిచయమైన సామెతలు, నానుడులతో కూడిన జానుతెనుగే దేశీభాష. "జాను తెనుగు విశేషము ప్రవన్నతకు" అన్నారు. "ఉరుతర గద్య పద్యోక్తుల కంటె సరసమై పరిగిన జానుతెలుగు చర్చింపగా సర్వసామాన్యమగుట" చేత జాను తెలుగులో దేశీకవిత్వమాన్ని శైవకవులు ప్రారంభించినారు ఈ ఉద్యమానికి ఆద్యుడనడగిన పాల్కురికిసోమనకాలంనాటికే వెన్నెల పదాలు, తుమ్మెద పదాలు మొదలయిన గేయ వాఙ్మయం విశేష ప్రచారంలో ఉన్నట్లు అతని గ్రంథాల వల్లనే తెలుస్తున్నది. వర్ణవ్యత్యాసాలను ఛిక్కరించి సాంఘిక విప్లవాన్ని బోధించినట్లే మార్గకవితా నియమాల నుల్లంఘించి భాషలో కూడ శైవులు విప్లవానికి ప్రయత్నించినారు. కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావుగారి మాటలలో మార్గ-దేశీకవిత్వాల్లో "ఒకటి పురాతనము, రెండవది నవీనము; ఒకటి వేదోక్తమైన కర్మపథము, రెండవది భాగవతాయత్తమైన భక్తిపథము; ఒకటి గ్రంథస్థము, రెండవది ముఖస్థము; ఒకటి బ్రాహ్మణ సాహిత్య సంవర్ధితము, రెండవది ప్రజాసాహిత్య సంవర్ధితము.'

దేశీకవితా ఉద్యమం శైవులకు మాత్రమే పరిమితం కాలేదు వైష్ణవుల పైనా, మార్గకవులపై గూడ ఆ ప్రభావం ప్రసరించింది. ఆ ఉద్యమంలోని గుణాన్ని గ్రహించి మార్గకవులు వైదిక ధర్మ సందేశాన్ని ప్రజాసౌకానికి సుబోధకమయ్యే విధంగా రచనలు సాగించినారు. తిక్కనయే మార్గకవితారీతిని సంస్కరించడానికి పూనుకొన్నాడు. అలతి అలతిపదాలతో గంభీరార్థబోధనయే

ఉత్తమ కావ్యశిల్పమనీ, తేటతెనుగులో తన ఆంధ్రమహాభారతం 'సర్వసామాన్యమై' 'ఆంధ్రావళిమోదము' చెందునట్లు రచించి ఉభయకవి మిత్రుడయినాడు ఇతర మార్గకవులు సయితం తిక్కననుసరించి తమకున్న సామాజిక బాధ్యతను గుర్తించినారో ఏమోగాని ప్రజలను దృష్టిలో వుంచుకొని రచనలు చేసినారు. ప్రజలపైకి కవులు దృష్టి మరల్చడం చేతనే ఈ యుగ కవిత్వంలో జాను తెనుగు ఎక్కువగా గోచరిస్తుంది. ఈ విధంగా మత సాంఘిక పరిణామాలకు కారకులై కవులొక పెద్ద ఉద్యమానికి నాయకులయినారు. ఆంధ్రుల చరిత్రలో యే యుగంలో కూడ కవులు ప్రజలకింత సన్నిహితులై జాతీయ జీవన ప్రసంగిలో ప్రముఖ పాత్ర వహించినట్లు కన్పించదు.

కాకతీయ యుగసారస్వతాన్ని స్థూలంగా మత లౌకిక శాఖలుగా విభజించ వచ్చు. మత సారస్వతంలో శైవ, వైష్ణవ, వైదిక శాఖలున్నాయి. జైనులు సయితం సారస్వత సేవ చేసినారుగాని, వారి వనరులవలెనే వారి రచనలు కూడ రూపుమాసినాయి. జైన కవులందరిలో అధర్వణుడు అగ్రగణ్యుడు. విరాట పర్యాన్నితడు అనువదించినట్లు తెలుస్తుంది. కాని అందులో కొన్ని పద్యాలు మాత్రమే లభ్యమవుతున్నాయి. అప్పయార్యుడనే మరొక జైనకవి 'జైనేంద్ర కళ్యాణాభ్యుదయం' అనే కావ్యాన్ని క్రీ.శ. 1310 లో పూర్తి చేసినట్లు చెప్పు కున్నాడు.

శివకవుల ప్రాబల్యం ఎక్కువగా ఉన్నందున ఆంధ్ర సారస్వత చరిత్రలో కాకతీయ యుగాన్ని కొందరు శైవయుగం అంటారు ప్రస్తుతం లభిస్తున్న రచనలనుబట్టి తెలుగులో శైవ సాహిత్యానికి మల్లికార్జున పండితుని శివతత్వసారమే శ్రీకారం. పండితార్యుడు ఇంచుమించు కాకతీరుద్రుని కాలంవాడు (క్రీ.శ. 1156-1180) తరువాత చెప్పదగినవాడు యరావక్కం అన్నమయ్య; సర్వేశ్వర శతక కర్త. ఈతడు క్రీ.శ. 1240 ప్రాంతంలో జీవించినాడు. శివదేవయ్య కాకతీయుల్లో చివరి ముగ్గురి ఆస్థానాల్లో ముగ్గురిగా ఉండేవాడు. పరమ శైవుడు. 'శివదేవదీమణి' అనే మకుటంతో శతకం రచించినాడు. శివదేవయ్య, గణపతి దీక్షా గురువైన విశ్వేశ్వర శివార్యులు ఒక్కరేసరి కొందరి అభిప్రాయం. శివ కవులందరిలో అగ్రగణ్యుడు పాల్కురికి సోమనాథుడు. మతావేశంలో భక్తి పారవశ్యంలో నిరంకుశ కవితా విహారంలో అతనికతడే సాటి. బసవేశ్వర పండితార్యుల సిద్ధాంతాలకు బాతుగూర్చి ఆంధ్రదేశంలో ప్రచారం చేసినాడు. ఓరుగల్లు సమీపంలో ఉన్న పాలకుర్తి సోమనాథుని జన్మస్థలం. ఈతని కాలాన్ని గురించి తీవ్ర అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. కాని ప్రతాపరుద్రుని కాలంవాడని క్రీ.శ. 1323 కు ఇంచుక పూర్వం - ఓరుగల్లును విడిచి వెళ్ళినాడని పిడువర్తి సోమనాథుని రచన విశ్వాస యోగ్యంగా కన్పిస్తుంది. తెలుగులో దేశికవికారితికి

గౌరవం కల్పించినది సోమనాథుడే మార్గకవుల దూషణలను లెక్కచేయక తన ఆశయంలో అచంచలమైన దీక్షతో కావ్యరచన సాగించిన భగీరథుడు సోమనాథుడు పండితారాధ్య చరిత్ర, బసవపురాణం అనే ద్వైపద కావ్యాలను అనుభవ సారం అనే పద్యకావ్యాన్ని, వషాదిప శతకాన్ని రచించి, ఆంధ్రదేశంలో శైవ విజ్ఞాన పీఠాన్ని ఆలంకరించినాడు. కన్నడంలో బసవన రగడ, గంగోత్పత్తి రగడ, సద్గురు రగడ మొదలైనవి, సంస్కృతంలో హద్రబాష్యాన్ని రచించినాడు. సోమనాథుని తెలుగు కృతులన్నింటిలో ఇతివృత్తం స్వతంత్రం, కవిత్యం స్వతంత్రం, బాషలోగూడ స్వాతంత్ర్యం గోచరిస్తుంది. అందుచేత సోమన ద్వైపద కావ్యాలే తెలుగులో మొదటి స్వతంత్ర కావ్యాలని చెప్పవచ్చు. పాల్కురికి సోమనకు సమకాలికుడై, శివభక్తి పారవశ్యంలో అతడి శిష్యుడైన చక్రపాణి రంగనాథుడు వేలసంఖ్యలో పద్యాలూ, రగడలూ రచించినాడు.

ఆంధ్రదేశంలో వైష్ణవం శైవమంతటా ప్రాబల్యం వహించలేదు. వైష్ణవ సారస్వతంకూడ పెద్దగా లేదు. వానిలో బాస్కర రామాయణం మొదటి గ్రంథమని చెప్పవచ్చు. దీని కర్తృత్వాన్ని గురించి పెద్ద 'రగడ' ఉంది. అశ్వాసాంత గద్యాలనుబట్టి రామాయణాన్ని నలుగురు పూర్తిచేసినట్లుంది. బాలకాండ, కిష్కింధ, సుందరకాండలు మల్లికార్జునభట్టు; ఆయోధ్యకాండను కుమార రుద్రదేవుడు, అరణ్యకాండను, యుద్ధకాండలో కొంతభాగాన్ని మోళక్కి బాస్కరుడు; యుద్ధకాండశేషాన్ని ఆయ్యలార్యుడు రచించినారు. తరువాతి కవులు రామాయణకర్తగా మోళక్కి బాస్కరుని కీర్తించినారు. అందుచే మోళక్కి బాస్కరుడే తన కుమారుడైన మల్లికార్జునభట్టు శిష్యులైన రుద్రదేవ, అప్పలార్యుల సహాయంతో రామాయణ రచన గావించినాడని చెప్పవచ్చు. రామాయణంలో కొన్ని భాగాలు సాహితీమారుని కంకితమయినాయి. సాహితీమారుడు ప్రతాపరుద్రుని నైస్యంలో ఉద్యోగి. రామాయణరచన అతని ప్రోత్సాహంలో జరిగి వుంటుంది. మార్గ కవితారీతిలో తయారైన బాస్కర రామాయణం బహుశా ప్రజాదరణ పొందనందున రామాయణగాథను ప్రజల్లో వ్యాపింపజేయడానికై శివకవుల మార్గం ఆచరించి వైష్ణవులు ద్వైపద రామాయణం రచించి వుంటారు. దాన్ని గురించి ముందు అధ్యాయంలో ఆలోచిద్దాం.

వైదిక మతాధిమానులైన కవుల్లో తిక్కన అగ్రగణ్యుడు, నాటి మతసార స్తోత్రోద్యమాల్లో తిక్కన నిర్వహించిన పాత్రను పై అధ్యాయంలో చదివినారు. అతని తరువాత పేర్కొనదగినవారు అతని శిష్యులైన మార్యన, కేశన. మారన మార్కండేయ పురాణాన్ని తెనిగించి నాగయగన్న మంత్రికి అంకితం ఇచ్చినాడు. స్మార్తమతం విజయం పొందుతున్న రోజుల్లో మార్కండేయ పురాణం ఆంధ్రీకరణ సముచితంగా ఉంది. మూలమృతిక కేశన దశకుమార

చరిత్రను అనువదించినాడు. కేతన శబ్దశాస్త్ర, ధర్మశాస్త్రవిదుడు; వివిధ కళా నిపుణుడు. సంస్కృతాద్యనేక బాషా కావ్య రచనా విశారదుడు. అభినవ దండి బిరుదాంబితుడు. దశకుమార చరిత్ర తెలుగులో మొదటి కథా కావ్యమని ప్రసిద్ధి. కేతనకు ఇంచుమించు సమకాలికుడు మంచన. గుండూగుండన మంత్రి కోరికపై అతనికి అంకితంగా కేయూర బాహు చరిత్రను రచించినాడు. వెలనాటి వృత్తీశ్వరుని (1182-1207) మంత్రియైన గుండూరి కేతన మనుషుడు గుండనమంత్రి (క్రీ.శ. 1260). కేయూర బాహు చరిత్ర ఇంచుమించు స్వతంత్రమే. ఇదీ కథా కావ్యమే.

పండిత పామర హృదయంగమమై రైవ సంకీర్తనకు అత్యంతము అను కూలములైన శతకము లీయుగంలోనే ప్రారంభమయినాయి. ఈ ప్రక్రియకు గూడ శివకవులే ఆద్యులు. పండితాధ్యక్షుడు, పాల్కురికి సోమన, శివదేవయ్య, అన్నమయ్య శతకాలు రచించినట్లు పరిశీలించినాము. తిక్కన సోమయాజి సయితం 'కృష్ణ శతకం' రచించినట్లు ప్రతీతి. సీతులను నూత్రీకరించి ప్రజలకు బోధించడానికి శతకాలు ఉపయోగపడినాయి బద్దెన 'సీతి శతకం' ఇందుకు చక్కని ఉదాహరణ. రైవ శతకాలలో మతావేశంతోబాటు మార్గ కవితా నియ మోలంపునం, మోక్షసాధనంతోబాటు బాషను సయితం ప్రజల వరం చేయాలనే తాపత్రయం కన్పిస్తుందనడానికి ఈ క్రింది పద్యం నిదర్శనం:

ఏనిన్నే శరంబు బాంధవులుగానీ ఎల్లవారుం బగే
కానీ మృత్యువు తల్లకిందువడనీ కాలండు గీవెట్లనీ
నానాకర్మచయంబు గింజుకొననీ నాకేమి నేరాజు నిం
తే నీదాటున దాగియున్నవుడు బీలేయింక సర్వేశ్వరా!

మతేతరమైన లౌకిక సారస్వతంలో శాస్త్ర గ్రంథాలు, శృంగార రస ప్రధానాలైన ప్రబంధాలను చేర్చవచ్చు. శాస్త్ర గ్రంథాల్లో కేతన అనువదించిన విజ్ఞానేశ్వరీయమనే యాజ్ఞవల్క్య ధర్మశాస్త్రం ప్రథమగణ్యం. వైదిక ధర్మంతో బాటు, సాంఘిక నియమావళిని కూడా ప్రజల్లో వ్యాపింపజేయడం అతని లక్ష్యం అయినట్లు చెప్పుకున్నాడు. "తజ్ఞులకు దెలియునట్లుగ, ప్రాజ్ఞులు మదిమెచ్చ తెనుగు పద్యంబులను తత్వజ్ఞుడు మ్రానయకేతన విజ్ఞానేశ్వరము జగతివెలయగ జెప్పెన్." ఈ దృక్పథంలో దేశీ కవిత్వోద్యమ ప్రభావం కన్పిస్తుంది. తెలుగు బాషాశాస్త్రానికి కూడ కేతనయే పునాది వేసినాడు. తన ఆంధ్ర బాషాభూషణం ద్వారా తెలుగులో వ్యాకరణం లేని లోటు తీర్చినాడు. తరువాత అథర్వణుని తాళికలు, కవిరాక్షసీయం వెలుపడినాయి. తిక్కన కూడ 'కవి వాగ్గుంధనమ'నే చందో గ్రంథం వ్రాసినాడని ప్రతీతి. కాకతీయ యుగంలో పెక్కు రాజనీతి గ్రంథాలు తెలుగులో రావడం ఒక విశేషం. వానిలో బద్దెన నీతిశాస్త్ర ముక్తావళి

తరువాత పేర్కొనదగింది ప్రతాపరుద్రుని నీతిసారం. బద్దెనగూడ “వినం జదువన్ గడుమంచిదంచు జెప్పెర కవి నీతి పద్యములు జేసె వినోదము బాల బోధకున్”. బాల బోధనకు ప్రత్యేకంగా సుమతీ శతకం కూడ బద్దెన రచించి నాడు. దాని తరువాత వచ్చినవి క్షేమేంద్రుని ‘ముద్రామాత్యం’, శివదేవయ్య ‘పురుషార్థసారం’. క్షేమేంద్రు డనేది విరుదమై వుంటుంది. ఈతడు క్రి. శ. 1200 ప్రాంతంవాడని ఒక అభిప్రాయం. అంద్ర బోజాడనే కవి ‘నీతి భూషణం’ రచించినట్లు లక్షణ గ్రంథాల నుండి తెలుస్తున్నది. బోజకవి ‘చారుచర్య’ను అనువదించినందున అప్పనమృతికి ‘ఆంధ్రబోజ’ విరుదం వచ్చిందని, నీతి భూషణకర్త అతడేనని విమర్శకుల అభిప్రాయం. ఆదర్శప్రాయమైన దినచర్యను వివరించే వైద్య గ్రంథం చారుచర్య.

ఇక ప్రబంధాలు వర్ణనాత్మక శృంగార కావ్యాలు. కాకతీయ యుగంలో రాజకీయంగా దేశం సమైక్యమై, శాంతి లభించింది. అర్థికంగా పుష్టి సంతరించు కొన్నది. జైన శైవ వైష్ణవ సంఘర్షణ వెనుకాడి, సమన్వయమతమైన స్మార్తం పురోగమిస్తున్నది. వరిష్కరించవలసిన జరుగు సమస్యలు లేవు. ఇట్టి ప్రశాంత వాతావరణంలో కవుల దృష్టి శృంగార కావ్యాల వైపు మరలింది. ప్రబంధ యుగానికి తిక్కనయే నాంది పలికినాడని, అతని బారతంలోని ప్రతి పర్వమూ ఒక ప్రబంధము అనే అభిప్రాయం ఉంది. అయితే, నాటి శృంగార దృష్టికి తిక్కన పెద తండ్రిగా బావిస్తున్న కేతన కృతమైన ‘కాదంబరి’, ఈ యుగం చివర్లో జీవించిన రావిపాటి త్రిపురాంతకుని ‘మదన విజయం’ చక్కని ఉదాహరణలు. త్రిపురాంతకుడు (తిప్పన్న) ‘ప్రేమాభిరామం’ అనే వీధి నాటకాన్ని సంస్కృతంలో రచించినాడని, దానికి అనువాదమే వినుకొండ వల్లభామాత్యుని ‘క్రీడాభిరామ’ మని తెలుస్తుంది. ఓరుగల్లులోని మత సాంఘిక జీవితానికి దర్పణం వంటిది క్రిడాభిరామం. తిప్పన్న ‘అంబికా శతకం’ కూడ వ్రాసినాడు. అందులోని ఈ క్రింది పద్యంలోనిది భక్తి పారవశ్యమో శృంగార రసావేశమో ఆలోచించవలె:

కూడెడి వెల్దుకల్ నిడుద కూకటి బ్రోవగఁ బొడ్డుపైవకుల్
జాడలుదోప గ్రొమ్మొలకచన్నులమించుదొలక నిగ్గసం
జాడగనేరముల్ మెరుగు జాపునమేన హిమాద్రియింట నీ
వాడుట కూలిన్ మనము వాడుటగాదె! తలంప నందికా!

కాకతీయ యుగ ఆస్థానాలలో దేవస్థానాలలో నాట్య సంగీతాలకు మంచి పోషణ లభించింది. ముఖ్యంగా వేళలు (కళావతులు) ఈ విద్యలకు పట్టుగొమ్మలుగా ఉండేవారు. వారికి సమాజంలో గౌరవం వుండేదని, వివాహాది శుభకార్యాల గాని అలయ ఉత్సవాలుగాని నాట్యసంగీతాలు లేనిది అసంపూర్ణములని

చదివినారు. శిల్పాల్లో పలు రకాల నాట్య భంగిమలు వాద్యాలు కన్పిస్తాయి. రామప్ప, పానగల్లు, పిల్లంమర్రి, ధర్మసాగర, చేబోలు, మర్కాపురం, గుంటూరు శాసనాల్లో నాట్యకతైరి, వాద్యగాండ్ర ప్రస్తావనలున్నాయి. ఆరియ శాసనాల్లో నట్టువరాండ్రతోబాటు నట్టువగాండ్ర ప్రసక్తి కన్పిస్తుంది. మందడం లోని విశ్వేశ్వర దేవస్థానంలో 10 మంది ఆటగతైలు, 16 గురు పాటగతైలు, ఇద్దరు ముఖరి వాయింబేవారు ఎన్నిదిమంది మార్దంగికులు, కరదా, శంఖం మొదలైనవి వాయింబేవారు, ఆర్పురు వున్నట్లు మర్కాపుర శాసనం చెబుతున్నది. వీరిలో కాశ్మీర చేశియుడొకడున్నాడు. ఈతడు బహుశా ఆంధ్రవాద్యగాండ్రుకు శిక్షణ ఇవ్వడానికి వచ్చివుండవచ్చు. ధర్మసాగర శాసనంలో జంకరండమనే వాద్యవిశేషం కన్పిస్తుంది. జాయప సేనాని నాట్యసంగీతశాస్త్ర గ్రంథాలైన నృత్య రత్నావళి, గీతరత్నావళి రచించినాడు. గీతరత్నావళి రత్నం కాలేదు. ఇందులో నృత్యానికి గీతం ఉపాంగంగా వర్ణించినాడని విమర్శకుల అభిప్రాయం. నృత్య రత్నావళిలో మార్గ-దేశిరీతులు వర్ణిస్తూ దేశివిభాగంలో పేరణ, రాసకము చిందు, కందుకము, కోలాటము మొదలైన జానపదనృత్యాలను జాయప చేర్చినాడు. నాట్యంతోబాటు నాటక కళకూడ ప్రజాదరణ పొందింది. శివుని లీలలు, పల్నాటి పీఠగాథలు నాటకాలుగా ఆదేవారని బసవ పురాణ, క్రీడాభిరామాలనుండి తెలుస్తుంది. “నటులది దోరనముద్రము” అన్న క్రీడాభిరామవాక్యంవల్ల నాటకా రాదేవారు బహుశా జట్టుగా నేర్పడి దూరప్రాంతాలకు కూడ వెళ్లి ప్రదర్శన లిస్తుండేవారని భావించవచ్చు. నాట్యశాస్త్రం అభ్యసించి కళావతులకు శ్రీమంతు లకు నాట్యశాస్త్రం బోధించడం పెక్కు బ్రాహ్మణ కుటుంబాలకు జీవనోపాధిగా ఉండేది.

వాస్తుశిల్పాలు :

కాకతీయులు, వారి సామంతులు ప్రసిద్ధ నిర్మాతలైనందున వాస్తు శిల్పాలకు పోషణ లభించింది. దేశ రక్షణలో దుర్గాల ప్రాముఖ్యం హెచ్చడంతో దుర్గ నిర్మాణం విరివిగా జరిగింది. ఓరుగల్లు, రాయచూరు, గోల్కొండ, రాచకొండ, దేవరకొండ మొదలైన దుర్గాలు నాటి నిర్మాణ కౌశల్యానికి నిదర్శనాలు. మూడు రక్షణ శ్రేణులతో ఓరుగల్లు దుర్భేద్యమైన కోటగా ఉండేది. మొదటిది పుట్టికోట. ప్రస్తుతం దాని శిథిలాలు కూడ కన్పించవు. రెండోది మట్టికోట. దాన్ని పరివేష్టించి కందకము; నాలుగుదిక్కులా నాలుగు దర్వాజాలు. ఈ కోట ఎత్తు 20 అడుగులుండేది. మట్టికోటకు సుమారు పల్లంగు దూరంలో తిరిగి ఆగడ్డరాతికోట (కలుకోట). దీనిలోకూడ నాల్గవేపురా బలిష్ఠములైన ద్వారాలుండేవి. ప్రతాపచరిత్రనుబట్టి ఈ రాతికోటలో 77 బురుజులుండేవి. రుద్రమ దేవి కాలంలో రాతికోట లోపలిభాగంలో సోపాన మంత్రి నిర్మించినారు. రాతి

కోటలో విమలా నగరానికి మధ్యగా స్వయంభూ ఆలయ శిథిలాలు, వానికి నలు వైపులా గంభీరములైన శివారణాలు కనిపిస్తాయి.

కాకతీయ యుగారంభంలో జైన వనమల ఆలయనిర్మాణం విరివిగా జరిగి తీర్థంకర, శాసనాధికారిణుల ప్రతిమలు వెలసినాయి. జైనం షీణించడంతో వానిలో చాలాభాగం ధ్వంసమయినాయి. క్రమంగా శైవ వైష్ణవాలయాల సంఖ్య పెరిగింది. శైవం ప్రబలంగా ఉన్నరోజుల్లోనే 'శివుని గుడిలేని ఊళ్లో' ఉండ రాదు అనే సంప్రదాయం ఏర్పడి వుంటుంది. ప్రోలుని కాలంలో అన్నకొండలో నీర్దేశ్యరాలయం, పద్మాక్షి ఆలయం; ఓరుగల్లులో స్వయంభూ, కేశవ ఆలయాలు నిర్మించినారు. ఎత్తైన అధిష్టానాలు, వివిధ శిల్పాలంకృతాలైన స్తంభాలు, జాలాలంకృతాలైన పీఠగోడలున్న మండపాలు, తోరణస్తంభాలు కాకతీయ ఆలయాలలోని విశిష్ట లక్షణాలు. క్రీ.శ. 1162 లో కాకతి రుద్రుడు అన్నకొండలో నిర్మించిన వేయి స్తంభాల గుడి (రుద్రేశ్వరాలయం) నాటి శిల్పాల వాస్తుప్రావీణ్యానికి గీటురాయి. ఇది రుద్రేశ్వర, వాసుదేవ, సూర్యదేవులకుద్దేశించిన 'త్రికూటాలయం.' ఈ త్రికూటాలయంపై విమానాలు శిథిలమైనవి. గర్భాలయ ద్వారంబాలు, ముఖమండప స్తంభాలు నీడలు దేరునంతగా నిగనిగలాడతూ లోహ స్తంభాలా అనే భ్రాంతిని కలిగిస్తాయి. వీనినిండా మనోహర శిల్పసంపదే. గణపతిదేవుని కాలంలో ఓరుగల్లు, పాలంపేట, పిల్లలమర్రి, కొండవర్తి, నాగుపాడు మొదలైనచోట్ల ఆలయాలు వెలసినాయి రామప్ప చెరువు గట్టున రేచర్ల రుద్రుడు నిర్మించిన పాలంపేట దేవాలయం కాకతీయ నిర్మాణాలకు మకుటప్రాయం. ఎత్తైన అధిష్టానంమీద నాలుగంతస్తుల విమానంతో చాల గంభీరమైన నిర్మాణం. ౯ంగమంటప స్తంభాలు వివిధ శిల్పాలతో, ఇతిహాస గాథలతో మనోహరంగా ఉంటాయి. ఆలయ నాసికలో వివిధ భంగిమల్లోని శ్రీమూర్తులు ఈ ఆలయంలోని ప్రత్యేకాకర్షణ. ఇది బేరూరులోని హోయసాల చెన్నకేశవాలయ ప్రభావమా అనిపిస్తుంది కాని, చాళుక్య హోయసాల శిల్పాల కంటే వీనిలో సున్నితమైన అంగసౌష్ఠ్యం, శ్రీ సహజమైన సౌకుమార్యం ఉట్టి పడుతుంటాయి. తోరణాలలో, విమానాలలో చాళుక్యరీతి ప్రభావం కనిపించినప్పటికీ కాకతీయశిల్పం చాళుక్య విజయనగర శిల్పరీతుల మధ్యవర్తియై, సహజ పరిణామంలోని వైలక్షణ్యం ప్రదర్శిస్తుంది.

కాకతీయులనాటి చిత్రలేఖనాలు లభించలేదు. కాని, నాటి సారస్వతంలో చిత్రాలను గురించిన ప్రస్తావన విశేషంగా కనిపిస్తుంది. అనాదిగా తెలుగు శ్రీలు చిత్రలేఖనంలో ప్రవీణులని పేరుమోసినారు. ప్రాతఃకాలంలో ముంగిటిని శుభ్రం చేసి కలాపిశిల్లి రంగవల్లులు తీర్చడం ఆంధ్ర జాతీయతలోని విశిష్ట లక్షణం. తెలుగు వ్రణంధారలోని నాయకల చిత్రలేఖన వైపునకు గురించి ప్రశంసలు

కనిపిస్తాయి. పల్నాటి పీఠ చరిత్రను బట్టి రామ, కృష్ణావతారగాత్రం చిత్రపటాలను నాడు ఇంద్రలో ఆలంకరించుకొన్నట్లు తెలుస్తుంది. ఓరుగల్లులో 1500 చిత్రకారుల ఇంద్రు ఉన్నట్లు ప్రతాప చరిత్ర చెబుతున్నది. ప్రతాపరుద్రుని ఉంపుడు క తెయైన మాచలదేవి ప్రత్యేకంగా చిత్రశాలను నిర్మించినట్లునూ అందు దారుకావన శివలీలలు, గోపికాకృష్ణులు, తారాచంద్రులు మొదలైన చిత్రాలు ప్రదర్శించినట్లును క్రీడాభిరామంలో వుంది. “గచ్చు చేసిన చిత్రంపుగద్దెవలక వ్రాసినారదె చూడరా. వైశ్యరాజ! శీలబ్రహ్మది పీఠనానీర చరిత” అనడం ద్వారా చిత్రాలు గీసే వద్దతిని కూడా క్రీడాభిరామం సూచిస్తున్నది. ప్రజలకు సర్వసాధారణమైన వినోదము తోలుబొమ్మల అటలు. వీనిని తయారుచేయడానికి సయితం చిత్రలేఖన కౌశలం అవసరం. చిత్రలేఖనంలోని ఈ సంప్రదాయాలే విజయనగరయుగంలో లేపాక్షి మొదలైనచోట్ల వికాసాన్ని సాధించినాయి.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Arudra సమగ్ర ఆంధ్ర సాహిత్య చరిత్ర. I, II.
2. Hanumantha Rao B.S.L. Religion in Andhra.
3. Parabrahma Sastry The Kakatiyas.
4. Ramarao కాకతీయ సంచిక.
5. Somasekhara Sarma ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వము.
6. Vaidehi Social & Economic Condition of Eastern Deccan, 1000 - 1250 A. D.
7. Venkataramanaiah The early Muslim expansion in South India.
8. Yazdani (ed) Early History of Deccan

రెడ్డి - నాయకయుగము

ఓరుగల్లు నాకమించి అనగరానికి సుల్తాన్‌పూర్ అనే పేరు పెట్టి ఉల్లుఖాన్ ఆచ్చట మస్లిం పాలకులను నియమించినాడు. తరువాత నిరవద్యపుర, రాజమహేంద్రవరములను ఆక్రమించి రాజ్‌నగర్ మీదుగా ఢిల్లీకి పయనించి, తండ్రి మియాన్ ఉద్దీనును బహుశా హత్యచేసి. మొహమ్మద్ బీన్ తుగ్లక్ అనే పేరుతో క్రీ.శ. 1326 లో సింహాసనం ఎక్కినాడు. రాజమహేంద్రవరం పెద్ద మసీదులో క్రీ.శ. 1324 నాటి మియాన్ ఉద్దీన్ శాసనం ఉంది. ఈ మసీదును, చాళుక్యయుగ వేణుగోపాలస్వామి ఆలయం వడగొట్టి నిర్మించినాడు. ఏలూరు సమీపంలో మియాన్ నాడేలు దొరికాయి. దీన్నిబట్టి క్రీ.శ. 1324 నాటికి తీరాంధ్రం ఢిల్లీ సామ్రాజ్యంలో చేరినట్లు స్పష్టమవుతుంది. అబ్దుల్లా వాసఫ్ రచనను బట్టి క్రీ.శ. 1328 నాటికే నెల్లూరు నుండి మాబార్ (మదుర) వరకు ఢిల్లీ సామ్రాజ్యంలో చేరింది. మదుర, తెలంగాణలు ఢిల్లీ సామ్రాజ్యంలో రెండు రాష్ట్రాలయినాయి జలాలద్దీన్ హుసన్‌షా మదుర నవాబయినాడు తెలంగాణా పాలన దేవరగిరి వజీరయిన మాలిక్ బుర్హన్ ఉద్దీన్ పరమయింది. అతనికి సాయంగా ఓరుగల్లులో మాలిక్ మక్బూల్ నాయబ్ వజీరు అయినాడు. ప్రతాపరుద్రుని కొలువులోని కన్ను అనే సేనాని ఉల్లుఖాన్ మన్ననకు పాత్రుడై, ఇస్లాం స్వీకరించి తెలంగాణా పాలకుడైనాడని షామ్‌సి సిరాజ్ అసిఫ్ రచననుబట్టి తెలుస్తుంది ప్రతాపరుద్రుని కాలంలో కటక పాలకుడయిన నాగయగన్నయ్య కన్ను అసి అతడే ఓరుగల్లు నాయబ్ వజీరైన మాలిక్ మక్బూల్ అని చరిత్రకారుల అభిప్రాయము.

తురుష్క పాలనలో ఆంధ్రులనేక కష్టనష్టాలకు గురి అయినారు. పన్నుల భారం అధికమయింది. విద్యజ్ఞులం అగ్రహారాలకు నష్టం వాటిల్లింది; ఆలయాలు దేవతా ప్రతిమలు బగ్గుమయినాయి అని ప్రోలయనాయకుని విలసశాసనం నుండి తెలుస్తున్నది. శత్రుదండయాత్రల్లో, పర పరిపాలనలో. అందునా మతేతరులైన తురుష్కం పాలనలో ఇట్టి వైపరీత్యాలకు ఆశ్చర్యపడవలసిన పనిలేదు. యధార్థానికి మొహమ్మద్ బీన్ తుగ్లక్ పరమతద్వేషికాడు. మత సహనం ప్రదర్శించిన సుల్తాను. హిందువులతట్టి 'యోగి'గా జ్ఞాపించేవారని సమకాలిక రచనలు చెప్ప తున్నాయి. కాని, పరిపాలనలో అతడు చేసిన ప్రయోగాలవల్ల అందోళన ప్రబలి

సామ్రాజ్యం నలుమూలలా తిరుగుబాటు జరిగినాయి. అతని మత సహన విధానం నిరసించి ఉలేమాలు ఎదురు తిరిగినారు, పలు రాష్ట్ర పాలకులు తుగ్లక్ ను ధిక్కరించినారు. క్రీ. శ. 1328 లో తుగ్లక్ బందువు సాగర్ రాష్ట్ర పాలకుడైన సబహాఉద్దీన్ ఉప్తన్ తిరుగుబాటు చేసినాడు. కాసి, తుగ్లక్ చేతిలో ఓడి పారిపోయి అనెగొంది పాలకులను శరణు జొచ్చినాడు. అనెగొంది పాలకులైన కంపిలి రాయలు, అతని కొడుకు రామచంద్రరాయలు రైరసాహసాలున్న మహావీరులే కానీ రాజనీతిపరులైనట్లు కన్పించదు. సబహాఉద్దీన్ కు ఆశ్రయం ఇచ్చి ఢిల్లీ సుల్తాన్ తో ఢీకొన్నారు. సుల్తాన్ తండ్రి కొడుకులను వధించి అనెగొంది (కంపిలి) రాజ్యాన్ని ఢిల్లీ సామ్రాజ్యంలో కలిపి, కంపిలి రాయల బందువులు కొందరిని బందీలుగా ఢిల్లీకి వంపినాడు. ఈ బందీలలో హఠాత్తుగా రాయ సోదరులున్నారు. సబహాఉద్దీన్ దోరసముద్రం పారిపోయి, మూడో బల్లాలను శరణువేడినాడుగాని బల్లాలు దాతజ్ఞ సుల్తాన్ కు అప్పగించి అతని సామంతుడయినాడు దక్షిణదేశం సమస్తమూ ఢిల్లీ సుల్తాన్ కు శిరసొగ్గింది.

మొహమ్మద్ బీన్ తుగ్లక్ పై దేశవ్యాప్తమైన ఆందోళనలోని భాగంగా ఆంధ్రదేశంలో భిన్నప్రాంతాల్లో స్వతంత్రరాజ్యస్థాపనకై తిరుగుబాటు ప్రారంభమయినాయి. మన చరిత్రలో కేంద్రాధికారంపై రాజకీయ స్వార్థంతో కూడిన తిరుగుబాటు - ముఖ్యంగా చాళుక్య, కాకతీయ యుగాలలో కొద్దిగా జరిగినట్లు చదివినాము. తుగ్లక్ పై జరిగిన తిరుగుబాట్లను సుసంపూర్ణమైన ప్రజా ఉద్యమం అనీ, హింసాయుత మతదౌష్ట్యవిధానంపై తిరుగుబాటనీ దేశీయ చరిత్రకారులు వర్ణించినారుగాని ఆ ఆభిప్రాయానికి బలమైన సాక్ష్యారాం కన్పించదు. ఈ తిరుగుబాటుల నాయకులు ఆంధ్రదేశంలో వేరు వేరు స్వతంత్ర రాజ్యాలు స్థాపించడమేగాక, హిందూమత సంస్కృతుల రక్షణ దృష్టితో సమైక్యంగా ముస్లింలను వ్రతిఘటించడానికి బదులు పరస్పర యుద్ధాల్లో నిమగ్నులై, బహమనీరాజ్య విస్తరణకు తోడ్పడి తాము బలైపోవటం శోచనీయం.

ఆంధ్రదేశంలో కురుష్కాధికారం అంతమొందించిన నాయకుల్లో రేచర్ల సింగమ నాయకుడు మూత్రం ప్రతాపరుద్రుని కొలువులోని నేనాని. ఈతడు దక్షిణ తెలంగాణాలో స్వతంత్రించి పద్మనాయక రాజ్యం స్థాపించినాడు. ఉత్తర తెలంగాణా, ఉత్తర టిరాపరాధిప్రాంతాల్లో మునునూరి ప్రోలయనాయకుడు వన, గిరి దుర్గాలను స్థావరాలుగా చేసుకొని, యవనులతో పోరాడి ఓరిమివేసి, రేకపల్లి రాజధానిగా స్వతంత్ర రాజ్యం స్థాపించినాడు. వేంగి ప్రభువు చంద్ర వంశస్థుడు అయిన వేంగి భూపాలుడు ప్రోలనాయకునితో సహకరించినట్లు చోడభక్తిరాజు పెంటపాడు శాసనం సూచిస్తున్నది. ప్రోలనాయకుని విలస తామ్ర

శాసనం ప్రతాపరుద్రుని ప్రస్తావనలన్నిటిగాని అతడు కాకతీయులకొల్కులో ఉన్నాడనడానికి ఆధారం లేదు. విలస శాసనంలో కాలం లేనందున ప్రోల నాయకుడు ఎప్పుడు స్వతంత్రులందరినీ స్వచ్ఛంగా చెప్పలేము.

దక్షిణతీరాంధ్రంలో తిరుగుబాటు నాయకుడు ప్రోలయ వేమారెడ్డి. క్రీ.శ.

1325 నాటి ఈతని మల్లవరం శాసనంలో ఈతనికి వున్న మైచ్చాబ్దికుంబోద్భవ బిరుదాన్ని బట్టి నాటికే వేమారెడ్డి స్వతంత్రులందరినాడని చెప్పవచ్చు. ప్రతాపరుద్రుని ఉద్యోగులైన కొలని రుద్రదేవుడు బెండపూడి అన్నయమాత్యుడు ప్రోలయ వేమారెడ్డితో సహకరించినట్లు కన్పిస్తుంది. క్రీ.శ. 1326 నాటి కొలని రుద్రుని శాసనం వేమారెడ్డి రాజ్యంలోని సంతమాగులూరులో ఉంది. రెడ్డిరాజుల ఆస్థాన కవియైన శ్రీనాథుడు బెండపూడి అన్నయ్య మంత్రిని "ఆంధ్రభూమండలాద్యక్ష సింహాసన సంప్రతిష్ఠాపనాచార్యుడ"ని కీర్తించినాడు శ్రీనాథుడే పెదకోమటి వేమారెడ్డిని "ఆంధ్రక్షమా మండలాఖండలుడ"ని వర్ణించినాడు. బహుశ శ్రీనాథుని అభిప్రాయంలో రెడ్డిరాజులే నాటికి ఆంధ్రాధీశ్వరులు. ప్రోలయ వేమారెడ్డి ప్రతాపరుద్రుని కొల్కులోనివాడుకాదు రుద్రమదేవి, ప్రతాపరుద్రులపై తిరుగుబాటు చేసిన కాయస్థ నాయకుడు అంబదేవునితో వేమారెడ్డిగాని, అతని తండ్రి ప్రోలయరెడ్డిగాని సహకరించి వుండవచ్చుననే అభిప్రాయం వుంది. కొండపిటి దండకవివలెవంటి స్థానిక చరిత్రలు ప్రోలయ వేముడు ఓరుగల్లు పతనానికి పూర్వమే (క్రీ.శ. 1320) స్వతంత్రులందరినాడనే అభిప్రాయానికి తావిస్తున్నాయి. ఓరుగల్లు పతనానంతరం అచిరకాలానికే ప్రోలయ వేముడు స్వతంత్రరాజ్యం నిర్మించటం - అంతకు పూర్వంనుండి అతడా ప్రయత్నంలో ఉన్నాడనే అనుమానానికి అవకాశం ఇస్తున్నది.

అదే అభిప్రాయం రాయలసీమలో విజృంభించిన అరవీటి వంశంపైకూడ కలుగుతుంది ఇవటి తిరుగుబాటుకు సోమదేవరాజు నాయకుడు. దోనేరు కోనేరునాడుని ద్వీపద బాల భాగవతం, ఆందుగుల వెంకన్న రామరాజీయం అరవీటి వంశస్తులను గురించిన వివరాలు ఇస్తున్నాయి. సోమదేవరాజు తండ్రి తాతపిన్నమరాజు, సోదరుడు కొటికంటి రాఘవుడు. వీరు కర్నూలు, శ్రీశైలం మధ్య భూముల నాక్రమించి పాలించినారు. వీరికి మల్లాల కేంద్రం. ప్రతాప రుద్రుని కాలంలో ఈ ప్రాంతం చిరకు వంశస్తుల పాలనలో వుంది. చెరకు నామంతులనుండి అరవీటి వారెప్పుడు మల్లాల నాక్రమించినారో చెప్పటం కష్టం. బహుశా ప్రతాపరుద్రుని చివరి రోజుల్లో - ముస్లిం దాడులవల్ల ఏర్పడిన అలజడిని అవకాశంగా తీసుకొని అరవీటివారు మల్లాల రాజ్యం ఆక్రమించి వుంటారు. తమ రాజ్య విస్తరణప్రయత్నంలో తాతపిన్నమరాజు, కొటికంటి రాఘవుడు కంపిలి రాయలతో పోరాడినట్లు తెలుస్తుంది. క్రీ.శ. 1338 లో కంపిలి రాజ్యం ఆక్రమించి

సుల్తాను ఢిల్లీకి మరలడంతో సోమదేవరాజు ఢిల్లీని ఢిక్కరించి, టీవ్ర పోరాటం సాగించినాడు. సుల్తానుకు విదేయులైన సడబానాయక, గంగినాయక, గుజ్జుల పీరిసీడు, గౌరారెడ్డి మొదలైన హిందూ సామంతులు కూటమిగా ఏర్పడి సోమదేవరాజును ప్రతిఘటించినారు. గంగినేనికొండదగ్గర ఈ కూటమి నోడించి విచ్చిన్నంచేసి సోమదేవరాజు మొసలిమడుగు, సాతానికోట, కందనవోలు, కల్వ కొండ, రాచూరు, ఏతగిరి మొదలైన దుర్గాల నాక్రమించినాడు. షణ్ణిజిల్లాకోట నేలే మన్నె నాయకుడు గోసంగిని వధించి ఆ దుర్గం పట్టుకున్నాడు. అనెగొండిలోని సుల్తాన్ ప్రతినెది మాలిక్ నెది సోమదేవరాజు నెదరించి 6000 గురాలతో పట్టుబడి శరణు వేడి ప్రాణాలు దక్కించుకున్నాడు. ఇట్టి పరిస్థితుల ప్రోత్సాహంతో మూడో బల్లలుడు స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించి కంపిలిరాజ్యంపై దాడులు చేయసాగినాడు. కంపిలి రాజ్యంలో ముస్లిం అధికారం ఇంచుమించు అస్తమించింది.

సుల్తానుకు కంపిలి తిరుగుబాటు వర్తమానం అందింది. మంత్రిమండలి సలహా ప్రకారం కంపిలికి స్థానికులైన వారినే అరాజ్యపాలకులుగా పంపడం ఉత్తమమని హరిహర, బుక్కరాయ సోదరులను బంధవిముక్తులుగా చేసి వారికి నైస్వాన్నిచ్చి సుల్తాను పంపినాడు. వీరు బల్లలునితోను అరవీటి నాయకులతోను పోరాటం సాగించినారు. క్రీ.శ. 1335 పాంచంలో ఆ సోదరులకు అనెగొండి (కుంజరకోన) స్వాధీనమయింది. నెల్లూరు మొదలు చంద్రగిరివరకు వారి పాలన కిందికి వచ్చింది. ఈ విజయపరంపరలతో హరిహర, బుక్కరాయల సోదరులకు స్వతంత్ర రాజ్యస్థాపనాకాంక్ష కలగడం సహజం. అందుకై ఆ సోదరులు కృషి ప్రారంభించినారు.

ఈలోగా రేకపల్లిలో ముసునూరు ప్రోలయ మరణించి, కాయప నాయకుడు రాజైనాడు. ముస్లిం చరిత్రకారులితణ్ణి కృష్ణానాయక్, కాన్యానాయక్, కాన్యా పాయక్, కానా నాయండ్, కాబా నాయండ్ అనే పేర్లతో వ్యవహరించడమే కాకుండ ప్రతాపరుద్రుని కుమారుడని వర్ణించినారు. కాపయ సాహసోత్సాహులున్న వీరుడు. ఓరుగల్లు పునరాక్రమణయే ఆతని లక్ష్యం. దక్షిణాది హిందూ ప్రభువులందరితో-ముఖ్యంగా బల్లలునితో చేరి ఓరుగల్లు, దోరనముద్రం, కంపిలి రాజ్యాలను ముస్లిం అధికారం నుండి విముక్తి చేయటానికి సుసంఘటిత ప్రణాళిక తయారుచేసినాడని పెరిస్టా కథనం. కాని, పెరిస్టా వృత్తాంతాన్ని బలపరిచే విశ్వాస్తయోగ్యమైన సాక్ష్యం కన్పించదు. దాక్షిణాత్య హిందూరాజులందరు ఒకే సారి ఢిల్లీ నుండి స్వతంత్రులయ్యునందున ఆదోక ప్రణాళిక ప్రకారం జరిగిందని ముస్లిం చరిత్రకారులు భావించి వుండవచ్చు.

దాక్షిణాత్య హిందూరాజులను మరింతగా ప్రోత్సహించినది మదుర వజీరైన నయ్యుద్ జలార్ ఉద్దీన్ తిరుగుబాటు. దేశంలోని అలజడులు, సుల్తాన్ నిస్స హాయత గమనించి జలార్ ఉద్దీన్ క్రీ.శ. 1335 లో స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించు కున్నాడు. అతణ్ణి శిక్షించడానికై సుల్తాన్ సైన్యంతో ఓరుగల్లువరకు నడచి నాడు. దురదృష్టవశాత్తు ఓరుగల్లులో 'పేగ్' వ్యాధివల్ల ఢిల్లీసైన్యంలో చాల మంది మరణించినారు. సుల్తాన్ కు గూడ వ్యాధి సోకినట్లు ఇస్లామీ వ్రాసినాడు. గత్యంతరంలేక మాబార్ దండయాత్రను విరమించి సుల్తాన్ దౌలతాబాద్ చేరి అచట చికిత్స పొంది ఢిల్లీకి మరలిరాడు. దీనితో సుల్తాన్ బలహీనత తేటతెల్ల మయింది. ఇదే అదనని కావయ నాయకుడు దండెత్తి, మాలిక్ ముక్బాలును పారదోలి, ఓరుగల్లును ఆక్రమించినాడు. ఓరుగల్లు కోట బురుజులపై స్వతం త్రాంగ్రవతాకం తిరిగి ప్రతిష్ఠితమయింది. అదే సమయంలో ఆనెగాంచిలో హరి హరుడు స్వతంత్రునినాడు తీరాంధ్రంలో ప్రోలయ వేమారెడ్డి స్వతంత్రంగా తన రాజ్యవిస్తరణ చేసుకుంటున్నాడు. యావదాంధ్రదేశంలో ముస్లిం అధికారం అస్తమించింది భారతదేశంలో మరి ఏ ఇతర ప్రాంతంలోను తురుష్కుల అధికారం ఇంత త్వరలో (క్రీ.శ. 1323-1336) అంతరించలే దనడం అతి శయోక్తి కాదు.

ఆంధ్రులు స్వతంత్రులయినారు. కాని, కాకతీయులు వారికి ప్రసాదించిన రాజకీయ ఐక్యం నశించింది. కాకతీయ సామ్రాజ్య శిథిలాలనుండి నాల్గు స్వతంత్ర రాజ్యాలు ఉద్భవించినాయి. కంపిలి (విజయనగర), రెడ్డి, వెలమ, నాయక రాజ్యాలుగా విడిపోవడంతో ఆంధ్ర జాతీయత తిరిగి విచ్ఛిన్నమయింది. ఈ రాజ వంశాల్లో వర్ధాభిమానము మితిమీరి ఆంధ్రదేశాన్ని వరస్పరయుద్ధాల్లో ముంచెత్తి నాయి. నాయకులు - వెలమలు, వెలమలు - రెడ్లు పోరాడుకొనుచు ఒకరి తరువాత ఒకరు బహమనీల సామ్రాజ్య కాంక్షకు బలియై, తెలంగాణమును వారికి కట్టబెట్టినారు. వీరందరూ ఐకమత్యంతో వ్యవహరించినచో బహమనీరాజ్యం అచిరకాలంలోనే అంతరించి ఆంధ్రుల చరిత్ర, భారత చరిత్ర మరోవిధంగా రూపొందివుండేది.

ముసునూరి నాయకులు

ముసునూరి వంశ చరిత్రకు ప్రోలయ నాయకుని విలస కామ్రాశననం, కావయ పోలవరం శాసనాలు ముఖ్య ఆధారాలు. చోళభక్తిరాజు పెంటపాడు శాసనం, అనితల్లి కలువచేరు శాసనాలు కూడ ప్రోలయ, కావయలను ప్రస్తా విస్తున్నాయి. అనితల్లి రాజమహేంద్రవర రెడ్డిరాజ్యాన్ని పాలించిన వీరభద్రా రెడ్డి రాణి. ఈ శాసనం క్రీ.శ. 1425 నాటిది. అయితే, మరి ఏ రెడ్డిరాజుల శాసనాల్లోనూ ముసునూరి ప్రస్తావన కన్పించదు. ఈ శాసనాలనుండి ముసునూరి

వంశోత్పత్తిని గురించిగాని, ప్రోలయ కావయలను గురించిన వివరాలుగానీ సమగ్రంగా లభించడంలేదు.

ముసునూరు అనే గ్రామం కృష్ణాజిల్లాలో ఒకటి, నెల్లూరుజిల్లాలో మరొకటి ఉన్నాయి. కృష్ణాజిల్లా వుయ్యూరు సమీపంలోని ముసునూరులో కోటగోడల శిథిలాలు నేటికీ కనిపిస్తాయి. కమ్మవాడిలో ముసునూరివారున్నారు. ముసునూరు నాయకుల స్వాతంత్ర్యపోరాట రంగస్థలం కృష్ణాజిల్లా సమీపంలో ఉన్నందున అందరి ముసునూరే వారి జన్మస్థలం అయివుండవచ్చును.

ప్రోలయ :

ముసునూరివారు చతుర్థాశ్వయులు. ప్రోలయ తండ్రి పోతినాయకుడు. అతనికి దేవ, కామ, రాజనాయకులనే పినతండ్రులున్నారు. ప్రోలయ జీవితంలోని తొలి దశలను గురించిన వర్తమానం లభించడంలేదు. ఓరుగల్లు పతనానంతరం యవనాక్రాంతమైన ఆంధ్రదేశంలో వెలరేగిన అసంతృప్తి అవకాశంగా తీసుకొని భద్రాచల ప్రాంత మన్యభూముల్లోని గిరి వన దుర్గాలను స్థావరంగా ఏర్పరచుకొని తురుష్కులతో పోరాడినాడు. ఈ పోరాటంలో ప్రోలయకు వేంగి పాలకుడైన వేంగభూపాలుడు, తన పినతండ్రి కొడుకు కావయ నాయకుడు లోడైనారు. ఐహాళ ప్రోలయ వేమారెడ్డికూడ సహకరించివుంటాడు. తురుష్కులతో యుద్ధాలు చేసి వారిని ప్రారదోలి గోదావరిప్రాంతంలో మాల్యవంత (పర్వత, సమీపంలోని రేకపల్లి రాజధానిగా స్వతంత్రరాజ్యం స్థాపించినాడు.

ప్రోలయ నాయకుడు తురుష్కుదాడుల్లో నష్టమైన అగ్రహారంతోబాటు వైదికధర్మాన్ని పునరుద్ధరించినాడు. అమలాపురం తాలూకాలోని విలసగ్రామాన్ని భారద్వాజ గోత్రుడైన అన్నయకుమారుడు వెన్నయకు చంద్రగహణకాలంలో దానం చేసినాడు. ఈ కాసనంలో తేదీ లేదు. కాని, క్రీ.శ. 1330 ప్రాంతంలోని దయివుండవచ్చు. ప్రోలయ ఎప్పుడు గతించిందీ స్పష్టంగా చెప్పలేము.

కావయనాయకుడు :

ప్రోలయ మరణానంతరం కావయ రేకపల్లి సింహాసనం అధిష్టించి స్వాతంత్ర్య సంగ్రామంలో అతనిఅశ్వనీధికై కృషి చేసినాడు. ఈతని పోలవరం, పిల్లలమర్రి, గజపేశ్వర శాసనాలనుండి, వెలుగోటివారి వంశావళినుండి, పెరిస్టా మొదలైన ముస్లించరిత్రకారుల రచనలనుండి కావయచరిత్ర తెలుస్తున్నది. పైన వివరించినట్లు క్రీ.శ. 1336 లో కావయ ఓరుగల్లును ఆక్రమించినాడు. ఆంధ్ర దేశాధీశ్వర, ఆంధ్ర సురతాణ అనే బిరుదులతో శాసనా రాతజ్ఞి వ్యవహరిస్తున్నాయి. అతని తల్లి కలువచేరు శాసనం "అధవంబో తరనవ్తతీవాయక సంసేవ్య మాన వదపద్మః కాపాయ నాయకః" అంటే. కాకతీయులనాటి నాయకులందరు కావయను సేవించినట్లు వర్ణిస్తున్నది. ఇది అరిశయోక్తి. కలువచేరు శాసనం

మనహాయించి ప్రోలయవేమారెడ్డి కావయతో సహకరించినాడనడానికిగాని, అతని అధిపత్యం అంగీకరించెననడానికిగాని వేరే సాక్షం లేదు. ఇక రేచర్ల సింగమ నాయుడు యుద్ధంలో కావయ నోడించినాడని వెలుగోటివారి వంశావళినుండి తెలుస్తున్నది. కాని, గణపేశ్వర కావయం (క్రీ. శ. 1346) లోని “అనుమనగంటిపుర వరాదీశ్వర” అనే విరుదం కావయ తిరిగి వద్దనాయకులపై అధిపత్యం సాధించి నట్లు సూచిస్తుందని చరిత్రకారుల అభిప్రాయం. ఏమైనా- ఉత్తర తెలంగాణము, కృష్ణానది పర్యంతం ఉత్తర తీరాంధ్రము కావయ అధికారాన్ని స్పష్టంగా గుర్తించినట్లు చెప్పవచ్చును.

రాజ్యానికి నాడున్న ప్రచారాలను మనసులోనుంచుకొని ఓరుగల్లుకొటను బంపరచి కావయ కట్టుదిట్టమైన పరిపాలన నేర్పరచడానికి ప్రయత్నించినాడు. విశ్వాసపాత్రులు, బంధువులునైనవారిని రాజ్యం వివిధ ప్రాంతాల్లో రాజ్యపతి నిదురిగా నియమించినాడు. ఉత్తరాంధ్రంలో అతని పీఠతండ్రి రాజానాయని కొడుకు అనపోతానాయుడు పాలకుడయినాడు. అనపోతుకు కొంతకాలం తొయ్యేరు, అనంతరం రాజమహేంద్రవరమూ రాజధానులు. అందుచే నీతడు తొయ్యేటి అనపోతానీడు అని ప్రసిద్ధికెక్కినాడు. గురిజాం చెలుంగునృపుని కొడుకు ముప్పభూపాలుడు సబ్బినాటి రాజ్యపతినీధి. ఇతనికి రామగిరి (కరీం నగర్) రాజధాని. ముప్పభూపాలుడు మడికి సింగనకవిని పోషించినాడు. సింగన తొయ్యేటి అనపోతు మంత్రియైన అయ్యలమాత్యుని కుమారుడు. కావయ కోరుకొండరుగ్గాన్ని నిర్మించి, అందు కూనయనాయకుని రాజ్యపతినీధిగా నియమించినాడు. కూనయకొడుకు ముప్పడినాయకునకు కావయ తన మేనకోడలి నిచ్చి పెండ్లిచేసి బంధుత్వం చేసినాడు. క్రమంగా ఉత్తర తీరాంధ్రంలో రాజకీయాలకు కొరుకొండ బలమైన కేంద్రమయింది.

కావయ తన రాజ్యాన్ని పదిలపరచుకొంటున్న సమయంలో దక్షిణ దేశంలో మరొక రాజకీయ విప్లవం జరిగింది. మొహమ్మద్ బీన్ తుగ్లక్ చర్యలను అనుమానించి దక్కన్లోని నైన్యాధిపతులు జాఫర్ ఖాన్ అనే హసన్ గంగూ నాయకత్వంలో తిరుగుబాటు చేసినారు. ఈ తిరుగుబాటువట్ల కావయ ఆసక్తి వహించి పదిహేను వందల అశ్వ దళాన్ని హసన్ కు సాయంగా పంపినట్లు పెరిష్టా వ్రాసినాడు. ఇదే నిజమయితే ఇది దూరదృష్టిలేని చర్య అని చెప్పక తప్పదు. కొత్త ముస్లిం రాజ్యం ఢిల్లీ సామ్రాజ్యం నుండి కాపురంగా ఉండగలదని కావయ ఆశించివుండవచ్చు. కాని, తన రాజ్య సమీపంలో స్వతంత్ర తురుష్క రాజ్యావతరణను ప్రోత్సహించడంలోని అనౌచిత్యాన్ని కావయ గుర్తించకపోవడం శోచనీయం. అచిరకాలంలోనే ఈ అనౌచిత్యం రుజువయింది. అల్లాఉద్దీన్ ఐహమ్ నషా అనే విరుదంతో క్రీ. శ. 1341 లో హసన్ గంగూ గుర్జర్

రాజధానిగా బహమనీ రాజ్యం స్థాపించినాడు. బహమనీ సుల్తానులకు దక్షిణాపథంలో ఇస్లాం అధికార విస్తరణయే లక్ష్యం అయింది. అందుచే కావయపట్ల కృతఘ్నతతో హసన్ గంగూ, బహళా క్రీ. శ. 1350 ప్రాంతంలో ఓరుగల్లును జయించడానికై నీకందర్ఖాన్ సేనానిని పంపినాడు. కావయ ఓడిపోయి కొంస్ దుర్గాన్ని (నిజామాబాద్ జిల్లా) ఆపారమైన ధర్మానులను కొన్ని యేనుగులను సమర్పించి సంది చేసుకొన్నాడు. ఆంధ్రదేశంలో వశ్యమోక్షర ప్రాంత బాగాలు బహమనీ రాజ్యంలో చేరినాయి. తిరిగి క్రీ. శ. 1356 లో అల్లాఉద్దీన్ ఆంధ్రదేశంపై దండెత్తినాడు. ఈ దండయాత్ర ఆశయం ఓరుగల్లును సామంతరాజ్యంగా చేసి ప్రతి సంవత్సరం కప్పం వసూలు చేయడమని పెరిష్టారచన నూచిస్తున్నది. కాని ఈ దండయాత్ర తెలంగాణాకు మాత్రమే పరిమితం కాలేదు. అల్లాఉద్దీన్ కృష్ణా తీరంలోని దాన్యకటకంవరకూ నడచి, అమరేశ్వరాలయాన్ని దోచుకున్నట్లు రెడ్డిరాజుల కాసనాలనుండి తెలుస్తున్నది, కావయ ఓడిపోయి భువనగిరి దుర్గాన్ని బహమనీ సుల్తానుకిచ్చి సంది చేసుకున్నాడు.

అల్లాఉద్దీన్ దాదులతో ఓరుగల్లు, విజయనగరాలు బహమనీ రాజ్యం వల్ల తమ కేర్పడిన ప్రమాదం గుర్తించి, ఆ రాజ్య విధ్వంసనానికి కలిసి ప్రయత్నించడానికి నిర్ణయించినాయి. బహమనీల బంగారు నాణేలను సాధ్యమైనంత వరకు సంగ్రహించి కరిగించవలసిందిగా హిందూరాజులు తమ ప్రజలకు నూచించినట్లును. బహమనీ సుల్తానులకుద్దేసించిన గ్రూరాలను అరబ్బు వర్తకుల నుండి హిందూరాజులు సంగ్రహిస్తున్నట్లు పెరిష్టా వ్రాసినాడు. ఈ చర్యలవల్ల బహమనీ ఆర్థిక విధానానికి, సైనిక బలానికి పెద్ద నష్టం వాటిల్లేది. దీనితోడు బుక్కరాయ కావయ నాయకులు కలిసి తమ రాజ్యాంలనుండి అల్లాఉద్దీన్ ఆక్రమించిన ప్రాంతాలను తిరిగి ఇవ్వవలసిందని, లేనిపక్షంలో ఢిల్లీ సుల్తానుతో తాముచేరగలమని మహమ్మద్ షాను బెదరిస్తూ రాయబారం పంపినారు సుల్తాన్ వారే తనకు కప్పం కెల్లించవలసిందిగా ఎడరు రాయబారం పంపినాడు సుల్తాన్ కోరికకు ఆగ్రహించి కావయ తన కుమారుడైన వినాయక దేవుని బహమనీ రాజ్యంపై దండెత్త పంపినాడు. అతనికి సాయంగా బుక్కరాయలనుండి ఇరవై వేల ఆశ్వదళం వచ్చి చేరింది. కాని, బహమనీ సేనాని బహదూర్ ఖాన్ చేతిలో ఓడి వినాయకదేవుడు తన రాజధాని వెలుంపుట్టన్ కోటలో తల దాచుకున్నాడు. మహమ్మద్ షా విజయనగర రాజ్యంపై దండెత్తి విజేతయై గుల్బర్గాకు మరలినాడు. బహదూర్ ఖాన్ ఓరుగల్లును ముట్టడింపగా కావయ అతనికి ధనమూ గుర్రాలూ, ఏనుగులు సమర్పించి సంది చేసుకున్నాడు.

వెలుంపుట్టన్ లో వినాయకదేవుడు అరబ్బు గుర్రాలను అటకాయించడం మానలేదు క్రీ. శ. 1362 లో అరబ్బు వర్తకుల విర్యాదుపై మహమ్మద్ షా

దండెత్తి వినాయక దేవుని ఓడించి వట్టుకొని చాలా దారుణమైన మరణానికి గురి చేసినాడు. వినాయకదేవుని కోశాగారము, రాజ్యము దోపిడికి గురి అయినాయి. కాని, మార్గమధ్యంలో ఆగ్రహవేళలైన ప్రజలు సుల్తానుకు ఆపార నష్టాన్ని కలిగించినట్లు పెరిష్టా వ్రాసినాడు.

కొడుకు మరణం కావయను కుంగపడింది. బహమనీ సుల్తానును స్వయంగా జయించడం అసాధ్యమనే అద్వైత్యంతో కావయ ఢిల్లీసుల్తాన్ ఫిరోజ్ షా తుగ్లక్ సహాయం ఆర్థించినాడు. ముస్లింలతో యుద్ధంచేస్తున్న కావర్లకు సహాయం చేయడం ఫిరోజ్ అఖిప్రాయంలో ధర్మ విరుద్ధం. అందుచే కావయ కాతడు సహాయం నిరాకరించినాడు. కావయ ప్రయత్నాలను చారులద్వారా మహమ్మద్ షాకు అంది, ఓరుగల్లును నిర్మూలించడాని కాతడు నిర్ణయించి విస్తృత ప్రయత్నాలు చేసినాడు. అజాం హుమాయూన్ సేనానిని గోల్కొండపైసా, సఫదర్ ఖాన్ సేనానిని ఓరుగల్లు పైకి వంపి, సుల్తాన్ వారిని అనుసరించినాడు. విజయ నగరం నుండి కావయకు సహాయం అందలేదు. కావయ ఓడిపోయినాడు. బహదూర్ ఖాన్ మధ్యవర్తిత్వంతో 1364.65 లో సంది జరిగింది. గోల్కొండ దుర్గంలోసహా ఆ పరిసరప్రాంతాన్ని, 100 ఏనుగులు, 250 గుర్రాలు, 33 లక్షం రూపాయలు యుద్ధనష్టపరిహారంగా కావయ చెల్లించినాడు. ఉభయ రాజ్యాల మధ్య గోల్కొండ సరిహద్దుగా నిర్ణయం జరిగింది. ఈ సంది షరతులను ఉభయ వంశాల్లో ముందుతరాలవారు సయితం గౌరవించే ఒప్పందం జరిగింది. అనంతరం వజ్రవైడూర్యాలు పొదిగిన సింహాసనాన్ని మహమ్మద్ షాకు కావయ బహుళం చేసినాడు. ఈ సింహాసనం మొహమ్మద్ బీన్ తుగ్లక్ కు ఉద్దేశించినదని పెష్టారి వ్రాసినాడు.

బహమనీలతోటి యుద్ధాలలో పరాజయాలు కావయ అధికార ప్రతిష్టలకు భంగం కలిగించినాయి. తీరాంధ్రంలో అతని అధికారం అస్తమించినది. పీతాపురంలో కొప్పల నాయకులు స్వతంత్రులైనారు. బెజవాడ (క్రి.శ. 1267), దోనేపూడి (క్రి.శ. 1337), సింహాచలం శాసనాలనుండి కొప్పల వంశచరిత్ర తెలుస్తుంది. బెజవాడ శాసనంలోని నారెబోయ, నాగబోయ అనే పేర్లనుబట్టి వీరు మొదట్లో బోయనాయకులయివుంటారు. బహుళా కాకతీయపాలనాంతంలో కృష్ణా తీరం నుండి పీతాపురానికి వచ్చి సామంతులయినారు. కాటయ, ప్రోలయ, అతని కొడుకులు నామయ, కొప్పలయ్య, కొప్పలయ్య కొడుకు ప్రోలయలను శాసనాలు పేర్కొంటున్నాయి. వీరిలో నామయ సుప్రసిద్ధుడు (క్రి.శ. 1337). అతని అనంతరం కొప్పల వంశంలో అంతఃకలహాలు చెలరేగినాయి క్రి.శ. 1353లో జరిగిన కళింగగంగ దండయాత్ర వీరి అధికారానికి నష్టం కలిగించి వుంటుంది. అయితే, పంచదారల యుద్ధంలో బోధవక్తరాజు గణపతిని ఓడించి, కొప్పలపతిని

సింహాసనస్థుని చేసినట్లు భక్తిరాజు కొడుకు అన్నదేవవోడుని రాజమహేంద్రవర శాసనం చెబుతున్నది. అనంతరం కొప్పుల వంశచరిత్ర స్పష్టంగా లేదు

రాజమహేంద్రవరంలో తొయ్యేటి అనవోతనాయకు మరణించడంతో (క్రీ.శ. 1356) రాజ్యం కోడుకొండ రాజ్యంలో చేరింది. కోడుకొండనేలే మంచి కొండ వంశస్థులు చాల ప్రాచీనులవలె కన్పిస్తారు. మంచికొండ కూనయ నాయకుడు ముసునూరు ప్రోలయకు సమకాలికుడు. ఆతని కొడుకులు ముమ్మడి, సింగన్న, గన్నయనాయకులు, ముమ్మడి కోడుకొండ శిలాశాసనం. శ్రీరంగం శాసనం (క్రీ.శ. 1350), సింగన అక్కలపూండి తామ్రశాసనాలు (క్రీ.శ. 1368) వీరిచరిత్రకు ముఖ్య ఆధారాలు. ముమ్మడి నాయకుడు ముసునూరి కావయకు బంధువే అయినా పానార, కోన, కురవాట, చెంగర మొదలుగా “గోదావరీ ముఖయతీర ముపాంత” దేశాన్ని జయించి స్వతంత్రులైనట్లు కనిపిస్తుంది. క్రీ.శ. 1353 లో కృష్ణాతీరం వరకు పురోగమించిన గంగదండయాత్ర మంచి కొండవారి అధికారానికి భంగం వాటించింది. అనంతరం క్రీ.శ. 1356 లో కొండ వీటి అనవోతారెడ్డి కళింగ దండయాత్ర జరిపినట్లతని రాజరామ శాసనం నుండి తెలుస్తుంది. మంచికొండవారు రెడ్ల సామంతులైనారు. ఉత్తర తీరాంధ్రంలో రెడ్ల అధికారం నెలకొన్నది.

తీరాంధ్రం కావయ చేయిజారిపోయే సమయంలోనే తెలంగాణంలో రేచర్ల సింగమ విజృంభించినాడు. అతణ్ణి అదుపులో వుంచటానికి కావయ చేసిన వ్రయ త్నాలు పలించలేదు. బహమనీలతోటి యుద్ధాల్లో కావయతో సహకరించటానికి బదులు వెలమల అనంతర చరిత్రనుబట్టి వారు బహమనీలపట్లనే అభిమానం వహించినట్లు కన్పిస్తుంది. కావయ యుద్ధాల్లో మునిగియుండగా సింగమ కృష్ణానది పర్యంతం రాజ్యాన్ని విస్తరింపజేయడమేగాక కృష్ణా తుంగభద్రా అంతర్వేదిలోని ప్రాంతాలను సయితం ఆక్రమించినాడు. చివరకు సింగమ నాయకుడు జల్లివల్లి రాజులతోటి యుద్ధంలో హతుడయి, ఆతని కొడుకు అనవోతానీడు రాజయినాడు. సింగమ మరణంలో కావయకు జోక్యం ఉన్నదని ఆనవోతు అనుమానించినట్లు కన్పిస్తుంది. అనవోతు అమనగల్లు నుండి రాజధానిని బల్లిష్టదుర్గమైన రాజాకొండకు మార్చి, కావయపై దండెత్తినాడు. ఓరుగల్లు సమీపంలోని భీమవరంచెంత భయంకరమైన యుద్ధం జరిగింది (క్రీ.శ. 1366). కావయనాయకుడు ఓడి మరణించినాడు, ఓరుగల్లు, భువనగిరి మొదలైన దుర్గాలు పద్మనాయకుల వశమయినాయి. ముసునూరువంశం ఆంతరించింది. ఆంధ్రనగరి యైన ఓరుగల్లు రాజకీయ ప్రాముఖ్యం కోల్పోయింది.

పద్మనాయకులు

వెలమలకే పద్మనాయకులనికూడ వ్యవహారము. విష్ణుపాదం పద్మనుండి జన్మించినందున వీరికి పేరు వచ్చిందని ఒక అభిప్రాయం. కాని, శూద్రులందరు విష్ణుపాద పద్మోద్భవులే గదా! పలనాటి బ్రహ్మన్న సాంఘిక సంస్కరణల ఫలితంగా వీరు ఏర్పడినారనే సూచనలో సయితం సత్యం కన్పించదు. పద్మనాయకులలో పదిహేడు గోత్రాల వారున్నారు. రాజుకొండ, దేవరకొండనేలిన వారిది రేచర్ల గోత్రం. వల్నాటి వీర చరిత్రలో వెలమల ప్రసక్తి ఎక్కువగా కన్పిస్తుంది. బ్రహ్మన్నది సయితం రేచర్ల గోత్రమే. పద్మనాయకులు కాకతీయాస్థానంలో ప్రాబల్యం వహించిన కాలంలో ఓరుగల్లులో వల్నాటి వీరగాథలకు జనాదరణ ఉన్నట్లు, బ్రహ్మన్న జీవితగాథలను చిత్రాలుగా గోడలపై వ్రాసుకొనే వారని క్షీరాబిరామం పేర్కొంటున్నది. పలనాటి యద్ధానంతరం వెలమలు ఆమనగల్లు, పిల్లలమర్రి. ఓరుగల్లు ప్రాంతాలకు వలసపోయి, కాకతీయుల ప్రాపకం సంపాదించి బలపడినారని చెప్పవచ్చు. అయితే, వెలమల చరిత్రకు ఆదారమైన 'వెలుగోటివారి వంశావళి'లో చెవిరెడ్డి నామాంతరం ఉన్న భేతాళనాయకుడు వెలమల మూలపురుషుడని వుంది. వెలమల్లో 'రెడ్డి' పదం ధరించిన వారలేరు. కాని, పిల్లలమర్రి పాలించిన రెడ్డి సామంతులలో చెవిరెడ్డి ప్రసిద్ధుడు. వీరిదికూడ రేచర్ల గోత్రమే. అందుచే 'వెలుగోటివారి వంశావళి' రచయిత పొరబాటున భేతాళనాయకుడే చెవిరెడ్డి అని రచించి వుండవచ్చు. భేతాళనాయకుడే పలనాటి బ్రహ్మనాయకుడనే అభిప్రాయం కూడ ఉంది.

శాసనాల్లో పద్మనాయక చరిత్ర దాచానాయనితో ప్రారంభిస్తున్నది. గణపతి దేవుని కాలంలో దామ, రుద్ర, ప్రసాదాదిత్యునాయకులు ప్రసిద్ధులయినారు. రుద్రమదేవి కాలంలో జరిగిన తిరుగుబాటుల నణచి ప్రసాదాదిత్యుడు "కాకతిరాయ రాజ్య స్థాపనాచార్య" "రాయపితామహాంక" బిరుదములు పొందినట్లు వెలుగోటివారి వంశావళి చెబుతున్నది. ప్రసాదాదిత్యుని సోదర కుమారుడు వెన్నయ తెలంగాణంపై దండెత్తిన తరుష్కు నైన్యంపై విజయం సాధించినాడట. ప్రతాపరుద్రుని ఆస్థానంలో ఎరదాచానాయుడు, ఆతని కొడుకు సింగమనాయుడు ప్రసిద్ధ సేనాపతులు. దాచానాయునికి 'పంచ పాండ్య దళ విభాళ' బిరుదం వుంది. ప్రతాపరుద్రుడు పాండ్యులపై జరిపిన దండయాత్రలో సీతడు ప్రముఖ పాత్ర వహించినాడు. ఈ బిరుదాన్ని పద్మనాయకులు వంశ పరంపరా ధరించినారు. సింగమనాయుడు కూడ ప్రతాపరుద్రుడు నిర్వహించిన అనేక యుద్ధాల్లో ముఖ్యంగా కాంచీ కంపిల రాజ్యాలపై దాడుల్లో పాల్గొని మెప్పించి ఆతనిచే అశీతి (ఎనభయ నాల్గు) వరాలను పొంది అశీతివరాల సింగమనాయుడని ప్రసిద్ధికెక్కినాడు.

సింగమనాయుడు

ఓరుగల్లు పతనానంతరం (క్రి.శ. 1323) సింగమ నాయని చరిత్ర స్పష్టంగా లేదు. తురుష్కులపై జరిపిన దేశ విముక్తి పోరాటంలో ముసునూరి ప్రోలయతో నితడు సహకరించినాడని చరిత్రకారులు ముక్తకంఠంతో వ్రాస్తున్నారు. అందుకు స్పష్టమైన సాక్ష్యం లేదు. ఆమనగల్లు, పిల్లలమర్రి ప్రాంతాల్లో బలపడి, స్వతంత్ర రాజ్యస్థాపనకు మొదటినుండి సింగమనీడు ప్రయత్నించినాడని చెప్పవచ్చు. ప్రోలయ మరణానంతరం కావయ సింహాసనం ఎక్కడంతో సింగమనీడు బహిరంగంగా విజృంభించినాడు. కావయనాయకునిపై యుద్ధంలో సింగమనీడు గెలిచినట్లు వెలుగోడివారి వంశావళి చెబుతున్నది. ఈ యుద్ధం ఎప్పుడు, ఎక్కడ జరిగిందో చెప్పలేము. కావయ ఇష్ట భృత్యుడైన ఎరపోతులెంక క్రీ.శ. 1357లో పిల్లలమర్రిలో పాలిస్తున్నట్లు ఉన్న శాసనం ప్రకారం సింగమనీడు నాటికి కావయ అధిపత్యం అంగీకరించినట్లు స్పష్టమవుతున్నది. కావయ బహమనీలతో పోరాటం సాగిస్తున్న సమయంలో సింగమనీడు విజృంభించి, కృష్ణా తుంగభద్రానదుల అంతర్వేదిని, ఏలేశ్వరాన్ని ఆక్రమించి తన రాజ్యం విస్తరింపజేసినాడు. ఇదే కాలంలో సింగమనీడు స్వతంత్రులైనాడని కూడా చెప్పవచ్చు. ఈ రాజ్య విస్తరణ సందర్భంలోనే జల్లిపల్లి పాలకులైన సోమవంశ శక్తియులతో సింగమనీనికి యుద్ధం సంభవించింది. వద్దనాయకులకు బద్ధులైపోయిన రెడ్లు జల్లిపల్లివారికి సహాయంగా నిలిచినారు. సింగమనీని విజృంభణ నరికట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్న కావయ నుండి కూడ జల్లిపల్లికి ప్రోత్సాహం లభించి వుంటుంది. సింగమనీని బావమరిదియైన చింతపల్లి సింగమను సోమవంశీయులు బంధించడంతో సింగమనీడు జల్లిపల్లిపై దండెత్తినాడు. సోమ వంశీయులు మోసం చేసి తంబళజియ్యచేత సింగమనీని చంపించినారు. కాకతీయ సేనాపతుల తరం అంతరించింది.

అనవోతానాయుడు

సింగమనాయని పెద్ద కొడుకు అనవోతానాయుడు. ఆమనగల్లు సింహాసనం ఆధిష్టించి తండ్రి మరణానికి ప్రతీకారం తీర్చుకొనే ఉద్దేశంతో జల్లిపల్లిపై దండెత్తినాడు. తమ్ముడు మాదా (మాధవ) నాయు దాతనికి అండగా నిలిచినాడు. సోమవంశస్థులను వారికి సహాయంగా వచ్చిన రెడ్డి నాయకులను హతమార్చి, వారి రక్తంతో తమ తండ్రికి తర్పణసమర్పించి 'సోమకల పరశురామ' దిరుదు ధరించి నాడు. ఈ సందర్భంలోనే వెలమలకు కొండపిటి రెడ్లకు పోరాటం ప్రారంభమయింది. వెలమ సోదరులు ధరణికోటవరకు నడచి, అనవోతారెడ్డిని ఓడించి శ్రీశైల ప్రాంత భూములను ఆక్రమించినారు రెడ్డి - వెలమ సంఘర్షణ రెడ్డి రాజ్యపతనంవరకు కొనసాగింది.

జల్లివల్లి దండయాత్రనుండి మరలి అనవోతానాయుడు రాజకొండ (రాచ కొండ రాజావలం)ను దుర్భేద్యమైన దుర్గంగా రూపొందించి, రాజధాని నవటికి మార్చినాడు. అనంతరం మునునూరి కాపయపై దండెత్తినాడు. భీమవరం యుద్ధంలో (క్రి.శ. 1367-68) కాపయ మరణించి ఓరుగల్లు అనవోతానాయని వశమయింది. భువనగిరి, శృంగవరం మొదలైన దుర్గాలను ఆక్రమించి అనవోతానాయుడు 'ఆంధ్రదేశాధీశ్వర' బిరుదం ధరించినాడు.

ఓరుగల్లు ఆక్రమించిన తరువాత అనవోతానాయుడు కళింగ దండయాత్ర సాగించినాడు. రెడ్డి రాజ్య ఉత్తర విస్తరణ నరికట్టడమే ఈ దండయాత్ర ఉద్దేశ మయి వుంటుంది. కాని, దీని వివరాలు లభించవు.

అనవోతానాయని రాజ్యం గోదావరీ నదికి శ్రీశైలానికి మధ్య తెలంగాణంలో విస్తరించింది నాడు మొదలు ఒక శతాబ్ది కాలం పద్మనాయకుల చరిత్రయే తెలంగాణా చరిత్ర. పరిపాలన సౌకర్యానికై అనవోతానీడు తన రాజ్యాన్ని రెండుగా విభజించి, తమ్ముడైన మాదానాయని దేవరకొండ ప్రభువుగా నియమించినాడు. అది మొదలు రాచకొండలో అనవోతానీని సంతతి, దేవర కొండలో మాదానీని సంతతి వరస్సర సహకారంతో పాలించినారు.

సింగమనీని కాలంనుండి పద్మ నాయకులకు బహమనీలతో సమాధానం ఉన్నట్లు తోస్తుంది. అనవోతానీడు సయితం బహమనీలవట్ల సుహృద్భావం ప్రద ర్శించి వుంటాడు. కాపయకాలంలో తరచుగా తెలంగాణంపై దండెత్తిన బహమ నీలు భీమవరయుద్ధం తరువాత దండెత్తలేదు.

అనవోతానీనికి చిలుమరాజు తిప్పరాజు, మాదానీనికి పోతరాజు మంత్రులు. ద్విపద హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానకర్త గౌరనకు పోతరాజు పెదతండ్రి.

కుమారసింగమనాయుడు, (క్రి.శ. 1389-99)

అనవోతానాయుని పెద్దకొడుకు రెండో సింగమనాయుడు. ఇతనికి కుమార సింగమనాయడనే వ్యవహారం కూడ ఉంది. ఇతని కాలంలో పద్మనాయకులకు బహమనీలతో మైత్రి; విజయనగర, రెడ్డి రాజ్యాలతో వైరము బలపడి పెక్కు యుద్ధాలకు దారి తీసింది. యువరాజుగా ఉన్నప్పుడే బహళా బహమనీల ప్రోత్సా హంతో ఈతడు కల్యాణదుర్గం జయించి, అచట విజయస్తంభం ప్రతిష్ఠించినట్లు ఈతని ఆస్థానకవి విశ్వేశ్వరుని 'చమత్కార చంద్రిక' నుండి తెలుస్తున్నది. కుమారసింగమనీడు సింహాసనం ఎక్కడంతో విజయనగరంతో యుద్ధం ప్రారంభ మయింది. కాపయను వధించడమేగాక బహమనీలతో పద్మనాయకులు మైత్రి వహించడంతో వారిపై ఆగ్రహించి రెండో హరిహరరాయలు వెలమరాజ్యంపై యువరాజు వీర బుక్కరాయలను దండు పంపినాడు పద్మనాయకులకు సాయంగా బహమనీలు రాయల ఆదీనంలోని కొత్త కొండను (మహబూద్

నగర్ జిల్లా) ముట్టడించి, విజయనగర సేనానియైన సాళువరాయ దెవుని వధించి నాడు. ఈ యుద్ధంలో పద్మనాయకులే విజయం సాధించినారు. అనంతరం కుమార సింగమసీదు దేవరకొండ పాలకుడైన పెదవేదగిరితో కలిసి కళింగపై దండెత్తి రెడ్డిరాజులనుండి గోదావరి ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించినట్లు ఆతని సీంహ చలం శాసనం సూచిస్తున్నది. బెండపూడి మొదలైన దుర్గాలను పెదవేదగిరి ఆక్రమించినట్లు 'వెలుగోటివారి వంశావళి' వర్ణిస్తున్నది.

మరల క్రీ.శ. 1397 ప్రాంతంలో పద్మనాయకులు విజయనగరంతో పోరాడవలసి వచ్చింది. కొత్తకొండ పరాజయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకొని కృష్ణా తుంగభద్రా అంతర్వేదిని సాధించే ఉద్దేశముతో రెండోహరిహరుడు బహమనీరాజ్యముపై గుండదండనాడుని నాయకత్వంలో దండు పంపినాడు. విజయనగర సైన్యాలు పురోగమిస్తుండగా సుల్తాన్ ఫిరోజ్ షాకు సహాయంగా వెలమసైన్యాలు విజయనగర రాజ్యంపై దండెత్తినాయి. ఈ సైన్యాలను వేదగిరి నాయకుని కొడుకైన రామచంద్రుడు నడుపుతూ కర్నూలు రాజ్యంలో ప్రవేశించి దేశాన్ని కొల్లగొట్టినాడు రామచంద్రుని మరలింబడానికై హరిహరుడు తన కుమారుడు బుక్కరాయలను సైన్యసమేతంగా పంపినాడు. రామచంద్రునోడించి తరిమివేయడమేగాక బుక్కరాయలు ఓరుగల్లుపైకి, అటనుండి మెదకువరకు దండయాత్ర జరిపివట్టు తెలుస్తుంది. ఈ ఓరుగల్లు దండయాత్రను బుక్కయని ఆస్థానకవి లక్ష్మణాచార్యుని "వైద్యరాజ వల్లభం" వర్ణిస్తున్నది. చివరకు విజయ నగర సైన్యాలు పానగల్లు దుర్గాన్ని ముట్టడించినాయి ఫిరోజ్ షా సహాయంతో వెలమలు దుర్గ రక్షణకు శక్తికొలది ప్రయత్నించినారు. కాని, దుర్గం బుక్కరాయల వశమై నట్లు ఆచటి ఆతని శాసనం (1397) వల్ల తెలుస్తున్నది. విజయనగర - బహమనీ, వెలమ - రెడ్డిరాజ్యాలమధ్య సంబంధాలలో పానగల్లుదుర్గం కీలకపాత్ర వహించింది. పానగల్లు పతనానంతరం అచిర కాలానికే కుమారసింగమసీదు మరణించినాడు. ఈతడు గొప్ప విద్వాంసుడు; కవి; కవి-వండిత పోషకుడు; సర్వజ్ఞ, సర్వజ్ఞ చక్రవర్తి బిరుదాలు ధరించినాడు.

రెండో అనపోతానాయుడు (క్రీ. శ. 1399-1421) :

కుమార సింగమసీని పెద్దకొడుకు రెండో అనపోతానాయుడు గొప్ప పరాక్రమవంతుడు; అనేక యుద్ధాల్లో విజయం సాధించిన వీరుడు. వెలగోటివారి వంశావళి ఈతని విజయ పరంపరలను వర్ణిస్తున్నది. అయితే, రెండో అనపోతా సీని కాలంలో దాక్షిణాత్య రాజ్యాల మధ్య సంబంధాల్లో పెద్ద మార్పు జరిగింది. రెడ్డిరాజ్యం కుమారగిరి కాలంలో కొండవీడు, రాజమహేంద్రవర రాజ్యాలుగా విడిపోయింది. పెరకొనుటి వేమారెడ్డి సుల్తాన్ ఫిరోజ్ షా సాయంతో రెడ్డి రాజ్యా లను సమైక్యం చియడానికి ప్రయత్నించినాడు. రాజమహేంద్ర వరానికి విజయ

నగర సహాయం లభించింది. తమకు గర్భశత్రువులైన రెడ్లతో సుల్తాన్ మైత్రి వహించడంతో పద్మనాయకులకు అగ్రహం కలిగి, వారు విజయనగరాధీశులతో మైత్రివహించసాగినారు. ఈ మైత్రిపరివర్తనం పద్మనాయక రాజ్యంపై విపత్కర ప్రభావం ప్రదర్శించింది.

రెండో అనవోతానీడు సీంహాసనం ఎక్కిన సమయంలో వెలమరాజ్యంపై విజయనగర దండయాత్ర జరుగుతున్నది. అనవోతానీడు కర్ణాట (విజయనగర) సైన్యాల నోడించి తరిమి మెదకు దుర్గాన్ని రక్షించినాడు; ఆ సైన్యాలను వెన్నంటి పానగల్లును కొల్లగొట్టినాడు; విజయనగర సామంతులుగా కర్నూలు నేలుతున్న సంబెటవారిని నిర్జించినాడు. చెన్నపట్టణంవరకు ఉన్న బోయ, తిగుళ రాజ్యాలలో వీర విహారం చేసినాడు. రాజమహేంద్రవరం వరకూ రెడ్డి రాజ్యాన్ని అల్లకల్లోలపరచడమే గాక గజపతి సామంతుడైన సర్వేపల్లి తమ్మా రెడ్డిపై విజయం సాధించినాడు.

రెండో అనవోతానీడికి సమకాలికులుగా దేవరకొండనేలినవారు కుమార మాదానాయక, రామచంద్రనాయకులు. ఏరువకోడుడైన అన్నదేవునికి ఆశ్రయం ఇచ్చినందున వెలమలకు రెడ్లతో తిరిగి సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది. వెలమ సైన్యంతో అన్నదేవుడు రాజమహేంద్రవరంపై దండెత్తినాడు గాని, రెడ్ల సామంతుడైన చాళుక్య విశ్వేశ్వరు డతణ్ణి ఓడించి తరిమినాడు. రెండోమారు మాదానేడు స్వయంగా అన్నదేవునికి సహాయంగా వెళ్ళినాడుగాని, విజయం సాధించలేకపోయినాడు.

ఇంతలో కొండపేడు, బహమనీ రాజ్యాలమధ్య మైత్రి కుదిరి, పెదకోమటి వేముని కోరికపై ఫిరోజ్ షా రాజమహేంద్రవరంపై దండెత్తినాడు. వాడవల్లి దగ్గిరవున్న ఫిరోజ్ షా శాసనాలనుబట్టి క్రీ.శ. 1417 ఆరంభంలో ఈ దాడి జరిగింది. కాని, అల్లాడరెడ్డి చేతిలో ఘోర పరాజయం పొంది సుల్తాన్ మరల వలసి వచ్చింది. అల్లాడరెడ్డి విజయానికి విజయనగర సహాయం కారణమని విజయనగర సహాయం రాజమహేంద్రవరానికి పానగల్లుద్వారా లభిస్తున్నదని, గ్రహించి ఫిరోజ్ షా 1417 చివర్లో పానగల్లును ముట్టడించినాడు. ఈ సందర్భం లోనే విజయనగర, పద్మనాయకరాజ్యాలు సన్నిహితమయినాయని ఉభయ సైన్యాలు ఓడి పారిపోయినాయి.

పానగల్లు యుద్ధంకో వెలమలకు, రెడ్లకుమధ్య స్పర్థ తీవ్రతర మయింది. బహళా పానగల్లు ముట్టడి సాగుతుండగానే దేవరకొండ ప్రభువైన పినవేదగిరి నాయుడు ధరణికోటపై దండెత్తి కోమటివేముని తమ్ముడైన మాచారెడ్డిని చంపినాడు. ఇందుకు ప్రతికారంగా కోమటి వేముడు దేవరకొండను ముట్టడించి పిన వేదగిరిని పట్టుకొని వధించినాడు. బహళా పానగల్లుయుద్ధం ముగిసిన తరువాత

(క్రి.శ. 1420) రెండో అసపోతానీడు, పినవేదగిరి సోదరుడైన లింగమనీడు కలసి కొండపీటిపై దండెత్తినారు. వీరితోటి యుద్ధంలో పెదకోమటి వేముడు మరణించినాడు. అతని శిరస్సును పద్మనాయకులు తమ్మపగడలో నమర్చి నారట. అనంతరం అసతికాలానికే అసపోతానీడు మరణించినాడు.

మాదానాయుడు (క్రి.శ. 1421-30)

రెండో అసపోతానాయుని కుమారుడైన సింగమ నాయకాదులు యుక్త వయస్కులు కానందున అతని తమ్ముడు మాదానాయుడు రాచకొండ సింహాసనం ఎక్కి సుమారు పది సంవత్సరాలు పాలించినాడు. ఈతని కాలంలో వెలమలకు విజయనగరంతో మైత్రి వృద్ధికాగా బహమనీలతో వైరం తీవ్రరూపం దాల్చి వెలమరాజ్యం అపారసప్తానికి గురిఅయింది. రెండో దేవరాయలకు సుల్తాన్ అహమ్మద్ షాకు జరిగిన యుద్ధంలో (క్రి.శ. 1424) మాదానాయుడు విజయనగరపక్షం పహించినాడు. దేవరాయలతో సంధి చేసుకొన్న తరువాత పద్మనాయకులను శిక్షించే ఉద్దేశంతో సుల్తాన్ ఓరుగల్లుపై అజిమ్ ఖాన్ సేనానిని దండు పంపినాడు. ఓరుగల్లు మొదలైన దుర్గాలను అజిమ్ ఖాన్ అక్రమించడంతో గత్యంతరంలేక మాదానాయుడు సుల్తాన్ తో సంధి చేసుకున్నాడు. (క్రి.శ. 1425) పద్మనాయక రాజ్య విచ్ఛిన్నం ప్రారంభమై, తెంగాణాలో అధికభాగం బహమనీరాజ్యంలో చేరింది.

మాదానాయుడుకూడ మహా పండితుడు వైష్ణవమతాభిమాని. శ్రీశైల వంశీయుడైన రామానుజాచార్యుని కొడుకు వెంకటాచార్యుని శిష్యుడు. తాడూరు గ్రామాన్ని శ్రీరంగనాథస్వామికి దానం చేసినాడు. మాదానీని భార్య నాగాంబిక రాజగిరిపాదంలో నాగసముద్రమనే తటాకం తవ్వించి వేయించిన శాసనం ప్రకారం మాదానాడు రామాయణానికి 'రామవీయం' అనే వ్యాఖ్యానం రచించి శ్రీరామునకే అంకితం చేసినాడు.

సర్వజ్ఞ రావు సింగమనాయుడు (క్రి.శ. 1430-75)

రెండో అసపోతానాయుని కుమారుడు మూడో సింగమనాయుడుకూడ గొప్ప పండితుడు; 'దీవికాలుడు'; సర్వజ్ఞ బిరుదం వున్నవాడు. అందుచే అతణ్ణి సర్వజ్ఞ రావు సింగమనాయడని వ్యవహరిస్తారు. ఈతనికి సమకాలికంగా దేవర కొండలో పినవేదగిరి తమ్ముడు లింగమనీడు రాజ్యం చేసినాడు. లింగమనీడు గొప్ప దైర్యశౌర్యాలున్న పీరుడు. అతని విజయాలను గురించి వెలుగోటివారి వంశావళిలో పెద్ద సీసమాలిక వుంది. అయితే, స్వతంత్రంగా పాలించిన వెలమ రాజుల్లో సర్వజ్ఞసింగమ, లింగమనాయకులే చివరివారు. వీరుకూడ చివర్లో గజవతులకు విజయనగరాధీశులకు సామంతులయినారు. లింగమ విజయాలన్నీ గజవతి సామంతుడుగా సాధించినవై యుండవచ్చు.

సర్వజ్ఞ సింగమ సింహాసనం ఎక్కేనాటికి తెలంగాణంలో బహమనీ లాక్రమించిన ప్రాంతాలన్నీ ఓరుగల్లుతో సహా పద్మనాయకుల వశమయినాయి. గుజరాతు మాళవప్రాంతాల్లో సుల్తాన్ అహమ్మద్ షా సాగించవలసి వచ్చిన యుద్ధాలు వెలమలకు మంచి అవకాశమయినాయి. కాని, ఆ యుద్ధాలు ముగిసిన వెంటనే సుల్తాన్ తెలంగాణంపై దండెత్తినాడు (క్రీ.శ. 1433) ఓరుగల్లు, రామగిరి మొదలైన దుర్గాలన్నీ బహమనీలు ఆక్రమించినారు. భువనగిరికోట కేంద్రంగా జాగీరు నేర్పరచి సంజర్ఖాన్ ను పాలకుడుగా నియమించి, తెలంగాణాన్ని పూర్తిగా ఆక్రమించవలసిందని సుల్తాన్ అతణ్ణి ఆజ్ఞాపించినాడు. సుల్తాన్ ఆజ్ఞ మేరకు క్రీ.శ. 1435 నాటికి రాచకొండతో సహా తెలంగాణంలో అధికభాగం సంజర్ఖాన్ ఆక్రమించినాడు. బహమనీ రాకుమారుల్లో ఒకడైన దాసూర్ ఖాన్ రాచకొండలో రాజప్రతినిధి అయినాడు.

దేవరకొండ మినహా తెలంగాణం అంతా బహమనీల వశమైనట్లు కన్పిస్తుంది ఇంచుమించు ఇదేసమయంలో కళింగలో గంగవంశాన్ని తొలగించి కపిలేశ్వరుడు సూర్య (గజపతి) వంశం స్థాపించినాడు. కపిలేశ్వరుని సహాయంతో రాచకొండ నాక్రమించడానికి సర్వజ్ఞ సింగమ ప్రయత్నించినాడు క్రీ.శ. 1444 లో కపిలేశ్వరుడు తెలంగాణంపై దండెత్తినాడు. కాని, సుల్తాన్ అల్లాఉద్దీన్ షా సేనాని సంజర్ఖాన్ అతణ్ణి ఓడించి తరిమివేసినాడు. సుల్తాన్ తమ్ముడైన మహమూద్ ఖాన్ రాచకొండలో సామంతరాజుయినాడు.

తెలంగాణంలో సర్వజ్ఞ సింగమకు నిలువసీద లేకపోయింది. క్రీ.శ. 1453 నాటి అతని శాసనం గుంటూరు జిల్లా బెల్లంకొండలో కన్పిస్తుంది. ఆ రోజుల్లో ఈ ప్రాంతం విజయనగర, గజపతులమధ్య చేతులు మారుతున్నది. బహుశా కపిలేశ్వరుని ప్రాపకంతో సర్వజ్ఞ సింగమ బెల్లంకొండ ప్రాంతం సంపాదించి పాలించినాడని చెప్పవచ్చు. ఇంతలో అల్లాఉద్దీన్ మరణించి (క్రీ.శ. 1457) హుమాయూన్ సుల్తానయినాడు. హుమాయూన్ క్రూర స్వభావు డయినందున అతని కాలంలో పెక్కు తిరుగుబాట్లు జరిగినాయి ఈ తిరుగుబాటుదార్లకు సాయం చేసి తెలంగాణాన్ని తిరిగి జయించాలని పద్మనాయకులు ప్రయత్నించినారు. హుమాయూన్ తిరుగుబాట్ల సణచి పద్మనాయకులను శిక్షించడానికై ఖాషా జహార్, నిజాం ఉల్ముల్క్ అనే సేనానులను దండు పంపినాడు. వీరు దేవరకొండను ముట్టడించగా పద్మనాయకులు కపిలేశ్వరునిసాయం ఆర్థించినారు. కపిలేశ్వరుడు తన కుమారుడైన హంపీరుని పెద్ద సైన్యంతో పంపినాడు బహమనీ సైన్యాలు పరాజయించెంది తిరోగమించినాయి. రాచకొండ, భువనగిరి, ఓరుగల్లు మొదలైన దుర్గాలు పద్మనాయకుల వశమయినాయి. ఓరుగల్లులో క్రీ.శ. 1464 నాటి హంపీర దేవుని శాసనం ఉంది. సర్వజ్ఞ సింగమ తమ్ముడు

రామధర్మానాయుడు 1464 లో వైశాఖపూర్ణిమ చంద్రగ్రహణ సందర్భంలో ఓరుగల్లు సీమలోని ముచ్చెర్ల, ముందుపల్లెలను తిరువేంకటేశ్వరునకు ఆయ్యం గార్లకు దానం చేసి శాయంపేటలో శాసనం వేయించినాడు.

హామాయూన్‌షా ఆనంతరం నిజాంషా కాలంలో తెలంగాణాన్ని ఆక్రమించడానికి బహమనీలు చేసిన ప్రయత్నాలను కపిలేశ్వరుని సాయంతో వెలమలు ప్రతిఘటించినారు. క్రీ.శ. 1470 లో కపిలేశ్వరుని మరణంతో వెలమలకు తిరిగి దుర్దినాలు ప్రారంభమయినాయి. కపిలేశ్వరుని కుమారులైన పురుషోత్తమ, హంపీరులమధ్య సింహాసనానికై కలహం ప్రారంభమయింది. హంపీరుడు బహమనీల సహాయం అర్థించినాడు. ఇది అదునుగా గ్రహించి సుల్తాన్ రెండో మహమ్మద్‌షా తెలంగాణం జయించడానికి నిజాం ఉల్ముల్క్ ఇబ్రహీం సేనానిని నియమించినాడు. క్రీ.శ. 1475 నాటికి తెలంగాణం వూర్తిగా బహమనీల వశమయింది. పద్మనాయకరాజ్యం ఆస్తమించింది. ఓరుగల్లులో అజీంఖాన్ నియామకం జరిగినట్లు పెరిస్టా రచనవల్ల తెలుస్తుంది.

గజపతులచే ఆశాభంగానికి పాలై, బహమనీలకు రాజ్యంకోల్పోయి చివరి దశలో సర్వజ్ఞసింగమనీడు విజయనగరాధీశులను శరణుజొచ్చినాడు. అందుకు క్రీ.శ. 1475 నాటి అతని తిరుపతి శాసనం నిదర్శనం. “విష్ణుభక్తి సుధాకరం” అనే గ్రంథాన్ని బట్టి కంఠమరాజు వంశీయుడైన తమ్మభూపాలుడు రేచర్లరావు సింగమనీని ఓడించినాడనీ, “ఉషాభ్యుదయ” కావ్యాన్నిబట్టి పెదవీటి యుద్ధంలో వధించినాడని తెలుస్తున్నది. తమ్మభూపాలుడు గజపతుల సేనాని, ఈ తెలుగు కావ్యాల కథనం యధార్థమే అయితే పురుషోత్తమ గజపతి విజయనగరంపై జరిపిన దండయాత్రలో అతణ్ణి ఎదిరించి సర్వజ్ఞసింగమనీడు ప్రాణాలుకోల్పోయినాడని గ్రహించవచ్చు సింగమనీని చివరివృత్తాంతం తెలియదు. సర్వజ్ఞసింగమరణంతో పద్మనాయక చరిత్ర పరిసమాప్తమయినదనవచ్చు.

రెడ్డిరాజులు

కాకతీయుల వతనానంతరం సింహాచల విక్రమ సింహపుర మధ్యస్థ తీర్థాధాన్ని శతాబ్దికి పైగా పాలించి తెలుగుభాషా సంస్కృతులకు రెడ్డిరాజులు మెరుగులు దిద్దినారు. ‘రెడ్డి’ పద ఉత్పత్తిని గురించి చాలా పెద్ద చర్చ ఉంది. క్రీస్తుశకం ఆరోశతాబ్దం నుండి ఆంధ్రదేశంలో కాపుల పేర్ల చివర రట్టకుడి లేక రట్టగుడి పదం కన్పిస్తుంది. ‘కుడియన్’ అనే మాటకు కాపు అని అర్థం. నేటికి ఆంధ్రదేశంలో రెడ్డికాపు అనే ప్రయోగం సర్వసాధారణం. రట్టకుడి పదమే రట్టోడి, రట్టడి, రడ్డి అనే మార్పులు పొంది రెడ్డిగా స్థిరపడిందనడంలో సందేహంలేదు. ఈ రూపాలన్నీ శాసనాల్లోనూ తెలుగు గ్రంథాల్లోనూ కన్పిస్తున్నాయి.

రద్దీ, రట్టడి రూపాలు పదహారో శతాబ్దం వరకు వాడుకలో ఉన్నాయి. మొదటి కులోత్తుంగుని దాఖలాను శాసనంలో (క్రీ. శ. 1104 ప్రాంతం) రట్టడం రాష్ట్రకూటం పదాలు సమానార్థకాలుగా వాడినారు. ఎనిమిదో శతాబ్దం నుండి 'రాష్ట్రకూట ప్రముఖుల' అనే ప్రయోగం కనిపిస్తుంది. ప్రభువులు దానధర్మా లను గ్రామాల్లోని రాష్ట్రకూట ప్రముఖుల సమక్షంలో చేసేవారు. అంటే ప్రతి గ్రామంలోను పలువురు రాష్ట్రకూటాలు (రట్టులు) వుండేవారని తెలుస్తున్నది. రాష్ట్రకూట వంశస్థులు తొమ్మిదో శతాబ్దం నుండి రెండుశతాబ్దాలు దక్షిణాపథ సామ్రాజ్యములై ఆంధ్రదేశ చరిత్రలో కూడ ప్రముఖ పాత్ర నిర్వహించినట్లు మనకు తెలుసు. 'రాష్ట్రకూట' అనేది ఉద్యోగ నామమనీ, దాన్నే వంశనామంగా ధరించినారని ఒక అభిప్రాయం. అయితే రాష్ట్రకూట పదం కంటే రట్టకుడి పదం ప్రాచీనమైనదిగా కనిపిస్తుంది. కాబట్టి 'రట్టకుడి' సంస్కృతీకరణమే రాష్ట్రకూట అని చెప్పవచ్చు. రాష్ట్రకూట రాజులు 'రట్టకందర్ప,' 'రట్టవిద్యా ధర' బిరుదాలు ధరించినారు. వీటన్నిటినిబట్టి రట్టపదం జాతివాచకమైనట్లు తోస్తుంది. అశోకుని శాసనాలలో దక్షిణాపథంలో 'రట్ట' జాతివారున్నట్లు సాక్ష్యం ఉంది. అశోకుని శాసనాల్లో రాష్ట్రీక, రాట్రీక, రిష్టీక రూపాలున్నాయి. శాతవాహన శాసనాల్లో మహారథులున్నారు. ఖారవేలుని హతిగుంప శాసనం రతికులను ప్రస్తావిస్తున్నది. ఆరట్ట, సురట్ట, మరట్ట, రట్టపాడి అనే ప్రాంతీయ విభాగాల పేర్లు. - ఆర్యావర్త, ఆంధ్రవర్తలవలె - రట్టజాతి వల్లనే వచ్చినాయి, కాబట్టి ఆంధ్రజాతిలో లీనమైన పలుతెగల్లో రట్టలోకరని చెప్పవలె. శాతవాహన పతనానంతరం దేశం రాజకీయంగా విచ్ఛిన్నమై అధికంగా సంక్షోభానికి గురి యైన కాలంలో (క్రీ.శ. 300-600) వీరి ప్రస్తావన కనిపించదు. బహుశా ఆ కాలంలోనే వీరు ఆంధ్రదేశం లిన్న ప్రాతంలో స్థిరపడి వ్యవసాయవృత్తిని అవలంబించి క్రమంగా ధనవంతులై గ్రామ ప్రముఖులై ఏదో శతాబ్దానికి శస్త్రోవ ివృలై రాజకీయాల్లో ప్రవేశించి వుంటారు,

రెడ్డిరాజులు పంటకాశీయులు. ఆంధ్రదేశంలోని ప్రధాన వర్ణాలలో వారు వారు నివసించే ప్రాంతాలను బట్టి శాఖలేర్పడినట్లు తెలుస్తుంది. కూడుంలో కమ్మవారు, వెలమలు, బ్రాహ్మణులలో వెలనాటి, వేగినాటి మొదలైనవారు అందుకు నిదర్శనం. అదే విధంగా పంటరాష్ట్ర వాసులయి నందున పంట రెడ్ల యినారు. పంట రాష్ట్రం పాకనాడు అంతర్భాగమైనట్లు శాసన సాక్ష్యం ఉంది. పంటరాష్ట్రంలో ప్రధాన గ్రామమైన ముట్టి యెంబాకొంను తెలుగుబోడ ప్రభువు తమ్ము నీడ్లి దానం చేసినట్లతని శాసనంలో నమోదయింది. గూడూరు తాలూకాలో నేటి ముట్టింబాకయే ఆ గ్రామంగా గుర్తించినారు. పాకనాటిలో విక్రమసీంహపురం, దువ్వూరు, గండవరాది పట్టణాలు పంటదేసటి మహాన్యయానికి

అధికార కేంద్రాలని శ్రీనాథుడు బీమేశ్వర పురాణంలో పేర్కొన్నాడు పంటరెడ్డు క్రమంగా పంటరాష్ట్రం నుండి విస్తరించి తమతమ నివాసప్రాంతాలను బట్టి మోటాటి, వెలనాటి, మొరస, చాంగలునాటి మొదలైన పడునాల్గు శాఖలుగా విడిపోయినారు వద్దలో ఎన్నిరకాలో రెడ్లలో అన్ని శాఖలని తెలుగులో నానుడి.

కొండవీటి కైఫీయత్ వంటి స్థానిక చరిత్రలు రెడ్డిరాజులు 'దొంతి' వంశస్థులని చెబుతున్నాయి. కాని రెడ్డిరాజుల ఆస్థానంలోని కవులైన ఎర్రాప్రగడ శ్రీనాథులు వారు దేసటి వంశస్థులని వ్రాసినారు. ఎర్రాప్రగడ ప్రోలయవేముని "దేసటి వేమా సమస్తదీర లరామా" అనీ శ్రీనాథుడు వీరభద్రారెడ్డిని 'శ్రీమద్దేసంటి వంశగ్రామణి' అనీ సంబోధించినారు. అయితే దేసటి అనేది ఉద్యోగ నామమనీ దాన్నే వంశనామంగా స్వీకరించినారని ఒక సూచన. కొండదేస శాసనంలో (క్రీ.శ. 1147) దేసట్లు అనే ప్రయోగం కన్పిస్తున్నది. స్థానిక చరిత్రల్లో ప్రతాపరుద్రుని ఆస్థాన నాయకునకు దేసట్ల పురవరాదీశ్వర బిరుదం ఉంది. కాబట్టి దేసట్లు అనే పురం ఉన్నట్లు తెలుస్తున్నది. వశ్చిమ చాళుక్య సత్యాశ్రయని సామంతుడైన శోభనరసుకు 'దేసటిగిరి దుర్గమల్ల' అనే బిరుదం ఉన్నట్లు శాసన సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. దీన్నిబట్టి పంటరాష్ట్రంలో దేసటిగిరి దుర్గం ఉన్నదని ఆ దుర్గాదీశ్వరులే దేసటి వంశస్థులైనారని నిర్ణయించడం సమంజసం.

దేసటి వంశ విజృంభణ :

పంటదేసటి రెడ్డిరాజ వంశానికి కోమటి ప్రోలారెడ్డి మూలపురుషుడు. వీరి వంశంలో కోమటి, వేమ అనే పేర్లు తరచు కన్పిస్తాయి. పరుసవేదివల్ల ధనికుడైన వేముడనే కోమటిని హత్యచేసి అతని ధనాన్ని స్వగ్రహించి, ఆ పాపపరిహారమై కోమటి, వేమ పేర్లు ధరించినారని స్థానికచరిత్రల గాథ. ప్రోలారెడ్డికుమారుడే రెడ్డిరాజ్యస్థాపకుడైన ప్రోలయ వేమారెడ్డి. ఇతణ్ణి అనవేమారెడ్డి అనికూడ వ్యవహరించేవారు.

పంటరెడ్డు నెల్లూరు తెలుగుబోడుల సామంతులుగా రాజకీయప్రాముఖ్యం సంపాదించినారని చెప్పవచ్చు. క్రీ.శ. 13 వ శతాబ్దంలో చోడ తిక్కన, మనుమనీర్ది దక్షిణాత్య రాజకీయాల్లో గణనీయమైన పాత్రను నిర్వహించినారు కదా! హూయసాల, పాండ్యరాజులతోను స్థానిక పల్లవసామంతులతోను ఎడతెగని యుద్ధాలు చేసినారు. బహుశా ప్రోలారెడ్డి ఈ యుద్ధాల్లో పాల్గొన్నట్లు రెడ్డిరాజుల వంశానుగత బిరుదావళి సూచిస్తున్నది. అప్పయ, గోపయ అనేవారు హూయసాల రెండో సోమేశ్వరుని సేనానులు. వారికి 'జగనొబ్బగండ' బిరుదం ఉండేది. ఆ సేనానుల నోడించి 'జగనొబ్బగండ' బిరుదంతోపాటు అప్పయగోప్పయదిశాపట్ట బిసదాన్ని పంటరెడ్డు ధరించివుంటారు. పాండుల నోడించి జింజి

దుర్గం ఆక్రమించినందువల్ల 'పాండ్యరాజగజకేసరి', 'చెంచుమలచూరకార' బిరుదాలు వారికి సంక్రమించినాయి. ప్రోలయ వేమారెడ్డికి వున్న 'వల్లవత్రినేత్ర' బిరుదాన్ని బట్టి వల్లపులు రెడ్డిరాజులకు మూలపురుషులనే అభిప్రాయం కొందరు వ్యక్తం చేసినారు కాని, అందుకు ఆధారంలేదు. అంతేగాక, రెడ్డిరాజుల బిరుదాల్లో 'ఆళగియవరద శిరఃబంధన' బిరుదం ఉంది. కొప్పెరుంజింగని వంశంలో "ఆళగియవల్లవ" బిరుదం కనిపిస్తున్నది. ఆళగియవరదుడు కొప్పెరుంజింగని బంధువై వుంటాడు. కాబట్టి, వల్లవప్రభువులపై విజయాలు సాధించడంవల్లనే "వల్లవత్రినేత్ర" బిరుదాన్ని రెడ్డిరాజులు ధరించినారని అనడం సమంజసం.

తెలుగుచోడులు బలహీనులుకావడంతో ప్రోలయ వేమారెడ్డి వల్లారు. గండి కోటలనేలే కాదు స్థల మైత్రివహించినాడు. కాయస్థ అంబయదేవుడు రుద్రమదేవిపై తిరుగుబాటు చేసి, గుంటూరు మండలంలోని మాచర్లవరకు స్వతంత్రాధికారం విస్తరింప జేసినాడు. బహుశా అతని అందడందంతోనే ప్రోలయవేమారెడ్డి ధరణికోటప్రాంతంలో బలపడివుంటాడు. అంబయదేవుని మంత్రియైన ఘోడెరాయ గంగదేవుడు ప్రోలయవేమారెడ్డి గురువని, గంగదేవుని కృపవల్లనే వేమారెడ్డి రాజకీయాధికారం సంపాదించినాడని శాసన వాఙ్మయాలారాలు చాటుతున్నాయి. తన హరివంశంలో ఎర్రాప్రగడ "శ్రీపార్వతీశ తక్తివ్యాపితగుణ ఘోడెరాయ గురుకృపా స్థాపితసామ్రాజ్యసముద్భివిత వేమక్షితింద్ర" అంటాడు. "ధన్యోవేమ మహావతిః శ్రీ ఘోడెరాయగంగాఖ్య గురువదాబ్జ ప్లటృదః" అని అతుకూరుశాసనం. కాబట్టి, అంబయదేవ ఘోడెరాయగంగదేవుల సహాయంతోనే ప్రోలయ వేమారెడ్డి రాజ్యం సంపాదించివుంటాడు.

రెడ్డి రాజ్యస్థాపన

ప్రోలయ వేమారెడ్డి ప్రతాపరుద్రుని కొలువులోని నాయంకరులలోనివాడనే అభిప్రాయం బలంగావుంది. నాయంకరుల్లో రెడ్డుఉన్నారని వేమారెడ్డిఉన్నాడని అనడానికి సాక్ష్యం లేదు. వేమారెడ్డిశాసనాలు చాలా లభించినాయిగాని వానిమండి అతని జీవితవిశేషాలు స్పష్టంగా తెలియడంలేదు. వేమారెడ్డి అనంతరం సుమారొక శతాబ్దికి చెందిన అనితల్లి కలువచేరు శాసనం ప్రోలయవేముడు కావయనాయకుని కొలచిన 75 నాయకుల్లోని వాడని చెబుతున్నది. ఈ శాసన సమాచారం విశ్వావయోగ్యం కాదని పండితుల అభిప్రాయం. వేమారెడ్డి శాసనాల్లో అతడు కాకతీయుల సామంతుడనే సూచనలేదు. అంబయదేవ ఘోడెరాయల సహాయంతో ప్రబలుడైన వేమారెడ్డి, ప్రతాపరుద్రునివేతిలో అంబయ పరాజయం పొందిన తరువాత నామమాత్రంగా కాకతీయులకులొంగి తన రాజ్యాన్ని ఏలుకొన్నాడని చెప్పవచ్చు. అనవేముడనేపేర ప్రోలయవేముడు ప్రముఖ కవి శ్రీ గిరిదేవయ్యనిం గారికి పశ్చిమ గోదావరి జిల్లా మోగల్లులో భూదానం చేసినట్లు అచటి శాసనాల్లో

నమోదయింది. ఆ శాసనాల్లో ప్రోలయ వేముని హోదాగాని కాకతీయుల ప్రసక్తి గాని లేదు. ఈ శాసనాల్లో ఒకదానిలో తేదీ లేదు. రెండోది క్రీ.శ. 1315 నాటిది. అది ప్రతాపరుద్రుని పాలనకాలం. అందుచే ఆశాసనంలో వేముడు ప్రతాపరుద్రుని సార్వభౌమత్వం అంగీకరించలేదని స్వతంత్రంగా వ్యవహరిస్తున్నాడనే సూచన ఉంది. ప్రతాపరుద్రుని యుద్ధాలు, తురుష్కులతోడి సంఘర్షణ ప్రోలయ వేమారెడ్డి బలవంతుడు కావడానికి అనుకూలించినాయి. మూడారెడ్డి, మల్లారెడ్డి మొదలైన సోదరులసాయంతో స్వతంత్ర రెడ్డిరాజ్యస్థాపనకు ప్రయత్నాలు సాగించినాడు. ప్రతాపరుద్రుడు తురుష్కులతో చేసిన చివరి యుద్ధంలో వేమారెడ్డి సోదరులు పాల్గొన్నట్లుగాలేదు. ఈ కారణం వల్లనే బహుశా స్థానిక చరిత్రలు వేమారెడ్డి ధరణికోటలో క్రీ.శ. 1320 లోనే స్వతంత్ర రెడ్డిరాజ్యం స్థాపించినాడని చాటు తున్నాయి. పైన చెప్పినట్లు ఓరుగల్లు పతనానంతరం అనధికారాలానికే అద్దంకి రాజ్యస్థాపన జరగడం ప్రాతిపదికపై బలపరుస్తున్నది.

తురుష్కులు ఓరుగల్లునాక్రమించిన తరువాత వేమారెడ్డి విజృంభించి తన బలాన్ని ప్రదర్శించే ఉద్దేశంతో దిగ్గయ యాత్రలు జరిపినట్లు కన్పిస్తుంది. స్వయంగానో లేక అరవీటివారిలో కలిసియో మైచ్చులతో పోరాడి వారిని కృష్ణా నదికి దక్షిణ దేశం నుండి తరిమివేసినాడు. ఈ యుద్ధాల్లోనే వేమారెడ్డికి గుజురి ట్టువిభాగ(మూర్ఖర ఆశ్వదానిని ఓడించినాడు), అనెయ (అనెగొంది) మండలిక గండరబిరుదాలు సంక్రమించి వుంటాయి. ఈ ప్రయత్నంలో వేమారెడ్డికి బహుశా కొలని రుద్రదేవుని ప్రోత్సాహం లభించిందని రుద్రదేవుని సంతమాగులూరు శాసనం నుండి తెలుస్తున్నది. ఈ విధంగా మైచ్చాల్లికుంభోద్భవుడై మల్లవరం శాసనం ప్రకారం ప్రోలయ వేమారెడ్డి క్రీ.శ. 1324 - 25 నాటికి అద్దంకి రాజు దానిగా రెడ్డిరాజ్యం స్థాపించినాడు.

ప్రోలయ వేమారెడ్డి (క్రీ. శ. 1325 - 53)

ప్రోలయ వేముడు క్రీ.శ. 1353 వరకు పాలించినట్లుతని మణికోళ్ళరం శాసనం సూచిస్తున్నది. అతని పాలన కాలంలోని రాజకీయ సంఘటనలను గురించి వివరాలు లభింపవు. ముసునూరి నాయకులతో నాతని సంబంధాలు నయితం సృష్టంగా తెలియవు. క్రీ.శ. 1325 నుండి ప్రోలయ వేముడు స్వతంత్రంగా రాజ్యపాలన చేసినాడని చెప్పవచ్చు. పద్మనాయకులు నాటికి పూర్తి స్వతంత్రులు కాలేదు. సింగమనాయకుని మరణంతోనే రెడ్డి పద్మనాయక సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది. ఇక కొండవీడు, విజయనగర రాజ్యాలు ఉద్యమించిన నాటినుండి ఉత్తయుల మధ్య దక్షిణతీరాంధ్రానికై - ముఖ్యంగా వంటరెడ్ల జన్మ భూమియైన పాకనాటికై పోరాటం ప్రారంభమయినట్లు కన్పిస్తున్నది. క్రీ.శ. 1339 నాటికి హరిహరరాయలు పూర్వవశ్చిమ సముద్రాదీశ్వర బిరుదం ధరించి నాడు. క్రీ.శ. 1343 నాటినుండి నెల్లూరు జిల్లాలో విజయనగర శాసనాలు

కనిస్తున్నాయి. దీన్నిబట్టి ప్రోలయ వేముడు పాకనాడును విజయనగరాదీశులకు కోల్పోయినాడని నిర్ణయించవచ్చును. మోటుపల్లి రేవునకూడ 'ప్రతీపధరణీపాలవళిం' దోలి మల్లారెడ్డి ఆక్రమించినాడట. ఈ శత్రురాజు లెవరో నిర్ణయంగా చెప్పలేము. ముస్లిం విస్తరణకు వ్యతిరేకంగా ఉద్భవించిన హిందూరాజ్యాలు హిందూమత సంస్కృతుల రక్షణకై సహకారంతో వ్యవహరింపక రాజ్యవిస్తరణకాంతో పరస్పరం పోరాడుకోవడం శోచనీయం!

రెడ్డిరాజ్యానికి బహమనీ రాజ్యంనుండి ప్రమాదం ప్రోలయ వేమునికాలంలోనే ప్రారంభమయింది. మొదటి బహమనీ సుల్తాన్ అల్లాఉద్దీన్ తెలంగాణం మీదుగా కృష్ణాతీరం వరకు దాడి జరిపినట్లునూ, ఆ దాడిని మల్లారెడ్డి తిప్పికొట్టి రెడ్డిరాజ్యాన్ని రక్షించినట్లును తెలుస్తున్నది. ఈ దాడి క్రీ.శ. 1357 లో జరిగిందని చరిత్రకారుల అభిప్రాయం.

ప్రోలయ వేముడు ఏరువ చోడులతో సంబంధ బాంధవ్యాలు నెలకొల్పుకొన్నాడు. ఏరువ చోడులు రెడ్డిరాజ్య రాజకీయాల్లో ఆసక్తికరమైనపాత్రను నిర్వహించినారు. ఏరువ చోడులనిపేరేగాని ఏరువనాడును వీరు పాలించినజాడలేదు. భక్తిరాజు పెంటపాడు శాసనము, మద్రాస్ శాసనము, ఆతని కొడుకు అన్నదేవచోడుని రాజమండ్రి శాసనమూ వీరి చరిత్రకు ముఖ్య ఆధారాలు. ఈ వంశంలో ప్రథమగణ్యుడైన ఏరువభీముడు బహుశా గణపతిదేవుని సేనాపతియై వుంటాడు. భక్తిరాజు తండ్రి గంగాధరుడు, తల్లి, వేంగీశుడు చంద్రవంశజుడైన వెంగభూపాలుని సోదరి - ఇరుగాంబిక. వెంగభూపాలుడు స్వాతంత్ర్యోద్యమంలో మునునూరుప్రోలయతో సహకరించి తురుష్కులతోటి యుద్ధాల్లో మరణించడంతో ప్రోలయ నాయకుడు భక్తిరాజును వేంగిలో సింహాసనస్థుని చేసినట్లు పెంటపాడు శాసనంనుండి తెలుస్తున్నది. కాని, కావయ నాయకుడు రాజ్యాన్ని పునర్వ్యవస్థీకరించి తొయ్యేటి అనపోతును రాజమండ్రిలో నియమించడంతో భక్తిరాజు తన రాజ్యం కోల్పోయి, ప్రోలయ వేమారెడ్డి సహాయం అర్థించివుంటాడు. భక్తిరాజుకు ఇవ్వరు కొడుకులు. వారిలో భీమచోడుడు (భీమలింగచోడుడు) అనవేముని (ప్రోలయవేముని) కుమార్తెను పెండ్లాడినాడు. దీనితో రెడ్డి, ఏరువచోడ కుటుంబాల మధ్య మైత్రి బలపడింది. భక్తిరాజు రెండోకొడుకు అన్నదేవచోడుడు సూరవరం (కృష్ణాజిల్లా) పాలిస్తున్న సూర్యవంశస్థుడైన పినఉండిరాజుకూతురు ఇరుగాంబికను పెండ్లాడినాడు. తొయ్యేటి అనపోతు మరణానంతరం రెడ్డిరాజులకు సహాయంతో భక్తిరాజు తిరిగి వేంగిప్రాంతాన్ని సంపాదించినాడు; రెడ్డిరాజులకు మిత్రుడుగానే క్రీ.శ. 1355 లో శ్రీకైలం దర్శించి త్రిపురాంతకం ప్రాంతంలో దానధర్మాలు ధేసినాడు.

ప్రోలయ వేముని రాజ్యం స్థూలంగా కృష్టానది, శ్రీశైలం, అహోబిల శేత్రాలు, కందుకూరినీమ, తూర్పుతీరాలపద్య విస్తరి చింది. తన రాజ్యరక్షణ కారణనేక ప్రయత్నాలు చేసినాడు. రాజ్యంలో ధరణికోట, చండోలు, వినుకొండ, బెల్లంకొండ, కొండవీడు, కందుకూరు, కొండపల్లిదుర్గాలు నిర్మించి, బలమైన సైన్యాలను నిలిపినాడు. అద్దంకి రాజధానిగా చేసుకొన్నప్పటికీ కొండవీడును బావిరాజధాని అనే దృష్టితో దుర్భేద్యమైన దుర్గంగా రూపొందించినట్లు కనిపిస్తుంది. ప్రోలయ వేమారెడ్డికి ఆతని సోదరులు, మేనమామలు అందగా నిలిచారు. అన్న మాచారెడ్డి చండోలుదుర్గానికి, తమ్ముడు మల్లారెడ్డి కందుకూరుకు అధిపతులైనారు. మల్లారెడ్డి సర్వసైన్యాధ్యక్ష పదవినికూడ నిర్వహించినట్లు తెలుస్తుంది.

ప్రోలయవేముడు వైదికధర్మాభిమాని; సాహిత్య పోషకుడు. 'అనవరత పురోహితకృత సోమపాన' అనీ, 'ధర్మప్రతిష్ఠాగురు' అనీ అతణ్ణి కీర్తించినారు. తురుష్క దండయాత్రల్లో సప్తమైన అగ్రహారాలను పునరుద్ధరించడమే గాక స్వయంగా 44 గ్రామాలను దానం చేసినట్లు సంప్రదాయం ఉంది. 'నిన్నీమ తూదానపరశురామ' అని ఆతని బిరుదు. పేమాద్రీవ్రతఖండంలో చెప్పిన దానాలు, వ్రతాలూ చేసినాడట. వేముడు శైవమతాభిమాని. శ్రీశైల, అహోబిలశేత్రాలకు సోపానపంక్తులు నిర్మించి, భక్తుల కృతజ్ఞతకు పాత్రుడయినాడు. కవిశ్రయంలో చివరివారైన ఎర్రాప్రగడను వేమారెడ్డి, మల్లారెడ్డి ఇద్దరూ ఆదరించినారు. శంకుదాసుగా ప్రసిద్ధుడైన ఎర్రాప్రగడ అనువదించిన హరివంశాన్ని వేమారెడ్డి అంకితం పుచ్చుకున్నాడు.

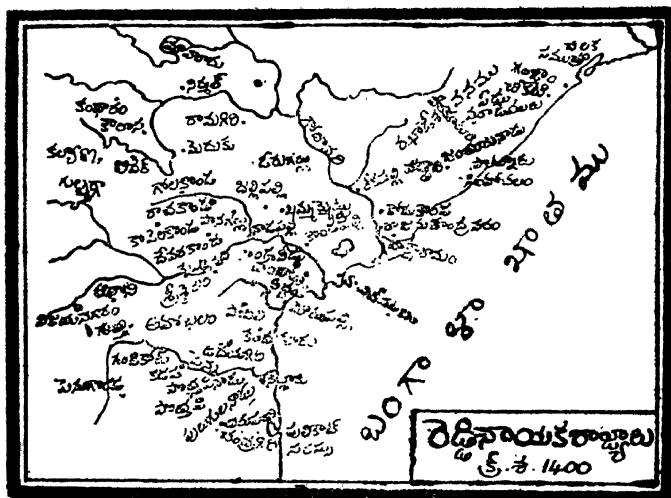
అనవోతారెడ్డి (క్రి.శ. 1353-64)

ప్రోలయ వేముని పెద్ద కొడుకు అనవోతారెడ్డి తండ్రి మరణానంతరం సింహాసనం ఎక్కినాడు. తండ్రికాలంలో అనేకయుద్ధాల్లో పరాక్రమం ప్రదర్శించి 'వీరాన్నవోతు'గా ప్రసిద్ధిచెందినాడు. తమ్ముడైన అనవేమారెడ్డి ఇతణ్ణి "ప్రత్యఖం వ్రతిపక్షదేశజయినః" అని కీర్తించినాడు. అయితే అనవోతారెడ్డికాలం యుద్ధాలతో నిండినమాట వాస్తవమేగాని రాజ్యాలను జయించి ఆక్రమించడానికి బదులు తండ్రి ద్వారా సంక్రమించిన రాజ్యంలో కొంతభాగమితడు కోల్పోయినాడనడం నిజం. ఈతడు మేఖలభూధర పర్యంతం జయించినాడన్న అనవేమునివాక్యం కూడ ఆతిశయోక్తియే.

రాజ్యానికి వచ్చినంతనే అనవోతుదృష్టిని కళింగదేశపరిస్థితు లాకర్షించి వాయి. తొయ్యేటి అనవోతానాయకుడు మరణించడంతో వేంగిరాజ్యం అలలడి పారియింది. కాపయ అధికారం అస్తమించడం ప్రారంభమయింది. ఈ పరిస్థితుల్లో కళింగ గంగాధీశుడైన నాలుగో నరసింహుడుదండెత్తి, కృష్ణాతీరంలోని శ్రీకాకుళం వరకు వైన్యాలు నడిపినాడు (క్రి.శ. 1353). బహళా కళింగ

దండయాత్రను మరలించే ఉద్దేశంతో అనవోతారెడ్డి దండెత్తి తలగడదీవిని ఆక్రమించి దాఖరామంవరకు నడచినట్లుతని దాఖరామశాసనం (క్రీ.శ. 1356) వల్ల తెలుస్తున్నది. ఈ దండయాత్రలో కొన పైహాయలు, కొరుకొండ - రాజమహేంద్రవర ముమ్మడి నాయకుడు, కొప్పల (పితాపురం) ప్రభువులు అతని వశవర్తలయినారు. ఈ దండయాత్ర క్రీ.శ. 1353-1356 సంవత్సరాల మధ్య జరిగింది.

అయితే అనవోతారెడ్డి కళింగదండయాత్ర వూర్తి విజయవంతమని చెప్పలేము. రెడ్ల అధికార విస్తరణ తమ రాజ్యాలకు ప్రమాదంగా పరిణమించగలదనే భయంతో; కృష్ణా, గోదావరి మండలాలలోని క్షత్రియులు, ఏరువచోడభక్తిరాజు కూటమిగానేర్పడి బహుశా అనవోతారెడ్డిని కళింగనుండి తిరుగు ప్రయాణంలో నూరవరం దగ్గర ఎదుర్కొని ఓడించినారు. ఈ పరిణామాన్ని భక్తిరాజుకొడుకు అన్నదేవచోడుని రాజమండ్రి శాసనం సూచిస్తున్నది. భక్తిరాజుకు నూరవరాదీశులతోను రెడ్లతోనూ బంధుత్వం ఉంది. అయినప్పటికీ స్వీయరాజ్యరక్షణకై నూరవరాదీశులతో చేరి, రెడ్డిరాజ్య విస్తరణ నరికట్టడమే అతని లక్ష్యమయి ఉంటుంది.

కళింగదండయాత్ర అనంతరం అనతికాలానికే అనవోతారెడ్డికి వెలమలతో యుద్ధం సంభవించింది. రేచర్ల సింగమనాయని వధించడంలో జల్లిపల్లి

క్షత్రియులతో రెడ్డు చేరినందున రెడ్లపై ప్రతీకారం తీర్చుకోదానికి అనవోత, మాదా నాయకులు రెడ్డి రాజ్యంపై దండెత్తినారు. వెలమ సైన్యాలు కృష్ణానది దాటడంతో ధాన్యకటకం దగ్గర రెడ్లకు వెలమలకు భీకరయుద్ధం జరిగింది. ఆ యుద్ధంలో వెన్నెలకంటి సూరన రచననుబట్టి మొదట్లో అనవోతారెడ్డి విజయం సాధించినాడు. కాని, చివరకు మాదానాయకుని చేతిలో పూర్తి పరాజయం పొంది పారిపోయినాడు. “మాధవాధిపునిధాకన్ విభ్రష్టసాధనుడై దన్నలికోట మొద్దననవేమారెడ్డిమానంబు, సిగ్గునుటోనాడి రయంబునన్ బరకె”నని వెలుగోటివారి వంశావళి వర్ణిస్తున్నది. రెడ్డిరాజుల ‘జగనొబ్బగండాది’ బిరుదులను స్వీకరించడమేగాక ప్రోలయ వేముని రాజ్యాంతర్యాగమైన శ్రీశైల ప్రాంతాన్ని పద్మనాయకులు ఆక్రమించినారు. అనవోత, మాదానాయకులు శ్రీశైలానికి సోపానాలు నిర్మించినట్లు రసార్థవ సుధాకర, వెలుగోటివారి వంశచరిత్రల వల్ల తెలుస్తున్నది.

ఇంచుమించు ఇదే సమయానికి (క్రీ.శ. 1361) బహమనీ సుల్తాన్ దండెత్తి కృష్ణానదిని దాటి ధాన్యవాటిలోని అమరేశ్వర దేవాలయానికి నష్టం కలిగించినాడు. అనవోతారెడ్డి మంత్రియైన మల్లయవేమన ఆ దాడిని తిప్పికొట్టి, అమరేశ్వరస్వామిని పునఃప్రతిష్ఠగావించి నట్లాతని శాసనం చెబుతున్నది.

పద్మనాయకులతో బహమనీలతో రెడ్డిరాజుల యుద్ధాలు సదవకాశంగా తీసుకొని, విజయనగరాదీభుదైన మొదటి బుక్కరాయలు రెడ్డిరాజ్యంపై దండెత్తినాడు. విజయనగర దాటికి వెలమలు శ్రీశైల ప్రాంతంనుండి నిర్గమించినారు. శ్రీశైలం, దూపాడు (మార్కాపురం) సీమలు బుక్కరాయల స్వాధీనమయినాయి. ఈ దాడి పురోగమిస్తున్న కాలంలోనే అనవోతారెడ్డి మరణించి వుంటాడు.

నిరంతరం యుద్ధాలు జరుగుతున్న ఆ రోజుల్లో స్థలదర్శమైన అద్దంకి సురక్షితం కాదని అనవోతారెడ్డి కొండపిడికి ప్రాకారాలు నిర్మించి, రాజధానిని అచటికి మార్చినట్లు మన్యమాపుర శాసనం (క్రీ. శ. 1364) నుండి తెలుస్తున్నది. అనవోతారెడ్డి మహావీరుడనడంలో సందేహంలేదు. కాని, అతని కాలంలో రెడ్డి రాజ్యం అపార నష్టానికి గురియై ప్రతిష్ఠను కోల్పోయింది. రాజ్య ఆర్థికావసరాలను గుర్తించి వాణిజ్యాభివృద్ధికై అనవోతారెడ్డి తగిన చర్యలు తీసుకున్నాడు. అతని మంత్రియైన సోమయ మోటుపల్లి రేవులో అతయ శాసనం నెలకొల్పి, ఎగుమతి దిగుమతుల విషయంలో వర్తకులకు ప్రోత్సాహకరమైన మర్యాదలు చేసినాడు. అనవోతారెడ్డి తండ్రివలె వైదిక ధర్మాభిమాని; శివభక్తి తత్పరుడు. హేమాద్రి సూదించిన దానప్రణాళినింటిని పాటించేవాడు. వెన్నెలకంటి వంశీయులైన కవులను ఆదరించి కృతులు పొందినాడని సూరన వ్రాసినాడుగాని, ఆ కృతులేవీ లభించలేదు. అతని శాసనాన్నింటిని బాలసరస్వతి అనే కవిపండితుడు రచించి

నాడు. ఇతఁజ్ఞి గురించిన వివరాలు తెలియవు. తననుగురించి కేవలం “అన్న పోతనరేంద్రస్య విద్వాన్ బాలసరస్వతిః” అని మాత్రమే ఈ కవి చెప్పుకున్నాడు.

అనవేమారెడ్డి (క్రి. శ. 1364 - 1386)

అనవోతారెడ్డి మరణించేనాటికి అతని కొడుకు కుమారగిరి యుక్త వయస్కుడు కాదు. నాటి రాజకీయ పరిస్థితుల్లో సమర్థుడైన పాలకుడు అవసరం. అందుచే అనవోతారెడ్డి తమ్ముడు, యుద్ధాల్లో రాజనీతిలో అరితేరిన అనవేముడు కొలువులోని ఉద్యోగుల, ప్రభువుల ప్రోత్సాహంతో సింహాసనం ఎక్కినాడు ఆ కారణంగానే శాసనాలు అతఁజ్ఞి “రాజ్యశ్రీరమణీయంవరపతి” అని వర్ణిస్తున్నాయి. తన పాలనకాలం సుమారు ఇరవై సంవత్సరాల్లో అనవేముడు రెడ్డిరాజ్య బల గౌరవాలు ఇనుమడింప జేసినాడు.

అనవేమారెడ్డి కాలంకూడ యుద్ధాలతో, దండయాత్రలతో నిండిపోయింది. అతని శాసనాలు పదికిపైగా ఉన్నాయిగాని, వానిలో సాంప్రదాయక ప్రళస్తీ మినహా అతని విజయాలను గురించిగాని నాటి రాజకీయ సంఘటనలనుగురించి గాని సమాచారం కన్పించదు. ఇక, శ్రీశైల శాసనంలోని దీవిదుర్గవిభాళ, రాజ మహేంద్ర నిరవద్యనగరాది బహువిధ స్థల దుర్గవిదళన బలరామ, సాగర గౌతమీ నలిల సంగమ సకల జలదుర్గసాధన రమురామ, అనే బిరుదులవల్ల అతని దండ యాత్రలను, అందరి విజయాలను ఊహించవచ్చు

మొదట్లో వేంగిరాజ్య పరిస్థితులు అనవేముని దృష్టి నాకర్షించినాయి. వేంగి రాజ్యంలో తక్కిరాజు మరణించినంతనే అతని కొడుకులమధ్య సింహాసనానికై కలహం జరిగి, అందు అన్న దేవచోడుడు తన అన్న చోడభీము నోడించి పారదోలి రాజ్యం ఆక్రమించినాడు. చోడభీముడు తనభార్య సోదరుడైన అనవేముని ఆశ్రయించినాడని చెప్పవచ్చు. ఈ పరిస్థితిని అవకాశంగా తీసుకొని అనవేముడు కళింగ దండయాత్ర సాగించినాడు. ప్రథమంలో దివిదుర్గం అతని వశమయింది. దివిని అనవోతారెడ్డియే జయించినాడుగాని, అతని చివరి రోజుల్లో శత్రుహస్తగత మయినందున అనవేముడు తిరిగి దాన్ని జయించవలసివచ్చింది. అనంతరం నిరవద్యపురంపై నడచినాడు. కళింగదండయాత్రలో దూపుడురెడ్ల సహాయం అనవేమునకు లభించింది. వీరిలో ప్రముఖుడైన అల్లాడరెడ్డి చోడభీముని కుమార్తె వేమాంబికను పెండ్లాడినాడు. వేమాంబిక అనవేముని మేనకోడలే. అల్లాడరెడ్డి సాయంతో అన్నదేవుని నిరవద్యపురం దగ్గర ఓడించి, ఆ రాజ్యం చోడభీముని వరం చేసినాడు. అనంతరం గోదావరీ ముఖద్వారంలోని వసిష్ఠ గౌతమీనదుల మధ్య జలదుర్గాలను ఆక్రమించి పానార, కోనరాజ్యాలను కైవసం చేసుకున్నాడు. రాజమహేంద్రవరదుర్గం అతని వశమయింది. ఈ విజయాలను అతని పరివేం, దాశ్మరామ శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. రాజమహేంద్రవరంలో బహుశా

అల్లాడరెడ్డి పాలకుడయినాడు. ఈ విజయాలతో కళింగపై దండయాత్ర సులభమయింది. మంచికొండ ముమ్మడినాయకుడు, పితాపురం కొప్పుల నాయకులు, ఎలమంచిలి చాళుక్యులు, వడ్డాది మత్స్యరాజులు ఓడిపోయినారు. ఈ దండయాత్రలు బ్రాహ్మణసేనాని చెన్నమనాయకుడు నిర్వహించినట్లును, అవి క్రి.శ. 1375 నాటికి పరిసమాప్తమయినట్లును సింహాచలం శాసనం సూచిస్తున్నది. అనవేముని గురించి మన్యమాపుర శాసనంలోని “సింహాచల వింధ్యపాదప్రతిష్ఠాపితి కీర్తి స్తంభ” అనే వాక్యంలో కొంత సత్యం లేకపోలేదు. కాని, దాఖలాను సింహాచల మధ్యదేశం రెడ్డిరాజుల ప్రత్యక్ష పాలనలోనికి వచ్చిందని చెప్పలేము. చెన్నమనాయకుడు వడ్డాది మత్స్యప్రభువై వీరాద్వనదేవునినుండి గొట్టివాడ గ్రామంపొంది సింహాచలేశునకు దానం చేసినట్లు అచటి శాసనం చెబుతున్నది. దీన్నిబట్టి ఆ ప్రాంతం రెడ్డపాలనలో లేదని స్పష్టమవుతున్నది. అదీగాక కుమారగిరి కాలంలో కాటయ వేముడి ప్రాంతాలను తిరిగి జయించవలసి వచ్చింది. అందుచే అనవేముని దాడివల్ల తాత్కాలికమూ పరిమితమైన ప్రయోజనం మాత్రమే కలిగిందని చెప్పవలె. రాజ్యం విస్తరించలేదు; గౌరవప్రతిష్ఠ లినుమడించినాయి.

కళింగ దండయాత్ర అనంతరం అనవేముడు రాచకొండ, విజయనగర రాజ్యాలపై దృష్టి మరల్చినాడు. నల్గొండజిల్లా (వజీరాబాద్) వాడపల్లి దగ్గర అనవేముని ఉద్యోగి కడియం పోతినాయకుని శాసనం ఉంది. బూరుగుగడ్డలో కూడ దేవటి రెడ్డశాసనం ఉన్నట్లు శ్రీ మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మగారి పరిశీలన. ఈ శాసనాలు రెడ్డిరాజ్యం కృష్ణానదికి ఉత్తరంగా విస్తరించినదనడానికి నిదర్శనాలు. కాని, వెలుగోటివారి వంశావళి అనవేముని మాదానీడు ఓడించినట్లు వర్ణిస్తున్నది. వాఙ్మయ సాక్ష్యంకంటే శాసనసాక్ష్యం విశ్వసనీయం కదా! అదీగాక వెలుగోటివారి వంశావళి వెలమలపరాజయాన్ని నమోదుచేయకపోవడం అసహజం కాదు. వెలమరాజ్యంపై దండయాత్రలో భాగంగానే అనవేముడు విజయనగరా దీశుల నోడించి శ్రీశైల ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించినాడనడానికి అచటి అతని శాసనమే సాక్ష్యము.

అనవేముడివిధంగా శత్రువులక్రమించిన రాజ్యభాగాలను తిరిగి జయించి, రెడ్డి రాజ్యప్రతిష్ఠను పునరుద్ధరించినాడు. ‘చురికానహాయ’, ‘ప్రజాపరిచిత చతుర్విదోపాయ’ అనే బిరుదులు అతడు యుద్ధాల్లో ఎంతటి అసహాయశూరుడో రాజనీతిలో అంతటి ప్రజ్ఞావంతుడని చాటుతున్నాయి. రాజ్యభారభరణ వ్యాపార దశుడైన మామిడి పెద్దనామాత్యుడు అనవేముని మంత్రి దండనాయకుడు. సమస్తశాస్త్రవేది, నీతిమంత్రిశ్వరుడైన ఇమ్మడేంద్రుడు మరొకమంత్రి. తల్లిడివలె అనవేముడు ఆధ్యాత్మిక చింతనపరుడు. బహు సువర్ణ గోసహస్రాది దానాలు

చేసినవాడు. అనేకగ్రహాలా లిచ్చినవాడు. శైవాచార తత్పరుడు. ఆయినా శ్రీశైల త్రిపురాంతక పంచారామాలలోగాక, శ్రీకూర్మ సింహాచల క్షేత్రాలలో కూడ అనేక దానధర్మాలు చేసినాడు. సింహాచలంలో 'అనవేమపురి' అనే ప్రసిద్ధ మండపాన్ని, శ్రీశైలంలో వీరశిరోమండపాన్ని నిర్మించినాడు. ప్రతి సంవత్సరం వసంతోత్సవాలోనర్చి- కవి, నటగాయకాది కళాపాసకుల నాహ్వానించి, గౌరవించి వసంతరాయలని కీర్తిగడించినాడు. అతని పాలనలో కవులకు "మృద్యన్నం మృదులాబరం మృగమదం చామీకరం చామరం" లభించినవని ఒక కవి వర్ణించినాడు. వెన్నెలకంటె సూరస మాటల్లో—

“తన బ్రతుకు భూమిసురులకు తన బిరుదులు పంటవంశధరణీకులకున్
తన నయము భూమిప్రజలకు ననవేమనశ్చెచ్చె కీర్తినిధికుండగుచున్.”

కుమారగిరి (క్రి.శ. 1386-1402)

అనవేముని తర్వాత కుమారగిరి సింహాసనానికి రావడం ప్రశాంతంగా జరిగిందని కొందరి అభిప్రాయం. కాని, కుమారగిరిని ప్రతిఘటించి చందోలు పాలించిన మాచారెడ్డి పోతుడు పెదకోమటివేముడు యుద్ధానికి సన్నద్ధుడయినాడనీ, కుమారగిరి వజ్రాన అతని బావమరది కాటయ వేముడు అంతర్యుద్ధం నడిపి, చివరకు కోమటివేమునితో సమాధానానికి వచ్చిన తరువాతనే కుమారగిరి రాజ్యపాలన సాగించినాడని శ్రీమల్లంపల్లివారి నిర్ణయము. క్రి.శ. 1387.1288 సంవత్సరాల మధ్యకాలంలో కుమారగిరి శాసనాలు లేకపోవడం, శ్రీకృష్ణుడు ధర్మరాజునువలె కాటయవేముడు కుమారగిరిని సింహాసనంపై నిల్పినాడని కాటయవేముని తొత్తరమాది శాసనం వర్ణించడం, వంశపరంపరా రెడ్డిరాజుల మంత్రులుగానుండిన మామిడి వంశస్థులు కుమారగిరి కొలువులోనుండక పెద కోమటివేముని ఆశ్రయించడం శ్రీశర్మగారి నిర్ణయాన్ని బలపరుస్తున్నాయి.

అంతర్యుద్ధకాలంలో రెడ్డిరాజ్యానికి శాత్రవ ఉపద్రవం అధికమయింది. వినుకొండవరకూ శ్రీశైలప్రాంతం విజయనగరాధీశులు ఆక్రమించినారు. రెండో హరిహరుని రత్నబాంధారి తిప్పన శృతపర్వతాన్ని (వినుకొండ) వశపరచుకొన్నట్లు వల్లభామాత్యుని క్రిడాధిరామంనుండి తెలుస్తున్నది. కళింగప్రాంతంపై రేచర్లనాయకులు దండయాత్రలు సాగించినారు. బెడంపూడి మొదలైన దుర్గాలు వారి వశమయినాయి. కళింగేళుడైన నాలుగో సరసింహాడు ఓడి, తన కూతురు కనకమహాలక్ష్మిని సింగమనాయకుని కొడుకు అనవోతానాయనకిచ్చి పెండ్లిచేసి నంది చేసుకున్నాడు. ఈ సంఘటన క్రి.శ. 1387 ప్రాంతంలో జరిగినట్లు దాక్షరామ శాసనం సూచిస్తున్నది. ఇక అనవేమునిచే రాజ్యత్రస్తుడైన అన్నదేవ చోడుడు మిత్రులకై అన్యేషణ ప్రారంభించినాడు. ఈ అన్యేషణలోనే అతడు

క్రీ.శ. 1388 లో త్రిపురాంతకం వచ్చినాడు. బహుశా పెదకోమటివేముని ప్రోత్సాహం లభించి వుంటుంది.

పెదకోమటివేమునితో సమాధానవడిన తరువాత కుమారగిరి తన బావ మరది కాటయ వేముని విజయనగర దురాక్రమణ నరికట్టడానికి పంపినాడు. కొండపీడు విజయనగరాల మధ్య జరిగిన యుద్ధ వివరాలు తెలియవు. విజయ నగరం పరాజయం పొందినట్లు స్పష్టమవుతున్నది. అప్పటికే రెండవ హరిహర రాయలు బహమనీ, పద్మనాయక కూటమిచే పరాజయం పొంది వున్నాడు (కొత్తకొండయుద్ధం) అందుచే వారికి శత్రువులైన రెడ్లతో స్నేహం చేయడం రాజనీతి అని భావించి వుంటాడు. బహమనీలతో పోరాడుతున్న రాయలతో మైత్రి కొండపీటికిగూడ అనుకూలమనే ఆశయంతో కాటయ వేముడు హరి హరునితో సంధి చేసుకున్నాడు. శ్రీశైలం ప్రాంతం రాయల ఆక్రమణలోనే వుండేటట్లు; వినుకొండ, త్రిపురాంతకప్రాంతాలు తిరిగి కొండపీటి అధీనంలోనికి వచ్చేటట్లు ఒప్పందం అయినట్లు తెలుస్తుంది. ఈ మైత్రినిబలపరుస్తూ హరిహరుడు తన కూతురిని కాటయవేమునికొడుకు కాటయకిచ్చి పెండ్లి చేసినాడు.

వెలుగోటివారి వంశావళి కుమారగిరిని వెలమనాయకులోడించి బొమ్మ వెట్టినట్లు వర్ణిస్తున్నది. కాని, కుమారగిరికాలంలో కొండపీటివజ్రన యుద్ధాలు నిర్వహించింది కాటయవేమారెడ్డి. కాటయవేముని గురించిన ప్రసక్తి ఆ గ్రంథంలో కన్పించదు. అందుచే కుమారగిరిని గూర్చిన ఆ గ్రంథకథనం విశ్వసనీయంగాలేదు.

విజయనగరంతో ఒప్పందమైన తర్వాత కుమారగిరి కాటయవేముని కళింగదండయాత్రకు పంపినాడు. యువరాజు అనవోతారెడ్డి కాటయవేముని అనుసరించినాడు. ఈ దండయాత్రలో రాజమహేంద్రవరవాస్తవ్యులైన అల్లారెడ్డి, అలనికొడుకులు వేమ, వీరభద్ర, దొడ్డారెడ్డు ప్రముఖపాత్రను నిర్వహించినట్లు శ్రీనాథుని కాశీఖండం, శివలెంక కొమ్మన శివలీలావిలాసంనుండి తెలుస్తున్నది. కాటయవేముని కాశీదాస వ్యాఖ్యానాలనుండి, కుమారగిరి గోపవరం శాసనంనుండి కూడ కొన్ని వివరాలు లభిస్తున్నాయి. కాటయ వేమాదులు రంప, మొల్లేటి (మొల్లేరు), కిమ్మూరు, బెండపూడి దుర్గాలు (తూర్పుగోదావరిజిల్లా); రామగిరి, వీరమొట్టము, రూడేశ వనం, జంతురునాడు, వడ్డాది(విశాఖజిల్లా); నవమాడెములు బారహదొంతి (గంజాం) జయించి, కటకంవరకు నడచివారు. గోపవరం శాసనం కాటయవేముని 'కటకమారకార' అని వర్ణిస్తున్నది. దొడ్డారెడ్డి కీరాం బోధిని (చిలకసరస్సు) తీరంలో జయ స్తంభంనాటినట్లు కాశీఖండం చాటుతున్నది. ఈ రాజ్యాలు చెల్లించిన కానుకలతో కాటయవేముడు కొండపీడుకు తిరిగి వచ్చి కుమారగిరికి సమర్పించినాడు. రెడ్డిరాజులు జరిపిన దిగ్గయయాత్రలన్నింటిలో ఇది విస్తృతము, విజయవంతమునైనది.

కాటయవేముడు తూర్పున జయించిన సీమలన్నెంటిని ఒక రాష్ట్రంగా చేసి కుమారగిరి తన కుమారుడైన అనవోతారెడ్డిని రాజప్రతినిధిగా నియమించినాడు. దీనికి రాజమహేంద్రవరం రాజధాని. మిగిలిన ప్రాంతాలను, బెండహాడివంటి దుర్గాలు కేంద్రాలుగా, సీమలుగా విభజించి, విశ్వాసపాత్రులైన సామంతప్రభువులను నియమించినాడు. అల్లాడరెడ్డి కుటుంబసహాయంతో అనవోతారెడ్డి రాజమహేంద్ర రాజ్యాన్ని పాలించినాడు. కాటయవేముడు తన పౌత్ర హరిహరాంబను అల్లాడరెడ్డి పెద్దకొడుకు వేమారెడ్డికి, తన కూతురు అనితల్లిని అల్లాడరెడ్డి రెండోకొడుకు వీర భద్రారెడ్డికి ఇచ్చి పెండ్లిచేసి మైత్రిని అలవత్తరమైన బంధుత్వంగా మార్చినాడు.

ఈ విజయపరంపరలతో కొండపీటి గౌరవప్రతిష్ఠలనుమడించి, అనవరతి శాసనం చెప్పినట్లు నాల్గదిక్కుల రాజులతోను స్నేహసంబంధాలేర్పడినాయి. కాటయ వేమ, అల్లాడరెడ్డి ఆండదండంతో రాజ్యంలో శాంతిభద్రతలు నెలకొన్నాయి. అందుచే కుమారగిరి సాహిత్య కళాపోషణలో ప్రౌఢువుచ్చినాడు. వాస్తవానికి రెడ్డిరాజులందరిలో కుమారగిరి రసీకుడు, సంస్కృతంలో గొప్ప వండితుడు, నాట్యకళాభిమాని. అతని ఆస్థానంలో లకుమాదేవి అనే వ్రసిద్ధ నర్తకికి విశేష ఆదరం లభించింది. ప్రతి సంవత్సరం వసంతోత్సవాలు జరిపి, వసంత రాయలు, కర్పూర వసంతరాయలు అనే బిరుదాలు పొందినాడు. ఈతని వసంతోత్సవాలను అవచి తిరుమలశెట్టి నిర్వహించినాడని శ్రీనాథుని హరవిలాసం వర్ణిస్తున్నది.

ఇంతలో కుమార అనవోతారెడ్డి ఆకాలమరణానికి గురి అయినాడు. అనవరతి శాసనం (క్రి. శ. 1390)లో లేని అతని మరణ ప్రసక్తి గణపవరం శాసనం (క్రి. శ. 1395)లో కన్పిస్తున్నది. ఈ సంఘటన కుమారగిరిని మానసికంగా కుంగదీయటమేగాక రెడ్డి రాజ్య చరిత్రలో అవాంఛనీయ పరిణామాలకు కారణమయింది. రాజమహేంద్రవరం/లో సమర్థుడు విశ్వాసపాత్రుడైన రాజప్రతినిధి అవసరమనడంలో సందేహం లేదు. ఆ రాజ్యాన్ని జయించింది కాటయ వేముడు అంతేగాక, కుమారగిరి అనంతరం కొండపీడు పెదకోమడివేముని పరం అవుతుంది అందుచేత రాజమహేంద్ర ప్రాంతాలను సామంత ప్రతిపత్తి ఉన్న రాజ్యంగా చేసి కుమారగిరి కాటయవేమునకు యిచ్చినాడు. ఇది రెడ్డి రాజ్య విభజనకై దురుద్దేశంతో చేసిన చర్యగా పెదకోమడివేముడు, అతని వశ్యీయులు కావించిన ఫలితంగా అంతర్యుద్ధం ప్రారంభమయింది.

అంతర్యుద్ధం రాజ్యంలో అల్లకల్లోలం సృష్టించి శాత్రవ దురాక్రమణకు, సామంతుల తిరుగుబాట్లకు దారితీసింది. వీనికితోడు క్రీ. శ. 1395 ప్రాంతంలో దక్షిణదేశంలో తీవ్రమైన ఔషం విజృంభించి, ప్రజలనేక బాధలకు గురి అయినారు; వన్నులు చెల్లించలేకపోయినారు. ప్రభుత్వంపట్ల ఆదరాభిమానాలు

నశించినాయి. క్రీ. శ. 1396 లో బహమనీ సుల్తాన్ ఫిరోజ్ షా విజయనగరంపై దండయాత్రలో బాగంగా రెడ్డి రాజ్యంపై నడిచినాడు. గజరావుతిప్ప అనే సామంతుడు బహమనీ సైన్యాలను కంభంమెట్టుదగ్గర ఓడించి మరలించినట్లు తెలుస్తున్నది. క్రీ. శ. 1399 లో గజపతి వ్రతువు దండెత్తిరాగా అతణ్ణి గొగ్గయ కొడుకు దేవయ సేనాని సింహాచలం (విహరణగిరి) చెంత ఓడించి తరిమివేసినట్లు సర్వవరం శాసనం చెబుతున్నది. దేవయ, కుమారగిరి సేనాని. ఇక రాజ్యం దక్షిణ బాగంలో విజయనగరం చొచ్చుకువచ్చింది. రెండో హరిహరుని శాసనం యనమ దలలోను, అతని కొడుకు దేవరాయల శాసనాలు మూర్ఖొండపాడు, పరుమారుల లోను కనిపిస్తున్నాయి. ఇవి క్రీ. శ. 1400 సం॥ నాటివి. కందుకూరును పాలిస్తున్న మల్లారెడ్డి సంతతివారైన కోమటివేముడు విజ్ఞుంబించి తీరాంధ్రంలో తెనాలి వరకు ఆక్రమించినట్లు అతని పెదపూడి శాసనం (క్రీ. శ. 1404) వల్ల స్పష్టమవుతుంది. ఈ దాడులను ఆరికట్టడానికి కుమారగిరి చేసిన ప్రయత్నాలు తెలియరావు. రాజ్యం ఈ దాడులతో సంక్షుభితమయి, సామంతులు కుమారగిరిని ఢిక్కరించినారు. గుంటూరు, బాపట్ల, వలనాడు తాలూకాలలో వెలుగోటి రాయప నాయని శాసనాలు కనిపిస్తున్నాయి. ఈతని సామంతుడైన గజరావుతిప్పని విజయపరంపరలను గురించి పెక్కు చాటువులున్నాయి. వెలుగోటివారు వెలమలు. కాని, రాయపనాయనికి రాచకొండ వెలమలతోటి సంబంధం తెలియదు. అతని శాసనాలు కుమారగిరిని ప్రస్తావించవు. అందుచేత అతడు కుమారగిరిని ఢిక్కరించి స్వతంత్రంగా వ్యవహరిస్తూ చివరకు పెదకోమటివేమునిపక్షం వహించి నాడు. ఇట్టి సామంతులందరినీ కూడగట్టుకొని పెదకోమటి వేమారెడ్డి క్రీ. శ. 1402 ప్రాంతంలో కుమారగిరిని తొలగించి కొండవీటినింహాసనం ఆక్రమించి నాడు.

కుమారగిరి రాజమహేంద్రవరం చేరి కాటయవేముని ఆశ్రయించినాడు. కొండవీడును ఆక్రమించడానికి ఉభయులు చేసిన ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. చివరకు నిరాశతో వ్యాధిగ్రస్తుడై కుమారగిరి మరణించినాడు.

కుమారగిరి విద్యావంతుడు, రసజ్ఞుడు, కళాపోషకుడు. కాని, రాజకీయాల్లో దూరదృష్టి, సామర్థ్యం లేనివాడు. రాజనీతిలేని అతని చర్యలవల్లనే కొండవీటి రెడ్డి రాజ్యం అల్లకల్లోలాల పాలై విచ్ఛిన్నం కాసాగింది.

పెదకోమటి వేమారెడ్డి (క్రీ. శ. 1402 - 20)

కుమారగిరిని పారదోలి పెదకోమటివేమారెడ్డి సింహాసనం అధిష్టించినాడు. పూర్వపు ఓడంబడిక ప్రకారం కుమారగిరి అనంతరం పెదకోమటి వేముడే సింహాసనానికి వారసుడు. కాని, రాజ్య విభజనవల్ల కోమటి వేముడు తిరుగుబాటు చేయవలసి వచ్చింది. కాటయవేముడే గాక కొండవీటిలోని కుమారగిరి అభిమానులు

సయితం కోమటివేముని ధిక్కరించినట్లు తెలుస్తుంది. బహుశా అందుచేతనే "క్రమ పరిప్రాప్త సామ్రాజ్య సింహాసనాధ్యానీ" అని చెప్పుకోవలసివచ్చింది. క్రమంగా స్థానిక వ్యతిరేకతను నిర్మూలించి పెదకోమటివేముడు కొండవీడులో బలవంతుడయినాడు.

పెదకోమటి వేముడు సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే అంతర్యుద్ధంలో భాగంగా కాటయవేముని ఎదిరించవలసివచ్చింది. కుమారగిరిని పునరుద్ధరించే ఆశయంతో కాటయవేముడు కొండవీడురాజ్యంపై దండెత్తినాడు. అతనికి సాయంగా రెండో హరిహరరాయలు చౌడవసేనానిని కొండవీడు పైకి పంపినాడు. పెదకోమటి వేముని సేనాని గజరావు తిప్పన గుండుగొలను, కోనూరుయద్దాల్లో కాటయ వేముని ఓడించి మరలించినాడు. ఇంతలో చౌడవసేనాని కొండవీడువరకు పురోగమించినాడు. అతణ్ణి సయితం కొండవీటి కోటముందు గజరావుతిప్పనయే ఓడించి తరిమివేసినాడు. కుమారగిరి, కాటయవేముల ప్రయత్నాలు విఫలమై, పెదకోమటి వేమునికి తాత్కాలికంగా ప్రమాదం తప్పింది. అనంతరం పెదకోమటి వేముడు తన తమ్ముడైన మాచారెడ్డిని కొండపల్లి పాలకుడుగా నియమించినాడు.

క్రీ.శ. 1404 లో రెండోహరిహరుడు మరణించి, అతని కొడుకులు సింహాసనానికై కలహించడం పెదకోమటి వేమునకు సదవకాశం అయింది; తన రాజ్యం చుట్టూ ప్రాంతంలో విజయనగరాధీశుల వశమైన భాగాలను, కందుకూరు కోమటివేము దాక్కిమించిన తీరాంధ్రప్రాంతాలను తిరిగి స్వాధీనంచేసుకున్నాడు. రాజ్యంలో శాంతి భద్రతలను పునరుద్ధరించడానికి ప్రయత్నించినాడు.

కొండవీడు, రాజమహేంద్రవర రాజ్యాలను విలీనంచేసి పాలించడమే పెదకోమటి వేమారెడ్డి జీవితాశయమయింది. కాటయ వేముని సాధించడానికై మొదట్లో కోమటివేముడు అన్నదేవ చోడుని పక్షం వహించినట్లు కన్పిస్తుంది. కొండవీడు, రాజమహేంద్రవరాల మధ్య కలహం, అన్నదేవునకు అనుకూలించింది. దేవరకొండ పద్మనాయకుడైన పెద వేరగిరి సాయంతో అన్నదేవుడు వేంగిలో తాను కోల్పోయిన రాజ్యం తిరిగి సంపాదించినాడు. క్రీ.శ. 1404 నాటి దాక్షారామ శాసనం అతణ్ణి రాజాధిరాజవరమేశ్వర, పూర్వసింహాసనాధ్యక్ష అని వర్ణిస్తున్నది. పోలవరంలో క్రీ.శ. 1408 నాటి అతని శాసనం ఉంది. పద్మనాయకుల శాసనాలు క్రీ.శ. 1405, 1407 నాటివి శ్రీకూర్మంలో ఉన్నాయి. కాటయ వేముడు పద్మనాయకులనుగానీ అన్నదేవచోడునిగానీ ప్రతిఘటించిన ప్రయత్నాలను గురించి తెలియదు. ఈ విధంగా శత్రుపరివేష్టితుడైన కాటయ వేముడు వారి ప్రమాదం నుండి తప్పించుకొనడానికై విజయనగర సహాయం అర్థించినాడు. నాటికి దేవరాయలు అంతర్యుద్ధంలో విజయం సాధించి వట్టాభిషేకం

జరుపుకున్నాడు (క్రీ. శ. 1406). కాటయ వేముడు స్వయంగా విజయ నగరం దర్శించి పుండవచ్చునని ఆహ్వానించుటలోని ఆతని శాసనం (క్రీ.శ.1410) సూచిస్తున్నది. మొదటి దేవరాయలు కాటయ వేమునకు నైనిక సహాయం చేయడానికి అంగీకరించినాడు.

పెదకోమటివేమ, అన్నదేవతోడులు బహుశా క్రీ.శ. 1412 ప్రాంతంలో రాజమహేంద్రవరంపై దండెత్తినారు. అత్తిలి, కాకరపర్రుల చెంత (తణుకు తాలుకా పశ్చిమ గోదావరిజిల్లా) బీషణయ్యదాాలు జరిగాయి. "తన మిత్రుని రక్షించడానికై గోదావరి తీరంలోని కాకరపర్రు యజ్ఞభూమిగా పినడిండిరాజు అధ్యయ్యుడుగా కన్నడాది నైన్యాలు యజ్ఞపశువులుగా అన్నదేవుడు వీరమహా యజ్ఞంచేసే"నాడని ఆతని రాజమహేంద్రవర శాసనం వర్ణిస్తుంది. ఇందలి మిత్రుడు పెదకోమటివేముడని, ఈ యుద్ధంలో కాటయ వేముడు మరణించినాడని చెప్పవచ్చును. క్రీ.శ. 1414 తరువాత కాటయవేముని శాసనాలు కన్పించవు. కొప్పునూళ్ళ వారి బిరుదావళినిబట్టి గజరావుతిప్పనకు "కాటయ వేముని తల గొండుగండ" అనే బిరుదు కన్పిస్తున్నది.

కాటయ వేముడు మరణించినప్పటికీ రాజమహేంద్రవరం పెదకోమటి వేముని స్వాధీనం కాలేదు. కాటయవేమునికొడుకు బాలుడునైన రెండో కుమార గిరిని సింహాసనం ఎక్కించి అల్లాడరెడ్డి పెదకోమటివేముని ప్రతిఘటించి ఆతని వ్రయత్నాలు విఫలం చేసినాడు. అంతేగాక, క్రీ.శ. 1415 ప్రాంతంలో అన్నదేవతోడునికూడ వధించినట్లు కన్పిస్తుంది. ఆతనిమరణంతో పెదకోమటివేముడు నిస్సహాయుడయినాడు. అతణ్ణి అల్లాడరెడ్డి ధిక్కరిస్తున్నాడు. అల్లాడరెడ్డికి వెన్నండగా విజయనగరాధీశులున్నారు. అందుచే గత్యంతరంలేక పెదకోమటి వేముడు బహమనీసుల్తాన్ ఫిరోజ్ షా మైత్రి వహించినాడు. గుల్బర్గా, కొండవీడుల మధ్య మైత్రికుదర్పడంలో కోమటి వేముని మంత్రి మామిడిసీంగన ప్రముఖపాత్ర వహించినాడని 'యవనాధీశసభా నిరంకుశ వచోవ్యాపారపారంగతా' అనే వర్ణన సూచిస్తుంది. కొండవీడుకు సాయంగా ఫిరోజ్ షా పెద్ద నైన్యాన్ని తెలంగాణం మీదుగా పంపినాడు. వేదాద్రిలోని సుల్తాన్ శాసనాలు పెరిస్టా రచన ఆధారంగా ఈ దాడి క్రీ.శ. 1417 లో జరిగినట్లు తెలుస్తున్నది. రెడ్డి, బహమనీనైన్యాలు రాజమహేంద్రవరాన్ని ముట్టడించినాయి. అచట జరిగిన బీషణ యుద్ధంలో ఫిరోజ్ షా, కోమటివేముల నోడించి అల్లాడరెడ్డి తరిమినాడు. బహుశా కోమటి వేముని వెన్నండి తరుముకూ రామేశ్వరం (రాజోలు తాలూకా, తూర్పుగోదావరి జిల్లా) యుద్ధంలో కూడ ఓడించి, ఆతని నైనిక సంపత్తిని హరించినట్లు శివలీలా విలాసం వర్ణిస్తున్నది.

ఈ పరాజయాలతో కొండవీడుబలం క్షీణించింది. ఫిరోజ్ షా పెదకోమటి వేములు అల్లాడరెడ్డితో పోరాడుతున్న సమయంలో మొదటి దేవరాయలు బహళా వారిదృష్టి మరలించే ఉద్దేశంతో కొండవీటిపైకి దాడులు పంపినాడు. రాజమహేంద్రవరం నుండి తిరోగమిస్తున్న ఫిరోజ్ షా సైన్యాలు పానగల్లును ముట్టడించినాయి. ఈ సందర్భంలోనే విజయనగర, రాచకొండ రాజ్యాలమధ్య మైత్రి కుదిరింది. ఉభయలు కలిసి ఫిరోజ్ షా నోడించి తరిమివేసినారు. కొండవీడుపై నడచిన విజయనగర సైన్యాలు మోటుపల్లితో సహా రెడ్డిరాజ్యం దక్షిణ ప్రాంతాలను ఆక్రమించినాయి. క్రీ.శ. 1416 లో దేవరాయలు మోటుపల్లితో ఆఖరశాసనం వేయించినాడు.

ఈ పరిస్థితుల్లో రెడ్డి వద్దనాయక రాజ్యాల మధ్య స్వర్ణ తీవ్రరూపం ధరించింది. బహళ ఫిరోజ్ షా పానగల్లు ముట్టడి సాగిస్తుండగా దేవరకొండ నేలుతున్న కుమార వేదగిరి దండెత్తి కోమటివేముని తమ్ముడు మాచారెడ్డిని వధించినాడు. ఇందుకు ప్రతిక్రియగా కోమటి వేముడు దేవరకొండపై దండెత్తి కుమారవేదగిరిని చంపినాడు. దీనితో రెచ్చిపోయి వేదగిరిసోదరుడైన లింగమనీడు కొండవీటిపై దండెత్తి పెదకోమటి వేముని ఓడించి, అతని సింహలాంఛనాన్ని, వంశానుగతమైన నందికంట పోతరాజు కటారిని సంగ్రహించి, అతని బొమ్మను తమ్ముడవగలో పెట్టినాడట, వెలుగోటివారి వంశావళినిబట్టి లింగమనీడు పెదకోమటి వేముని బందీగాని విడిచిపెట్టినట్లున్నది. సింగయఅన్న అతణ్ణి వధించి నట్లున్నది. బహళా వెలమలతోటి యుద్ధాలతోనే క్రీ.శ. 1420 ప్రాంతంలో పెదకోమటి వేమారెడ్డి మరణించినాడు. క్రీ.శ. 1419 తర్వాత అతని శాసనాలు కన్పించవు.

పెదకోమటి వేమారెడ్డి మహావీరుడు, రాజనీతిప్రరుడు. కాని, నాటి ఆంధ్రదేశ రాజకీయ పరిస్థితులవల్ల రెడ్డిరాజ్య సమైక్యానికై అతని కృషి ఫలించలేదు. అతని యుద్ధాలవల్ల రాజ్యం బలహీనమై ఏబ్బిన్నం కాసాగింది. పెదకోమటి వేముడు సంగీత సాహిత్యాల్లో మహా పండితుడు, విద్యాప్రోషకుడు, వదాన్యుడు. సంస్కృత మహాకవియైన వామనభట్టబాణు డాతని ఆస్థానకవి. ఆంధ్రకవిసార్వభౌముడైన శ్రీనాథుడు విద్యాధికారి స్వయంగా కోమటివేముడు దృశ్య శ్రవ్య ప్రబంధనిర్మాణదక్షుడు. అతని సర్వజ్ఞచక్రవర్తి బిరుదం సార్థకం.

రాచవేముడు (క్రీ.శ. 1420-24)

కొండవీటి రెడ్డిరాజులలో చివరివాడు రాచవేముడు పెదకోమటి వేముని కుమారుడు, తల్లిడి మరణానంతరం సింహాసనం ఎక్కి సుమారు ఐదు సంవత్సరాలు రాజ్యం చేసినాడు. రాచవేముడు సమర్థుడు కాదు. తన తల్లి సూరాంబిక నిర్మించిన సంతాన సాగరం అనే చెరువుకు జగనొబ్బగండ కాలువ నీడకు

తవ్వించినట్లు అమీనాబాదు కాసనం వర్తిస్తున్నది. రాచవేముడు రాజ్యానికివచ్చే నాటికి పరిస్థితులు విషమంగా ఉన్నాయి. రాజ్యానికి శత్రువు లెక్కువయినారు. సైనికబలం నీరసించింది, ధనాగారం వట్టిపోయింది. బహుశా ధనాగారాన్ని నింపే ఆశయంతో రాచవేముడు 'పురిటి సుంకం' వంటి పన్నులు విధించవలసి వచ్చింది. దానితో ప్రజాదరణ కోల్పోయినాడు. రాచవేముడు ప్రజాకంటకు డయినాడనీ చివరకు సవరం ఎల్లయ్య అనే బలిజ నాయకుడతణ్ణి వధించినాడనీ కొండవీటి కైఫీయత్ వల్ల తెలుస్తున్నది. ఇంతటితో కొండవీటి రెడ్డిరాజవంశం అంతరించింది.

రాచవేముని కాలానికి విజయనగరాధీశులు రెడ్డిరాజ్య దక్షిణప్రాంతాలను ఆక్రమించినారు. మొదటి దేవరాయల కాసనం క్రీ.శ. 1420 నాటిది గుంటూరు తాలూకా పొత్తూరులో ఉంది. దీనికితోడు ఉత్తర దిక్కునుండి గజపతుల దురాక్రమణ ప్రారంభమయింది క్రీ.శ. 1424 ప్రాంతంలో లాంగూల గజపతి కొండవీడును ఆక్రమించి కోటకు మరమ్మత్తులు చేయించినట్లు కొండవీటి కైఫీయాత్ చెబుతున్నది. కాని, గజపతుల ఆక్రమణను బలపరిచే కాసనసాక్ష్యం లేదు. ఏమైనా, రాచవేముని మరణంతో కొండవీడు రాజ్యం విజయనగర, గజపతి రాజ్యాల పరమయిందనడంలో సందేహం లేదు.

రాజమహేంద్రవర రెడ్డిరాజ్యం

రాజమహేంద్రవర రెడ్డి రాజ్య నిర్మాణానికి దారి తీసిన పరిస్థితులు పైన పేర్కొన్నాము. అంతకు మూడునాల్గవరాళకు పూర్వమే ముఖ్యంగా అనవోత, అనవేమారెడ్ల తూర్పుదిగ్గయయాత్రల సందర్భంలో పాకనాటి రెడ్డి కుటుంబాలనేకం రాజమహేంద్రవర ప్రాంతంలో స్థిరపడినాయి. వీనిలోకాటారెడ్డి, పెరుమాండిరెడ్డి కుటుంబాలు చాలా ముఖ్యమయినవి. పెరుమాండిరెడ్డి దువ్వూరు వంశానికి చెందినవాడు తమ రాజ్యభద్రతకు, విస్తరణకు ఈ కుటుంబాల సహాయ సహకారాలు అవసరమని కొండవీటిరెడ్డిరాజులు వీరితో బంధుత్వం చేసినారు. కాటారెడ్డి పౌత్రుడైన రెండోకాటారెడ్డికి ప్రోలయవేమారెడ్డి కూతురు దొడ్డాంబికతో పెండ్లి జరిగింది ఈ దంపతుల కుమారుడే కాటయ వేమారెడ్డి. ఈతడు మేనమామ అనవోతారెడ్డి కూతురు దొడ్డాంబికను పెండ్లాడినాడు. ఈమెకే అన్నెమాంబ అని కూడ పేరని కొందరి అభిప్రాయం. కాటయ వేమునకు దొడ్డమాంబగాక మరి కొందరు భార్యలున్నట్లు తెలుస్తుంది. కాటయ వేమునకు కాటయ, కుమారగిరి అనే కొడుకులు అనితల్లి అనే కూతురు ఉన్నారు. వీరిలో కుమారగిరి, అనితల్లి దొడ్డాంబిక సంతానం.

కాటయ వేము దొనర్చిన వివాహ సంబంధాలను గురించి చరిత్రకారుల్లో వివాదాలున్నాయి. విజయనగరాధీశుడైన రెండో హరిహరరాయలతో కాటయ

వేముడు వియ్యమందినాడు. హరిహరుని కూతురి పేరు విజయలక్ష్మి అని తెలుస్తుంది. ఈమెను పెండ్లాడింది కాటయవేముని పెద్దకొడుకు కాటయ అని కొందరి వాదం. కాని, కొందరు చరిత్రకారులు కాటయ వేముని కుమారుడు కాటయను గుర్తింపరు.

పౌత్రీం కాటయవేమయశ్శితిపతేః పుత్రీంచ కాటప్రభోః

దౌహిత్రీం చతురర్థపీం హరిహరక్షోణిపతేః శానితుః

తన్నామ్న విదితాహ్యాయాం హరిహరాంబాం చారుమగ్రాహయ

త్వాణా వేమమహీశమల్ల నృపతి స్సామ్రాజ్యలక్ష్మ్యాసమమ్

అనే వేమవర (కోరుమల్లి) శాసనంలోని శ్లోకం మొదటి పాదాన్ని "పుత్రీం కాటయ వేమయశ్శితిపతేః పౌత్రీంచ కాటప్రభోః" అని సవరించి కాటయను కాటయ వేముని తండ్రి రెండో కాటారెడ్డిగా గుర్తిస్తున్నారు. సోమశేఖరశర్మగారు ఈ వాదాన్నే ఆంగీకరించినారు. కాని, ఈ సవరణ సమంజసమయినదిగా కన్పించదు.

ఇక పెరుమాండరెడ్డి మనుమడైన అల్లాడరెడ్డి మహావీరుడు. చోడభీమ లింగని పుత్రిక వేమాంబికను పెండ్లాడినాడు. అతనికి వేమ, వీరభద్ర, దొడ్డ, అన్నారెడ్డి అనే కుమారులున్నారు. వేమారెడ్డి కాటయవేముని పౌత్ర, హరిహరుని దౌహిత్రీ అయిన హరిహరాంబను పెండ్లాడినాడు. వీరభద్రారెడ్డి కాటయవేముని కూతురు అనితల్లిని పెండ్లిచేసుకున్నాడు మేనగోడలు, మేనల్లలను, అన్నదమ్ములు పెండ్లాడడం వింతగా కన్పించవచ్చును. కాని, నాటివి చాలవరకు రాజకీయ వివాహాలు; ఈ విధంగా కాటారెడ్డి దువ్వురురెడ్ల కుటుంబాల మధ్యను, ఉభయులకు కొండపిటి రెడ్లతోను సన్నిహితసంబంధ బాంధవ్యాలేర్పడినాయి.

కాటయవేముడు (1395 - 1414)

రెండో అనవోతారెడ్డి మరణానంతరం కాటయవేముడు రాజమహేంద్రవరానికి అధిపతికావడంతో రెడ్డిరాజ్యంలో కూమారగిరి, పెదకోమటివేములమధ్య అంతర్యుద్ధం ప్రాప్తించింది. రాజ్యభ్రష్టుడైన కూమారగిరిని రెండో హరిహరుని సహాయంతో కొండపిటి సింహాసనంపై పునరుద్ధరించడానికై కాటయ వేముడు చేసిన ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. రాజమహేంద్రవరం శత్రువరివేష్టితమయింది. వెలమల సాయంతో అన్నదేవదొడుగు వేంగిలో కొన్ని ప్రాంతా లాక్రమించి కాటయ వేమునితో తలపడినాడు. వెలమలదాడుల నడకట్టడానికి కాటయవేముడు చేసిన ప్రయత్నాలు తెలియవు. చివరకు అన్నదేవ, కోమటివేముల కూటమితో కాకవర్తి యుద్ధంలో క్రీ. శ. 1414 ప్రాంతంలో గజరావుతిప్పన చేతిలో కాటయ వేముడు మరిణించివుంటాడు.

కాటయవేముడు వీరాధిపీరుడు. ఆతనివల్లనే రెడ్డిరాజ్యం విస్తరించడమే గాక గౌరవ ప్రతిష్ఠలు పెంచుకుంది. కాని, ఆతనివల్లనే అంతర్యుద్ధం సంభవించి, రాజ్య విధ్వంసనానికి దారితీసింది, కాటయవేముడు మహావిజ్ఞానుడు; రచయిత. రెండో కుమారగిరి (క్రీ. శ. 1414 - 1416)

కాటయ వేముని మరణానంతరం అల్లాడరెడ్డి రంగంలో ప్రవేశించినాడు. అంతకు పూర్వమే కాటయ వేముని పెద్దకొడుకు కాటయ గతించినందున రెండో కొడుకు కుమారగిరిని అల్లాడరెడ్డి సింహాసనం ఎక్కించినాడు. రెండోకుమారగిరి పదేండ్ల బాలుడు. అందుచే అల్లాడరెడ్డియే సంరక్షకుడుగా రాజ్యవ్యవహారాలు నిర్వహిస్తూ రాజమహేంద్రవర రాజ్య స్వతంత్ర ప్రతిపత్తిని రక్షించడానికి శక్తి కొంది కృషి చేసినాడు. రాజమహేంద్రవర రాజ్యానికి గర్భశత్రువు అన్నదేవ చోడుడు. ఇతడు గోదావరీతీరం వెంబడి వట్టిసం, మోటిదీవులమధ్య ప్రాంతం ఆక్రమించి, వేంగి రాజ్యం సమస్తం స్వాధీనం చేసుకొనే యత్నంలో ఉన్నాడు. ఆతనికి పెదకోమటివేమ, ఫిరోజ్ షా సాయం ఉంది. కాటయ వేముని కుటుంబాన్ని బందీగా పట్టుకొని, శరణుగా అన్నదేవుడు విడిచిపెట్టినాడని ఆతని రాజమహేంద్రవర శాసనం చెబుతున్నది. కోసనీమలో చాలభాగం ఆతని వశమయింది. కాని, ఆతడెంతోకాలం రాజ్యం చేయలేదు. క్రీ. శ. 1414 నాటి వలివెల శాసనంలో ద్రోహికులాన్ని తుడముట్టించి, కాటయవేమ వంశాన్ని పునరుద్ధరించినట్లు అల్లాడరెడ్డి చెప్పుకున్నాడు. అల్లాడరెడ్డి సేనానియైన నరహరిసీడు తన పాలకొల్లు శాసనంలో (క్రీ. శ. 1416) అల్లాడరెడ్డి అధికారాన్ని ప్రతిష్ఠించినట్లు వర్ణించు కున్నాడు. క్రీ. శ. 1414 తర్వాత అన్నదేవుని శాసనాలు కన్పింపవు. క్రీ. శ. 1415 లో అల్లాడరెడ్డి, నరహరిసీడులతో యుద్ధంలో అన్నదేవుడు మరణించినాడని చెప్పవచ్చు.

ఇంచుమించు ఇదే సమయానికి (క్రీ. శ. 1416) రెండో కుమారగిరి ఆకాల మృత్యువు పాలయినాడు. దానితో అల్లాడరెడ్డికి ప్రీతమయిన సమస్య రెదురయినాయి. రాజ్యానికి తన కోడలయిన అనితల్లి వారసురాలు. అందుచే వీరభద్రారెడ్డిని సింహాసనం ఎక్కించి, రాజ్యవ్యవహారాలు నిర్వహించసాగినాడు. కాని, రాజమహేంద్రవర రాజ్యానికి శత్రుప్రమాదం మితిమీరింది. గజపతులు, విజయనగరాధీశులు రాజమహేంద్రవరంపై దండెత్తినారని వారితో అల్లాడరెడ్డి మైత్రి చేసుకున్నాడని వేమవరం శాసనం చెబుతున్నది. ఇది జరిగిన వెంటనే ఫిరోజ్ షా, పెదకోమటి వేములు రాజమహేంద్రవరాన్ని ముట్టడించినారు. అల్లాడరెడ్డి వారిని ఓడించి తరిమివేసినాడు. కాశీఖండం, శివలీలావిలాసం, వేమవరం శాసనం అల్లాడరెడ్డి దారానగరదీక్షదైన ఆలఫ్ ఖాన్ నోడించి, ఆతని గుర్రాలను సంగ్రహించినట్లు వర్ణిస్తున్నాయి. బహుశా ఆతడు ఫిరోజ్ షాకు సాయంగా వచ్చి

వుండవచ్చు. ఈ దాడిలో భాగంగానే రామేశ్వరయద్దంలో అల్లారెడ్డి పెడకోమటి వేము నోడించి, అతని సర్వస్వం హరించినాడు. ఈ విజయపరంపరలతో రాజమహేంద్రవర రాజ్యానికి తాత్కాలికంగా ప్రమాదం తప్పింది.

ఆ తరువాత అల్లారెడ్డి ఎంతోకాలం జీవించలేదు. పాలకొల్లు శాసనం ప్రకారం క్రీ.శ. 1420లో నారవనీడు (నరహరి) అల్లారెడ్డిపేర శివలింగం ప్రతిష్ఠించినాడు. మృతులైన నారపేర లింగప్రతిష్ఠ జరపడం ప్రాచీన ఆచారం. కాబట్టి క్రీ. శ. 1419-20 లో అల్లారెడ్డి మరణించినట్లు స్పష్టం అవుతున్నది.

మూడో కుమారగిరి, మూడో అనవోతారెడ్డి

అల్లారెడ్డి మరణంతో రాజమహేంద్రవరంలో రాజకీయ విస్తవం జరిగింది. క్రీ.శ. 1423 వరకు అనితల్లి-వీరభద్రుల శాసనాలు కన్పించవు. కాని, క్రీ.శ. 1422 నాటి కొమ్ముచిక్కాం శాసనాన్నిబట్టి అనవోతారెడ్డి రాజమహేంద్ర వరాన్ని రాజధానిగా చేసుకున్నట్లు తెలుస్తుంది. ఈతడు అల్లారెడ్డి అన్నయైన అనవోతారెడ్డి కొడుకు. సోదరుడైన కుమారగిరితో కలిసి అనవోతారెడ్డి వేమ, వీరభద్రారెడ్డనుండి రాజమహేంద్రవరరాజ్యం ఆక్రమించినాడు.

క్రీ.శ. 1420 లో లాంగూలగజపతి రాజమహేంద్రవరాన్ని ఆక్రమించి నట్లు స్థానిక చరిత్రలు ఏకకంఠంగా చెబుతున్నాయి. ఇది రాజమహేంద్ర వరంలో విస్తవం జరిగిన సమయమే. లాంగూల గజపతి గంగవంశం చివరి రాజులలోనివాడేగాని ఎవరో స్పష్టంగా చెప్పలేము. బహుశా ఈతని సాయంతోనే మూడో కుమారగిరి, మూడో అనవోతారెడ్డి రాజమహేంద్రవరాన్ని ఆక్రమించి వుంటారు.

దురాక్రమణదారు లెంతోకాలం రాజ్యం అనుభవించలేదు. ఈ సోదరులలో కుమారగిరి మరణించినాడు, ఈలోగా వేమ, వీరభద్రారెడ్డు కళింగాధీశులతో సమాధానం కుదుర్చుకున్నారు. అందుకు ప్రతిఫలంగా తమ రాజ్యంలో కొంత గజపతులకు దత్తం చేయవలసివచ్చింది. అనంతరం అనవోతారెడ్డిని పారదోలి వేమ, వీరభద్రారెడ్డు ఆక్రమించినారు.

వీరభద్రారెడ్డి (క్రీ. శ. 1423-48)

వీరభద్రారెడ్డి సింహాసనం ఎక్కినాడు. కాని, రాజ్యనిర్వహణభారం వహించి అన్నయైన వేమారెడ్డియే. శాసనాలు ఉభయులను రాజులుగానే వర్ణిస్తున్నాయి. కాని, ఈ సోదరులు ఎంతోకాలం స్వతంత్రంగా రాజ్యపాలన సాగించలేకపోయినారు. గజపతులు, విజయనగరాధీశులు, పద్మనాయకులు రాజమహేంద్రవరంపై దాడులు సాగించినారు. తీరాంధ్రంనుండి గజపతులను పారదోలి, అచట స్వీయాధికారం నెలకొల్పవలెనని రెండో దేవరాయల ఆశయం. క్రీ.శ. 1424 నాటికే కొండవీటి రాజ్యంలో అధికభాగం విజయనగర రాజ్యంలో

లీనమయిందిగదా! రెండో దేవరాయలి సామంతుడైన తెలుంగురాయలి శాసనం (క్రి.శ. 1428) సింహాచలంలో వుంది. 'మతంగరాజనిండువరకోటిమర్తన' అనీ, 'ఆంధ్ర నరేంద్ర నైఋ సాగర కలశోద్భవ' అనీ ముదబిదురె శాసనం (క్రి. శ. 1410) రెండో దేవరాయలను వర్ణిస్తున్నది. మతంగరాజు గజపతి అని, ఆంధ్ర నరేంద్రుడు వీరభద్రారెడ్డి అని అనడంలో పొరబాటుండదు. దీన్నిబట్టి తీరాంధ్రం నుండి గజపతులను పారదోలి రాజమహేంద్రవరం రెడ్డి రాజులను దేవరాయలు సామంతులుగా చేసుకున్నాడని తెలుస్తున్నది. ఆనంతరం సింహాచలం పర్యంతం రెడ్ల అధికారం చెల్లినట్లు సింహాచలంలోని వేమ వీరభద్రారెడ్డి శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి.

రాజమహేంద్రవరం ఆనంతరచరిత్ర స్పష్టంగా లేదు. క్రీ.శ. 1434-35లో కళింగలో జరిగిన రాజకీయ విప్లవం రెడ్డి రాజ్యానికి మరింత ప్రమాదకరంగా పరిణమించింది. గంగవంశాన్ని తొలగించి సూర్యవంశజుడైన కపిలేశ్వరుడు కళింగ సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. కపిలేశ్వరుడు గొప్ప వీరుడు, విజేత. రెడ్డి రాజ్యాన్ని ఆక్రమించడాని కొత్త సంతకల్పించడంతో రాజమహేంద్రవరం రాయలకు గజపతికి కదనరంగమయింది. క్రీ.శ. 1414 ప్రాంతంలో గజపతి దండయాత్రను తిప్పికొట్టడానికి రెడ్డిరాజులకు సాయంగా దేవరాయలు తన సేనాని మల్లప ఒడయరును పంపివుంటాడు. దాక్షరామంలో వేమరెడ్డి అను మతితో మల్లప దానం చేసినాడు. గజపతి విజృంభణ తాత్కాలికంగా అణిగింది. కాని, క్రీ.శ. 1446 లో రెండోదేవరాయల ఆస్తమయంతో విజయనగర రాజ్య పరిస్థితులే ఆస్తవ్యస్తమయినాయి. ఇది అవకాశంగా కపిలేశ్వరుడు రెడ్డిరాజ్యంపై దండెత్తినాడు వెలుగోటివారి వంశావళిని బట్టి దేవరకొండలింగమసీదు వేమ వీర భద్రారెడ్ల నోడించి, రాజమహేంద్రవరాన్ని చూరగొన్నట్లు తెలుస్తుంది. బహుశా కపిలేశ్వర, లింగమసీదులు కలిసి రెడ్డిరాజ్యంపై దండెత్తి వుంటారు. క్రీ.శ. 1448 నాటి పెనుగొండ (చూర్పుగోదావరి) శాసనం గజపతిష్ఠాతీకుని పేర్కొంటున్నది. దీన్నిబట్టి క్రీ.శ. 1448 నాటికి రెడ్డిరాజ్యం ఆస్తమించి. రాజమహేంద్రవరం కపిలేశ్వరుని రాజ్యంలో లీనమయింది.

కందుకూరి రెడ్డిరాజ్యం

బోయవిహార దేశాన్ని గురించిపై అధ్యాయంలో పేర్కొన్నాము ఇచటి బోయకొట్టాలపై కాపుదలగా కందుకూరును దుర్భేద్యమైన దుర్గంగా పండరంగడు రూపొందించినాడు గదా! ఈ ప్రాంతాలను మల్లారెడ్డి సాయంతో ప్రోలయవేముడు జయించి ఆక్రమించినాడు. మల్లారెడ్డి శాసనాలు క్రీ.శ. 1324 నుండి ఇచట కన్పిస్తున్నాయి. మల్లారెడ్డి మహావీరుడు. ఆధ్వరికి రాజ్యానికి సర్వ సైన్యాధ్యక్షుడు. మోటుపల్లిని జయించినాడు. అల్లావుద్దీన్ హుసన్ గంగూను

ధరణికోట దగ్గర ఓడించి మరలించినాడు. ఇతణ్ణి బోయవిహార దేశంపై తన ప్రతినిధిగా ప్రోలయ వేముడు నియమించినాడు. కందుకూరు రాజునిగా మల్లారెడ్డి, అతని సంతతి స్వతంత్రులై, ఒక శతాబ్దికాలం పాలించినారు.

మల్లారెడ్డి పౌత్రుడైన శ్రీగిరికాలంలో కందుకూరు రాజ్యం బలపడి విస్తరించింది. బహమనీసుల్తాన్ ఫిరోజ్ షా విజయనగరంపై జరిపిన దాడిలో (క్రీ.శ. 1398) భాగంగా కందుకూరుపై దండెత్తినట్లును, శ్రీగిరి సోదరుడు మచారెడ్డి తురుష్కుల నోడించి తరిమినట్లును తెలుస్తుంది. రెండో హరిహర రాయల మరణానంతరం విజయనగరంలో జరిగిన అంతఃకలహాన్ని పురస్కరించుకొని కందూరు రెడ్డు పొత్తపి, పులుగులనాడుల నాక్రమించుకున్నారు, శ్రీగిరి సంగీతసాహిత్య విశారదుడు; కళాభిమాని. వ్యవసాయాభివృద్ధికై అనేక తటాకాలు తవ్వించినాడు. మొదెరాయ శ్రీగిరి శిష్యుడు. శ్రీగిరిరెడ్డి తరువాత అతని తమ్ముడు మచారెడ్డి కొడుకు రెండో కోమటిరెడ్డి రాజయినాడు. కొండ పీడులోని అంతఃకలహం అవకాశంగా తీసుకొని రెండో కోమటిరెడ్డి తీరాంధ్రం ఆక్రమించిన ట్టాలని పెదపూడి శాసనాన్నిబట్టి తెలుస్తున్నది. ఉదయగిరిసీమ సయితం ఈతని రాజ్యంలో చేరినట్లు లేపాకలోని రెడ్డిశాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. కాని, కందుకూరురెడ్డ ప్రాబల్యం ఎంతో కాలం నిలువలేదు. తీరాంధ్రాన్ని పెద కోమటివేముడాక్రమించినాడు. అంతఃకలహంలో విజయం పొంది విజయనగర సేనాసనం ఎక్కిన దేవరాయలు నష్టపడిన రాజ్యభాగాలను జయించ నిశ్చయించినాడు. ఉదయగిరి ప్రాంతాలు అతని స్వాధీనమయినాయి. శ్రీగిరి కొడుకు మూడో కోమటిరెడ్డి కాలంలో కందుకూరు రెడ్డు విజయనగర సామంతులయినారు.

యుగవిశేషాలు

రాజకీయాలు

రెడ్డి, నాయకయుగం చాలవరకు కాకతీయయుగానికి అనుబంధంగా కన్పిస్తుంది. అయితే, కాకతీయులు సాధించిన రాజకీయ ఐక్యం మాత్రం నశించింది. పశ్చిమోత్తర ఆంధ్రప్రాంతం క్రమంగా బహమనీరాజ్యంలో చేరగా, నేటి రాయలసీమలో అధికభాగం విజయనగరరాజ్యాంతర్యాగం అయింది. ఓరుగల్లులో ముసునూరు నాయకరాజ్యం, రాచకొండ దేవరకొండల్లో వెలమరాజ్యం, తీరాంధ్రంలో రెడ్డిరాజ్యాలు ఏర్పడినాయి. ప్రతి రాజ్యంలోను సంప్రదాయక పాలనా విధానమే అమలు జరిగింది. కావయనాయకుడు, వెలమలు 'ఆంధ్రదేశాధీశ్వర', 'ఆంధ్రసురతాజ' బిరుదులు ధరించినారు. పెదకోమటి వేముని 'ఆంధ్రక్షమా మండలాఖండబుడ'ని శ్రీనాథుని వర్ణించినాడు. ప్రధాని, సేనాపతి, పురోహతుడు రాజుకు సలహాయిచ్చి తోడ్పడేవారు. నాటి రాజసీతి గ్రంథాల్లోనివి ఆదర్శ పరిస్థితుల వర్ణనలుగా కన్పిస్తాయి. ప్రభుత్వ యంత్రాంగంలో యువరాజుకు

ప్రత్యేక స్థానం ఉండేది. కొడుకులు లేనప్పుడు తమ్ముని యువరాజుగా నియమిస్తుండేవారు. వైదిక ధర్మాన్ని రక్షించడం, వర్ణవ్యవస్థను కాపాడడం, హేమాద్రి సూచించిన దానాలు, ప్రతాలు చేయడం రాజులకు ఆదర్శాలు.

రాజ్యంలో 'సీమ' ముఖ్యమైన విభాగము. రెడ్డిరాజుల శాసనాల్లో గురజాల తంగెడ, నాగార్జునకొండ, బెల్లంకొండ మొదలైన సీమల పేర్లు కనిపిస్తాయి. సాధారణంగా సీమకు దుర్గం కేంద్రంగా ఉండేది. ప్రతి సీమలోను కొన్ని నాయంకారాలు వుండేవి. గ్రామం పాలనకు వునాది. గ్రామ వ్యవహారాలను పన్నిద్దరాయగాండు చూచేవారు. వీరిలో రెడ్డి, కరణం, తలారి ముఖ్యులు, తలారినే 'ఆరెకుడు' అనేవారు. రాత్రులందు అవసరమైతే దివిటీలు వట్టుకుని ఆరెకులు కాపలా కాచేవారు.

న్యాయ నిర్వహణకు ధర్మాసనాలుండేవి ప్రత్యేక నేరాలను విచారించడానికి తాత్కాలిక ధర్మాసనాలు ఏర్పరచేవారు. మద్దవట్టుటవంటి దివ్యపరీక్షల ద్వారా నేర నిరూపణ జరిగేది. శిక్షలు చాల కఠినంగా ఉండేవి. తిత్తి వలిపించడం, అంగచ్చేదం, గానుగలోపెట్టి తిప్పడం, ఒంటిపై వెంటిచుట్టి నివ్వంటించడం, ఎండలో నిలబెట్టి పొగడదండలు వేయడం, వీవుపై గుండ్లు ఎత్తించడం, ముక్కుకు నీరెత్తడం, కొరత వేయడం మొదలైన శిక్షలు నాటి గ్రంథాలనుండి తెలుస్తున్నాయి. ఉరిశిక్షకు అర్హుడైన బ్రాహ్మణుని ముఖంపై కుక్కపాదం అచ్చొత్తి గాడిదమీద ఊరేగించి గ్రామంనుండి బహిష్కరించేవారు. దీనికంటే మరణ శిక్ష మేలు గదా!

ప్రజలపై పన్నుల భారం అధికమే. భూమిశిస్తు ప్రధామైన రాజ్య ఆదాయ మార్గం. పంటలో ఆరోవంతు పన్నుగా వసూలు చేసినట్లు విరిస శాసనంనుండి తెలుస్తుంది. రాచవూళ్ళను వ్యక్తులకు కవుళ్ళకు ఇచ్చేవారు. కవులును సాధారణంగా ధనరూపంలో చెల్లించేవారు. కవులు పైకం చెల్లించని రైతులను కఠినంగా శిక్షించేవారని శ్రీనాథుని చాటువువల్ల తెలుస్తున్నది. దేవబ్రాహ్మణ మాన్యాలపై పన్నుల మినహాయింపు ఉండేది. శాసనాలలో 'దశబంధమాన్యం' అనేమాట కనిపిస్తుంది. ఈ మాన్యాల ననుభవించేవారు నీటివనరుల మరమ్మతులు మొదలైన కార్యక్రమాలకు పంటలో వదోవంతు చెల్లించేవారు, 'వాణిజ్య సుంకాలు', వృత్తి ఈనాములు మొదలైన పన్నులు కాకతీయ యుగంలోవలెనే వుండేవి.

రాజ్యాల మధ్య పరస్పర యుద్ధాలు నాటి రాజకీయాల ప్రధాన లక్షణం. అందుచే ప్రతి రాజ్యం తన ఆదాయంలో ఎక్కువ భాగం సైన్య పోషణకు వెచ్చించేది. సైన్యంలో కాల్యం, ఆశ్వబలం ప్రధానంగాలు. యుద్ధాల్లో గిరి దుర్గాలు కీలకపాత్ర వహించినాయి. యుద్ధ నిర్వహణలో ప్రాచీన క్రూరత్వం ప్రదర్శించేవారు. శత్రు సైన్యాలు నడిచే మార్గంలోని నీటివనరులలో విషం

కలవదంవంటి దుర్మార్గాలను మడికి నీంగన తన సకల నీతి సమ్మతంలో నూచించాడు. ఓడినవారి బొమ్మను డాకాలి అందెలోగాని తమ్మవడగలోగాని అమర్చి అవమానించేవారు. 'రణము కుడుపు' అనే ఆచారం సర్వసాధారణ మయింది. మృతులైనవారి రక్తమాంసాలతో బియ్యం కలిపి వండిన వంటకాన్ని రణదేవతలకు, భూత ప్రేతపిశాచాలకు నివేదన చేయడమే 'రణము కుడుపు.' ఈ యుద్ధాలవల్ల ప్రజలు పడిన బాధలు చెప్పడం సాధ్యంకాదు. నాటి రాజులు బ్రాహ్మణమతాలను, కాకతీయయుగంలో నెలకొన్న సాంస్కృతిక సంప్రదాయాలను పోషించినారనడంలో అనుమానం లేదు; కాని, తమ అంతఃకలహాలవల్ల బహమనీ రాజ్యం విస్తరించి, హిందూమత సంస్కృతులకు ప్రమాదం వాటిల్ల గలదనే దూరదృష్టి వాటిలో లోపించింది. అంతేగాదు, బహమనీలసాయంతో ముఖ్యంగా రెడ్డి, వెలమలు పరస్పరం ప్రతీకారం తీసుకోడానికి ప్రయత్నించినారు. దీన్నిబట్టి స్వీయ రాజకీయ శ్రేయస్సులకు మత సంస్కృతుల శ్రేయస్సులను బలిచేసినారని చెప్పవచ్చును. ఈ పరిస్థితులవల్లనే బహుశా నాటి రాజులవట్ల ప్రజలకు అభిమానం తగ్గింది. పురిటిసుంకం విధించినందుకు రాచవేమారెడ్డిని వధించారు. పోతన "ఇమ్మనుజేశ్వరాధములు" అనగా "రాజులమత్తులు వారి నేవ నరకప్రాయంబు" అని దూర్జటి నిరసించినాడు.

ఆర్థిక పరిస్థితులు

రెడ్డి నాయక యుగ రాజకీయ వాతావరణాన్నిబట్టి కాకతీయుల నాటి ఆర్థికాభ్యున్నతికి నష్టంవాటిలైననడంలో సందేహం లేదు. వృత్తి సంఘాల, సమయాల, సంతల ప్రసక్తులీ యుగంలో ఎక్కువ కన్పించవు. వ్యవసాయం ప్రధానము, గౌరవప్రదమునైన పరిశ్రమ అయింది. శూద్రుల్లో ఆర్థిక సంఖ్యాకులే గాక రాజాస్థాన జీవితంతో వినుగెత్తిన బ్రాహ్మణులు సయితం వ్యవసాయాన్ని ఆశ్రయించసాగినారు. చెరువులు, కోళ్ళు, బావులు, నూతులు, నీటిపారుదల సౌకర్యాలు. కొండవీటి రెడ్డి రాజులు సంతాన సాగర తాటాకాన్ని, జగనొబ్బ గండ కాలువను తవ్వించినారు. వెలమలు అనపోతుసముద్రం, రాయసముద్రం, నాగసముద్రం మొదలైన తటాకాలు నిర్మించినారు ఏతాము, రాట్నములద్వారా పొలాలకు నీటిపారుదల గావించేవారు. మెట్ట ప్రాంతాల్లో ప్రజలు మంచినీటికి సయితం ఇబ్బందిపడేవారు అనడానికి "పరమేశా! గంగ విడుపు పార్వతిదాలున్" అన్న శ్రీనాథుని దీనాలాపమే నిదర్శనం.

వంటల్లో వరి, జొన్న, సజ్జ, చెరకు, నువ్వులు, పత్తి ముఖ్యమైనవి. కలమశాలి, సిరాముఖ, పతంగ, హోయన మొదలుగా వరిలో పలు రకాలను నాటి గ్రంథాలు పేర్కొంటున్నాయి. అయినా, జొన్నలే ప్రధాన ఆహార దాన్యం. పల్నాడు, రేనాడులలో వరి అన్నం అరుదు. పల్నాడులో 'కుసుమాస్త్రుడైన

జొన్నకూడే' తింటాడట. 'మిరమిర రేనాటి జొన్న మెతుకులు తినుమీ' అని శ్రీనాథుడు శివుని మీద సవాలు చేస్తాడు. జొన్న తర్వాత చెప్పదగిన ఆహార దాన్యం సజ్జ. వరి డెల్టా ప్రాంతంలో ముఖ్యంగా ధనికుల ఆహారదాన్యంగానే పరిమితమయింది. పలుప్రాంతాల్లో ఆరటి, దాక్ష, కొబ్బరి, ఆకుతోటలు పెంచేవారు.

నాటి పరిశ్రమల్లో అగ్రస్థానం వస్త్రపరిశ్రమది. ముఖ్యంగా పంనాడు, వినుకొండ నీమలు ఈ పరిశ్రమకు పెట్టిందిపేరు. ప్రతి ఇంటిలో స్త్రీలు రాట్నం వడికేవారు. వల్నాడులో "రంభయైన ఏకులు వడకున్" అవి శ్రీనాథుని చాటువు. 'కదురు కవ్వం అడిన ఇంట్లో కరువుండద'నే సామెత ప్రసిద్ధం. వస్త్రపరిశ్రమకు అనుబంధంగా రంగులపరిశ్రమ సాగింది. బహుశా ప్రతి గ్రామంలోనూ నీలిమందు తయారుచేసేవారు. సింహాసన ద్వారాతింకిక పలురకాల పట్టుబట్టలను పేర్కొంటున్నది. వీనిని బహుశా దిగుమతి చేసుకొనేవారు

వాఙ్మయంలో పలు పరిశ్రమల ప్రసక్తి కన్పిస్తుంది. పంచాంగంవారు 'పంచలోహం'తో కొలువుచవికెలు, గజమంటలు, జయస్తంభాలు, దీపస్తంభాలు, ఆయుధాలు తయారుచేసేవారు. "వయ్యందిగాచి కమ్మరి చయ్యన బదనిచ్చు నుక్కుచక్రముమాడ్కిన్" అనే పద్యాన్నిబట్టి ఉక్కుతయారీలోనైతం కమ్మర్లు నీడహస్తలయినట్లు తెలుస్తుంది. నిర్మల్ ఉక్కుకత్తులు దేశాంతరాల్లో కూడ ప్రసిద్ధిచెందినాయి. గాజరెక్కల తలుపులు, అద్దాలుకూడ గ్రంథాల్లో కన్పిస్తాయి. గాజ బహుశా దిగుమతి అయ్యేది. శ్రీనాథుడు కాగితాన్ని పేర్కొన్నాడు. కాగితాన్ని ముస్లిములు దేశంలో ప్రవేశపెట్టివుంటారు. కాగితం తయారుచేయడం స్థానికులు నేర్చుకున్నట్లు కన్పించదు.

దేశీయ, విదేశీయవాణిజ్యం వైశ్య, తెలిక, బలిజకులాలు నిర్వహించేవి. దేశీయ వాణిజ్యానికి ముఖ్యంగా రాజధాని నగరాలు, పుణ్యక్షేత్రాలు, కేంద్రాలు. సంతలు, జాతరలు, వసంతోత్సవాల సమయాల్లో క్రయ విక్రయా లెక్కువగా జరిగేవి. విదేశ వాణిజ్యానికి మోటుపల్లి కేంద్రంగా కొనసాగింది. 'సప్తద్వీప సద్యస్తుసంభారం' మోటుపల్లి రేవుద్వారా దిగుమతి అయ్యేది. అందుచేతనే మోటుపల్లికై రెడ్డి - విజయనగర రాజులమధ్య తీవ్రసంఘర్షణ జరిగింది. మోటు పల్లిలో అనవోతారెడ్డి వరకులకు అభయమిస్తూ శాసనం వేయించినాడు. విదేశ వాణిజ్యంద్వారా అవచి తిప్పయ కుటుంబం విశేషధనమార్జించి, తద్వారా రాజకీయ ప్రాబల్యం వహించింది. శ్రీనాథుని హరవిలాసాన్నిబట్టి జాపాన్, సింహళం సుమత్రా, మలయా, ఇండోచైనా, బోటాన్ ఆర్మఖ్ మొదలైన దూరదేశాలనుంచి చీనాంబరాలు, చందనాగరుకర్పూరహిమాంబు మొదలైన పూరములవంటి విలాస వస్తువులు దిగుమతి అవుతుండేవి అని తెలుస్తుంది. నౌకల్లో కప్పలి, జోంగు,

వల్లి, వలికా, మొదలైన రకాలున్నట్లు హరవిలాసము నుండి తెలుస్తుంది. వీనిని దేశంలోని రేవు పట్టణాల్లోనే నిర్మించేవారు. జోంగు బహుళా చైనావారి నౌక.

మతం :

ముస్లిం అధికార దౌర్జన్యాలపై తిరుగుబాటుఫలితంగా యేర్పడ్డ రెడ్డినాయక రాజ్యాలు హిందూమతసంస్కృతుల రక్షణకు పూనుకొనడం సహజం. ముస్లిం దాడులలో నష్టపడిన బ్రాహ్మణ అగ్రహార పునరుద్ధరణలతో నీయుగం ప్రారంభమయింది. అందుచే కాకతీయుల కాలంలో పురోగమిస్తున్న సమన్వయస్మార్త మతవిధానానికి ప్రోత్సాహం లభించింది. ప్రోలయ వేమారెడ్డి శైవుడయినను వైష్ణవాన్ని ఆదరించినాడు. 'అనవరత పురోహిత కృతసోమపాన' అని ఆతని బిరుదు. "అగ్రహారముల విద్యాతపోవృద్ధ విప్రులకిచ్చి, యజ్ఞకర్తలుగ" నిలిపినాడని ఆతణ్ణి ఎర్రావగడ వర్ణించినాడు. అయితే, కేవలం వైదిక క్రతువులెక్కువగా జరిగినాయనదానికి నిదర్శనలు లేవు. స్మార్తవిధానం కూడ అగ్రవరాలకు మాత్రమే పరిమితం. వాస్తవానికి అది యావద్భారత దేశంలో ఇస్లాం మతప్రభావఫలితంగా భక్తిఉద్యమాలు బయలుదేరినయుగం. అంధవిశ్వాసాంసు, మూఢాచారాలను తొలగించి మతాన్ని ప్రజాశనం చేస్తూ నిరాడంబరంగా, నిర్మలహృదయంతో, ఏకాగ్రచి త్రంతో చేసే ధ్యానంద్వారా భగవత్సాన్నిధ్యాన్ని చేరవచ్చునని భక్తిమతాలు బోధించినాయి సాంఘికంగా వర్తవ్యత్వాసాలను నిరసించినాయి. బసవేశ్వరుని వీరశైవంలోనయితం ఇస్లాంబోధనల ప్రభావం కనిపిస్తుంది. ఆంధ్రదేశంలో ఈ లక్షణాలున్న భక్తి ఉద్యమం రాలేదు. కాని, భక్తి కేంద్రమయిన శైవ, కాశ్యేయ, వైష్ణవాలు ఆదరణ పొందినాయి. మునునూరు, రెడ్డి, నాయకరాజుల్లో మొదటివారు శైవమతాభిమానులు. రెడ్డి, పద్మనాయక రాజులు చివర్లో వైష్ణవాన్ని అభిమానించినారు.

శైవంలో తీవ్రవాదశైవానికి అదరణ పాల్పింది. శివుని ఉగ్రమూర్తులైన భైరవ, మైలారులను ఆర్పించేవారు. పద్మనాయకులు అనేక భైరవప్రతిష్ఠలు చేసినారు. 'రణము కుడుపు' ఆచారం భైరవాధానఫలితమని చెప్పవచ్చు. వామాచారసంబంధమైన తాంత్రికపూజావిధానంద్వారా మానవాతీతమలయిన అష్టసిద్ధులు సాధించవచ్చుననే విశ్వాసం బలంగా ఉండేది. సిద్ధులు సాధించిన మత్స్యేంద్రనాథాది నవనాథుల చరిత్రలను ప్రజలు పురాణాలుగా చెప్పుకొనేవారు. కాలుచేతులు, చివరకు తలలు నడుక్కోవడం, నాల్కలు కత్తిరించుకోవడం, కండలుకోసి ఆర్పించడం, ఒళ్ళంతా నారసాలు గుచ్చి దీపాలు వెలిగించడం వంటి క్రూరకృత్యాలు ఎక్కువగా సాగినాయి. నాటి కావ్యాల్లో చంపుడు గుడుల ప్రసక్తి ఎక్కువగా కనిపిస్తుంది. అనవేమారెడ్డి శ్రీశైలంలో వీరశిరోమండపం నిర్మించినాడు. దైవం పేర అత్మార్పణ చేసినవారి గౌరవార్థం వారి ప్రతిమలున్న

శిలలు (పీరకల్) నిల్పేవారు. భృగుపాతం అంటే కొండ శిఖరం నుండి ధూళి మరణించటం ద్వారా మోక్ష నీర్ది లభిస్తుందని కొందరి విశ్వాసం. దీనిని కర్మ హరి (కనుమారి) అనేవారు. శ్రీకైలం లో భృగుపాతం జరిపేవారని పండితారాధ్య చరిత్ర పేర్కొంటున్నది. ఈ ఆచారాలనుబట్టి నాడు ప్రజల్లో జీవితం పట్ల విరక్తి పెరిగినట్లు కనిపిస్తుంది. అందుకు నాటి రాజకీయ అవ్యవస్థ, ఆర్థిక బాధలు కారణాలని చెప్పవచ్చు.

నాడు కైలం ప్రచారం చేసిన గురు వంశాల్లో హైదరాబాదు వంశం ప్రసిద్ధమయింది. త్రిపురాంతకం వీరి ప్రధాన కేంద్రంవలె కనిపిస్తుంది. కొండవీడు, రాజమహేంద్రవరం, కందుకూరు రెడ్డిరాజులు హైదరాబాదుకు శిష్యులు. శ్రీనాథ కవీశ్వరం "హైదరాబాదు సద్గురు వీర మహేశ్వరస్వామి పద సమారాధనం" చేసినానని చెప్పుకున్నాడు.

దుర్గ, కాళి, భద్రకాళి, చండి మొదలైన పేర్లతో శక్తిని ఆరాధించేవారు. ప్రతి గ్రామానికి గ్రామదేవత యేర్పడింది. రెడ్డిరాజులకు 'మూలగూరమ్మ' కులదేవత, వేమభూపాలచరిత్రలో వామనభట్టబాబుడు వింధ్యవాసినీ పూజను కండ్లకు గట్టినట్లు వర్ణిస్తాడు. శక్తిపూజలో మధ్య మాంసాలు విశృంఖలంగా వాడేవారు. గ్రామదేవతల కొలుపులో జంతుబలులు సర్వసాధారణం.

కైలం ప్రాబల్యం వహించినప్పటికీ కొన్ని వర్గాలలో కాకతీయయుగం నుండి వైష్ణవం ప్రచారమయింది. నెల్లూరు, బాపట్ల, మాచర్ల, తిరుపతి, శ్రీకాకుళం, అహోబిలం, సర్పవరం, సింహాచలం, శ్రీకూర్మం వైష్ణవశైలాలై భక్తుల నాకర్షించాయి. రెడ్డిరాజులు శ్రీకైలంతోబాటు అహోబిలం, సింహాచలాలకు దానధర్మాలు చేసినారు. కుమారగిరి, కాటయ వేములు వైష్ణవ మతాభిమానులు. దక్షిణదేశం నుండి తిరుమల, కందాడ, భట్టార వైష్ణవ కుటుంబాలు దేశంలో సంచరిస్తూ వైష్ణవం ప్రచారం చేసినారు. భట్టతుకుటుంబం శ్రీరంగశైలవాసులు. రామానుజుని అనంతరం శ్రీరంగంలో గురుపీఠం అలంకరించిన పరాశరభట్టసంతతివాడును శ్రీరంగవర్ధన నామాంతరుడునైన ఏడో పరాశరభట్ట కోరుకొండ ముమ్మడి నాయకుని గురువు. శ్రీరంగవర్ధనుడు కోరుకొండలోనే మరణించినట్లును, అతని ఆదేశం మీదనే ముమ్మడినాయకుడు కోరుకొండపై సరసింహాలయం నిర్మించినట్లు తెలుస్తున్నది.

పద్మనాయకుల్లో చివరివారు నయితం వైష్ణవం స్వీకరించినారు. "గురువరం పరా ప్రభావ" అనే వైష్ణవ సాంప్రదాయగ్రంథాన్ని బట్టి వేదాంతదేశికుని కొడుకు వరదాచార్య నామాంతరుడైన నైనాచార్యులు సర్వజ్ఞ సింగమనీని అస్థానంలో వైష్ణవమతం స్థాపించినాడు. సింగమనీని కోరికపై వేదాంతదేశికుడు 'సువాపితనీవి', తత్త్వసందేశ, 'రహస్య సందేశ' గ్రంథాలు రచించి పంపినాడు.

అయితే, సర్వజ్ఞ సింగమలిద్దరిలో నైనాచార్యుని శిష్యుడెవరో నిర్ణయించడం సాధ్యం కాదు.

వైష్ణవంలోకూడ క్రమంగా శాఖ లేర్పడినాయి. వైఖానసులు తమది వైదిక సంప్రదాయం అంటారు రామానుజాచార్యులను పెద్దగా గౌరవించరు. అయితే. వైఖానసం అగ్రవర్ణాలకు మాత్రమే పరిమితం. ప్రాచీన వైష్ణవాచార్యులైన ఆళ్వారుల బోధనలు తమిళంలో వున్నాయి. వాని సంకలనం నాల్గయిర ప్రబంధం'గా ప్రఖ్యాతి చెందింది నాథముని, యామునాచార్యులు తమిళ వైష్ణవాన్ని సంస్కృతీకరించే ప్రయత్నం చేశారు. ప్రస్తానత్రయానికి సంస్కృతంలో బావ్యం వ్రాసి ప్రబంధవైష్ణవానికి వైదిక విధానానికి సమన్వయంగా రామానుజాచార్యులు శ్రీవైష్ణవాన్ని రూపొందించినాడు. క్రింది వర్ణాలలో వైష్ణవాన్ని ప్రచారం చేసి వారిలో చైతన్యం కలిగించడానికి రామానుజుడు ప్రయత్నించాడు. కొన్ని దేవాలయాల్లో పంచమప్రవేశానికి అనుమతించాడు. రామానుజుని అనంతరం అనతి కాలానికే శ్రీవైష్ణవం తెంగల, వడగళ శాఖలుగా చీలిపోయింది. తెంగలశాఖ వారు తమిళప్రబంధ సంప్రదాయాన్ని అనుసరించే ఉదారవాదులు. వడగళశాఖకు వేదాంతదేశికుడు నాయకుడు. వీరిది సంస్కృత సంప్రదాయం; వైష్ణవంలో కేవలం వైదిక పద్ధతిని వునరుద్ధరించడం వీరి ఆశయం. వైష్ణవాన్ని సంస్కృతీకరించడానికి రామానుజుడు ప్రారంభించిన ఉద్యమానికి వడగళశాఖ పరాకాష్ఠ అనవచ్చునేమో! ఆంధ్రదేశంలో వడగళ సంప్రదాయం ప్రచారం కావడం గమనించదగివుంది. అందుకు కారణం మార్దవాచార్య విద్యారణ్యుల నాయకత్వంలో విజయనగర పోషణలో జరుగుతున్న వైదిక సంప్రదాయ వునరుద్ధరణోద్యమ ప్రభావం అయి ఉంటుంది వడగళశాఖవారు అహోబిలంలో తమ మతం నెలకొల్పి, తమ సిద్ధాంతాల ప్రచారానికి వూసుకున్నారు.

తై వ వైష్ణవాలమధ్య, బిన్నసాంప్రదాయాల మధ్య వివాదాలు జరుగు తుండేవి. పద్మనాయకుల ఆస్థానంలో శాకల్య మల్లుభట్టుకు పరాశరభట్టుకు వివాదం జరిగింది. విద్యారణ్యునకు ద్వైతపీఠాధిపతియైన ఆక్షోభ్యశీర్ధులకు వివాదం జరిగిందని వైష్ణవ సంప్రదాయ గ్రంథాలు చాటుతున్నాయి. నాచన సోముడు “పరిహాసాస్పదవాదమోదమదిరాపానంబునన్ మత్తులై హరిమేలంచు హుండు మేలనుచు” అంటారని విచారిస్తాడు. ఈ దేవతలకు తోడు అనేక చిల్లరదేవుళ్ళను ఆరాధించేవారు. ఇంటింటికీ ఈదూరా దేవతలు వెలసినారు. “చిన్న చిన్న రాళ్ళు చిల్లర దేవుళ్ళు” అంటాడు శ్రీనాథుడు. సామాజిక మత కార్యక్రమాలకు ఆలయం కేంద్రం. ఆలయ నిర్మాణం విరివిగా జరిగింది. కాని, ఈ యుగ ఆలయాలు పరిమాణంలో చిన్నవి, శిల్పంలో నిరాదంబరమయినవి. అలయాల్లో అనేక ఉత్సవాలు జరిగేవి. కొలువులు, జాతర్లు, తిరునాళ్ళు. నిర్వ

హించేవారు. వీనిలో సమాజంలోని అన్ని వర్గాలవారు పాల్గొనేవారు. పెద్ద పెద్ద అలయాల్లో మఠాలుండేవి శ్రీకైలం లో గంటామఠం, విఘ్నేశమఠం, కలుమఠం, భిక్షవృత్తి మఠం మొదలైనవి ఉండేవి. ఆయా మఠ విద్యాలకు మఠాలు కేంద్రాలుగా ఉండేవి. భిక్షవృత్తిమఠం గౌరన, శ్రీనాథకవులను ఆదరించింది.

సమాజము

భక్తి ప్రధానమైన హిందూమఠం రూపొంది సమాజానికి ఐక్యం చేకూర్చడానికి ప్రయత్నించింది. కాని, వర్ణవిభేదాలు ఆ ఐక్యానికి అటంకమయినాయి. నానాటికి వర్ణాల సంఖ్యకూడ పెరిగింది. బ్రాహ్మణుల గౌరవ ప్రతిపత్తులు కొనసాగినాయి. అయితే, వైదికకర్మలే ప్రధానవృత్తిగావున్న బ్రాహ్మణవర్ణం ఎప్పుడో అంతర్ధానమయింది. బ్రాహ్మణుల్లో కొందరు రాజోద్యోగాల్లో నియుక్తులైనారు. వైదిక నియోగి విభేదాలు ఈ కాలంలో బలపడివుంటాయి. వైదికుల్లో కొందరు పదక్రమజటఘన వర్ణతులపై వేదాల నభ్యసించి అధ్యాపన జరిపేవారు. మరి కొందరు తర్క, వ్యాకరణ, జ్యోతిష, గణిత, వైద్యాదిశాస్త్రాలలో కృషి చేసేవారు. ఈ విద్యలన్నింటికీ అగ్రహారాలు కేంద్రాలు. బ్రాహ్మణుల్లో కొందరు వ్యవసాయవృత్తి నవలంబించినారు. ఉదరపోషణకై ధనార్జనకై నీచవృత్తుల నవలంబించిన బ్రాహ్మణులకూడ లేకపోలేదు. షట్త్రియులు గత యుగంలోనే నామమాత్రులయినారు. శూద్రులలో రెడ్డి, వెలమ, కమ్మకులా లేర్పడి, రాజకీయాధికారం వారి హస్తగతమయింది. వీరిలో చెలరేగిన వైషమ్యాలు, కలహాలు ఆంధ్రజాతి పరాక్షీనతకు దారి తీసినాయి. సామాన్య శూద్ర కుటుంబాలు వ్యవసాయం మొదలైన వృత్తుల నవలంబించినారు. వైశ్యులకు వ్యాపార వాణిజ్యాలు ముఖ్యవృత్తులు. విదేశ వాణిజ్యం ద్వారా కోటికి పడగెత్తిన వైశ్యులు పెనుగొండ, కొండవీడు, పెనుకొండలలో ఉండేవారు. వారిలో కొండవీటికి చెందిన అవచి కుటుంబం ఎన్నడగింది. ధనిక వైశ్య కుటుంబాలు సాహిత్యాన్ని, నాట్య సంగీతాలను పోషించేవారు.

రాజస్థానాలు, అగ్రహారాలు విద్యాకేంద్రాలుగావున్నా వల్లెల్లో అజ్ఞానం తాండవించింది. విద్య బ్రాహ్మణ, ప్రభువర్గాలకు మాత్రం పరిమితమని చెప్పవచ్చు. కాని, వైష్ణవ ప్రచారంవల్ల కింది వర్గాలలో విద్యాలవట్ల ఆసక్తి కలుగసాగింది. శకునాల్లో నమ్మకం ఎక్కువ. 'పంచాంగా'న్ని సంప్రదించనిదే ఏ పసీ చేసేవారుకాదు. జూదం సర్వసాధారణ వినోదం అయింది. ప్రజల్లో ధనార్జనాసక్తి ఎక్కువగా కన్పిస్తుంది. స్వర్గవేది సాధించడానికి ఎంతో తాపత్రయపడేవారు. బహుశా ఇది ప్రజలు నాడనుభవించిన దారిద్ర్యానికి తార్కాణంగా చెప్పవచ్చు. వ్రతాలపై వడ్డీకిచ్చే ఆచారం ప్రబలింది. బ్రాహ్మణులకూడ వడ్డీ వ్యాపారం చేసేవారు. మానవడ్డీ, చక్రవడ్డీ వనూలుచేసేవారు.

వడ్డి వ్యాపారారులు చేసే మోసాలు నాటి కావ్యాలనుండి తెలుస్తుంది. 'సమయ నిరాకరణం' ఎక్కువయింది. వర్తకంలో మాయోపాయాలద్వారా వైశ్యులు ప్రజాభిమానం కోల్పోయినారనడానికి "కోమటికొక్కటిచ్చి పదిగొన్నను దోసము లేదు" అనే చాటువు నిదర్శనం. ఒక వైశ్యునితో విసిగిన ప్రభువు "ఓరి కోమటి ముక్కున సీరెత్తుడు" అని ఆరోపించినాడు. ప్రభువులు మొదలు పేదలవరకు శృంగార ప్రీతి ఎక్కువయింది. శిష్టాచార సంవన్ములయిన బ్రాహ్మణుల్లోకూడ వేశ్యాలంపటత్వం మితిమీరినట్లు 'శివరాత్రి మాహాత్యం' వంటి గ్రంథాలు సాక్ష్యం. జాతరల్లో, తిరునాళ్ళల్లో యువతీయువకులు విశృంఖలంగా విహరించేవారు. సమాజంమీద మత ప్రభావం ఎంత ప్రబలంగా ఉన్నా ప్రజల్లో నైతిక విలువల పట్ల శ్రద్ధాసక్తులు మృగ్యమయినాయి.

విద్యలు - పారస్వతం

విద్యలను సారస్వతాన్ని ఆదరించడంలో రెడ్డినాయకరాజులు కాకతీయుల వారసుల మనిషిందుకొన్నారు. నాటి ప్రభువుల్లో చాలామంది మహా పండితులు, కవులు. ముఖ్యంగా రెడ్డిరాజులు, వద్దనాయకులు పాండిత్యంలో, సాహిత్య పోషణలో పోటీ పడినారా అనిపిస్తుంది. వేదాంగాలు, పురాణేతిహాసాలు, కావ్య నాటకాలంకార శాస్త్రాలు, రాజనీతిధర్మశాస్త్రాలు, అశ్వశాస్త్రం, సామజశిక్ష, శత్రుదారణాది విద్యలు, భరత, సంగీత కామశాస్త్రాలు ప్రభువులు అభ్యసిస్తూ ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. సింగభూపాలుడు, పెదకోమటి వేమడు సర్వజ్ఞబిరుదం ధరించినారు. ఈ విద్యలకు కేంద్రాలయిన అగ్రహారాలను, దేవాలయ మఠాలను రాజులు పోషించినారు. వింస శాసనాన్ని బట్టి విప్రులు జ్యోతిషం, షడ్దర్శనాలు, శబ్దమీమాంస శాస్త్రాలు, సంగీత సాహిత్యాలు, ధర్మశాస్త్రం, ఆయుర్వేదం మొదలైన విద్యల్లో పరిశ్రమచేస్తున్నట్లు తెలుస్తుంది.

సంస్కృతాంధ్రాల్లోనేగాక అనేక భాషల్లో పాండిత్యం సంపాదించడానికి ప్రయత్నించేవారు. రెడ్డిరాజుల ఆస్థానంలో విద్యాధికారియైన శ్రీనాథుడు బహు దేశబుదులతో బాషించినాడట. బహుశా సంస్కృతమే రాజభాష అయి వుంటుంది. కానీ, నాటి కవులలో అష్టభాషల్లో కవిత్యం చెప్పడం గొప్పగా భావించేవారు. రాజాస్థాన ఉద్యోగాలు లక్ష్యంగా ఉన్నా వారు అరబీ పారశీక భాషాదులు నయితం అభ్యసించేవారు. పెక్కు లిపులు నేర్చుకొని, అందంగా వ్రాయడంలో శిక్షణ పొందేవారు. దేశంలో అరబీ, పారశీక, భాషాపాఠశాల లేర్పడి వుంటాయి. ఈ భాషలు నేర్చుకోవడంపై సాంఘిక నిబంధనలు లేవు; ఎవరైనా అభ్యసించవచ్చు.

వివిధ విద్యలతోబాటు లలితకళల్లో నయితం విశేష పరిశ్రమ జరిగింది. సంగీత నాటకశాస్త్రాలపై పెక్కు గ్రంథాలు వెలువడినాయి. సింగభూపాలుడు,

అసవేముడు, కుమారగిరి, పెదకోమటి వేముడు వసంతోత్సవాలు జరిపి, దూర ప్రాంతాలనుండి సయితం నటులను, గాయకులను ఆహ్వానించేవారు. విద్యా పరీక్షలు జరిపి, అర్హతనుబట్టి ఆదరించేవారు. కుమారగిరిని కాటయ వేముడు “నిత్యంనందతిన ర్తనైరభినయైః కాంతైర్వసంతోత్సవైః సంతానాభ్యుదయైః కుమారగిరిభూపాలో నృపాలోత్తమః” అన్న వర్ణనలో అసత్యం లేదు. భరత శాస్త్రంలో ప్రావీణ్యం వహించిన లకుమాదేవి కుమారగిరి మన్ననకు పాత్రురాలయింది. నాట్యంలో కొత్తపద్ధతు లనేకం బయలుదేరినాయి. మార్గరీతియైన భరతనాట్యమేగాక గొండ్రి, జిక్కిణి, పేరణి, బిందు అనే దేశరీతులు పాఠశాల మతల్లి అనే విదేశరీతులు ప్రచారంలో వుండేవి. వాయిద్యాల్లో బేరీ, జయమంట, వల్లకి, చక్కి, కాహళము, వంశము, ధక్క, హాడుక్క, యుర్వరి, యుల్లరి మొదలైనవానిని నాటి వాజ్మయం పేర్కొంటున్నది. వీణల్లో పలురకాలున్నట్లు తెలుస్తుంది. నాటక కళకూడ చాల అభివృద్ధి చెందింది. వసంతోత్సవాలలో రథోత్సవాలలో ముఖ్యంగా నాటకాలాడేవారు. నాటకాలాడడానికి ప్రత్యేకశాలలుండేవి. ‘ప్రమథ పురాతన పటుచరిత్రలు’, ‘ఆతనుగీతలు’ నాటక వస్తువులు. నటులు సంఘాలుగా నేర్పడి దేశసంచారం చేస్తుండేవారు.

సంస్కృతం :

రెడ్డి పద్మనాయక ఆస్థానాల్లో సంస్కృత బాషకు విశేష ఆదరణ లభించింది. సంస్కృతకవులు ఆస్థానకవులుగా విద్యాధికార పదవుల్లో ఉండే వారు. పెక్కు సంస్కృత కావ్యాలను వీరు రచించినారు. ప్రోలయ వేమారెడ్డి ఆస్థానంలో మహాదేవుడనే సంస్కృత విద్వాంసుడు బహుశా విద్యాధికారి. అనవోత, అనవేమారెడ్డి కాలంలో బాలసరస్వతి, త్రిలోచనాచార్యులనే సంస్కృత పండితులుండి వారి దాన శాసనాలు రచించినారు. కుమారగిరి భరతశాస్త్ర ప్రవీణుడై, వసంతరాజీయం అనేపేర నాట్యశాస్త్రం రచించినాడు. అతని బావ మరది సేనాని అయిన కాటయ వేమారెడ్డి కాళిదాసు నాటకరచయినికి “కుమార గిరి రాజీయ”మనే వ్యాఖ్యానం వ్రాశాడు. పెదకోమటివేముని కొలుపు సంస్కృత సరస్వతికి రంగస్థలమయింది. కోమటివేముడు మహాకవుల్లో ఎన్నదగినవాడు. సంగీత చింతామణి, సాహిత్య చింతామణి, సప్తశతీసారదీపక అమరుక కావ్యంపై శృంగారదీపిక అనే వ్యాఖ్య అతని కృతులు. అతని ఆస్థానకవి పామనభట్ట బాణుడు. బాణునకు సాహిత్య చూడామణి, సాహిత్య సామాజ్య దురందర, కవిసార్వభౌమ బిరుదులుండేవి. ఈతడు పద్య, గద్య, నాటకరచనలో ప్రవీణుడు. కనకలేఖా కళ్యాణం, ఉషా పరిణయం, పార్వతి పరిణయం అనే నాటకాలు; నలాభ్యుదయం, రఘునాథాభ్యుదయం, హంస సందేశం అనే పద్యకావ్యాలు; వేమభూపాల చరిత్ర (వీర నారాయణ చరితం) అనే గద్యకావ్యం; శబ్దరత్నాకరం,

శబ్దచంద్రిక అనే నిఘంటువులు ఇతని రచనలు. కందుకూరునేలిన శివలింగరెడ్డి హరదత్తుని 'గిరీశశృతి సూక్తిమాల'పై తత్వప్రకాశిక అనే వ్యాఖ్యానం రచించినాడు. రాజమహేంద్రవరం వలిన వీరభద్రారెడ్డి సాహిత్య సంగీత లక్ష్యలక్షణభంగీ సర్వజ్ఞుడు అని పేరొందినాడు.

వెలమల ఆస్థానాల్లో నయితం సంస్కృత సారస్వత సృష్టి విశేషంగా జరిగింది. అనవోలానేని ఆస్థానంలో వశువతి పండితుని పుత్రుడైన నాగనాథ కవి వుండేవాడు. ఈతడు సంస్కృతంలో 'మదనవిలాసభాణం' రచించినట్లు తెలుస్తుంది. పాండిత్యంలో భాషాపోషణలో సాహిత్యసృష్టిలో పెదకోమటి వేమునకుద్దియైన రెండో సింగభూపాలుడు "రసార్థవ సుధాకరం" అనే లక్షణ గ్రంథం, 'రత్నపాంచాలిక' అనే నాటకం రచించడమేగాక సారంగధరుని "సంగీత రత్నాకరం"పై "సంగీత సుధాకరం" అనే వ్యాఖ్యానం సమకూర్చినాడు. "రత్నపాంచాలిక" (కువలయావళీ)ను రాచకొండలోని ప్రసన్న గోపాల దేవుని వసంత యాత్రా మహోత్సవ సందర్భంలో ఆదేవారట: సింగభూపాలునకు లక్ష్య లక్షణవేది అని సర్వజ్ఞ అని బిరుదులున్నాయి. ఈతని ఆస్థానంలో విశ్వేశ్వరుడు, బొమ్మకంటి అప్పయ్యార్యుడు పోషణనందినారు. విశ్వేశ్వరుడు "చమత్కారచంద్రిక" అనే అలంకారశాస్త్ర గ్రంథ రచయిత. సింగభూపాలు నీతడు "సాహిత్యశిల్పవతి" అని వర్ణించినాడు. అప్పయ్యార్యుడు "అమర కోశా"నికి వ్యాఖ్యానం రచించినాడు. సింగభూపాలుని కుమారుడైన రావుమాదానేడు కూడ గొప్ప విద్వాంసుడు. 'శ్రీమద్రామాయణము'పై నీతడు 'రామపీయ' మను వ్యాఖ్యను కూర్చినట్లు ఆతని భార్య నాగారం శాసనంవల్ల తెలుస్తున్నది. రేచర్ల సింగమనీని ఆస్థానంలో శాకల్య మల్లుభట్టు అనే విద్వాంసుడున్నట్లు అతణ్ణి నై నాదార్యు లోడించినట్లు వైష్ణవ సంప్రదాయం. శాకల్యమల్లుభట్టు మహాకవి. ఈతడు 'నిరోష్ఠ్యరామాయణం', 'ఉదార రామవం' అనే కావ్యాలు, 'అవ్యయ సంగ్రహ నిఘంటువు' రచించినాడు. ఈ నిఘంటువు చివర తాను "చతుర్వాషా కవితాపితామహంకు"డనని చెప్పుకొన్నాడు.

తెలుగు :

ఆంధ్రభాషాచరిత్రలో రెడ్డినాయకయుగం చాలముఖ్యమైనమట్టం. ఆంధ్రా దీభులైన కాకతీయులనాడుకూడ రాజాదరణపొందలేని తెలుగు ఆస్థానభాషా గౌరవానికై సంస్కృతంతో పోటీ పడసాగింది. కాకతీయ యుగంలో కలిగిన జాతీయాభిమానం స్వభాషాభిమానంగా పరిణమించడంలో విచిత్రం లేదు. ఆ అభి మానమే వల్లభామాత్యునిచే "దేశభాషలందు తెలుగు లెస్స" అని పలికింది. శ్రీనాథుడు కోమటి వేముని ఆస్థాన విద్యాధికారికావడంతో తెలుగుభాష చంద్రలో నూతన అధ్యాయం ప్రారంభమయింది. తెలుగుకవికి బహుదేశ భాషాకోవిదులను

పరీక్షించే గౌరవం లభించింది. విజయనగర ఆస్థానంలో గౌరవం దిండిమట్టు కందుధక్కను శ్రీనాథుడు పగుల గొట్టడం రాజాస్థానాల్లో సంస్కృత భాషకున్న అధికార గౌరవాన్ని విచ్చిన్నం చేయడమే. శ్రీనాథుని విజయం ఆంధ్రవాణి విజయం గుణాధ్యుని ఓటమితో ప్రాకృతం తిరోగమింది సంస్కృతం రాజభాష అయినట్లే దిండిముని ఓటమితో సంస్కృతం వెనుకంజివేసి దేశభాషల ప్రభావం బలపడింది. కర్ణాటక, ద్రావిడరాజ్యాల్లో ఆంధ్రభాషా సంస్కృతుల విస్తరణ కీసంఘటన తోడ్పడిందని చెప్పవచ్చు.

ఆంధ్రభాషలో దీన్ని సందియుగంగా పేర్కొంటారు. ఇది నన్నయ సాంస్కృతిక శైలికి, సోమనాథ తెక్కనల దేశశైలికి సంగమం: మరొకవైపున పురాణ (ఆఖ్యాస) ప్రబంధ (వర్ణనాత్మక) విధానాలకు కూడలి. ఈ సామరస్యాల ఫలితంగా ఆలంకారికమైన శైలి తయారయింది. ఈ కొత్త శైలికి బీజాలు నాటినవాడు 'ప్రబంధవరమేశ్వరు'డయిన ఎర్రాప్రగడ; దోహదంచేసి మహా వృక్షంగా రూపొందించినవాడు శ్రీనాథుడు. తన శైలిని శ్రీనాథుడు "ప్రౌఢి బంకింప సంస్కృతభాష.... పలుకు నుడికారమున నాంధ్రభాష" అని చెబుతూ వాస్తవానికి తనది 'కర్ణాటభాష' అంటాడు. ఈ మాట వాడిన సందర్భాన్నిబట్టి ఆలోచిస్తే 'కర్ణాటభాష'కు "సంస్కృతాంధ్రాల మిశ్రమమై చెపులకింపైనశైలి" అని అర్థం చెప్పడం సమంజసం. పోతనగూడ సంస్కృతాంధ్రాలసమన్వయానికే కృషిచేసి నాడనడానికి ఈ కింది పద్యమే సాక్ష్యం: "కొందరకు తెలుగు గుణమగు కొందరకున్ సంస్కృతంబుగుణమగు రెండున్ గొంపరకు గుణములగు నేనందర మెప్పించు గృతుల నయ్యెయెడలన్ " నిశ్శంక కొమ్మన గూడ తనది తెలుగు సంస్కృతాల మిశ్రమశైలియేనని చెప్పుకుంటాడు.

నాటి కవులు కొంతవరకు సామాజిక అవసరాల గుర్తింపు వుండి రచనలు సాగించినారు. మరొకవైపు రాజాస్థానాల్లో వినోదం కలిగించడానికి పాండిత్య ప్రకర్షకు అనువుగా చిత్రకవిత్యం రూపొందించినారు. ఓరుగల్లు పతనంతో ఆంధ్రదేశం తాత్కాలికంగా యవనాక్రాంతమై, హిందూమత సంస్కృతులకు ప్రమాదం వాటిల్లింది. ముస్లిం దండయాత్రలతో, కుల కక్షలతో, ఆర్థిక దుస్థితితో ప్రజలలో నైతిక పతనం సృష్టంగా కనిపిస్తుంది. అట్టి పరిస్థితులలో హిందూ మతాసక్తితోబాటు నైతికవర్తనపట్ల ప్రజలకు శ్రద్ధ కలిగించవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. హిందూమతవై శిష్టాన్ని ఉద్బోధించడానికి ఉద్దేశించిన భారతాంధ్రీ కరణను పూర్తిచేయడంలోని ఆశయం అదే సనవచ్చు. హిందూ శైలీల మాహాత్మ్యాన్ని వర్ణించే కాశీబంధం (శ్రీనాథుడు), కాంచీ మాహాత్మ్యం (దగ్గపల్లి దుగ్గన) వంటి గ్రంథాలు; దేహం అశాశ్వతం, కీర్తి అజరామరం కాబట్టి సత్య నిష్ఠతో ధర్మపరాయణత్వంతో జీవించాలని బోధించే బోజరాజీయం,

ఏకమార్కు చరిత్రవంటి కావ్యాలు ఎక్కువగా వెలువడినాయి. కాని కాకతీయ రాజ్యవతనానికి కన్నీరు కార్చినవారుగాని ముస్లిం దురాగతాలను వర్ణించినవారు గాని నాటికపుల్లో లేకపోవడం ఆశ్చర్యం కలిగించే అంశం.

చిత్ర కవిత్య ప్రాబల్యం రెడ్డి నాయకయుగ సారస్వతాలలో ఒక విశేషం, “అష్ట బాషల మధురానువిస్తర చిత్ర కవితలు చెప్పవారు” “ఘటికాశత గ్రంథ” కర్తలు బయలుదేరినారు. కాకల్య మల్లుభట్టు సంస్కృతంలో నిరోష్ఠ్య రామాయణం రచించినాడుకదా! అవధానాలు, సమస్యాపూరణము, గర్భకవిత్వం, గోప్యకవిత్వం, అక్షరచ్యుతకం, మాత్రాచ్యుతకం, ఏకసంధా, ద్విసంధాధారణలు ఎక్కువయినాయి. ఈ సారస్వత ‘గారడీలు’ రాజ్యసభల్లో వినోదానికి ఉద్దేశించినవై వుంటాయి.

శంభుదాస, ప్రబంధపరమేశ్వర బిరుదాంబితుడైన చదలవాడ ఎర్రా ప్రగడతో నీయుగ సారస్వతచరిత్ర ప్రారంభిస్తున్నది. కవిత్రయంలో నీతడు చివరివాడు. రెడ్డిరాజ్య స్థాపకులైన మల్లారెడ్డి, ప్రౌలయ వేమారెడ్డి ఈతణ్ణి పోషించినారు. ఎర్రన ప్రథమ కావ్యమైన రామాయణం లభించలేదు. అనంతరం నన్నయ తిక్కనల కైలిని పుడికిపుచ్చుకొన్నట్లు అరణ్య వర్యశేషాన్ని వూర్తి చేసినాడు. ఉత్తర హరివంశ కావ్యాన్ని ఎర్రన ప్రౌలయ వేమునికి అంకిత మిచ్చినాడు. ఇందులోనే ఎర్రన కైలి పరిపుష్టి నందిందని విమర్శకుల అభిప్రాయం. ఈతని చివరి కావ్యం సృనీంహపురాణం. ఇందీతడు సాంస్కృతికదేశి కైలి విధానాలను సమన్వయం చేసి పురాణ రచనలో వర్ణనా ప్రాబల్యం నెలకొల్పి ప్రబంధ కైలికి బీజం నాటినాడు.

ఎర్రనకు సమకాలికుడే అయిన శ్రీగిరికవి నవనాథ చరిత్రను పద్య కావ్యంగా రచించినాడు. ఇందుక తరువాతనున్న విన్నకోట పెదనామాత్యుడు తన ‘కావ్యాలంకార చూడామణి’ని పంచదారల నేలుతున్న చాకుకృత విశ్లేష్యులనుకు అంకితం చేసినాడు. ఇదే కాలంలో రాజమహేంద్రవరంలో అల్లాడరెడ్డి కొడుకైన దొడ్డారెడ్డి అదరంతో ఆతనికి అంకితంగా ‘శివలీలా విలాసం’ రచించినాడు. ఈ కావ్యాన్నీతడు “ప్రబంధ విధానశ్రీ వరంగ” చెప్పినాడు. తిక్కన సోమయాజి కుమారుడైన కొమ్మనకు దొహిత్రుడైన మడికిసింగన కూడ రాజమహేంద్రవరానికి చెందినవాడే. సింగన తండ్రియైన అయ్యలామాత్యుడు రాజమహేంద్రవరం పాలించిన తొయ్యేటి అనవోతానాయని మంత్రి అనవోతానాయని మరణానంతరం (క్రీ శ 1353) ఈ కుటుంబం వారు రామగిరికి వలస వెళ్ళినారు. రామగిరి సమీపాటికి రాజధాని (కరీంనగర్) సింగన తన పద్యపురాణ, దశమస్కంధాలను రామగిరి రాజైన ముప్పిడి నాయకుని మంత్రి కందయామాత్యునకు అంకితం ఇచ్చినాడు. ‘వాళిష్ణ రామాయణా’న్ని తెనిగించి అహోబిల నారసింహ

నకు అకింతం చేసినాడు. 'నకలనీతి సమ్మతా'న్ని కేశవేశ్వరునకు సమర్పించినాడు.

కుమారగిరికి సమకాలికుడైన వినుకొండ వల్లభామాత్యుడు కడప జిల్లాలోని మోపూరి గ్రామాధికారి. ఇతని తండ్రి విజయ నగరాధీశుల వజ్రాన వినుకొండను పాలించినాడు. వల్లభమంత్రి 'క్రీడాభిరామం' తెలుగు సాహిత్యంలో మొదటి పీఠి నాటకమని చెప్పవచ్చు. 'క్రీడాభిరామం' రావిపాటి త్రిపురాంతకుని సంస్కృత 'ప్రేమాభిరామా'నికి అనువాదం. 'క్రీడాభిరామ' కర్త శ్రీనాథుడనే అభిప్రాయం కూడా ఉంది. శ్రీనాథుని కాలంవారైన అనంతామాత్యుడు (క్రీ.శ. 1435 ప్రాంతం) నేటి కృష్ణాజిల్లా ప్రాంతానికి చెందినవాడు. భోజరాజీయం, "ధర్మరీతుల్ నీతులు చిత్రకథ"లుగా చెప్పినాడు.

శ్రీనాథకట్టకవి సార్వభౌముడి యుగ కవులందరిలోనూ ప్రసిద్ధుడు. అయితే అతడు కన్నడ జాతీయుడనే అభిప్రాయం బలంగా ఉంది. శ్రీనాథుని తాత కమల నాభామాత్యుడు, ఇటువంటి పేర్లు నాటి ఆంధ్రకవుల్లో అరుదు. 'కట్టు'తో అంతమయ్యే తెలుగు పేర్లు గూడ నాడు అరుదే. తన ఇంటిపేరు కూడ శ్రీనాథుడు ఎచ్చటా చెప్పకోలేదు. కమలనాథుడు పద్మపురాణం రచించినాడట కానీ ఏ భాషలోనో తెలియదు. అతడు వినమత్కాకతి సార్వభౌముడు. కాకతీయుల ఆదరణతోనే 'వారిధి తటీకాల్పట్టజాదీశు' డయినాడు. కాకతీయ యుగంలో తీరంవెంట (నుంకాలు వనూలు చేసే) కరపట్టణాలు ఉండేవి. బహుశా ఒంగోలు ప్రాంతంలో ఒక కరపట్టణానికి ప్రభువులయినప్పటి నుండి వీరు పాకనాటి వారయి వుంటారు. శ్రీనాథుడు 'నా కవిత్వంబు నీజము కర్ణాటక భాష' అనడం 'తల్లి కన్నడ రాజ్యలక్ష్మి' అని సంబోధించడం, 'కర్ణాటకటక పద్మవనపాళి'నని చెప్పకోవడం, దేవరాయల్ని 'కర్ణాట క్షితిపాల' అని వర్ణించడం అతనిలో అంతర్గతంగా ఉన్న కన్నడాభిమానాన్ని సూచించవచ్చు. తత్సమ భూయిష్టమైన అతని రచన కూడ 'ఈతడు నిజంగా తెలుగువాడా?' అనే అనుమానాన్ని బలపరుస్తుంది. అయితే అతడు ప్రదర్శించిన ఆంధ్ర దేశాభిమానం ఆంధ్ర ప్రజలపట్ల సానుభూతి ఆంధ్ర భాషకు అతనిసేవ గణనీయాలు. వాస్తవానికి ఆంధ్ర సారస్వత చరిత్రలో కవిబ్రహ్మ తరువాత చెప్పకోదగినవాడు కవిసార్వభౌముడే. తిక్కనవలెనే శ్రీనాథుడు సాహితీ గురువీరమే గాక అధికార పీఠం అధిష్టించి, నాటి రాయకీయ సాంఘిక పరిణామాల్లో శ్రద్ధ వహించినాడు. తెనుగుభాషకు వ్యక్తిత్వం నిలిపి గౌరవస్థానం సంపాదించిన శ్రీనాథుడే యథార్థ ఆంధ్రభాషా యుగకర్త భాషలో, రీతిలో కొత్త సంప్రదాయాలు నెంకొల్పి పురాణాంసుండి కవుల దృష్టిని కావ్యాలవైపు మరలించి అందుకు అనుకూలము,

కవిత్వయ మార్గానికి భిన్నము, అక్షర రమ్యత, అర్థగౌరవాలకు సమన్వయము నైన అనుకరణ మార్గం చూపిన కవితా శిల్పిచార్యుడు శ్రీనాథుడు.

పదిహేనో శతాబ్ది ప్రతినిధిగా శ్రీనాథుడు చరిత్ర ప్రసిద్ధి చెందినాడు. ఓరుగల్లు పతనానంతరం ఓరాంధ్రానికి కొండవీడు రాజధాని కావడంతో శ్రీనాథుని కుటుంబం కొండవీడు చేరింది. అక్కడే అవచి తిప్పయ శ్రీనాథుని బాల్య సఖు డయినాడు. 'ఆరాధ్య చరిత్ర'ను కృతయిచ్చి మామిడి ప్రెగడయ్య అభిమా నమూ తద్వారా అతని తమ్ముడు మామిడి సింగన ఆదరణ పొంది, పెదకోమటి వేముని విద్యాధికారి అయినాడు. సింగన శృంగారనైషధ కృతిపతి అయినాడు.

శ్రీనాథుని కవితా పరిశ్రమ కొండవీడుకే పరిమితంగాక యావద్దాంధ్రానికి విస్తరించింది. శ్రీనాథుడు విజయనగరానికేగి గౌడ దిండిమట్టు నోడించి దేవరా యలచేత కనకాభిషేకం, కవిసార్వభౌమ బిరుదం పొందినాడు. అనంతరం రెడ్డి, వెలమ రాజ్యాలమధ్య బహుళా దౌత్యం జరిపే ఆశయంతో రాజుకొండకేగి సర్వజ్ఞ సింగభూపాలుని మర్యాద లందుకున్నాడు. ఇంతలో కొండవీటి రాజ్యం పతనమయింది. నిరాశ్రయుడై శ్రీనాథుడు దేశాలనం వేస్తూ పరిచాడు, రేనాడు ప్రజల దుర్భర పరిస్థితులకు కంటతడి పెట్టినాడు. ఈ సందర్భంలోనే బహుళా కాంచీపురిని దర్శించి అవచి తిప్పయకు 'హరవిలాసం' అంకితం చేసి పుంటాడు. అనంతరం బంధునైన బెండపూడి అన్నామాత్యుని ఆశ్రయించి రాజమహేంద్ర వర్మ ఆస్థానంలో ప్రవేశించినాడు. భీమఖండ, కాళిఖండాల రచన జరిగింది. శ్రీనాథుని కష్టాలు గట్టెక్కలేదు కవిలేశ్వర గజపతి దురాక్రమణతో క్రీ.శ. 1448 నాటికి రెడ్డిరాజ్యం అస్తమించింది. ఓరాంధ్రం గజపతి పశమయింది. తిరిగి నిరాశ్రయుడై పుణ్యక్షేత్రాలు దర్శిస్తూ శ్రీశైలంలో భిక్షావృత్తి మతాధి పతి శాంతలింగయ్య కోరికపై 'శివరాత్రి మాహాత్యం' రచించినాడు. చివరకు "వీరబ్రద్రారెడ్డి విద్యాంసుడు"గా గజపతి రాజులు పెట్టిన అష్టకష్టాలకు గురియై మరణించినాడు.

రెడ్డిరాజుల ఆస్థానంలో మహారాజాంధ్రీకరణ కాగా పద్మ నాయకులు అంటే దేవరకొండ నేలిన పెద వేదగిరి ఆస్థానంలో రామాయణ ఆంధ్రీకరణని కాకల్య అయ్యలార్యుడు పూర్తి చేసినాడు సంస్కృత నిరోష్ఠ్య రామాయణ కర్తయైన కాకల్యమల్లుభట్టు పోతుడు అయ్యలార్యుడు. వెలమల ఆస్థానంతో సంబంధం ఉన్న తెలుగు కవులలో ప్రసిద్ధులు గౌరన, పోతనలు. దేవరకొండ నేలిన మాదానేనికి మంత్రియైన పోతరాజు తమ్ముని కుమారుడు గౌరన. ఇతనికి 'సరస సాహిత్య లక్షణ చక్రవర్తి' బిరుదం ఉంది. హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానం,

నవనాథ చరిత్ర, లక్షణ దీపిక ఇతని రచనలు. మొదటి రెండూ ద్వీపదలో ఉన్నాయి. నవనాథ చరిత్ర శ్రీకైలంలోని శాంత భిక్షావృత్తి యశీశ్వరుల ప్రోత్సాహంపై రచించింది.

ఈ యుగ ద్వీపద కావ్యాలలో రంగనాథ రామాయణం ప్రసిద్ధమయింది. గోన బుద్ధరాజు 'తన తండ్రి విఠల ధరణీభుపేర' ఈ గ్రంథాన్ని రచించినట్లు చెప్పినాడు. విఠలభూపతి గోన గన్నయకు సామంతుడుగా రాయచూరు దుర్గం నిర్మించినట్లు ఆచటి శాసనం సాక్ష్యంగా వుంది. అయితే, ఈ కావ్యానికి రంగనాథ రామాయణం అనే పేరు రావడానికి ఉన్న కారణం గురించి చాల తర్జన భర్జన జరిగింది. రంగనాథుడనే ప్రసిద్ధ కవి సహాయంతో బుద్ధరాజు ఈ రామాయణం రచించినందున ఈ పేరు వచ్చిందని బలమైన అభిప్రాయం. 'పాండురంగ విఠలనాథు'డనేది పూర్తి పేరనీ, దానికి హ్రస్వరూపమే రంగనాథుడనీ ఆచార్య పింగళి లక్ష్మీకాంతంగారి అభిప్రాయం. 'పాండురంగ విఠలనాథు'డనే వ్యవహారం సుప్రసిద్ధమే. రచయిత చెప్పింది యథార్థమే అయితే లక్ష్మీకాంతంగారి అభిప్రాయం సమంజసంగా కనిపిస్తుంది. రంగనాథ రామాయణ రచన క్రీ. శ. 1340 ప్రాంతంలో రాయచూరులోనే జరిగిందని ఆరుద్రగారి అభిప్రాయం. వైష్ణవులు ఆశించినట్లు రంగనాథ రామాయణం బహుశ జనాదరణ పొందింది.

ఆంధ్ర కవుల్లో ప్రత్యేకమైన గౌరవస్థానం పొందినవాడు బమ్మెర పోతన. ఈతడు ఏకశిలా నగరవాసి. కొంతకాలం సర్వజ్ఞ నీంగని ఆస్థానంలో ఉండి, అతని కోరికపై 'భోగినీ దండకం' రచించినాడట. క్రమంగా రాజాస్థాన జీవితం పట్ల విసుగెత్తి హరికవృత్తిలో జీవితం గడిపినాడని ప్రతీతి. నాటి సామరస్య భక్తి ఉద్యమం ప్రభావం పోతన రచనల్లో కనిపిస్తుంది. అతని తల్లిదండ్రులు పరమ శైవులు. బహుశా ఆతడుగూడ శైవుడై 'పీఠభద్ర విజయం' రచించినాడు. అనంతరం వైష్ణవ ప్రభావానికి పూర్తిగాలోనై. భక్తిప్రధానమైన 'మహాభాగవతం' రచించినాడు. భాగవతంలో చైతన్మృనికంబె ముందుగనే 'మదుర భక్తి'కి సన్నిహితమైన భక్తి భావాన్ని పోతన బోధించినాడు. ఆంధ్రులకు అత్యంత ప్రీతిపాత్రములైన మహాభారతం, రామాయణ భాగవతాలను ప్రసాదిస్తూ రెడ్డినాయకయుగం రాయల యుగానికి దారి తీసింది.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Apparao	రెడ్డి సంచిక
2. Arudra	సమగ్ర ఆంధ్రసాహిత్యము III, IV
3, Habib (ed)	Comprehensive History
of India, V
4. Sherwani and Joshi	Medieval History of Deccan.
5. Somasekhara Sarma	(1) Forgotten Chapter of
Andhra History
	(2) Reddi Kingdoms of Konda-
vidu & Rajahmundry
6. Venkataramanaiah	(1) Early Muslim Expansion
in South India
	(2) Further Sources of
Vijayanagara History.

విజయనగరయుగం

విజయనగరస్థాపన రెడ్డినాయక రాజ్యాలతోబాడే జరిగింది. దాక్షిణాత్య చరిత్రలోనేగాక యావద్భారత చరిత్రలోనే విజయనగరయుగం ఒక ముఖ్య ముట్టంగా రూపొందింది. ఓరుగల్లు పతనానంతరం కృష్ణానదికి దక్షిణదేశాన్ని సమైక్యంచేసి తురుష్కవిస్తరణను ఆరికట్టి సుమారు రెండున్నర శతాబ్దాలకాలం హిందూ మత సంస్కృతులకు రక్షణ కల్పించింది. దక్షిణదేశంలో హిందూ సంస్థలు స్వచ్ఛంగా ఉండడానికి కారణంకావడమేగాక దేశవ్యాప్తమైన హిందూ పునర్జీవనానికి ప్రోత్సాహం సమకూర్చింది. బహమనీలతో ఎడతెగని పోరాటాలు సాగించినందున సుల్తానుల దృష్టి దక్షిణాపథరాజకీయాల్లోనే లగ్నమై ఢిల్లీ సామ్రాజ్య పతన కాలంలో వారు ఉత్తరంగా విస్తరించే ఆవకాశం లేకుండా చేసింది. బహమనీలు ఢిల్లీని ఆక్రమించివుంటే భారత చరిత్రలో మొగల్ యుగం అనుమానాస్పదమయి ఉండేది. ఈ విధంగా విజయనగరం మధ్యయుగ రాజకీయాల్లో కీలకపాత్ర నిర్వహించింది. విజయనగరా దీక్షలు సంస్కృతీప్రియులై సంస్కృతాన్ని దక్షిణాత్యభాషా సారస్వతాలను పోషించి నారు. ముఖ్యంగా విజయనగరం ఆంధ్రులు గర్వించదగిన కాలం. ఈ కాలంలో ఆంధ్ర సంస్కృతి దాక్షిణాత్య ప్రజలందరి ఆదరణ పొందింది. ఆంధ్రభాషా కవులు విజయనగరాస్థానకవులయినారు. ఆంధ్రశిల్పరీతి, సంగీతం దాక్షిణాత్య లందరికీ ఆదర్శమయినాయి. దక్షిణదేశమంతటా తెలుగువారి రాజకీయ సాంస్కృతిక స్థావరాల్లేర్పడినాయి

అయితే విజయనగరాదీక్షలు ఆంధ్రదేశ సమైక్యాన్ని సాధించలేకపోయినారు. వారి అధికారం చాలవరకు కృష్ణానది దక్షిణప్రాంతానికి మాత్రం పరిమితమయింది. ముసునూరు, పద్మనాయక రాజ్యాలు అస్తమించిన తరువాత తెలంగాణం బహమనీలు ఆక్రమించినారు. రెడ్డిరాజ్యాలపతనంతో ఉత్తరాంధ్రం గజపతులకు బహమనీలకు జరిగిన యుద్ధాలకు రంగస్థలమై తీరని బాధ లనుభవించింది.

విజయనగర స్థాపన

విజయనగర స్థాపననుగురించి విభిన్న సిద్ధాంతాలున్నాయి విజయనగర వైభవాన్ని వెలుగులోనికి తెచ్చిన రాబర్ట్ నూయల్ తన “విస్మృత విజయనగర

సామ్రాజ్యం" అనే గ్రంథంలో స్థానిక, విదేశీ రచనలను పరిశీలించి విజయనగర స్థాపనను గురించి ఏడు సంప్రదాయాలను పేర్కొన్నాడు. అయితే ఇవి కట్టు కథలతో నిండి వున్నాయని, పీనిని సవిమర్శకంగా పరిశీలించి నిగ్గుతేల్చినప్పుడే యథార్థవృత్తాంతాన్ని సాధింపగలమని ఆతడు సూచించాడు. సూయర్ దృష్టిలో సమంజసమైన వృత్తాంతము: "కురుబ తెగకు చెందిన హరిహరబుక్క సోదరులు ఓరుగల్లు ప్రతాపరుద్రుని కోశాగార ఉద్యోగులు; క్రీ.శ. 1323 లో ఓరుగల్లును ఢిల్లీ సుల్తాన్ ఆక్రమించడంతో వారు ఆనెగొందిరాజు నాశ్రయించి ఉద్యోగాల్లో చేరినారు; 1334 లో ఆనెగొందిని సుల్తాన్ ఆక్రమించి మాలిక్ ని అచట తన ప్రతినిధిగా నియమించినాడు; కాని ప్రజలాలనిపై తిరుగుబాటుచేయగా సుల్తాన్ స్థానిక హిందువులనే రాజు, మంత్రులుగా నియమించినాడు; వారే హరిహర బుక్క సోదరులు" ఈ నిర్ణయాన్ని శ్రీకృష్ణస్వామి అయ్యంగారు, హెచ్. కృష్ణ శాస్త్రి, పి. బి. దేశాయ్ మొదలైన వండితులు తిరస్కరించి హరిహర సోదరులు మూడో బల్లాలని ఆస్థాన ఉద్యోగులని అందుచేత వారు కన్నడిగులని నిద్ధాంతిక రించినారు. వారి నిద్ధాంతసారం: సంగమునికి బదుగురు కొడుకులు - హరిహర, బుక్క, కంపన, మారప్ప, ముద్దప్ప - మూడో బల్లాలని కొలువులోనివారు; క్రీ.శ. 1327.28 లో ఢిల్లీ సుల్తాన్ దోరసముద్రాన్ని ధ్వంసంచేయగా మూడో బల్లాలడు తన రాజ్యం ఉత్తర సరిహద్దు రక్షణకు కేంద్రంగా హాసపట్టణం (విరుపాక్ష పట్టణం) నిర్మించి ఆ సరిహద్దుభూముల్లో సేనాపతులుగా హరిహర బుక్క సోదరులను నియమించి తాను దక్షిణాన ఉన్న తిరువణ్ణామలై రాజధానిగా చేసుకున్నాడు. హాసపట్టణమే విజయనగరం అయింది. బల్లాలడు దూరంగా ఉన్నందున హరిహరుడు బలపడి ఆతడు మరణించిన అనంతరం స్వతంత్రించినాడు. విజయనగరం కర్ణాటకంలో ఉన్నది. శ్రీనాథునివంటి తెలుగు కవులు సయితం విజయనగరాన్ని 'కన్నడ రాజ్యరాష్ట్ర' అనీ, దేవరాయల్ని 'కర్ణాటకీతిపాల' అనీ సంబోధించినారు సంగములు కన్నడ బిరుదులు ధరించి నారు. కన్నడ భాషను పోషించినారు. అందుచేత విజయనగర స్థాపకులైన సంగములు కన్నడిగులే!

సంస్కృత, కర్ణాటక, అంధ్రభాషల్లోని స్థానిక చరిత్రలు, బార్హి ఇస్లామీ వంటి ముస్లిం చారిత్రక రచనలు, పాశ్చాత్య వర్తకుడైన న్యూనిక్ వ్రాతలు, శాసనస్థములైన సమచారములు సమన్వయంచేసి డాక్టర్ నేంటూరు వెంకట రమణయ్యగారు పై నిద్ధాంతాన్ని పూర్వపక్షంచేస్తూ హరిహరసోదరులు ఆంధ్రులని నిరూపించే ప్రయత్నం చేసినారు: (1) హాసపట్టణంలోగానీ విజయనగరంలో గానీ హరిహరారులకు క్రీ.శ. 1336 కు పూర్వం సంబంధం ఉన్నదనడానికి సాక్ష్యంలేదు. విరుపాక్ష దేవాలయం వల్ల ఈ పట్టణాన్ని విరుపాక్షపట్టణం అని

కూడా అన్నారు. ఈ విరూపాక్ష దేవాలయాన్ని కంపిలరాయలు నిర్మించినట్లు శాసనాధారం ఉంది. (2) దోరసముద్రాన్ని క్రీ.శ. 1328 లో సుల్తాన్ నిర్మాలించినాడనడం నిజం కాదు. తిరుగుబాటుదారైన బహుశద్దీన్ ను మూడో బల్లాలుడు సుల్తానుకు అప్పగించి సంది చేసుకున్నట్లు ముస్లిం చరిత్రలవల్ల తెలుస్తుంది. కాబట్టి దోరసముద్రాన్ని ధ్వంసం చేయవలసిన అవసరం సుల్తాన్ కు లేదు (3) అదీగాక బల్లాలుడు దోరసముద్రం నుండియే పాలించినట్లు 1329.40 మధ్యకాలంలోని అతని శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. (4) 1327-28లో కంపిలి రాజ్యాన్ని సుల్తాన్ ఢిల్లీ సామ్రాజ్యంలో కలిపినాడు. అందుచే ఆ ప్రాంతంలో బల్లాలుడు నగరాన్ని నిర్మించే అవకాశం లేదు. బల్లాలుని శాసనాలు చాల దొరికినాయి. వానిలో అతడు హాసవట్టడాన్ని నిర్మించిన వృత్తాంతం కన్పించదు. (5) మల్లెనాడు ప్రాంతంలో హరిహరుని సోదరులైన మారప్ప ముద్దప్పలు పాలించినట్లు శాసనాలున్నమాట వాస్తవమే. కాని ఈ శాసనాలు క్రీ.శ. 1352 ప్రాంతానివి. అదీగాక మల్లెనాడు ప్రాంతం మూడో బల్లాలుని రాజ్యాంతర్యాగమని చెప్పే సాక్ష్యం లేదు. (6) హరిహర సోదరులు బల్లాలుని అస్తాన ఉద్యోగులనడానికి ఆధారం కనిపించదు. అంతేగాక వారు హోయసాల లతో పోరాడినట్లు సూచించే శాసనాలున్నాయి. మల్లినాథ వడయర్ అనే సేనాని హోయసాల నైస్యాలను జయించినాడని తిప్పగ్రాణనే మరొక సేనాని ఉచ్చంగి దుర్గాన్ని ఆక్రమించినాడని, శత్రువు నుండి జయించి బుక్కరాయలు హరిహర నుండి పాలించినాడని శాసనాలు చెబుతున్నాయి. ఉచ్చంగి, హరిహర హోయసాల రాజ్యంలోనివి; వీనిని శత్రువు బల్లాలుని నుండి ఆక్రమించి వుంటారు. (7) దేశం కర్ణాటకమయినంత మాత్రంచే అచట రాజ్యస్థాపకులు కన్నడిగులై వుండనవసరం లేదు. దాషాదురభిమానాలు నేడున్నంతగా నాడు లేవు. ఒక బాషాప్రాంత రాకుమారులు అన్యబాషా ప్రాంతాల్లో రాజ్యాలు నిర్మించిన సన్నివేశాలు చరిత్రలో చాల ఉన్నాయి. ఆంధ్రదేశంలో 'తెనుగు నిలిపిన' వారు బాలామినుండి వచ్చిన చాళుక్యులేగదా! స్థానిక సాంప్రదాయాలను నిలపడం బాషంను పోషించడం రాజనీతికి లక్షణం. వాస్తవానికి సంగములు కన్నడ బిరుదులతో పాటు మహామండలేశ్వర, మూరురాయరగండ వంటి కాకతీయ బిరుదులుకూడ ధరించినారు. సంగములు పోషించిన మొదటి ప్రాంతీయ బాషాకవి నాచన సోమనాథుడు తెలుగుకవి. మొదటి బుక్కరాయలి కోడలు గంగాంబ తన 'మదురావిజయ' కావ్యంలో ప్రతాపరుద్రుని అస్తాన కవులైన అగస్త్యవిశ్వనాథులనేగాక తెలుగుకవి కవిబ్రహ్మయైన తిక్కననుకూడ స్తుతించింది. ఈ అంశాలు సంగములు తెలుగువారని, వారికి ఓరుగల్లుతో సంబంధం ఉందని సూచిస్తున్నాయి. (8) "కెందిన్నవ విజయం" హరిహరాదులు 'ఉత్తరాది

క్షత్రియులు' అంటున్నది. 'రాజకాలనిర్ణయ', 'శివతత్త్వరత్నాకర' గ్రంథాలు వారు ప్రతాపరుద్రుని ఉద్యోగులని వర్ణిస్తున్నాయి. బార్నిరచనకూడ వారికి ఓరు గల్లుతో సంబంధం నూచిస్తున్నది. "బల్లారిరాయని యుద్ధ" అనే గ్రంథం హరిహర బుక్కసోదరులు కంపిలరాయని బాండాగారులని చెబుతున్నది. న్యూనిజ్ రచన ఈ అంశాన్ని బలపరుస్తున్నది. "నాగుండి (అనెగొండి)లో తన ప్రతినిధిగా పాలించడానికి సుల్తాన్ పంపిన దేవరావు పూర్వం నాగుండి పాలిస్తున్న రాజు మంత్రియే" అని న్యూనిజ్ రచన. 'విద్యారణ్యవృత్తాంత', 'విద్యారణ్య కాలజ్ఞాన' ములు పై విషయాలను బలపరుస్తున్నాయి. అంతేగాక, 'విద్యారణ్యవృత్తాంతం' సంగముడు మంగళనిలయాధిపతి అని చెబుతున్నది. మంగళ నిలయం గుంటూరు జిల్లాలో ప్రాచీన నగరమైన మంగళగిరి అయివుండవచ్చు. దీనివల్ల హరిహరారులు ఆంధ్రులే అనడానికి ఎక్కువ ఆవకాశాలున్నాయి.

ఓరుగల్లు వతంతో హరిహర బుక్కరాయాదులు కంపిలరాయని ఆస్థానం చేరి, అతనితో బంధుత్వం చేసి బాండాగార ఉద్యోగులు అయినారు. కంపిల రాజ్యస్థాపకుడైన ముమ్మడి సింగమనాయకుడు దేవగిరి యాదవ రామచంద్రుని ఉద్యోగి. రామచంద్రుని మరణానంతరం సింగమ స్వతంత్రుడయినాడు. అనంతరం అతని కొడుకు కంపిలరాయలు రాజయినాడు. కంపిలరాయని కొడుకు రామనాథుడు మహావీరుడు. బళ్ళారి, చితల్ దుర్గ్, రాయచూరు, ధార్వాడ ప్రాంతాలు కంపిలరాజ్యంలో చేరివుండేవి. తన రాజ్య విస్తరణ సందర్భంలో కంపిలరాయనికి మూడోబల్లారునితో ప్రతాపరుద్రునితో వైరం సంభవించింది. కాని, కంపిలరాయ ప్రతాపరుద్రులు సమాధానానికి వచ్చినట్లు కనిపిస్తుంది.

బహుశద్దీన్ గుస్తన్ తిరుగుబాటు సందర్భంలో మొహమ్మద్ బీన్ తుగ్లక్ కంపిలరాయల్ని రామనాథున్ని వదిలి, అనెగొండిని ఢిల్లీ సామ్రాజ్యంలో కలిపినాడు (1327 - 28). మాలిక్ నెబి అనెగొండి పాలకుడయినాడు. కంపిల రాయల బంధువులను బందీలుగా తీసుకొని సుల్తాన్ ఢిల్లీకి మరలినాడు. అనంతరం అదిరకాలంలోనే అనెగొండి ప్రాంతాల్లో తిరుగుబాట్లు చెలరేగినాయి. మాలిక్ నెబి నిస్సహాయుడయినాడు. మూడో బల్లారుడు స్వతంత్రం పాలించడమేగాక, అనెగొండి రాజ్యభాగాల నాక్రమించినాడు. తిరుగుబాటు సమాచారం అందిన వెంటనే సుల్తాన్ తన మంత్రులను సంప్రదించి కంపిలరాయలి బంధువులైన హరిహర బుక్కసోదరులను నైనిక సహాయం ఇచ్చి తన ప్రతినిధులుగా అనెగొండిలో పాలించమని పంపినాడు. మాలిక్ నెబినుండి అధికారం హరిహరుని హస్తగతమయింది. కాని, వీరికి అనెగొండిరాజ్యం స్వాధీనం కాలేదు. అందుచేత గుత్తి దుర్గాన్ని కేంద్రంగా చేసుకొని బల్లారునితో, ఆరవీటివాడితో పోరాటం సాగిందినారు. విద్యారణ్యవృత్తాంతాన్నిబట్టి మొదట హరిహరుడు బల్లారుని

చేతిలో పరాజయం పొందినాడు. కాని, కాపలూరుశాసనం ప్రకారం క్రీ.శ. 1335 నాటికి ఆనెగొంది (కుంజరకోన) హరిహరుని రాజధాని అయింది.

ఇంతలో ఢిల్లీ సుల్తాన్ విధానాలపట్ల ప్రబలమైన అసంతృప్తి తిరుగుబాటుగా విజృంభించింది. క్రీ. శ. 1335 లో మదుర నవాబ్ తిరుగుబాటును సుల్తాన్ అణచివేయలేకపోవడంతో దక్షిణదేశంలో హిందూపాలకుల దైర్యం ద్విగుణీకృతమయింది. క్రీ శ. 1336 లో కావయ ఓరుగల్లు నాక్రమించినాడు. హరిహరరాయలు ఆనెగొందిలో స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించినాడు. బర్మీ మాటల్లో “మాలిక్ మక్ బూల్ నాయబ్ వజీర్ ఢిల్లీపారిపోగానే వరంగల్ ను హిందువులక్రమించినారు. కంబలభూమి కూడ సప్తమై హిందువుల హస్తగతమయింది.” విజయనగర సామ్రాజ్యానికి అంకురార్పణ జరిగింది.

మతాంతరీకరణ వృత్తాంతం : హరిహరబుక్క సోదరులకు తుగ్లక్ ఇస్లాంమతం ఇచ్చినాడని, ఆనెగొంది నాక్రమించిన అనంతరం వారు మతం మార్చుకొని స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించినారని గతానుగతికంగావున్న అభిప్రాయం. దీనికి కేవలం ఇసామీ రచనయే ఆధారం. హిందూరచనలేవీ ఈ కథను ప్రస్తావించవు. ఉత్తర భారతంలో ఇట్టి మతాంతరీకరణలు జరుగుతునే ఉన్నాయని మతం మార్చుకున్నవారిపై హిందువులకు సానుభూతిగాని ద్వేషం ఉండేదికాదని తెలుస్తుంది అయినచో స్థానిక హిందూరచనలనుబట్టి హరిహరసోదరుల మతం మార్చిందని సందేహించవలసి వస్తున్నది. మొహమ్మద్ బీన్ తుగ్లక్ ఇస్లాం దురభిమాని కాకపోవడమేగాక హిందువులపట్ల ఉదారంగా ఉన్నాడని, అందుచే అతణ్ణి ‘చంపినా పాపంరాద’ని సమకాలిక ముస్లిం రచయితలు వ్రాసినారు. అట్టి తుగ్లక్ హరిహర సోదరులకు నిర్బంధంగా ఇస్లాం ఇచ్చినాడనడం సమ్మతకళంకాని విషయం. అదీగాక స్థానికులను పంపడం ద్వారా ఆనెగొందిలో తన ఆధికారాన్ని శాంతిభద్రతలను కాపాడాలనే ఆశయంతో హరిహర సోదరులను పంపినాడు గదా! అయినచో వారికి ఇస్లాం ఇవ్వడంవల్ల సుల్తాన్ ఆశయానికే భంగం వాటిల్లుతుంది గదా! నాటి ముస్లిం రచయితలు ఇస్లాం ఘనతను వెర్రిగా నమ్మిన వారు. దేశంలోని ప్రజలంతా ఇస్లాం స్వీకరించాలని, సుల్తాన్ అందుకు సహాయపడాలని, ముస్లింలను మాత్రమే ఆదరించాలని వారి ఆకాంక్ష. కేవలం అట్టివారి రచనలే ఆధారంగా హరిహరాదుల మతాంతరీకరణ కథను సమ్మతం సమంజసం గాదు.

విద్యారణ్య సమన్య : విజయనగర స్థాపనలో హరిహర సోదరులకు విద్యారణ్యుల సహాయం లభించిందనీ, అతని సలహాపైనే విద్యారణ్యుల నిర్మించగా అదే విజయనగరం అయిందనీ స్థానిక చరిత్రల సంప్రదాయాన్ని చరిత్రకారులు విశ్వసిస్తున్నారు. న్యూనిట్ ద్రవభలో సయితం “విద్యాజ్ఞాన” ప్రసక్తి ఉంది,

విద్యారణ్యుల జీవితాంశాలను గురించి చాల తర్జనభర్జనలున్నాయి. స్థానిక చరిత్రలోని వృత్తాంతాల్లోను శాసనవిషయాలలోనూ ఉన్న పరస్పర వైరుధ్యాలే అందుకు కారణం. విజయనగర రాజ్యస్థాపనకాలంలో విద్యారణ్యులు శృంగేరి పీఠాధిపతి అని స్థానిక చరిత్రలు చెబుతున్నాయి. కాని, శాసనాల ప్రకారం కనీసం క్రీ.శ. 1276 వరకు భారతీ తీర్థులు శృంగేరి పీఠాధిపతి అని స్పష్టమవు తున్నది. క్రీ.శ. 1346 లో హరిహర సోదరులు, క్రీ.శ. 1356 లో బుక్క రాయలు శృంగేరిలో భారతీ తీర్థ శ్రీపాదులను సేవించినారు. వారణాసిలో ఉంటున్న విద్యారణ్యులను దక్షిణాదికి రప్పించవలసిందిగా క్రీ.శ. 1356 లో బుక్కరాయలు భారతీ తీర్థులను కోసనట్లు సయితం శాసన సాక్ష్యం ఉంది. క్రీ.శ. 1380, 1384, 1386 లలో విద్యారణ్యుల మహాత్తర గుజాలను, విజయాలను కీర్తిస్తూ రెండో హరిహరరాయలు శాసనాలు వేయించినాడు. వానిలో విజయ నగర స్థాపన ప్రసక్తి లేదు. మొదటి బుక్కరాయలి కోడలు గంగాంబ తన 'మదురావిజయం'లో సంగమవంశ కులగురువులుగా కాలాముఖాచార్యులైన క్రియాశక్తిని స్తుతించింది గాని, విద్యారణ్యులను ముచ్చటించదు. దేవరాయల కాలం వరకూ క్రియాశక్తి ఆచార్యులే సంగమాల కులగురువులు. కాని, వారు శృంగేరి పీఠాధిపతులను సయితం ఆదరించినారు. అధికార భద్రత దృష్ట్యా రాజ్యంలోని మత సంస్థ లన్నింటినీ ఆదరించడం మన దేశ సంప్రదాయమేగాక రాజనీతికి లక్షణం. గంగాంబ విజయనగరాన్ని సూడుమార్లు ప్రస్తావించింది కానీ 'విద్యానగర' ప్రసక్తి ఆ గ్రంథంలో లేదు. విజయనగరస్థాపనకు కారకుడే అయినచో విద్యారణ్యులను మదురా విజయంలో ప్రస్తావించక పోవడం చాల అశ్చర్యకరమైన విషయం. ఈ అంశాలవల్ల విజయనగర స్థాపనలో విద్యారణ్యులకు జోక్యంలేదని స్పష్టమవుతున్నది. అయితే, కొన్ని శాసనాల్లో విద్యారణ్యు, విద్యానగర ప్రస్తావన లేకపోలేదు. కాని, ఈ శాసనాల స్వచ్ఛతను ప్లీడ్, రైన్, హిరాన్, సరసింహాచారి, గోపీనాథరావు వంటి పండితులు సందేహిస్తున్నారు. చివరి సంగమవంశరాజుల బలహీనతను అవకాశంగా తీసుకొని శృంగేరి పీఠాధిపతు లీగాథలను సృష్టించి ప్రచారం చేసినారనే హిరాన్ అభిప్రాయం సమంజసమని చెప్పవచ్చు. ఇస్లాంమతానికి వ్యతిరేకంగా విజయనగర స్థాపనకు హిందూమత ప్రాశస్త్యాన్నిస్తున్నందున ఈ గాథ జాతీయ చరిత్రకారులకు అంగీకార యోగ్యం. యిది.

నగర సర్వాజము : స్వాతంత్ర్య ప్రకటన తర్వాత కొంతకాలం హరి హరునకు ఆనెగొందియే రాజధానిగా వుంది. నాటి రాజకీయ పరిస్థితుల్లో అది సురక్షిత ప్రదేశం కాదని, తుంగభద్రానది దక్షిణతీరంలో కొత్తనగరం నిర్మించి బహుశా సుల్తానుపైనా బిల్లాలునిపైనా తమ విజయాలకు సూచనగా విజయ

నగరం అని పేరు పెట్టినారు. బుక్కరాయల పర్యవేక్షణలో నగర నిర్మాణం క్రీ.శ. 1343 నాటికి పూర్తికాగా, రాజధానిని ఆనెగొందినుండి అచటికి మార్చడమయింది. కాని క్రీ.శ. 1347 నాటి మారప్ప శాసనం హస్తినీ మహానగరాన్నే హరిహరుని రాజధానిగా పేర్కొంటున్నది.

విజయనగరాన్ని నిసర్గ రక్షణలో అభేద్యమైన దుర్గంగా నిర్మించినారు. నగరానికి పూర్వపశ్చిమదిశల్లో వర్వత వంక్తులున్నాయి. దక్షిణ దిక్కున రామ దుర్గమనే గుట్టలు, ఉత్తరాన తుంగభద్రానది ఉన్నందున విజయనగరం గిరి దుర్గంగా రూపొందింది. వట్టణం చుట్టూ ఏడు శిలాప్రాకారాలను నిర్మించినారు. కొండలమధ్య వుండే స్థలాన్ని బలమైన రాతిగోడలతో పూర్వగా ఈ ప్రాకారాలేర్పడినాయి. దక్షిణ, నైరుతి దిక్కులనుండి మాత్రమే శత్రువులు నగరంలో ప్రవేశించడానికి వీలుండేది. అందుచే నైరుతి దిశలో నాలుగు చదరపుమైళ్ళు వైశాల్యం ఉన్న పెద్ద చెరువు తవ్వించి చెరువుకట్టలను కోటగోడలుగా నిర్మించినారు. దక్షిణదిశలో ఒక కోటను కట్టి, దాన్ని నగరంలోని వర్వత వంక్తులతో కలిపినారు. సప్త ప్రాకారాల లోపల ఒక గుట్టమీద రాజమందిరం, టంకశాల, సేనాధిపతి నివాసం ఉండేవి. మొత్తంమీద విజయనగరం 14 మైళ్ళ పొడవు 10 మైళ్ళ వెడల్పు ఉండి, నకలై శ్వర్ణాలకు, సమస్త విద్యులకు ఆకరమైన ప్రపంచంలో సాటిలేనిదనే కీర్తిని ఆర్జించింది.

సంగమవంశం

(1336 - 1485)

హరిహరుడు (1336 - 1365)

సంగముని సంతతి వారైనందున హరిహరుని వంశానికి సంగమ వంశమని పేరు వీరిలో 15 మంది రాజులు సుమారు 156 సంవత్సరాలు రాజ్యం చేసినారు. వీరి కాలంలో విజయనగరం కర్ణాట ఆంధ్ర తమిళ ప్రాంతాలకు విస్తరించి, బహమనీల దక్షిణ విస్తరణ నరికట్ట గలిగింది.

స్వాతంత్ర్య ప్రకటనానంతరం హరిహరుడు ఇరవై సంవత్సరాలు పాలించినాడు. బుక్కరాయలు యువరాజై, ఆతని కుడిభుజంగా సహాయపడినాడు. ఇతర తమ్ములు కూడ రాజ్య విస్తరణలో ప్రభుత్వ నిర్వహణలో అందదండలయినారు. 1336 - 40 మధ్య శాసనాలను బట్టి హరిహర బల్లాలనుమధ్య పోరాటం కొనసాగింది. క్రమంగా కొంకణం, దక్షిణ కాసరా (1336), కోలారు (1339) ప్రాంతాలు హరిహరుని స్వాధీనమయినాయి. క్రీ. శ. 1340 నాటి బాదామి శాసనం హరిహరుని 'పూర్వ పశ్చిమ సముద్రాధీశ్వర' అని వర్ణిస్తున్నది. నెల్లూరు ప్రాంతం కూడ ఆతని వశమయిన దనడానికి బుగ్గబావి (ఉదయగిరి) శాసనం నిదర్శనం. క్రీ.శ. 1341 42 లో బల్లాలనుకు మదుర సుల్తానుకు

మధ్య సంఘర్షణ తీవ్రతరమై, బల్లాలుడు మరణించినాడు. నాలుగో బల్లాలుడు సమర్థుడు కాదు; అతడెంతో కాలం రాజ్యం చేయలేదు. అతనితో హోయసాల వంశం అంతరించింది. హోయసాల రాజ్యం హరిహరుని హస్తగతమయింది. హోయసాల సామంతులు, ఉద్యోగులు హరిహరునకు లొంగిపోయినారు. క్రీ.శ. 1346 లో శృంగేరిని దర్శించి హరిహర సోదరులు విజయోత్సవం జరుపుకున్నారు.

విజయనగర - బహమనీ సంబంధాలు

గుల్బర్గాలో క్రీ.శ. 1347 లో అల్లావుద్దీన్ హసన్ గంగూ బహమనీ స్వతంత్ర బహమనీ రాజ్యం స్థాపించినట్లు చదివినారు. రాజ్య విస్తరణకాంక్ష ప్రతి రాజవంశానికి సహజ లక్షణమే. పలితంగా బహమనీ రాజ్యానికి పొరుగు రాజ్యాలకు సంఘర్షణలు జరిగినాయి. ముఖ్యంగా విజయనగర - బహమనీ సంఘర్షణ మధ్యయుగ దాక్షిణాత్య రాజకీయాల్లో చాల అసక్తి దాయకమైన అంశం. వాస్తవానికి దక్షిణా పథంలో పశ్చిమ ప్రాంత రాజ్యాలకు తూర్పు దక్షిణ ప్రాంత రాజ్యాలకు మధ్య సంఘర్షణ కొత్తదికాదు. శాతకర్ణి ఖారవేలల కాలంలోనే ప్రారంభమై పల్లవ - చాళుక్య, చాళుక్య - చోళ యుద్ధాల్లో కొనసాగి విజయనగర - బహమనీ యుగంలో తీవ్రతరమయింది. దీని ఛాయలు అనంతరం మహారాష్ట్ర యుగంలో నయితం కన్పిస్తాయి. బహమనీ రాజ్యం ఏర్పడిన పశ్చిమ భూములు నిస్సారమైనందున ఐశ్వర్యవంతములైన నదీ లోయల్ని తూర్పుదెల్లా భూముల్ని ఆక్రమించాలని సుల్తాను లాశించడం సహజం. అదీగాక ఓరుగల్లు, విజయనగరాధీశులు బహమనీ రాజ్య వాణిజ్యానికి ఆటంకాలు కలిగించే వారు. అరబ్బులనుండి తనకుద్దేశించిన గుర్రాలను సంగ్రహించినందునే వినాయక దేవుని మహమ్మద్ షా వధించినట్లు చదివినారు. విదేశ. వాణిజ్యానికి కేంద్రమైన గోవా (రేవతీద్వీపం) ఉభయుల దృష్టిని ఆకర్షిస్తుండేది. బహమనీల నాణేలను సంగ్రహించి కరగించివేసి హిందూ రాజులు నిష్ఠం కలిగించేవారని తెలుస్తుంది. ఉభయ రాజ్యాల ప్రభువులు దక్షిణదేశ సార్వభౌమత్వం సాధించే ఉద్దేశంతో కిలకస్థానంలో ఉన్న కృష్ణా - తుంగభద్రా అంతర్వేదిని, ఆ ప్రాంతానికి ఆయువు పట్టులయిన రాయచూర్, ముద్గల్లు, బంకపూర్, అదోని దుర్గాలనూ ఆక్రమించడానికి ప్రయత్నించినారు. ఈ ఆర్థిక రాజకీయ కారణాలకు మతం పదును పెట్టింది. సుల్తానులు తమ మత వ్యాప్తికి ప్రయత్నించగా, హిందూమత రక్షణకు విజయనగరాధీశులు కంకణం ధరించినారు. క్రీ.శ. 1356 నాటి శాసనం హరిహర రాయలు సుత్రాముని బోలిన సుల్తానును నిర్ణయించినట్లు వర్ణిస్తున్నది. దీన్ని బట్టి విజయనగర - బహమనీ సంఘర్షణ క్రీ.శ. 1356 లోనే ప్రారంభమయింద్ది.

ధీర్ఘ సుల్తానును ధిక్కరించి స్వతంత్ర రాజ్యం నిర్మించడమేగాక, అది ఆర్థిక సౌష్ఠ్యం కలిగి శాంతిభద్రతలతో మనదానికి తగిన ప్రభుత్వ యంత్రాం గాన్ని సయితం హరిహరుడు నిర్మించినాడు. కడప ప్రాంతంలో అడవులనరికి వ్యవసాయ గ్రామాల నిర్మాణాన్ని ప్రోత్సహించినాడు. రాజ్యంలో గ్రామ, స్థల, నాడు విభాగా లేర్పడి, ఆయగాండ్ర, స్థలకరణాల, నాడుగోడల నియామకం జరిగింది.

బుక్కరాయలు (1356 - 1377)

హరిహరుని తర్వాత బుక్కరాయలు ఇరవై సంవత్సరాలు పాలించి నాడు. సామాజ్య స్థాపనలో, నగర నిర్మాణంలో, పరిపాలనలో హరిహరున కీర్తు సర్వదా సహాయకారిగా ఉన్నాడు. బుక్కరాయలు కాలంలో జరిగిన సంఘటన లన్నింటితో 'మదురా విజయం' ముఖ్యమయింది. క్రీ. శ. 1325 ప్రాంతంలో ధీర్ఘ సామంతులుగా మదుర నేలిన ముస్లిములు మదుర రాజ్యం సాపించినారు. వీరిపాలనలో హిందువులనేక బాధలనుభవించినారు. రామేశ్వరం, మదుర, శ్రీరంగం మొదలైన క్షేత్రాలలో వూజా పురస్కారాలు ఆగిపోయినాయి. బుక్కరాయలకుమారుడైన వీర కంపరాయలు సాళువ మంగు, గోపనర్యం సాయంతో మదురపై దండెత్తినాడు మార్గమధ్యంలో సాంబవరాయల్ని ఓడించి (చెంగల్ పట్టు ఆర్కాటు జిల్లాలు) సామంతునిగా చేసుకొని మదురపై నడచి సుల్తాన్ నోడించి వధించి మదురను విజయనగరరాజ్యంలో లీనం చేసినాడు. తిరుపతిలో ప్రవాసంలో ఉన్న శ్రీరంగనాథుని శ్రీరంగంలో పునఃప్రతిష్ఠచేసినారు. ఈ దండయాత్రా విశేషాలను (1371) గంగాంబ 'మదురావిజయం'లో కీర్తించింది కొంకణ ప్రాంతంలో రాజప్రతినిధియైన మారప్ప ప్రోత్సాహంతో మాధవమంత్రి గోవా రేవుపట్టణాన్ని (క్రీ.శ. 1366) ఆక్రమించినాడు.

బుక్కరాయలు కాపనాయకునితో కలిసి ధీర్ఘసుల్తాన్ సహాయం సంపా దించి బహమనీ రాజ్యాన్ని విచ్ఛిన్నం చేయడానికి ప్రయత్నించడంతో విజయ నగర బహమనీ రాజ్యాల మధ్య భీకర యుద్ధాలు జరిగినాయి. బుక్కరాయలకు అల్లాఉద్దీన్ కొడుకు మహమ్మద్ షా (1358.75) సమకాలికుడు, ఇతడు మంచి సమర్థుడు. తన అస్థానంలో హిందువులను ఉన్నతోద్యోగాలలో నియమించినట్లు తెలుస్తుంది. హిందూ రాజుల కుట్రలు గ్రహించి మహమ్మద్ షా ఓరుగల్లుపై దండెత్తి గోల్కొండ వరకు ఆక్రమించినాడు. కాపయకు సహాయంగా బుక్క రాయలు వంపిన సైన్యాలు పరాజయం చెందినాయి పశ్చిమోత్తర ఆంధ్రప్రాంతం బహమనీ రాజ్యంలో బహుశా బీదర్ రాష్ట్రభాగమయింది. అనంతరం సుల్తాన్ విజయనగరంపై దృష్టిమరల్చి, ఆ రాజ్య కోశాగారం మీద ఒక ఆజ్ఞాపత్రాన్ని జారీ చేసినాడు (క్రీ.శ. 1366). ఇది అవమానంగా తీసుకొని బుక్కరాయలు దండెత్తి ముద్గల్లు నాక్రమించినాడు కాని కొంతరం, అదోని యుద్ధాలలో విజయ

సిగర సైన్యాలు వూర్తి పరాజయం చెందినాయి. యుద్ధకాలంలో ఉభయపక్షాలు పౌరజనాన్ని క్రూరంగా హింసించినారు. చివరకు బుక్కయలు సంధి చేసుకోవలసి వచ్చింది. ఈ సంధి ప్రకారం యుద్ధాల్లో పౌర జనాన్ని హింసించరాదని కట్టడి చేసుకున్నారు. చాలాకాలం ఇరుపక్షాలు ఈ నిబంధనను పాటించడం విశేషం. మహమ్మద్షా మరణానంతరం ముజహిద్షా (1375-78) సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే బుక్కరాయలు కృష్ణా-తుంగభద్రా అంతర్వేదిని కోరడంతో తిరిగి యుద్ధం ప్రారంభమయింది. బహమనీ సైన్యాలు విజయనగరం వరకు నడచి తిరోగమించినాయి.

బుక్కరాయని కాలంలో విజయనగరం సుస్థిరమై దక్షిణంగా విస్తరించింది. ధర్మపాలనలో బుక్కరాయలు మనువు వంటివాడని గంగాంబ వ్రాసింది. వేదభాష్యకారుడైన శాయణాచార్యులు, ఉపనిషన్మూర్త ప్రవర్తకుడైన మాధవుడు బుక్కరాయని మంత్రిలు. వారణాసినుండి విద్యారణ్యులను విజయనగరానికి బుక్కరాయలు రప్పించినాడు. వైదిక వాఙ్మయానికి భాష్యరచన ప్రారంభమయింది. 'వైదికమార్గ ప్రవర్తక' బిరుదం బుక్కరాయలకు సార్థకం. తెలుగు కవి.నాదన సోమనాథునిరాయలు ఆదరించినాడు.

రెండో హరిహరరాయలు (క్రి.శ. 1377-1404)

బుక్కరాయల తరువాత రెండో హరిహరుడు సింహాసనం ఎక్కినాడు. వీర కంపరాయల అభిషేకనామమే హరిహరుడనే అభిప్రాయంకూడా ఉంది. రెండో హరిహరుని కాలంలో రాజ్యపాలన విధానంలోను వైదేశిక నీతిలోను ముఖ్యమైన మార్పులు వచ్చినాయి నాటివరకు సామాజ్య భాగాలను దాయాదులు పాలించేవారు. అది మొదటి హరిహరుని కాలంనాటి ఏర్పాటు. కేంద్రాధికారం పట్ల వారి విధేయత క్రమంగా క్షీణించే ప్రమాదం ఉన్నందున వారిని తొలగించి రెండో హరిహరుడు తన కుమారులను నియమించినాడు. ఉదయగిరిలో దేవరాయలు, మదుర ప్రాంతంలో విరూపాక్షుడు, యవరాజు (రెండో) బుక్కరాయలు ముల్ బాగల్ ప్రాంతంలో నియుక్తులయినారు. ఆరగ రాజ్యంపై విశ్వాస పాత్రుడైన ఘాధవమంత్రి నియామకం జరిగింది. రాష్ట్రాల్లివిధంగా విశ్వాస పాత్రులైన ఉద్యోగుల, రాకుమారులవరమై, అధికారం కేంద్రీకృతమయినందున రెండో హరిహరుడు 'మహామండలేశ్వర' బిరుదానికి బదులు సార్వభౌమాధిపత్యం నూదించే రాజాధిరాజు, రాజపరమేశ్వరాది బిరుదులు ధరించినాడు.

రెండో హరిహరుని కాలానికి బహమనీలతో మైత్రి వహించిన పద్మ నాయకులు ఓరుగల్లును ఆక్రమించినారు వెలమ బహమనీ కూటమి విజయనగరానికి ప్రమాదకరమని, దాన్ని విచ్చిన్నం చేయడానికి హరిహరుడు ప్రయత్నించాడు. అంతేగాక, సార్వమైతే రెడ్డిరాజ్యాన్ని జయించి, కృష్ణానదిని విజయనగర

ఉత్తర సరిహద్దు చేయడం, కనీసం రెడ్డిరాజ్యంతో సఖ్యంచేయడం అతనిఆశయం. ముజహిద్షా హత్య (క్రీ.శ. 1378)లో గుల్బర్గాలో చెలరేగిన అంజదులు, ఆనంతరం సింహాసనం ఎక్కిన రెండో మహమ్మద్షా (క్రీ.శ. 1378-79) కాంతి కాముకుడు కావడం, కొండవీటిలో కుమారగిరి, పెదకోమటివేముల మధ్య స్పర్థ అతనికి ప్రోత్సాహకరములయినాయి.

అమరజాంతం రెండో హరిహరుడు కొండవీటి రాజకీయాల్లో జోక్యం కలిగించుకొన్నాడు. మొదట శ్రీశైల ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించడానికి ప్రయత్నించి రెడ్డిసేనాని కాటయవేముని చేతిలో ఓడి అతని కొడుకు కాటయకు తన కూతురునిచ్చి సంతి చేసుకున్నాడు. తిరిగి క్రీ.శ. 1400 ప్రాంతంలో ఉదయగిరి రాజప్రతినిధి దేవరాయలు దండెత్తి మోటుపల్లి ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించినాడు. క్రీ.శ. 1402 ప్రాంతంలో పెదకోమటి వేమునిపై చౌదప సేనానిని పంపినాడు. కాని, ఈ ప్రయత్నాలేమీ ఫలించలేదు. పెదకోమటి వేముడు సింహాసనం ఎక్కి, తిరిగి తన రాజ్య భాగాలన్నింటినీ స్వాధీనం చేసుకున్నాడు.

వెలమ - బహమనీ కూటమిపై రెండో హరిహరుడు రెండు దండయాత్రలు పంపినాడు. మొదటి దండయాత్ర తెలంగాణంపై జరిగింది. దీన్ని యువరాజు బుక్కరాయలు, సాళువరామ దేవుడు నిర్వహించినారు. రామదేవుడు ప్రాణాలు కోల్పోయినాడు. బహమనీ నైన్యంచేత కొత్తకొండ యుద్ధంలో పరాజయం పొంది బుక్కరాయలు తిరోగమించినాడు ఈ పరాజయానికి ప్రతీకారంగా క్రీ.శ. 1397 ప్రాంతంలో రెండో దండయాత్ర జరిగింది దీనికి బుక్కరాయలు, గుండ దండనాథుడు నాయకత్వం వహించినారు. ఈ దాడిలో భాగంగానే దేవరాయలు అలంపురంపై దాడి చేసినట్లు తెలుస్తుంది. సుల్తాన్ ఫిరోజ్షా (1397 - 1422) ఈ దాడిని తీవ్రంగా ప్రతిఘటించినాడు. ధీకర పోరాటంతర్వాత పానగల్లు బుక్కరాయల వశమయింది. చౌల్, దాబోల్ కూడ విజయనగర రాజ్యంలో చేరినాయి. తమిళ ప్రాంతాన్ని పాలిస్తున్న రాజప్రతినిధి విరూపాక్షుడు సింహాళంపై దండెత్తి ఆ రాజు నోడించి కప్పం వసూలు చేసినట్లు తెలుస్తుంది.

రెండో హరిహరుని కాలంలో వర్షాభావంవల్ల దక్షిణా వథంలో తీవ్రమైన జామం సంతపించి మహారాష్ట్ర, తెలంగాణా ప్రాంతాలు సప్తానికి గురి అయినాయి లక్షలాది వ్రజలు మరణించినారని సమకాలిక రచనలవల్ల తెలుస్తుంది. మహారాష్ట్ర ప్రాంతంలో దీన్ని 'దుర్గాదేవి' కరువు అన్నారనీ దీని ప్రభావం వన్నెందు సంవత్సరాలు (1391 - 1403) ఉందనీ వ్రాసినారు. బహమనీ సుల్తాన్ రెండో మహమ్మద్షా ఖామనివారణోపాయాలవట్ల చాల శ్రద్ధ వహించినాడు. స్వంత ఖర్చుతో పదివేల యెడ్లబండ్లు సమకూర్చి మాళవ, గుజరాతుల

నుండి దాన్యం సరఫరా చేసి స్వల్ప ధరకు అమ్మించినాడట. కృష్ణా గోదావరీ మధ్య భూముల్లో ముప్పది సంవత్సరాలపాటు ఆదాయం పడిపోయింది. విజయ నగర రాజ్యానికి ఈ కరువువల్ల కలిగిన నష్టం తెలియదు. రెండో హరిహరునకు క్రీ. శ. 1386 వరకూ విద్యారణ్యులు మంత్రియని చెప్పవచ్చు. వేదబాష్కరచన ఈతని కాలంలోనే పూర్తయి వుంటుంది.

రెండో హరిహరుని మరణానంతరం (1404) విజయనగర చరిత్రలో మొదటి వారసత్వ కలహం జరిగింది. యువరాజుగా ఉన్న బుక్కరాయల్ని కాదని విరుపాక్షుడు సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. అచిరకాలంలోనే అతణ్ణి తొలగించి బుక్కరాయలు రాజై, రెండేండ్లు పాలించినాడు. రెండో బుక్కరాయల్ని తొలగించి క్రీ. శ. 1406 లో దేవరాయలు పట్టాభిషేకం జరుపుకున్నాడు.

మొదటి దేవరాయలు (1406 - 22)

మొదటి దేవరాయలి కాలంలో చాలాభాగం యుద్ధాలతో గడిచిపోయింది. బహమనీ రెడ్డి రాజ్యాలపట్ల నీతడు తన తండ్రి విధానమే అనుసరించినాడు. కాని వెంమలతో మైత్రి ఈతని కాలంలో కొత్త పరిణామం.

సింహాసనం ఎక్కడంతోనే దేవరాయలు ఫిరోజ్ షా దండయాత్ర నెడు స్కానవలసి వచ్చింది. బహమనీ సుల్తానుల్లో ఫిరోజ్ షా (1397 - 1422) స్వప్రసిద్ధుడు, బహు బాషాకోవిదుడు. గుల్బర్గానుండి పాల్గొందిన బహమనీలలో చివరివాడు. క్రీ. శ. 1406లో ఫిరోజ్ షా విజయనగరంపై దండెత్తిన కారణం గురించి ముస్లిం చరిత్ర కారుల్లోనే ఏకాభిప్రాయం లేదు. ముగ్గులు వాస్తవ్యుడైన ఒక కంసాలి కుమార్తె నెహల్ ను దేవరాయలు బలాత్కరించగా ఆమెను రక్షించడానికై ఫిరోజ్ షా దండెత్తి విజయనగరం వరకు సడచెనని, దేవరాయలు ఓడి తన కూతుర్ని సుల్తాన్ కిచ్చి పెండ్లి జరిపి సంధి చేసుకున్నాడని. నెహల్ కు సుల్తాను తన కొడుకు హసన్ ఖాన్ తో పెండ్లి జరిపినాడని పెరిష్తా వృత్తాంతం. కాని సయ్యద్ అలీ ప్రకారం ఇది కేవలం మతయుద్ధం. ఫిరోజ్ షా దేవరాయల నుండి 33 లక్షల ధనం గ్రహించి మరలినాడని అలీ కథనం.

విజయనగరంపై ఫిరోజ్ షా దండెత్తిన సమయంలోనే కందుకూరు రెడ్లు దండెత్తి ఉదయగిరి రాజ్యంలోని పొత్తపినాడు, పులుగులనాడు నాక్రమించినారు. కొండపిడు, కందుకూరులకు వ్యతిరేకంగా దేవరాయలు రాజమహేంద్రవరం కాటయ వేమునితో సంధి చేసుకొని (క్రీ.శ. 1410) పెదకోమటి, అన్నదేవ, ఫిరోజ్ షా కూటమిని ప్రతిఘటించినాడు. కాటయ వేమునకు సహాయంగా పంపిన విజయనగర సైన్యాలు వరాహయం పొందినాయి. కాని, కాటయ వేముని మరణానంతరం రాజమహేంద్రవరం వ్యవహారాలు నిర్వహించిన అల్లాడరెడ్డి

పెనకోమటి, ఫిరోజ్షాహ నోడించి పారదోలినాడు. రాజమహేంద్రవర, విజయనగరాల మధ్య సంబంధాన్ని విచ్ఛిన్నంచేసే ఆశయంతో ఫిరోజ్షా పానగల్లు దుగ్గం ముట్టడించినాడు. ముట్టడి రెండేండ్లు సాగింది. ఈ ముట్టడి సందర్భంలోనే వద్దనాయకులు విజయనగర పక్షం వహించినారు బహుశా కొండవీటి రెడ్ల దృష్టి మరల్చడానికి దేవరాయలు తీరాంధ్రంపైకి దండు పంపినాడు. ఈ సైన్యం పొత్తపీ పులుగులనాడులనేగాక ఉత్తరంగా నడచి మోటుపల్లివరకు ఆక్రమించింది; వెలమల సాయంలో ఈ సైన్యం బీకరంగా పోరాడి ఫిరోజ్షా నోడించి పారదోలింది. పానగల్లు - నల్గొండ ప్రాంతం విజయనగరం స్వాధీనమయింది.

దేవరాయలు విజయనగర ప్రాకారాలను బలపరచి బురుజులు నిర్మించినాడు. తుంగభద్రానదికి ఆనకట్ట వేయించి, 15 మైళ్ళ కొండ ప్రాంతాన్ని తొలిపించి కాలువల ద్వారా నగరానికి నీటి సౌకర్యం సమకూర్చినాడు. జక్కన కవి రచించిన “విక్రమార్క చరిత్ర”ను కృతిపొందిన నీడనను ఆదరించిన చామన దండనాయకుడు దేవరాయల మంత్రి.

దేవరాయల మరణానంతరం అతని కుమారుడైన రామచంద్రరాయలు రాజయినాడు. కాని అతణ్ణి కొన్ని నెలల్లోనే వదత్రవ్వునిచేసి తమ్ముడు విజయరాయలు సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. ఈతడు కూడ సమర్థుడు కాదు. అందుచే ఈతని పాలనా కాలం నాలుగు సంవత్సరాలు. కొడుకైన (రెండో) దేవరాయలే ప్రభుత్వాన్ని నిర్వహించినాడు.

రెండో దేవరాయలు (క్రీ. శ. 1426 - 46)

రెండో దేవరాయలు సంగమవంశంలో ప్రసిద్ధుడు. ఇతణ్ణి ప్రౌఢదేవరాయలని కూడ వ్యవహరించేవారు. ‘గజబెంటికార’ అనే బిరుదం ఏనుగుల వేటలో ఈతని ఆసక్తిని సామర్థ్యాన్ని సూచిస్తుంది. విజయనగర రాజ్యం ఈతని కాలంలో మున్నెన్నడూ లేనంతగా విస్తరించింది. విజయనగర గౌరవవైభవాలు విదేశీయులను ఆకర్షించినాయి.

తీరాంధ్రంపై విజయనగరాధికారం స్థాపించాలనే ఆశయం రెండో దేవరాయల కాలంలో ఫలించింది. కొండవీడులో రాచవేముని మరణానంతరం సామంతులు స్వతంత్రులై చిన్న చిన్న రాజ్యాలు స్థాపించుకున్నట్లు కన్పిస్తుంది. దేవరాయలు దండెత్తి పంట మైలారరెడ్డి (నరసరావు పేట, ఒంగోలు), సాళువ తెలుంగరాయలు (పొదిలి ప్రాంతం) మొదలైనవారిని జయించి క్రీ. శ. 1428 నాటికి కొండవీడును ఆక్రమించడమేగాక సింహచలంవరకు రెడ్డి రాజ్యాన్ని సామంత రాజ్యంగా చేసుకున్నాడు. (చూడు-రెడ్డి యుగం) క్రీ. శ. 1435 లో కళింగ సింహాసనం ఎక్కిన కపిలేశ్వర గజపతి క్రీ.శ. 1444 లో రాజమహేంద్రరాజ్యం జయించడానికి ప్రయత్నించినాడు. అతని దాడిని తిప్పికొట్టడానికి

దేవరాయలు మల్లప పడయ సేనానిని పంపినాడు. తాత్కాలికంగా గజపతి విజయభజ సమసింది. విజయనగరాధికారానికి ప్రమాదం తప్పింది.

దేవరాయల కాలంలో కేరళలో అధిక భాగం (కళిక్కోట మినహాయించి) విజయనగరాధికారాన్ని అంగీకరించింది. విజయనగరాధీశుడు వాస్తవానికి దక్షిణ దేశాధీశుడయినాడు. అంతేగాదు, దేవరాయల సేనాని లక్కన్న దండనాయకుడు. దండెత్తి జాఫ్నానుండి కప్పం వసూలుచేసినాడు. నాటినుండియే విజయనగరాధీశులు “దక్షిణ సముద్రాధీశ్వర” బిరుదం ధరించినారు. అబ్దుల్ రజాక్ చెప్పినట్లు రాయల సామ్రాజ్యం “సరన్ దీప్ (సింహళం) సరిహద్దుల నుండి గుల్ బర్గా సరిహద్దువరకు బెంగాల్ (ఓరిస్సా) నుండి మాబార్ వరకూ విస్తరించింది.”

రెండో దేవరాయలకాలంలో విజయనగర బహమనీరాజ్యాల మధ్య రెండు యుద్ధాలు జరిగినాయి. ఈ కాలంలో అహమ్మద్ షా (1422-36), అతని కొడుకు రెండో అల్లాఉద్దీన్ బహమన్ షా (1436-58) సుల్తానులు సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే గుల్బర్గా రాజకీయ కుట్రలకు కేంద్రంగా వుందనీ శిరోష్ట పరిస్థితులు అనుకూలంగా లేవనీ అహమ్మద్ షా రాజధానిని బిదర్ కు మార్చినాడు. అనంతరం నైన్యాన్ని సమకూర్చుకొని పానగల్లులో ఫిరోజ్ షాకు జరిగిన పరాజయానికి ప్రతీకారం తీర్చుకొనే ఉద్దేశంతో అహమ్మద్ షా విజయనగరంపై దండెత్తినాడు. దేవరాయలు పరాజయం పొంది నష్టపరిహారం చెల్లించి సంధి చేసుకున్నాడు. ఈ సంధి అనంతరమే అహమ్మద్ షా వెలమలను శిక్షించడానికై తెలంగాణంపై దండయాత్రచేసి ఆక్రమించినాడు. రాయల సహాయం పడ్డ నాయకులకు లభించలేదు. దీనితో విజయనగరానికి వెలమలకు మధ్య మైత్రి విచ్ఛిన్నమయింది.

బహమనీతో రెండోయుద్ధాన్ని దేవరాయలే ప్రారంభించినాడు. క్రీ. శ. 1443 లో దేవరాయలు దండెత్తి ముద్గల్లునాకమించి రాయచూర్, బంకాపూర్ లను ముట్టడించినాడు. అతని నైన్యాలు బిజాపూర్, సాగర్ ల వరకు పురోగమించినాయి. అల్లాఉద్దీన్ తెలంగాణా దౌలతాబాద్, బిరార్ ల నుండి నైన్యాలు రప్పించి రాయల నెదిరించినాడు. యుద్ధం రెండుమాసాలు జరిగింది. యుద్ధ పర్యవసానం గురించి ఫెరిస్టా, అబ్దుల్ రజాక్ ల నుంచి భిన్నములైన సమాచారములు లభిస్తున్నాయి. రాయలు ఓడి కప్పం చెల్లించడానికి అంగీకరించగా కృష్ణానదిని ఇకముందు దాటిరానని సుల్తాన్ వాగ్దానం చేసినాడని ఫెరిస్టా కథనం. ఈ యుద్ధంలో గుల్బర్గావరకు నడచి విజయవంతంగా రాయలు రాజధానికి మరలినాడని రజాక్ వృత్తాంతం.

రెండో దేవరాయలు విజయనగర బలగౌరవా లినుమడించడానికి శ్రద్ధ వహించినాడు. బహమనీ రాజ్యంకంటె జనసమృద్ధి ఉండి ఐశ్వర్యవంతమైన

విజయనగరం సుల్తానుల చేతులో తరచు పరాజయం పొందటానికి విజయనగర ఆశ్వదానుష్క దళాల దౌర్బల్యమే కారణమని పరిశీలించి ముస్లిం ఉద్యోగులను నియమించి తన సైన్యానికి శిక్షణ నిప్పించినాడు. వాస్తవానికి మొదటి దేవరాయల కాలంనుండి విజయనగరాస్థానంలో ముస్లిములు చేరినారు. రెండో దేవరాయలి ఉద్యోగంలో 2000 మంది ముస్లింములున్నట్లు ఆతని సైన్యంలో 2,00,000 కాల్బలము, 60,000 దానుష్కులు, 80,000 అశ్వికులు ఉన్నారని పెరిస్టా వృత్తాంతము. తన సైన్యం సామర్థ్యాన్ని పరిక్షించటానికే క్రీ.శ. 1443 లో దేవరాయలు బహమనీ రాజ్యంపై దండెత్తి వుంటాడు.

దేవరాయలు శైవమతాభిమానియేగాని మతసహనం ఉన్న ఉదార పాలకుడు. పీఠశైవుడైన చామరసు రాయల పోషణలో కన్నడంలో “ప్రభులింగ లీల” రచించినాడు. రాయల మంత్రియైన ప్రోలుగంటి తిప్పన విఠలస్వామి దేవాలయానికి లోగ మంటపం సమకూర్చినాడు. హజార రామాలయ నిర్మాణం కూడ ఇదేకాలంలో జరిగిందని కొందరి అభిప్రాయం. జైనులు రాయల అనుమతితో పాన్ సుపారిబజారులో జిహాలయం నిర్మించుకున్నారు. రాజధానిలో తురకవాద అభివృద్ధిచెందడమేగాక తురకలకు ప్రార్థనసౌకర్యాలు ఏర్పడినాయి.

రాయలు గొప్ప వండితుడు. వండితగోష్ఠి ఆతని కాలక్షేపం. సంస్కృతంలో మహాకవి కవిసార్వభౌముడైన అరుణగిరినాథుడిండిము డాతని అస్థానకవి. ఆతని నోడించి శ్రీనాథుడు దేవరాయల ఆదరణకు పాత్రుడయినాడు.

దేవరాయల కీర్తిప్రతిష్ఠలు నలుదిశలకు వ్యాపించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. పర్షియా చక్రవర్తి రాయబారి అబ్దుర్ రజాక్ రాయల అస్థానానికి క్రీ.శ. 1443 లోను నికోలోకాంటే అనే ఇటలీ యాత్రికుడు క్రీ.శ. 1442 ప్రాంతంలోను విజయనగరం దర్శించినారు. వీరిద్దరూ రాయల్ని, విజయనగర వైభవాన్ని సామాజ్య స్థితిగతులను కన్నులకు గట్టినట్లు వర్ణించినారు.

కాంటే లెక్క ప్రకారం విజయనగరం చుట్టూకొలత 60 మైళ్ళు. కొండలను తుంగభద్రానదిసీ కలుపుతూ నగరం చుట్టూ ఏడు ప్రాకారాలున్నాయి. ప్రాకారాల మధ్య పంట పొలాలు, అంగళ్ళు, నివాసగృహాలు ఉన్నాయి. ఏడో ప్రాకారంలో రాజ ప్రాసాదము, ఉన్నతోద్యోగుల నివాసాలు ఉన్నాయి. నగరంలో 90,000 మంది ఆయుధోపకీవులున్నారు. ప్రజల్లో బహుభార్యాత్వము సతీ సహగమనం ఎక్కువ. దీపావళి, శివరాత్రి రథోత్సవాలు కాంటే నెక్కువగా ఆకర్షించినాయి. శివరాత్రి రథోత్సవాల సందర్భంలో ఇనుప గాలాలు గుచ్చుకొని ఉయ్యాలిలాగే క్రూర ఆచారం కొందరు అనుసరించినట్లు కాంటే ప్రాసాదము. భారతదేశంలోని రాజులందరిలో రాయలు బలకాలి; ఆతనికి 12,000 మంది భార్యలు; వారిలో 2000 మంది వరకు సహగమనం చేయడానికి సంసిద్ధులు.

అబ్దుల్ రజాక్ మాటల్లో - రాయలు చాల బలవంతుడు. దూరదేశాలైన పెగూ, దెహసరిమ్లు కూడ అతనికి కప్పం చెల్లిస్తాయి. అతని రాజ్యంలో 300 ఓడ రేవులున్నాయి. రాజ్యం మహావైశ్యరాన్ని అనుభవిస్తున్నది. విజయ నగరం వంటి వైభవోపేతమైన మరొక నగరాన్ని కన్నులు చూడలేదు. దానితో సమానమైన మరొక నగరం ప్రపంచంలో ఉన్నదని చెవులు వినలేదు. నగరం లోపలి రాజప్రాసాదం మనోహరంగా ఉంది. నగర పీఠుల్లో బంగారమూ, రత్నాలు, ప్రజవైదుర్యాలు రాకులుపోసి బాహుటంగా విక్రయిస్తారు. ప్రజలు విలాసప్రియులు. ఉల్లాసంగా జీవితం గడుపుతారు. వారికి ఆహారం ఎంత అవసరమో గులాబీలు అంత ముఖ్యం.

సంగమవంశ అస్తమయం

రెండో దేవరాయల మరణాంతరం రాజులైనవారు అసమర్థులైనందున రాజ్యబలగౌరవాలు క్షీణించి సంగమ వంశానికేగాక విజయనగర రాజ్యానికే ప్రమాదం వాటిలింది. దేవరాయల కొడుకు మల్లికార్జునరాయలపాలన క్రీ. శ. 1446 నుండి 1465 వరకు సాగింది. ఈతని బలహీనతను గుర్తించిన విజయ నగర శత్రువులైన బహమనీ సుల్తానులు, గజపతులు విజృంభించి రాజ్యాభాగాలను ఆక్రమించుకొన్నారు. గజపతులకు వెలమలు తోడ్పడ్డారు.

కపిలేశ్వర గజపతి క్రీ. శ. 1448 లో తీరాంధంపై దాడి జరిపినట్లు పెనుగొండ శాసనం సూచిస్తున్నది. వెలమల సహాయంతో గజపతి రాజమహేంద్ర వరం ఆక్రమించి కొండపీఠంపై నడచినాడు. క్రీ. శ. 1449 వరకూ కొండపీఠంలో విజయనగరాధికారం చెలింది. బహళా 1450 లో కొండపీఠ గజపతి వశమయింది. విజయనగరంపై దాడిలో భాగంగా బెల్లంకొండ, వెలుగోడు, అద్దంకి, శ్రీశైల ప్రాంతాలను ఆక్రమించి కపిలేశ్వరుడు విజయనగరం ముట్టడించినాడు. విరూపాక్షరాయలు ఓడి కప్పం చెల్లించినట్లు ప్రతాపరుద్ర గజపతి అనంతవరం శాసనం చెబుతున్నది. ఇదే సమయంలో బహమనీ సుల్తాన్ కూడ విజయనగరంపై దాడి చేసినాడు. కాని ఆదండయాత్ర ఫలితం తెలియదు. గజపతి, సుల్తాన్ కలిసి విజయనగరాన్ని ముట్టడించినారని కొందరి అభిప్రాయం. కాని, ఈ అభిప్రాయానికి సృష్టమైన ఆధారం లేదు.

ఇంతలో దేవరకొండ వెలమలు కపిలేంద్రుని సహాయం ఆర్జించినారు. క్రీ. శ. 1453 నుండి తెలంగాణప్రాంతంలో సుల్తానులపై తరచుగా తిరుగుబాట్లు జరిగినాయి. అ సంతృప్తమే భోన్గిరిపాలకుడైన జలాలఖాన్ అతని కొడుకు నీకందర్ ఖాన్ తిరుగుబాటు చేసినారు. సుల్తాన్ రెండో అల్లాఉద్దీన్ మామూద్ గావాన్ సేనానిని వారిపైకి పంపినాడు. వెలమల సాయంతో గావాన్ తిరుగుబాటు దారుల నోడించి ఓడించినాడు. అల్లాఉద్దీన్ మరణానంతరం హుమాయూన్

కాలంలో (1458.61) తిరిగి జలార్ఖాన్ తిరుగుబాటు చేసినాడు వీరితో కలిసి వెలమలు తమ స్వాతంత్ర్యం పొందాలని ఆశించినారు. సుల్తాన్ పంపిన ఖ్వాజా జహాన్, నైజామ్ ఉల్ముక్కులు తిరుగుబాటుదారుల నంతమొందించి దేవర కొండపై నడచినారు. దేవరకొండ నేలే లింగమసీదు గత్యంతరం లేక కపిలేశ్వరుని సహాయం ఆర్జించినాడు.

కపిలేశ్వరుడు తన కుమారుడైన హంపీరుని నాయకత్వంలో పంపిన సైన్యం బహమనీ సేనానులను ఓడించింది. సుల్తాన్ తెలంగాణా రక్షణబాధ్యత గావాన్కు అప్పగించినాడు. హంపీరుడు గావాన్ నోడించి ఓరుగల్లును వశపరచు కున్నాడు. గావాన్ బిదర్కు మరలడంతో తెలంగాణా గజపతుల స్వాధీనమయింది. క్రీ.శ. 1461 లో సుల్తాన్ హుమాయూన్ మరణించినాడు. వెలమ నాయకులు సాయంగా గజపతి సైన్యాలు బహమనీరాజ్యంలో ప్రవేశించి బిదర్ను ముట్టడించినాయి. కాని, గజపతిరాజ్యం ఉత్తర సరిహద్దులో ప్రమాదం ఏర్పడి సందున బిదర్ ముట్టడి విరమించి మరలవలసి వచ్చింది. అయినా రాయలని, సుల్తానును ఓడించిన సూచనగా కపిలేశ్వరుడు 'నవకోటికర్ణాటకలుబరిగీశ్వర' బిరుదం ధరించినాడు.

ఆనంతరం కపిలేశ్వరుడు దక్షిణతీరాంధ్రాన్ని జయించడానికై క్రీ.శ. 1464 లో హంపీరుని పంపినాడు. ఈ దండయాత్ర కాంచీపురి వరకు సాగిట్టు తెలుస్తుంది. చంద్రగిరి, ఉదయగిరి రాజ్యాలు అతని వశమయినాయి. తమిళ మండలంలోని శాసనాలనుబట్టి హంపీరుని కొడుకు కుమార కపిలేశ్వర మహా పాత్రుడు కొండపల్లి అద్దంకి, వినుకొండ, పరైవీడు, వలుదులంపట్టుసావడి, తిరుచానూరు, తిరుచిరాపల్లి, చంద్రగిరులను పాలించినాడు. ఈ దండయాత్రను ప్రతిఘటించడానికి మల్లికార్జున రాయలు ప్రయత్నించినట్లు కన్పించదు. తీరాంధ్రం గజపతి రాజ్యంలో చేరింది. గజపతి (ఓద్దె) పాలనలో దక్షిణాదిన జంబి, శ్రీరంగం మొదలైన ప్రసిద్ధ క్షేత్రాలలో వూజాదికాలు లేక ఆలయాలు జీర్ణములై నాయని శాసనాలు చాటుతున్నాయి.

మల్లికార్జునరాయల మరణానంతరం రెండో విరూపాక్షరాయలు సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. ఇతడు రెండో దేవరాయల తమ్మునికొడుకు. దాయాదులను నిద్రలో వధించి రెండో విరూపాక్షుడు సింహాసనం హస్తగతం చేసుకొన్నట్లు 'ప్రసన్నామృతం' చెబుతున్నది. ఇతడు సమర్థుడుకాదని వ్యసనలోలుడని న్యూనిజ్ ప్రాసీనాడు. అయితే ఈతని కాలంలోనే సామాజ్యం దక్షిణతూర్పు ప్రాంతాలనుండి గజపతులను తరిమివేయడం జరిగింది. దాన్ని సాదించింది పెనుగొండ రాజ్యపాలకుడైన సాళువ నరసింహరాయలు. క్రీ.శ. 1470 వరకు ఉదయగిరి గజపతులు ప్రతినిధియైన కంటంరాజు తమ్మరాజు అధీనంలో ఉంది.

సాళువ నరసింహరాయలు ఉదయగిరిని సాధించినాడని రాజావధిండిముడు సాళువాఝ్యుడయంలో పేర్కొన్నాడు. క్రీ. శ. 1470 లో కపిలేశ్వరుడు మరణించినాడు. అతడు కృష్ణాతీరంలో మరణించినట్లు జనశ్రుతి. కపిలేశ్వరుడు, అతని కొడుకు పురుషోత్తముడు బహుశా ఉదయగిరి రాజ్యరక్షణకై దక్షిణాదికి వచ్చి పరాజయం పొందివుంటాడు కృష్ణానదీపర్యంతం తీరాంధ్రం తిరిగి విజయ నగరంలో చేరింది. కపిలేశ్వరుని మరణానంతరం నరసింహరాయలు గోదావరి వరకు ఆక్రమించివుంటాడు క్రీ.శ. 1477 లో గోదావరి ప్రాంతంలో నరసింహుని అధికారం చెల్లినట్లు ముస్లిం చరిత్రలు చెబుతున్నాయి.

కపిలేశ్వరుని మరణానంతరం గజపతి సింహాసనానికై జరిగిన కలహాలలో హంపీరునోడించి పురుషోత్తముడు రాజయినాడు. గత్యంతరాలేక హంపీరుడు బహమనీ సుల్తాన్ సహాయ మర్థించినాడు. నాటి సుల్తాన్ మూడో మహమ్మద్ షా (క్రీ.శ. 1463 - 82). ఈతని తండ్రి హుమాయూన్ షా (క్రీ.శ. 1458 - 1461) పరమక్రూరుడు (జలిమ్) అని పెరిస్తావంటి ముస్లిం చరిత్రకారులే వ్రాసినారు. హుమాయూన్ మరణించే నాటికి అతని కొడుకులు (మూడో) అహమ్మద్ షా, (మూడో) మహమ్మద్ షాలు బాలురై నందున వారితల్లి మక్తూబజహాన్ నగ్గీస్ బేగం సంరక్షకురాలుగా, గావాన్ సహాయంతో పరిపాలన నిర్వహించింది. మూడో అహమ్మద్ షా హటాన్గరణంతో మహమ్మద్ షా సింహాసనం ఎక్కినాడు. ఇతడు ముచిఁద్యావంతుడు. పరిపాలనాదక్షుడు. యుద్ధాల్లో ఆరితేరిన లష్కర్ (వీరుడు) అని ప్రసిద్ధికెక్కినాడు. మహమూద్ గావాన్ ఇతని అమీర్ ఉల్ ఉక్రూ; పారశీక దేశస్థుడు. సమర్థుడైన సేనాని, రాజనీతివరుడు. వీరికాలంలో బహమనీ రాజ్యాధికారం ఉచ్చస్థితి నందింది. కాని, వీరి మరణంతో బహమనీ రాజ్యం విచ్ఛిన్నమయింది. సింహాసనానికి వచ్చిన అనతికాలానికే విజయనగరంలోని అరాజకాన్ని అవకాశంగా తీసుకొని చౌర్, దాబోర్ మొదలైన ప్రాంతాలను గోవా రేవు పట్టణాన్ని (1472) మహమ్మద్ షా ఆక్రమించినాడు. హంపీరుడు రాజమహేంద్రవర, తెలంగాణాలను దత్తం చేస్తాననడంతో మహమ్మద్ షా ఆతనికి సహాయం చేయడానికి అంగీకరించి, మాలిక్ హసన్ జహీని సైన్యంతో పంపినాడు. బహమనీ సైన్యాలు కొండపీడు, రాజమహేంద్రవరాలనాక్రమించి ఒరిస్సాపై పురోగమించి హంపీరుని సింహాసనం ఎక్కించినాయి. (క్రీ. శ. 1471). మాలిక్ జహీని నైజాం ఉల్ ముల్క్ రాజమహేంద్రవరంలో పాలించసాగినాడు. హంపీరుడు ఎంతో కాలం సింహాసనం నిలుపుకోలేక పోయినాడు. పురుషోత్తముని చేతిలో ఓడి ఉభయులు సమాధానపడి కృష్ణా గోదావరి అంతర్వేదిని జయించబడినారు. వారి నెదిరించలేక జహీని నైజాం ఉల్ ముల్క్ వజీరాబాద్ కు తిరోగమించడంతో తీరాంధ్రం గజపతుల వశమయింది.

సుల్తాన్ మహమ్మద్ షా ఆగ్రహించి స్వయంగా ఆంధ్రదేశంపై దండెత్తినాడు. రాజమహేంద్రవరం ఆక్రమించి ఒరిస్సాపైకి పురోగమించినాడు. పురుషోత్తమ, హంపీరులోడి సంది చేసుకున్నారు. తిరిగి రాజమహేంద్రవర రాజ్యం బహమనీల వశమయింది. సుల్తాన్ దృష్టి దక్షిణ తీరాంధ్రంపైకి మరలింది. ఆ ప్రాంతం సాళువ సరసింహుని ఆధీనంలో ఉంది. తెలంగాణంలోని ప్రభువులను రెచ్చగొట్టుతున్నందున సాళువ సరసింహునిపై సుల్తానుకు ఆగ్రహంగా ఉంది. అందుచే రాజమహేంద్రవర, తెలంగాణా తరఫులను బ్రహ్మనైజాం ఉల్ ముల్క్, అజంఖాన్ల ఆధీనంలో ఉంచి దండయాత్ర సాగించినాడు. కొండవీడును వశపరచుకొని, క్రీ.శ. 1481 మార్చినెలలో కాంచీపురిని పట్టుకొని దోచి అపార ధనరాశులతో మరలినాడు. బహమనీ సుల్తానుల్లో మరెవ్వరూ కాంచీపురం వరకు దండయాత్ర సాగించినవారు లేరు.

సుల్తాన్ కాంచీపుర దండయాత్రలో నుండగా సాళువ సరసింహుడు మచిలీపట్టణ ప్రాంతాల నాక్రమించినట్లు కనిపిస్తుంది. అంతేగాదు, సరసింహుని నేనాని తుళువ ఈశ్వర నాయకుడు సుల్తాన్ సైన్యాలను కందుకూరు దగ్గర ఓడించి అతని శిబిరాన్ని దోచుకున్నాడు. ఇది తీరని అవమానంగా భావించి సరసింహుని శిక్షించడానికై యూసఫ్ ఆదిల్ ఖాన్, ఫకల్ ఉల్ ముల్క్ నేనానులను పెనుగొండపైకి పంపి తాను మచిలీపట్టణంపైకి నడిచినాడు. పెనుగొండపై నడిచిన సైన్యాలు వరాజయంచెంది తిరోగమించినాయి. కాని, సుల్తాన్ మచిలీపట్టణాన్ని వశపరచుకున్నాడు. మచిలీపట్టణంనుండి మరలి కొండవల్లి దగ్గర సుల్తాన్ విశ్రాంతి తీసుకుంటుండగా గావాన్పై కుట్ర జరిగింది.

గావాన్ విదేశీ ముస్లిం. నాటికి చాలారోజులుగా విదేశీ, దక్కన్ ముస్లిం వర్గాలేర్పడి, ఉభయుల మధ్య తీవ్రమర్షణలు జరుగుతున్నాయి. గావాన్ బహమనీ రాజ్యాన్ని ఎన్నిది తరఫులుగా విభజించి, తరఫుదారుల ద్వారా అధికారాన్ని కేంద్రీకృతం చేసినాడు. దీనితో సర్దారుల ప్రాబల్యం తగ్గింది. అందుచే వారు గజపతి దండయాత్రను గావాన్ అహ్వనించినట్లు ఒక లేఖను కల్పించి సుల్తానుచే గావాన్కు మరణశిక్ష విధిస్తూ ఆజ్ఞ జారీ చేయించినారు. "గావాన్ మరణంతో (1481) బహమనీరాజ్యంలో ఐక్యమూ, పాటవమూ నశించినాయి" రాజ్యం చుక్కానిలేని నౌక అయింది. కుట్ర గ్రహించిన సుల్తాన్ వశ్యాతాపంతో క్రీ. శ. 1482 లో మరణించినాడు బహమనీ సామ్రాజ్యం విచ్ఛిన్నం కాసాగింది.

విజయనగరంలో సయితం వరిస్థితులు విషమించినాయి. వ్యసన లోలుడైన విరూపాక్షరాయల దుష్పరిపాలనను అతని కొడుకు సహించలేక అతణ్ణి హత్య చేసినాడు, (క్రీ. శ. 1485). కాని, వశ్యాతాపంతో సింహాసనాన్ని తమ్ముడు ప్రౌఢరాయలకు దత్తంచేసినాడు. ప్రౌఢరాయలుకూడ దుర్మార్గుడే సింహాసనం ఎక్కిన

వెంటనే అందుకు కారకుడైన అన్నను వధించి విలాసాల్లో మునిగి తేలసాగినాడు. అతణ్ణి బాగుపరచడం అసంభవమనీ అతని పాలన కొనసాగితే విజయనగర రాజ్యం విచ్ఛిన్నం అయ్యే ప్రమాదం ఉందనీ సామంతులందరూ గుర్తించినారు. ఆ పరిస్థితుల్లో రాజ్యాన్ని రక్షించగల సమర్థుడు సాళువ నరసింహరాయలే. తన సేనాని తుళువ నరసనాయకుని విజయనగరంపైకి నరసింహుడు పంపినాడు. నరసనాయకుని దాడివార్త సయితం ప్రౌఢరాయల్ని కదిలించలేకపోయింది. నగరాన్ని ఆక్రమించి నరసనాయకుడు రాజప్రాసాదంలో ప్రవేశించినాడు. 'దొడ్డి దోవన' నగరవీధుల్లోని జనంలోచేరి ప్రౌఢరాయలు పొరుగుదేశానికి పారిపోయినాడు. సంగమవంశం 185 సంవత్సరాల పరిపాలన అంతరం అస్తమించింది.

సాళువ వంశం

(1485-1505)

కర్ణాటకంలోని కల్యాణ నగరం సాళువ వంశ జన్మస్థలంగా కనిపిస్తుంది. ఈ వంశస్థులు కల్యాణపురవరాద్వీశ్వర బిరుదం ధరించినారు. బహుశా ముస్లిం దండయాత్రల కాలంలో ఆంధ్రదేశానికి వీరు వలస వచ్చివుంటారు. కర్నూలు, చంద్రగిరి ప్రాంతాల్లో వీరి రాజకీయ ప్రాబల్యం ప్రారంభమయింది. వీరి అసలు వంశనామం తెలియదు. అయితే నరసింహుని పూర్వుల్లో 'కటారిసాళువ' బిరుదం ఉంది. నరసింహుని ప్రవితామహుడైన మంగిరాజుకు 'ప్రతివక్షసాళువ' బిరుదం ఉంది. కాబట్టి క్రమంగా బిరుద నామమే వంశ నామమయిందని భావించడం ఉచితం.

'సాళువాఘ్న్యదయా'న్ని బట్టి కంపరాయల మదురాపురి దండయాత్రలో శ్రీరంగనాథుని పున్నప్రతిష్ఠలో మంగిరాజు ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించినాడు. శ్రీరంగనాథునకాతడు 60,000 మాదలు, ఎనిమిది గ్రామాలు దానం చేసినాడట! 'ప్రతివక్షసాళువ' బిరుదం ధరించింది ఈతడే! నాడు మొదలు సాళువ వంశస్థులు కర్నూలు, చంద్రగిరి ప్రాంతాలను విజయనగర ఉద్యోగులుగా పాలించినట్లు స్థానికచరిత్రలు, శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. కాని నరసింహరాయల తండ్రి గుండరాజు కల్యాణంనుండి పాలించినాడని సాళువాఘ్న్యదయం చెబుతున్నది. గుండరాజు మరణానంతరం కల్యాణ నగరానికి విపత్తు సంభవించగా నరసింహరాయలు చంద్రగిరికి రాజధాని మార్చినాడట!

చంద్రగిరి ప్రభువుగా నరసింహుడు బలవంతుడై సాటి ప్రభువర్గంలో పలుకుబడి సంపాదించినాడు. చాలకాలం సంగములకు విధేయుడుగానే విజయ నగర రాజ్య రక్షణకు పూనుకొన్నాడు. విరూపాక్షరాయల అసమర్థ దుష్పురిపాల వల్ల రాజ్యంలో అలజడులు చెలరేగినాయి. గజపతులు, బహమనీలు దండెత్తి రాజ్యభాగాలను ఆక్రమిస్తున్నారు. అట్టి పరిస్థితులను చక్క-బరచడానికి 1460

ప్రాంతంనుండి నరసింహుని ప్రయత్నాలను గురించి తెలుస్తుంది. దక్షిణదేశంలో పాండులు మొదలైన తమిళపాలకుల ప్రోత్సాహంతో బాణప్రభువు భువనైక సమర కోలాహల మావలిబాగాదిరాయలు తిరుగుబాటొనర్చి కాంచీపురినాక్రమించి నాడు. 'సాళువాభ్యుదయం', 'జై మినిబారతా'లను బట్టి క్రీ.శ 1462 ప్రాంతంలో నరసింహరాయలు దక్షిణ దండయాత్ర జరిపి తిగుళు (తమిళు)లను, చెవులపోతు (బాబు)లను నిర్జించి కాంతి నెలకొల్పినట్లు తెలుస్తున్నది. అనంతరం విజయ నగర కళింగ-బహమనీ రాజ్యాల మధ్య తీరాంధ్రంలో జరిగిన సంఘర్షణలో పాల్గొని ఉదయగిరి మొదలు గోదావరి పర్యంత తీరాంధ్రాన్ని ఆత దాక్రమించి పాలించడం పైన వివరించడం జరిగింది గదా! సాళువాభ్యుదయాన్నిబట్టి నరసింహుడు తెలంగాణంతై దండెత్తి బాలకొండ దగ్గర ముస్లిం సైన్యాల నోడించి నర్మదా నదీవరకు దండెత్తినట్లుంది. కళింగలో పురుషోత్తమ హంపీరుల మధ్య చెలరేగిన అంతర్యుద్ధంలో పురుషోత్తమునకు సాయంగా సుల్తాన్ దృష్టి మరల్చి దానికి ఈ దాడి జరిపివుంటాడు. బహుశా ఈ దాడిలో బాగంగానే క్రీ.శ. 1477 లో నరసింహుడు గోదావరీతీరంలో విడిసినట్లు కన్పిస్తుంది.

ఈ విజయపరంపరలతో సాళువ నరసింహుని బలగౌరవా లినుమడించి నాయి. విజయనగర రాజ్యాన్ని రక్షించే శక్తిసామర్థ్యా లాతనికి ఒక్కనికే ఉన్నట్లు ప్రజలు, సామంతులు భావించినారు. నాటికే ఆతడు "రాయమహారసు"గా ప్రసిద్ధుడయినాడు. విరుపాక్ష రాయల్ని బాగుచేయడం సాధ్యం కాదనే భావం బలపడింది. అందుచే తుళువ నరసనాయకుని సాయంతో నరసింహుడు సంగమ వంశాన్ని పారదోలి సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. ఇది దురాక్రమణి కావచ్చు కాని పరిస్థితులవల్ల తప్పనిసరి అయింది; విజయనగరం తర్వాతి చరిత్రవల్ల సమర్థనీయమయింది. ఒక చరిత్రకారుని అభిప్రాయంలో - సాళువ దురాక్రమణి వల్ల తళ్ళికోట యుద్ధం ఎనభయి సంవత్సరాల తర్వాత జరిగింది.

సాళువ నరసింహునకు సింహాసనం ఆక్రమించడం ఒక ఎత్తు, రాజ్యం లోని అంజుకుల నజిబి శాంతిభద్రతలు నెలకొల్పి విజయనగర గౌరవప్రతిష్ఠలను పునరుద్ధరించడం మరొక ఎత్తుగా పరిణమించింది. అతని పాలనాకాలం 15 సంవత్సరాలు ఆ ఆశయసాధనలోనే గడిచిపోయింది. ముందుగా అతని దృష్టి తిరుగుబాటు చేస్తున్న విజయనగర సామంతుల పైకి మరలింది. వారిలో పెరని పాడు (కడప) పాలిస్తున్న సంబెటవారు, ఉమ్మత్తూరు (మైసూరు), సంగీతపురం (తులునాడు) పాలెగార్లు, బొమ్మవరం ప్రభువైన సాళువ మల్లిదేవుడు ముఖ్యులు. సంబెట శివరాజు, అతని బంధువు వీర నరసింహుడు విజయనగరాన్ని ఢిక్కరించి, పరిసర సీమల్లో ప్రజలను భయభ్రాంతులను చేస్తున్నారు. పర్రకులకు, ప్రయాణికులకు భద్రత లేకపోయింది. అందుచే సాళువ నరసింహుడు దండెత్తి,

సంబెటవారి నణచి, ఆ ప్రాంతంలో శాంతిభద్రతలు నెలకొల్పినాడు. అనంతరం ఉమ్మత్తూరు, సంగీతపుర సామంతుల నణచడం జరిగింది. 'కేరళవలమ' అనే మళయాళంలోని స్థానిక చరిత్రను బట్టి, సాళువ నరసింహుడు పశ్చిమ తీర ప్రాంతాలను జయించినట్లు తెలుస్తున్నది క్రీ.శ. 1490 - 1506 మధ్య కాలం నాటి శాసనా లా వృత్తాంతాన్ని బలపరుస్తున్నాయి. హానోవర్, బట్కర్, మంగళాపురం మొదలైన రేవులు విజయనగరానికి స్వాధీనమయినాయి. గోవా, చౌల్ నష్టం కొంత పరిహార మయింది.

బహమనీ రాజ్యంలో చెలరేగిన అరాజకాన్ని అవకాశంగా తీసుకొని పురుషోత్తమ గజపతి తీరాంధ్రాన్ని జయించడానికి నిశ్చయించినాడు. మూడో మహమ్మదీషా మరణానంతరం సుల్తానైన ఆతని కొడుకు మామూద్ బాలు డైనందున, నైజాం ఉల్ ముల్క్ బాహ్రీ ప్రాబల్యం వహించినాడు. బాహ్రీ డక్కన్ ముస్లిం నాయకుడు. ఆతని ప్రాబల్యాన్ని విదేశీ ముస్లింనాయకులైన యూసఫ్ ఆదిల్, ఇమాద్ ఉల్ ముల్క్ లు సహించక బీజాపూర్, బీరూరులో తమ బలాలను కూడతీసుకోసాగినారు. డక్కన్, విదేశీ ముస్లిములు పరస్పరం దారుణ హత్యాకాండకు దిగినారు. తెలంగాణంలో జరిగిన తిరుగుబాటు నణచే సందర్భంలో బాహ్రీని హత్య చేసినారు. దీనితో పరస్పర హత్యలు మితిమీరి నాయి. ఈ కల్లోల పరిస్థితుల్లో కాశీం బరీద్ విజృంభించి, ప్రధానియై సుల్తానును కీలుబొమ్మగా చేసుకున్నాడు. ఇదే సమయంలో గజపతి దండయాత్ర జరిగింది. నాడు రాజమహేంద్రవరం తరఫ్ దార్ ఎవరో స్పష్టంగా తెలియదు. ముస్లిం రచనల్లో దిలావర్ ఖాన్, కావామ్ ఉల్ ముల్క్ లు పేర్లు కనిపిస్తున్నాయి. రాజమహేంద్రవరాన్ని ఆక్రమించిన గజపతి నైస్యం 1484 నాటికి కొండపల్లి కొండపిడులను స్వాధీనం చేసుకున్నది. గజపతి సేనాని అజమ్ ఖాన్ వినుకొండ తాలూకాలోని మతుకుషుల్లిని క్రీ.శ. 1484 లో దానం చేసినాడు. దక్షిణ తీరాంధ్రంలో కూడ సాళువ నరసింహుని అధికారం బలంగాలేదు. వినుకొండ, ఉదయగిరి మధ్య భూమిలో సరియవల్లి తిమ్మారెడ్డి పాలిస్తున్నాడు. హిందూరావు సురత్రాణ అనే ఈతని బిరుదాన్ని బట్టి తిమ్మారెడ్డి స్వతంత్రునివలె కనిపిస్తున్నాడు. కాని, ఈతడు గజపతులకు లొంగిపోయినాడు. అనంతరం గజపతి ఉదయగిరిని ముట్టడించినాడు. ఉదయగిరిని రక్షించడానికై సాళువ నరసింహుడు దండెత్తి, మార్గ మధ్యంలో సాళువ మల్లదేవుని తిరుగుబాటు నణచి, బొమ్మవర దుర్గాన్ని పూర్తిగా నిర్మూలించి ఉదయగిరిపై నడచినాడు. అయితే, ఉదయగిరిని పాలిస్తున్న పూసపాటి బసవ భూపాలుడు గజపతితో చేరి, నరసింహుని ఎదిరించినట్లు కనిపిస్తుంది బసవ భూపతి మంత్రియైన గంగయ్యను "నృసింహస్వపతి వశీకరణ నయవిద్యాకరణ" అని ప్రబోధ చంద్రోదయం

వర్తిస్తున్నది. దీన్నిబట్టి సాళువ నరసింహుని మోసంతో గజపతి బందీ చేసినట్లు తెలుస్తుంది. ఉదయగిరిని గజపతికి సమర్పించి, నరసింహుడు సంది చేసుకున్నాడు. ఇది జరిగిన అనతికాలానికే క్రీ.శ. 1491 లో సాళువ నరసింహుడు మరణించినాడు.

తన స్వల్ప పాలన కాలంలో సాళువ నరసింహుడు విజయనగరాన్ని బలపరచి, సంగమలు నెలకొల్పిన సాంస్కృతిక సంప్రదాయాలను వదిల పరచినాడు. ప్రజల్లో దైర్య సాహసాలు కల్పించే సాముగరిడీలను ఈతడు ప్రోత్సహించినట్లు తెలుస్తుంది, ఆరబ్బు వర్తకులకు రక్షణ కల్పించి వారు దిగుమతి చేస్తున్న గుర్రాలతో నైన్యాన్ని వృద్ధి చేసినాడు. కవుల, పండితుల వట్ట నరసింహునకు అభిమానం ఎక్కువ. సంస్కృతాంధ్రాలను పోషించినాడు. రాజనాథ డిండిము డాతని ఆస్థాన కవి. 'రాఘవాభ్యుదయం' అనే సంస్కృత కావ్యం నరసింహుని కృత మంటారు గాని, దాన్ని రాజనాథ డిండిముడే రచించి వుంటాడు.

ఇమ్మడి నరసింహరాయలు

నరసింహరాయల అనంతరం సాళువ వంశ చరిత్ర స్పష్టంగా లేదు. స్వల్ప వయస్కులైన తన ఇద్దరు కొడుకులను సేనాపతి, ప్రధాని, కార్యకర్త అయిన తుళువ నరసనాయకునకు అప్పగించి, తాను సాధించలేకపోయిన రాయ చూరు, ఉదయగిరి దుర్గాలను జయించవలసినందని నరసింహ దతాష్ట్ర కోరినా డట! నరసనాయకుడు సోదరుల్లో పెద్దవాడైన తమ్మరాజును సింహాసనం ఎక్కించి సర్వాధికారాలు నిర్వహించసాగినాడు. తమ్మరాజు ఆకాల మృత్యువు వాతపడినాడు. ఈతని మరణాన్ని గురించి విరుద్ధములైన వృత్తాంతాలున్నాయి. నరసనాయకుని అవనింద పాలుచేసే ఉద్దేశంతో తిమ్మరుసనే మంత్రి తమ్మరాజును హత్యచేసినాడని ఒక వృత్తాంతం, యుద్ధంలో ఓతగాత్రుడై మరణించినాడని మరొక వృత్తాంతం.

బహమనీ రాజ్యంలో దేశీయ విదేశీయ ముస్లిము వర్గాల మధ్య సంఘర్షణలు అవకాశంగా కాళింబరీద్ బలవంతుడై సుల్తాన్ మామూద్ షాను కీలుబొమ్మగా చేసుకున్నాడు. కాని అతనికి వ్యతిరేకత మితిమీరింది. బిజాపూర్ లో యూనస్ ఆదిల్ ఖాన్ 1489 లో స్వతంత్రుడై బరీద్ ను ధిక్కరించినాడు. బాహీ కొడుకు మాలిక్ అహమ్మద్ నైజాంషా అహమ్మద్ నగర్ నిర్మించి (1490) కేంద్రంగా చేసుకొని బలవంతుడయినాడు. ఖీరాలో బహద్ ఉల్ ముల్క్, తెలంగాణంలో, కులీకుతుబ్ ఉల్ ముల్క్ విజృంభిస్తున్నారు. ఇట్టి పరిస్థితిలో శత్రువుల దృష్టి తనపై నుండి మరల్చే ఉద్దేశంతో కాళింబరీద్ రాయలను అంతర్వేదిపై దండెత్తిరమ్మని అహ్వనించగా రాయలు రాయచూరును

అక్రమించినాడు గాని యూసఫ్ ఆదిల్ షా తిరిగి స్వాధీన పరచుకొన్నాడని ముస్లిం చరిత్రకారులు వ్రాసినారు. ఈ సందర్భంలోనే నరసానాయకుడు యూసఫ్ ఆదిల్ షాతో రెండుమార్లు (1491, 1493) యుద్ధం చేయవలసివచ్చింది. మొదటిమారు మానవదుర్గం యుద్ధంతో గెలిచి రాయచూరును అక్రమించి వుంటాడు. కాని రెండో యుద్ధంలోనే బహుశా తమ్మురాజు శతగాత్రుడై మరణించినాడు. అతని తమ్ముడు ఇమ్మడి నరసింహరాయలు సింహాసనం ఎక్కినాడు.

ఇమ్మడి నరసింహుడు తుళువ నరసానాయకుని ప్రాబల్యం సహించలేక ఆతణ్ణి తొలగించి నాదెండ్ల తిమ్మరుసును ప్రధానిగా నియమించినాడు. నరసానాయకుడు పెనుగొండకు మరలి నైన్యంకూర్చుకుని విజయనగరంపై దండెత్తినాడు. యుద్ధంలో తిమ్మరుసు మరణించినాడు. ఇమ్మడి నరసింహుని బంధీగా పట్టుకొని పెనుగొండకువచ్చి నరసానాయకుడు ప్రభుత్వం నిర్వహించసాగినాడు. సాళువవంశపరిపాలన ఆంతమయింది. అయితే నరసానాయకుడు సింహాసనం ఎక్కినాడా లేదా అనేదాం ఉంది సమకాలిక ముస్లించరిత్రలు, నాటికవులు నరసనాయకుడు సింహాసనం ఎక్కి పాలించినట్లు వర్ణిస్తున్నాయి. 'విజయనగర త్పదసింహావనస్థు' అని పారిశాతవహరణం, నరసానాయకుడు స్వతంత్రాధికారం సూచించే విజయనగరాధీశుల 'భాషగె తప్పవరాయరగండ. రాజాధిరాజ, రాజ పరమేశ్వర' మొదలైన బిరుదులు ధరించినట్లు శాసనాలనుండి తెలుస్తుంది. నరసానాయకుని చర్యలనుబట్టి ఈ బిరుదులు కేవలం విజయనగరం పట్ల విశ్వాసంతో ధరించినవని చెప్పలేము. కాబట్టి నరసానాయకుడు సింహాసనం అక్రమించడమే యధార్థం. విజయనగరచరిత్రలోనిది రెండో దురాక్రమణ.

సింహాసనం అక్రమించిన అనంతరం నరసానాయకుడు దక్షిణదండ యాత్ర జరిపి తిరుగుబాటు చేస్తున్న సామంతుల నణచినాడు. 'పరదాంబికా వరిజయం' నుండి ఆతడు చోళ, పాండ్య, చేర ప్రభువులను మదురరాజైన మాన భూషణుని ఓడించి కప్పంవసూలుచేసినట్లు కోనేటి రాజును జయించినట్లు తెలుస్తుంది. ఈ రాజులను గుర్తించడం కష్టం. మానభూషణుడు చోళ సామంతుడుగా మదురను పాలించేవాడు. "కోయి లోలుగు"నుబట్టి కోనేటిరాజు తిరుమనాపల్లి సీమను పాలిస్తూవుండేవాడు. అతనికి మహామండలేశ్వర, రాయబనువళంకర, రాజరాజగండమొదలైన బిరుదులున్నాయి. ఈతడు శ్రీరంగంలోని శ్రీవైష్ణవలను హింసిస్తుండగా వారు నరసనాయకునితో మొరపెట్టుకున్నారు. నరసానాయకుడు కోనేటిరాజునోడించి వదలివ్యూతునిచేసినాడు. (క్రి.శ. 1496) అనంతరం కావేరిని దాటి శ్రీరంగపట్టణం ముట్టడించినాడు. ఆ ప్రాంతాన్ని గంగవంశజుడనని చెప్పుకున్న నంజరాజు పాలిస్తున్నాడు. నంజరాజు ఓడి సామంతుడయినాడు. అచటనుండి పశ్చిమ తీరంలోని (తుంకూరు) దమకార, తరనంగి దుగ్గిలాల నాక్ర

మించి నరసానాయకుడు గోకర్ణ క్షేత్రందర్శించి అచట తులాపురుషదానం చేసినట్లు 'వరవాంబికాపరిణయం' చెబుతున్నది. నరసానాయకుడు చేర రాజ్యంపై దండెత్తి కాయల్ నాక్రమించడానికి చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదు.

కటకంలో పురుషోత్తమ గజపతి మరణించి అతనికొడుకు ప్రతాప రుద్రగజపతి పాలన (1496-1538) ప్రారంభమయింది. తన తండ్రికాలంలో బహమనీయవశమైన తెలంగాణ ప్రాంతాలను చేజారిపోయిన తమిళప్రాంతాలను తిరిగి జయించాలని ప్రతాపరుద్రుడు సంకల్పించినాడు. నాటికి కులీ కుతుబ్ షాహ్ ముల్క్, వరంగల్, కోయిల్ కొండలను ఆక్రమించి తెలంగాణలో బలవంతుడై ఉన్నాడు (క్రీ.శ. 1497). గజపతి దండెత్తి పెన్నానదీతీరంవరకు నడచి నట్టు రాజవంశాసనం సూచిస్తున్నది. అయితే, నరసానాయకుని 'గజపతిరాయేభ గండభేరుండ' బిరుదాన్నిబట్టి నరసానాయకుడు గజపతిని ఓడించి మరలించి నాడని చెప్పవచ్చుగాని ఈ విజయంవల్ల విజయనగరానికి లాభం కలగలేదు. ఇదే సమయంలో తెలంగాణప్రాంతంలో చితాబ్ ఖాన్ విజృంభించినాడు. ఈతనిపేరు సీతాపతి. ఇతని పుట్టాపూర్వోత్తరాలు తెలియవు. 'రాయవాచకం' ఇతణ్ణి పురుషోత్తమగజపతి సేనానిగా వర్ణిస్తున్నది. క్రీ.శ. 1504 నాటి ఈతని వరంగల్లు శాసనాన్నిబట్టి నాటికాతడాప్రాంతం జయించి పాలిస్తున్నాడు రాజాకొండ మొదలుగా దక్షిణ తెలంగాణా సయితం అతని వశమైనట్లు క్రీ.శ. 1510 నాటి గజపతి ఉండ్రకొండ శాసనం స్పష్టం చేస్తున్నది. తెలంగాణాలో అధికభాగం తిరిగి గజపతుల స్వాధీనమయింది.

ఆంతరంగిక కల్లోలాల నణచి విజయనగర రాజ్యానికి భద్రత, సౌష్ఠ్యం చేకూర్చడానికి సాళువ నరసింహుడు ప్రారంభించిన కృషిని కొనసాగించి నరసానాయకుడు చాలవరకు విజయం సాధించినాడు. కాని, శత్రువుల హస్తగతమైన ఉదయగిరి, రాయచూరు ప్రాంతాలను తిరిగి ఆక్రమించక పూర్వమే, రాజ్యాన్ని కొడుకు వీర నరసింహున కప్పగించి క్రీ.శ. 1503 లో నరసానాయకుడు మరణించినాడు.

నరసానాయకునకు ముగ్గురు భార్యలు. వారిలో తిప్పాంబయందు వీరనరసింహుడు, నాగలాంబికయందు శ్రీకృష్ణదేవరాయలు, ఓబాంబికయందు రంగరాజు, అద్యుతరాయలు అనే నల్లరు కుమారులు కలిగినారు. వీరనరసింహుని ఇమ్మడి నరసానాయకుడు అనేవారు. తండ్రి మరణానంతరం అధికారం వీరనరసింహుని హస్తగతమయింది. పెనుగొండలో బండిగానున్న సాళువ ఇమ్మడి నరసింహుని ఈతడు హత్యచేయించినాడు. సాళువ వంశం అంతరించింది. వీర నరసింహుడు క్రీ.శ. 1505 లో తుళువ వంశాన్ని స్థాపించినాడు.

తుకువ వంశం (1505-1575)

మైనూరులోని తుకు(వ) రాష్ట్రం జన్మస్థలమైనందున తుకువ వంశమనే పేరు వచ్చింది. హరిహరుడు క్రీ.శ. 1342 ప్రాంతంలో తుకునాడు జయించి నవ్వుటినుండి ఈ వంశస్థులు విజయనగరాస్థానంలో ఉద్యోగాలు నిర్వహించ సాగినారు. సాకువ వంశస్థుల వలెనే వీరును తమది చంద్రవంశమని వర్ణించు కొన్నారు. ఈ వంశానికి తిమ్మరాజు మూలపురుషుడు. ఇతనికొడుకైన ఈశ్వర నాయకుడు సాకువ నరసింహుని సేనాపతిగా 1481 లో మహమ్మదీషాను కందుకూరు దగ్గర ఓడించి, అతని శిబిరం దోచుకున్నాడు. ఇతణ్ణి 'దేవకీ పురాధిపుడ'ని పరాహ పురాణం వర్ణిస్తున్నది. ఉత్తర ఆర్కాటు జిల్లా ఆరణి తాలూకాలోని దేవికాపురమే దేవకీపురం అయివుంటుంది. ఇక్కడ తుకువ వంశీయుల శాసనాలున్నాయి. ఈశ్వరనాయకుని కొడుకు నరసానాయకుడు. ఇతణ్ణి గురించి పైపుటల్లో చెప్పినాము. తుకువ వంశస్థులు తెలుగుభాషను అభిమానించినారు. నందిమల్లయ్య, మంటసింగయలు రచించిన 'పరాహపురాణా'న్ని నరసానాయకుడు అంకితం పొందినాడు. అతనికొడుకు శ్రీకృష్ణరాయల తెలుగు భాషాభిమానం జగద్విదితం. తుకువ వంశీయుల మాతృభాష కన్నడం, అభిమాన భాష తెలుగు. అయితే, పీఠిలో తాము కన్నడిగులము అనేభావం ఉండేది. 'తెలుంగురాయ'డైన శ్రీకాకుళాంధ్ర విష్ణువు తనను 'కన్నడరాయ' అని సంబోధించినట్లు శ్రీకృష్ణదేవరాయలు సగర్వంగా చెప్పుకున్నాడు.

వీరనరసింహరాయలు (క్రి.శ. 1505-1509)

వీరనరసింహరాయలు ప్రజల్లో ధైర్యసాహసాలు వీరోచిత గుణాలు కలిగించడానికి ప్రయత్నించినాడు. తగాదాలను ద్వంద్వయుద్ధం (duelling) ద్వారా పరిష్కరించుకోవడాన్నితడు ప్రోత్సహించినట్లు కన్పిస్తుంది. ఈతని పాలన కాలం ఐదు సంవత్సరాలు యుద్ధాలలో గడచిపోయింది. నరసింహుని దురాక్రమణను సహించలేని సామంతుడ్యోగులు తిరుగుబాటొనర్చినారు. వారిలో ఆదోని ప్రభువైన కానప్ప వడయరు, ఉమ్మత్తూరు దేవరాజు, శ్రీరంగపట్టణం గుండరాజు ముఖ్యులు. దీనికితోడు బహమనీ సుల్తాన్ మహమూద్ షా తన సర్దారులను బిదర్లో సమావేశపరచి (క్రి.శ. 1501) ప్రతి సంవత్సరం హిందువులపై 'జీహద్' జరపడానికి నిర్ణయించినాడు. మొదటి 'జీహద్' క్రీ.శ. 1502 లోనే జరిగినట్లుంది కాని, దాని వివరాలు తెలియవు. బహుశా ఆ నిర్ణయానికి అనుగుణంగానే యూసఫ్ ఆదిల్ ఖాన్ విజయనగరంపై దండెత్తినాడు. ఆదోని కానప్ప అతనితో చేరినాడు. కాని, కందనవోలు పాలిస్తున్న అరవీటి రామరాజు, అతనికొడుకు తిమ్మరాజు ఆదిల్ ఖాన్ నోడించి తరిమివేసినారు.

వీరనరసింహుడు కృతజ్ఞతతో ఆరవీడివారికి కందనవోలు, ఆదోని ప్రభుత్వాన్ని అప్పగించి సత్కరించినాడు.

ఆనంతరం వీరనరసింహుడు రాజ్యపాలనను తమ్ముడు శ్రీకృష్ణదేవ రాయలకు అప్పగించి ఉమ్మత్తూరు, శ్రీరంగ పట్టణాలపై దాడి జరిపినాడు. క్రీ. శ. 1510 లో విజయనగరం దర్శించిన పోర్చుగీస్ రాయబారి ఫ్రెయర్ లూయిజ్ నరసింగరాజు ఐదు వేల అశ్వదళంతో, ఐదు వేల కాల్యంతో సామంతు డొకనిపై దండెత్తిరట్లు వ్రాసినాడు ఈ దండయాత్ర వివరాలు తెలియవు. గుంకరాజు, దేవరాజులను అణచక పూర్వమే వీరనరసింహుడు క్రీ. శ. 1509 లో మరణించినాడు.

శ్రీకృష్ణదేవరాయలు (క్రీ. శ. 1509-1529)

విజయనగరాన్ని పాలించినరాజులలో శ్రీకృష్ణరాయలు అగ్రగణ్యుడు. కృష్ణరాయలు మహావీరుడు, విజేత; రాజనీతివరుడు, పాంనాదభుడు; సాహితీ సమరాంగణ సార్వభౌముడు, కావ్యస్రష్ట. ఆతని పాలనలో విజయనగర అధికార గోరవాలు మహాన్నతస్థాయి నందుకొన్నాయి. రాయల ప్రధాని సాళువ తిమ్మరుసు. ఈ ఉభయులను గురించి దక్షిణదేశం అంతటా ప్రచారంలోఉన్న పెక్కు కథలనుబట్టి రాయలు సాధించిన జనాదరణను ఈపించవచ్చు.

తిమ్మరుసుమంత్రి సాయంతోనే కృష్ణరాయలు సింహాసనం ఆక్రమించినాడు. వీరనరసింహరాయలు మరణసమయంలో తన తమ్ముని గుడ్డు పీకించి బండిదేసి పన్నవయస్కుడైన తన కొడుకును సంహారం ఎక్కించవలసిందిగా మంత్రి తిమ్మరుసును కోరినాడని, అందుకు విరుద్ధంగా మంత్రి కృష్ణరాయల్ని రాజుదేసినాడని న్యూనిజ్ వ్రాసినాడు. కాని రాయచాచకం మొదలైన ఇతర ఆధారాల్లో ఈ వృత్తాంతం లేదు. వీరనరసింహరాయలు కృష్ణరాయలు మధ్య సత్సంబంధాలే ఉన్నట్లు కన్పిస్తుంది. ఉమ్మత్తూరుపై దండెత్తినపుడు ప్రభుత్వాన్ని వీరనరసింహుడు కృష్ణరాయలుకే అప్పగించినాడు. అయినా, న్యూనిజ్ రచన కేవలం కట్టుకథగా తోసిపుచ్చడానికి వీలేదని చరిత్రకారుల అభిప్రాయము. కృష్ణరాయల పట్టాభిషేకం క్రీ. శ. 1509 శ్రీజయంతి (ఆగష్టు, 8) నాడు జరిగింది.

శ్రీకృష్ణరాయలు సింహాసనం ఎక్కిన సమయంలో దక్షిణదేశపరిస్థితి, ముఖ్యంగా విజయనగరరాజ్యం అల్లకల్లోలంగా ఉంది. అతడు సింహాసనం ఆక్రమించడం సవతి తమ్ములు సహించినట్లు కన్పించదు. అది అటుంచి ఉమ్మత్తూరు, శ్రీరంగపట్టణ ప్రభువుల తిరుగుబాటు సాగుతూనేవుంది. తీరాంధ్రాన్ని ఆక్రమించివున్న ప్రతాపరుద్రగజపతి రాజ్యవిస్తరణకు ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

రాయచూర్ అంతర్వేది ఆదిల్ ఖాన్ స్వాధీనంలోనే ఉంది. సుల్తాన్ మామూద్ షా 'జీహాద్' ప్రకటించివున్నాడు. ఇక, పశ్చిమతీరంలో పోర్చుగీసుల బెడద మితిమీరుతున్నది. రాయల సామంతులైన తట్కల్, హానోవర్ ప్రభువుల నేతృత్వ కల్లికోట జామోరిన్ ఆధికారాన్నిగూడ పోర్చుగీసులు ధిక్కరిస్తున్నారు; కొచ్చిన్, కన్ననూరులలో కోటలు కట్టుకున్నారు. 1509 లో కల్లికోట, ఈజిప్టుల సంయుక్త నౌకాబలంపై సాధించిన విజయంతో నాటివరకు అరబ్బులు గుత్తకొన్న వాణిజ్యం అంతా పోర్చుగీసులవశమై హిందూ మహాసముద్రంమీద వారికైతికి ఎదురులేకపోయింది. కొత్తగా పోర్చుగీసు గవర్నరైన ఆల్-ఫెన్టో అల్పాకర్గ్ గోవా నాక్రమించి తమకు కేంద్రంగా చేసుకోవాలని సంకల్పించి జామోరిన్ మీద ఆదిల్ ఖాన్ మీద తాను జరిపే యుద్ధాల్లో రాయల సహాయం అర్థిస్తూ లూయిజ్ ఫ్రెయర్ ను రాయబారిగా విజయనగరం పంపినాడు.

రాయలు-పోర్చుగీసులు

ఇట్టి పరిస్థితుల్లో కృష్ణరాయలు విజయనగర శ్రేయస్సును దృష్టిలోనుంచుకొని వ్యవహరించినాడు. విజయనగర విరోధియైన బిజాపూర్ తో వైరంపాపించిన పోర్చుగీసులతో మైత్రిచేసుకోవడం రాజనీతిగా భావించినాడు. గోవా నాక్రమించడంలో పోర్చుగీసులకు రాయలు సాయం చేసేటట్లు, పోర్చుగీసులు తాము దిగుమతి చేస్తున్న గుర్రాలను గుత్తగా రాయలకు విక్రయించేటట్లు ఒడంబడిక జరిగింది. పోర్చుగీసులు భద్రకల్లోగూడ కోటలు కట్టుకోడానికి రాయలు అనుమతించినాడు. క్రీ. శ. 1509 లో పోర్చుగీసులు గోవా నాక్రమించినారు. క్రీ. శ. 1510 లో యూసఫ్ ఆదిల్ ఖాన్ గోవాపై దండెత్తినాడుగాని ఆక్రమించలేకపోయినాడు. అదే సమయంలో (క్రీ. శ. 1509-10) బహమనీరాజ్యాలపై కృష్ణరాయల దాడులు జరుగుతున్నాయి. బహుశా అందువల్లనే ఆదిల్ ఖాన్ గోవాపై తన బలం కేంద్రీకరించి ఆక్రమించలేకపోయినాడు.

రాయలు-బహమనీలు

పోర్చుగీసులు సరఫరా చేసిన గుర్రాలతో నైన్యాన్ని బలపరిచి, అధిక వనరులను కట్టడిచేసి కృష్ణరాయలు బహమనీలపై దృష్టి మరల్చినాడు. (క్రీ. శ. 1510) హంపీ శాసనం నాటికే అతడు బహమనీలతో యుద్ధంచేసి గెల్చినట్లు తెలుస్తున్నది. ఈ యుద్ధానికి కారణం సుల్తాన్ మామూద్ షా ప్రకటించిన 'జీహాద్' మాలిక్ అహమ్మద్ బాప్రా, యూసఫ్ ఆదిల్ ఖాన్, కుతుబ్ ఉల్ముల్క్, ఇమాద్ ఉల్ముల్క్ మొదలైన సర్దారులను కూడగట్టి సుల్తాన్ విజయనగరంపై నడచినాడు. బహమనీలను విజయనగర నైన్యాలు 'దీవాన్' యుద్ధంలో ఓడించి మరిలించినాయి. తిరిగిమిస్తున్న నైన్యాలను

తరుముతున్న విజయనగర నైన్యాలను ఆదిల్ ఖాన్ అటకాయించి కోవిలకొండ దగ్గర ప్రాణాలు కోల్పోయినాడు. కోవిలకొండ నాక్రమించి శ్రీకృష్ణరాయలు విజయనగరానికి మరలినాడు.

యూసఫ్ మరణంతో బహమనీ రాజ్య పరిస్థితి మరింత కల్లోలిత మయింది. యూసఫ్ కొడుకు బాలు డయినందున అధికారం కామల్ ఖాన్ సర్దారు వశ మయింది. కామల్ ఖాన్ దురాశావరుడు; సింహాసనం ఆక్రమించాలని ఆతని ప్రయత్నం. కామల్ దొరస్థం సహించలేని గుల్బర్గా ప్రభువు మాలిక్ దస్తూర్ దీనార్ పాలిపోయి, బీదర్ లో బరిద్ సహాయం అర్పించినాడు. కాని, ఉభయాలను ఓడించి, కామల్ బీదర్ ను ఆక్రమించి సుల్తాన్ మహమూద్ షాను తన చేతిలో బందీగా చేసుకున్నాడు బరిద్, డస్తూర్, బ్రాహ్మీ, కుతుబ్ ఉల్ ముక్కులు కూటమిగా నేర్పడి బిజాపూర్ పై దండెత్తినారు. కామల్ దురాగతాలు సహించ లేక ప్రజలు తిరుగుబాట్లు ప్రారంభించినారు. ముఖ్యంగా బెల్గాం నగర పౌరులు కృష్ణరాయలను దండెత్తి రమ్మని అహ్వనించినారు. కృష్ణరాయలు దండెత్తి రాయచూరు, అంతర్వేదిని స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. ఈలోగా కామల్, బరిద్ లు సమాధానం కుదుర్చుకొని విజృంభించినారు. బిజాపూర్ లో ఇస్మాయిల్ ను బందీ చేసి సింహాసనం ఆక్రమించే ప్రయత్నంలో కామల్ ఉండగా, బీదర్ లో సుల్తాన్ మహమూద్ షాను బరిద్ బందీ చేసినాడు. ఇంతలో కామల్ హత్య గావడంతో బిజాపూర్ లో అల్లర్లు చెలరేగినాయి. ఈ వరిస్థితులు అవకాశంగా తీసుకొని కృష్ణరాయలు మరొకమారు దండెత్తి, బరిద్ ను గుల్బర్గా దగ్గర ఓడించి బీదర్ వరకు నడచి, మహమూద్ షాను బంధవిముక్తుని చేసి సింహాసనంపై నిలిపినాడు. నామమాత్రంగానైనా, సుల్తాన్ ఉనికి సర్దారుల్లో వరస్పర కలహాలకు కారణమై, అందువల్ల విజయనగరానికి ప్రమాదం తప్పదమేగాక వారి కలహాల్లో జోక్యానికి అవకాశం ఏర్పడి, విజయనగర గౌరవ ప్రతిష్టలు ఇనుమడించగలవని కృష్ణరాయల ఆశయం. ఈ విజయానికి సూచనగా రాయలు 'యవన రాజ్య స్థాపనాచార్య' బిరుదం ధరించినాడు. మనుచరిత్రలో 'కలుబరిగీకటకక్షితిరక్షక' అనీ, 'యవనక్షోణీధవస్థాపనా' అనీ రాయలను పెద్దన కీర్తించినాడు.

ఉమ్మత్తూరు దాడి

ఉమ్మత్తూరు పాలకుడైన గంగరాజు శివసముద్ర దుర్గాన్ని కేంద్రంగా చేసుకొని రాయల అధికారాన్ని ధిక్కరిస్తున్నాడు. లూయిజ్ ఫ్రెయిర్ రచన ప్రకారం 5000 కాల్పులతో, 2000 అశ్వదళంతో కృష్ణరాయలు శివసముద్రంపై దండెత్తినాడు. ముట్టడి నంవత్సరంవరకు సాగినట్లు తెలుస్తుంది. చివరకు గంగ రాజు కావేరిలో మునిగి మరణించినాడు. ఉమ్మత్తూరు, శివసముద్ర దుర్గాలను నేలమట్టం చేసి, ఆ ప్రాంతాన్ని శ్రీరంగపట్టణం రాజధానిగా, ఒక రాష్ట్రంగా

పునర్నిర్మించి, కృష్ణరాయలు తన ప్రతినిధిగా సాళువ గోవిందరాజును నియమించినాడు.

కళింగ దండయాత్ర

ఆనంతరం గజపతి ఆక్రమణలోనున్న తీర్థాంధ్ర తెలంగాణాలను జయించడానికి రాయలు సంకల్పించినాడు. ఈ ప్రాంతంలో దుర్గాలు అనేకం ఉన్నాయి. వానిలో ఉదయగిరి, కొండవీడు, కొండపల్లి దుర్బేద్యమైనవి వీనిలో సన్నిహితులు. విశ్వాపాతులు నైన వారిని తన ప్రతినిధులుగా గజపతి నియమించి, వారికి సాయంగా ప్రసిద్ధ సేనానులను, పెద్ద సైన్యాలను నిలిపినాడు. కొండవీడు వ్రధాన కేంద్రంగా ప్రతాపరుద్రుని కొడుకు వీర రుద్ర గజపతి పాలనలో ఉండేది.

రాయల కళింగ దండయాత్ర క్రీ. శ. 1513 లో ప్రారంభమై 1519 వరకు సప్త సంవత్సర యుద్ధం సాగింది. అయితే, రాయలు సర్వదా సైన్యంతో లేడు. మధ్య మధ్య రాజధానికి మరలుతూ అమరావతి, శ్రీకాకుళం, అహోబిలం, శ్రీశైలం, తిరుపతి, చిరంజీవరం వంటి పుణ్యక్షేత్రాలను దర్శించి, తన విజయాలకు కృతజ్ఞతగా అచటి దేవతలకు కానుకలు సమర్పిస్తూ వుండేవాడు. స్వయంగా రెండుమార్లు కళింగపై నడచినట్లు సింహాచలంలోని అతని శాసనాలు సూచిస్తున్నాయి. ఈ దండయాత్ర ఉదయగిరి ముట్టడితో ప్రారంభమయింది. ఉదయగిరిని గజపతి పినతండ్రి తిరుమలరామోత్తరాయలు పాలిస్తున్నాడు. సంవత్సరం స్పృర పోరాటం తరువాత దుర్గం రాయల వశమైనట్లు న్యూనిక్ వ్రాసినాడు. కొండ మడుసయ్యను ఉదయగిరి పాలనకు నియమించడం జరిగింది. ఉదయగిరి కోటలోని బాలకృష్ణ విగ్రహాన్ని సంగ్రహించి రాయలు విజయనగరంలో ప్రతిష్ఠించినాడు.

ఉదయగిరి నుండి రాయల సైన్యాలు కొండవీడుపై నడచినాయి. మార్గంలో కందుకూరు, వినుకొండ, అద్దంకి, కవుతారం, తంగెడ, నాగార్జున కొండ, బెల్లంకొండలను ఆక్రమించి బోయ సైన్యం ద్వారా దేశాన్ని కొల్లగొట్టి బీతావహం సృష్టించి, క్రీ. శ. 1515లో కొండవీడును ముట్టడించినాయి. సాళువ తిమ్మరుసు ముట్టడిని నిర్వహించినాడు. రెండు నెలలు ముట్టడి సాగడంతో దుర్గంలోని ప్రజలు అన్నపానాలు లేక అలమటించినారు. చివరకు 'లగ్గులు' నిర్మించి పోరాడి రాయల సైన్యాలు కోటను పట్టుకొన్నాయి. వీర రుద్ర గజపతి, గజపతి రాణివాసం, కనవాపాతుడు, మల్లుఖాన్, ఉద్దండ ఖాన్ మొదలైన సైనికులు బందీలుగా చిక్కినారు. వారిని రాజధానికి పంపి, రాజులతో రాయలు అమరావతిలో తునావురుషమహాదానం నిర్వహించినాడు. రాజులు రత్నదేను, సప్త సాగర వ్రతాలు చేసినారు. కొండవీడు పాలకుడుగా తిమ్మరాజు పినకొండరాజు నియామకం జరిగింది.

కృష్ణానదిని దాటి రాయల నైఝ్యాలు కొండపల్లిని ముట్టడించినాయి. కొండపల్లి ప్రహరేశ్వర పాత్రుని రక్షణలో వుంది. అతనికి సాయంగా బిజిలిఖాన్ మొదలైన సేనానులున్నారు. కొండపల్లి ముట్టడికూడ రెండుమాసాలు సాగింది. కొండపల్లిని రక్షించుకోవడానికి గజపతి స్వయంగా వచ్చినట్లు, ఆరణ్ణి మార్గ మధ్యంలో కృష్ణరాయలు ఓడించి మరలించినట్లు న్యూనిజ్ వ్రాసినాడు. కొండ పల్లిని వశపరచుకొని రాయల నైఝ్యాలు చితాబ్ ఖాన్ పాలనలో ఉన్న తెలంగాణంలో ప్రవేశించాయి. వాని నటకాయించడానికి చితాబ్ ఖాన్ చేసిన ప్రయత్నాలను గురించి తెలియదు. అనంతగిరి, ఉండ్రకొండ, ఉల్లికొండ, జల్లిపల్లి, కందికొండ, కప్పలువాయి, దేవరకొండ, నల్లగొండ, కమ్మమ్మేట్టులతో తూర్పు తెలంగాణం రాయలవశమయింది. అటునుండి జమ్మిలోయగుండా సాగి వేంగి (రాజమహేంద్రవరం). కోన, కోట్టాములను ఆక్రమించి, పొట్నూరు, సింహాచలం చేరినాడు. పొట్నూరు దగ్గర రాయలకు చితాబ్ ఖాన్ కు భీకరయుద్ధం జరిగింది. రాయలు గెలుపొంది విజయస్రంభం ప్రతిష్ఠించినాడు. రాయల నైఝ్యాలు మాడెములు ప్రేల్చి, ఒడ్డాది మనీయొగర్చి, కటకమును గాల్చినాయి. ప్రతాప రుద్రగజపతి తన కూతురును కృష్ణరాయలకిచ్చి పెండ్లిచేసి సంధిచేసుకున్నాడు. గజపతి కూతురు పేరు భద్రాదేవి అని ప్రబోధ చంద్రోదయ వ్యాఖ్యానంలో నాదెండ్ల గోప మంత్రి పేర్కొన్నాడు. ఈమెకు తుఘ్లాదేవి అని నామాంతరమున్నట్లు తెలుస్తుంది. కృష్ణానదికి ఉత్తర భూములన్నీ రాయలు గజపతికి ఇచ్చివేసినాడు.

రాయలు - అదిల్ షా

కళింగదండయాత్ర అనంతరం కృష్ణరాయలు బహమనీ వ్యవహారాలతో ముఖ్యంగా బిజాపూర్ తోటి యుద్ధాల్లో గడవవలసి వచ్చింది. క్రీ.శ. 1510 లోనే మామూద్ షాను ఉద్ధరించడంద్వారా బహమనీ వ్యవహారాల్లో రాయలు జోక్యం కలిగించుకున్నాడు. మామూద్ షా మరణంతో (క్రీ.శ. 1518) సుల్తాన్ మరింత నామమాత్రమై అధికారం ఆలీబరీద్ హస్తగతమయింది. మామూద్ షాకు ముగ్గురు కొడుకులు. వారిలో ఆహమ్మద్ షా (క్రీ.శ. 1518-20), వాలియుల్లా (క్రీ.శ. 1520-23) లు ఆకాల మరణానికి గురికాగా మూడోవాడైన కాలిముల్లా సుల్తానై రాజనిర్మాతగా వ్యవహరిస్తున్న ఆలీబరీద్ ను తొలగించడానికి ప్రయత్నించి పదత్రవ్వడై బిదర్ విడిచి పారిపోయినాడు. బహమనీ రాజవంశం అంతరించి రాజ్యం విచ్ఛిన్నమై బదు రాజ్యాలకు స్పష్టమైన రూపం ఏర్పడింది. ఈ రాజ్యాలలో బిజాపూర్ మొదటినుండి బలవత్తరంగా ఉంది. అందుచే ఇతర రాజ్యాలు బిజాపూర్ పట్ల ద్వేషం వహించినాయి; ఆ సుల్తానులు బిజాపూర్ తోటి గూఢం మొదటిదశలో రాయలను బలపరిచినారు.

కృష్ణరాయలకు బిజాపూర్ సుల్తాన్ ఇస్మాయిల్ ఆదిల్ షాకు పలుమారు యుద్ధం జరిగింది. ఈ యుద్ధాల తేదీలను గురించి, ఫలితాలను గురించి అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. అందుకు న్యూనిజ్, పెరిస్టాల రచనలలోని వ్యత్యాసాలే కారణం. వీరిరచనలు పరిశీలించిన రాబర్ట్ సూయర్ నిర్ణయం ప్రకారం కృష్ణరాయలు కళింగదండయాత్రలో ఉండగా ఇస్మాయిల్ ఆదిల్ షా రాయచూర్ అంతర్వేదిని ఆక్రమించినాడు. క్రీ.శ. 1520 లో కృష్ణరాయలు దండెత్తి వెళ్ళి రాయచూర్ సమీపంలో జరిగిన (గొబ్బూరు) యుద్ధంలో ఆదిల్ షా నోడించి రాయచూర్ పై సడచి పోర్చుగీసు వ్యాపారి క్రిస్టోఫో ద ఫిగూరిడో క్రిందనున్న శతమీదళం సాయంతో రాయచూర్ ను ఆక్రమించినాడు. ఈ నిర్ణయాన్ని చాలమంది పరిశ్రకారులు అంగీకరించినారు. ఓరుగంటి రామచంద్రయ్యగారి నిర్ణయాన్ని తిరస్కరించినారు. వారి పరిశీలనలో క్రీ.శ. 1520 వరకు రాయచూర్ రాయల స్వాధీనంలోనే ఉంది. ఆ సంవత్సరమే ఆదిల్ షా దండెత్తి కృష్ణానదీతీర యుద్ధంలో పరాజితుడై పారిపోయినాడు కాని, క్రీ.శ. 1521 లో రాయచూర్ ఆదిల్ షా వశమయింది; క్రీ.శ. 1522 లో రాయచూర్ దగ్గర బీకర పోరాటం జరిపి రాయలు తిరిగి స్వాధీనం చేసుకున్నాడు.

రాయచూర్ విజయంతో రాయలప్రాబల్యం పెరిగింది. కాని, విజయ నగరం పట్ట సుల్తానులలో భయాందోళనలు చెలరేగినాయి. వారందరూ రాయచూర్ ను ఆదిల్ షాకు వునరుద్ధరించవలసినదిగా రాయలను కోరినారు. అదే కోరికతో ఆదిల్ షా రాయల ఆస్థానానికి అసద్ ఖాన్ లారీని రాయబారం పంపినాడు. "ఆదిల్ షా నా కాలికి మొక్కితే రాయచూరును తిరిగి ఇస్తాను" అని రాయలు సమాధానం పంపినాడు. ముద్గల్లులో సమావేశం ఏర్పాటు అయింది. కాని, ఆదిల్ షా హాజరుకాకపోవడంతో రాయలు ఆగ్రహించి బిజాపూర్ రాజ్యంపై దండెత్తి గుల్బర్గా, షిరోజాబాద్, హసన్ బాద్, సాగర్ నగరాలను ద్వంసం చేసి మరలినాడు.

ఆదిల్ షాకు రాయల ఆహంకారపూరిత సమాధానము, సాగర్ పర్యంతం ఆతను జరిపిన విధ్వంసాయుత వీర విహారం సుల్తానులలో విజయనగరం పట్ట భయవిద్యేషాలను విపరీతం చేసినవనడంలో సందేహం లేదు. ఆదిల్ షా కూడా క్రమంగా తన బలాన్ని కూడదీసుకున్నాడు. బుర్హాన్ నిజాంషా (అహమ్మద్ నగర్) తోను అల్లావుద్దీన్ ఇమాద్ షా (బీరార్) తోను వివాహ సంబంధాలు జరిపి వారి మైత్రిని సాధించినాడు. అమీర్ బరీద్ (బిడర్) ఓడిపోయి ఆదిల్ షా మైత్రి వహించినాడు. చివరకు క్రీ. శ. 1528-29 లో ఇమాద్, బరీద్ ల సైనిక సహాయంతో ఆదిల్ షా దండెత్తి, మూడు మాసాల యుద్ధానంతరం రాయచూర్ ముద్గల్లు కోటల నాశనమైనాడు. కృష్ణరాయం ప్రతిష్ఠాకీడి తీరనినష్టం.

అంతర్వేదిని తిరిగి ఆక్రమించడానికి రాయలు చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదు. 1565 లో జరిగిన రాకాసిగండి యుద్ధం రాయలు అనుసరించిన ఈ విధానానికి పరాకాష్టయేనని చెప్పవచ్చు.

శ్రీకృష్ణరాయల చివరలోజాలు విషాదాంతమయినాయి రాయలకుమార్తె తిరుమలాంబ ఆరవీటి కామరాజును పెండ్లాడింది. ఇతణ్ణి ఆళియ (అల్లుడు) రామ రాయలు అనేవారు. రాయల ఏకైక పుత్రుడు తిరుమలుడు పనివాడు. రాయలు వృద్ధుడైన కొలది వారసత్వ సమస్య తలెత్తి వుంటుంది. అంతిపురం బహుళా రామరాజును బలవరచగా తుళువ వంశంపట్ల విశ్వాసపాత్రులైన తిమ్మరుసుమంత్రి మొదలైనవారు కృష్ణరాయల తమ్ముడు అచ్యుతరాయల్ని బలపఱచివుంటారు. ఇంతలో తిరుమలుడు మరణించినాడు అతణ్ణి హత్య చేసినానని ఆ కుట్రలో తిమ్మరుసుకు శోక్యం ఉందనీ తిమ్మరుసుకు గుడ్డు పీకించి రాయలు బందీచేసి నాడు ఈ పరిస్థితుల్లోనే రాయచూరు అంతర్వేదిని ఆదిల్ షా ఆక్రమించినాడు. ఈ సంఘటనలతో కుంగిపోయి కృష్ణరాయలు క్రీ.శ. 1529 లో మరణించినాడు.

శ్రీకృష్ణరాయలు యోధాగ్రేసరుడు, విజేతమాత్రమేకాదు. పాలనాదక్షుడు. రాజనీతివరుడు. అముక్తమాల్యదలో తన రాజనీతిని రాయలు వివరిస్తాడు కాని, అందు చాలభాగం సంప్రదాయక హిందూ రాజనీతి సూత్రాలే కనిపిస్తాయి. రాచరికం దైవ దత్తమని, ప్రజలు దైవస్వరూపులుగాన వారి శ్రేయోభివృద్ధికి కృషి చేస్తూ వర్ణ దర్మాలను రక్షించడం రాజు కర్తవ్యమనీ ఆతని విశ్వాసం. విశ్వాసపాత్రులు విద్యావంతులు నైన విప్రులను మంత్రులుగా నియమించి తరచు మంత్రి పరిషత్తును సమావేశపరచి సలహాలుగ్రహిస్తూ ఉండవలె. దుర్గాధిపతులు, సేనాపతులు బ్రాహ్మణులైనవో ఇతర వర్ణాల అపహాస్యానికి, పాలవుకామనే భయంతో ప్రాణాలకు తెగించి పోరాడి విజయం సాధిస్తారని ఆతని అభిప్రాయం. రాయల యుద్ధాలు చాలవరకు సాళువ తిమ్మరుసే నిర్వహించినాడు. సరిహద్దులోని చెంచు, కోయ, బోయాది ఆటవికజాతులవల్ల శాంతిభద్రతలకు భంగంరాకుండ శ్రద్ధవహించవలె. కృష్ణరాయలి నైస్యంలో బోయ విభాగం ఉన్నట్లు కళింగ దండయాత్రలో కొండవీటిరాజ్యంలో బీభత్సం సృష్టించింది వారేనని తెలుస్తుంది. ప్రజలపై పన్నులభారం ఎక్కువ కారాదని రాయల ఆశయం కాని, ఆతని కాలంలో పన్నుల భారం ఎక్కువగానే ఉండేది. కృష్ణరాయల కాలంలో కొండ వీటి పాలకుడైన బాచమరసును గురించి ఈ క్రింది పద్యము చూడండి;

గోలకొండతురక గోవులభక్షించు కొండవీటి విప్రకుంమునెల్ల

బాచమరసుచేరి భక్షించుచున్నాడు తురకమేలో? బాచమరసుమేలో?

అడిగాక పన్నులు చెల్లించలేక ప్రజలు వలసబోగా చాల గ్రామాలు బేదిరా కయినట్లు రాయలనీమలోని కైఫీయతులు పేర్కొంటున్నాయి. బహుళా అట్టి

సంఘటనలు తన దృష్టికి వచ్చినందువల్లనే ఆముక్తమాల్యదలో రాయలు ఈ క్రిందిపద్యం వ్రాసి వుంటాడు:

ప్రజలవిసిచన్న బిలువక పునుల, గొలుచనమ్మి, ఇండ్లింధనమున

కాయెననెడు

కలనినక్కెన అధికారం నృపతికి ఏడుదీవులుగొన్న సమృద్ధిలేదు.

తిమ్మరుసు మంత్రి సాయంతో రాయలు కేంద్ర రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలను పునర్వ్యవస్థీకరించి పటిష్ఠం చేసినాడు. పోర్చుగీసు 'ఇంజినీర్ల' సాయంతో కాలువలు, చెరువులు తవ్వించి, నీటివనరులు కల్పించినాడు. తన తల్లిపేర నాగలా పురాన్ని నిర్మించినాడు. రాయలు సంస్కృతీప్రియుడు; సాహితీసమరాంగణ సార్యభౌముడు 'భువనవిజయ' మని ప్రసిద్ధమైన ఆతని దర్బారులో వసంతోత్సవాలు జరిగి, సంగీతసాహిత్యాదుకు అదరణ లభించింది. ఆతని ఆస్థానంలో అష్టదిగ్గజాలనే కవులుండేవారని ప్రసిద్ధి. వీరిలో సంస్కృతాంధ్ర కర్ణాటక తమిళ కవులున్నట్లు తెలుస్తుంది. ఐందూరు లక్ష్మీనారాయణకవి సంస్కృతంలో 'సంగీత సూర్యోదయం' రచించి, రాయలకు అంకితం చేసినాడు. కన్నడంలో తిమ్మనకవి భారతం రచించినాడు. కృష్ణరాయలు 'కన్నడ రాయల్ని' అని చెప్పుకున్నా తెలుగుభాషపట్ల ఆతనికి విపరీతమైన అభిమానం

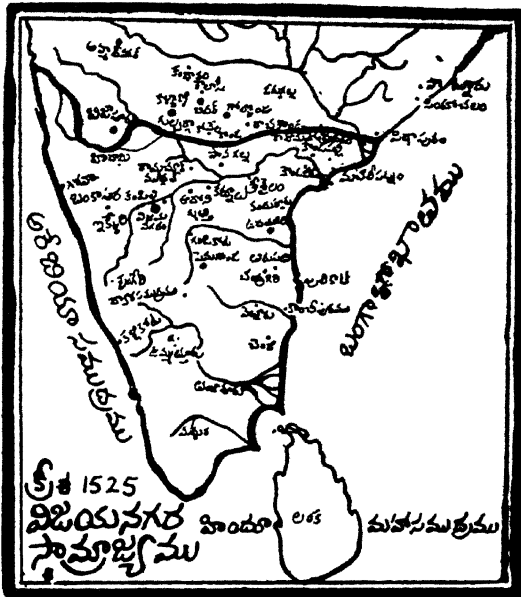
కృష్ణరాయలు వైష్ణవమతాభిమాని ద్వైతమతాచార్యులైన వ్యాసరాయలు ఆతని గురువు. విజయనగరంలోని కృష్ణాలయం ఆతడు నిర్మించిందే. అయితే శైవ, వైష్ణవ శైలాలు రెండిలో దానధర్మాలు చేసినాడు, తిరుపతి; కాంచీపురి, కాళహస్తి, సింహచలం, అహోబిలం, శ్రీశైలదేవాలయాలకు గోపురమండపాలు సమకూర్చినాడు. రాజధానినగరం ఆతనికాలంలో ఉద్యానవనాలతో, సరోవరాలతో అత్యంతరమణీయంగా రోమనగరంతో తులనాగునట్లు ఉందని పేసే వర్ణించినాడు.

అంతఃకలహాలు

శ్రీకృష్ణరాయల మరణంతో విజయనగరానికి దుర్దినాలు ప్రారంభమై అంతఃకలహాలు చెలరేగినాయి. నాటివరకు పెనుగొండలో ఐందీగావున్న అచ్యుత రాయల్ని కృష్ణరాయలు వారసుడుగా ప్రకటించడాన్ని ఆశీయ రామరాయలు ప్రతిఘటించి అధికారం కైవసం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించినాడు. కాని, విశ్వాస పాత్రులైన సాళువ నరసింగదండనాయకాది ప్రభువులు ఆ ప్రయత్నాలు సాగ సీయలేదు. అచ్యుతరాయలు తిరుపతిలో పట్టాభిషేకం జరుపుకొని విజయనగరం చేరి సింహాసనం ఆక్రమించినాడు.

రాజధానిలోని కల్లోల పరిస్థితి విజయనగర శత్రువులకు సదవకాశ మయింది. గజపతి దండెత్తి వచ్చినట్లు పెద్దనకవి చాటువువల్ల తెలుస్తుంది. అచ్యుతరాయలు గజపతిని ఓడించి మరలించినట్లు చారామాధవకవి 'తారకాభ్యు

దయం' చెబుతున్నది. క్రీ. శ. 1530 లో గోల్కొండ సుల్తాన్ కులీకుతుబ్ ఉల్ముల్క్ దండెత్తి కొండపీటిని ముట్టడించగా వెలుగోటి గనితిమ్మానాయు డాతణ్ణి ఓడించి అతని ఆశ్వదళానికి ఆపారనష్టం కలిగించి మరలించినాడు.

శత్రుదండయాత్రల ప్రమాదం గుర్తించి అచ్యుతరాయలు రాయలయ లతో సమాధానపడినాడు కాని, సాళువ నరసింగరాయలు అందుకు సమ్మతింపక ఉమ్మత్తూరు మొదలైన దుర్గాధిపతులతో కలిసి తిరుగుబాటొనర్చినాడు. రాయల బావమరదులైన సలకం పెద, చిన తిరుమలరాజులా తిరుగుబాటునణచి శాంతి నెలకొల్పినారు.

అచ్యుతరాయలకు రాయచూరు అంతర్వేదిని ఆక్రమించే అవకాశం లభించింది. కోటికొండ దగ్గర కులీకుతుబ్ ఉల్ముల్క్తో జరిగిన సుదీర్ఘ యుద్ధంలో ఇస్మాయిల్ ఆదిల్ షా మరణించినాడు. అతని కొడుకు మల్లూ ఆదిల్ షా సింహాసనం ఎక్కినాడు. మల్లూ ప్రజారంజకుడు కాదు. అసద్ఖాన్ లారీ అనే ఉద్యోగి నాయకత్వంలో ప్రజల తనపై తిరుగుబాటొనర్చినారు. అందుచే క్రీ. శ. 1535 ప్రాంతంలో అచ్యుతరాయలు దండెత్తి అంతర్వేదిని ఆక్రమించినాడు.

రాజధానిలో రామరాయల బలం నానాటికి పెరిగింది. తమ్ములైన వెంకటాద్రి, తిరుమల లాతని అండగా వుండేవారు. కందనవోలు, అనంతపూర్, అలూరు, అవుకు దుర్గాధిపతు లాతని ఇష్టులు. ఇంతలో బిజాపూర్ లో మల్లూను తొలగించి ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా సింహాసనం ఎక్కి, మల్లూఇష్టులైన ఉద్యోగులందరిని తొలగించినాడు. ఆతనిచే బర్దర్ ఫ్ ఆయిన మూడువేల సైనికులను రామరాయలు తన సైన్యంలో చేర్చుకొని, రాజధానిలోని తురకవాడలో నిలిపినాడు. ఈ విధంగా బలపడి రామరాయలు తిరిగి కుట్రలు ప్రారంభించినాడు. క్రీ. శ. 1536 ప్రాంతంలో గుత్తిలో జరిగిన తిరుగుబాటునణచి రాజధానికిమరలిన అచ్యుతరాయల్ని బంధీగా పట్టుకొని రామరాయలు సింహాసనం ఆక్రమించి పట్టాభిషేక ప్రయత్నాలు జరిపినాడు గాని ఫలించలేదు.

ప్రజలుగాని సామంతులుగానీ రామరాయలు సింహాసనం ఆక్రమించడం సహించలేదు. ముఖ్యంగా మదుర; కొచ్చిన్ ప్రాంత సామంతులు కప్పం చెల్లించడం నిలిపివేసిన రామరాయలు వారిపై దండెత్తవలసినవచ్చింది. రామరాయల దక్షిణ దండయాత్రా సమయంలో రాజధానిలోని ఆతని ఉద్యోగులు సలకం పెద తిరుమల రాజుతో చేరి అచ్యుతరాయల్ని బంధవిముక్తునిచేసి సింహాసనంపై పునరుద్ధరించినారు.

రామరాయలు రాజధానికి మరలేనాటికి ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా నాగలాపురాన్ని నేలమట్టంచేసి రాజధానిని సమీపించినాడు. ఆతనికి ప్రతిఘటన లేకపోయింది. ఆదిల్ షా ప్రతిపక్షంలో చేరతాడనే భయంతో అచ్యుతరాయలుగాని రామరాయలుగానీ ఆతనితో యుద్ధం చేయలేదు ఉభయులు ఆదిల్ షా సహాయం ఆర్జించినట్లు కన్పిస్తుంది. వారు కలిస్తే తనకు ప్రమాదమని ఆదిల్ షా గుర్తించి వుంటాడు. అదీగాక అసద్ ఖాన్ లారీ మొదలైన ఉద్యోగులు ఆదిల్ షాపై కుట్రలు ప్రారంభించినారు. పరిస్థితి గమనించి అచ్యుత, రామరాజులమధ్య సమాధానం కుదిర్చి ఆదిల్ షా బిజాపూర్ మరలినాడు.

రామరాయలతో ఒప్పందం అయిన తర్వాత అచ్యుతరాయలు రాజ్యవ్యవహారాలను సలకం తిరుమలరాజు పరం చేసి సర్వదా అంతఃపురంలోనే గడిపినట్లు, ప్రభుత్వం నీరసించినట్లు తెలుస్తుంది. విజయనగరానికి అంతిమగడియలు సమీపించినాయని ప్రజలు భయపడినారు. ప్రజాభిమానం కోల్పోయి అచ్యుతరాయలు క్రీ. శ. 1542 లో మరణించినాడు.

అచ్యుతరాయల మరణంతో రామరాయలు సలకం తిరుమలల మధ్య స్పృహతీవ్రమై రాజ్యాన్ని అంతర్యుద్ధంలో ముంచెత్తింది. అచ్యుతుని కొడుకైన వెంకటవతిని సింహాసనంఎక్కించి తిరుమలుడు సంరక్షకుడై ఆధికారం హస్తగతం

చేసుకోవడమేగాక సింహాసనం ఆక్రమించడానికే ప్రయత్నించినాడు. అందుకు వ్యతిరేకంగా గుత్తి దుర్గంలో రామరాయలు సదాశివరాయల్ని రాజుగా ప్రకటించినాడు. సదాశివరాయలు అచ్యుతరాయలు అన్న రంగరాయల కుమారుడు. అందుచే అచ్యుతరాయల కంటే విజయనగర సింహాసనంపై సదాశివునకు బలమైన హక్కు ఉందనడం రామరాయల ఆశయం. సదాశివుడు దుర్బలుడు, వ్యక్తిత్వంలేనివాడు. అతణ్ణి సింహాసనం ఎక్కించి అధికారం హస్తగతం చేసుకోవచ్చని రామరాయల పన్నాగం. క్రీ.శ. 1542 నుండి సదాశివరాయల శాసనాలు కనిపిస్తున్నాయి.

తిరుమల, రామరాయలుల మధ్య సంవత్సరంపాటు జరిగిన అంతర్యుద్ధం అవకాశంగా ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా రెండుమూడుమార్లు విజయనగరంపై దండెత్తినాడు. ప్రజలనేక బాధలకు గురి అయినారు. మొదట్లో తిరుమలుని దురాశనుండి వెంకటపతిని రక్షించే ఉద్దేశంతో వరదాంబిక ఆదిల్ షా నాహ్వనించింది. కాని, తిరుమలు దాతనితో ఒప్పందం చేసుకొని వెనుకకు మరలించినాడు. తిరిగి రామరాయల అభ్యర్థనపై ఆదిల్ షా విజయనగరాన్ని ముట్టడించినాడు. ప్రజలు భయభ్రాంతులై తిరుమలుని సింహాసనం ఎక్కించినారు తిరుమలదేవ మహారాయలనే పేర పట్టాభిషేకం జరుగుతున్నాడని అతడు ఆదిల్ షా నోడించి పారదోలడమేగాక రాజధానికి మరలి, వెంకటపతిని హత్యచేసి, తనకు ప్రతికూలరనే అనుమానం ఉన్న ఉద్యోగులను నిర్దాక్షిణ్యంగా హింసించినాడు. అతని నిరంకుశ దురాగతాలతో విసుగెత్తిన ప్రజ లాతణ్ణి ద్వేషించసాగినారు.

పరిస్థితిని గమనించిన రామరాయలు గుత్తినుండి బయలుదేరి పెనుగొండను వశపరచుకొని, కోవలి, బేతంచర్ల, జూటూరు, బెడగల్లు యుద్ధాల్లో తిరుమలుని అనుయాయులనోడించి, ఆదోని నాక్రమించి రాజధానిపై నడచినాడు. తిరుమలుడు ఆదిల్ షా సాయం అర్థించినాడుగాని ప్రయోజనం లేకపోయింది. చివరకు తుంగభద్రాతీరంలో జరిగిన యుద్ధంలో తిరుమలు నోడించి వధించి, రామరాయలు రాజధానిలో ప్రవేశించినాడు. సదాశివరాయల పట్టాభిషేకమహాత్సవం జరిగింది.

సదాశివరాయలు-రామరాయలు

సదాశివరాయలు పేరుకుమాత్రమే రాజు, అధికారం సమస్తమూ ఆశియ రామరాయలిదే. రామరాజు సమర్థుడు, ముక్కాకలుదీరిన యోధుడు, రాజనీతి చతురుడు. కులీకుతుబ్ ఉల్ ముక్క్ అస్థానంలో సేనాపతిగా ఉండి బహమనీ రాజకీయాలు ముణ్ణంగా గ్రహించినవాడు. ఆదిల్ షాతోటి ఒక యుద్ధంలో పరాజయం పొందడంతో కులీ అవమానించగా అతని కొలువు చాలించి కృష్ణరాయల నాశ్రయించినాడు. రామరాయల సామర్థ్యం గుర్తించి అతణ్ణి ఉన్నత పదవిలో

నియమించడమేగాక కృష్ణరాయలు తన కూతురు నాతనికిచ్చి పెండ్లి చేసినాడు. కృష్ణరాయల మరణానంతరం అంతిపుర ప్రోత్సాహంతో సింహాసనం ఆక్రమించడాని కాతడు చేసిన ప్రయత్నాలు ప్రజలు, ప్రభువులు వ్యతిరేకించడంవల్ల ఫలించలేదు అందుచేతనే సదాశివరాయల్ని సింహాసనం ఎక్కింపి, క్రీ.శ. 1543 నుండి 1565 వరకు విజయనగరానికి మకుటంలేని రాజుగా వ్యవహరించినాడు. అయితే విజయనగర పతనానికి ఆతడే చాలవరకు బాధ్యుడు అనడంలో పొరబాటుఉండదు అచ్యుతుని కాలంనుండి రామరాయలు సాగించిన అంతర్యుద్ధం రాజ్యం పునాదులను కదలించి వేయగా అతని పాలన విదేశవిధానాలు తల్లికొట యుద్ధానికి, అందులో పరాజయానికి కారణాలయినాయి

అధికారం హస్తగతం చేసుకొన్న వెంటనే రామరాయలు వంశపరంపరా విశ్వాసప్రాప్తులై విజయనగరాస్థానంలో ఉన్న తోడ్యోగాలు నిర్వహిస్తున్న వారిని తొలగించి తన కిష్టులైనవారిని నియమించినాడు. ముస్లిములను అసంఖ్యాకంగా సైన్యంలో చేర్చుకొని, తురకవాడలో గోవధను సయితం సమ్మతించినట్లు తెలుస్తుంది. అనంతరం రామరాయలు దక్షిణ దేశంపైకి దండయాత్ర పంపినాడు. అంతర్యుద్ధకాలంలో కొచ్చిన్, తిరువాన్కూర్ ప్రాంతాల సామంతులు కేంద్రాధికారాన్ని దిక్కరించి కప్పంకట్టడం మానినారు. అదీగాక ఆ ప్రాంతాల్లో పోర్చుగీస్ దుండగాలు మితిమీరినాయి. పోర్చుగీస్ గవర్నర్ మార్టిన్ ఆఫ్రాన్కో డసోజా శ్రీరంగ షేత్రానికి నష్టం కలిగించడమేగాక కాంచీపుర ఆలయాలను దోచుకోడానికి ప్రయత్నించినట్లు తెలుస్తుంది. రామేశ్వరం మొదలైన షేత్రాలను దర్శించే తీర్థయాత్రికులకు బాధలు కలిగిస్తూ క్రైస్తవులు తమ మతం ప్రచారం చేస్తున్నారు. అందుచే రామరాయలు తన పితృవ్యపుత్రులైన చినతిమ్మ, రామరాజు, విఠలుల నాయకత్వంలో దండయాత్ర పంపినాడు వీరు సామంతులనుండి కప్పం వసూలుచేసి, పోర్చుగీసు దుండగాల నణచి మరలినారు. రామరాయలు శాన్తోమ్, గోవాలపై గూడ దాడులు జరిపి పోర్చుగీస్ వారినుండి కప్పం వసూలు చేసినాడు. డసోజా అనంతరం పోర్చుగీస్ గవర్నరైన జావోడకాస్ట్రో రామరాయలతో సమాధానం కుదుర్చుకున్నాడు.

రామరాయలు . బహమనీ రాజ్యాలు

అంతఃకలహాల్లో మునిగిన బహమనీ రాజ్యాల వ్యవహారాల్లో జోక్యం కలిగించుకొనే విధానం కృష్ణరాయలే ప్రారంభించినాడు కాని, ముందెన్నడూ లేనంతగా వారి రాజకీయాల్లో ప్రవేశించి రామరాయలు విజయనగరానికి ఎనలేని గౌరవ ప్రాబల్యాలు సాధించినాడు. ఏదో ఒక సందర్భంలో రామరాయల సాయం సుల్తానులందరూ ఆశించినవారే. వారిపట్ల నాతడు 'విభజించి పాలించు' విధానం అనుసరించి, ఒక్కొక్కమారు ఒకరితో చేరి ఆందరినీ ఓడించినాడు.

రామరాయల చర్యలు సుల్తానుల్లో భయద్వేషాలకు కారణమై వాటిని కూడగట్ట దానికి తోడ్పడినాయి.

రామరాయల బహమనీ వ్యవహారాలు బిజాపూర్ తోటి సంఘర్షణతో ప్రారంభమయినాయి. క్రీ. శ. 1542-43 లో ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా, బుర్హాన్ నిజాంషాలు ఒక సాధిద్వారా అహమ్మద్ నగర్ బిదర్ ను, బిజాపూర్ విజయ నగరాన్నీ జయించడానికి ఒప్పందం చేసుకున్నారు. దాని ప్రకారం ఆదిల్ షా విజయనగరంపై దండెత్తి ఓడిపోయి మరలినాడు. అనంతరం రామరాయలకు అహమ్మద్ నగర్ తో సుదీర్ఘమైన సంఘర్షణ జరిగినట్లు 'జాల బాగవతం' 'కెంది నృపవిజయం' వర్ణిస్తున్నాయి. బుర్హాన్ నిజాంషా క్రీ. శ. 1548 లో బిదర్ కు చెందిన కల్యాణ దుర్గంపై దండెత్తినాడు. బిదర్ సుల్తాన్ అలీజరీద్ ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా సహాయం అర్థించినాడు. బుర్హాన్ నిజాంషా గోల్కొండ ఇబ్రాహీం కుతుబ్ షాతో సంధి చేసుకొని బిజాపూర్ తో యుద్ధానికి దిగినాడు ఆదిల్ షా రామరాయల సాయం అర్థించినాడు. రామరాయలు సుల్తానుల పర్య సహూదనం కుదర్చడంతో యుద్ధ ప్రమాదం తప్పింది. ఈ సంధిని ఉల్లంఘించి ఒక సుల్తాన్ మరొకరిపై దండెత్తితే దురాక్రమణకు గురియైన సుల్తానుతో ఇతర సుల్తానులు చేరవలెనని ఒప్పందం.

ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా మరణానంతరం (క్రీ.శ 1558) అలీ ఆదిల్ షా బిజాపూర్ సింహాసనం ఎక్కినాడు. అలీ పిన్నవయస్కుడు. ఇది అవకాశంగా ముస్సేన్ నిజాంషా బిజాపూర్ పై దండెత్తినాడు గత్యంతరం లేక అలీ ఆదిల్ షా రామరాయల సహాయం అర్థించినాడు. స్వయంగా ఇష్టంలేక పోయినప్పటికీ పై సంధి షరతులనుబట్టి ఇబ్రాహీం కుతుబ్ షా రామరాయలతో చేరి నిజాంషాపై యుద్ధం చేయవలసివచ్చింది. వీరి సైన్యంలో ఒక విభాగం కల్యాణ దుర్గాన్ని ముట్టడించగా మరొక విభాగం రామరాయలి తమ్ముడు వెంకటాద్రి నాయకత్వంలో అహమ్మద్ నగర్ పై దండెత్తింది. రామరాయల సేనాని సదాశివ నాయకుడు జంబుఖండి (జంగోవాన్, అహమ్మద్ నగర్ జిల్లా) చెంత నిజాంషాతో ఘోరంగా పోరి విజయం సాధించినాడు. కల్యాణదుర్గం అతని వశమయింది. వెంకటాద్రి సైన్యం నైజాంషా నోడించి దొలతాబాద్ ను ఆక్రమించింది. గోదావరి ప్రాంత భూములను కొల్లగొట్టి విజయనగర సైన్యాలు అహమ్మద్ నగర్ రాజ్యంలో బీభత్సం సృష్టించినాయి చివరకు నిజాంషా కల్యాణదుర్గాన్ని అలీ ఆదిల్ షా వరంచేసి సంధి కుదుర్చుకున్నాడు.

గోల్కొండ సుల్తాన్ ఇబ్రాహీం కుతుబ్ షా రామరాయల సహాయం పొందినవాడే. చాల రోజు లాతడు విజయనగరంలో శరణార్థిగా ఉండి, రామరాయలి సైనిక సహాయంతో గోల్కొండ సింహాసనం వశపరచుకున్నాడు.

క్రమంగా ఉభయలమధ్య అనూయ ద్వేషాలు ప్రబలినాయి. ముఖ్యంగా ఆదిల్ షాతో చేరి రామరాయలు నైజాంషాపై సాధించిన విజయాలతో విజయనగర ప్రాబల్యం ఇనుమడించడం ఇబ్రాహిం కుతుబ్ కు ఆందోళన కారణమయింది. పెరిస్టా వ్రాసినదాన్ని బట్టి ఇబ్రాహిం కుతుబ్ షాపై తిరుగుబాటు చేసిన ఇమ్మడి జగదేవరావు అనే సర్దారుకు రామరాయలు ఆశ్రయం ఇవ్వడంతో రాయలపై కుతుబ్ షా ఆగ్రహించినాడు అందుచే అతడు నైజాంషాతో మైత్రికి ప్రయత్నించినాడు కుతుబ్ షామైత్రి నైజాంషాకు కూడ అవసరమే. నైజాంషా తన కూతురు ఖీబీజమాన్ ను ఇబ్రాహింకిచ్చి పెండ్లిచేసి తన మైత్రిని సుస్థిరం చేసుకొనడానికి నిశ్చయించినాడు. వివాహం కల్యాణదుర్గంలో జరగడానికి నిర్ణయమయింది. నైజాంషా కుతుబ్ షా సైన్యాలు కల్యాణదుర్గంపై దండెత్తినాయి.

అలీఆదిల్ షా విజయనగరం సందర్శించి రామరాయల సాయం అర్థించినాడు. మిత్రకూటమిపై రాయలు యుద్ధానికి నిర్ణయించినాడు. వెంకటాద్రి, జగదేవరావులను సైన్యంతో గోల్కొండపైకి పంపి; ఆదిల్ షా, అలీబరీద్ షాలతో రామరాయలు అహమ్మద్ నగరంపైకి నడచి ముట్టడించినాడు. పెరిస్టా రచన ప్రకారం సేనానదిలో వరదలు ఉధృతం కావడవల్ల విజయనగర సైన్యాలు ముట్టడిని విరమించవలసి వచ్చింది. వెనుదిరిగి సైన్యాలు గోల్కొండ రాజ్యంలో అల్లకల్లోలం సృష్టించినాయి. విజయనగరంపై దండెత్తి రాయలదృష్టి మరల్చడానికి కుతుబ్ షా చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదు. ఇంతలో కొండవీడునేలుతున్న తిమ్మరాజు కొండపల్లిమీద, చితాబ్ ఖాన్ రాజమహేంద్రవరంమీద దాడులు చేసినారు. శత్రువు లీపిధంగా ముట్టడింపగా గత్యంతరంలేక ఇబ్రాహింకుతుబ్ షా ఘనపూర, పానగల్లు దుర్గాలను రాయల వరంచేసి సంధి చేసుకున్నాడు, ఈ యుద్ధంతో కుతుబ్ షా రామరాయల మధ్య విద్వేషం పెరిగిపోయింది.

రాకాసిగండి యుద్ధం

రామరాయల విజయపరంపరలతో అతని సైన్యాల పీఠవిహారాలతో సుల్తానులు కండ్లుతెరిచినారు; యథాప్రకారం వరస్పరయుద్ధాల్లో తాము నిమగ్నులయితే తమ రాజ్యాలను విజయనగరం కబళించడం త్యధమనే భయం వారిలో కలిగింది. అయితే ఒంటరిగా తామందరూ బలహీనులే. అందుచే సమైక్యమై విజయనగరాన్ని ఎదిరించి ధ్వంసం చేయడం రాజనీతి అని గుర్తించినారు. రామరాయలు ఇస్లాం మతాన్ని, విశ్వాసాలను తుదకు ఖురాన్ ను అవమానపరచినాడంటూ పెరిస్టావంటి ముస్లిం చరిత్రకారుల వ్రాతలు కేవలం కట్టుకథలేగాని విశ్వాసయోగ్యాలుకావు. విజయనగరంలోని తురకవాడలో గోవధను సయితం సమ్మతించజాలిన ఔదార్యం రామరాయలు ప్రదర్శించినాడని స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. దండయాత్రల సందర్భంలో విజయనగర సైన్యాలు ముస్లిం రాజ్యాల్లో

దారుణకృత్యాలకు పాల్పడి వుండవచ్చు. అవి ఆనాటి యుద్ధతంత్రంలోని భాగాలే గాని ప్రత్యేకించవలసివనిలేదు. సుల్తానుల కూటమిలో మాలిక్ ఇబ్రాహీం కుతుబ్ షా, హుస్సేన్ నిజాంషాలు ప్రముఖపాత్ర వహించినారనడంలో వింత లేదు. రామరాయలవల్ల ఎక్కువ నష్టపోయింది వారేకదా! వారితో ఆలీబరీద్ షా, బుర్హాన్ ఇమాద్ ఉల్ ముల్క్ లు (బీరార్) చేరినారు. ఆలీ ఆదిల్ షాను బెదిరించి కూటమిలో చేర్చినట్లు స్థానికచరిత్రలు చెబుతున్నాయి. వీరిని 'వంచ పాదుషాలు' అని వ్యవహరిస్తున్నాయి; గుత్తి కైఫీయత్ వంటి రచనల్లో ఢిల్లీపాదుషా (అక్బర్) సయితం పాదుషా అ కూటమిలో చేరినట్లుంది గాని అది విశ్వాసయోగ్యంగా కన్పించలేదు.

'వంచ పాదుషాలు' తమ సైన్యాలలో విజయనగరంపై దండెత్తినారు. ఈ సమాచారం గ్రహించి రామరాయలు పెద్ద సైన్యం కూర్చుకొని సోదరులైన తిరుమల వెంకటాద్రిలతో వారిపై నడచినాడు. యుద్ధం కృష్ణానదికి దక్షిణంగా జరిగినదన్న ముస్లిం రచనలకు ఆధారం కన్పించదు. స్థానిక చరిత్రలు ముక్తకంఠంగా కృష్ణానది ఉత్తర తీరంలోని రక్షిణి తంగిడి గ్రామాలమధ్య యుద్ధం జరిగినట్లు చెబుతున్నాయి. ఈ గ్రామాలు తళ్ళికోటకు దక్షిణంగా సుమారు ఇరవై మైళ్ళ దూరంలో ఉన్నాయి. యుద్ధం మొత్తంమీద ఆరుమాసాలు జరిగిందని స్థానికచరిత్రల వృత్తాంతం. యుద్ధంలో మొదట ముస్లిం సైన్యాలు పరాజయం చెంది ఇరవై మైళ్ళు తిరోగమించినాయి. 'కేలదిన్నవవిజయం'లోని సమాచారాన్ని బట్టి సుల్తానులు మోసబుద్ధితో కాంతి సంప్రదింపులు ప్రారంభించినారు. రామరాయలు వారిని విశ్వసించినాడు. విజయగర్వంతో విజయనగర సైన్యాలు అప్రమత్తంగా ఉన్న అర్ధరాత్రివేళ ముస్లిం సైన్యాలు విజయనగర శివరాన్ని చుట్టుముట్టినాయి. ఇదే సమయంలో రాయలసైన్యంలోని ముస్లింవిభాగం యుద్ధం నుండి తప్పుకొన్నట్లు తెలుస్తుంది. విజయనగర సైన్యాలు సర్వనాశనమయినాయి. రామరాయలు శత్రువులచేజిక్కి హతుడయినాడనీ యుద్ధం నిర్వహిస్తూ కాకతాళియంగా దెబ్బతగిలి మరణించినాడనీ భిన్న వృత్తాంతాలున్నాయి.

విజయనగర విధ్వంసనం

రాకాసిగండి యుద్ధదుర్వార్త విజయనగరాన్ని దిగ్భ్రాంతిలో ముంచెత్తింది. యుద్ధంలో ఐవు తప్పించుకొని పారిపోయిన తిరుమలరాయలు విజయనగరాన్ని రక్షించడం అసాధ్యమనే భయంతో అచటి ధనరాశులను 1550 ఏనుగులపై నెక్కించి సదాశివరాయలతో అంతఃపురజనంతో పెన్నగొండకు తరలినాడు. విజయనగరంలో ప్రభుత్వం అదృశ్యమై రక్షణ లేకపోయింది. ఇది గ్రహించి సమీపారణ్యాలనుండి చెంచు, కురుబాది దోపిడిగాండ్రు దాడిచేసి ప్రజలను

దోచుకున్నారు. అనంతరం విజయోత్సాహంతో ముస్లిం సైన్యాలు నగరంలో ప్రవేశించి ఆరుమాసాలపాటు నగరాన్ని పరిసర గ్రామాలను దోచుకొని నగరంలోని రాజ ప్రాసాదాలను ప్రధాన నిర్మాణాలను నిర్మూలించి మరలినాయి. ముస్లిం దురాగతాలను కైఫియతుల వంటి స్థానిక చరిత్రలు విపులంగా వర్ణిస్తున్నాయి.

విజయనగరాన్ని తురుష్క సైన్యాలు శత్రుశాసనంగా మార్చినాయన్న సూయల్ వర్ణన అతిశయోక్తి. ముస్లిముల చేతిలో చాలా నష్టపడింది గాని విజయ నగరం పూర్తిగా ధ్వంసం కాలేదు. నాటి యుద్ధాల్లో ఇట్టి సంఘటనలు తరచుగా జరుగుతూ ఉండేవే. ఆయితే, యుద్ధానంతరం అనతికాలానికే విజయనగరం రూపు మాసిపోయింది. అందుకు ముస్లిం సైన్యాలెంతకారణమో అనంత వరిణా మాలూ అంత కారణం. తురుష్క సైన్యాలు మరలిన తరువాత తిరుమలరాయలు విజయనగరం తిరిగివచ్చి నగరాన్ని పునర్నిర్మించి పూర్వ ప్రతిష్ఠను సాధించడానికి ప్రయత్నించినాడు. పారిపోయిన ప్రజలు కూడ నగరానికి తిరిగి చేరుకున్నారు. పోర్చుగీస్ వర్తకులు విజయనగరంలో తిరుమలుని దర్శించివాణిజ్యం యథాప్రకారం సాగించడానికి అంగీకరించినట్లు తెలుస్తుంది. కాని, కుటుంబ కలహాల వల్ల తిరుమలుని ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. సదాశివరాయలు తిరుమలుని ధిక్కరించినాడు. ఆశియరామరాయల కొడుకైన పెదతిరుమలుడు పిన కొండెని నిరసించి అతణ్ణి అధికారం నుండి తొలగించడానికై సుల్తానుల సహాయము అర్థించడానికి సయితం వెనుకాడలేదు. ఈ కుటుంబ కలహాల ఫలితంగా రాజ్యంలో ఆరాజకం విజృంభించి ఆదోని, బంకాపుర, మదుర రాజ్యాల సామంతులు స్వతంత్రులయినారు. నిరాశతో నిస్సహాయుడైన తిరుమలరాయలు విజయనగరాన్ని విడిచి పెనుగొండచేరి స్వతంత్రించి కర్ణాటక రాజ్యం స్థాపించినాడు. తిరుమలరాయలు సదాశివరాయల్ని హత్యచేసినాడన్న సూయల్ కథనంలో సత్యం లేదు. క్రీ.శ. 1576 వరకు సదాశివరాయల్ని శాసనాలు పేర్కొంటున్నాయి. నాటివరకు జీర్ణవిజయనగరంలోనే నామమాత్రమైన అధికారం నెరపుతూ సదాశివరాయలు జీవించివున్నాడు. అతనితో తుఘవ వంశం అస్తమించింది. రాజకీయాధికారం అంతర్హతంగావడంతో ఆలనా పాలనా లేక విజయనగరం పూర్తిగా శిథిలమయింది.

ఆరవీటి వంశం

కర్నూలు జిల్లాలోని ఆరెవీడు కేంద్రంగా ప్రసిద్ధులయినందున ఆరెవీటి వంశం అనే పేరు వచ్చింది. కాకతీయుల కాలంలో వీరు మహారాష్ట్రం నుండి వలసవచ్చి స్థిరపడినారు. ఆరవీటి సోమదేవరరాజు అనెగొందిలో ముస్లిములపై స్వాతంత్ర్య పోరాటం జరపడం చదివినారు గదా! అనంతరం ఆరవీటివారు విజయనగర సామంతులయినారు. ఆరవీటి తిమ్మరాజు సాళువ నరసింహుని

సేనావతిగా ప్రసన్నుడయినాడు. అతని కొడుకులే రామరాయలు, వెంకటాద్రి, తిరుమలరాయలు. మొదటి ఇద్దరూ రాకాసిగండి యుద్ధంలో మరణించినారు. యుద్ధానికి పూర్వంగూడ తిరుమలుడు పెనుగొండ రాజ్యం పాలిస్తున్నట్లు పెరిష్టా రచనల వల్ల తెలుస్తుంది. యుద్ధానంతరం విజయనగరంలో తన కృషి ఫలించక పోవడంతో తిరుమలుడు పెనుగొండకు మరలినాడు. పెనుగొండలో నైతం అతనికి ఇక్కట్లు తప్పలేదు. రామరాయల కొడుకైన పెదతిరుమలుడు అలీ ఆదిల్ షా సాయంతో పెనుగొండ సింహాసనం సాదించే ప్రయత్నం చేసినాడు. పెద తిరుమలుని కోరికపై ఆదిల్ షా పెనుగొండ మీదికి ఖజుర్ ఖాన్ నాయక త్వంలో దండు పంపినాడు. పెనుగొండ దుర్గ పాలకుడైన సవరం చెన్నప్ప ఆ దాడిని తిప్పికొట్టినాడు అయితే, రాకాసిగండి యుద్ధానంతరం 'పంచపాడుషా' లలో ఐకమత్యం సశించి యథాప్రకారం వారు కలహించుకొనసాగినారు. స్వీయ రాజ్య రక్షణకు వారి వ్యవహారాలలో జోక్యం కలిగించుకొనడం అవసరమని తిరు మలుడు భావించినట్లు కన్పిస్తుంది. కుతుబ్ షా, నైజాంషాలు కలిసి ఆదిల్ షాపై చేసిన యుద్ధంలో తిరుమలుడు మిత్రకూటమితో చేరినాడు. ఇందుకు ఆగ్రహించి అలీఆదిల్ షా 1568 లో ఆదోని, పెనుగొండలపై దాడులు పంపినాడు. పెను గొండపై దాడి విఫలమయింది గాని ఆదోని పాలకుడైన కోనేటి కొండమరాజు ఓడిపోయి విజాపూర్ సామంతుడైనాడు. ఆదోని రాజ్యం శాశ్వతంగా విజాపూర్ రాజ్యంలో చేరింది.

ముస్లిం దాడులు మరలిన తరువాత తిరుమలుడు క్రీ.శ. 1570 లో పెను గొండలో పట్టాభిషేకం జరుపుకున్నాడు. ఆరవీటి వంశస్థాపన జరిగింది. అనం తరం తిరుమలుడొక సంవత్సరం మాత్రమే పాలించి పూర్వవిజయనగర అధికార వైభవాలు పునరుద్ధరించడానికి ప్రయత్నించినాడు; తన రాజ్యాన్ని మూడు రాష్ట్రాలు (రాజ్యాలు)గా విభజించి తన కొడుకులను రాజవతినిధులుగా నియ మించినాడు. ఈ విభజన భాషను బట్టి జరిగినట్లు కన్పిస్తుంది. తెలుగు ప్రాంతాలను పెనుగొండ కేంద్రంగా శ్రీరంగరాయలు, కన్నడ ప్రాంతాన్ని శ్రీరంగ పట్టణం నుండి రామరాయలు, తమిళ ప్రాంతాన్ని చంద్రగిరి నుండి వెంకటవతి పాలించినారు. తిరుమలుడు చేసిన ఈ విభజన రాజనీతితో కూడిన చర్యగా కన్పించదు. రాకుమారులమధ్య పరస్పర సహకారం లోపించడంతో రాజ్యం బలహీనమై సుల్తానుల విస్తరణకు అవకాశం కల్పించింది. రామరాజభూషణుడు తిరుమలరాయలకు తన వసుచరిత్రను అంకితం చేసినాడు.

శ్రీరంగరాయలు (క్రీ.శ. 1572 - 85)

శ్రీరంగరాయలు సింహాసనం ఎక్కేనాటికి రాజ్యం అల్లకల్లోలంగా ఉంది. సామంతులు తమలో తాము పోరాడుకొంటూ రాయల్ని ధిక్కరించడమేగాక రాజ్య

ద్రోహులైన ముస్లిం దండయాత్రకులతో చేరసాగినాడు. క్రీ.శ. 1576 లో అలీ ఆదిల్ షా దండెత్తిరాగా ఆనంతపుర పాలకుడైన హందె తిమ్మానాయకు ఠాతనితో చేరినాడు. మాలిక్ ఇబ్రాహిం కుతుబ్ షా సాయంతో శ్రీరంగరాయలు అదిల్ షా నోడించి పారదోలినాడు. అచిరకాలంలోనే సారె, మట్టి, హందె సామంతులు రాయల్ని వ్యతిరేకించి కుతుబ్ షాను ఆహ్వానించినారు. రాయలతోటి సంధిని విస్మరించి మాలిక్ ఇబ్రాహింకుతుబ్ షా కందనవోలు రాజ్యంమీదికి మురహరిరావు అనే మరాటా బ్రాహ్మణ సేనానిని దండు పంపినాడు. మురహరిరావు అహోబిల దేవాలయాన్ని పరిసర ప్రాంతాలనూ దోచుకొని ప్రజలను హింసించినాడు. అహోబిల శ్రీనివాసమఠ జియ్యర్ కోరికపై శ్రీరంగరాయలు పంపిన కొండమరాజు వెంకటరాజు మురహరిరావు నోడించి పారదోలినాడు. దీనితో ఆగ్రహించి కుతుబ్ షా కొండపీడు రాజ్యంపైకి హైదర్ ఉల్ ముల్క్ ను దాడి పంపినాడు. గోల్కొండ సైన్యాలు ఉదయగిరి పర్యంతం ఉన్న అనేక స్థల గిరి దుర్గాల నాక్రమించి కొండపీటిని ముట్టడించినాయి. గొబ్బూరి తిమ్మరాజు, వెలుగోటి తిమ్మానాయుడు కొండపీటిని పాలిస్తున్నారు. ముట్టడి చాలాకాలం సాగింది. చివరకు మురహరిరావు దగ్గర లంచం వుచ్చుకొని వెలుగోటి తిమ్మానాయుడు దుర్గాన్ని కుతుబ్ షా స్వాధీనం చేసినాడు (క్రీ.శ. 1580). కర్ణాటకం కొండపీడు రాజ్యాన్ని శాశ్వతంగా కోల్పోయింది.

గోల్కొండ దాడులు జరుగుతూవున్న కాలంలోనే పాలెయగార్లమధ్య భయంకరమైన ఆంతర్యుద్ధం జరిగింది. కొండ్రాజు వెంకటరాజు విజృంభించి హందె, సారె కుటుంబాల రాజ్యాలను ఆక్రమించినాడు. సారి ఓబన ఏరువ రాజ్యం ఏలుతున్న వెలుగోటి రంగప్ప సాయం ఆర్జించినాడు. రంగప్ప తన బావమరిది దామెర్ల వెంకటపతితో బయలుదేరి మట్టి సామంతుల రాజ్యంగుండా నడచి కోడూరు (కడప జిల్లా, బద్వేల్ తాలూకా) చేరినాడు. ఇది మట్టి తిమ్మానాయునికి ఆగ్రహం కలిగించింది. తిమ్మానాయుడు కొండ్రాజు పక్షం వహించినాడు. ఉభయ సైన్యాలకు కోడూరు దగ్గర ఘోర యుద్ధం జరిగింది. (క్రీ.శ. 1579.) మట్టి తిమ్మానాయుడు మొదలైన పాశ్చాత్యనేకులు మరణించినారు. ఓబన, రంగప్పలకు విజయం లభించింది. కాని ఈ యుద్ధంతో రాయల బలహీనత స్పష్టమయి, పెనుగొండ రాజ్యం వునాదులు కదలినాయి.

రెండో వెంకటపతి, (క్రీ.శ. 1586 - 1614)

శ్రీరంగరాయలు సంకాసహీనుడైనందున పెదతమ్ముడు రామరాయల్ని కాదని చెన్నపట్టణం జగదేవరావు మొదలైన సామంతులు కనిష్ఠ సోదరుడు చంద్రగిరి పాలకుడైన వెంకటపతిని సింహాసనం ఎక్కించినారు. రెండో వెంకటపతిరాయలు సమర్థుడు. సామంతుల తిరుగుబాట్ల నణచడమేగాక కుతుబ్ షా

అక్రమించిన రాజ్యభాగాలు చాలవరకు జయించి రాజ్యపూర్వవైభవం పునరుద్ధరించినాడు. రాకానీగండి యుద్ధంతో దక్షిణ దేశంలో హైందవ రాజకీయ ప్రాబల్యం నశించలేదనడానికి వెంకటపతి పాలన నిదర్శనం.

నింహాననం ఎక్కిన వెంటనే వెంకటపతి ముస్లిము లాక్రమించినప్రాంతాలను తిరిగి స్వాధీనం చేసుకొనే ప్రయత్నం చేసినాడు. క్రీ.శ. 1589 నాటికి ఉదయగిరి అతని వశమయింది. మొహమ్మద్ కులీకుతుబ్ షాపై తిరుగుబాటు చేసిన ఆలీఖాన్ లూర్ సేనాని వెంకటపతి సాయంతో కొండవీడు రాజ్యంలో అల్లర్లు సృష్టించినందున అమీర్ ఉల్ముల్క్ సంద్యాల, కర్నూలు, గుత్తి పాలెగారను జయించి గండికోటను వశపరచుకొని పెనుగొండపై నడచినాడు. (క్రీ.శ. 1597) వెంకటపతి సంధి సంప్రదించుట సాగిస్తూ యుద్ధ ప్రయత్నం చేసినాడు. చివరకు మట్టి ఆనంత, తంజావూరు రఘునాథరాయలు, గురంగనెట్టి మొదలైనవారి నాయకత్వంలో పెనుగొండ సైన్యం హఠాత్తుగా గోల్కొండ సైన్యంపై బిడినది. దీనితోడు వర్షాలు ప్రారంభమై కృష్ణానదిలో వరదల ప్రమాదం కలిగింది. అమీరుఉల్ముల్క్ వరాజయం పొంది తిరోగమించినాడు. గండికోట, గురంగొండ, గుత్తి మొదలైన దుర్గాలు వెంకటపతి వశమయినాయి. కొండవీడు రాజ్యంమినహా కుతుబ్ షా అక్రమణలోని తెలుగు ప్రాంతాలు పెనుగొండ రాజ్యంలో చేరినాయి.

గోల్కొండ దండయాత్రను అవకాశంగా తీసుకొని రాజ్యం నలుమూలలా సామంతులు వెంకటపతిపై తిరుగుబాట్లు చేసినారు. కోలారుప్రాంతంలో తమ్మయగొడ కప్పం చెల్లించక రాయల్ని దిక్కరించినాడు. గోల్కొండ యుద్ధం పరిసమాప్తమయినంతనే మట్టి ఆనంత, వెలుగోటి దంగప్పలతో రాయలు అతన్ని ఓడించి కప్పం వసూలు చేసినాడు. ఇది జరిగిన వెంటనే పొత్తపినేలే కొండ్రాజు తిరుపతిరాజు, కందనవోలు గోపాలరాజులతో కలసి సంద్యాల కృష్ణమరాజు రాయల నెదిరించినాడు. (క్రీ.శ. 1598). ఈ తిరుగుబాటు నణచి రాయలు కృష్ణమరాజు, గోపాలరాజులను బందీలుగా పట్టుకొన్నాడు. వారి రాజ్యాలు గండికోట కేంద్రంగా పెమ్మసాని తిమ్మానాయని కిచ్చినాడు. నాడుమొదలు గండికోట పెమ్మసానివారికి రాజధాని అయింది. కొండ్రాజు తిరుపతి ఓడి పారిపోగా పులుగులనాడు, సిద్ధవటం సీమలపై మట్టి ఎల్లమరాజును పాలకుడుగా రాయలు నియమించినాడు.

తెలుగుప్రాంతాల తిరుగుబాటు లణగినంతనే తమిళ భూమిలో వెల్లూరు లింగమసీని తిరుగుబాటు జరిగింది. తిండివనం, తిరువాడి, వందవానీ, ఆర్కాటు మొదలైన ప్రాంతాల సామంతు లతనితో చేరినారు. వెలుగోటి యాచమ నాయకత్వంలో పెనుగొండ సైన్యం ఉత్తర మల్లూరు యుద్ధంలో తిరుగుబాటుదార్ల

నోడించి మరలినాడు. తిరిగి లింగమనీడు రాయల్ని దిక్కరించినాడు. మట్టి అనంత, దామెర్ల చెన్న సేనాయకు లతన్న మిన్నూరు, గూడలాటూరి యుద్ధాల్లో ఓడించినారు. లింగమ బందీగా పట్టుబడి పద్రభ్రష్టదయినాడు.

వెంకటపతిరాయలు రాజధానిని పెనుగొండనుండి వెల్లూరుకు మార్చినాడు సుల్తానుకు దూరంగానూ, దాక్షిణాత్య సామంతులకు సన్నిహితంగాను రాజధాని ఉండడం అవసరమని అతని అభిప్రాయమయ్యుంటుంది. రెండో వెంకటపతి ఆస్థానానికి మొగల్ పాదుషా ఆక్బర్ తన సార్వభౌమత్వం అంగీకరించవలసిందిగా రాయబారం పంపినట్లు తెలుస్తుంది. ఆక్బర్ కోరికను తిరస్కరిస్తూ తాను అతనితో యుద్ధానికి సిద్ధమేనని కబురుపంపి ఉదాత్త విజయనగర సంప్రదాయాన్ని వెంకటపతి నిలిపివేశాడు.

అంతర్యుద్ధం

రెండో వెంకటపతికి సంతానంలేదు. అతని పట్టమహిషి బాయమ్మ ఆశీయ రామ రాయల దౌహిత్రీ. గొబ్బూరి ఓబరాజు కూతురు బాయమ్మ రహస్యంగా ఒక బ్రాహ్మణ బాలుడిని చేరదీసి తనకొడుకుగా ప్రకటించి పెంచింది. అతన్నే సింహాసనం ఎక్కించాలని ఆమె ఆశయం వెంకటపతికి ఈ రహస్యం తెలుసు అందుచే తన అన్నకొడుకు శ్రీరంగరాయల్ని తనకు వారసుడుగా ప్రకటించి వెంకటపతి మరణించినాడు.

రెండో శ్రీరంగరాయలు సింహాసనం ఎక్కినాడుగాని బాయమ్మ సోదరుడు గొబ్బూరు జగ్గరాజు సేనాపతులైన మాలెరాజు, తిమ్మనాయకులను కూడగట్టుకొని శ్రీ రంగరాయల్ని తొలగించి తన మేనల్లుణ్ణి సింహాసనం ఎక్కించడానికి కుట్ర పన్నినాడు. వెలుగోటి కస్తూరి రంగప్ప కొడుకు యాచమనాయకుడు మాత్రం శ్రీరంగరాయల పక్షం వహించినాడు. జగ్గరాజు కుట్ర ఫలించి శ్రీరంగరాయల కుటుంబం బందీ అయింది. శ్రీరంగని కొడుకు రామదేవరాయల్ని మాత్రం యాచమ బందీ నుండి తప్పించగలిగినాడు. దీనితో ఆగ్రహించి జగ్గరాజు శ్రీరంగరాయలకుటుంబాన్ని ఖైదులో హత్యచేయించినాడు.

జగ్గరాజు అమానుషక్రూరకృత్యంతో రాజ్యం అట్టుడికినట్లయింది. వట్టి తిరువెంగళనాథాదిమిత్రులు సయితం జగ్గరాజుపట్ల విముఖత్వం వహించినారు. రాజ్యం యాచమ జగ్గరాజుల పక్షాలుగా చీలిపోయింది. జగ్గరాజుపక్షం బలహీనం కావడం గమనించి యాచమ మిత్రబృందాన్ని కూర్చుకొని వెల్లూరుపై దండెత్తినాడు. జగ్గరాజు ఓడిపోయినాడు. వెల్లూరు యాచమశశమయి, రామదేవరాయల పట్టాభిషేకం జరిగింది.

పరాజయం చెందిన జగ్గరాజు తన ప్రయత్నాలు మూలలేదు. మదుర, చెంజి నాయకుల సాయం అతనికి లభించింది. రాకాసిగండి యుద్ధం నుండి ఈ

నాయకులు రాయల అధికారాన్ని ధిక్కరిస్తున్నవారే. ఇది గమనించి యాచమ తంజావూరు రఘునాథరాయల సహాయం పొందినాడు. ఉభయుల నైస్యాల తోపూరుడగ్గిర తారనీల్లినాయి మొదట్లో ఫిరంగులతో బీకరయుద్ధం జరిగింది. దక్షిణదేశంలో పెద్ద యెత్తున ఫిరంగులు వాడింది తోపూరు యుద్ధంలో (క్రి.శ. 1686) నని చెప్పవచ్చు. యుద్ధంలో జగ్గరాజు మరణించడంతో మిత్రకూటమి విచ్ఛిన్నమయింది. చెంజి కృష్ణప్ప, మదురవీరప్పలు పోరాడే ప్రాణాలుదక్కించుకున్నారు. వారి నైస్యాలు చెల్లాచెదరయినాయి. గొబ్బూరువారు అపార నష్టానికి గురి అయినారు. వారి దుర్గాలనేకం యాచమ స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. 'వెలుగోటి వారి వంశావళి' తోపూరు యుద్ధాన్ని విపులంగా వర్ణిస్తున్నది.

తోపూరుయుద్ధంలో అంతర్యుద్ధం సమాప్తం కాలేదు. జగ్గరాజు సోదరుడు యతిరాజు బలాన్ని కూడదీసుకొని యాచమని ధిక్కరించినాడు. క్రి.శ. 1691 లో బాయమ్మ కొడుకు మరణించడంతో యతిరాజుల బలం ఊచించింది, అంతేగాక, రామదేవరాయలు ఆతనితో సమాధానపడి ఆతని కూతుర్ని పెండ్లాడినాడు. అంతర్యుద్ధం అంతటితో ముగిసింది. ఈ అంతర్యుద్ధాన్ని గురించిన వివరాలు పోర్చుగీసు వాటసారి మాన్యుల్ బ్రదాన్ లేఖలనుండి లభిస్తున్నాయి.

అంతర్యుద్ధం ముగిసినా రామదేవుని అధికారం స్థిరపడలేదు. మదుర, చెంజి నాయకులు యదాప్రకారం రాయల్ని ధిక్కరించినారు. కాకవాన్తి సామంతుడైన దామెర్ల వెంకటపతి బలవంతుడై తిరుగుబాటు ప్రారంభించినాడు. రామదేవ, యతిరాజులమధ్య సమాధానం యాచమ పక్షంవారు సహించలేదు. యాచమ కొడుకు వెలుగోటి కస్తూరి రంగప్ప విప్లవధ్వజ మెత్తినాడు. ఇట్టి క్లిష్టపరిస్థితుల్లో యతిరాజు సహాయంతో రామదేవుడు తిరుగుబాటుదార్లపై పలు యుద్ధాలొనర్చి వారిని ఓడించినాడు. దామెర్ల వెంకటపతి లొంగిపోవడంతో క్రి.శ. 1629 నాటికి శాంతి యేర్పడి రామదేవుని అధికారం సుస్థిరమయింది.

అంతర్యుద్ధము, సామంతుల తిరుగుబాట్లు అవకాశంగా తీసుకొని కందన వోలు రాజ్యం ఆక్రమించే ఆశయంతో ఆదిల్ షా రెండు దండయాత్రలు వంపినాడు. మొదటి దండయాత్ర (క్రి.శ. 1621)ను అబ్దుల్ ఖాన్ నడిపినాడు. కర్నూలు పాలకుడైన గోపాలరాజాతండ్రి ఓడించి మరలించినాడు కాని, క్రి.శ. 1624 లో వాహబ్ ఖాన్ చేతుల్లో ఓడి బిజాపూర్ సామంతుడయినాడు. కందన వోలు రాజ్యం బిజాపూర్ లో కలిసిపోయింది.

మూడో వెంకటపతి, క్రి.శ. 1630 - 42

రామదేవరాయల మరణంతో మరొక అంతర్యుద్ధం ప్రారంభమయింది. తనకు సంతానం లేనందున రామదేవుడు ఆశ్రయ రామరాయల మనుషుడు పెద

వెంకటపతిని తనకు వారసుడుగా నిర్ణయించినాడు. ఈ నిర్ణయాన్ని రామదేవుని పినతండ్రి తిమ్మరాజు ధిక్కరించి యుద్ధానికి దిగినాడు. తిమ్మరాజు చర్యను మదుర, చెంజి, తంజావూరు నాయకులు గర్హించినారు. సామంతుల సాయంతో వెంకటపతి తిమ్మరాజు నోడించి సింహాసనం ఎక్కినాడు. క్రీ.శ. 1635 లో తిమ్మరాజు మరణంతో అంతర్యుద్ధం ముగిసింది.

అనంతరంకూడ మూడో వెంకటపతి ప్రళాంతంగా రాజ్యం చేయలేదు. బిజాపూర్ సుల్తాన్ తో ఆతనికి సుదీర్ఘమైన యుద్ధం జరిగింది. ఈ యుద్ధానికి విశ్వాస హతుకులైన విజయనగర సామంతులే దాలవరకు కారణం. ముఖ్యంగా శ్రీరంగరాయలు బిజాపూర్ సేనానితో చేరినాడు. శ్రీరంగరాయలు మూడో వెంకటపతి తమ్ముని కొడుకు. కందనవోలు గోపాలరాజు దత్తపుత్రుడు. అందుచే క్రీ.శ. 1624 నుండి ఆతడు బిజాపూర్ సామంతుడు. ఆతడు వెల్లూరు సింహాసనం ఆశించినట్లు కన్పిస్తుంది. తిమ్మరాజుతోటి యుద్ధంలో మూడో వెంకటపతికి అండగా ఉన్నాడు. అనంతరం ఉభయులమధ్య అభిప్రాయభేదాలు వచ్చినాయి. బహుళా శ్రీరంగరాయల ప్రోత్సాహంతో రణదౌలఖాన్ క్రీ.శ. 1637 - 42 ల మధ్య కర్ణాటకంపై పలుమార్లు దండెత్తినాడు. ఇక్కేరి, బసువా వట్టణం, బెంగుళూరులు బిజాపూరు సామంతరాజ్యా లయినాయి. రణదౌలఖాన్ బెంగుళూరులో షహజీని పాలకుడుగా నియమించి శ్రీరంగ వట్టణంపై దండెత్తినాడుగాని, కంఠీరవ నరసరాజుతండ్రి ఓడించి మరలించినట్లు కన్పిస్తుంది. క్రీ.శ. 1641 లో రణదౌలఖాన్, శ్రీరంగరాయలు కలిసి వెల్లూరుపై దండెత్తినారు. వెంకటపతిరాయలు మదుర, తంజావూరు నాయకుల సహాయం అర్జించినాడు. సమయానికి వారి సైన్యాలు రావడంతో రణదౌలఖాన్ తిరోగమించినాడు. తాత్కాలికంగా వెంకటపతికి ప్రమాదం తప్పింది.

కర్ణాటకరాజ్యంలో అధిక భాగం బిజాపూర్ ఆక్రమించడాన్ని గోల్కొండ సుల్తాన్ సహించక, క్రీ.శ. 1642లో ఆంధ్రప్రాంతాల మీదికి దండయాత్ర పంపినాడు. వెలుగోటి తిమ్మానాయుడు దామెర్ల వెంకటపతి మొదలైన సామంతుల సాయంతో వెంకటపతి గోల్కొండ సైన్యాల నెడిరించినాడుగాని వూర్తిగా పరాజయం పొందినాడు. రాయలు చిత్తూరు జిల్లా అడవుల్లోకి పారిపోయి కొన్ని రోజులకే మరణించినాడు. పులికాట్, శ్రీహరికోట, అయ్యంగం మొదలైన దుర్గాలు గోల్కొండ సైన్యాలు ఆక్రమించినాయి. మూడో వెంకటపతి పాలన చివరికి ఆంధ్ర కర్ణాట ప్రాంతాల్లో అధికభాగం గోల్కొండ, బిజాపూర్ రాజ్యాల స్వాధీనమయినాయి.

మూడో శ్రీరంగరాయలు

మూడో వెంకటపతి పారిపోవడంతో శ్రీరంగరాయలు రణదౌలఖానును వీడి వెల్లూరుచేరి సింహాసనం (క్రి.శ. 1642) ఆక్రమించినాడు. ఈతడే విజయ నగరాధీశుల్లో చివరివాడు. శ్రీరంగరాయలు సింహాసనం ఆక్రమించే నాటికి రాజ్యం అంతిమ దశలో ఉంది. అతనిలోపలనే ప్రభువర్గాలన్నింటిలో ద్రోహ బుద్ధి, స్వార్థచింతన బలనిపిస్తున్నాయి. రాజ్యంపై బిజాపూర్, గోల్కొండ సైన్యాలు దండెత్తివున్నాయి. సుల్తానుల్లో ఒకరికి వ్యతిరేకంగా మరొకరి సాయం పొందడానికి, సామంతులనణచి సామ్రాజ్యాధికారాన్ని పునరుద్ధరించి తన వధవిని పదింపరుచుకోవడానికి శ్రీరంగరాయలు చేసిన ప్రయత్నాలు పగిలలేదు. రాయలమాయాపాయాలు గ్రహించిన సుల్తానులు ఏకంగావడంతో సామంతులు రాయల్ని తుదముట్టించే ప్రయత్నంలో సుల్తానులసాయం కోరడంతో కర్ణాటక రాజ్యం సంఘటితమై క్రమంగా అస్తమించింది.

సింహాసనం ఆక్రమించినవెంటనే మూడో శ్రీరంగరాయలు ఉదయగిరిని ముట్టడిస్తున్న గోల్కొండ సైన్యాలను తరిమివేయడానికి చేసిన ప్రయత్నం కాశవాస్త్రపాలకుడు దామెర్ల వెంకటపతి తిరుగుబాటువల్ల విఫలమయింది. ఇక్కేరి (మలెనాడు) తిరుగుబాటు నణచే ప్రయత్నంలో బిజాపూర్ సైన్యాలు నిమగ్నమై యున్నందున శ్రీరంగరాయలకు సహాయం అందలేదు. అయితే కర్ణాటకాన్ని గోల్కొండ జయించి ఆక్రమించడం మహమ్మద్ అదిల్ షా సహించలేకపోయినాడు. మలెనాడులో తిరుగుబాటు అణగింతనే రాయలసహాయార్థం ఒక సైన్యంపంపినాడు. ఆ సైన్య తో రాయలు ఉదయగిరిని ఆక్రమించడమేగాక వెంగల్లుయుద్ధంలో గోల్కొండ సైన్యాలనోడించి కందుకూరువరకు తరిమినాడు.

ఈ విజయాలతో తన శక్తిసామర్థ్యాలలో విశ్వాసంకుదిరి వెంజీ, తంజావూర్, మదుర నాయకులను అదుపులో పెట్టడానికి శ్రీరంగరాయలు ప్రయత్నించినాడు సామంతుల ప్రయత్నాలు సహించలేదు. అదీగాక బహళా తిరిగి రాయలు బలవంతుడవుతున్నాడనే భయంతో బిజాపూర్, గోల్కొండ లేకమై వెల్లూరుపై దండెత్తినాయి. మీర్జాపూ నాయకత్వంలో గోల్కొండ సైన్యాలు ఎర్రగొండ పాలెం, దద్దణాలమొదలైన దుర్గాలు ఆక్రమించగా బిజాపూర్ సైన్యాలు నంద్యాల, సీరివెళ్ళ, కనిగిరి మొదలైనవి ఆక్రమించినాయి. బహళా శ్రీరంగరాయలు సుల్తానులతో సమాదానపడినందున ఈ దండయాత్రలు మరలినట్లు కన్పిస్తుంది. కాని ఇంతలో చెంజీ, మదుర, తంజావూరు నాయకులేకమై తిరుగుబాటునర్పి సుల్తానుల సహాయం అర్థించడంతో పరిస్థితి మరల విషమించింది. బిజాపూర్ సైన్యాలు ముస్తఫాఖాన్ నాయకత్వంలో గుర్రంకొండ, బుక్కపట్టణాలను ముట్టడించగా మీర్జాపూ సైన్యాలు ఎనుకొండమీదికి నడచినాయి. ముస్తఫాఖాన్

కోలాడు ప్రాంతాలపై దాడులు జరుపగా మీర్జాపూ ఉదయగిరి, చిట్టేలి, బద్వేల్ కోటలు వశపరచుకొన్నాడు. రాయలు నిస్సహాయుడయినాడు. ఖజానా వట్టిపోయింది. సామంతులు, సేనాపతులు ద్రోహులై ముస్లిం దండయాత్రకులతో చేరుతున్నారు. గోల్కొండ, బిజాపూర్ సైన్యాలు క్రమంగా రాజ్యాన్ని పంచుకొంటున్నాయి. ఈ పరిస్థితి గమనించి మైసూర్, తంజావూరు, చెంజీ నాయకులు రాయలకు సైనిక సాయం పంపినారు. కాని వెల్లూరు దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో (క్రీ. శ. 1642) రాయలు పూర్తిగా పరాజయం పొందినాడు. ముస్తఫాఖాన్ వెల్లూరు ముట్టడించినాడుగాని ఆ ప్రాంతంలో తీవ్రమైన దుర్భిక్ష పరిస్థితులేర్పడినందున ముట్టడి విరమించి మైసూర్లోని పెక్కు దుర్గాలు ఆక్రమించి బిజాపూర్ మరలినాడు.

తాత్కాలికంగా రాయలకు ముస్తఫాఖాన్ బెడదతీరినా మీర్జాపూ ప్రమాదం హెచ్చింది. అందుచే రాయలు వెల్లూరికి తగిన రక్షణ కల్పించి చెంజీ తంజావూరు రాజ్యాల్లో తలదాచుకున్నట్లు కన్పిస్తుంది. ఉదయగిరి వశపరచుకొన్న మీర్జాపూ తొండమాన్ నాడు, తిరుపతి, చంద్రగిరి ఆక్రమించి పులికాట్ చేరినాడు (క్రీ. శ. 1646) పులికాట్లోని డచ్చివారితో అతనికి సమాధానం కుదరలేదు. అనంతరం పొన్నేరి, పూనమల్లి, కాంచీపురం, చెంగల్పట్టల నాక్రమించినాడు. శ్రీరంగరాయల ప్రోత్సాహంతో మదుర, మైసూరు నాయకు లేకమై మీర్జాపూ నెదిరించినారుగాని వందవానియుద్ధంలో పరాజయం పొందినారు. మీర్జాపూ చెంజీదుర్గాన్ని పట్టుకోడానికి ప్రయత్నించడంతో ముస్తఫాఖాన్ రంగంలో ప్రవేశించి అతణ్ణి ప్రతిఘటించినాడు. ముస్తఫాఖాన్తో సమాధానవడి మీర్జాపూ నీడవటం, మట్టి సామంతులను, గండికోట పెమ్మసాని నాయకులను జయించినాడు. చెంజీ, పెనుగొండ, వెల్లూరు దుర్గాలు (క్రీ. శ. 1650) ముస్తఫాఖాన్ వశమయినాయి. సుగుమంచిపల్లి కైఫియత్ ప్రకారం క్రీ. శ. 1652 నాటికి విజయనగరరాజ్యం పూర్తిగా సుల్తానుల స్వాధీనమయింది. శ్రీరంగరాయలు రాజ్యాన్ని రాజధానిని కోల్పోయి మైసూర్ ప్రాంతాల్లో శరణార్థి అయినాడు.

కర్ణాటక రాజ్యాన్ని పంచుకొన్న బిజాపూర్ గోల్కొండలమైత్రి ఎంతో కాలం నిలువలేదు. చెంజీ ఆక్రమణను గురించి ఏర్పడ్డ అభిప్రాయభేదాలు క్రమంగా తీవ్రమయినాయి. ఇది ఇట్లుండగా మీర్జాపూ తాను జయించిన కర్ణాటక ప్రాంతాలను కుతుబ్ షా వరం చేయక సొంత జాగీరుగా స్వతంత్రంగా పాలించడానికి సంకల్పించినాడు. అతణ్ణి అణచే ప్రయత్నంలో సుల్తాన్ శ్రీరంగరాయల్ని ప్రోత్సహించినట్లు కన్పిస్తుంది. కాని క్రీ. శ. 1656 లో మొగలాయిదక్కన్ సుబేదరయిన ఔరంగజేబు గోల్కొండపై దండెత్తినాడు. అతనితో మీర్జాపూ చేరినాడు బిజాపూర్లో మొహమ్మద్ ఆదిల్ షా మరణించి

(క్రి.శ. 1656) ఆ రాజ్యంకూడ మొగల్ దండయాత్రకు గురి అయింది. కుతుబ్ షా ఆదిల్ షాలు ఔరంగజేబుతో సంధి చేసుకొని ప్రమాదం తప్పించుకున్నారు. మీర్జాపూ మొగల్ కౌలువుచేరి దక్షిణదేశం నుండి నిర్గమించినాడు. కాని మహారాష్ట్ర నాయకుడు శివాజీ విజృంభణతో బిజాపూర్ ఆర్థికస్థితితమయింది. ఈ పరిస్థితుల్లో శ్రీరంగరాయలు బిజాపూర్ నుండి పెనుగొండను ఆక్రమించి (క్రి. శ. 1665) సుమారు క్రి. శ. 1680 వరకు పాలించినట్లు తెలుస్తుంది. అతనితో ఆరవీటి వంశము, కర్ణాటక రాజ్యము అస్తమించినాయి.

నాయకరాజ్యాలు

విజయనగర రాజ్యం కన్యాకుమారి వరకు విస్తరించి ఉచ్చస్థితిలో ఉన్నప్పుడు తమిళ మండలంలో - ముఖ్యంగా తంజావూరు, చెంజి, మదుర రాష్ట్రాల్లో తెలుగు నాయకులు సామంత పాలకులయినారు. రాకానిగండి యుద్ధానంతరం విజయనగరం ఓడించడంతో అమరనాయక - పాళెయగారి విధానంలోని దుష్ట లితాలు వెలితలలు వేసినాయి. రాష్ట్రపాలకులు పాళెగార్లు అంతర్యుద్ధాలు జరపడమేగాక కేంద్రంలో సయితం యుద్ధాలకు దిగినారు. ఈ రోజుల్లోనే ప్రైరాజ్యాల నాయకరాజ్యాలు స్వతంత్రంగా పాలించసాగినారు. ఈ వంశం చరిత్రకు ఆంధ్రదేశంలో ఏమాత్రం సంబంధం లేదు కాని, వారిచరిత్ర ఆరవీటి వంశ చరిత్రతో ముడిపడింది. ముఖ్యంగా చెంజి, మదుర నాయకులు ద్రోహబుద్ధితో ఆరవీటివంశ నిర్మూలనకు, కర్ణాటకరాజ్య వినాశనానికి శక్తికొంది ప్రయత్నించినారు. అయితే ఆంధ్రసంస్కృతి వికాస విస్తరణలకి రాజ్యాలు ఇతోధికంగా కృషి చేసినాయి. తెలుగు సంగీత సాహిత్యాలకు రంగస్థలాలై దక్షిణదేశం అంతటా తెలుగు సంస్కృతికి గౌరవప్రతిష్టలు చేకూర్చినాయి.

మదుర

ప్రాచీనపాండ్యదేశమే రాయలనాటి మదురరాజ్యం. అందులో నేటి మదుర, రామనాథపురం, తురునల్వేలి, తిరుచనావల్లి, కోయంబత్తూరు, సేలం జిల్లాలు, తిరువాన్కూరులో కొంతభాగం కలిసివుండేవి. మదుర రాజ్యస్థాపనను గురించి ఒక ఐతిహ్యం ఉంది. "పాండ్యరాజులనుండి మదురను జయించిన సేనాని నాగమనీడు కృష్ణరాయలను ఢిక్కరించి స్వతంత్రులైనాడు. నాగమకొడుకు విశ్వనాథుడు నాగమను జయించి బందీగా పట్టుకురాగా రాయలు సంతసించి మదుర రాజ్యాన్ని విశ్వనాథుని కిచ్చినాడు" అని ఆ కథ. అంటే - కృష్ణరాయల కాలంలోనే విశ్వనాథుడు మదుర రాజ్యం స్థాపించినాడని ఆ కథ సారాంశం. దీనికి చారిత్రక ఆధారం లేదు. విశ్వనాథుడు అచ్యుతరాయల కాలంలో తాంబూలకరంద వాహిగా ఉన్నట్లు శాసనసాక్ష్యం ఉంది. ఐహూళా అచ్యుతుని అభిమానంతో విశ్వనాథుడు చోళమండలంలో అమరనాయకుడయి వుంటాడు. తరువాత సదాశివుని

కాలంలో దక్షిణదేశ దండయాత్రనడిపిన రామరాజు విఠలులకు సాయపడి రామరాయల అభిమానంపొంది తిరువాడపాలకులయినట్లు తెలుస్తుంది. క్రీ. శ. 1564 వరకు విశ్వనాథుని పాలనసాగింది. అనంతరం అతనికొడుకు కృష్ణప్ప పాలకుడయి రాకాసిగండి యుద్ధంలో పాల్గొన్నాడు. యుద్ధానంతరం తిరుమల రాయల ఇక్కట్లులు, నిస్సహాయత అవకాశంగా తీసుకొని నామమాత్రంగా అతనికి లోబడి కప్పం చెల్లిస్తూ స్వతంత్రంగా వ్యవహరింపసాగినాడు. అందుచే క్రీ. శ. 1565 ప్రాంతంలో కృష్ణప్పనాయకుడే మదురరాజ్యం స్థాపించినాడని చెప్పవలె.

కృష్ణప్పకాలంలో (క్రీ. శ. 1564-72) అరియనాథుడు ప్రధాని, దండనాథ పదవుల్లోవుండి రాజ్యవ్యవహారాలు నిర్వహించినాడు. కృష్ణప్పకొడుకు వీరప్పనాయకుడు (1572-96) రెండో వెంకటపతిరాయలపై తిరుగుబాటుచేసి వల్లంకోట యుద్ధంలో పరాజయం పొందినట్లు తెలుస్తుంది. ఈతని కాలంలో పెర్నాదియనే పోర్చుగీస్ క్రైస్తవ మతప్రచారకుడు మదురలో చర్చి నిర్మించి ప్రచారం ప్రారంభించినాడు. వీరప్ప అనంతరం సింహాసనం ఎక్కినవారిలో ముద్దుకృష్ణప్ప (క్రీ. శ. 1601-9) ప్రముఖుడు. మారవ దేశంలో (మదుర తీర ప్రాంత భూములు) పోర్చుగీసులు జరుపుతున్న దుండగల నణచి రామేశ్వరం వెళ్ళే తీర్థయాత్రికులకు రక్షణ కల్పించినాడు. ముద్దుకృష్ణప్ప కొడుకు ముద్దు వీరప్ప (క్రీ. శ. 1609-23) బాహుటంగా విజయనగరాన్ని ఛిక్కిరించి రెండో వెంకటపతిరాయలి అనంతరం చెలరేగిన అంతర్యుద్ధంలో జగ్గరాజుపక్షం వహించి తోపురు యుద్ధంలో పరాజయం చెందినాడు.

వీరప్పకొడుకు తిరుమలనాయకుడు మదురనాయకరాజుల్లో అగ్రగణ్యుడు (క్రీ. శ. 1623-59). రాజనీతి కీటుకులు తెలిసినవాడు. ఈతని పాలనలో మదుర ప్రాబల్యం ఇనుమడించింది కాని, స్వార్థంతో ఈతడు అనుసరించిన విధానాలవల్ల విజయనగరరాజ్యం నశించడమేగాక మదుర ఉనికికే ప్రమాదం ఏర్పడింది. శ్రీరంగరాయలు విజయనగర రక్షణకై చేసిన ప్రయత్నాలను ప్రతిఘటించి తిరుమలనాయకుడు బిజాపూర్ గోల్కొండ సుల్తానులపక్షం వహించినాడు. దీనితో కర్ణాటకాన్ని బిజాపూర్, ఆంధ్రప్రాంతాలను గోల్కొండ ఆక్రమించినాయి దీనికితోడు తిరుమలరాయలకాలం అంతా మారవ సేనాపతులతోను ఇతర పాశ్చాత్యులతోను యుద్ధాలతో సరిపోయింది. ఈతని చివరి రోజుల్లో మైసూర్ కంఠీరవ నరసరాజు మదురపై దండెత్తి సత్యమంగళం ప్రాంతంలో చేజిక్కిన వారిని ఆడ మగ వివక్షణ లేకుండా క్రూరంగా ముక్కులు కోయించినాడట. దీన్నే 'ముక్కుల యుద్ధం' అంటారు. యుద్ధంలో పోర్చుగీసువారు సాయం చేసి నందున తిరుమలుడు వారికి చర్చిలు కట్టించినాడు. ఈ రోజుల్లోనే రాబర్ట్ డ నోబిలి అనే వ్రాసిన మత ప్రచారకుడు మదుర కేంద్రంగా కొత్త పద్ధతుల్లో క్రైస్తవ

ప్రచారం ప్రారంభించినాడు. యుద్ధాల్లో నిమగ్నమై వున్నా తిరుమలుడు కళలను, సారస్వతాన్ని పోషించడంలో ఏమరలేదు. నేటికీ మదురలో యాత్రికుల నాకర్షించే 'తిరుమల రాయల మహల్' అతని నిర్మాణమే. తిరుమలుని కాలంనుండి మదుర తెలుగు సారస్వతానికి ఆటపట్టయింది.

తిరుమలుని కొడుకు చొక్కనాథుని కాలంలో (1657-82) మదుర రాజ్య విచ్ఛిన్నం ప్రారంభమయింది. ఉద్యోగులు కుట్రలు సాగించినారు. దానికితోడు క్రీ.శ. 1663 లో బిజాపూర్ సైన్యం దండెత్తిరాగా, చొక్కనాథుడు సంధి చేసుకొని మరలించినాడు. మదుర పరిస్థితు లీ విధంగా వుండగా, చొక్కనాథుడు తంజావూరు నాక్రమించి పగ తీర్చుకున్నాడు. చొక్కనాథుని తమ్ముడు అళగిరి తంజావూరు పాలకు డయినాడు. కాని, అచిరకాలంలోనే తంజావూరు, బిజాపూర్ సామంతులైన మహారాష్ట్రుల వశమయింది. ఇంతలో చొక్కనాథుడు కోయం బత్తూరు, చిత్తూరు ప్రాంతాలను, మైసూరును కోల్పోయినాడు.

చొక్కనాథుని కొడుకు మూడో ముద్దుకృష్ణప్ప ఏడేండ్లు పాలించినాడు. అతని కొడుకు విజయరంగచొక్కనాథుడు బాలు డయినందున మారామహి మంగమ్మ సామర్థ్యంతో రాజ్యవ్యవహారాలు నిర్వహించింది. మంగమ్మ కాలంలో దక్షిణదేశ రాజకీయాల్లో అనేక పరిణామాలు జరిగాయి. శివాజీ స్వరాజ్యం స్థాపించినాడు (క్రీ.శ. 1674). తంజావూరు మహారాష్ట్రుల స్వాధీనమయింది (క్రీ.శ. 1676). మొగల్ పాదుషా ఔరంగజేబు బిజాపూర్, గోల్కొండల నాక్రమించినాడు. దక్షిణదేశంలో అధిక బాగం హైదరాబాద్ సుబాలో చేరి నైజాం ఉల్ ముల్క్ సుబేదారయినాడు. హైదరాబాద్ సుబేదార్ కింద ఆర్కాటులో 'నవాబీ' ఏర్పడింది. ఇట్టిపరిస్థితుల్లో మంగమ్మ రాజనీతితో వ్యవహరించి ఔరంగ జేబుకు కప్పం చెల్లించడానికి అంగీకరించింది. క్రీ.శ. 1706 నుండి విజయరంగ చొక్కనాథుడు పరిపాలనాభారం వహించినాడుగాని అతనికి సాహిత్యంలోవున్న అసక్తి ప్రభుత్వ నిర్వహణలో లేనందున ఉద్యోగుల దుండగాలు మితిమీరి ప్రజలనేక బాధలకు గురి అయినారు.

విజయరంగ చొక్కనాథుని మరణానంతరం (క్రీ.శ. 1732) అతని భార్య మీనాక్షి పాలనాభారం వహించింది. ఆసాన ఉద్యోగు లది నహించక కుట్రలు సాగించినారు. పరిస్థితులవకాళంగా తీసుకొని ఆర్కాటు నవాబు అసతితో చందాసాహెబ్ మదురపై దండెత్తినాడు (క్రీ.శ. 1739). మీనాక్షి అత్యుపాత్య చేసుకొన్నది. మదుర రాజ్యం ఆర్కాటు 'నవాబీ'లో లీనమయింది.

తంజావూరు

ప్రాచీన చోళ మండలంలో తంజావూరు నాయక రాజ్యం ఏర్పడింది. తంజావూరు, తిరుచనూపల్లి, పుదుక్కోట ప్రాంతం అందులో చేరివుండేది. కృష్ణ రాయల కాలంలోనే ఈ మండలాన్ని విజయనగరం ఆక్రమించింది. దూర

ప్రాంతమయినందున విశ్వాసప్రాతులైన వారిని పాలకులుగా నియమించడం అవసరమనే దృష్టితో అచ్యుతరాయలు తనకు దగ్గరి బంధువైన చెవ్వప్పను తంజావూరు పాలకుడుగా క్రీ.శ. 1535 లో నియమించినాడు. అచ్యుతరాయలు పట్టమహిషియైన వరదాంబిక చెల్లెలు మూర్తమాంబ భర్త చెవ్వప్ప. ఇది తంజావూరు రాజ్యాధిపత్యము. చెంజి, మదురలవలె కాక, తంజావూరు చాలవరకు విశ్వాసంతో వ్యవహరిస్తూ రాయల అండగా వుండేది. అందుచేతనే బహుశా మదుర, తంజావూరు రాజ్యాల మధ్య తీవ్రమైన స్పర్ధ ఏర్పడింది.

తంజావూరు

చెవ్వప్ప (క్రీ.శ. 1535.61) మంచి సమర్థుడు. తంజావూరు ప్రాంతాల్లో అలజడులకు కారణమైన చోళ నాయకుల నణచి శాంతిభద్రతల నెలకొల్పినాడు. మహావిద్యాంసుడైన గోవింద దీక్షితులు ఆతని మంత్రి. చెవ్వప్ప అనుమతితో పోర్చుగీసువారు తంజావూరులో చర్చి నిర్మించుకున్నారు. చెవ్వప్ప కొడుకు అచ్యుతనాయకుడు (క్రీ.శ. 1561 - 1614) రాయలపట్ల విదేయతతో వశ్యం కోట యుద్ధంలో రెండో వెంకటపతి పక్షాన మదురతో పోరాడినాడు. దీనితో మదుర, తంజావూరుల మధ్య స్పర్ధ పెరిగింది. అచ్యుతనకు యువరాజైన రఘునాథుడు అన్నివిధాల తోడ్పడుతూవుండేవాడు. క్రీ.శ. 1597 లో వెల్లూరుపై గోల్కొండ సైన్యాలు దండెత్తినపుడు రఘునాథుడే రాయల సహాయంగా సైన్యాలు నడిపినాడు. అచ్యుతనాయకుడు కుంభకోణం, చిదంబర శ్రీరాల్లో గోపుర మండపాలు నిర్మించటమేగాక, కావేరి నది అనకట్ట మరమ్మత్తు చేయించి ప్రజలకు మేలు చేకూర్చినాడు.

తంజావూరు నాయక రాజుల్లో రఘునాథుడు (క్రీ.శ. 1613 - 1633) అగ్రగణ్యుడు. ఈతడు సింహాసనం ఎక్కేనాటికి విజయనగరంలో అంతర్యుద్ధం జరుగుతోంది. అదేసమయంలో పోర్చుగీసులచే పదభ్రష్టుడయిన నేపాళ (జాపాన) రాజు రఘునాథుని శరణు జొచ్చినాడు. దేవికోట ప్రాంతంలో చోళగుడనే దొంగల నాయకుని దుశ్చర్యలు మితిమీరినాయి. ఇట్టి వరిస్థితుల్లో రఘునాథుడు దచ్చివారితో స్నేహంచేసి, వారిచే తన సైనికులకు శిక్షణనిప్పించి దేవికోటమీద దండెత్తినాడు. చోళగుని అణచి దేవికోటనాక్రమించి జాపాన వైదండెత్తి పోర్చుగీసుల నోడించి నేపాళ ప్రభువును సింహాసనంపై పునరుద్ధరించినాడు. అనంతరం యాచమనాయకునితోచేరి తోవూరుయుద్ధంలో ప్రముఖ పాత్ర నిర్వహించినాడు. రఘునాథుడు సాహిత్యస్రష్ట, పోషకుడు; తంజావూరుకు శ్రీకృష్ణరాయల వంటివాడు.

రఘునాథుని కొడుకు విజయరామపుడు (క్రీ.శ. 1633.73) సాహిత్యాభిమానియేగాని రాజకీయాల్లో సమర్థుడుకాదు; కుత్సితుడు. తాతతండ్రులవలెగాక

మధురతో చేరి రాయలకు ద్రోహం తలపెట్టినాడు. 'అయితే, తిరుమల నాయకునితో కూడ వైరం పెట్టుకొని ఏకాకి అయినాడు. రాజ్యంలో కూడ వైష్ణవ మతాభిమానంతో అన్యమతస్తులను పీడించడంవల్ల ప్రజాభిమానం కోల్పోయినాడు. విజయరాఘవుని బలహీనతను గ్రహించి బిజాపూర్, గోల్కొండ సుల్తానులు తరచు దండెత్తివచ్చి కప్పం వసూలు చేసినారు. దీనితో ప్రజలపై పన్నులభారం పెరిగింది. ఇందుకుతోడు క్రీ.శ 1662 లో గొప్ప ఖామం సంభవించి ప్రజలనేక బాధలకు గురి అయినారు. పరిస్థితులిట్లుండ మధుర చొక్కనాథునిపై తిరుగుబాటుచేసిన లింగమనీనికి విజయరాఘవుడు ఆశ్రయం ఇచ్చినందున చొక్కనాథుడు ఆగ్రహించి దండెత్తివచ్చి విజయరాఘవుని, ఆతని కొడుకు మన్నారదాసును వధించి తంజావూరు రాజ్యాన్ని మధురలో కలిపినాడు.

తంజావూరు రాజ్యంపై చొక్కనాథుని సవతితమ్ముడు ఆళగిరి పాలకుడయినాడు ఆళగిరి రాజనీతివరుడుకాదు. విజయరాఘవుని కొలువులోని ఉద్యోగియైన రాయసం వెంకన్న బిజాపూరు సేనాని ఏకోటీ సహాయంతో ఆళగిరిని తొలగించి మన్నారదాసు కొడుకు చెంగమలదాసును సింహాసనం ఎక్కించినాడు. చెంగమలదాసు తన దుష్పరిపాలనతో వెంకన్న అభిమానం కూడ కోల్పోయినాడు. అందుచే ఏకోటీ సేనాని చెంగమల దాసును తొలగించి తంజావూరు నాక్రమించినాడు. ఏకోటీ శివాజీ సవతితమ్ముడు. తంజావూరులో మహారాష్ట్ర పాలన ప్రారంభమయింది.

విజయనగర యుగ విశేషాలు

విజయనగరం కేవలం ఆంధ్రసామ్రాజ్యంకాదు. రాజధానీనగరం కర్ణాటక ప్రాంతంలో ఉన్నదనడం నిర్వివాదం; పాలించిన రాజవంశాల్లో సంగమ, ఆరవీడి వంశాలు తెలుగువారు. సాళువ, తుళువ వంశస్థులు కన్నడిగులు. సంగమం జాతీయత వివాదగ్రస్తం. ప్రౌఢదేవరాయల్ని శ్రీనాథుడు దక్షిణాదీశుడని, కర్ణాటకీతిపాలుడని సంబోధించినాడు. తనను శ్రీకాకుళ ఆంధ్రవిష్ణువు 'కన్నడ రాయ' అని పిలిచినట్లు కృష్ణరాయలు చెప్పకున్నాడు. అయితే, విజయనగర సామ్రాజ్యంలో కన్నడ, తమిళ, మళయాల ప్రాంతాలతోబాటు కృష్ణానదికి దక్షిణంగా సువిశాల ఆంధ్ర భూభాగం చేరి వుండేది. రాజ్యం చివరదశలో సయితం ఉదయగిరి, పెనుగొండ, చంద్రగిరి ప్రాంతాల్లో రాయల ఆధికారం చెల్లింది. అందుచేత పురాతన స్థానిక సంప్రదాయాలను మన్నిస్తూ, సమకాలిక అవసరాల కనుగుణమైన పాలన విధానాన్ని విజయనగరాధీశులు రూపొందించినారు. తురుష్కదండయాత్రల ప్రమాదంనుండి హిందూ మత సంప్రదాయాలను రక్షించడానికి బద్ధకంకణులయి సంస్కృతంతోబాటు దాక్షిణాత్య భాషాసంస్కృతులను పోషించినారు. ముఖ్యంగా తెలుగు సాహిత్య సంగీతాలకు

విజయనగరంలో విశేష ఆదరణ లభించింది. నాడు దక్షిణదేశం అంతటా తెలుగు అధికారభాషగా చలామణి అయినట్లు కన్పిస్తుంది. అందుచేతనే ఆంధ్ర సంస్కృతి వికాసచరిత్రలో విజయనగర యుగాన్ని స్వర్ణయుగం అనడంకద్దు.

పాలన విధానం

కేంద్ర ప్రభుత్వం : మాధవాచార్యుల పరాశరమాధవీయం, ఆముక్త మాల్యద, సకలసీతసమ్మతంవంటి నాటి గ్రంథాల్లో కన్పించే రాజనీతి చర్యలు కేవలం ఆదర్శ పరిస్థితులను సూచిస్తాయేగాని అచరణలోవున్న యధార్థ పరిస్థితులను చెప్పవు. ఇక నాటి శాసనాలనుండి, న్యూనిజ్ వంటి విదేశీయుల రచనల నుండి కొన్ని వివరాలు లభిస్తాయి. వీటినిబట్టి విజయనగరంలో సంప్రదాయమైన రాచరికమే అమలు జరిగినట్లు తెలుస్తుంది. అయితే, నాటిపరిస్థితులనుబట్టి రాష్ట్ర నైనికపాలనా వ్యవస్థలను భూస్వామ్యపద్ధతులపై రూపొందించవలసిన అవసరం ఉన్నందున, సనాతనమైన సమయాచారాలను స్థానిక స్వపరిపాలనా సంస్థలను మన్నించవలసినందున సాటిది కేంద్రీకృత నిరంకుశ రాచరికం అని చెప్పలేము. రాచరికం వంశానుగతమైనప్పటికీ రాజ్యభద్రతకు ప్రజాక్షేమానికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తించేవారని, అసమర్థులు, వ్యసనపరులైన రాజులను తొలగించేవారు. అందుచేతనే సాకువ తుకువ ఆక్రమణలు జరిగినాయి. రాజాధిరాజ, రాజపరమేశ్వర వంటి బిరుదులవల్ల రాయలు రాజులకు రాజు అనేగాక దైవాంశ సంభూతుడనే భావం ఉన్నట్లు స్పష్టమవుతుంది. రాయలు రాజ్యవ్యవహారాల్లో సర్వదా శ్రద్ధ వహించేవాడు. న్యూనిజ్ రచననుబట్టి రాయవారకంనుండి రాయల దినచర్య క్రమబద్ధంగా ఉండేదని గ్రహిస్తాము. యువరాజు రాయలకు అన్నివిధాలా సహాయంగా వుండేవాడు. ప్రతిరోజు గూఢచారులను, దన్నాయకులను, సంప్రతులను కలిసి చర్చించేవాడు; తరచుగా కొలువుకూటాల్లో సమావేశాలు జరిగేవి. దేవరాయలసభాభవనం ముత్యాలకాల అని శ్రీనాథుడు వర్ణించినాడు. కృష్ణ రాయల సభకు 'కువనవిజయం' అనీ అచ్యుతరాయల సభకు 'వెంకట విలాస మండవ'మనీ పేర్లు. ప్రాజ్ఞాంగోఘ్నలుకూడ వీనిలోనే జరిగేవి.

మంత్రిమండలి : రాజ్యం సప్రాంగ సమన్వితం. సప్రాంగాల్లో మంత్రి ప్రాముఖ్యం వివరించవలసిలేదు. రాయలకు సలహా ఇవ్వడానికి మంత్రిపరిషత్తు ఉండేది. దానికి సర్వశిరోవ్రధాని అధ్యక్షుడు. ఇతణ్ణి సభానాయక, తంత్రనాయక కార్యకర్త అనికూడ అనేవారు. ఉపప్రధాని, రాయబాంధారి, దళాధికారి (దన్నాయక), మహా సామంతుాధిపతి మంత్రివర్గంలో ఇతర సభ్యులు. సాధారణంగా మంత్రిమండలి సమావేశాలు రహస్యంగా జరిగేవి. ముఖ్యమైన సమావేశాలకు రాయలే అధ్యక్షత వహించేవాడు మంత్రివర్గసమావేశాలను తరచు జరుపుతుండా లని కృష్ణరాయల సూచన.

ప్రభుత్వశాఖలు: ప్రభుత్వకార్యక్రమాలు శాఖలద్వారా జరిగేవి. అట్టవన, కందాచార, భాందార, ధర్మాసన, సుంకవ్యవహారాది శాఖలుండేవి ఓనిని ప్రధాని, దన్నాయక, ధర్మాసనాధికారి, భాండాగారాదిమంత్రులు నిర్వహించేవారని చెప్పవచ్చు. ప్రతి శాఖలోను సంప్రతులు, కరణాలు ఉండేవారు. తొమ్మిదిమంది సంప్రతులున్నట్లు తెలుస్తున్నందున తొమ్మిది శాఖలున్నట్లు భావించవచ్చు. భాందారంలో రత్నభాందార, స్వర్ణభాందార విభాగాలుండేవి. సంప్రతులు సీమల, స్థలాలపొలిమేరలనుగురించి భూభామందులనుగురించి, శిస్తులను గురించిన చిట్టాలు తయారుచేసి వుండేవారు.

ఆదాయవ్యయాలు: ప్రభుత్వ ఆదాయమార్గాల్లో పన్నులు, సామంతులు చెల్లించే కప్పాలు, భాందారవాడల ఆదాయం, అమరనాయకుల మామూళ్ళు ధర్మసకానుక. అధికారపరైన మొదలుగా సాంప్రదాయక వనూళ్ళు ముఖ్యంగా పేర్కొనవచ్చు. పురోదయ, వివాహాది కుట్రసమయాల్లో ప్రభువులు రాయలకు ధనరూపంలో, ఆభరణ రూపంలో కానుకలు చెల్లిస్తారని పేస్ వ్రాసినారు.

విజయనగరంలో అనేక రకాల పన్నులు వసూలు చేసినారు. వానిలో భూమిశిస్తు ప్రధానమయింది. విజయనగరాదీశులు వంటపొలాల్ని 'సర్వే' చేయించి నారని, తెలుగు ప్రాంతాల్లో 'సర్వే' తిమ్మరుసుమంత్రి నిర్వహించినాడని తెలుస్తున్నది. భిన్నప్రాంతాల్లో వేరు వేరు కొలమానాలు వాడినారు. తీర్మాద్రంలో కేసరిపాటిగడ (42 '6'), రేనాడులో దోరగడ వాడుకలో ఉండేవి. పాకనాడు లోనే రెండుగడలు ప్రచారంలో ఉన్నట్లు శాసనాలవల్ల తెలుస్తున్నది. శాస్త్రరీత్యా పంటలో ఆరోవంతు పన్నుగా వసూలు చేయవలెగాని పంటలోసగం (సంగోరు) లేక మూడోవంతు (ముంగోరు) వరకు వసూలు చేసేవారు. బ్రాహ్మణుల ఈనాములపై ఆరోవంతు, దేవాలయ భూములపై ముప్పదోవంతు వసూలుచేసినారు. కొత్తగా ఏర్పడిన వ్యవసాయ గ్రామాలపై కొంత మినహాయింపు వుండేది. మాగాణి (నీరాంబర), మెట్ట(కాడాంబర) పొలాలపై పన్నులో వ్యత్యాసాలుండేవి. పన్ను ధనరూపంలోగాని ధాన్యరూపంలోగాని చెల్లించవచ్చు కాని, హరిహర రాయలు పన్నులు ధన రూపంలోనే చెల్లించే కట్టడి చేసినాడని పరాశర మాధవీయం చెబుతున్నది. నీరాంబరభూముల్లో ధాన్యరూపంలో చెల్లించినా కాడాంబర భూముల్లో (అరటి, ఆకుకోటలు, కూరగాయలకోటలు) ధనరూపంలోనే చెల్లించవలె. సువర్ణాభాయాన్ని సేద్యాయం అనేవారు. గ్రామాల్లో పంటపొలాలు శిస్తు మొదలైన వివరాలను కరణాలు 'కవిరె'లలో నమోదుచేసి వుండేవారు.

భూమిశిస్తుతోబాటు వృత్తి, సామాజిక, మత, పారిశ్రామిక, వాణిజ్య సుంకాలు వసూలకాబుండేవి. పశువులను మేపుమన్నందుకు పచ్చికభీళ్ళపై పుల్లరి,

కొండలపై కొండగుట్ట చెల్లించవలె. గ్రామోద్యోగులు, వురోహితులు, కంసాలి వద్రంగి, కమ్మరి, కుమ్మరి, చాకలి, మంగలి, మేళాగాండ్లు వకువుల కాపర్లు, జంగమ, మాదిగ వృత్తిపన్నులు చెల్లించేవారు. బిచ్చగాండ్రపై 'గణాచారివన్ను' అనే వృత్తి పన్ను విధించేవారు. కొండోజా అనే మంగలి ప్రార్థనపై ఆళియ రామ రాయలు కొన్నిప్రాంతాల్లో మంగలి పన్ను తీసివేసినాడు. వేళ్ళలుకూడ వృత్తి పన్ను చెల్లించవలె. రాజదాసినగరంలో వేళ్ళలు చెల్లించేపన్ను అందలి 12,000 మంది రక్షకబలదళాన్ని పోషించడానికి సరిపోయేదని పేస్ వ్రాసినాడు. సారె (మగ్గరి, పింజనిద్దాయం), కంసాలి, తెలిక (గానుగరి) కుమ్మరి (చక్రకానిక), గమళ్ళ (ఈడుగ సుంకం) మొదలైన వారిపై పారిశ్రామిక సుంకాలుండేవి. ఉప్పుకొట్టార్లపై ఉప్పురి నిద్దాయం వసూలు చేసేవారు. ఇండ్లు (ఇల్లరి), నిధి నిక్షేపాలు, పశువులు, తోటలు, నీటి బుగ్గలపై సంపత్తి పన్ను వుండేది. స్థలాదాయ మార్గాదాయ, మామూలాదాయములు వాణిజ్య సుంకాలు. కొండవీడు వంటి వాణిజ్య కేంద్రాలలో వస్తువులపై సుంకప్రమాణాన్ని వివరిస్తూ శాసనాలుండేవి. ఎండుగడ్డి, కడ్డెల వంటి వానిపైగూడ సుంకాలుండేవి. వసంతగరువు, చలివేందిర, సంతలు వాణిజ్య సుంకాల వసూలు కేంద్రాలు. వేలంపాటలో 'సుంకందార్లు' సంతల్లో సుంకం వసూలుచేసే హక్కులు కొనేవారు. నాగలాపురంలో ప్రవేశించే వస్తువులపై 42 వేల 'పరోదా'లు అదాయం వచ్చేదని న్యూనిక్ వ్రాసినాడు. సభలు, సమావేశాలకు గూడ పన్ను చెల్లించవలె. దేవాలయ పోషణకు, అందలి ఉత్సవ నిర్వహణకు కానుకీసాలు, మహారాజ ప్రయోజనాలు అనే పన్నులుండేవి. దన్నయకస్వామ్యం, దుర్గస్వామ్యం, కావలికానిక అనేవి నైనిక పన్నులు. పెండ్లిండ్లలో ఉభయ వజ్రాలమీద గుడి కల్యాణం, కల్యాణ కానికె అనే సుంకాలుండేవి. గుడి కల్యాణం ఉరేగింపు పన్ను అని తెలుస్తుంది. వివాహ సుంకాలను ప్రజలు తీవ్రంగా నిరసించినారు. కృష్ణరాయలీ పన్నులను కందనవోలు, చంద్రగిరి మొదలైన ప్రాంతాల్లో తొలగించినట్లు తెలుస్తుంది. కాని, తరువాత మామూలుగా వసూలు చేసినవారు. ఒక శాసనంలోని "కల్యాణ కానుక వసూలు చేసేవాడు తల్లికి మొగుడు" అనేమాటను బట్టి ప్రజలీ పన్నును ఎంతగా గర్హించినారో స్పష్టమవుతుంది.

'అట్టవనం' అదాయవ్యయశాఖ:బహుశా ఇది ప్రధాని పర్యవేక్షణలో పని చేసేది. మహానవమిలో ఆర్థిక సంవత్సరం ప్రారంభమయ్యేదని పేస్ రచననుబట్టి తెలుస్తుంది. పన్నులు వసూలు చేయడంలో పలు వద్దతులుండేవి. కొన్ని సందర్భాలలో సుంకాధికారులను ప్రభుత్వం నియమించేది. కొన్ని చోట్ల సుంకాధికారిని మధ్యవర్తులు విక్రయించుకొనేవారు. మరికొన్ని చోట్ల స్థానిక సంస్థలు అమర నాయకులు వసూలు చేసేవారు.

దక్షిణ భారతదేశంలో పన్నుల భారంతోను సుంకాధికారుల దౌర్జన్యాలతోను ప్రజలు కుంగిపోతున్నారన్న పేస్, న్యూనిజ్ రచనల్లో సత్యం లేకపోలేదని పైవివరణ రుజువు చేస్తున్నది. పన్నులు చెల్లించడానికై చేసిన అప్పులు చెల్లించలేక రైతులు భూములు అమ్ముకోవడం, భూములు వదలి వలస పోవడం వంటి సంఘటనలు నాటి క్రైఫీయతుల్లో విస్తారంగా కనిపిస్తాయి. ఈ సమాచారాన్ని శాసనాలు బలపరుస్తున్నాయి. మాచవల్లి క్రైఫీయతు ననుసరించి పన్ను చెల్లించని రైతుల శ్రీల స్రనాలకు సంబెట గురవరాజనే ఉద్యోగి చిదతలు పట్టించి బాధించి నట్లు తెలుస్తుంది. కృష్ణరాయల కాలంలో కొండవీడులో బాచమరసు దౌష్ట్యంతో వ్యవహరించినాడట. సుంకాధికారు పన్నులతోబాటు సొంతానికి కట్నాలు వసూలు చేసేవారు. పన్నులు చెల్లించలేక తంజావూరును విడిచి వెళ్ళడానికి పంపాణం వారు నిశ్చయించగా వారిపై కానిక, తలారి కానిక మొదలైన పన్నులను చిన్నప్ప నాయకుడు మినహాయించినాడట. తిమిళ మండలంలో పన్నుల భారానికి వ్యతిరేకంగా వలంగై, ఇందగై తెగలు సహాయ నిరాకరణోద్యమం సాగించడమేగాక ప్రభుత్వానికి తాము ఎంత చెల్లించేది తామే నిర్ణయించుకొన్నట్లు శాసన సాక్ష్యం లభిస్తున్నది. పన్నులు వసూలు చేయడంలో ఉద్యోగులు క్రూరంగా ప్రవర్తించేవారనడానికి కృష్ణరాయల ఆముక్తమాల్యద నుండి పైన వుదహరించిన వద్యం చక్కని నిదర్శనం.

విజయనగర రాజ్యం మొత్తం ఆదాయం ఎంతో నిర్ధారణగా చెప్పలేము. స్థానిక చరిత్రల సమాచారం ఆధారంగా లూయిరెస్ 81 కోట్ల రూపాయలని అంచనా వేసినాడుగాని, ఇది అతిశయోక్తిగా కనిపిస్తుంది. "కర్ణాటక రాజకాల సవిస్తర చరిత్ర" అనే ప్రాచీన గ్రంథం ప్రకారం తూర్పు కన్నడ ప్రాంతాల నుండి కృష్ణరాయల ఆదాయం మూడుకోట్ల రూపాయలు. వార్తమా అనే పాశ్చాత్య బాటసారి రాయలను భారతదేశంలోని రాజులందరిలో బళ్ళర్యవంతుడని, అతని ఆదాయం రోజుకు 12,000 అసీ వ్రాసినాడు. బుర్హన్ ఇమానీర్ ను బట్టి సదాశివరాయలి ఆదాయం 12 కోట్ల హాన్నులు. ఈ విధంగా ఆదాయ ప్రమాణం నిర్దుష్టంగా తెలియనట్లుగానే రాయల ఖర్చుల పద్ధతేమో స్పష్టంగా తెలియవు. విజయనగరంలో ఉద్యోగులకు ఈనామలిచ్చే ఆచారం ఉంది. ప్రభుత్వం నిర్వహించే క్రమబద్ధమైన న్యాయస్థానాలు లేవు. గ్రామాల్లో రక్షక బటులకు ఇతర ఉద్యోగులకు గ్రామస్తులే వరుమానాలు చెల్లించేవారు. విద్య, వైద్య సదుపాయాలకు ప్రయోగకర సంస్థలు స్థాపించి ప్రభుత్వం నిర్వహించ లేదు. అయితే, ఆదాయం అంతిపుర ఖర్చులకు, సైన్యపోషణకు, దేవాలయాది భవన నిర్మాణానికి, తటాకాది నీటిపారుదల సౌకర్యములకు, కళాసాహిత్య పోషణకు, దానధర్మాలకు వినియోగమయ్యేది. రాయలు తన ఆదాయం 65 లక్ష

లలో 25 లక్షలు మాత్రం సొంతానికి వినియోగించి మిగిలిన మొత్తంతో గుర్రాలు, ఏనుగులు కొనేవాడని న్యూనిజ్ వ్రాసినాడు కాబట్టి ఆదాయంలో ఆధిక భాగం నైస్య పోషణకు ఖర్చయ్యేది. నాటి పరిస్థితిలో అది తప్పనిసరి అని చెప్పనక్కర లేదు. ఇక రాయల అంతిపురం అత్యంత వైభవోపేతంగా ఉండేదని బాటసారులు వర్ణించినారు. ఆదాయంలో ఐదో వంతు దేవాలయ నిర్మాణ నిర్వహణలకు వినియోగించినారు. ఖర్చుపోను ప్రతి సంవత్సరం కోటిపణాలు భండారంలో రాయలు నిల్వ చేసేవాడని పేన్ వ్రాతలనుబట్టి తెలుస్తుంది.

విజయనగరంలో బంగారు, వెండి, రాగి నాణేలు అమలులో ఉండేవి. గద్యాణం బంగారునాణెం. దాన్నే 'వరాహ' అనేవారు. ఇది చాళుక్యుల కాలం నుండి వస్తున్న నాణెం. బహుశా వరాహ పదమే 'వరహ' అయివుంటుంది. కృష్ణరాయల గద్యాణం 119.7 వర్ణ గింజల ఎత్తు ఉండేది. మట్టి వరాహ, దొర్ల వరాహ అనే ప్రత్యేక గద్యాణాలు కూడ ఇచ్చేవారు. గద్యాణంలో సగం 'ప్రతాప' తరువాతవి 'పణం', 'చిన్నం' ఇవి అన్నీ బంగారు నాణాలే. ఎక్కువ వాడుకలోవున్న నాణెం పణం. 'తార్' అనేది వెండి నాణెం. ఇది పణంలో ఆరో వంతు. జీటలు, కాసు అనేవి రాగి నాణాలు. పీని విలువ స్పష్టంగా తెలియదు. ఇవిగాక రాజ్యం పశ్చిమ ప్రాంతాల్లో పోర్చుగీస్, ఈజిప్షియన్ నాణెలు వాడుకలో ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. దీనారం ఈజిప్షియన్ నాణెం. ప్రౌఢరాయలు 'దీనార టంకాల'తో శ్రీనాథుని టిర్థమాడించినాడు. కేంద్రప్రభుత్వమేగాక రాష్ట్రపాలకులు నగరాధిపతులు (వర్తక శ్రేష్ఠులు) గూడ నాణేలు ముద్రించేవారు "ప్రతి సంస్థానానికి టంకాల గుత్త చేసుకొని వారి వారి పేరటను ముద్రలు కల్పించుతూ వచ్చిరి" అని అట్టవనతంత్రం చెబుతున్నది. నాణేల నాణెతను కంసాలులు ఒరపురాతినుపయోగించి నిర్ణయించేవారు.

న్యాయనిర్వహణ : న్యాయనిర్వహణకు విజయనగరంలో క్రమబద్ధమైన న్యాయస్థానాలు లేవనే చెప్పవలె. సభ్యులనుబట్టి నాల్గరకాల న్యాయస్థానాలను పరాకార మాధవీయం పేర్కొన్నదికాని అవి ఎంతవరకు అచరణలో ఉన్నదీ చెప్పలేము. నిరంకుశ రాజరికాలన్నింటిలో వలెనే విజయనగరంలో కూడ రాయలే ఉన్నత న్యాయాధికారి. అతడే నేరాలను విచారించి నిందితులను శిక్షించే వాడు. "అయోగ్యులకు న్యాయ నిర్వహణాధికారం, ఇవ్వరా"దని కృష్ణరాయల సూచన. కాని విజయనగరంలో రాయలకు ఐదులు ప్రధాని న్యాయనిర్వహణ జరిపేవాడని రణాక్ రచన సూచిస్తున్నది. తిమ్మరుసు మంత్రికి ఉన్న "ధర్మ ప్రతిపాలక" బిరుదం రణాక్ సాక్ష్యాన్ని బలపరుస్తున్నది. ప్రాధ్వీవాకులు, సభ్యులు రాయలకు న్యాయనిర్వహణలో సహాయపడేవారు. రాయలు పర్యటనలో ఉన్నప్పుడు సయితం స్థానికులు అతర్ని దర్శించి తమ వ్యవహారాలు నివేదించు

కొనే అవకాశం ఉండేది. రాష్ట్రాలలో రాష్ట్ర పాలకులు, ఆమర నాయకులు న్యాయ నిర్వహణ జరిపేవారు. వారి తీర్పు సంతృప్తికరంగా లేనిచో రాయలకు నివేదించుకొనే అవకాశం ఉంది ఆస్తి తగాదాలకు కార్తాలిక న్యాయస్థానాలను ఏర్పాటు చేసేవారు వీటిని ధర్మాసనాలు అనేవారు. ఇవి సాధారణంగా ఆలయ మండపంలో సమావేశ మవుతుండేవి. నిందితులను హింసించి తద్వారా నేరం ఓప్పించే ఆధారం ఉంది "ఆడుమకట్టున వేడి ఎండలో మిగులజడియ వీపుల మీద కోపరాలెత్తి" పొగడ దండలువైచి హింసించేవారు. నేరనిరూపణకు దివ్య పరీక్షలుండినట్లు నికోలో కాంచే పేర్కొన్నాడు. శిక్షలు కఠినంగా ఉండేవి. దేశ ద్రోహ, రాజ ద్రోహనేరాలకు మరణమే శిక్ష. కృష్ణరాయల కాలంలో బహుశా నాగలాపుర తటాక నిర్మాణానికి నరబలి అవసరమైనందున మరణశిక్ష విధింప బడిన బందీలను బలి ఇచ్చినట్లు న్యూనిజ్ వ్రాసినాడు. బ్రాహ్మణులకు మరణ శిక్ష విధింపరాదు కాబట్టి కండ్లు పొడిచి యావజ్జీవ కారాగార శిక్ష విధించేవారు.

రక్షకభటవిధానం : నేర నిరోధమునకు శాంతిభద్రతల రక్షణకు ప్రభు త్వమూ ప్రజలూకూడ శ్రద్ధ వహించే వారేకాని ప్రభుత్వంలో ప్రత్యేక రక్షకభట శాఖ ఉన్నట్లు తెలియదు. గ్రామంలోని పన్నిద్దరు ఆయగాండ్రలో తలారి ఒకడు. దొంగలనుపట్టి వారు తస్కరించిన సొమ్ము రాబట్టడం, అల్లర్లు జరగ కుండా చూడడం ఈతని విధులు ఈతనికి నెల జీతం లేదు. పంటపొలంలో ఈనాము ఇచ్చేవారు. రైతులు, వర్తకులు, పంచాణం వారినుండి తలారి మామూలు వసూలు చేసుకొనేవారు. పది పన్నెండు గ్రామాలకు - అంటే స్థలానికి 'కావలిగారు' ఉండేవారు గ్రామ తలారిని స్థల కావలిగారే నియమించినట్లు తెలుస్తుంది. వీరిపై అధికారి దేశ కావలిగారు. శాసనాల్లో అక్కడక్కడ 'నాడు కావలిగారు' అనే మాట కనిపిస్తుంది. వీరిని బహుశా రాయలే నియమించేవారు. సాధారణంగా చెంచు, కోయ, బోయ మొదలుగా (నేరస్థుల) జాతుల్లోని వారినే కావలిగార్లుగా నియమించేవారు. ఇది 'దొంగకు లాశంచెప్పలివ్వడం' వంటి విధానం దొంగలముతాల స్థావరాలతోను వారివిధానాలతోను వీరికి పరిచయం ఉన్నందున నేరాలను సామర్థ్యంతో ఆపగలరని వీరిని నియమించినట్లు తెలుస్తుంది. వీరికికూడా మాన్యాలు ఇచ్చేవారు కొన్నిచోట్ల భూస్వాములు, దనికులు ప్రత్యేకంగా కావలి గార్లను నియమించి పోషించడం కూడ కద్దు. ఇక వర్సతారణ్య ప్రాంతాల్లోను సరిహద్దుల్లోను రక్షణకు పాశెగార్లుండేవారు. ప్రతి పాశెగానికి రెండు గ్రామాలు 'జాగీరు' ఇచ్చి కోటలు కట్టుకొనే హక్కు ఇవ్వడం జరిగింది. క్రమంగా పాశెగార్లు బలవంతులై విజయనగరం చివరి రోజుల్లో ఇతర భూస్వాముల వలెనే పరస్పర యుద్ధాల్లో మునిగి, రాజ్య శ్రేయస్సుకు ప్రమాదంగా పరిణమించినారు.

రాజధాని నగరంలోను ఇతర ప్రధాన నగరాల్లోను ప్రత్యేకమైన ఏర్పాటులుండేవి. విజయనగరంలో పన్నెండువేలమంది రక్షకబటులుండేవారని ఒక్కొక్కనికి ముప్పది పజాల జీతమనీ వారిపై అధికారి కార్యాలయం టంకళాలకు ఎదురుగా వుండేదని అబ్దుల్ రజాక్ వ్రాసినాడు. తలారులు రాత్రులందు దివిటీలు ధరించి కావలా కాస్తుండేవారు. “ప్రొద్దుపోయినదని తలారులకు వెరచి, యొక విధంబున నారాత్రి యుండదలచె” అన్న నిరంకుశోపాఖ్యాన వాక్యాన్ని బట్టి కేవలం దొంగతనాలేగాక ఇతర సాంఘిక నేరాలనుకూడ తలారు లరికట్టేవారని తెలుస్తున్నది. రాష్ట్రాల్లో రాష్ట్ర ప్రభువులు, అమర నాయకులు శాంతిభద్రతల రక్షణకు కృషి చేసేవారు. ఇన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నప్పటికీ రాజ్యంలో దొంగ తనాలు, దోపిడీలు, దాడులొట్టడం చాలా తరచుగా జరుగుతుండేవని కైఫియతుల వల్ల, నాటి సారస్వతంనుండి తెలుస్తుంది.

నైస్యం : బహమనీలతో నిరంతర పోరాటాలు జరుగుతున్నందున విజయ నగరాధీశులు నైస్యపోషణలో అప్రమత్తత వహించినారు. రాజ్య ఆదాయంలో అధికభాగం నైస్యానికి ఖర్చయ్యేది. స్థానిక పాలనవిధానంకూడ నైనిక అవసరాల కనుగుణంగా రూపొందించినారు. రెండో దేవరాయలు, వీర సరసింహరాయలు, కృష్ణరాయలు అనేక సంస్కరణలొనర్చి క్రమశిక్షణలో, నేర్పరితనంలో, తంత్రంలో, విజయనగర నైస్యం బహమనీ నైస్యానికి కనీసం తీసిపోనివిధంగా తీర్చిదిద్దినారు.

నికోలో కాంబె రెక్కనుబట్టి రాయల నైస్యంలో 90 వేలమంది, రజాక్ రెక్క ప్రకారం లక్షమంది నైనికులుండేవారు. కృష్ణరాయలు 70,000 కాలి బంట్లు, 32,000 అశ్వదళం, 550 ఏనుగులు ఉన్న నైస్యంలో రాయచూరుపై దండెత్తినట్లు న్యూనిజ్ వ్రాసినాడు. కాని, రాయవాచకం ప్రకారం రాయల నైస్యంలో 1200 ఏనుగులు, 60,000 గుర్రాలు, 5,00,000 కాలిబంట్లు ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది.

విజయనగర నైస్యంలో ప్రధానంగా రెండు విభాగాలు ఉండేవి. ఒకటి నీడనైస్యం. రాయలు స్వయంగా జీతంయిచ్చి పోషించే కైజీతనైస్యం. ఇందులో కొంత మూలబలం. నీడనైస్య ప్రమాణం స్పష్టంగా తెలియదు. న్యూనిజ్ వ్రాసిన దాన్నిబట్టి కృష్ణరాయల కైజీతనైనికులు 50 వేలమంది అని అందులో రెండు వేల ఆశ్రితులు అంతిపురరక్షణకు, రెండువందలమంది ఆశ్రితులు రాజు అంగ రక్షకులుగా ఉన్నట్లు తెలుస్తుంది. నీడనైస్యంపై అజమాయిషీకి కందాదారశాఖ ఉండేది. ఈ శాఖ అధిపతి సేనాపతి లేక దళవాయి; మంత్రిమండలిలో సభ్యుడు. అంతిపుర రక్షకదళంమీద, బహుళా గజబలంమీద ప్రత్యేక సేనావతులుండేవారు. ముస్లిం నైనికులకు రాయలు ఈనాము లిచ్చినాడని పెరిస్టా వ్రాసినాడు. కాని,

జాగీర్లుగాక నాల్గు నెలలకొకమారు సైనికులకు రాయలు జీతాలిచ్చినట్లు రజాక్ చెప్పినాడు కంధాచారణాఖింద సైనికుల అవసరాలు తీర్చడానికి నల్లరు పారు పత్యగార్లు, ఆర్గురు కరణాలు, ఆర్గురు ముడుపుగొల్లలు - సుమారు మూడువేల మంది వరకు పనిచేస్తూండేవారు. వీరిలో 300 మంది మాత్రమే చేసేవారు. కమ్మరి, కాసె, వడ్డంగి పనులవారు రెండువేలమంది; మిగిలినవారు దాకళ్ళు, మంగళ్ళు మొదలైనవారు. మహానవమినాడు రాయలు కై జీతం సైన్యాన్ని సమీక్ష జరిపేవాడు.

రెండోవిభాగం ఆమరనాయక సైన్యం. ఆమరనాయక వద్దటికి కాకతీయుల నాటి నాయంకర విధానం వున్నాది. ఇది భూస్వామ్యవిధానం అని చెప్పవచ్చు. రాజ్యాన్ని ఆమరములుగా విభజించి, కోరినప్పుడు సైన్యం సరఫరాచేసే నిబంధన మీద విశ్వాసపాత్రలైన నాయకులకు పంచియివ్వడం జరిగింది. "సైనిక సహాయానికి ఇచ్చే భూమిని గాని ఆ భూమిపై ఆదాయంగానీ ఆమరము" అని ఒక అర్థం. ఆమరం పారశీకభాషాపదం అనీ అజ్ఞ అని దాని అర్థమనీ మరొక వాదం. ఆమరం ప్రమాణాన్ని బట్టి ఆమరనాయకుని హోదా, అతడు పోషించవలసిన సైన్య ప్రమాణము ఉండేది. సైనిక సహకారంమీదనే ఆమరనాయకులు తమ భూములను కింది నాయకులకు పంచియిచ్చేవారు. అయ్యతరాయంకాలంలో ఆరు లక్షల ఆమర నాయక సైన్యం ఉండేదని న్యూనిజ్ అంచనా. రాయవాచకం ప్రకారం రెండు లక్షల కాల్యం 24 వేల అశ్వదళం, 1200 ఏన్లు ఆమర నాయకులు పోషించేవారు. ఆమర నాయకులేగాక సామంత రాజులు, రాష్ట్ర ప్రభువులు అవసరమైనప్పుడు రాయలకు సైనిక సహాయం చేసేవారు.

విజయనగర సైన్యంలో పదాతి అశ్వ, గజదళ విభాగాలు ముఖ్యమైనవి. విల్లంబులు, కత్తి, ఈడె ప్రధాన ఆయుధాలు. కాల్బంట్లకు కవచశిరస్రాజాలు లేవనీ శరీరంనిండా నూనె పులుముకొనేవారనీ పెరిస్ట్రా వ్రాసినాడుగాని చర్మంతో చేసిన కవచ శిరస్రాజాలు దాలు ధరించేవారని పేస్, బ్రోన్లవంటి పోర్చుగీస్ బాటసారులు వర్ణించినారు. పదాతిదళంలో తుపాకివిభాగం కూడ ఉంది. "రటిత ది క్రటనటత్వైటె పెటార్లుటలతో ఘోరమైన తుపాకిగుండ్లు" అంటూ కుమార దూర్జటి రచన. అయితే, విజయనగరాధీశులు తుపాకిదళంపై ఎక్కువ శ్రద్ధ వహించినట్లులేదు. గుర్రాలు, ఏనుగులను ఆలంకరించేవారు. వళ్ళిమతీరంలో విజయనగరాధీశులకు నౌకాదళం ఉండేది. కృష్ణరాయల కాలంలో హానోవర్ రాష్ట్రాధిపతి తిమ్మోజు నౌకాదళాధిపతి అయినట్లు తెలుస్తుంది. గోవా నాక్ర మించడంలో పోర్చుగీసువారికి రాయల నౌకాబలం సహాయం చేసిందని ఫాదర్ హిరాన్ వ్రాసినాడు.

మధ్యయుగ యుద్ధాల్లో దుర్గాలు ప్రముఖ పాత్ర నిర్వహించినాయి. అష్ట విధ దుర్గాలని సంప్రదాయంగాని రాయవాచకం మాత్రం గిరి, స్థల, జల, వన

అనే చతుర్విద దుర్గాలనే పేర్కొంటున్నది గడిదేశంలో - సరిహద్దుల్లో - దుర్గాలెక్కువగా నిర్మించాలని కృష్ణరాయల సూచన. విజయనగరం సరిహద్దుల్లో పెక్కు దుర్గాలున్నాయని వానిచుట్టూ దుర్గమాటపులు పెంచుతారని పేస్ వ్రాసినాడు. దుర్గ రక్షణకు పాషాణయంత్రాలు, దంబోళి ఉండేవి. శత్రువులపై రాలురువ్వే ఫిరంగియే దంబోళి. దుర్గ అక్రమణకు లగ్గులు వేసే పద్ధతీఉంది. కృష్ణరాయలు కొండపీడిని లగ్గులంబట్టుకొన్నాడు.

నైనికుల నెన్నిక చేయడంలో రాయలు స్వయంగా శ్రద్ధ వహించేవాడు. దైర్య సాహసాలకు పేరొందిన తుళు, కబ్బలి, మొరసజాతులవారు రాయల నైస్యంలో అధిక సంఖ్యాకులు ఆటవికులైన చెంచు, కోయ, బోయలకుగూడ ప్రత్యేక అవకాశాలుండేవి. ప్రజల్లో దైర్యశౌర్యాలు, యుద్ధోత్సాహం, దేహదార్ద్ర్యం పెంపొందించడానికి అవకాశాలు కల్పించినారు ద్వంద్వయుద్ధానికి ప్రోత్సాహం ఉండేది. దేశం నలుమూలలా సాముగరిడీలుండి హోంతకారులు శిక్షణ ఇచ్చేవారని నాటిగ్రంథాలనుండి తెలుస్తున్నది. విజయనగరం భిన్నభాషాప్రాంతాల రాజ్యం కాబట్టి వారి నైస్యంతో భిన్నత్వం కన్పిస్తుంది. రాజ్యస్థావర కాలంనుండి ఇంచుమించు రాయలనైస్యంలో ముస్లిములు చేరినారు. దేవరాయల కాలంనుండి వారి సంఖ్యపెరిగి అళియరామరాయల కాలంలో వివరీతమయింది. రామరాయలు రాకాసిగండి యుద్ధంలో పరాజయంచెందటానికి ముస్లిం సేనాపతుల ద్రోహం ఒక కారణం.

స్థానిక పాలన : విజయనగరంలో స్థానిక పాలన విధానం నాటి నైనిక అవసరాలకనుగుణంగా రూపొందించినారు. బలిష్ఠములైన దుర్గాలు కేంద్రంగా రాష్ట్రాలు ఏర్పడినాయి. ఆంధ్ర, తమిళ, కన్నడ ప్రాంతాలలో స్థానిక పాలన విధానంలో వ్యత్యాసాలున్నాయి. తమిళమండలంలో చోళయుగంనాటి నాడు, కొట్టం మొదలైన విభాగాల్లో మార్పు లేదు. ఆంధ్రప్రాంతంలో రాష్ట్రాలను రాజ్యాలు అని వ్యవహరించినారు. పెనుగొండ, గుత్తి, కందనవోలు, శ్రీశైలము ఉదయగిరి, చంద్రగిరి, కొండపీడు రాజ్యాలకు కేంద్రాలు. వీటిలో గండికోటను కూడా చేర్చవచ్చు. పర్యత నాయకుడు గండికోట రాజవానిగా నిరీవాళు. నీర్దవట, సకిలి, పొత్తవీనాడు రాజ్యాలను పాలించినాడని స్థానిక చరిత్రలు చెబుతున్నాయి. అచ్యుతరాయల కాలంలో సామ్రాజ్యంలో మొత్తం 17 రాజ్యాలున్నట్లు శాసనాలవల్ల తెలుస్తుంది.

దుర్గదన్నా యకుడు రాజ్యంపై అధికారి. సాధారణంగా వీరు రాజకుమారులు, రాజబంధువులు లేదా మాధవమంత్రి, లక్కన, తిమ్మరుసుల వంటి విశ్వాసపాత్రులైన మంత్రులు. దన్నా యకులుగా బ్రాహ్మణులను నియమించడంలోని రాజనీతిని కృష్ణరాయలు వివరించినాడు. సరిహద్దురాజ్యాల దన్నా యకులు

మినహా ఇతరులు రాజధానిలోనే వుంటూ తమరాష్ట్ర వ్యవహారాలను కార్యకర్తల ద్వారా నిర్వహించినారు. రాష్ట్రాల్లోకూడ ప్రధాని, కార్యకర్త, దళవాయి, సామంతాధికారి మొదలైన వారితో సలహా సంఘం వుండేది. దన్నాయకులకు నాణేలు ముద్రించడం, పన్నులు మినహాయించడం, కొత్త పన్నులు విధించడం వంటి అధికారాలుండేవి. 'దుర్గదన్నాయక నివర్తన' అనే పన్నులు వీరు పన్నులు చేసినట్లు తెలుస్తుంది. దన్నాయకుడు తన రాబడిలో కొంత రాయలకు చెల్లిస్తూ తనకు నిర్దేశితమైన నైస్యాన్ని పోషించవలె. ఉదయగిరి దన్నాయకుని ఆదాయం 8 లక్షలు. అందులో 3 లక్షలు రాయలకు చెల్లించేవాడు; 25 వేల కాల్పలాన్ని, 1500 అశ్వదళాన్ని, 40 ఏనుగులను పోషించేవాడని న్యూనిట్ ప్రావీనాడు. దన్నాయకులను ఒక దుర్గంనుండి మరొక దుర్గానికి తరచు మారుస్తుండేవారు.

శాసనాల్లో చావడి, కరణాలు అనే మాటలు తరచు కనిపిస్తాయి. చావడి దన్నాయకుని కార్యస్థానమని. కరణాలు అందలి గుమాస్తాలని వాచించవచ్చు. దీన్నిబట్టి రాష్ట్ర వ్యవహారాలు నిర్వహించడానికి ఒక ఉద్యోగిబృందం ఉండేదని తెలుస్తుంది.

అమరనాయక వ్యవస్థ స్థానిక పాలనవిధానంలో అంతర్భాగంగా ఉండేది. ఈ వ్యవస్థనుసరించి రాజ్యంలోని భూమిసమస్తానికి రాయలు యజమాని. ఆ భూమిని అమరాలుగా విభజించి నైస్యసహాయం చేసే షరతుమీద నాయకులకు రాయలు పంపేవాడు. ఇవి పొందినవారే అమరనాయకులు. పోర్చుగీస్వారి రచనలను బట్టి రెండువందల మంది అమర నాయకులున్నట్లు తెలుస్తుంది. అమర నాయకులు తమ భూములను తమింది నాయకులకు పంచేవారు. కొన్ని వ్యత్యాసాలున్నప్పటికీ భూస్వామ్య, అమరనాయక విధానాలకు పోలికలున్నాయ్ని భూమిలో హక్కులు, నైస్య సహాయం అనేవి రెండింటికీ సమాన లక్షణాలు.

అమరగ్రామాలమీద దన్నాయకులకు అధికారం లేదు. దన్నాయకుడు రాయల ప్రతినిధి; అమరనాయకుడు రాయల నైస్య సామంతుడు. అమరం ప్రమాణాన్నిబట్టి అమరనాయకుని హోదా ఉండేది. అమరనాయకుడు ప్రతి సంవత్సరం రాయలకు 'కప్పం' చెల్లించవలె. అంతేగాక, కొన్ని సందర్భాల్లో ముఖ్యంగా సంవత్సరాది రోజున రాయలకు మామూళ్ళు, కానుకలు సమర్పించవలె మామూళ్ళలో బోజనపదార్థాలుకూడ ఉండేవి. తనకు నిర్దేశితమైన నైస్యాన్ని పోషించి రాయలకు సహాయం చేయవలె. తన అమరంలో శాంతి భద్రతల రక్షణకు ఆతడే బాధ్యుడు. అడవులు చేదించి వ్యవసాయాభివృద్ధికి పాటుపడవలె. అమర నాయకులుకూడ రాజధానిలోనే వుండేవారు. దన్నాయకులకంటే వీరి స్వాతంత్ర్యం ఎక్కువని చెప్పవచ్చు. వీరిని ఒక అమరం నుండి మరొక

దానికి మార్పురు. అయితే, విధినిర్వహణలో ప్రమత్తులైన వారిని రాయలు శిక్షించ వచ్చు లేదా తొలగించవచ్చు. రాకాసిగండియుద్ధం వరకూ అమర నాయకుల్లో వారసత్వహక్కు లేర్పడలేదు.

రాజ్యంలో ముఖ్యవిభాగం సీమ; పారువత్యగారు సీమపై ఆధికారి. రాయసం వారు, అవసరికులు, రాచకరణాలు ఆసీ మాటలు కన్నిస్తున్నాయిగాని వీరు సీమల్లో ఉద్యోగులని స్పష్టంగా చెప్పలేము. పారువత్యగారు సీమ ఆదాయ వ్యయాలపై శ్రద్ధ వహించేవాడు. రైతులకు పట్టాలివ్వడం, పన్నులు మినహాయించడం, కొత్తపన్నులు విధించడం, సంతలు ఏర్పాటు చేయడం ఈతని అధికారాలు. సీమను స్థలాలుగా విభజించినారు. ప్రతి స్థలంలో చావడి ఉండేది. రెడ్డి లేక గౌడ, స్థలకరణాలు ఇందలి ఉద్యోగులు. వీరికి గ్రామపాలనలో సన్నిహిత సంబంధం ఉండేది రెండుమూడు గ్రామాల ఉద్యోగులతో కలిసి వీరు ధర్మాసనంగా ఏర్పడి నేరస్థులను విచారించి శిక్షించేవారు.

గ్రామాల్లో ఖాందారవాడలు, అమరగ్రామాలు, మాన్యగ్రామాలు అని మూడు రకాలుండేవి అమర నాయకుల ఆదీనంలో ఉండేవి అమర గ్రామాలు. మాన్య గ్రామాల్లో దేవ, బ్రాహ్మణ అగ్రహారాలు, ఉబ్బలిగ్రామాలూ ఉండేవి. ప్రభుత్వానికి చేసిన సేవకు ప్రతిఫలంగా బహూకరించిన గ్రామాలు ఉబ్బలి గ్రామాలు. మాన్య గ్రామాలు నామమాత్రమైన 'జోడి' అనే పన్ను చెల్లించేవి. బ్రాహ్మణాగ్రహారాల్లో విద్యాన్ మహాజనసభలు గ్రామపాలనని నిర్వహించేవి. ఖాందార వాడలు రాజశ్మేతంలోనివి.

సాధారణ గ్రామ వ్యవహారాలను పన్నిద్దరు ఆయగార్లు నిర్వహించే వారు. వాస్తవానికి వీరు గ్రామసేవకులు వీరు కరణము, రెడ్డి, తలారి, పురోహితుడు, కంసాలి, కమ్మరి, వడంగి, కాసె, కుమ్మరి, చాకలి, మంగలి, మాదిగ. కొన్ని గ్రామాల్లో సిర్గంటి పన్నిద్దరిలో వుండేవాడు. కరణము, రెడ్డి తలారికిమాత్రము ప్రభుత్వంతో ముఖ్యంగా స్థలోద్యోగులతో సంబంధం ఉండేది. ఆయగార్లకు జీతాలు లేవు; భూములు అనుభవించేవారు. రైతులు పంటలో 'మేర' అను పేర మామూళ్ళు చెల్లించేవారు.

ఆర్థికపరిస్థితులు :

విజయనగర రాజ్య ఆర్థిక సౌష్ఠ్యాన్ని రజాక్, పేస్, న్యూనిజ్ వంటి విదేశీయాత్రికులు వర్ణించినారు. సుఖిష్మ సరిసంపదలతో తులతూగుతున్నందునే విజయనగరం తరచు బహమనీల దాడులకు దోపిడీలకు గురి అయింది. ప్రతి సంవత్సరం రాయలు లక్షమాడలు ఖండాంంలో భద్రపరుస్తూన్నట్లు పోర్చుగీసు వాటసారుల వృత్తాంతం. దేశ ఆర్థిక వనరులను పెంపొందించడంలో రాయలు శ్రద్ధ వహించేవాడు. అముక్తమాల్యదలో కృష్ణరాయలు.

దేశసౌఖ్యగ్య మర్థసిద్ధికినిమూల మిలయొకింతైన కుంటకాల్యలు రచించి
నయము పేదకు అరికొరునను నొసంగి ప్రబలజేసిన అర్థధర్మములు
పెరుగు

నంటాడు.

ప్రజల్లో అధిక సంఖ్యాకులకు వ్యవసాయమే ముఖ్య వృత్తియని చెప్ప
పనిలేదు భూమి సారవంతమైనదని వ్యవసాయం సమృద్ధిగా సాగుతున్నదని
పేస్ న్యూనిజ్ లు మెచ్చుకున్నారు. రాజులు వారి యుద్ధోగ్యులు తటాకాలు,
కాల్యలు తవ్వించి నీటి సౌకర్యాలు కల్పించినారు. బుక్కరాయలకాలంలో పెను
గొండదగ్గర శివువేరు తటాకం నిర్మించినారు. సాళువ నరసింహుని కాలంలో
అనంతపురం దగ్గర నరసాంబుది అనే తటాకం ఏర్పడింది, కృష్ణదేవరాయలు
పోర్చుగీసు ఇంజనీర్లసాయంతో నాగరాపుర తటాకం నిర్మించడమేగాక పంట
కాలువలు తవ్వించినాడు. కొండవీటిరాజ్యంలో కొండమరసు తిమ్మసముద్రం,
కొండసముద్రాలను నిర్మించినాడు ఉదయగిరి రాజ్యంలో అనంత సాగరం,
కందనవోలులో నీర్లపట తటాకం వ్యవసాయాని కుపయోగించేవి. తటాకాల
మరమ్మతులు మొదలైన పనులకు పన్నులు వసూలు చేసేవారు; ఆరియాలు,
గ్రామసభలు శ్రద్ధ వహించేవి. రాజులు సయితం కొత్త వ్యవసాయక గ్రామాలు
నిర్మించి మిరాళిలిచ్చి కొన్ని సంవత్సరాల పాటు పన్నులు వసూలు చేయక
వ్యవసాయాభివృద్ధికి తగిన ప్రోత్సాహం ఇస్తుండేవారు. దేశం అంతటా జామ,
మామిడి, నిమ్మ, ఆరటి, కొబ్బరి ఆకుతోటలు విస్తారమనీ పండ్లు చవకగా లభి
స్తాయనీ పేస్ వర్ణించినాడు. వరి, జొన్నలు, రాగులు, మినుములు, పెసలు,
శనగలు, చెరకు. నువ్వులు, ఆముదాలు పుష్కలంగా పండేవి. వరిదాన్యంలో
తీగమల్లెలు, ఖడ్బారాలు, సంపెంగలు, రాజనాలు, కుసుమలు మొదలుగా పలు
రకాలున్నట్లు తెలుస్తుంది. అయినా, వరి అన్నం విలాస వస్తువుగానే ఉండేది.

సాధారణంగా ప్రతి గ్రామంలోను వ్యవసాయసంబంధములైన పరిశ్రమలు -
బెల్లం, నూనెల తయారీల వంటివి - సాగుతుండేవి. నీలిమందు చాలచోట్ల తయారయ్యేది. అనాదిగా ఆంధ్రదేశం వస్త్రపరిశ్రమకు పేరుపొందింది. విరామ
సమయాల్లో రైతు స్త్రీలు రాట్నాలపై నూలు వడకేవారు. బట్టల నేతకూడ ప్రతి
గ్రామంలోను సాగిందని చెప్పవచ్చు. 'పింజనీద్దాయం' అనే వన్నునుబట్టి ప్రతి
శుక్రం చేయడం కొందరి వృత్తి అయింది. సాలె, పద్మసాలె, జాండ్ర, కురుబ,
మాలకులాలు నేతవృత్తి నవలంబించినారు కురుబలు, గొల్లలు, బహళా కంబళ్లు
నేస్తుండేవారు. తాటిపత్రి, ఆదోని, గుత్తి, వినుకొండ నూలుపరిశ్రమకు కేంద్రాలు.
ఒక అలవకొండ గ్రామంలో 411 మగ్గాలుండినట్లు తెలుస్తుంది. వస్త్రపరిశ్రమకు
సంబంధించినదే అద్దకం పరిశ్రమ మంజుష, ఇంగిలీకం, కరక్కాయలతో చేసిన

రంగులతో వస్త్రాలకు రంగులు వేసేవారు. వీనిని కలంకారీ బట్టలంటారు. కలంకారీ వస్త్రాలకు విదేశాల్లో మంచి గిరాకీ ఉండేది.

ఆంధ్రదేశంలోని వజ్రపరిశ్రమను విదేశబాటసారులెంతగానో వర్ణించినారు. కర్నూలు, గుత్తి, అనంతపురం ప్రాంతాల్లో వజ్రాలు దొరుకుతున్నట్లు, అందులో వజ్రకరూరు గనులు ప్రసిద్ధములైనట్లు పేర్కొన్నారు. నకిలీ వజ్రాలు కూడ దేశంలో తయారవుతున్నట్లు బాల్బోసా వ్రాసినాడు. ఐంగారు, వెండి నగలు చేయడంలో; కర్ర, ఇనుము, రాగి, కంచు మొదలైన లోహాలతో వ్యవసాయం పనిముట్లు, గృహోపకరణాలు, చవికెలు, సింహాసనాలు. కీలుగుర్రాల వంటి దేవతావాహనాలు చేయడంలో వంశాంశం వారు సిద్ధహస్తలు. విజయనగర రాజ్యం పోషిస్తున్న నైన్యానికి సరిపడు ఆయుధాలు, కవచశిరస్త్రాజాలు స్థానికంగానే తయారయ్యేవని చెప్పవచ్చు. వన్నీరు, బుక్కాపిండి మొదలైన సుగంధద్రవ్యాలను తయారుచేయు గంధకారులకు ఆంధ్రదేశం ప్రసిద్ధి కెక్కింది. వన్నీటిని తోలుతిరులలో పోసి అమ్మేవారు. నగరాలలో పూటకూటి ఇండ్లు, షేరకాలలు ఏర్పడినాయి. పూటకూటిండ్లకు పాలు, పెరుగు, నెయ్యి సరఫరా చేయడం గ్రామాల్లో కొందరికి వృత్తి అయింది.

విజయనగరాధీశులు రాకపోకల సౌకర్యాలు కల్పించి దేశీయ విదేశీయ వాణిజ్యం పెంపొందించినారు. 'రేవుల్ మాపుమతం గజంబులు మణిశ్రీ గంథ ముక్తాశియన్ రా వాణిజ్యము పెంచి యేలగనగున్' అని కృష్ణరాయలు. విజయ నగరం నుండి రాజ్యం నలుమూలలకు రహదారులుండేవి, తిరుపతి బాట, కాశీ రామేశ్వరం బాట, విజయనగరం కంచినగరాల మధ్య బాట, అహోబిలం, పోరు మామిళ్ళ, ఐనవోలు, కంభములను కలిపే బాట, మచిలీపట్టణం, కోవిలకొండ, కంపిలిని కలిపే బాటలు చాల ముఖ్యమైనవి. ఇవి దండు బాటలుగా కూడ ఉపకరించినాయి. వీనిమీద కావళ్ళు, ఎద్దులు, గుర్రాలు, గాడిదలు, ఎడ్లబండ్లు, పల్లకిలు ప్రయాణ సాధనాలు. పల్లకిలను బోయలు మోసేవారు. ఎడ్లను, గుర్రాలను మణిలీ స్థలాల్లో అద్దెకిచ్చేవారు, 'లావుగల. యద్దెగురవు జావడముల మీద మాత్రనంచులు గ్రాండ్' అని ఆముక్తమాల్యద. బాటలపై చలివేందిరలు, పూటకూటిండ్లు, స్థలాలు ఉండేవి, చలివేందిరలలో వనితులు సుగంధ మిశ్రితమైన మంచినీటిని, నీరుమజ్జిగను ఇచ్చి దాహం తీర్చేవారని నాటి గ్రంథాల నుండి తెలుస్తుంది. వారానికోమారు బహుళా ప్రతి గ్రామంలోను సంత జరిగేది. స్థానిక పాలకులీసంతల నేర్పాటు చేసేవారు. 'ఊరూరి సంత సంతకు' అని ఆముక్తమాల్యద. హంసవింశతి అనే 18 వ శతాబ్ది కావ్యం దక్షిణాపథంలోని ప్రముఖ వ్యాపార కేంద్రాల్లో ఆంధ్రదేశంలోని ఆదోని, పెనుగొండ, ఉదయగిరి,

కొండవీడు, వినుకొండ, పొదిలి, దేవరకొండ, కంభం, మార్కాపురం, పోరు
మామిళ్ళ, మాచర్ల, మంగళగిరి, కొండపల్లి మొదలైన వానిని పేర్కొంటున్నది.

రహదారులపై దోపిడీదొంగల బెడద హెచ్చుగానున్నట్లు స్థానిక చరిత్రల
నుండి తెలుస్తుంది. బాటసారులను దోచుకొని, అడ్డగించిన వారిని నిర్ధాక్షిణ్యంగా
చంపేవారు. దొంగల గుంపుల్లో బోయవారెక్కువ. మాలవారు కూడ దారులు
కాచి దోచుకొనేవారు. ఇండ్లకు కన్నాలు వేసి దోచుకోవడం కూడ ఎక్కువగా
ఉండేది. దొంగల బయోనికి వర్తకులు, యాత్రికులు గుంపులుగా పయనిస్తుండే
వారు. కృష్ణరాయలు సయితం అముక్తమాల్యదతో దొంగల పద్ధతులు, క్రూర
చర్యలు వర్ధించినాడు.

విదేశ వాణిజ్యానికి రేవుపట్టణాలు కేంద్రాలు. విజయనగరంలో 300 లకు
పైగా ఓడరేవులున్నవని అబ్దుల్ రజాక్ వ్రాసినాడు. వీనిలో చాలవరకు పశ్చిమ
తీరంలోనివి. ఆంధ్రప్రాంతంలో మైలపూర్, పులికాట్, మోటుపల్లి ముఖ్యమైన
రేవులు. మైలపూర్ అప్పడప్పడే వృద్ధిలోకి వస్తున్నది. మోటుపల్లి కోసం
కొండవీడు, విజయనగరాల మధ్య చాలకాలం సంఘర్షణ జరిగింది. మోటుపల్లిని
మొదటి దేవరాయ లాక్రమించి అచట ధర్మశాసనం వేయించినాడు (క్రీ. శ.
1416). కాని, క్రమంగా మోటుపల్లి ప్రాముఖ్యం క్షీణించి పులికాట్ అభివృద్ధి
చెందింది. పులికాట్ రేవులో ముస్లిం, హిందూ వర్తకు లసంఖ్యాకంగా వాణిజ్యం
సాగిస్తున్నారని, రాజ్యం నలుమూలల నుండి బాటలమీదుగా రకరకాల వస్తువు
లవటికి చేరుతాయని; ముఖ్యంగా పెగూ, దెనాసరిం, మలాకా, సుమత్రా నీలం
తోను, పశ్చిమాన మలబార్, గుజరాతులతోను పులికాట్ ఎక్కువగా వాణిజ్యం
సాగిస్తున్నదని; తూర్పుదీవులకు ఎక్కువగా కలంకారీ చీర లెగుమతి చేసి ధనం
గణిస్తూన్నదనీ, వస్త్రాలుగాక రాగి, వజ్రవైడూర్యాలు, పాదరసం, వన్నీరు.
దాన్యం ఇవటి వాణిజ్య వస్తువులనీ బారోసా వ్రాసినాడు. విదేశ వాణిజ్యం
క్రమంగా అరబ్బులనుండి పోర్చుగీసుల వశమవుతోంది. విజయనగరాధీశులు
పోర్చుగీసులతో స్నేహసంబంధ లేర్పరచుకొన్నారు. తూర్పుదేశాల్లో పోర్చు
గీసుల ప్రాబల్యం విజయనగరంతో పెరిగి విజయనగరంతోబాడే కూలించని
ఒక చరిత్రకారుడు వ్రాసినదాంట్లో సత్యం లేకపోలేదు. వదిపేడో శతాబ్దారంభానికి
దచ్చి, ఆంగ్ల కంపెనీల రాక ప్రారంభమయింది. దచ్చివారు పులికాట్లోను,
ఆంగ్లేయులు మచిలీపట్టణం, నిజాం పట్టణాలలోను స్థావరా లేర్పరచుకొన్నారు.
పాశ్చాత్య జాతుల మధ్య పోటీ ప్రారంభమయింది. దిగుమతులలో ముఖ్యమయి
నవి గుర్రాలు. బాప్టిక, పారశీక, శక, ధట్టా, రట్ట, హెట్టాణములనే జాతుల
గుర్రాలను సాహిత్యం పేర్కొంటున్నది. ఆ మాటలనుబట్టి అవి ఆయాదేశాలకు
చెందిన గుర్రాలని భావించవచ్చు. పచ్చకప్పురం, పట్టుబట్టలు, కస్తూరి, ముత్యాలు

ముజులు పారశీక వనితలు కూడ దిగుమతుల్లో ముఖ్యమయినవి. ఎగుమతుల్లో కలంకారీ వస్త్రాలు రత్నకంఠస్థ, సుగంధద్రవ్యాలు, వజ్రాలు ప్రధానమయినవి.

వర్తకులు, పంచాణం, సాలె, మేదర మొదలైన చేతివనులవారు, ఉప్పు కొటారవారు సంఘాలుగా నేర్పడి తమ వృత్తులు సాగించినారు. వర్తక, హస్త కళా సంఘాలమధ్య పరస్పర సహకారం వుండేది. శాసనాల్లో 'అయ్యావళిదాలు మూల' వర్తకసంఘం ప్రసక్తి కన్పిస్తుంది. ప్రతి ముఖ్య వాణిజ్యకేంద్రంలోనూ ఈ సంఘ శాఖ ఉండేది. "శెట్టిపట్టణ శ్రేష్ఠి" ఈ సంఘానికి అధ్యక్షుడు. సంఘ సమావేశాలు సాధారణంగా ఆలయమండపంలో జరిగేవి. ప్రతి సంఘానికి ఒక లాంచనం ఉండేది. వర్తకసంఘాలు స్థానికపాలనలో కొన్ని విధులు నిర్వహించేవి. సభ్యులు ప్రభుత్వానికి చెల్లించవలసిన సుంకాలు కావలిగాని రుసుము ఆలయాలకు, మఠాలకు చెల్లించవలసిన మినహాయింపులు, మామూళ్లు వసూలుచేసి చెల్లించేవి. స్థానిక పాలకులతో కలిసి ధర్మాసనా లేర్పడి న్యాయ నిర్వహణలో తీర్పుతుండేవి.

ఆర్థిక కృషి ఇంతగా జరిగినా ప్రజానీకం జీవితం సుఖంగా, ప్రశాంతంగా జరిగిందని చెప్పలేము. అందుకు ప్రధాన కారణం విపరీతమైన వస్తులభారం. రాజుకు, అమరనాయకునకు, అయగార్లకు, ఆలయాలకు చెల్లించవలసిన రక రకాల వస్తులతో మామూళ్ళతో రైతు పంట హరించిపోయేది. తరచుగా జరిగిన బహమనీ దండయాత్రల్లో యుద్ధాల్లో పొలాల్లోని పంటకు నష్టం వాటిల్లేది; గ్రామాలు దోపిడలకు గురిఅయ్యేవి. వీనితోడు అజ్ఞానంతో మూఢవిశ్వాసాలతో జరిపే కొలుపులు యాత్రలు, సంతర్పణలు, వివాహాది సాంఘిక కార్యక్రమాల్లోని అదంబరాలు సామాన్యులను ఆర్థికంగా కుంగదీస్తుండేవి. అందుచే రైతులకు అంబలే గతి అయ్యేది. "గురుగుంజెంచలి తుమ్మి లేదగిరిసాకుం లింఠిణివల్ల వోత్కరముం గూడి పొరందినూనియలతో కట్టారికుట్టారికోగిరముల్ మెక్కే" వారని పరిహాసంతో కృష్ణరాయలు రెడ్లను గురించి వ్రాసిన ఆ మాటలు నాటి సామాన్య ప్రజానీకం జీవితప్రమాదానికి దర్పణం అని చెప్పవచ్చును. ఇదే యుగంలో బహమనీ రాజ్యంలో పర్యటించిన రష్యా యాత్రికుడు నీకిదీన్ "పట్టణాల్లో ప్రభువులు బిళ్ళర్యంతో, విలాసాలతో తులతూగుతుండగా సామాన్య ప్రజలు దుర్బర దారిద్ర్యంలో మునిగిపోతున్నారు" అని వ్రాసినాడు. విజయ నగర పరిస్థితులు అందుకు ఏమంత భిన్నములు కావు.

మతసాంఘిక పరిస్థితులు :

తురుష్కు సామ్రాజ్య విస్తరణ నరికట్టి ఏర్పడిన విజయ నగర రాజ్యానికి హిందూమత సంస్కృతుల రక్షణ, పోషణ ఆశయాలు కావడం సహజం. విజయ నగరాధీశులు "వేదమార్గ ప్రతిష్ఠాపనాచార్య" బిరుదం ధరించినారు. అయితే విజయనగర రాజ్యంలో హిందువుల్లోని భిన్నశాఖలేగాక జైనులు, తగినంత

సంఖ్యలో ముస్లిములు, క్రైస్తవులు కూడ నున్నారు. తమ అభిమాన మతం ఏదయినప్పటికీ విజయనగరాధీశులు మతాలన్నింటినీ సహనంతో చూచినారు. శ్రీరంగంలోని వైష్ణవులు జైనులను హింసిస్తుంటే బుక్కరాయలు కల్పించు కొని వారి షధ్య సమాధానం కుదిర్చినాడు. రాజధానిలో విరూపాక్షాలయం పక్కనే జైనుల ఆలయాలున్నాయి. దేవరాయలు జైనులకు ముస్లిములకు కూడ ప్రార్థనా సౌకర్యాలు కల్పించినాడు. అముక్తమాల్యదలో కృష్ణరాయలు వైష్ణవాధిక్యాన్ని స్థాపించడానికి ప్రయత్నించడమేకాక “వెరికై వంబుముదిరి మద్దీనుతి వినడు” అంటూ అన్యమతనిరసనం ప్రదర్శించినాడు కాని విరూపాక్షునకు స్వర్ణ కిరీటాది కానుక లభించినాడు. శైవ వైష్ణవ శ్రేణులు రెండూ దర్శించి, అచట గోపుర మండపాలు నిర్మించినాడు. వీరశైవుడైన శాంతలింగప్ప శ్రీకైల ప్రాంతంలోని జైనులను హింసించడం విని కృష్ణరాయలు పంపగా వెలుగోటి గని తిమ్మానాయ దాతణ్ణి దండించినాడట. ఆశీయ రామరాయలు రాజధానిలోని తురకవాడలో గోవధను కూడ సమ్మతించే దూరదృష్టిని ప్రదర్శించినాడు. భారతీయ ప్రభువులకు మత సహనం సాంప్రదాయకమే అయినా ముస్లిములతో నిరంతరం పోరాడుతున్న విజయనగరాధీశులు తమ రాజ్యంలో మతపరమైన కలతలు లేకుండ జూచి నర్వ ప్రజల సమాధానాన్ని చూరగొనడం రాజనీతి అని కూడ భావించి వుంటారు.

శాకతీయయుగంలో వేళ్ళునడానికి ప్రారంభించిన స్మార్తమతానికి విజయనగ రాజవంశంలో రాజాస్థానంలో పోషణ లభించింది. సంగమ వంశీయులు కాలాముఖ శైవులని చెప్పవచ్చు. వారి కులదైవం విరూపాక్షుడు; కులగురువు క్రియాశక్తి ఆచార్యులు. గంగాదేవి “అసాదారణ సార్వజ్ఞ్యం విలసత్సర్వ మంగళమ్ క్రియాశక్తి గురుంవందే త్రిలోచనవివావరమ్” అంటూ కీర్తించింది. కానీ నాటికి అతివాద శైవం వెనుకాడి స్మార్త గురువీతమైన శృంగేరి ప్రాబల్యం వహించసాగింది. అందుచేతనే హరిహరుడు సోదరులతో సహా శృంగేరి దర్శించి మతాధిపతియైన విద్యాతీర్థులకు దానధర్మాలు చేసి ఆశీస్సులు పొందినాడు. రాజధానిలో విరూపాక్షాలయం కేంద్రంగా స్మార్తమతశాఖ ఏర్పడింది. వైదికవిద్యలో కూలంకష పాండిత్యం ఉన్న మాధవాచార్యులు బుక్కరాయల మంత్రి. మాధవాచార్యులు, అతని తమ్ముడు శాయణాచార్యులు వేదాలకు, స్మృతులకు బాష్యాలు వ్రాసినారు. బుక్కరాయలి చివరి రోజుల్లో స్మార్త పీఠాధిపతి అయిన విద్యారణ్యులు ప్రాబల్యం వహించినాడు. మాధవాచార్యులూ, విద్యారణ్యులూ ఒక్కరే ననే బలమైన వాదం ఉంది. కాని, ఆ వాదానికి బలవత్తరమైన అభ్యంతరాలు నయితం ఉన్నాయి. కేవలం శంకరాచార్యుల ఆధ్వర్య వేదాంత విధానమేగాక మాధవాచార్యులు కర్మమీమాంసా పద్ధతిని పునరుద్ధరించడానికి ప్రయత్నించినాడు.

అతడు "మహాక్రతూనాం ఆహర", 'వతి వసంత సోమయాజి.' ఈ విధానాన్ని వివరిస్తూ "జై మినీయ న్యాయమాలావిస్తర", "యజ్ఞతంత్ర సుధానిధి" అనే గ్రంథాలు రచించినాడు. ఈ యుగ ప్రముఖ అద్వైత ప్రవర్తకులలో అప్పయ్య డిక్షితులు చివరివాడు (క్రీ.శ. 1520-93; బహుగ్రంథకర్త. రెండో వెంకటవతి రాయల ఆస్థానంలోనివాడు. అయితే, నాటి ప్రధాన సమన్య రాజకీయం గానేగాక మత సాంస్కృతికపరంగా కూడ ఇస్లాం వ్యాప్తి నరికట్టడం. అదే ఆశయంతో ఉత్తర భారతంలో సంస్కరణాత్మకమైన భక్తి ఉద్యమం సాగింది. ఆ ఉద్యమానికి; మాధవాచార్య, విద్యారణ్యుల ద్వారా విజయనగరం ప్రోత్సహించిన వైదిక ధర్మ పునరుద్ధరణోద్యమానికి పొంతన లేదు. సంస్కృతంలో సంతరించిన వేదబాష్యాల ద్వారా ప్రజానీకంలో హిందూమత సందేశంలో విశ్వాసం బలపరిచి ఇస్లాం సవాలు నెదుర్కొనగల శక్తిస్థైర్యాలను వారికేమాత్రం ఈ ఉద్యమం ఇవ్వగలిగిందో అనుమానం అందుచేత విజయనగ రాస్థానంలో సాగిన మతోద్యమ సామాజిక ప్రయోజనం అత్యల్పమేనని చెప్పవచ్చు.

స్మార్తమతం రాజాస్థానానికి బ్రాహ్మణుల్లో ఒక చిన్న వర్గానికి మాత్రమే పరిమితం. ప్రజానీకంలో భక్తిప్రధానమైన శైవవైష్ణవాలకే ఆదరం ఉంది. శైవ మతశాఖల్లో కాలాముఖ పీఠశైవాలకు పరిమితంగా ఆదరణ వుంది. సంగమ వంశస్తుల్లో దేవరాయలవరకు కాలాముఖాచార్యుడైన క్రియాశక్తి కులగురువు. వారి శాసనాలు "శ్రీవిదూపాక్ష" పదంలో సమాప్తమయ్యేవి. హరిహరుని సోదరుడు మారప్పకు మంత్రిగా బానవాసి రాజ్యం పాలించిన మార్దవమంత్రి గురువు కూడ క్రియాశక్తి పండితుడే. మార్దవమంత్రి ఉపనిషన్మార్గ ప్రవర్తకుడు. స్థూలంగా ఆలోచిస్తే వైదిక మార్గం కర్మమార్గం; ఉపనిషన్మార్గం జ్ఞానమార్గం. రెండో దేవరాయలు "పీఠశైవాగమ సంపన్నుడు." క్రమంగా తీవ్రవాద శైవశాఖలు శ్రీశైలం, త్రిపురాంతకంవంటి ప్రదేశాల్లో ఆలయాలకు, మఠాలకు మాత్రమే పరిమితమైనట్లు కన్పిస్తుంది. నాటి సారస్వతంలో నీధి, కాపాలిక శాఖల ప్రసక్తి కూడ ఉందిగాని, వారి ప్రభావం సమాజం మీద చాల స్వల్పం.

విజయనగర యుగంలో వైష్ణవం రాజాదరణలో ఎక్కువగా ప్రచారమయింది. ద్వైత, విశిష్టాద్వైతపరంగా వైష్ణవంలో రెండు ప్రధాన శాఖలున్నాయి. ద్వైతమత స్థాపకుడు మధ్వాచార్యులు (క్రీ.శ. 1193-1275). ఆంధ్రదేశ పర్యటనలో మధ్వాచార్యులు గోదావరి తీరంలో శ్యామశాస్త్రి, శోభనభట్టులను శిష్యులుగా స్వీకరించినాడని వారే నరహరతీర్థ, పద్మనాభతీర్థులని ఒక గాథ వుంది. మధ్వాచార్యుల అనంతరం పద్మనాభతీర్థులు ద్వైతగురుపీఠం అలంకరించినాడు. నరహరతీర్థులు శ్రీకూర్మం కేంద్రంగా ఆంధ్ర కళింగ ప్రాంతాల్లో మార్దవమతం ప్రచారం చేసినాడు. వైష్ణవ సంప్రదాయ గ్రంథాల నుండి అక్షోభ్యతీర్థులకు

విద్యారణ్యులకు వాగ్వాదంజరిగినట్టు తెలుస్తుంది. ఏమైనా విజయనగరంలో ప్రసిద్ధ ద్వైతాచార్యులు వ్యాసతీర్థులు. సాకువ నరసింహుని కాతడు గురువు. అతని కోరికపై వ్యాసతీర్థులు తిరుపతిలో ఆర్చకత్వం నిర్వహించి, అతడు విజయనగర సింహాసనం ఆక్రమించిన తరువాత చంద్రగిరి నుండి విజయనగరం చేరినాడు. వ్యాసతీర్థులు గొప్ప విద్వాంసుడు. కృష్ణరాయల కాతనివల్ల అపారమైన అభిమానం; రాయలపట్ల తీర్థలకెసలేని వాత్సల్యం. ఇంతటి రాజాదరణ లభించినప్పటికీ సనాతన సంప్రదాయ ప్రియత్వం వల్ల మాధ్యమతం కూడ జనాదరణ పొందక బ్రాహ్మణుల్లో అత్యల్ప వర్గానికి మాత్రమే పరిమితమయింది.

విశిష్టాద్వైతపరమైన శ్రీ వైష్ణవంలో వడగలకాఖ ఆంధ్రదేశంలో ప్రచారమైనట్లు పైన చదివినారు, సాకువ నరసింహుని కాలం నుండి వైష్ణవానికి రాజాస్థానంలో బలం చేకూరింది. నాటి వైష్ణవ కుటుంబాలలో తాళ్ళపాక, తాతాచార్య కుటుంబాలు ప్రసిద్ధములు. తాళ్ళపాకవారు తిరుపతిలో ఉండేవారు; కవులు, వాగ్గేయకారులు. తాతాచార్యకుటుంబంవారు తుళువ, ఆరవీటి వంశాల కులగురువులయినారు. కృష్ణరాయలు గోవిందదేశికుని తొలగించి తాతాచార్యులను రాజగురు పీఠంలో నిలిపినాడు. వైష్ణవంలో పుష్టిపద్ధతికి ప్రపరకృతైన వల్లభాచార్యులు కృష్ణరాయలి ఆస్థానం దర్శించినాడనీ, అతనికి వ్యాసతీర్థులకు వాగ్వాదం జరిగిందని ఒక సంప్రదాయం. కృష్ణరాయల ఆస్థానకవి పెద్దన గురువు శతగోపయతి. అతనియ రామరాయలకి గూడ తాతాచార్యలే గురువు. వీరిద్దరి సహాయంతో దొడ్డయాచార్య అనే వైష్ణవ గురువు అప్పయ్యడిక్షితుల నోడించి శైవక్షేత్రమైన చిదంబరంలో గోవింద రాజస్వామి పూజోత్సవాలను ప్రతిష్ఠించినాడట. ఆరవీటి వంశంలో ఇంచుమించు అందరూ వైష్ణవులే. శ్రీరంగరాయల గురువు తిరుమల తాతాచార్యులు. రెండో వెంకటపతి కాలం నుండి శాసనాల్లో శ్రీ విరూపాక్షునికి బదులు శ్రీ వెంకటేశ్వరుడు ప్రత్యక్షమయినాడు. అతని నాణెములమీద కూడ శ్రీ వెంకటేశ్వరరాయ నమః అనే లేఖనం కన్పిస్తుంది. వెంకటపతి ఆస్థానంలో తాతాచార్యులకు తోడు తిరుమల శ్రీనివాసాచార్య, కండాళ అప్పలాచార్య, తాళ్ళపాక తిరుమలాచార్య అనే వైష్ణవ విద్వాంసులుండేవారు.

ఆలయము, మఠము మత విద్యలకు సంప్రదాయాలకు పట్టుగొమ్మలుగా నిలిచినాయి. ఆలయనిర్మాణం విరివిగా సాగింది. పాత ఆలయాలకు కొత్తగా గోపుర మండపాదులను కల్పించినారు. తిరుపతి, శ్రీశైలం, అహోబిలం, కాళహస్తి ఆలయాలు ప్రసిద్ధములు. ముఖ్యంగా వైష్ణవ శైత్రాలైన తిరుపతి, అహోబిలాలను తుళువ, ఆరవీటిరాజు లెక్కువ ఆదరించి పోషించినారు. అనేక ఉత్సవాలు, తిరునాళ్లు జరిపి ఆలయాలు ప్రజలను ఆకర్షించేవి. ప్రజల అర్థిక

సాంస్కృతిక జీవితంలో ఆలయం నిర్వహించిన పాత్రను పైఅధ్యాయాల్లో చదివినారు. సాధారణంగా మతాలు ఆలయాలకు అనుబంధంగా వుండేవి. పుష్పగిరి (కడప జిల్లా)లో శృంగేరి స్మారమతశాఖ వెలసింది. శ్రీశైలంలో, భిక్షావృత్తి మొదలైన వీరశైవ మతాలుండేవి. తిరుపతి, అహోబిలాలలో వైష్ణవ మతాలు ప్రసిద్ధములు. ముఖ్యంగా వైష్ణవ గురువులు దేశసంచారం చేస్తూ మత ప్రచారం జరిపేవారు.

ప్రజలలో మతసంబంధమైన మూఢ విశ్వాసాలు ఆచారాలు ఎక్కువగా ఉండేవి. ఒకే దేవుడు తమ కోర్కెలన్నింటినీ తీర్చలేదేమో అనే భయమో లేక ఒక దేవుని ఆరాధిస్తే ఇతరులకు అగ్రహం వస్తుందనే భయమోగాని బహుదేవతారాధన ఎక్కువయింది. స్మార్తులు ఐదుగురు దేవతలతోటి “పంచాయతన” ఆరాధన చాలా కాలంగా చేస్తున్నారు. ఆ దేవతలకు కుమారస్వామిని చేర్చి ‘షణ్ముతాలను’ రూపొందించడమే గాక అద్వైత బోధకుడైన శంకరాచార్యుని ‘షణ్ముత స్థాపకు’ డని కీర్తించసాగినారు. మార్గమతం వల్ల హనుమంతుని పూజకు ఆదరణ హెచ్చింది. మధ్యాచార్యులు హనుమంతుని అవతారమని మార్పుల విశ్వాసం. మహారాష్ట్ర నుండి విఠోబా ఆరాధన ప్రవేశించింది. కృష్ణరాయలు విఠోబా భక్తుడు. గ్రామదేవతల సంగతి వేరే చెప్పనక్కరలేదు. సాగుమానం (నహగమనం) చేసినవారు దేవతలై పూజ లందుకొనేవారు. శకునాలలో దయ్యాల భూతాలలో నమ్మకం వివరీతంగా ఉండేది. గ్రామదేవతల కొలువుల్లోను నవరాత్రులలోను జంతుబలులు జరిగేవి. విజయనగరంలో నవరాత్రులలో ప్రతిరోజు 24 దున్నలు, 150 మేకలు, చివరిరోజున 250 దున్నలు, 400 మేకలు బలి ఇస్తారని పేన్ వ్రాసినాడు. జనులు రకరకాల మొక్కులు మొక్కి వానిని జాతర్లలో తీర్చేవారు. వానిలో నీడమెక్కి ఆడదం, పిప్పకంద లివ్వటం, ఆరటి ఆకు చిరగకుండ నడవడం, నిప్పులపై నడవడం, నిప్పుగుండంలో ప్రవేశించడం, నోటి తాళాలివ్వడంవంటి వికృతములైన క్రూర ఆచారాలుండేవి రాజధానిలో శివరాత్రినాడు నీడమెక్కివారసీ రథోత్సవంలో రథానికిఉన్న ఇనుప గాలాలకు పీపుచర్మం గుచ్చి వేలాడతారనీ నికోలో కాండి వర్ణించినాడు. అపారమైన కష్టనష్టాలను, దోపిడి దొంగల ఉపద్రవాలను లక్ష్యంచేయక కాశీ, ప్రయాగ, చిదంబరం, శ్రీరంగ, రామేశ్వరాలు; శ్రీశైలం, తిరుపతి, కాళహస్తి, అహోబిలాల తీర్థయాత్రకు వెళ్ళేవారు. తిరుపతి కొండకు వెళ్ళేవారు వింతమొక్కులు మొక్కుకొనేవారు. “అనశనవ్రతముచే నతుల్యకార్యంబున గనుపట్టునోరి బీగములవారు, దైహికాయాసంబు దలపక దొడ్లుచునడతెందు పొరలు దండములవారు” తిరుపతి యాత్రకుల్లో ఉన్నట్లు చంద్రభాను చరిత్రలో తరిగొప్పుల మల్లన్న వర్ణించినాడు.

భిన్న మతశాఖలమధ్య శైవ వైష్ణవాలు, ఆద్యైత విశిష్టాద్యైతాదులు - తీవ్ర చర్చలు వాగ్వాదాలు జరుగుతుండేవి. పరస్పరం దూషించుకొనేవారు. అవకాశం లభించినపుడెల్ల నిందారోపణ చేసుకొనేవారు. కృష్ణరాయలంతటివాడు ఆరాధ్య దేవుళ్ళను (శైవగురువులను) పతితులని శ్రీరంగనాథునిచే అనిపించాడు. ఆముక్త మాల్యదలో విష్ణుమూర్తి పాండ్యరాజును గురించి లక్ష్మీదేవికి ఫిర్యాదు చేస్తాడు, "వెర్రి శైవంబు ముదిరి మద్వినుతి వినడు." "మాయావాదు లాత్మీయ దుర్వ్యభి చారం బదిమేరువంతయిన మాయన్ మిథ్యలేదల్గుడు పెల్లభియోగంపుదు రన్యదుష్కృతము గోరంతైన కొండంతగా" అని విప్రనారాయణ చరిత్ర చెబు తున్నది.

సనాతనధర్మ పునరుద్ధరణ ఆశయమైన విజయనగరంలో వర్ణవ్యవస్థ బలపడే అవకాశం ఎక్కువ. అదిను వర్ణ ధర్మాలు చాలవరకు నశించినప్పటికి వర్ణవ్యత్యాసాలు తత్ఫలితంగా వైష్ణవాలు పెరిగినాయి. బ్రాహ్మణుల్లో వూజారులు, మతాధిపతులు, భూస్వాములు, ఉద్యోగులు, వర్తకులు, భోక్తలు అనే వర్గాలున్నట్లు బార్బోసా, పేస్ వంటి పాశ్చాత్య యాత్రికులు గమనించారు. కృష్ణరాయల కాలం వరకూ బ్రాహ్మణు లెక్కువ సంఖ్యలో మంత్రులుగా, దండనాయకులుగా విజయనగరానికి సేవ చేసినారు. కాని క్రమంగా బ్రాహ్మణులు వ్యవసాయవృత్తి నవలంబించసాగినారు. కొందరు సేవ వృత్తులకుదిగి ఆపహాస్యానికి పాలైనారు. చివరి వర్గాన్ని గురించి "వీరు భోజనం మినహా ఏ ఇతరపని చేయ" రని బార్బోసా వ్రాసినాడు. బహుశా వీరిని గురించే 'గుత్తిన వుల్లెలు గుట్టి, చల్లదగిరిలో గూడెత్తి, పెనుగొండలో హత్తిన సత్రమునందు వేడి, బలు దుర్గాధీశ తాంబూలపునదిత్తుల్ మోసి, పదస్తులై" నారని భట్టుమూర్తి నిరసించినాడు. శివాలయాల్లోని ఆర్చకులు తంజావూరు, నందివూరు విష్ణ్వాలయంలోని వూజారులు. ఉభయులూ అనేకవిధాల దేవద్రవ్యం హరిస్థారని వారిపట్ల ప్రజలకు సదభిప్రాయం వుండేదికాదు. క్షత్రియులు నామమాత్రులు. దేశీయ వాణిజ్యం చాలావరకు వైశ్యులు నిర్వహించినారు. వీరిలో నీతినియమాలు మృగ్యమైనాయి. వీరి రిత్తభక్తిని గురించి వీరు చేసే మోసాలను గురించి నాటి కావ్యాల్లోను, చాటు వుల్లోను చాల సమాచారం లభిస్తుంది. వంచారణంవారు దొంగసొమ్ము కొనేవారని రక్షకభటులు వారి ఇండ్లపై నిమా వేసి వుంచేవారని తెలుస్తుంది. "కందును వెండియు, రాగియు, కాంచనమును మౌక్తికాదికములగు మణులన్ పంచాణము వారింటికి, కొండక కొనివత్తు రమ్ముకొనుటకు చోరుల్" అని వైజయంతీ విలాసము. రెడ్లు, వెలములు తమ రాజకీయ ప్రాముఖ్యం కోల్పోయినారు. కృష్ణరాయల అనంతరం కమ్మవారు రావెళ్ళ, పెమ్మసాని మొదలైన కుటుంబాలవారు సేనానులుగా, సామంతులుగా ప్రాబల్యం వహించసాగినారు.

సమాజవ్యాప్తంగా అనేక దురాచారాలు ప్రబలినాయి. ప్రభు, ధనిక వర్గాలలో శృంగార ప్రియత్వం బోగలాలసత్వం ఎక్కువయింది. బహు భార్యాత్వం సర్వసాధారణమయింది. వివాహాలు ఆదంబరంగానే జరిగేవి. కన్యాశుల్కం, వరశుల్కం విపరీతంగా వుండేవి. రెండో దేవరాయలు బ్రాహ్మణులను సమావేశ పరిచి కన్యాదాన విధానమే అనుసరిస్తామని వారిచేత ప్రతిజ్ఞ చేయించినాడు. ఆడ పిల్ల పెండ్లిని భారంగా తల్లిదండ్రుల పరిగణించేవారు. కొన్ని సందర్భాలలో భూములమ్మి పెండ్లి చేయవలసి వచ్చేది. వేశ్యాలంపటత్వాన్ని గురించి వేరే చెప్పనక్కర్లేదు. ఉంపుడుకత్తె హోదాకు చిహ్నం కాసాగింది. ముఖ్యంగా రాజ వేశ్యలకు ప్రత్యేక గౌరవం ఉన్నట్లు పాశ్చాత్య బాటసారులు కూడ గుర్తించి నారు. నాటి సారస్వతం నిండా వేశ్యలమోసాలు, ధనాన్వితపాపాలు కన్పిస్తాయి. భూములు, వస్తువులు కుదవబెట్టి డబ్బువడ్డీకి టీసుకునే పద్ధతి ఎక్కువయింది. సాధారణంగా తాకట్టు-వడ్డీ వ్యాపారం కోమట్లు చేసేవారు. సతీసహగమనం అక్కడక్కడ కనిపిస్తుంది. రాయల అంతఃపురంలోని స్త్రీలలో కొన్ని వందలమంది అతనితో సహగమనం చేయడానికి సిద్ధం అని కాంఠ్రే వ్రాసినాడు. భర్తశవంతోపాటు భార్యను వూడ్చిపెట్టే ఆచారం తెనుగువారిలోనున్నట్లు న్యూనిట్ కథనం. వీరశైవుల్లో బహుశా ఇటువంటి సంప్రదాయం వుండివుంటుంది. మద్యపానం ఎక్కువయింది. దానికి దూమపానం తోడయింది. అన్ని తరగతులలోను రక రకాల జూదం సర్వసామాన్యమై అనేక బాధలకు కారణమయింది. వేషధారణలో తురుష్క పాశ్చాత్య సంప్రదాయాలు ప్రవేశించినాయి.

సమాజంలో వర్ణవైషమ్యాలు కూడ బలపడసాగినాయి. కృష్ణరాయల వంటి ప్రభువే రెడ్లను పరిహసించినాడుగదా! తమ సీచవృత్తులచే విద్యాహీనతచే బ్రాహ్మణులు గౌరవం కోల్పోయినారు. ఇతర వర్ణాలవారు విద్యావంతులై బ్రాహ్మణాధిక్యతను ఛిక్కరించసాగినారు. ఈ యుగానికి చెందినదని విమర్శకులు భావిస్తున్న చంద్రశేఖర శతకంనిండా ఈ నిరసన కన్పిస్తుంది. అందొక పద్యంలో శూద్రవర్ణజాడు -

నన్నుసదించె బాబు సిననాడుతమాసగ బాగతంబు రా
మాన్నము బారతంబునుతమాముగ, కిందివి ముందెవచ్చె నే
నిన్ని సదుండగానె బవుయెత్తుమునోరిక, బావనోండ్లు నా
కన్నను లొజ్జటండ్రు"

అని ఫిర్యాదు చేస్తాడు. మత సాంఘిక కార్యకలాపాలలో శూద్రులు బ్రాహ్మణులతో సమాన హక్కులు కోరసాగినారు. రెండో వెంకటపతి కాలంలో (క్రీ. శ. 1596) ముద్దుకృష్ణప్ప నాయకుని సమక్షాన కండెయ దేవరను వృద్ధాచలానికి

ప్రభువుగానొక శూద్ర పురోహితుడు అభిషేకించినట్లు శాసన సాక్ష్యం వుంది. పదిహేడో శతాబ్ద ఆరంభంలో జీవించిన వేమన రచించిన-

శూద్రతనముపోయె శూద్రుడగానని ద్విజాదనుకొనుచెల్ల తెలివిరేమి

ఇతడెనగు పనిడిఈదనవచ్చునా? త్రాడు మెడనువేసి తనదుశూద్రత్వంబు

పోయెననెడిదెల్ల బుద్ధిలేమి మనసునిలక త్రాడు మరివన్నె తెచ్చునా?

అనే పద్యాలనుబట్టి వేమనకాలానికే శూద్రులు యజ్ఞోపవీతం ధరించడం మొదలు పెట్టినారని 'పూరోహిత్యం' ప్రారంభించినారని భావించడానికి అవకాశం వుంది ఈ చైతన్యంవల్ల వర్ణవైమనస్యాలు పెచ్చు పెరిగివేగాని సమసిపోయి, జాతి సమైక్యం కాలేకపోయింది.

విద్యలు-భాషలు-కళలు

ప్రజల్లో విద్యాభివృద్ధికి ప్రభుత్వం ప్రత్యక్షంగా శ్రద్ధ వహించేది కాదు. అధిక సంఖ్యాకజనులు నిరక్షరాస్యులే. విద్యలో ఆసక్తి ఉన్నప్పటికీ సక్రమ మైన పాఠశాలలు లేవు. గ్రంథాలుకూడ సులభంగా లభ్యమయ్యేవికావు. అనాదిగా పేరొందిన బ్రాహ్మణుల్లో సయితం విద్యపట్ల నిర్లక్ష్యం ఏర్పడింది. ఒక విప్ర యువకునిపట్ల "నిగమశర్మాభిదానంబు నేతిబీరకాయ"వలె ఆయధార్థమయిందని పాండురంగ మాహాత్య వృత్తాంతం. అగ్రహారాల్లో, మఠాల్లో, ఆలయాల్లో విద్యాబోధన జరుగుతూనే వుండేది. ఈ సంస్థలకూ జ్యోతిష ఆయుర్వేదాది శాస్త్రపండితులకూ అగ్రహారాలు, మాన్యాలు ఇచ్చి ప్రభువులు పరోక్షంగా విద్యలను ప్రోత్సహించినారు. ఇతర గ్రామాల్లో మాదుకరవృత్తిలో జీవిస్తూ విద్యార్థులు విద్యనభ్యసించేవారు. తమ ఇండ్లలోనే ఉచితంగా బోజనంపెట్టి విద్యను బోధించే ఉదారులైన ఉపాధ్యాయులు లేకపోలేదు. వేదవేదాంగాలు, పురాణేతిహాసాలు, తర్కశాస్త్రకరణ జ్యోతిష ఆయుర్వేదాలు, న్యాయమీమాంసాదర్శనాలు మొదలైన సాంప్రదాయక విద్యలను బ్రాహ్మణులు అభ్యసించేవారు. రాజోద్యోగాలు ఆశించినవారు గణిత, జ్యోతిష శాస్త్రాలు, రాజనీతి, భిన్నలిపులు మొదలైనవి అభ్యసించేవారు. "కరణంబుకొడుకు ముందర కరణిక ధర్మంబు నందు కడుకుశలుండై ధరణిగల విద్యలన్నియు బరువడి నెరుగంగ వలయు బనిలేకున్నన్" అని సకల సీతినమ్మతం. "సరులు గ్రుచ్చినయట్లు వెరసులు చక్కగా విశదముగ" వ్రాయడంపట్ల అభిమానం ఉండేది.

రాజనీతిలో వాగ్వాదాలు, విద్యాపరీక్షలు జరిగేవి. రాజులు యోగ్యతా పత్రాలు బహుశా, తామ్రపత్రాలమీద వ్రాయించి ఇచ్చేవారు. మఠాల్లోను, పండితుల ఇండ్లలోను పుస్తక బాండాగారాలుండేవి. శృంగేరిపీఠ పుస్తక బాండాగార ఉద్యోగి, పౌరాణిక కవి కృష్ణభట్టును రెండో బుక్కరాయలు ఈనాములిచ్చి గౌరవించినాడు. నాదివి చాలవరకు తాళపత్ర గ్రంథాలే. రాగిరేకులపై కూడ

వ్రాయడం వుంది. తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యులు తన కీర్తనలు రాగిలేకులపై వ్రాయించి 'సరస్వతీఖాండారం'లో భద్రం చేసినాడు.

భాషలు : దక్షిణదేశ చరిత్రలో మరి ఏ యుగంలోకూడ విజయనగరాధీశుల పోషణలో జరిగినంతటి సాహిత్య పరిశ్రమ జరగలేదనడం అతిశయోక్తి కాదు. ప్రభువుల్లోను వారి సామంతుల్లోను పలువురు సంస్కృతాంధ్రాదిభాషల్లో పండితులు, కవులు, పండితగోష్ఠి వారి ప్రధాన కాలక్షేపం. దాక్షిణాత్యభాషల్లోను సంస్కృతంలోను వివిధ సారస్వతశాఖల్లో పెక్కు గ్రంథాలు వెలసినాయి. నూతన కవితాధీశుల సృష్టి జరిగింది.

సంస్కృతం : విజయనగర చరిత్ర పూర్వార్థంలో సంస్కృతభాషా ప్రాబల్యం ఎక్కువగా కన్పిస్తుంది. సంస్కృతం వైదిక - దేవభాష గదా! వేద భాష్యాలు, అలంకారశాస్త్రాలు, కావ్యనాటకాలు అనేకం సంస్కృతంలో వెలువడినాయి. అద్వైత, ద్వైత, విశిష్టాద్వైతపరమైన గ్రంథాలనేకం రచించినారు. విద్యారణ్యులు ఐతరేయదీపిక, తైత్తిరీయదీపిక, పంచదశి, జీవన్ముక్తివివేకాది గ్రంథాలకు కర్త; మాధవాచార్యులు పరాశరస్మృతి వ్యాఖ్య (పరాశరమాధవీయం)తోబాటు జైమినియ న్యాయమాలావిస్తర, సర్వదర్శన సంగ్రహాది గ్రంథాలు రచింపగా ఆతని సోదరుడు శాయణాచార్యులు 'వేదార్థప్రకాశిక' అనే పేర చతుర్వేదాలకు కూలంకషమైన భాష్యం రచించినాడట. తంజావూరు రఘునాథరాయల, మంత్రి అద్వైత విద్యావిచార బిరుదాంబితుడునైన గోవిందదీక్షితుల కొడుకు వెంకటమఖి బోధాయనశ్లోతనూత్రాలకు భాష్యమూ శుల్కమీమాంస అనే గ్రంథమూ రచింపగా, ఆతని తమ్ముడు లింగాధ్వరి 'వేదార్థతత్వ నిర్ణయం' రచించినాడు. శాయణమాధవాచార్యుల సమకాలికుడైన వేదాంతదేశికుడు తత్వటీక, తాత్పర్యచంద్రిక, న్యాయసిద్ధాంతజనములద్వారా విశిష్టాద్వైత సిద్ధాంతానికి ఐలం చేకూర్చినాడు. ఇక ద్వైతపరంగా వ్యాసతీర్థులు తాత్పర్యచంద్రిక, తర్కశాండవ, న్యాయామృతములను; వాదిరాజతీర్థులు మధ్యతంత్రముఖభూషణమును రచించినారు. శ్రీకంఠ పండితుడు పీఠశైవపరంగా బ్రహ్మసూత్రభాష్యం వ్రాయగా, దానిపై అప్పయ్యదీక్షితులు శైవార్కమణిదీపికపేర వ్యాఖ్యానం రచించినాడు. మొదటి బుక్కరాయలకాలంవాడైన మాధవమంత్రి సూతసంహితపై తాత్పర్యదీపికను, శైవామ్నాయసారమును రచించినాడు. ఈ విధంగా భిన్నమతశాఖల్లో వెలువడిన సారస్వతం లక్ష్యం అన్యసిద్ధాంత ఖండనము, స్వీయసిద్ధాంత ప్రతిష్ఠాపన!

ఈ యుగం కావ్యాలలో వేదాంత దేశికుడు రచించిన యాదవాభ్యుదయ, రామాభ్యుదయాలు మొట్టమొదటివి. వేదాంతదేశికుని 'కవితార్కికసింహ' అని సమకాలికులు పిలిచినారు. భోగనాడుడు త్రిపుర విజయ, రామోల్లాస కావ్యాలు

రచించినాడట! రెండో దేవరాయలు 'మహానాటకసుధానిధి'ని, అతనికాలంవాడే అయిన ఉద్దండకవి 'మల్లికార్జున' నాటకాన్ని రచించినట్లు తెలుస్తుంది. నాటి సారస్వత చరిత్రలో కవయిత్రుల రచనలు, చారిత్రక రచనలు విశిష్ట లక్షణాలు. వీనిలో గంగాంబ 'మధురావిజయ' కావ్యం సుప్రసిద్ధం. ప్రౌఢదేవరాయల కాలంలోనే దిండిమకవి కుటుంబం విజయనగరాస్థానంలో ప్రవేశించింది. వారిలో అరుణ గిరినాథడిండిముడు 'సోమవల్లియోగానంద ప్రహసన' కర్త. శ్రీనాథుడు ఓడించి దీతజ్ఞే. ఇతని సంతతివారిలో రెండో రాజనాథుడు సామనాథ్యదయాస్నీ, మూడో రాజనాథుడు అచ్యుతరాయాభ్యుదయాస్నీ రచించినారు కృష్ణరాయలు జాంబవతీ కల్యాణం మొదలైనవి రచించినాడు. విరూపాక్షస్వామి చైత్రోత్సవ సందర్భంలో జాంబవతీ కల్యాణం ప్రదర్శించేవారని తెలుస్తుంది. అచ్యుతరాయలకాలంలో తిరుమలాంబ 'పరదాంబికాపరిణయం' (అచ్యుతరాయల వివాహ గాథ) రచించింది; మహామంత్రి సామనాథ తిమ్మరుసు అగస్త్యుని బాల భారతంపై మనోరమా వ్యాఖ్యను, అతని మేనల్లుళ్ళు గోపరసులు, అప్పరసులు కృష్ణమిత్రుని ప్రబోధ చంద్రోదయనాటకంపై వ్యాఖ్యానాలు రచించినారు. తంజావూరు రఘునాథ రాయలు సంస్కృతంలో మహాకవి. అతనిమంత్రి గోవిందదీక్షితులు వేదాంత గ్రంథాలతోబాటు సాహిత్యసుధను రచించినాడు.

అలంకార, నాట్య, సంగీతశాస్త్రాలపై గూడ పెక్కుగ్రంథాలు వెలువడినాయి. అలంకారశాస్త్ర గ్రంథాలలో సాయణుని రాతువృత్తి, భోగనాథుని ఉదాహరణమాల, గోపతిప్పని కావ్యాలంకారసూత్రాలపై వ్యాఖ్య ముఖ్యమైనవి. నాట్య, సంగీతశాస్త్రాలపై గ్రంథాలలో మహానాటకసుధానిధి, దేవనభట్టు 'సంగీత ముక్తావళి,' గోపతిప్పని తాలదీపిక, లక్ష్మీధరుని సంగీతసూర్యోదయము, రఘునాథరాయలి సంగీతసుధ ఎన్నదగినవి. రఘునాథరాయలు జయంతసేన, రామానందములనేకొత్త రాగములను సృష్టించడమే గాక, రఘునాథవిలాసమనే కొత్త నాట్యపద్ధతిని రూపొందించినాడు.

తెలుగు : విజయనగర యుగం ఆంధ్రభాషాచరిత్రలో స్వర్ణయుగమని సర్వసాధారణ అభిప్రాయము. ద్రావిడ, కర్ణాటాంధ్రదేశాలను కలిపి పాలిస్తున్న విజయనగరాధీశులు "దేశభాషలందు తెలుగులెన్న" అని గుర్తించినట్లు కన్పిస్తుంది. ఆంధ్రభాషాచరిత్రలో విజయనగరాస్థానానికి ప్రత్యేకస్థానం వుంది. అచటనే శ్రీనాథ కవిసార్వభౌముడు ఆంధ్రభాషావిజయధ్వజం ప్రతిష్ఠించి, ఆంధ్రవాణికి కనకాభిషేకం చేయించినాడు. రాయల ఆదరాభిమానంతో ఆంధ్రం దాక్షిణాత్య భాషలకు మార్గదర్శకమయింది.

ఈ యుగపూర్వార్థంలో వెలువడిన సారస్వతాన్ని రెడ్డియుగ సారస్వతంతో పోల్చవచ్చు. శైవులు, వైష్ణవులు తమ తమ సిద్ధాంతాలను ద్విపదల్లో

ప్రచారం చేసుకున్నారు. మతేతరములు, సీతిబోధకమునైన పంచతంత్రంవంటి కథానిక కావ్యాలు సయితం వెలువడినాయి. కృష్ణరాయల నుండి మార్పు వచ్చింది. నాటికి ముస్లిం దండయాత్రలు వెనుకాడి, రాజ్యం ప్రశాంతంగా అభివృద్ధి చెందసాగడమే ఈ మార్పుకు కారణమని చెప్పవచ్చు. ప్రబంధ పరమేశ్వరునితో బీజప్రాయంగా కన్పించి శ్రీనాథ, పినపీఠభద్రులు పోషించిన ప్రబంధ ప్రక్రియ కృష్ణరాయల కాలంలో వికసించినది. ఊహాశక్తికి, వర్ణనా సామర్థ్యానికి భాషావైచిత్రీ ప్రదర్శనకు ప్రబంధ ప్రక్రియ మంచి అవకాశం కలిగించింది. జైమిని భారతం, పాండురంగ మాహాత్యం, కాళహస్తి మాహాత్యం వంటి పురాణాలు సయితం ప్రబంధ శైలిలో నడిచినాయి. ఈ పరిణామ ఫలితంగా సారస్వతానికి ప్రజా జీవితానికి సంబంధం లేకుండాపోయింది. వాస్తవానికి ప్రబంధ కవుల్లో నన్నయ్యలోని ఆధ్యాత్మికతగాని, తిక్కనలోని జాతీయస్పృహగాని, శివకవుల్లోని సాంఘిక దృష్టిగాని లేవని చెప్పవచ్చు. శృంగార ప్రియుడనే అప్రవరకు గురియైన శ్రీనాథుని కవిత్వానికి “ఆంధ్రక్షమామండలా ఖండలుండైన వేమభూపతి కృపావీక్షణంబు (అంటే రాజభక్తి) వేదాద్రిసరసింహ విపులవక్షస్థలీ కల్లారమాలికాగంధలహరి (భైవభక్తి)” కారణములు, ఉద్బోధకములుకాగా అల్లసాని పెద్దన్నకు ‘రమణీప్రియదూతిక తెచ్చియిచ్చు కప్పురవిడె మాతృకింప యిన బోజనమూ యెలమంచ’ ముంటేగాని కవిత్వం రాదట! కావ్య ప్రయోజనం చాలవరకు ప్రభువుల సంతోషము, కవుల ఉదరపోషణ అయిపోయింది. రాక్షసి తంగడి యుద్ధంతో భాషాచరిత్రలో షీణయుగం ప్రారంభమై, సారస్వతగుణం నీరసించింది. విజయనగరం నుండి ఆంధ్ర సరస్వతి దాక్షిణాత్యనాయక రాజ్యాల నాశ్రయించింది. సామ్రాజ్య విచ్ఛిన్నంతో సుల్తానులదాడులతో ప్రజలలో నైతిక దౌర్బల్యం చోటుచేసుకున్నది. భావనాపటిమ సన్నగిల్లింది. ప్రక్రియలో వైవిధ్యం ఉన్నప్పటికీ శబ్దచిత్రణపై దృష్టినిలిచిన గారడీ కవిత్వం ఎక్కువయింది. పచ్చి శృంగారం మితిమీరింది.

నాచన సోమునితో విజయనగర ఆంధ్ర భాషాచరిత్ర ప్రారంభమవుతుంది. ఇతడు అష్టభాషామహాకవి; కవిసార్వభౌముడు. రెండో బుక్కరాయలు ఈతనికి పంచాకల దిన్నెను అగ్రహారంగా యిచ్చి (క్రి.శ. 1344) సత్కరించినాడు. ఈతడు తన ఉత్తరహరి వంశాన్ని హరహరదేవునకు అంకితం చేసినాడు. “పరిహాసానందవాదమోద మదిరా పానంబునన్ మత్తులై హరి మేలంచు హరుండు మేలనుచు” శైవవైష్ణవులు చేసే వాదోపవాదాలను నిరసించినాడు. ఎర్రాప్రగడకు సమకాలికుడై ఆతనితోబాటు పురాణాన్ని అలంకారిక శైలితో నింపినవాడు. కవితాగుణంలో కవిత్రయం తరువాత నెన్నదగినవాడు.

పదిహేను శతాబ్దంలో విజయనగరంలోకంటే ఉదయగిరిలోని గజపతుల ఉద్యోగులనుండి తెలుగుభాషకు ఎక్కువ ఆదరం లభించింది. క్రీ.శ. 1470 ప్రాంతంలో ఉదగిరినేలే వూసపాటి బసవరాజుకు దూబగుంట నారాయణ కవి 'పంచతంత్రం' అంకితం చేసినాడు. నారాయణకవి గూడ హరిహరదేవుని భక్తుడే. బసవరాజుమంత్రి పెనరువాయ గంగన్నకు దగ్గుపల్లిదుగ్గన నానికేతోపాఖ్యానాన్ని నంది మల్లయ, ఘంట సింగయలు, ప్రబోధ చంద్రోదయాన్ని అంకితమిచ్చి నారు. సంస్కృత నాటకాన్ని తెలుగుకావ్యంగా మొట్టమొదట రచించింది ఈ జంట కవులే.

సాళువ నరసింహుని కాలంలో విజయనగరాస్థానంలో తెలుగుభాష నిలదొక్కుకున్నది. పిల్లలమర్రి పినవీరభద్రుడు జైమిని భారతాన్ని తెనిగించి రాయలకు అంకితం చేసినాడు. శాకుంతల నాటకాన్ని శృంగార శాకుంతలమనే పేర కావ్యంగా వ్రాసినాడు. బహుశా మల్లయ సింగయజంటకవులితనికి ఆదర్శ మయివుంటారు. పినవీరభద్రుడు 'వాణి నారాణి' అని చెప్పకొన్నాడట! నరసింహ రాయలచే అగ్రహారాదులు పొందిన ప్రోలుగంటి చెన్నమంత్రి అష్టభాషాకవి, నారసింహ పురాణాన్ని ద్వీపద కావ్యంగా, బాలభారతాన్ని వచనంగా, విష్ణుపురాణంలోని సౌభరి చరిత్రను యక్షగానంగా వ్రాసినాడు "తెలుగు భాషలో ఇప్పటికి పేరు తెలిసిన ప్రవృథమ యక్షగానంగా సౌభరిచరిత్ర, దాని రచయితగా ప్రోలుగంటి చెన్నయమంత్రి ఆంధ్రసాహిత్య చరిత్రలో ఒక విశిష్టస్థానాన్ని ఆలంకరిస్తారు" (ఆరుద్ర) బహుశా ఉదయగిరిని సాళువ నరసింహరాయలు ఆక్రమించిన తరువాత మల్లయ సింగయ జంటకవులు తుళువ నరసనాయకుని ఆశ్రయించి అతనికి అంకితంగా వరాహపురాణం చెప్పినారు. నరసింహరాయల కాలానికి తాళపాక అన్నమాచార్యులు తిరువతి చేరి పద రచన ప్రారంభించినాడు.

ఇదేకాలంలో తెలంగాణా ప్రాంతంలో ఇద్దరు ప్రసిద్ధ కవులు కన్పిస్తారు. నాడు ఓరుగల్లును పాలించే చితావ్ఖాన్ మంత్రియైన ఎల్లపెద్దను ఆశ్రయించి చరిగొండ ధర్మన్న 'చిత్ర భారతం' రచించినాడు. ఇతడు 'శతలేఖనీ సురత్రాణ' విరుదం ధరించినాడు. బహుశా ఇతనికి సమకాలికుడే కొరవి గోపరాజు 'సింహాసనద్వారితంత్రాంబుజంబిజక'ను హరిహరునకు అంకితం చేసినాడు. "వేపోకం బోనియట్టి నీరిపుట్టిన ఇంటికి ఓరుగంటికిన్" అన్న ఈతని వర్ణననుబట్టి క్రీ.శ. 1500 ప్రాంతానికి ఓరుగల్లు వూరిగా ధ్వంసం కాలేదని తెలుస్తుంది.

కృష్ణరాయలు సింహాసనం ఎక్కడంతో కొత్త శకం ఆరంభమయింది. అతడు కవితాప్రావీణ్య పణితుడు; సాహితీసమరాంగణ సారస్వతాముడు; ఆంధ్ర భోజుడు, అతని భువన విజయసభను ఆలంకరిస్తూ అష్టదిగ్గజా లనేకవులున్నట్లు ప్రసిద్ధి. వీరిలో సంస్కృతాంధ్రకర్ణాట భాషాకవులున్నారని భావించడం సమం

జనం. కాని అష్టదిగ్గజాలు ఆంధ్రభాషాకవులేనని సంప్రదాయం. ఆ కవులు: అల్లసాని పెద్దన, నంది తిమ్మన; ఘదయగారి మల్లన, దూర్జటి, అయ్యలరాజు రామభద్రుడు, తెనాలి రామకృష్ణుడు, పింగళి సూరన, భట్టమూర్తి అని పండితుల అభిప్రాయం. వీరిలో పెద్దన, తిమ్మనలు మాత్రమే తమ కృతులను రాయలకు అంకితం ఇచ్చినారు. పెద్దన ఆస్థానకవి, ఆంధ్రకవిలాపితామహాడు; ప్రబంధ పరమేష్ఠి. ఆతడంటే రాయలకు అపారమైన అభిమానం. పెద్దన చేతిలో ప్రబంధ ప్రక్రియ సర్వాంగసుందరంగా రూపొందింది. అందుచేతనే "స్వారోచిష మనుసంభవం" తెలుగులో ప్రథమ ప్రబంధంగా ప్రసిద్ధి చెందింది. నంది తిమ్మన ప్రబంధం "పారిజాతాపహరణం." ఈ రెండు ప్రబంధాలు ఐహళాకళింగజైత్రయాత్ర అనంతరం రాయచూరు యుద్ధానికి పూర్వం రాయలు అంకితం పొందివుంటాడు. మిగిలిన కవులు రాయలను స్మరించినైనా లేదు. ఘదయ్యగారి మల్లన్న రాయలకు సమకాలికుడే కాని, తన "రాజశేఖరచరిత్ర"ను కొండవీటిసీమ నేలే నాదెండ్ల అప్పరుసుకు అంకితం చేసినాడు. అయితే 'రాయ వాచకం' ప్రకారం మల్లన అష్టదిగ్గజాల్లోనివాడే "రాజుల్ మత్తులువారిసేవ నరక ప్రాయంబు" అని దూర్జటి తన 'శ్రీకాళహస్తీశ్వరశతకము' 'శ్రీకాళహస్తీశ్వర మహా త్యూము'లను తన ఇష్టదైవానికి అంకితం ఇచ్చినాడు దూర్జటి రాయల ఆస్థానంలో ఉన్నట్లు కొన్ని చాటువులున్నాయి. అంతేగాక తన "కృష్ణరాయవిజయ" కావ్యంలో కుమార దూర్జటి కృష్ణరాయలు దూర్జటిని ఆదరించినట్లు చెప్పినాడు. అయ్యలరాజు రామభద్రుడు "రామాభ్యుదయ" కావ్యాన్ని గొబ్బూరు నరస రాజుకు అంకితం చేసినాడు (క్రి. శ. 1550). నరసరాజు ఆశియ రామరాయల మేనల్లుడు. రామభద్రుడు దిగ్గజాల్లో ఉండడానికి అవకాశం తక్కువ; అయితే దిగ్గజాల్లోనివాడు కృష్ణరాయల సకల కథాసారం తెనిగించిన పుత్రేటి రామభద్రుడయి పుండవచ్చునని కొందరి అభిప్రాయం పింగళి సూరన్న తెలుగు సాహిత్య చరిత్రలో విశిష్టస్థానం ఆక్రమిస్తాడు. కృష్ణరాయల కాలంలో ఆతడు బాలుడై పుండవచ్చు. ఆతని మొదటికావ్యం 'రాఘవ పాండవీయం' తెలుగు భాషలో మొదటి ద్వ్యర్థికావ్యం. అకువీటి పెదవెంకటాద్రికి అంకితం. రెండోది 'అపూర్వ కథాసంవిధానవైచిత్రీ'తో రచించిన కళాపూర్ణోదయం. ఇది "పద్యంలో నవల" అని విమర్శకుల అభిప్రాయం; సంద్యాల ప్రభువు కృష్ణభూపతికి అంకితం. కృష్ణభూపతి ఆరవీటి వంశస్థుడు. ఆశియ రామరాయల దూరపు బంధువు. మూడోది 'ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నం'. రామకృష్ణుడు రాయల ఆస్థానంలో ఉన్నట్లు సూచించే చాటువుల్లో ఎంత సత్యం ఉందో అనుమానం. ఆతని అసలు పేరు గార్లపాటి రామలింగయ్య; తెనాలి స్వగ్రామం; శైవకుటుంబంలో జన్మించినాడు. నాదెండ్ల గోపరసుకు మంత్రియైన ఊర దేవయ్యకు అంకితంగా ఉద్భూతారాధ్య

చరిత్ర చెప్పినాడు. విజయనగరంలో వైష్ణవం ప్రబలంగా ఉన్నందున రాయల అభిమానం సంపాదించడానికి వైష్ణవం స్వీకరించి రామకృష్ణుడై వుంటాడని ఒక అభిప్రాయం. వైష్ణవుడై వ్రాసిన మొదటి గ్రంథం 'మదికాచలమాహాత్యం.' అనంతరం 'పాండురంగమాహాత్యాన్ని' విరూరి వేదాద్రికి అంకితం ఇచ్చినాడు రాష్ట్రోద్యోగి దగ్గిర వేదాద్రి రాయసంగా వుండేవాడు. భట్టమూర్తి వసుచరిత్ర తరువాతనే (క్రీ.శ 1580) పాండురంగమాహాత్యం వెలువడిందనడానికి అంత రంగికంగా నూచన ఉంది. భట్టమూర్తి మొదటి గ్రంథం "కావ్యాలంకార సంగ్రహం" లేక నరసభూపాలీయం క్రీ.శ. 1557 ప్రాంతంలో తొరగల్లు ప్రభువైన పోచిరాజు నరసరాజుకు అంకితం. నరసరాజు ఆళియరామరాయలి మేనల్లుడు. ఈ కావ్యం అవతారికనుబట్టి భట్టమూర్తి ఉద్ధండవండితుడని బహుముఖ ప్రజ్ఞాశాలి అని తెలుస్తుంది అనంతరం రామరాయల ఆశ్రయం పొంది భట్టమూర్తి రామరాజభూషణుడయినాడు. రాక్షసి తంగడి యుద్ధానంతరం తిరుమలరాయలతో పెనుగొండ చేరినాడు. కేవల కల్పనాకథలు వీడి అవారి కల్పనా విశేషంతో పూర్వవృత్తమైన "వసుచరిత్ర"ను సానబట్టిన జాతిరత్నంగా తీర్చి కవిత్వంలో సంగీతాన్ని మేళవించి రాయలకు అంకితం ఇచ్చినాడు. రామరాజ భూషణుడుగానీ, రామకృష్ణుడుగానీ రాక్షసి తంగడియుద్ధాన్ని విజయనగర దుస్థితిని తలవకపోవడం ఆశ్చర్యం. భట్టమూర్తి చివరిరచన "హరిశ్చంద్ర నలోపాఖ్యానం" ద్వ్యర్థికావ్యం.

నవరత్నాలనే సంస్కృతకవులు చంద్రగుప్త విక్రమాదిత్యుని కొలువులో ఉండే వారన్న సాంప్రదాయంలో వలెనే అష్టదిగ్గజ సాంప్రదాయంలో కూడ చారిత్రక సత్యం లేదు. అయితే రాయలు స్వయంగా షహాకవి. 'విష్ణుచిత్రియం' అనే నామానంతరం ఉన్న అముక్తమాల్యదను తిరువలి వేంకటేశ్వరునకు అంకితంగా చెప్పినాడు. తెలుగులోని పంచకావ్యములలో ఒకటి అముక్తమాల్యద. అష్టదిగ్గజాల్లో లేని కవులు రాయలకాలంలో ఉన్నారు. వారిలో కొందరిని రాయలు ఆదరించినాడు. కవికర్ణరసాయన కావ్యనిర్మాత సంకుసాల నరసింహాకవి; రాధామాధవ కృతికర్త చింతలపూడి ఎల్లన ఎన్నదగినవారు. ఎల్లనకు 'రాధామాధవ కవి' అనే బిరుదం రాయలు ఇచ్చినాడట. కొండవీడిరాజ్యంలో ఉద్యోగియైన నాదెండ్ల గోపరును 'కృష్ణార్జున సంవాదం' పేర గయోపాఖ్యానం ద్వితీయంలో వ్రాసినాడు. ఉదయగిరిపాలకుడైన కంపరాయలు మనుమంచి భట్టుచే 'అశ్వలక్షణ సారం' అంకితం పొందినాడు. అన్నమాచార్యుల కుమారుడు పెదతిరుమలయ్య రాయల కాలంవాడే. ఈ విధంగా అపారమైన సాహిత్య పరిశ్రమ జరిగినందునే కృష్ణరాయలి కాలం తెలుగుభాషా చరిత్రలో స్వర్ణయుగంగా ప్రసిద్ధమయింది.

కృష్ణరాయల మరణంతో చెలరేగిన వారసత్వ యుద్ధాలవల్ల విజయ నగరంలో సారస్వత వర్తిశ్రమ ఓడించి పింగళి సూరనాది మహాకవులు చిన్న చిన్న ప్రభువుల నాశ్రయించవలసి వచ్చింది. రాక్షసితంగడి యుద్ధానంతరం అరవీటివంశవర్తి సయితం ఆంతర్యుద్ధాలతో సుల్తానుల దాడులతో నిండి సారస్వతపోషణకు పరిస్థితులు అనుకూలించలేదు. అయితే అరవీటివంశ కాలంలోనే దక్షిణాన నాయకరాజ్యాలు బలపడి సుమారొక శతాబ్దికాలం ఆంధ్రభాషకు ప్రధాన రంగస్థలాలయినాయి. తెలుగు తమిళ నాయకులేగాక మహారాష్ట్ర ప్రభువులునయితం తెలుగునాదరించినారు. దక్షిణదేశంలో ఆంధ్రం అధికారభాష అయినదా అనిపిస్తుంది. అందుచే ఆంధ్రభాషా చరిత్రలో ఈ యుగాన్ని నాయక రాజ యుగమని లేదా దాక్షిణాత్య యుగమని వ్యవహరిస్తారు.

దాక్షిణాత్య యుగానికి ఆంధ్రవాఙ్మయంలో కొన్ని ప్రత్యేక లక్షణాలు కనిపిస్తాయి. అన్యభాషల ప్రజలమధ్య వర్దిల్లడంచే తెలుగులో తమిళ, కన్నడ, మహారాష్ట్ర పదాలు; పాశ్చాత్య భాషాపదాలు ఎక్కువగా ప్రవేశించినాయి. శివ కవుల యుగంలోవలె ప్రజలకు సన్నిహితములైన జాతీయాలతో పలుకుబడులతో చమత్కారాలతో కావ్యాలు తయారయినాయి. నాటి సారస్వతంలో వైవిధ్యం ఎక్కువగా గోచరిస్తుంది. ప్రబంధాలు వెలువడినాయి. సంగీత, సాహిత్యాలు మేళవించిన గేయాలు, దృశ్యకావ్యశాఖ అయిన యక్షగానాలు అసంఖ్యాకంగా తయారయినాయి. వచన వాఙ్మయం ఈ యుగంలోనే క్రమ పరిణామం పొందింది. తంజావూరు యక్షగానానికి, మదుర వచనానికి పేరొంది నది. శాస్త్రవిషయాలమీద కూడ గ్రంథాలు రచించినారు. వననపు ఆనే కవి “ఖడ్గలక్షణం” పేర 132 ఆయుధాలను వర్ణిస్తూ పద్యకావ్యం వ్రాసినాడు. నాటి వాఙ్మయంనిండా చారిత్రక సంఘటనలు, ఆర్థిక, సాంఘిక పరిస్థితులను గురించిన వివరాలు కనిపిస్తాయి. అయితే దాక్షిణాత్య కవులలో శృంగార, హాస్యరస ప్రేయత్నం ఎక్కువ. విలాసవంతులైన ప్రభువుల అభిరుచినిబట్టి పచ్చి శృంగారాన్ని సృష్టించడమే వీరి కావ్యరచనకు ప్రయోజనం అయింది. కేవలం కళా దృష్టితో రచన సాగించినారనడానికి వారి రచనల్లో ఉత్తమ కళాఖండా లనదగిన కావ్యాలు కూడా అరుదుగా కనిపిస్తాయి. అందుచేత పింగళి లక్ష్మీకాంతంగారి మాటల్లో “ఆ కావ్యాల్లో పెక్కింటికి ధర్మసౌందర్య లోపం వాటిల్లింది. మరి కొన్నింటికి కథా నిర్మాణమున బిగువులేక సొంపు చెడినది” మరొకవైపున భావానికి, వర్ణనకుకూడ ప్రాధాన్యం ఇవ్వని కేవల శబ్ద వైచిత్ర్యోకూడిన గారడీ కవిత్వం తయారయింది. ఇట్టి కవిత్వంలో రేపూరు కాళహస్తి దేవుడు చాల నమద్దడు. అతడు “చలజిహ్వాకాచలజిహ్వాకా చలాచలజిహ్వాకా రచనా విశేష నిపుణుడు, ఓవ్యనిరోవ్యవర్ణోదర్శక ల్పనుడు, కఠినశ్రిపాద సంఘటన కుశలుడు.”

నాయక రాజ్యాలు ఏర్పడడానికి పూర్వమే దక్షిణదేశంలో ఆంధ్రభాష ప్రవేశించింది. వీరకంపరాయల మదురావిజయ యాత్రలో పాల్గొని శ్రీరంగంలో దేవుని ప్రతిష్ఠించి దేశికాచార్యునిచే అభినందనలందుకొన్న జింజీవతువైన గోవన మంత్రి తెలుగులో 'సింధుమతీ విలాసం' రచించినట్లు తెలుస్తుంది. అచ్యుత రాయల కాలంలో తిరువత్తూరు పాలిస్తున్న గోళ్ళ చినరామప్ప పచ్చకవురపు తిరువెంగళనాథునిచే 'చొక్కనాథ చరిత్ర'ను చెప్పించినాడు. ఇదే కాలంలో అరుణాద్రి మంగళం నివాసియైన జంగమదేవరకు అంకితంగా భద్రకవి లింగయ 'సానంద చరిత్ర'ను ద్వీపదగా రచించినాడు..

దక్షిణదేశంలో ఈ విధంగా ప్రవేశించిన ఆంధ్రసారస్వతోద్యమం నాయక రాజ్యా లేర్పడడంతో బహుముఖంగా వికసించింది. నాయకరాజులందరిలో బాషా పోషణలో రఘునాథ నాయకునకు ఎవరూసాటిలేరు. తంజావూరునకాతడు శ్రీకృష్ణ రాయలు. రఘునాథుడు ఆశువుగా పారిజాతాపహరణంచెప్పి తండ్రిచేత కనకాభిషేకం చేయించుకున్నాడట. ఆతని ఆస్థానంలోని తెలుగు కవులలో చేమకూర వెంకటకవి అగ్రగణ్యుడు; సారంగధరచరిత్ర, విజయవిలాస కావ్యాలను రఘు నాథునకు అంకితం ఇచ్చినాడు. తెలుగుభాషలోని మార్గవాన్మీ లాలిత్యాన్నీ వెంకట కవి విజయవిలాసంలో వడగట్టినాడు. కృష్ణాధ్వరి తన నైషధపారిజాతం అనే శ్లేషకావ్యాన్ని రాయలకు అంకితం చేసినాడు. రఘునాథుడు వాల్మీకచరిత్రాది పెక్కు కావ్యాలను ద్వీపదలను, యక్షగానాల్ని రచించినాడు. ఈతని ఆస్థానంలో రామభద్రాంబ, మదురవాణి అనే కవయిత్రులుండేవారు. మదురవాణి రాయలచే కనకాభిషేకం పొందింది. రఘునాథ నాయకుని కొడుకు విజయరాఘవుడు అష్ట బాషాదురీణుడై సాహిత్యరాయ పెండేరమును ధరించి అనేక యక్షగానాలను, పదాలను, కీర్తనలను రచించినాడు. ఈతని రఘునాథాభ్యుదయం పద్యగద్యాత్మ కమై తెలుగు నాటకాల్లో మొదటిదిగా ప్రసిద్ధి. చెంగళ్ళ కాళకవిని విజయరాఘవుడు పోషించినాడు. విజయరాఘవుని ప్రియురాలు రంగాజమ్మ మన్నారుదాస విలాసాది యక్షగానాలు రచించింది. శృంగార రసభరితాలైన పదరచనలో సాటి లేని శేత్రయ్య విజయరాఘవుని ఆదరణకు పాత్రుడై అతనిపై వేయి పదాలు జెప్పినాడు. విజయరాఘవుని కొడుకు మన్నారుదాసు సయితం పెక్కు యక్ష గానాల రచయిత.

తెలుగు నాయకుల అనంతరం తంజావూరు నేలిన మహారాష్ట్రులు కూడ తెలుగు కవులై కవులను పోషించినారు. శహాజీ (1684 - 1712) తెలుగులో ఇరవై నాటకాలు రచించినాడట! ప్రతాపసింహుని (1739 - 62) ప్రియురాలు ముద్దవళని 'రాధికాసాంత్యనము'న పచ్చి శృంగారాన్ని వెలితలలు వేయిం చింది. రెండో శరభాజికాలంలో (1798 - 1833) త్యాగరాజు ఉండేవాడు

(1764 - 1846). ఇతనిది కాకర్ల వంశం. ఈతడు శౌంతి వేంకటరమణయ్య శిష్యుడు. రామభక్తిపరుడు. భక్తి పారవశ్యంలో శ్రీరామునిపై త్యాగయ్య చెప్పిన కృతులు సుమారు వేయికి పైగా ఉన్నాయి. ఈ కృతులు కర్ణాట సంగీతానికి ప్రాణప్రదాలు.

మదురలో విశ్వనాథుని స్థానాపతి "రాయవాచకం" అనే వచన చరిత్ర ద్వారా తెలుగు భాషా సేవకు ప్రారంభం చేసినాడు. "విజయనగర వృత్తాంతము సుజనులచే విన్న యట్టి సూన్యతవాక్కుల్, ప్రజలకు తేటపడంగా, సృజించితి కృష్ణరాయశేఖర చరిత్ర" అని చెప్పుకున్నాడు. ఇతడు రెండవ కృష్ణప్ప నాయకుని తమ్ముడు విశ్వనాథుని స్థానాపతియని చరిత్రకారుల నిర్ణయం. ఇంచు మించు ఇదే కాలంలో ఏకామ్రనాథుడు "ప్రతాప చరిత్ర" అనే పేర కాకతీయుల చరిత్ర వ్రాసినాడు. ప్రతాప చరిత్ర ఆధారంగా కాసె సర్వప్ప సిద్దేశ్వర చరిత్రను ద్విపదలో రచించినాడు. తిరుమలనాయకుని కాలంలో అతని కొడుకు ముద్దళ గిరికి అంకితంగా లింగనమఘి కామేశ్వర కవి సత్యభామా సాంత్వనం చెప్పినాడు. దేనుమాహాత్యం అనే వచన కావ్యం కూడ రామేశ్వర కవి రచనయే. ఇదే కాలంలో వెలిదండల వెంకటపతి శృంగార రాధామాధవం రచించినాడు. విజయ రంగ చొక్కనాథుని కాలంలో మదురలో ఆంధ్ర భాష బాగా వికసించింది. చొక్కనాథుడు స్వయంగా గ్రంథకర్త. శ్రీరంగమాహాత్యం, మామమాహాత్యం అనేవి ఈతని వచన రచనలు, ఇతని సామంతుడైన సముఖము వెంకటకృష్ణప్ప నాయకుడు వచన జైమిని భారతానికి, రాధామాధవ, అహల్యాసంక్రందన పద్య కావ్యాలకు కర్త. వీరి సమకాలికుడైన శేషము వెంకటపతి తారాశాంక కావ్యాన్ని వంగల సీనయామాత్యునకు అంకితం చేసినాడు.

పుదుక్కోటనేలిన రఘునాథతాండమాన్ పార్వతీ పరిణయం అనే తెలుగు ప్రబంధాన్ని రచించినాడు. ఈ ఆస్థానములోనే నుదురుపాటి కవివంశం వర్ధిల్లింది. వీరిలో నుదురుపాటి వెంకన్న తెలుగులో ప్రథమకోశం అనదగిన "ఆంధ్రభాషార్థవం" తయారు చేసినాడు. మైసూరు ప్రభువైన చిక్కరాయలి (1672-1704) దళవాయి కళువే వీరరాజు మహా భారతాన్ని తెలుగు వచనంలో వ్రాసినాడు.

సాహిత్యానికితోడు సంగీత, నాట్య, నాటక కళలను విజయనగరాధీశులు ప్రోత్సహించినారనడానికి నాడు వెలువడిన సంగీతశాస్త్ర గ్రంథములే నిదర్శనం. విద్యారణ్య మహర్షి తన 'సంగీతసారం'లో పెక్కు రాగాలను వర్ణించినాడు. కృష్ణరాయలు 'కృష్ణ' అనే విద్వాంసుని దగ్గర వీణను అభ్యసించినట్లు తెలుస్తుంది. రామరాయలు తన కుమార్తెలకు రామయ మంత్రిచే సంగీతం నేర్పించినాడు. రామయ మంత్రి 'స్వరమేళ కళానిధి' కర్ణాటక సంగీతానికి వేదం వంటిది.

సంగీత నాట్యకళలకు వేళ్ళలు నిదులై దేవతా ఉత్సవాల్లో సాంఘిక మైన వివాహాది శుభ కార్యాల్లో పాల్గొనేవారు. నాట్యంలో పలురకాలుండేవి. పెద్ద దేవాలయాల్లో ప్రత్యేకించి నాట్యమండపాలు నిర్మించినారు. “శుద్ధ పద్ధతి చిత్ర పద్ధతి ఘనదేశి పద్ధతులను.. అదిగాగల్గు సృత్య సృత్యైక ముఖ్య నాట్య విధములు నూచించి నయమొసర్చ జనులకెల్లను లోచనోత్సవముగాగ నాడె” అని మల్లాణవరిత్ర. మృదంగం, ఆవంజం, దండెతాళం, కిన్నెర, పీఠ, ముఖపీఠ, మౌరి, గౌరు, గుమ్మెట, డక్కి, చక్కి, చుయ్యంకి మొదలైన వాయిద్యాలను కృష్ణరాయలు పేర్కొన్నాడు. అన్నింటిలో పీఠకు జనాదరణ పొచ్చింది నాటకాలు ఆడడం ఎక్కువయింది. మాచవల్లి కైఫీయతునుబట్టి వీరనరసింహరాయలికాలానికే కూచిపూడి భాగవతులు దేశసంచారం చేస్తూ నాటకాలు ఆడుతుండేవారు. నాట్య సంగీతాలకు ప్రాధాన్యం ఉన్న యక్షగానాలకు అదరణ పొచ్చుగా కన్పిస్తుంది. విజయనగరాదీశులు ప్రతి సంవత్సరం జరిపిన వసంతోత్సవాలలో ఈ కళకు ప్రోత్సాహం లభించింది.

చిత్రలేఖనాన్ని గురించిన ప్రస్తావన గూడ వాఙ్మయంలో ఎక్కువగా కన్పిస్తుంది. సంగీతంతోబాటు చిత్రలేఖనాన్ని స్త్రీలు అభ్యసించేవారు. “పసిడి గచ్చమర సోపానముల్ మూట దుంగితయు, విశాంతయు, చిత్రితయునైన సభ” అని అముక్తమాల్యద. గచ్చుచేసి మాలికతో చిత్రాలు వ్రాసేవారు. అంతః పురంలో నరసానాయక, కృష్ణరాయల నిలువెత్తు వర్ణచిత్రాలున్నట్లు పేస్ వ్రాసినాడు. నాట్యమందిరాల గోడలపై చిత్రపులు వ్రాసేవారని తెలుస్తుంది. చిత్రాలలో ఇలిహాస, పురాణగాథలు, కృష్ణలీలలు, రతి మన్మథలీలలతో బాటు సామాజిక జీవిత దృశ్యాలుకూడా వుండేవి. హంపి విరూపాక్షస్వామి ఆలయ మండపంలోను, లేపాక్షి ఆలయాలలోను ఈ యుగ చిత్రాలను చూడవచ్చు.

విజయనగరంలో, దక్షిణదేశం అంతటా విరివిగా ఆలయ నిర్మాణం జరిగింది. సామ్రాజ్య విస్తృతికి, ఐశ్వర్యానికి నాటి ఆలయాలు నిదర్శనాలుగా వుండేవి. రాజ్యం తొలిదశల్లోని ఆలయాల్లో చాళుక్యశైలి స్పష్టంగా కన్పిస్తుంది. క్రమంగా శైలిలో చోళశైలి సంప్రదాయాలు చోటు చేసుకున్నాయి. సువిశాల మైన ప్రాంగణంలో ఎత్తైన గోపురాలతోడి ప్రాకారాల మధ్య గంభీర విమానాలతో దేవీఆలయంతో రంగ, కళ్యాణమండపాలతో విజయనగరాలయం సర్వాంగ సుందరంగా రూపొందింది. సాధారణంగా నాటి మండపాలు విశాలంగా వుండి ‘సహస్రస్తంభ మండపాలు’గా ప్రసిద్ధి చెందినాయి. ఈ స్తంభాలను ఏకశిలలో వ్యాళ అశ్వరూధులైన యోధులు స్తంభం నుండి వెలికి దుముకుతున్నారా అన్నట్లుగా మలిచేవారు. విజయనగర ఆలయాల్లో ఎక్కువ భాగం రాజధాని నగరం (హంపి)లోనే ఉన్నాయి. వానిలో విరూపాక్ష, విఠల, హజార రామాలయాలు

సుప్రసిద్ధములు. హజార రామాలయ కుడ్యాలపై రామాయణ గాథలను శిల్పీక రించినారు. విజయనగర ఆలయ వాస్తువుకు విఠలాలయం మకుటప్రాయం. ఇందలి కళ్యాణమండపంలో సప్తవిభాగాలుగా మలచిన ఏకశిలా స్తంభాలు సప్త స్వరా లీనుతాయి. ఈ మండపానికి ఎదురుగా రాతిరథం ఉంది. ఈ రథమూ వినాయక, లక్ష్మీనరసింహ విగ్రహాలూ ఒకే శిలలో చెక్కిన పెద్ద శిల్పాలు. ఇవి గంభీర సౌందర్యానికి నిదర్శనలు. విజయనగర మందిరాల్లో - ముఖ్యంగా వద్ద మహాలలోనూ పట్టపు డేనుగుల కాలలోనూ ముస్లిం వాస్తు ప్రభావం స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. ఆంధ్రదేశంలో పుష్పగిరి, తాడిపత్రి, లేపాక్షి, చంద్రగిరి, పెనుగొండ మొదలైన చోట్ల విజయనగర ఆలయాలున్నాయి. విజయనగరాదీశులు తిరుపతి, శ్రీశైలం, కాళహస్తి ఆలయాలకు గోపురాలు సమకూర్చినారు. అహోబిలం, మార్కాపురం, సింహచలాలలో మండపాదులు నిర్మించినారు వీనిలో తాడిపత్రి రామలింగేశ్వర ఆలయ గోపురాలు విఠలాలయ గోపురాల కంటే సుందరము లైనవని విమర్శకుల అభిప్రాయం తాడిపత్రి ఆలయాలు ఉబ్బెత్తు శిల్పసంపదకు, లేపాక్షి పీఠభద్రాలయం వర్ణచిత్రాలకు నిదులు. విఠలాలయంలోని ఏకశిలా రథం వంటిది తాడిపత్రి ఆలయంలోకూడ ఉంది. 'లేపాక్షి బసవన్న' పెద్దశిల్పం. 'సుందరమైన శిల్పసంపదకు బేలూరు, హళేబీడుల ఆలయాలతో పోటీగా విజయ నగరాలయాల్లో నిలువగలిగింది ఒక తాడిపత్రియే' నని పెర్సానన్ అభిప్రాయం. యస్. డబ్ల్యు. వాక్స్టాఫ్ మాటల్లో 'నిదులు కట్టిన శిల్పసంపద...వస్తువిన్యాస రచనలో శిల్పసామర్థ్యంలో ఆత్మవిశ్వాసంలో విజయనగర శిల్పానికి జోడైన శిల్పం లేదని మనం చెప్పవచ్చు' అన్నాడు.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Arudra	సమగ్ర ఆంధ్ర సాహిత్యం, 6, 7, 8, 9
2. Desai, P.B. (ed)	History of Karnataka
3. Habib (ed)	Comprehensive History of India V
4. Heras	Beginnings of Vijayanagara History.
5. Mahalingam	Administration and Social life under Vijayanagara
6. Ramachandraiah	Studies in Sri Krishnadevaraya
7. Sastri & Venkataramanaiah	Further Sources of Vijayanagara History.
8. Sathianathiyar	The Nayaks of Madura
9. Sewell R.	Forgotten Empire of Vijayanagara
10. Sherwani & Joshi	History of Medieval Deccan I, II
11. Sherwani	History of the Qutab shahis Dynasty

కుతుబ్ షాహీ యుగం

కాకతీయ రాజ్య వతనంతో ఆంధ్రదేశంలో ముస్లిం అధికార స్థాపన జరిగింది. ఆరవీటి, ముసునూరి, రెడ్డినాయకులు నడిపిన 'స్వాతంత్ర్య ఉద్యమ' ఫలితంగా క్రీ.శ. 336 నాటికి ఆంధ్రదేశం నుండి ముస్లిం అధికారం అస్తమించింది. కాని క్రీ.శ. 1347 లో గుల్బర్గాలో బహమనీ రాజ్యస్థాపన కాలం నుండి ఆంధ్ర నాయక రాజ్యాలకు ముస్లిం ప్రమాదం ఏర్పడి, క్రమంగా తెలంగాణా, తీరాంధ్ర ప్రాంతాలు ముస్లిముల వశమయినాయి. క్రీ.శ. 1500 సం॥ ప్రాంతానికి బహమనీ రాజ్యం విచ్చినమై ఐదు స్వతంత్ర ముస్లిం రాజ్యా లేర్పడి నాయి. వానిలో గోల్కొండ రాజధానిగా పాలించిన కుతుబ్ షాహీ వంశస్థులు రాకాసిగండి యుద్ధానంతరం క్రమంగా విస్తరించి ఆంధ్రదేశాన్ని సమైక్యం చేసి సుమారొక శతాబ్దంన్నర కాలం పాలించి ఆంధ్ర సంస్కృతిని పోషించి తెలుగు ప్రజల ఆదరాభిమానాలు బడసినారు. క్రీ.శ. 1687 లో కుతుబ్ షాహీ రాజ్యం మొగలాయిల వశమై దక్కన్ సుబాలో అంతర్భాగమయింది. నాటికే ఆంగ్లేయులు దేశంలో స్థావరా లేర్పరచుకొన్నారు. పాశ్చాత్య సంస్కృతి ప్రభావం ప్రజల్లో వ్యాపించసాగింది. అందుచే కుతుబ్ షాహీలతో ఆంగ్లాల చరిత్రలో మధ్యయుగం అంతరించి ఆధునిక యుగారంభమైనదని నిర్ణయిస్తారు.

కుతుబ్ షాహీలు

సుల్తాన్ కులీ

గోల్కొండ రాజ్యస్థాపకుడైన సుల్తాన్ కులీ మధ్యఆసియాలోని కారాకునీర్ తెగకు చెందినవాడు. హఫ్తన్ (దక్షిణ ఇరాన్) కేంద్రంగా వీరు మధ్య ఆసియా రాజకీయాల్లో ఒక శతాబ్ది కాలం ప్రముఖపాత్ర వహించినారు. సుల్తాన్ కులీ తండ్రి షేర్ కులీ, తల్లి మలిక్ సాలె. అకునేవ్ తెగతోటి సంఘర్షణలో కారాకునీర్ తెగ ప్రాబల్యం కోల్పోయి రాకుమారులకు ప్రాణాపాయం ఏర్పడ్డ పరిస్థితుల్లో సుల్తాన్ కులీ తన పినతండ్రియైన అల్లా కులీతో కలిసి భారతదేశానికి వచ్చినాడు. ఢిల్లీ సుల్తాన్ షీజింది ఉత్తర భారత రాజకీయాలు ఆశాజనకం కానందున ఉభయులు బహమనీ రాజ్యం చేరినారు. నాటికే షియాబ్ ఉద్దీన్ మహమూద్ పాలనలో బహమనీ రాజ్యం కూడ అంత్యదశలోనే వుంది. కాని ఉత్తర

భారతదేశం నుండి మాత్రమేగాక ఆరేబియా, పర్షియా, టర్కీస్థాన్ల నుండి కాండిశీకుల సంఖ్యాకంగా బిదర్ వస్తుండేవారు. కులీ బిదర్లో గురాల వ్యాపారం చేయ నిశ్చయించినాడని, బానిసగా బహమనీ ఆస్థానంలో ప్రవేశించినాడని భిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి. ఏమైనా అచిరకాలంలోనే తన పాండిత్యంతో ధైర్య శౌర్యాలతో సుల్తాన్ మహమూద్ అభిమానం సంపాదించి సుల్తాన్ కులీ ఆస్థాన ఉద్యోగి బృందంలో చేరి ఖవాస్ఖాన్ బిరుదం పొందినాడని తారిఖ్ ఇకుర్బియా మొదలైన స్థానిక కుతుబ్షాహీ చరిత్రవల్ల తెలుస్తున్నది.

సుల్తాన్ కులీ సమర్థుడైన సేనాపతి. బహమనీ రాజ్యంలో చెలరేగిన అలజడల్లో మహమూద్షా పట్ట విధేయుడై అపారమైన సేవ చేసినాడు. దారి దోపిడి దొంగల వల్ల సామంత అవిధేయత వల్ల తెలంగాణా ప్రాంతాల్లో ప్రబలిన అరాజకం అణచి శాంతి నెలకొల్పినాడు. క్రీ. శ. 1487 లో బిదర్ నగరంలో డక్కానీ అపాకీముస్లిం వర్గాల మధ్య తీవ్ర సంఘర్షణ జరిగి సుల్తాన్ ప్రాణానికే ప్రమాదం వాటిల్లగా అపాకీ వర్గనాయకుడుగా కులీ మహమూద్షాను రక్షించినాడు. అనంతరం క్రీ. శ. 1493లో గోవా పాలిస్తున్న బహదూర్ జిలానీ తిరుగుబాటు చేసి జంబుఖండి దుర్గం కేంద్రంగా సుల్తాన్ సైన్యాలను ప్రతిఘటించినాడు. అతనితోటి యుద్ధంలో తెలంగాణా పాలకుడైన కుతుబ్ ఉల్ముల్ డక్కానీ మరణించడంతో డక్కానీ స్థానంలో మహమూద్షా కులీని నియమించినాడు. జంబుఖండితోబాటు మిరాజ్ మొదలైన దుర్గాలను వట్టుకొని, జీలానీ తిరుగుబాటును కులీ పూర్తిగా అణచినాడు. సుల్తాన్ సంతోషించి కులీకి కుతుబ్ ఉల్ముల్ బిరుదమిచ్చి అతణ్ణి గోల్కొండ జాగీర్ దారీగా చేసినాడు. కుతుబ్ ఉల్ముల్ బిరుదమే కుతుబ్ షా వంశనామమయింది.

గోల్కొండకు ప్రాచీనమైన చరిత్ర ఉంది. చాళుక్యులుగంలో ఈ ప్రాంతాన్ని మంగళవరం అనేవారని తెలుస్తుంది. కాకతీయులీ కొండపై దుర్గం నిర్మించినారు. ఈ కొండపై గోవులను మేపేవారని అందుచే దీనికి గోల్కొండ అనే పేరు వచ్చిందని ఒక అభిప్రాయం. క్రీ. శ. 1496 లో జాగీర్దారయినప్పటి నుండి సుల్తానీ కులీ ఇచటి దుర్గాన్ని ముమ్మత్తు చేయించి రక్షణశ్రేణులు, పౌర జననివాస ప్రాంతాలు నిర్మించి దుర్భేద్యమైన దుర్గంగా ఆక్షరణీయమైన నగరంగా రూపొందించి తనకు రాజధానిగా చేసుకున్నాడు. క్రమంగా దక్షిణదేశంలో మిక్కిలి ఐశ్వర్యవంతమైన నగరమై సుమారు రెండు శతాబ్దాల కాలం గోల్కొండ దాక్షిణాత్యరాజకీయాలకు వాణిజ్యానికి సంస్కృతికి కేంద్రమయింది.

సుల్తాన్ కులీ కూడ యూసఫ్ ఆఉల్ షా (బిజాపూర్), అహమ్మద్ నైజాంషా (అహమ్మద్ నగర్) లతో బాటు క్రీ. శ. 148౪ ప్రాంతములోనే స్వతంత్రించినాడని ఒక అభిప్రాయం వుండిగాని దానికి ఆధారంలేదు. క్రీ. శ. 1512లో ఆతడు

స్వతంత్రించినాడని మరొక వాదం. కాని క్రీ.శ. 1518 లో సుల్తాన్ మామూద్ షా మరణించే వరకు కులీ ఆతనికి విధేయుడై యున్నట్లు గోల్కొండ దుర్గంలో నిజామీ మసీదు శాసనం సూచిస్తున్నది. కాబట్టి మామూద్ షా మరణానంతరం క్రీ. శ. 1518 చివర్లో సుల్తాన్ కులీ స్వతంత్రించినాడు. స్వతంత్రించినప్పటికీ స్వతంత్ర ప్రతిపత్తి సూచించే 'షా' బిరుదం ధరించక 'కుతుబ్ ఉల్ ముల్క్' బిరుదుతోనే తృప్తిపడినట్లు తెలుస్తుంది. ప్రజల తాతజ్జీ ప్రేమతో 'బారెమాల్ క్' (పెద్ద సర్దార్) అని పిలిచేవారు.

కులీ స్వతంత్రించినప్పటికీ గోల్కొండ జాగీరు కోహిర్ ఓరుగల్లు మధ్య ప్రాంతానికి మాత్రమే పరిమితం. ఓరుగల్లునుండి తూర్పుతీరం వరకు గజపతుల సామంతుడుగా చితాబ్ ఖాన్ పాలిస్తున్నాడు. తెలంగాణాలోని రాజకొండ, దేవర కొండ, నల్గొండ మొదలైన దుర్గాధిపతులు స్వతంత్రులు. క్రీ. శ. 1518-19 లో కృష్ణరాయలు కళింగ దండయాత్రలో చితాబ్ ఖాన్ తోసహా పెక్కుమంది దుర్గాధిపతులను జయించినాడుగాని ఆనంతరం వారాతని ఆధిపత్యం అంగీకరించ లేదు తీరాంధ్రంకూడ గజపతుల స్వాధీనమయింది. సుల్తాన్ కులీ రాజ్యవిస్తరణ కాంక్ష ఉన్న మహాయోధుడు. తెలంగాణాన్ని తన పాలనలో సమైక్యం చేయాలని ఆతని కనీస ఆశయం. కాని, కృష్ణరాయల జీవితకాలంలో అది సాధ్యం కాదనే భావంతో రాజ్యవిస్తరణకు పూనుకొనలేదు. రాయల మరణానంతరం (క్రీ. శ. 1529) విజయనగరంలోని అంతఃకలహాలు ఆతనికి మంచి అవకాశమయినాయి.

కృష్ణరాయల మరణానంతరం తీరాంధ్రంపై గజపతి దండెత్తిన సమయం లోనే బహుశా కులీ కొండవీడుపై దండెత్తినాడుగాని, వెలుగోటి (గని) తిమ్మా నాయుడు గోల్కొండ నైన్యాన్ని ఓడించి మరలించినాడు. అయితే, గోల్కొండ రాజ్యవిస్తరణ రాజకొండదుర్గాక్రమణతో ప్రారంభమయింది. ఆనంతరం దేవర కొండ, పానగల్లు, మనపుర దుర్గాలూతని వశమయినాయి. ఇస్మాయిల్ ఆదిల్షాతో ఘోర యుద్ధం జరిగిన తరువాత కోపిలకొండ కులీ స్వాధీనమయింది. ఈ యుద్ధానంతరం అనతికాలానికే ఆదిల్ షా మరణించినాడు. (క్రీ.శ. 1534) ఈ విజయాలతో కృష్ణానదీ వరకు పశ్చిమ తెలంగాణము కులీ వశమయింది. కులీ ఈ దండయాత్రల్లో ఉన్న సమయంలో కిరామ్ ఉఖామల్క్ అనే తురుష్క సర్దారు ఎల్లందరి, మలంగూర్ మొదలైన దుర్గాలను ఆక్రమించి తిరుగుబాటు సర్పించాడు. ఆతనికి బీరార్ సుల్తాన్ దర్యాఇమాద్ ఉల్ ముల్క్ సహాయం వుంది. కులీ దండెత్తి, ఆతని వశంలో ఉన్న దుర్గాలను ఆక్రమించడమేగాక, రాంగీర్ యుద్ధంలో బీరార్ నైర్యాళను ఓడించి పారదోలినాడు. దీనితో ఉత్తర తెలంగాణా అధిక భాగం ఆతని పాలనలోకి వచ్చింది. హరివండ్ తిరుగుబాటు నణచి నల్గొండను కులీ ఆక్రమించినాడు.

అనంతరం కులీ తూర్పు తెలంగాణంపై దృష్టి మరల్చినాడు. కొండవల్లి, ఇంద్రకొండ, ఏతగిరి దుర్గాధీశులను కూడగట్టుకొని బలవంతుడై చితాబ్ ఖాన్ కులీ రాజ్య విస్తరణసరికట్టడానికి సన్నాహాలు చేస్తున్నాడు. అతనికి ఖమ్మమ్మొట్టు దుర్గం బలమైన కేంద్రంగా వుండేది. కులీ దండెత్తి చితాబ్ ఖాన్ కూటమినోడించి ఖమ్మమ్మొట్టు నాక్రమించినాడు. చితాబ్ ఖాన్ కు సహాయంగా గజపతి కులీ నెదిరించినాడు. కాని, ఉభయలు గోదావరీ యుద్ధంలో పూర్తిగా పరాజయం పొందినారు. కృష్ణా - గోదావరీ డెల్టాలమధ్య తీరాంధ్రం గోల్కొండ రాజ్యంలో చేరింది.

సుమారు ఆరశతాబ్దిపాటు విరామం లేకుండా యుద్ధాలు చేసి, కృష్ణానదికి ఉత్తరంగా ఉన్న తెలుగు ప్రాంతాలన్నింటిని చాలవరకు కులీ గోల్కొండ రాజ్యంలో తన పాలన కింద సమైక్యం చేసినాడు. “నిశితఖడ్గధారినై అరవై డెబ్బయి దుర్గాలను స్వయంగా ఆక్రమించినా”నని చెప్పకున్నాడు. కులీ షియా మతస్తుడు. నాటికే టికావూర్, అహమ్మద్ నగర రాజ్యాలలో షియా మతం ప్రచారంలో వుంది. మత విషయాల్లో కులీ ఉదార బావాలున్నవాడు. నాటి రాజకీయాలదృష్ట్యా సున్నీయైన బహమనీ సుల్తాన్ తో చేరి, బికావూర్ తో పోరాడి నాడు. అతని ఆస్థానంలో హిందువులు ఉన్నత పదవులు నిర్వహించినారు. అరబీది రామరాయ్ లాతనికి కొంతకాలం కుడిభుజంగా ఉన్నాడు. కులీ చివరకు తొంబయ్యేండ్లు దాటిన వృద్ధుడై, కొడుకు జంషీద్ కుట్రకు శ్రీ. శ 1543 లో బలి అయినాడు.

జంషీద్ (1543 - 1570)

సుల్తాన్ కులీకి ఆర్థురు కొడుకులు. యువరాజైన హైదర్ కులీ తండ్రికి ముందే మరణించినాడు. రెండోవాడైన కుతుబ్ ఉద్దీన్ కు రాజకీయాల్లో శ్రద్ధలేదు, పాలనాదక్షుడు కూడ కాదు. తరువాతి ముగ్గురు జంషీద్, అబ్దుల్ కరీం, దౌలత్ కులీలు తండ్రి కాలంలోనే సింహాసనం కాంక్షించినారు. అబ్దుల్ కరీం తిరుగుబాటు చేసి బికావూర్ పారిపోయి అచటనే మరణించినాడు. జంషీద్ గోల్కొండకోట లోను, దౌలత్ కులీ భువనగిరిలోను బందీలయినారు. చివరివాడైన ఇబ్రాహీం మంచి సమర్థుడు, తండ్రివట్ట విధేయుడు. అనేక బాధ్యతాయుత పదవులు నిర్వహించి తండ్రి మరణ సమయంలో దేవరకొండలో రాజప్రతినిధిగా ఉన్నాడు.

జంషీద్ ను గోల్కొండలోనే బందీగా వుంచడం ప్రమాదమయింది. జైలు అధికారుల కండ్లుగప్పి రాజధానిలో తన వర్గాన్ని బలపరచుకొని మీర్ మహమ్మద్ హందనీ ద్వారా, మనీదులో ప్రార్థన చేస్తున్న తండ్రిని చంపించినాడు. అనంతరం బయల్పడి అంతఃపురాన్ని ఆక్రమించి, అన్న కుతుబ్ ఉద్దీన్ కండ్లు పొడిపించి బందీచేసి సింహాసనం ఎక్కినాడు.

జంషీద్ సమర్థుడేగాని పరమ క్రూరుడు. ప్రజలకుగాని ఆస్థానంలోని సర్దారులకుగాని ఆతనిపట్ల సదభిప్రాయం లేదు. చిన్న నేరాలకు సయితం మరణ శిక్షల వంటి క్రూరశిక్షలు విధించేవాడని పెరిస్టా వ్రాసినాడు. చదువుకున్నవాడు. కవిత్వం కూడ చెప్పేవాడట. ఆతని పట్టాభిషేక సందర్భంలో ఒక్క నిజాంషా మాత్రమే అభినందనలు పలికినాడు. జంషీద్ పాలనలో గోల్కొండ రాజ్యం అభివృద్ధి పొందలేదు. కాని షీజీంచకపోవడం ఆశ్చర్యమని చరిత్రకారులంటారు. ఆతని కాలంలో దక్కన్ సుల్తానుల మధ్య సంబంధాలు దారుణంగా షీజీంచి రక్తపాతం జరిగింది.

జంషీద్ పట్టాభిషేకానంతరం ఇబ్రాహీం కులీ బిదర్ పారిపోయి మాలిక్ బరీద్ సాయంతో గోల్కొండపై దండెత్తినాడు. జంషీద్ కు బుర్హాన్ నిజాంషా సహాయం లభించింది. ఇబ్రాహీం గోల్కొండ ముట్టడి విరమించి విజయనగరం పారిపోయినాడు. ఈ సంఘటనతో గోల్కొండ, అహమ్మద్ నగర్ ల మధ్య మైత్రి బలపడింది. ఇది జరిగిన ఆనతికాలానికే బుర్హాన్ నిజాంషా, జంషీద్, ఉమాద్ ఉల్ ముల్క్ (బీరార్) కలిసి బిజాపూర్ పై దండెత్తినారు (1544). ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా గత్యంతరంలేక మాలిక్ బరీద్ సాయం ఆర్థించినాడు. కాని, ఉభయలు పరాజయం పొందినారు. మాలిక్ బరీద్ ను బిదర్ వరకు తరిమి అపారధనరాళ్లతో జంషీద్ గోల్కొండకు మరలినాడు.

ప్రతీకారకాంక్షతో మాలిక్ బరీద్ పలుమార్లు గోల్కొండపై దండెత్తినాడు. క్రీ.శ. 1545 లో పటాన్ దెరువు, కొల్చగూర్ ల మధ్య జరిగిన యుద్ధంలో ఓడి, తిరోగమించినాడు. మరుసంవత్సరమే దండెత్తివచ్చి మెదక్ దుర్గం ఆక్రమించినాడుగాని, నారాయణఖేడ్ యుద్ధంలో ఓడినాడు. అనంతరం బుర్హాన్ నిజాంషా, జంషీద్ లు కలిసి బిదర్ రాజ్యనిర్మూలనం చేయ నిశ్చయించి బిదర్ పై దండెత్తినారు. బరీద్ కు ఇబ్రాహీంషా సహాయం లభించింది. కౌలాన్ యుద్ధరంగమయింది. జంషీద్ సేనాని జగదేవరావు యుద్ధంలో ప్రముఖపాత్ర వహించి విజయం సాధించినాడు. నారాయణఖేడ్, హసనాబాద్ లు జంషీద్ వశమయినాయి.

క్రీ.శ. 1547 లో దక్కన్ సుల్తానుల మధ్య సంబంధాల్లో కొత్త పరిణామం జరిగింది. జంషీద్, బుర్హాన్ నిజాంషాలు ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షాను రెచ్చగొట్టి తమ కూటమిలో చేర్చుకొన్నారు. బిదర్ రాజ్యనిర్మూలనమే వీరి ఆశయం. నైజాంషా బిదర్ మీద, ఆదిల్ షా విజయనగరం మీద దండెత్తడానికి నిర్ణయం జరిగింది. దీని ప్రకారం నిజాంషా దండెత్తి కంఠార్ దుర్గం ముట్టడించగా ఆదిల్ షా సహాయం ఆర్థించడానికై బరీద్ షా స్వయంగా బిజాపూర్ చేరినాడు. కాని, బరీద్ ను ఖైదుచేసి ఆదిల్ షా విజయనగరంపై దండెత్తినాడు. విజయనగర ప్రాంతాల నాక్రమించి ఆదిల్ షా బలవంతుడు కాగలడనే భయంతో నైజాంషా

బిదర్ దండయాత్ర విరమించి బిజాపూర్ రాజ్యంలోని షోలాపూర్ పై దండెత్తినాడు. విజయనగర దండయాత్ర నుండి ఆదిల్ షా మరలక తప్పలేదు. షోలాపూర్ దగ్గర ఘోర యుద్ధం జరిగింది ఈ పరిస్థితుల్లో ఆదిల్ షా, నిజాం షా, బరీద్ షాలు ముగ్గురు జంషీద్ సహాయం ఆర్జించినారు. డక్కన్ రాజకీయాల్లో మధ్యవర్తిగా గోల్కొండకు కీలక స్థానం లభించింది గోల్కొండ గౌరవ ప్రతిష్టలు ఇనుమడించినాయి. బరీద్ విముక్తిని సాధించి ఆదిల్ షా, నైజాం షాల మధ్య సమాధానం కుదిర్చి జంషీద్ బిదర్ వరకు నడచినాడు. కృతజ్ఞతతో బరీద్ అమూల్యములైన బహుమతులిచ్చి జంషీదును గౌరవించినాడు. ఈ పరిణామాల అనంతరం అనలికాలానికే జంషీద్ రాజయత్న వ్యాధితో బాధపడి మరణించినాడు.

ఇబ్రాహిం కుతుబ్ ఉల్ ముల్క్ (1550-80)

జంషీద్ మరణానంతరం గోల్కొండ తిరిగి ఆరాజకంలో మునిగింది. రాణి బిల్ కీన్ జమాన్ తన కొడుకు సుబాన్ కులీని సింహాసనం ఎక్కించింది. సుబాన్ ఏడేండ్ల పనిచాలుడు. విదేశీ ముస్లిం నాయకులైన ముస్తఫాఖాన్, సలాబత్ ఖానులు ఆమె అండగా ఉన్నారు. రాజ్యవ్యవహారాలను నైఫ్ ఖాన్ అయినూర్ ముల్క్ నిర్వహించినాడు. ఈ యేర్పాట్లు ఆస్థానంలోని సర్దారులలో చాలమందికి నచ్చలేదు. ముఖ్యంగా జగదేవరావు అతని అనుచరులూ భువనగిరికోటలో బందీగా ఉన్న దౌల్ కులీని సుల్తాన్ గా ప్రకటించడంతో అంతర్భుద్ధం ప్రారంభమయింది. నైఫ్ ఖాన్ తిరుగుబాటు ద్వారా సజబి దౌల్ తును తిరిగి భువనగిరిలో బందీ చేసి జగదేవరావును బందీగా గోల్కొండకు తెచ్చినాడు. కాని, విజయగర్వంతో నైఫ్ ఖాన్ సర్దారులపట్ల అహంకారంతో ప్రవర్తించడంతో వారందరూ విసిగిపోయి, విజయనగరంలో ప్రవాసిగా వున్న ఇబ్రాహింను బలపరచసాగినారు. చివరకు ముస్తఫా, సలాబత్ ఖాన్లూ కూడ ఇబ్రాహింతో మంతనాలు ప్రారంభించారు.

గోల్కొండ పరిస్థితి గ్రహించి రామరాయల సైనిక సహాయంతో ఇబ్రాహిం బయలుదేరినాడు. అతనివెంట రామరాయల (రామఅజాం) సోదరుడైన వెంకటాద్రి వెళ్ళిగట్టు తెలుస్తుంది. పానగల్, కోయింకొండ ప్రజలంతాని పక్షం వహించినారు. ముస్తఫా, సలాబత్ ఖానులు సయితం తమ బలాలతో ఇబ్రాహింతో చేరినారు. ఇబ్రాహిం నెదిరించడానికై నైఫ్ ఖాన్ పెద్ద నైశ్యంతో కోయింకొండపై నడచినాడు. ఇంతలో గోల్కొండలో తిరుగుబాటు జరిగింది. జగదేవరావు బంధవిముక్తుడై సుబాన్ కులీని ఖైదుచేసి, అతనిపక్షం వారిని హతమార్చినాడు. గర్వంతరంలేక నైఫ్ ఖాన్ ఓరార్ పారిపోయినాడు. ఇబ్రాహిం పురోగమించి గోల్కొండ నాక్రమించి, క్రీ. శ. 1550 లో పట్టాభిషేకం జరుపుకున్నాడు.

గోల్కొండ సుల్తాను లందరిలో ఇబ్రాహీం కులీ విశిష్టమైన వ్యక్తిత్వం ఉన్నవాడు. సమర్థుడు. షిరాజ్ మొదలైన సమకాలిక రచయితలు అతని పాలనా దృశ్యతను ప్రశంసించినారు. చిరకాలం విజయనగరాస్థానంలో ఉన్నందున రాజనీతి చాతుర్యమేగాక ఆంధ్ర బాషా సంస్కృతుల్లో అతనికి అభిమానం ఏర్పడింది. సంఘభితమైన గోల్కొండ పాలనా యంత్రాంగాన్ని మాలిక్ పదిష్టం చేసినాడు. తెలంగాణా ప్రాంతాల్లో కల్లోలానికి కారణమైన దోపిడి దొంగలను దారుణంగా శిక్షించి దేశంలో శాంతిభద్రతలు నెలకొల్పినాడు. గూడచారి దళాన్ని ఏర్పరచి స్థానిక సమాచారం సేకరించి అవసర చర్యలు తీసుకొనేవాడు. అతని కాలంలో న్యాయశాఖ పునర్వ్యవస్థీకరణ జరిగింది. ఆలీఖాన్ అజిజుల్లా అభిప్రాయంలో న్యాయశీలతలో ప్రపంచరాజు లందరికీ ఇబ్రాహీం ఆదర్శప్రాయుడు.

వరిపాలన కట్టుదిట్టంచేసి ఇబ్రాహీం దాక్షిణాత్య రాజకీయాలపై దృష్టి మరల్చినాడు. ఇబ్రాహీం శాంతికాముకుడని ముస్లించరిత్రకారు లభివర్ణిస్తారు. సుల్తానులమధ్య కొంతవర కాలడు మధ్యవర్తిగా వ్యవహరించి, తుల్యప్రబల్య సిద్ధాంతం అనుసరించే ప్రయత్నం చేసి, వారిమధ్య అనవసర రక్తపాతాన్ని నివారించినాడు. అతని విధానాలవల్లనే కొత్త పరిణామా లేర్పడి, విజయనగరానికి వ్యతిరేకంగా సుల్తానుల కూటమి ఏర్పడినదనడం చాలవరకు యథార్థం.

చిరకాలంగావున్న అహమ్మద్ నగర్, గోల్కొండలమధ్య మైత్రి పాటిస్తూ గుల్బర్గాను నిజాంషా రాజ్యంలో చేర్చే ఉద్దేశ్యంతో హుస్సేన్ నిజాంషాతో కలిసి ఇబ్రాహీం బిజాపూర్ పై దండెత్తినాడు. (క్రీ.శ. 1557) ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా విజయనగర సహాయం అర్జించినాడు. రామరాయలు జోక్యం కలిగించుకొని సుల్తానులమధ్య సమాధానం కుదిర్చినట్లు తెలుస్తుంది. గుల్బర్గాను ఆక్రమించి నైజాంషా బలవత్తరుడవులాడనే భయంతోనే ఇబ్రాహీం యుద్ధవిరమణ చేసినాడని పెరిస్టా కథనం.

బిజాపూర్ లో ఇబ్రాహీం ఆదిల్ షా మరణానంతరం ఆలీ ఆదిల్ షా సింహాసనం ఎక్కినాడు. రామరాయలు ఆలీ ఆప్రమితుల్లోనివాడు. ఆలీ యుద్ధప్రియుడు; రాజ్యవిస్తరణ కాంక్ష ఉన్నవాడు అందుచే సుల్తానులమధ్య యుద్ధాలు తిరిగి ప్రారంభమయినాయి. రామరాయలతో సంది కుదుర్చుకొని కొల్హాపూర్ కల్యాణ్ ప్రాంతాల నాక్రమించే ఆశయంతో ఆలీ అహమ్మద్ నగర్ పై యుద్ధానికి సన్నద్ధుడయినాడు. ఈ కూటమిలో ఇబ్రాహీం చేరినాడు. విజయనగరంతో వైరం ప్రమాదకరమని ఇబ్రాహీం అభిప్రాయమై యుండవచ్చు. పరోక్షంగా నైజాంషాకు సహాయం చేసే ఉద్దేశ్యంతోనే ఇబ్రాహీం కూటమిలో చేరినాడని కొందరి అభిప్రాయం. కూటమి సైన్యాలు అహమ్మద్ నగర్ ను ముట్టడించగా హుస్సేన్ నిజాంషా రాజధానిని విడిచి పరాజయ భయంతో పారిపోయినాడు.

బిజాపూర్, విజయనగర నైన్యాలు అహమ్మద్ నగర్ ను దోచుకొని చాలా నష్టం కలిగించినాయి. చివరకు ఇబ్రాహీం జోక్యం కలిగించుకొని వారిని మరలించినాడు. కల్యాణి దుర్గం బిజాపూర్ వశమయింది.

ఇదే సమయంలో బహుళా ఇబ్రాహీంపై జగదేకరావు తిరుగుబాటు చేసినాడు. ఖీరార్ సుల్తాన్ సహాయంతో దొలత్ కులీని సింహాసనం ఎక్కించాలని ఆతని ప్రయత్నం. ఆతనికి ఎల్లందరి కేంద్రం. ముస్తఫాఖాన్ దండెత్తి జగదేకరావు నోడించి ఎల్లందరి ఆక్రమించినాడు. జగదేకరావు విజయనగరం పారి పోయినాడు. రామరాయ లాతజ్జి ఆదరించి ఉన్నతోద్యోగంలో నియమించినాడు రామరాయలచర్య ఇబ్రాహీంకు ఆగ్రహకారణమయింది.

రామరాయ, ఆదిల్ షాలమీద ఆగ్రహం ఇబ్రాహీం కుతుబ్ షా, హుస్సేన్ నిజాంషాలను సన్నిహిత పరచింది. ఉభయులవధ్య సంధి కుదిరింది. ఈసందికి కుతుబ్ షాయే కారణమని పెరిస్టా వ్రాసినాడు. నైజాంషా తన చెల్లెలు బీబీ జమాలను ఇబ్రాహీం కిచ్చి కల్యాణి దుర్గం సమీపంలో పెండ్లి చేసి ఉభయులూ కలిసి (క్రీ. శ. 1562) కల్యాణి దుర్గంపై దండెత్తినారు. అలీ ఆదిల్ షాకు సహాయంగా రామరాయల తమ్ముడు వెంకటపతి, జగదేకరావు, బన్ షర్ ముల్క్, చందాఖాన్లతో గోల్కొండపై దండెత్తగా రామరాయలు అహమ్మద్ నగర్ పై దండెత్తి ఆ రాజ్యంలో బీభత్సం సృష్టించినాడు. ఇబ్రాహీం, హుస్సేన్ షాలకు కల్యాణి దుర్గం ముట్టడి విరమించక తప్పలేదు. కల్యాణి దుర్గం ఆదిల్ షా వశమయింది. తిరోగమిస్తున్న కుతుబ్ షాహీ నైన్యాలను వెన్నంటి విజయగర నైన్యాలు గోల్కొండవరకు తరిమి, దేశాన్ని దోచినాయి. దీనికితోడు జగదేకరావు ప్రోత్సాహంతో ఇంద్రకొండ పాలించే కేశవరావు; కోయిలకొండ, మనపుర పానగల్లు సామంతులు కుతుబ్ షాపై తిరుగుబాట్లు చేసినారు. ఇదే సమయంలో రామరాయల కోరికపై కొండపిటి సామంతుడు గనితిమ్మానాయుడు కొండపల్లిపై దండెత్తినాడు. శత్రు దండయాత్రలతో, సామంతుల తిరుగుబాట్లతో గోల్కొండ రాజ్యం విచ్ఛిన్నమయ్యే ప్రమాదం ఏర్పడింది.

ఇట్టి క్లిష్ట పరిస్థితిలో ఇబ్రాహీం దైర్యంతో, రాజనీతితో వ్యవహరించి రాజ్యానికి ప్రమాదం తప్పించినాడు. ముస్తఫాఖాన్ సంహారపై శత్రువులతో సంప్రదింపులు ప్రారంభమయినాయి. అదృష్టవశాత్తు అహమ్మద్ నగర్, గోల్కొండ రాజ్యాలలో రామరాయల విశ్వంఖల పీఠవిహారంతో అలీ ఆదిల్ షా, అలీ బరీద్ షాలకు విజయనగరప్రాబల్యంపట్లభయాందోళనలు పెంచి ఇబ్రాహీంతో స్వయంగా సంప్రదింపులకు సిద్ధమయినారు. ఇందు ముస్తఫాఖాన్ ప్రముఖ పాత్ర నిర్వహించినట్లు తెలుస్తుంది. పానగల్, మనపుర దుర్గాలలో తృప్తిపడి రామరాయలు విజయనగరానికి మరలినాడు.

శత్రుభయం తప్పిన తర్వాత ఇబ్రాహిం శత్రువులతో చేరిన కేశవరావు మొదలైన సామంతుల నణచి శాంతి భద్రతలు నెలకొల్పినాడు. గోల్కొండ దుర్గానికి కొత్త రక్షణ శ్రేణులు నిర్మించి దుర్భేద్యంగా చేయడం జరిగింది.

విజయనగరం పట్ట ఏర్పడిన భయాంఠోళనలు క్రమంగా సుల్తానుల కూటమికి దారి తీసినాయి. కూటమి నిర్మాణంలో ఆదిల్షా ప్రముఖ పాత్ర నిర్వహించినట్లు పెరిస్టా వ్రాయగా; నైజాంషా, కుతుబ్షాలు కారణమని కుతుబ్షాహీ చరిత్రకారుల కథనం. ఏమైనా, కుతుబ్షాహీ మంత్రియైన ముస్తఫాఖాన్ సుల్తానుల మధ్య రాయబారాలు నిర్వహించి అనుకూల వాతావరణం కల్పించినాడు. ఇంతకు పూర్వమే ఆదిల్షా, కుతుబ్షాహీ వంశాల మధ్య వివాహ సంబంధం ఏర్పడింది. ప్రస్తుతం ఆదిల్షా, నైజాంషాల మధ్య వివాహ సంబంధం కుదిరింది. తన కూతురు ప్రసిద్ధురాలైన చాంద్ బీబీని హుస్సేన్ షా అలీ - ఆదిల్షా కిచ్చి పెండ్లి చేసినాడు. అలీ ఆదిల్షా చెల్లెలు హదియా సుల్తానాను నైజాంషా యవరాజు మూర్తుజా పెండ్లాడినాడు. ఆదిల్షా నైజాంషాల మధ్య యుద్ధాలకు కారణమైన షోలాపూర్ బిజాపూరుకు దత్తమయింది. ఈ సంబంధాలతో ఆదిల్షా, నైజాంషా, కుతుబ్షాల మధ్య మైత్రి బలపడింది.

ముస్లిం చరిత్రకారుల ప్రకారం ఆదిల్షా, నైజాంషా, కుతుబ్షా, బరీద్ షాలు మాత్రం కూటమిలో చేరినారని, బీరార్ సుల్తాన్ ఖుద్దాన్ ఇమాద్ షా చేరలేదని తెలుస్తుంది. తెలుగులోని స్థానిక చరిత్రలు 'పంచ పాదుషాల'ను పేర్కొంటున్నాయి. సుల్తాను కూటమి విజయనగరంపై యుద్ధం ప్రకటించి తల్లికోటకు తమ సైన్యాలను నడిపించింది. రామరాయలు యుద్ధానికి సిద్ధమయినాడు. యుద్ధం కృష్ణానదికి దక్షిణంగా జరిగిందని ముస్లిం చరిత్రకారులు వ్రాసినారుగాని స్థలనిర్దేశం చేయలేదు. వారి రచనలపట్ల విశ్వాసంతో ఆచార్య షేర్వాణి యుద్ధం మూసీ - హుక్కేరి నదుల సంగమ స్థలంలో బట్టిపాట్టి దగ్గర జరిగినట్లు నిర్ణయించినాడు. ఇది కేవలం ఊహపై ఆధారపడి, ఇతర ఆధారాలను పరిగణించని నిర్ణయం. రాబర్ట్ సూయల్ యుద్ధం తల్లికోట సమీపంలో జరిగిందని నిర్ణయించి, దాన్ని తల్లికోట యుద్ధంగా వ్యవహరించినాడు. హీరాన్ పండితుడు యుద్ధం కృష్ణానదికి ఉత్తరంగా రాక్షసి - తంగడి గ్రామాల మధ్య జరిగిందనగా, నేలటూరు వెంకటరమణయ్యగారు ఆ నిర్ణయాన్ని బలపరిచినారు. తెలుగు, కన్నడ భాషల్లోని స్థానికచరిత్రలు సుల్తానులకు రాయలకు మధ్య యుద్ధం కృష్ణామలప్రభా సంగమ స్థలంలో రాక్షసి - తంగడి గ్రామాల మధ్య జరిగిందని ముక్తకంఠంగా చెబుతున్నాయి.

రాకాసిగండి యుద్ధంలో రామరాయలు మరణించి, విజయనగర సైన్యాలు సర్వనాశనమయినాయి. విజయగర్వంతో ముస్లిం సైన్యాలు విజయనగరంలో ప్రవేశించి ప్రధాన నిర్మాణాలను ధ్వంసం చేసినాయి. హిందూ రాజకీయాధికార కేంద్రంగా విజయనగరాన్ని నిర్మూలించాలనే సుల్తానుల ఆశయం ఫలించింది.

రాకాసిగండి యుద్ధానంతరం అచిరకాలానికే సుల్తాన్ కూటమి విచ్ఛిన్నమై వారి మధ్య అంతర్యుద్ధాలు చెలరేగినాయి. విజయనగర రాజ్యంలోని కల్లోలిత పరిస్థితి అవకాశంగా తీసుకొని ఆదిల్ షా కర్ణాటకంలో విస్తరించడానికి ప్రయత్నించినాడు. బీరార్ రాజ్యాన్ని ఆక్రమించాలని నైజాం షా ఆశయం. ఇబ్రాహిం అనుసరించిన తుల్యపాటల్య విధానం పూర్తిగా విఫలమయింది. రాకాసిగండి యుద్ధం ముగిసిన వెంటనే ముస్తఫాఖాన్ రాయచూరు అంతర్వేదిని ఆక్రమించి ఆలీఆదిల్ షా పరం చేయడం హుస్సేన్ నిజాంషాకు అగ్రహం కలిగించింది. అతణ్ణి తృప్తిపరచడానికై ముస్తఫాఖాన్ ను పదవి నుండి ఇబ్రాహిం తొలగించవలసినవచ్చింది. ఇంతలో హుస్సేన్ మరణించి, మూర్తుజా అహమ్మద్ నగర్ సింహాసనం ఎక్కినాడు. మూర్తుజా రాజసీతిలో చతురుడు, మంచి యోధుడు. కాని, చపలక్షత్రుడని ప్రసిద్ధి. కేవలం స్వార్థంతో వ్యవహరించేవాడు. అతనితోటి మైత్రివల్ల ఇబ్రాహింకు లాభంకంటే నష్టమే ఎక్కువగా కలిగింది.

సుల్తానుల కూటమిలో చేరని నేరానికి ఇమాద్ షాను శిక్షించే ఉద్దేశంతో క్రీ.శ. 1566 లో ఆలీ ఆదిల్ షా, మూర్తుజాలు కలిసి బీరారుపై దండెత్తగా బీరార్ మంత్రి తుఫాల్ ఖాన్ వారికి యుద్ధ పరిహారం చెల్లించి మరలించినాడు. బిజాపూర్, అహమ్మద్ నగర్ల మధ్య మైత్రి ఎంతో కాలం కొనసాగలేదు. క్రీ.శ. 1567 లోనే ఆలీ ఆదిల్ షా అహమ్మద్ నగర్ పైదండయాత్రలు ప్రారంభించినాడు. ఇబ్రాహిం మూర్తుజాపక్షం వహించినాడుగాని, క్రీ.శ. 1569 లో ఆదిల్ షా కుతంత్రాన్ని గ్రహించలేక కుతుబ్ షా సైన్యంపైనే దాడిచేసి మూర్తుజా 150 ఏనులను సంగ్రహించినాడని ఫెరిస్టా వ్రాసినాడు. కర్ణాటకంలో ఆదోని, బంకాపుర, దారావడ దుర్గాలను ఆక్రమించి ప్రబలదపుతున్న ఆలీ ఆదిల్ షాను, తిరుమల రాయలు, మూర్తుజాతో కలిసి అరికట్టాలని ఇబ్రాహిం చేసిన ప్రయత్నం కూడ మూర్తుజా మొండితనవల్ల విఫలమయింది.

బీరార్ స్వాతంత్ర్యాన్ని నిర్మూలించి అహమ్మద్ నగర్ లో కలెషివేయాలనే ప్రయత్నం మూర్తుజా విరమించలేదు. ఆలీ ఆదిల్ షా, ఆలీబీద్ షాతో కలసి మూర్తుజాను ప్రతిఘటించడానికై ఇబ్రాహిం చేసిన కృషి ఫలించకపోగా మూర్తుజా, ఆలీ ఆదిల్ షాలు చేసుకొన్న ఒప్పందం ప్రకారం బీరారును మూర్తుజా, కర్ణాటక ప్రాంతాలను ఆదిల్ షా ఆక్రమించడానికి అంగీకరించినారు. ఆలీ బీద్, బుర్హాన్ ఇమాద్ షాలను కూడగట్టుకొని ఇబ్రాహిం మూర్తుజా దురాక్రమణ నరికట్టే

ప్రయత్నం చేసినాడు. నైజాంషాహీ సైన్యాలు తెలంగాణంపై దాడులు జరిపినాయి. కౌలాస్ దుర్గం పరశురామ ప్రీతి అయింది. క్రీ. శ. 1574లో బీరార్ అహమ్మద్ నగరంలో లీనమయింది. ఇది ఇబ్రాహీం రాజసీతికి పెద్ద పరాజయం. క్రీ. శ. 1579లో అలీ ఆదిల్ షా మరణానంతరం బిజాపూర్ రాజకీయాలు కట్లో లిలం కాగా మూర్తుజాతో కలిసి బిజాపూర్ రాజ్యాన్ని విచ్ఛిన్నం చేయాలని కుతుబ్ షా చేసిన ప్రయత్నాలు విఫలమయినాయి.

అలీఆదిల్ షా, మూర్తుజాల రాజ్య విస్తరణకు ఇబ్రాహీం అరికట్టలేక పోయినాడు. కర్ణాటక రాజులైన తిరుమల, శ్రీరంగరాయలుకు (క్రీ. శ. 1576) సాయంచేసి ఆదిల్ షా దుర్గాక్రమణను అపడం కూడ ఆతనికి సాధ్యం కాలేదు. అతని తుల్యభార విధానం పలించలేదు. అందుచే బిజాపూర్ కు సమవృత్తిగా గోల్కొండ రాజ్యాన్ని ఆంధ్ర ప్రాంతంలో విస్తరింపజేయడం సముచితమని ఇబ్రాహీం నిర్ణయించినట్లు కన్పిస్తుంది. గజపతి రాజ్యంలో అంతర్యుద్ధం చెలరేగి ఉత్తరతీరాంధ్ర రాజకీయ పరిస్థితి ఇబ్రాహీం రాజ్య విస్తరణకు అనుకూలించింది. క్రీ. శ. 1572లో అయినుల్ ముల్క్, సలాబత్ ఖాన్ ల నాయకత్వంలో కుతుబ్ షా సైన్యం రాజమహేంద్రవరం, కళింగోట మీద ఘోరదాడులు ఆక్రమించింది. దక్షిణ కళింగ గోల్కొండ రాజ్యాంతర్భాగమయింది అనంతరం ఇబ్రాహీం దృష్టి కొండవీటి రాజ్యంపై మరలింది. క్రీ. శ. 1575లో అహోబిల ప్రాంతాన్ని జయించినాడు గాని, తిరిగి కోల్పోయినాడు. తరువాత వినుకొండ, కంభం, కొచ్చర్ల కోటలను పట్టుకొని గోల్కొండ సేనాని మీర్ షామీర్ కొండవీటిని ఆక్రమించినాడు. విజయనగరాధీశులు కొండవీడును కాళ్యంతంగా కోల్పోయినారు. తెలుగువారిలో అధిక భాగం గోల్కొండ పాలన కిందికి వచ్చినారు.

ఇబ్రాహీం కుతుబ్ షా క్రీ. శ. 1580లో మరణించినాడు. గోల్కొండ సేనాని మురహరిరావు అహోబిల దేవాలయాన్ని బంగారు విగ్రహాలతో సహా దోచి సుల్తాను ముందు ప్రదర్శింపగా ఇబ్రాహీం ఖిన్నుడై స్వస్థతచెడి మరణించినాడని ఒక గాథ. ఏమైనా ఇబ్రాహీం మరణం చాల అకస్మిక సంఘటన అని చరిత్ర కారుల అభిప్రాయం. ఇబ్రాహీం కాలంలో గోల్కొండ సర్వతోముఖాభివృద్ధి చెందినదనడం నిర్వివాదం. రాజ్యంలో శాంతిభద్రతలు నెలకొన్నాయి. 'పెద్దెడు బంగారంతో వృద్ధురాలైన గోల్కొండ నుండి బెంగాలుగాని, బిజాపూర్ గాని నిర్భయంగా వెళ్ళగలిగేది' అని పెరిస్టావంటివారు వ్రాసినారు. ఇబ్రాహీం సారస్వత ప్రేయుడు; ఉరుదు, ఫారశీక, తెలుగు కవుల నాడరించి పోషించినాడు. ఇబ్రాహీం ఇబ్రాహీం దని ప్రసిద్ధిచెందినాడు. అతని దైర్య శౌర్యాలు, విద్యా పోషణను గురించి తెలుగులో పెక్కు చాటువులున్నాయి. అతని మరణాన్ని విని విలపిస్తూ ఒక కవి అంటాడు :

రార విరాళ! యోరి వినరా! తగురా! తలకొట్టమారి! ని
స్సారపు లోభిరాజులను జంపక మల్కిభంసుభూవరున్
జారుయశోధనున్ సుగుణి జంపితి వద్దులకేమి దిక్కురా!
చేరిక నింత రాజును సృజింపగ నీ తరమా వసుంధరన్?

ముహమ్మద్ కులీకుతుబ్ షా (1580-1612)

ఇబ్రాహిం ఆర్గురు కొడుకుల్లో అబుల్ కాదర్ పెద్దవాడు. తండ్రిపట్ల అవి
దేయత వల్ల దేవరకొండలో ఖైదీగా-తండ్రికంటే ముందే మరణించినాడు. రెండో
వాడైన హుస్సేన్ కులీ మంచి విద్వాంసుడు. తర్క-వేదాంత శాస్త్రాల్లో
పండితుడు. మూడో కొడుకు ముహమ్మద్ కులీ పదునాలుగేండ్ల బాలుడు. ఇతణ్ణి
ఇబ్రాహిం తనకు వారసుడుగా నిర్ణయించినట్లు తెలుస్తుంది. యుక్తవయస్కుడు,
విద్వాంసుడైన హుస్సేన్ ను కాదని ముహమ్మద్ సింహాసనానికి రావడం అంతః
పుర కుట్రవల్ల జరిగివుండవచ్చని షేర్షాజీవంటి చరిత్రకారుల అభిప్రాయం.

ముహమ్మద్ కులీ బాలుడయినప్పటికీ రాజ్యవ్యవహారాల్లో మంచి శిక్షణ
పొందినట్లు తన్విస్తుంది. ఇతడు సయితం మంచి విద్వాంసుడు. దక్క-నీబాషలో
గ్రంథకర్త. తెలుగులో కూడ కవిత్వం చెప్పేవాడట! సాహిత్యంలో, వాస్తుకళలో
గొప్ప అభిమాని. హైదరాబాద్ నగర నిర్మాత. ఈతని కాలంలో సోదరులు, సామం
తులు తిరుగుబాట్లు జరిపినారు. రెండో వెంకటపతితో సుదీర్ఘమైన యుద్ధం జరి
గింది. దక్కన్ రాజ్యాలకు మొగలాయీ విస్తరణ ప్రమాదం ఏర్పడింది.
అయితే, తన పేష్వా మీర్ముమిన్ అర్థిస్తానీ, మీర్జాపూ ఆమీన్ ఉల్ముక్కల
సహాయంతో తిరుగుబాట్లనణచి ప్రజలకు శాంతి భద్రతలు చేకూర్చినాడు.
విద్యలకు, కళలకు ఆతని స్థానంలో విశేష ఆదరణ లభించింది. అందుచే
ముహమ్మద్ కులీ కాలాన్ని స్వర్ణయుగంగా చరిత్రకారులు వర్ణిస్తారు.

ముహమ్మద్ సింహాసనం ఎక్కిన సమయంలో నల్దుర్గ దగ్గర బిజా
పూర్తో యుద్ధం సాగుతున్నది. బిజాపూర్ ను విచ్చిన్నం చేయాలన్న ఇబ్రాహిం
సంకల్పం నెరవేరలేదు. అందుచే బిజాపూర్ తో సమాధానం కుదుర్చుకొని
(క్రీ.శ. 1581) ముహమ్మద్ గోల్కొండ సైన్యాలను ఉపసంహరించినాడు.
ఇదే సమయంలో అలీఖాన్ లూర్ సేనాని తిరుగుబాటుచేసి, వెంకటపతిరాయల
సాయంతో కొండపీడునాక్రమించడానికి ప్రయత్నించినాడు గాని, లాభం లేకపో
యింది. కుతుబ్ షా సామంతుడుగా కొండపీడు పాలిస్తున్న రాయ్ రావ్ ధైర్య
సాహసాలవల్ల కొండపీడు లూర్ కు లొంగలేదు. ఈలోగా గోల్కొండ సైన్యాలు
లూర్ తిరుగుబాటు నణచినాయి. అనంతరం ముహమ్మద్ కులీ తన చెల్లెలు
ఛాంద్ సుల్తాన్ (మాలికా-ఇ-జహాన్) ను ఇబ్రాహిం అదిల్ షాకిచ్చి పెండ్లిచేసి,
బిజాపూర్ గోల్కొండలో ఆసీ పటిష్ఠం చేసినాడు.

అలీఖాన్ బూర్కు వెంకటపతి సహాయం చేయడంతో విజయనగర, గోల్కొండల మధ్య సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది. అమీన్ ఉల్ ముల్క్ నాయకత్వంలో కుతుబ్ షాహీ సైన్యాలు కర్నూలు, గుత్తి, ఉదయగిరి, గండికోట లాక్రమించి, పెనుగొండపై సడిచినాయి. వెంకటపతిరాయలు సంది సంప్రదింపులతో సుల్తానును నమ్మించి సామంత సైన్యాలు కూర్చుకొని హటాత్తుగా గోల్కొండ సైన్యాలపై పడినాడు. కృష్ణానదిలో వరదలు ప్రారంభించడంతో గోల్కొండ సైన్యాలు మరలక తప్పలేదు. కొండపీడుమినహా మిగిలిన దక్షిణ ఆంధ్రప్రాంతాలను వెంకటపతి ఆక్రమించినాడు.

విజయనగరంలోటి యుద్ధకాలంలోనే గోల్కొండ సామంతులు రాజ్యం నలుమూలలా తిరుగుబాటు ప్రారంభించినారు. కొండపీటి ప్రాంతంలో భవేరావ్, అలంఖాన్ వత్తాలను అమీన్ ఉల్ ముల్క్ అణచినాడు. ఇంతలో (క్రీ.శ. 1590) కళింగోట పాలకుడైన ముకుందరాజుబాహుబలేంద్రుని తిరుగుబాటు జరిగింది. ఈతనితో కొండపీడు, ఏలూరు, రాజమహేంద్రవర సర్దారులుచేరి, తీరాంధ్రం మొత్తం తిరుగుబాటు ప్రభావానికి గురిఅయింది. సుదీర్ఘమైన పోరాటం తర్వాత అమీన్ ఉల్ ముల్క్ (సర్నోబత్) చంపిజ్ ఖాన్లు ఈ తిరుగుబాటు నణచి శాంతి నెలకొల్పినారు.

ముహమ్మద్ కులీ కాలంలోనే దాక్షిణాత్యరాజ్యాలకు మొగలాయి విస్తరణ ప్రమాదం ఏర్పడింది. ఇంచుమించు ఆదేకాలానికి (క్రీ.శ. 1606) పాఞ్చత్య వర్తక సంఘాలు ఆంధ్రదేశంలో ప్రవేశించి వాణిజ్యం ప్రారంభించినాయి డచ్చి కంపెనీవారు మచిలీపట్టణం, నిజాంపట్టణం, పులికాట్ రేవుల్లో స్థావరా లేర్పరచు కున్నారు. వారి అనంతరం ఆంగ్లేయులు ప్రవేశించినారు. పాదుషా అక్బర్ భారతదేశం అంతటినీ మొగలాయి అధికారంలోనికి తీసుకురావాలని ఆశించినాడు. గుజరాత్, మాళవలు ఆతని సామ్రాజ్యంలో చేరినాయి. ఖాన్ దేష్ పాలకు డాతని సామంతుడయినాడు. ఇక అక్బర్ దృష్టి దాక్షిణాత్యరాజ్యాలపై ప్రసరించడం సహజం. మూర్తుజా నైజాంషా కాలంనుండి అహమ్మద్ నగర రాజకీయాలు అల్లకల్లోలమై, ఇబ్రాహీం నైజాంషా మరణానంతరం (క్రీ. శ. 1595) మరింత దిగజారినాయి. ఇబ్రాహీం కొడుకు ఐహదూర్ ను సింహాసనం ఎక్కించి చాంద్ బీబీ పరిపాలన నిర్వహించసాగింది. ఆమెకు వ్యతిరేకంగా అహమ్మద్ అనే రాకుమారుని సుల్తాన్ గా ప్రకటించి, పేష్వా బియాన్ మంజూ తనకు సాయంగా గుజరాత్ ను పాలిస్తున్న మొగల్ రాకుమారుడు మురాద్ ను ఆహ్వానించినాడు. అవకాశంకోసం నిరీక్షిస్తున్న అక్బర్ పాదుషా ఆజ్ఞపై మురాద్ క్రీ. శ. 1595 లో అహమ్మద్ నగర్ పై దండెత్తినాడు. చాంద్ బీబీ ఓడిపోయి, బీరార్ ను మొగలాయిలకు దత్తంచేసి క్రీ.శ. 1586 లో సంది చేసుకొన్నది. మొగల్ ఆక్రమణలో

మొగలాయి సైన్యాలు జరిపిన దుండగాలవల్ల యుద్ధం తిరిగి ప్రారంభమయింది. చాంద్ బీబీ ఆదిల్ షా కుతుబ్ షాల సాయం ఆర్థించింది. తాహిర్ ఖాన్ నాయకత్వంలో కుతుబ్ షాహీ సైన్యం చాంద్ బీబీకి సహాయపడింది. కాని దాక్షిణాత్య సైన్యాలు సోనేపల్ యుద్ధంలో (క్రీ.శ. 1597) పరాజయం చెంది చెల్లాచెదరయినాయి. మొగలాయి సైన్యాలు అహమ్మద్ నగర్ పై పురోగమించినాయి. చాంద్ బీబీ ఆత్మహత్య చేసుకొన్నది. అహమ్మద్ నగర్ మొగలాయీల వశమయింది. (క్రీ.శ. 1600) ఆదిల్ షా, కుతుబ్ షాలు తమకు సన్నిహితమైన ప్రమాదం గుర్తించినారు; కాని బలవత్తరుదైన మొగల్ పాదుషాతో వైరంకూడ ప్రమాదమే అక్కర్కూడ బిజాపూర్, గోల్కొండల మైత్రినాశించినట్లు కనిపిస్తుంది. మనుద్ బేగ్ అనే రాయబారిని అక్కర్ గోల్కొండ అస్తానానికి పంపినాడు. ముహమ్మద్ కుతుబ్ షా అమూల్యములైన బహుమతులిచ్చి తన మైత్రిని ప్రకటించినాడు. మరొకమారు క్రీ.శ. 1604 లో కూడ కుతుబ్ షా మొగల్ పాదుషాకు కానుకలు పంపినట్లు తెలుస్తుంది.

ముహమ్మద్ కులీ క్రీ.శ. 1612 లో మరణించినాడు. అతని కాలంలో గోల్కొండ సంస్కృతీ నిలయం అయింది. అతని కొలువులో హిందువులనేకులు ఉన్నతోద్యోగాలు నిర్వహించినారు. పారశీకంనుండి కవులు, పండితులు అసంఖ్యాకంగా గోల్కొండ చేరి అతని ఆదరణ పొందినారు. ముహమ్మద్ కులీకి శాశ్వత కీర్తి చేకూర్చింది. కొత్త రాజధాని నగరం హైదరాబాద్, అందలి చార్ మినార్ మొదలైన భవనాల నిర్మాణము. భాగమతి అనే హిందూ 'ప్రియవత్స' పేర భాగ్యనగరంగా హైదరాబాదును ముహమ్మద్ కులీ నిర్మించినాడన్నగాథలో సత్యంలేదని చారిత్రకులు నిర్ణయిస్తున్నారు.

సుల్తాన్ ముహమ్మద్ కులీ (1612-16)

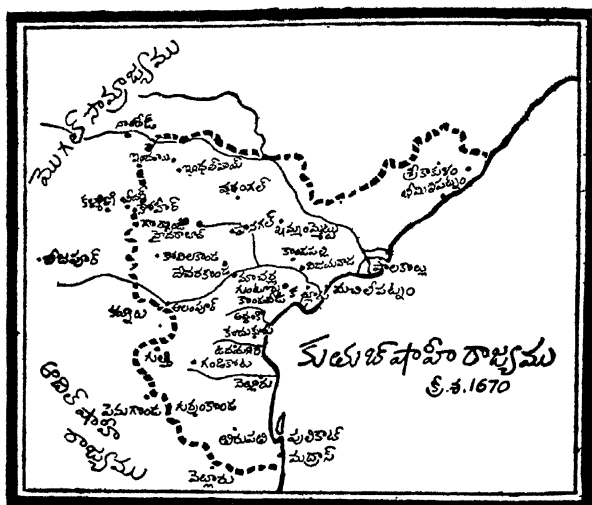
ముహమ్మద్ కులీకుతుబ్ షాకు కుమారులు లేరు. అందుచే సోదరుడైన మీర్జా అమీన్ కొడుకైన సుల్తాన్ ముహమ్మద్ ను పెంచుకొని తన కూతురు హమూల్ బక్షిబేగంనిచ్చి పెండ్లిచేసి తన వారసుడుగా ప్రకటించినట్లు తెలుస్తుంది. సుల్తాన్ ముహమ్మద్ సింహాసనం ఎక్కిన సందర్భంలో ఆదిల్ షా, నైజాంషా లేగాక పారశీక చక్రవర్తి రెండో షా అబ్బాస్ కూడ అభినందనలంపినాడు. పారశీక రాయబారి మీర్ జయిసుల్ అబిదీన్ 1614 లో హైదరాబాద్ ను దర్శించినట్లు తెలుస్తుంది.

సుల్తాన్ ముహమ్మద్ శాంతి కాముకుడు. అతని కాలంలో ప్రజలు సుఖశాంతలతో ఉన్నారని చరిత్రకారులు వర్ణిస్తారు. అయితే, దాక్షిణాత్యరాజ్యాలకు మొగలాయీ ప్రమాదం మరింత హెచ్చింది. ఈ సమయంలో దాక్షిణాత్యరాజ్య రాజకీయాల్లో మాలిక్ యాంబర్ కీలకమైన పాత్ర నిర్వహించినాడు. యాంబర్

అబినీనియా దేశస్థుడు. దాక్షిణాత్య రాజ్యాల్లో పెక్కు వదపులు నిర్వహించి అనుభవం గడించినాడు. మొగలాయిలు ఆక్రమించగా మిగిలిన నైజాంషాహీ రాజ్యంలో మూర్తుజా అనే రాకుమారుణ్ణి పారెండ నగరంలో సింహాసనం ఎక్కించి అహమ్మద్ నగర్ గౌరవ ప్రతిష్ఠలు పునరుద్ధరించడానికి సంకల్పించినాడు. మరాటా ఆశ్వికులను సైన్యంలో చేర్చుకొని వాటికి గెరిల్లా యుద్ధపద్ధతిలో శిక్షణ ఇచ్చి మొగలాయిలతో తలపడినాడు. క్రీ.శ. 1610 నాటికి అహమ్మద్ నగర్ నుండికూడ మొగలాయిలను పారదోలి ఆక్రమించి, పాదుషా జహాంగీర్ చేసిన దాడులను తిప్పికొట్టినాడు. పరోక్షంగా ఆదిల్ షా కుతుబ్ షాలాతనికి సాయ వడినట్లు తెలుస్తుంది. చివరకు జహాంగీర్ తన కుమారుడైన ఖుర్రంను యాంబర్ పై పంపినాడు. యాంబర్ ఓడి (క్రీ.శ. 1616) మొగలాయిలతో సంధి చేసుకున్నాడు. బిజాపూర్, గోల్కొండ సుల్తానులు ఖుర్రం విజయంతో హడలిపోయినారు. మొగల్ రాయబారి మీర్ మక్కి గోల్కొండ దర్శించగా పాదుషాతో తన మైత్రికి నిదర్శనంగా సుల్తాన్ 15 లక్షల రూపాయలు విలువ చేసే బహమతులు సమర్పించినాడు. షాజహాన్ ఉత్తరానికి మరలినంతనే క్రీ.శ. 1620 ప్రాంతంలో మాలిక్ యాంబర్ తిరిగి విజృంభించి అహమ్మద్ నగర్, బీరారులను ఆక్రమించి, బుర్హాన్ పూర్ ను ముట్టడించినాడు. మరల షాజహాన్ దండెత్తిరాగా వలయుద్ధాల్లో యాంబర్ వరాజయం పొందినాడు. మొగలాయి సైన్యాలు అహమ్మద్ నగర్ ను దోచి, ధ్వంసం చేసినాయి (క్రీ.శ. 1621). యాంబర్ షాజహాన్ తో సంధి చేసుకొన్నాడు. మొగల్ మహారాజు నూర్జహాన్ కుట్రల పలితంగా షాజహాన్ తండ్రిపై తిరుగుబాటు చేయడంతో తాత్కాలికంగా దాక్షిణాత్య రాజ్యాలకు ప్రమాదం తప్పింది. షాజహాన్ యాంబర్ తో, చేరి కుతుబ్ షా సాయం అరించినాడు. షాజహాన్ కు సాయం చేసి మొగల్ పాదుషా ఆగ్రహానికి గురికావడానికి కుతుబ్ షా సాహసించలేదు. కాని, మొగల్ సేనాపతి మొహబత్ ఖాన్ చేతిలో ఓడిన షాజహాన్ గోల్కొండ, మచిలీపట్టణాలమీదుగా బెంగాల్ చేరడానికి అనుమతించడమేగాక, వ్రయాజంలో ఆతనికి ధనధాన్యాలు సహాయం చేయవలసిందిగా గ్రామోద్యోగులను ముహమ్మద్ కుతుబ్ షా అజ్ఞాపించినట్లు ఇక్బల్ నామాజహాంగీరీ మొదలైన గ్రంథాలనుండి తెలుస్తుంది.

సుల్తాన్ ముహమ్మద్ క్రీ.శ. 1526 లో మరణించినాడు. అతని పాలన కాలం అన్ని విధాలా ముహమ్మద్ కులీ కాలానికి అనుబంధం అని చెప్పవచ్చు. సుల్తాన్ మంచి విద్యావంతుడు. కవి. అతని అస్థానంలో పారశీక, దక్కనీ భాషలకు పోషణలభించింది. పారశీకభాషలో పెక్కు శాస్త్ర గ్రంథాల రచన జరిగింది. మీర్ ముహమ్మద్ ముమీన్ తూనికలు కొలతల మీద 'రిసాలామిక్దరీయ' అనే గ్రంథం రచించినాడు. హకీం రకీయుద్దీన్ వైద్యశాస్త్రంపై 'మిజానుల్

తటాయీ కుతుబ్‌షాహీ' రచించినాడు. 'తారీఖ్ ఇ ముహమ్మద్ కుతుబ్‌షా' అనే చారిత్రక గ్రంథం తయారయింది. ముహమ్మద్ కులీకివలె సుల్తాన్ ముహమ్మద్ కి

గూడ భవన నిర్మాణంలో ఆసక్తి ఎక్కువ. ఆతని పోషణలో భవనాలతో, తటాకాలతో (మాన్‌సాపాబ్ కా తాలబ్) హైదరాబాదు సుందరమైన నగరంగా రూపొందింది. ఖైరతాబాద్ మాస్కను నిర్మించడమేగాక ప్రసిద్ధమైన మక్కా మసీదుకు సుల్తాన్ పునాదులు వేసినాడు. సుల్తాన్ మరణానంతరం అనతికాలానికి హైదరాబాద్ దర్శించిన టవర్నియర్ అనే ఫ్రెంచి నగర వ్యాపారి మక్కా మసీదును 'భారతదేశ ప్రసిద్ధ నిర్మాణాలలో ఒకటి' అని ప్రశంసించినాడు. దాని నిర్మాణంలో 2000 మంది రాలు చెక్కేవారు, 2000 మంది తాపీ మేస్త్రీలు, 4000 కూలీలు సంవత్సరం తరబడి పనిచేసినారని తెలుస్తుంది.

అబ్దుల్లా కుతుబ్‌షా (1662-1672)

అబ్దుల్లా కుతుబ్‌షా సుల్తాన్ కులీ కొడుకు. ఈతని కాలంలో గోల్కండ్ రాజ్య షీఘ్ర శక్తి ప్రారంభమయింది. అయితే గోల్కండ్, బీజాపూర్ లు కలిసి ఊర్ధ్వకర్ణాటక రాజ్యాన్ని పంచుకొని విస్తరించినాయి. ఇదే కాలంలో ఆంధ్రదేశంలో ఆంగ్లేయులు బలపడి అలజడులు కలిగించసాగినారు.

సింహాసనం ఎక్కేనాటికి (1626) అబ్దుల్లా వన్నేందేళ్ళ బాబుడయినందున తల్లి హయత్ బషీ బేగం సంరక్షకురాలుగా పరిపాలన నిర్వహించింది. హయత్ బషీ కులీకాలం నుండి ప్రభుత్వ వ్యవహారాలు పరిశీలించడంలో మంచి అనుభవం వుంది. ఆయినప్పటికీ క్రమంగా పాలనాయంత్రాంగం స్వార్థపరులైన ఉద్యోగుల హస్తగతం కావడం వల్ల రాజ్యంలో అలజడులు చెలరేగినాయి. వానికి అబ్దుల్లా నిర్లక్ష్యమూ విలాస ప్రీయత్వమూ తోడయినాయి. అల్లర్లకు కారకుడు మీర్జాపూగా ఉన్న మన్ సూర్ ఖాన్ 1628 లో మరణించడము, విదేశీయుడైన షేక్ మొహమ్మద్ పేషావా కావడం (1629) తో రాజ్యంలో శాంతి నెలకొన్నది. ఇంతలో గోల్కొండకు మొగలాయి విస్తరణ ప్రమాదం ఏర్పడింది.

పాదుషా జహంగీర్ మరణించి, క్రీ.శ. 1628 లో షాజహాన్ మొగల్ సింహాసనం అధిష్టించినాడు షాజహాన్ దాక్షిణాత్య రాజ్యాలు క్షుణ్ణంగా తెలిసిన వాడు. షియా మతాన్ని ద్వేషించేవాడు. సాధ్యమైనంతవరకు దాక్షిణాత్యరాజ్యాలను మొగల్ సామ్రాజ్యంలో చేర్చడమే ఆతని ఆశయం. అందుకు అవకాశంగా దాక్షిణాత్యరాజకీయాలు అసమర్థులు నిర్వహించసాగినారు మాలిక్ యాంబర్ మరణించి (క్రీ.శ. 1627) ఆతని కొడుకు ఫతేఖాన్ కుత్బుల్ స్వార్థ విధానాలవల్ల అహమ్మద్ నగర్ రాజ్యం కల్లోలతమయింది. దీనికితోడు మొగల్ డక్కన్ రాజ ప్రతినిధియైన ఖాన్ జహాన్ లోదీ షాజహాన్ పై తిరుగుబాటుచేసి, మూర్ఖుజా నైజాంషాను ఆశ్రయించినాడు. ఇది కారణంగా మొగల్ సైన్యాలు నైజాంషా రాజ్యంపై దండెత్తినాయి రాజ్యంలో అంతఃకలహాల వల్ల నైజాంషా మొగలాయిలను ప్రతిఘటించలేకపోయినాడు. క్రీ.శ. 1633 లో మూడో హుస్సేన్ నిజాంషా మొగలాయిలకు ఐదీగా చిక్కినాడు. మొగల్ సైన్యం దౌలతాబాదు నాక్రమించి దోచింది. అనంతరం మహారాష్ట్ర నాయకుడైన షాజీ ఖాన్ స్త్రీ మొదలైన వారు షాజహాన్ ను నెదిరించినారుగాని, వారి ప్రతిఘటన అనతికాలంలోనే వీగిపోయింది. నైజాంషాపై రాజ్యం మొగల్ సామ్రాజ్య అంతర్గతమై బిజాపూర్, గోల్కొండ రాజ్యాలకు మొగల్ ప్రమాదం మరింత చేరువయింది.

నైజాంషాలోడియుద్ధంలో జోక్యం పెట్టుకోవద్దని షాజహాన్ బిజాపూర్, గోల్కొండలకు రాయబారులు పంపినాడు. పాదుషా కోర్కెను ధిక్కరించి తన వ్యక్తిత్వం నిలుపుకోడానికి ప్రయత్నించడమే గాక బిజాపూర్ కుతుబ్ షాను కూడ ప్రోత్సహించింది ఈ మూడు రాజ్యాలు సమైక్యంగా మొగలాయిలను ప్రతిఘటించినట్లయితే దక్షిణదేశ చరిత్ర భిన్నంగా ఉండేదని ఆచార్య షేర్వాణి వంటి చరిత్రకారుల అభిప్రాయం, కాని, అబ్దుల్లా కుతుబ్ షా భయపడ్డాడు. మొగల్ రాయబారులను సగౌరవంగా అహ్మదాబాద్ అమూల్కములైన బహుమాన

లతో సత్కరించి పాదుషాకోరికలను మన్నించడానికి అంగీకరించినాడు. అయి నప్పటికి మొగల్ సైన్యాలు కుతుబ్ షాహీ ప్రాంతాలైన కళింకోట, మన్ నూర్ ఘర్లపై రెండుమార్లు దాడి జరిపి గోల్కొండ సైన్యాలను చెల్లాచెదురుచేసినాయి. దొలతాబాద్ ఆక్రమణ అనంతరం షాజహాన్ బిజాపూర్, గోల్కొండలను కప్పం చెల్లించవలసిందని ఆజ్ఞాపించినాడు. క్రీ.శ. 1636 ప్రారంభంలో ఆదిల్ షా సంది చేసుకొని మొగల్ సామంతుడైనాడు. అదే సంవత్సరం మొగల్ రాయబారి యైన అబ్దుల్ లఃఛ్ షా సంది చేసుకొని అబ్దుల్లా సామంతుడై ప్రతి సంవత్సరం రెండున్నర లక్షలు కప్పం చెల్లించడానికి, తన రాజ్యంలోని శుక్రవారం ప్రార్థన లలో పాఠశీక చక్రవర్తి పేరుకు బదులు మొగల్ పాదుషా పేరు నమోదు చేయ దానికి అంగీకరించినాడు. గోల్కొండ మొగల్ సామంతరాజ్యమయింది.

మొగలాయిలతో సంది అనంతరం కుతుబ్ షా కర్ణాటక రాజ్యంపై దృష్టి మరల్చినాడు. కర్ణాటక రాజ్యాన్ని నిర్మూలించవలసిందిగా పాదుషా ఇచ్చిన ఆదేశానుసారమే ఆరాజ్యంపై బిజాపూర్, గోల్కొండలదాడులు జరిగినాయని ఆచార్య షేర్షాజీ పరిశీలన. కర్ణాటకంలో గోల్కొండ విస్తరణకు నాయకత్వం వహించింది మొహమ్మద్ సయ్యద్. ఈతని జన్మభూమి అర్బిష్టాన్. నగలవ్యాపారి జానిసగా గోల్కొండకు వచ్చినాడు. ఆ వ్యాపారి మరణించడంతో అతని అస్తికి వారసుడై గోల్కొండలో ప్రముఖవ్యక్తి కావడమేగాక ఆస్థానంలో ప్రవేశించి క్రమంగా మీర్జామ్లా, సేనాపతి పదవులు నిర్వహించసాగినాడు. మొహమ్మద్ సయ్యద్ విశ్వాసపాతకుడైన స్వార్థపరుడు. కుతుబ్ షా అతణ్ణి కంఠంప్రాంతాలపై రాజప్రతినిధిగా నియమించి కర్ణాటకాన్ని జయించవలసిందిగా ఆజ్ఞా పించినాడు. మీర్జామ్లా పెద్ద నైర్యం సమకూర్చుకున్నాడు ఇరవైవేల కాల్యలం బదువేల గుర్రాలు, మూడువందల ఏనుగులు, ప్రపంచి, ఇంగ్లీషు. ఇటాలియన్ ఉద్యోగుల కిందనున్న శతమీదళం అతని నైర్యంలో ఉన్నట్లు, ఈ శతమీదళ సాయంతోనే గండికోట మొదలైన దుర్గాల నాతడాక్రమించినట్లు టవర్నియర్ మొదలైనవారి వ్రాతలనుండి తెలుస్తుంది. గండికోటను స్థావరంగా చేసుకొని మూడో వేంకటపతి, మూడో శ్రీ రంగ రాయలులను పలుయుద్ధాల్లో ఓడించి మద్రాసు పర్యంతం తూర్పు ఆంధ్ర ప్రాంతాలను మీర్జామ్లా స్వాధీనం చేసు కున్నాడు. కర్ణాటక రాజ్య విధ్వంసనం పూర్తయింది.

మీర్జామ్లా విజయ పరంపరలతో గోల్కొండ రాజ్యం విస్తరించి, గౌరవం పెరిగింది కాని, అతని స్వార్థ చింతన ప్రమాదకరంగా పరిణమించింది. తాను జయించిన కర్ణాటక ప్రాంతాలను సుల్తాన్ పరం చేయక మీర్జామ్లా తన స్వంతరాజ్యంగా పరిగణిస్తూ సుల్తాన్ ఆదేశాలను ధిక్కరించసాగినాడు. రాజధానిలో మీర్జామ్లా కొడుకు ఆమీన్ సయితం అవిధేయత ప్రదర్శించడంతో

సుల్తాన్ ఆగ్రహించి అతణ్ని ఖైదు చేసినాడు. మీర్జామ్మా సుల్తానుకు లొంగి దానికి బదులు డక్కన్లో మొగల్ రాజప్రతినిధియైన ఔరంగజేబుతో సమాధానం కుదుర్చుకొని, అతణ్ని గోల్కొండపై దండెత్తమని కోరినాడు.

దక్షిణ రాజ్యాల్పట్ల షాజహాన్, ఔరంగజేబుల విధానాలలో వ్యత్యాసం లేదనే చెప్పవచ్చు. వానిపై దండెత్తే అవకాశం కోసం నిరీక్షిస్తున్న ఔరంగజేబుకు మీర్జామ్మా ఆహ్వానం మంచి ప్రోత్సాహమయింది. తండ్రి అనుమతితో ఔరంగజేబు తన కొడుకు మహమ్మద్ సుల్తాన్ను గోల్కొండపై దండు పంపినాడు. అబ్దుల్లా కుతుబ్షా హైదరాబాదును విడిచి గోల్కొండలో తలదాచుకొన్నాడు. మొగల్ సైన్యాలు హైదరాబాదును ఆక్రమించి దోచుకున్నాయి. (క్రీ.శ. 1656.) ఔరంగజేబుతో అబ్దుల్లా జరిపిన సంది సంప్రదింపులు ఫలించలేదు. అందుచే అబ్దుల్లా చక్రవర్తిని అర్థించాడు. షాజహాన్ జోక్యంతో ఔరంగజేబు సందికి అంగీకరించినాడు. మొగలాయిలకు కోటి రూపాయలు చెల్లించడానికి, తన కూతురిని మహమ్మద్ సుల్తాన్ కిచ్చి పెండ్లిచేసి, అతణ్ని తనవారసుడుగా ప్రకటించడానికి అబ్దుల్లా కుతుబ్షా అంగీకరించినాడు. గోల్కొండ గౌరవప్రతిష్టలు అడుగంటినాయి. మీర్జామ్మా మొగల్ సైన్యంలో మన్నబద్దారై, గోల్కొండ నుండి నిష్క్రమించినాడు.

మీర్జామ్మా తిరుగుబాటు, మొగలాయిలతోడి యుద్ధం ఫలితంగా కర్ణాటకం లోని పరిస్థితులు అస్తవ్యస్తమయినాయి. నాటికే ప్రేంచి, డచ్చి, ఇంగ్లీషు వాణిజ్య సంఘాలు తూర్పు తీరంలో స్థావరా లేర్పరచుకున్నాయి. వారిపట్ల కుతుబ్షాపాలు ఉదారంగా ప్రవర్తించినారు. క్రీ.శ. 1636 లో అబ్దుల్లా ఆంగ్లేయులకు 'బంగారు ఫర్మానా' ద్వారా అనేక సౌకర్యాలు కలిగించినాడు అయినా రాజ్యంలోని కట్టోలాలు అవకాశంగా తీసుకొని ఐరోపా కంపెనీలు అవిధేయంగా ప్రవర్తించ సాగినాయి. డచ్చివారు శాన్తోం ఆక్రమించినారు. మచిలీపట్టణం, చెన్న పట్టణంలో ఆంగ్లేయులు అడ్డెలు, సుంకాలు చెల్లించడం మానినారు. పరిస్థితులను చక్క-బరచడానికై అబ్దుల్లా కర్ణాటక రాష్ట్ర పాలకుడుగా రజాక్ కులీ నెక్సం ఖాన్ను నియమించినాడు (క్రీ.శ. 1663) నెక్సంఖాన్ మంచి సమర్థుడు. కర్ణాటకంలోని తిరుగుబాటుదార్ల నణచి డచ్చివారినుండి శాన్తోమ్ నాక్రమించినాడు. అతని బలసామర్థ్యాలకు వెరచి చెన్నపట్టణంలోని ఆంగ్లేయులు పన్నెండు వేలు అడ్డెగాను, 4200 రూపాయలు సుంకంగాను చెల్లించడానికి అంగీకరించినారు. ఈ ఒప్పందం తర్వాత అనతికాలానికే అబ్దుల్లాకుతుబ్షా మరణించినాడు. మీర్జామ్మా ద్రోహంవంటి పరిస్థితుల ప్రభావంతోబాటు అబ్దుల్లా అనుసరించిన దూరదృష్టిలేని దుర్బలవిధానం ఫలితంగా గోల్కొండ మొగల్ సామంతరాజ్యం కావడమేగాక వతనోన్ముఖమయింది.

అబుల్ హసన్ (1672-1687)

అబ్దుల్లా మరణానంతరం అతని మూడో అబ్దుడు, తాన్ షా (తానీషా)గా ప్రసిద్ధుడు నైన అబుల్ హసన్ సుల్తానయినాడు. అబుల్ హసన్ నీధిపేట వాస్తవ్యుడైన సారె అనీ, అక్కన్న మాదన్న లాతజ్జీ పెంచి పెద్దచేసినారనే స్థానిక గాథ యదార్థంకాదు. దేశీయ, విదేశీయ రచనలవల్ల అబుల్ హసన్ ఇరానీయుడని, కుతుబ్ షా వంశానికి దూరపు బంధువనీ, వ్యాపార నిమిత్తం గోల్కొండ వచ్చి నాడని తెలుస్తున్నది అబుల్ హసన్ ఆధ్యాత్మిక చింతన ఉన్నవాడు. దారికాలం అతడు షేరజాకట్టాల్ అనే సూఫీ గురువు ఆశ్రమంలో పొద్దుపుచ్చినాడు. ఆ గురువే అబుల్ హసన్ కి తానాషా (బాలయోగి) అనే బిరుదం ఇచ్చినాడట. అబ్దుల్లా పెద్దల్లుడైన సయ్యద్ మహమ్మద్ ప్రోత్సాహంతో అబుల్ హసన్ సుల్తానుకు అల్లుడయినాడు. అబుల్ హసన్ భార్యను బాద్ షాబీబీ అనేవారు. అబ్దుల్లా మరణానంతరం సయ్యద్ ముజఫర్, ముసాఖాన్, అక్కన్న, మాదన్న మొదలైన ఉద్యోగుల మద్దతుతో సయ్యద్ మహమ్మద్ ను కాదని అబుల్ హసన్ నింహాసనం ఎక్కినాడు.

అబుల్ హసన్ వ్యసనపరుడనీ అసమర్థుడనీ వర్ణించే రచనల్లో సత్యం కన్పించదు. అతడు విద్యావంతుడు, ఆలోచనాపరుడు. అతని చిర్కల్లో రాజనీతి ప్రతిపత్తిస్తుంది పరిపాలనలో శ్రద్ధ వహించి తరచు దేశాటనం చేస్తుండేవాడు. నింహాసనం ఎక్కిన అధికారిలానికే సయ్యద్ ముజఫర్ అహంకారంతో ఆస్థాన ఉద్యోగులపట్ల నిరంకుశంగా వ్యవహరిస్తుండడం గమనించి అతణ్ణి తొలగించి (1674) అతని స్థానంలో మాదన్నను మీర్జాష్టాగా నియమించినాడు. మీర్ జాష్టా అయినప్పటికీ సమస్త రాజ్య వ్యవహారాలూ మాదన్న మంత్రియే నిర్వహించసాగినాడు. మొగలాయి విస్తరణ ప్రమాద బీతి ఉన్న ఆ రోజుల్లో గోల్కొండ స్వాతంత్ర్యాన్ని రక్షించడానికి హిందూ మంత్రియే హృదయ పూర్వకంగా ప్రయత్నించగలడని అబుల్ హసన్ భావించి వుంటాడు.

అక్కన్న - మాదన్నలు ఆంధ్రులనీ, కన్నడిగులనీ, మహారాష్ట్రులనీ భిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి. వీరు పింగళి వంశస్థులు. అన్నకొండ వాస్తవ్యులు అని తెలుస్తుంది. ఈ సోదరులు ఐహు బాషల్లో పండితులు. ఆస్థాన ఉద్యోగానికి నాడు అవసరమైన విద్యల్లో శిక్షణపొందినారు. మొదట్లో సయ్యద్ ముజఫర్ కింద ఉద్యోగాల్లో చేరినారు. సయ్యద్ ముజఫర్ సర్వ నైర్వాద్యక్షుడయినప్పుడు అతనికి మాదన్న పేష్కారు కాగా, మాదన్నకు అక్కన్న కార్యదర్శి అయినాడు. క్రీ.శ. 1674లో 'సూర్యప్రకాశరావు' అనే బిరుదంతో మాదన్నను మీర్జాష్టా చేసి అబుల్ హసన్ రాజ్య వ్యవహారాన్ని అతనికి అప్పగించినాడు.

మాదన్న ప్రభుభక్తిపరుడు. పాలనాదక్షుడు. కొండవీడు, కొండపల్లి, ఓరుగల్లు మొదలైన దుర్గాల రక్షణ శ్రేణులు బలపరచి నైస్యాన్ని వృద్ధి చేసినాడు. పాలనా యంత్రాంగాన్ని సంస్కరించి ఆర్థిక వనరులు పెంచినాడు. మద్రాస్‌లోని ఆంగ్లేయుల ఆగడాలు కట్టించి, వారు చెల్లించవలసిన అద్దెలు, సుంకాలు బకాయాలతోసహా వసూలు చేయగలిగినాడు. అయితే, మాదన్న పొందూ పక్షపాతియై, తన బంధుమిత్రులను ఉన్నతోద్యోగాల్లో నియమించినాడు. అతని అన్న అక్కన్న సర్వనైస్యాద్యక్షుడై (సర్‌లెష్యూర్) అంతరంగిక వ్యవహారాలు చక్కబెట్టేవాడు. తమ్ముడు వెంకన్న రుస్తుంరావు అనే బిరుదంతో సైనికోద్యోగి అయినాడు. మేనల్లుడు పొదిలి లింగన్న కర్ణాటక పాలకుడు కాగా, మరొక మేనల్లుడు కంచర్ల గోపన్న భద్రాచలం తరఫుదారయినాడు. మాదన్న ముస్లిములపట్ల - ముఖ్యంగా విదేశీ ముస్లిములపట్ల ప్రతీకార కాంక్షతో వ్యవహరించినాడనీ, లంచగొండియనీ, కొన్ని సందర్భాల్లో రాజ్య గౌరవ భద్రతలకు భంగ కరంగా స్వార్థంతో వ్యవహరించినాడనీ సమకాలిక ముస్లిం, పాశ్చాత్య రచయితల వ్రాతల్లో సత్యం లేకపోలేదని జదునాథ్ సర్కార్, కృష్ణస్వామి అయ్యంగార్, షేర్వాజీవంటి చరిత్రకారుల అభిప్రాయం. మాదన్న ముస్లిం గురువులకు, సంస్థలకు దానధర్మాలు చేయకపోలేదు. కాని, ముస్లిములపట్ల మరికొంత ఉదారంగా విచక్షణతో వ్యవహరించినట్లుంటే అతణ్ణి ప్రధాని చేయడంలోని అబుల్ హసన్ ఆశయం ఫలించి వుండేది.

అబుల్ హసన్ పాలన కాలంలో - దాక్షిణాత్య రాజకీయాలు క్లిష్టరూపం ధరించినాయి. పాదుషా ఔరంగజేబు (1658.1707) దాక్షిణాత్య రాజ్యాలను నిర్మూలించవలెననే దీక్షతో అచకాశం లభించినపుడల్లా దాడులు పంపుతున్నాడు. బీజాపూర్‌లో ఆలీ ఆదిల్ షా మరణించి (1672) బాలుడైన నీకందర్ ఆదిల్ షా సింహాసనం ఎక్కడంతో స్వదేశీ విదేశీ ముస్లింవర్గాలమధ్య సంఘర్షణ విజృంభించి రాజ్యం కల్లోలితమయింది. క్రీ.శ. 1650 ప్రాంతం నుండి మహారాష్ట్ర వీరుడు శివాజీ సాహసకృత్యాలు ప్రారంభమయినాయి. మొదట్లో బీజాపూర్ గోల్కొండ రాజ్యాలపై దాడులు జరిపి శివాజీ దేశాన్ని కొల్లగొట్టినాడు. క్రీ. శ. 1672 లో గోల్కొండవరకు దాడిచేసి రెండు లక్షల హొన్నులు వసూలు చేసినట్లు తెలుస్తుంది (షేర్వాజీ). క్రమంగా బీజాపూర్, గోల్కొండలతో సమాధానపడి మొగలాయిల నెదిరించడానికి శివాజీ ప్రయత్నించినట్లు కనిపిస్తుంది. క్రీ. శ. 1674 లో 'స్వరాజ్యం' అనే పేర స్వతంత్ర మహారాష్ట్ర రాజ్యాన్ని శివాజీ స్థాపించినాడు. స్వరాజ్య విస్తరణాభివృద్ధిలపట్ల వహించినంతగా మొగలాయి విస్తరణకు సమైక్య ప్రతిఘటనను సంఘటితం చేయడానికి శివాజీ శ్రద్ధ వహించలేదు. మాదన్న

మంత్రి ప్రోత్సాహంతో క్రీ.శ. 1676 లో శివాజీ గోల్కొండను దర్శించి అబుల్ హసన్ తో సంధి చేసుకున్నాడు. శివాజీ సాగించనున్న దక్షిణ దిగ్విజయ యాత్రలో ప్రతినిత్యం సైన్యపోషణకై మూడువేల హొన్నులు సుల్తాన్ చెల్లించేటట్లు, శివాజీ కర్ణాటకంలో జయించిన ప్రాంతాలను సుల్తానుతో పంచుకునేటట్లు ఒప్పందం జరిగింది. క్రీ.శ. 1677 లో బళ్లారి, వెల్లూరు, ఆరణి, జింజి మొదలైన ప్రాంతాలను శివాజీ జయించినాడు. ఒప్పందం ప్రకారం శివాజీకి అబుల్ హసన్ డబ్బు చెల్లించినాడు. కాని, శివాజీ మాత్రం తాను జయించిన ప్రాంతాలేవీ సుల్తాన్ వరం చేయలేదు. ఇది మోసంగా, తనకు జరిగిన పరాభవంగా సుల్తాను, రాజకుటుంబము, ముస్లింప్రభు వర్గీయులు బావించినారు. ఒప్పందానికి కారకుడైన మాదన్నపట్ల రాజకుటుంబానికి, ముస్లింలకు అనుమానము, ద్వేషమూ పెరగడంలో ఆశ్చర్యం లేదు.

శివాజీ క్రీ.శ. 1680 లో మరణించి శంభూజీ చత్రపతి అయినాడు. శంభూజీలో రాజనీతి మృగ్యం. అందుచే ఔరంగజేబ్ కు దక్షిణదేశం జయించడానికి నాటివరకూ వున్న అటంకం తొలగి అవకాశం హెచ్చింది. క్రీ.శ. 1685 లో ఔరంగజేబు దక్షిణదిగ్విజయ యాత్ర ప్రారంభమయింది. ప్రత్యక్షంగానూ పరోక్షంగానూ మహారాష్ట్రలకు సహాయకారులుగా ఉన్న బిజాపూరు, గోల్కొండలను ఆక్రమించి, అనంతరం స్వరాజ్యాన్ని జయించాలనే పథకం ప్రకారం క్రీ. శ. 1686 లో ఔరంగజేబు బిజాపూర్ పై దండెత్తినాడు. బిజాపూర్ కు గోల్కొండ సైనికసహాయం అందకుండా మొగల్ సేనలు అటకాయించినాయి. అబుల్ హసన్ ప్రయత్నాలు గుర్తించి ఔరంగజేబు బిజాపూర్, గోల్కొండలపై ఒకే మారు దాడులు జరిపినాడు. మొగల్, కుతుబ్ షాహీ సైన్యాలు మూల్ఖేడ్ దగ్గర తారసీల్లినాయి. మొగల్ సైన్యం రాకుమారుడు మవుజాం (షాఆలం) నాయకత్వంలో నడిచింది. మొదట్లో గోల్కొండకే విజయం లభించింది కాని, చివరకు గోల్కొండ సైన్యాలు ఓడి చెల్లాచెదరయినాయి ఇబ్రాహీం, దావుద్, మొహమ్మద్ టాకీ, షరీఫ్ ఉల్ముల్క్ మొదలైన కుతుబ్ షాహీ సేనాపతులు మొగలాయీలతో చేరినారు. అబుల్ హసన్ ప్రాదరాజాదు విడిచివెళ్లి గోల్కొండ కోటలో తలదాచుకొన్నాడు. నిస్సహాయమైన ప్రాదరాజాద్ లో మొగల్ సైన్యాలు ప్రవేశించి విధ్వంసం లేకుండా దోపిడి చేసినాయి చివరకు షాఆలం విధించిన షరతులతో అబుల్ హసన్ సంధి చేసుకున్నాడు సంధి ప్రకారం ఐకాయాలకింద అబుల్ హసన్ మొగలాయీలకు కోటిహొన్నులు, సాలాసరికప్పం రెండు లక్షలు చెల్లించవలె. మూల్ఖేడ్ ప్రాంతాన్ని మొగలాయీలకు అప్పగించవలె. ఆక్కన్న మాదన్నలను ఉద్యోగంనుండి తొలగించవలె.

మొగల్ సైన్యం నిష్క్రమించిన తరువాత అక్కన్న మాదన్నలను తొలగించడానికి సుల్తాన్ జావ్వం చేసినాడు. ఔరంగజేబుకు కోవకారణం హిందూ సోదరులేనని కుతుబ్షాహీ అంతఃపురము, ముస్లిం ప్రభువర్గమూ బావించినారు. అంతఃపుర ప్రోత్సాహంతో షేక్ మిస్తాజ్ నాయకత్వంలో అక్కన్న మాదన్నల హత్యకు కుట్ర సిద్ధమయింది. క్రీ.శ. 1686 మార్చి 24 వ తేదీ రాత్రి సుల్తాన్ తో సంప్రదించి, ఇంటికి మరలుతున్న అక్కన్న మాదన్నలను గోల్కొండ నడివీధిలో హత్య చేసినారు. సుల్తానే స్వయంగా వారిని వధించినాడనే సమాచారం యధార్థం కాదని చరిత్రకారులు భావిస్తున్నారు. అక్కన్న మాదన్నల తలలు ఔరంగజేబుకు కాన్కగా సమర్పించడం జరిగింది.

అక్కన్న మాదన్నల నిష్క్రమణతో ఔరంగజేబు తృప్తి వహించలేదు. గోల్కొండలో హిందూ ప్రాబల్యం అనేది అబుల్ హసన్ ను నిందించడానికి ఉపయోగించిన సాకు మాత్రమే. గోల్కొండ విధ్వంసమే ఔరంగజేబు ఆశయం. అక్కన్న మాదన్నల హత్యతో గోల్కొండ రక్షణ మరింత దుర్బలమయింది. బిజాపూర్ ఆక్రమణ పూర్తయినంతనే క్రీ.శ. 1687 లో ఔరంగజేబు స్వయంగా గోల్కొండ దుర్గాన్ని ముట్టడించినాడు. ముట్టడి ఎనిమిది మాసాలు సాగింది. గోల్కొండ సైన్యాలు దైర్యసాహసాలతో పోరాడి మొగలాయిలకు అపార నష్టం కలిగించినాయి. ఔరంగజేబుకు విజయం అనుమానాస్పదమయింది. చివరకు గోల్కొండ సేనావతుల్లో అబ్దుల్లా పాణి అనే ద్రోహికి లంచం ఇచ్చి అర్ధ రాత్రివేళ కోట తూర్పుద్వారం తెరిపించి మొగల్ సైన్యాలు కోటలో ప్రవేశించినాయి. ప్రభు భక్తిపరులైన రజాక్ లారీ పండివారు ఆమరణాంతం మొగల్ సైన్యాలతో తలపడి పోరాడినారుకాని, లాభం లేకపోయింది. కోట మొగలాయిల వశమయింది. అబుల్ హసన్ బందీ అయినాడు. అతణ్ణి సకుటుంబంగా గార్హియర్ కోటకు పంపినారు. కోటలోని ఏడుకోట్లకుపైగా ధనం, అపారములైన సువర్ణ వజ్ర వైదూర్య రాశులను ఔరంగజేబు దోచుకున్నాడు. గోల్కొండ రాజ్యం మొగల్ సామ్రాజ్యం అంతర్భాగమయింది. తిరిగి ఆంధ్రదేశం వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోయింది.

దేశ కాల పరిస్థితులు

కుతుబ్షాహీలకు ఆంధ్రుల చరిత్రలోనేగాక యావద్భారత చరిత్రలోనే ఒక వైశిష్ట్యం వుంది. కుతుబ్షాహీలు పారశీక ముస్లిములు. అయినా, తాము విదేశీయులమని వారెన్నడూ భావించలేదు. కర్నూలు, అనంతపురం ప్రాంతాలు మినహా మిగిలిన ఆంధ్రప్రాంతాలను జయించి సమైక్యంచేసి ఆర్థిక సంస్కృతాభివృద్ధికి కృషి చేసినారు. స్థానిక వేషభాషలపట్ల ఆదరాభిమానాలు ప్రదర్శించడమేగాక స్వయంగా ఆనుసరించినారు. తెలుగు కవులను పోషించడమేగాక

స్వయంగా తెలుగును ఆభ్యసించినారు. తెలుగులో పర్మానాలు జారీ చేసినారు; వానిని నాగరి లిపిలో వ్రాయించినారు. ఉద్యోగుల నియామకంలో విచక్షణ చూప లేదు. వారి పాలనలో హిందువులకు వూర్తి మతస్సౌతంత్ర్యం వుండేది. తాము విదేశీయుల పాలనకింద వున్నామనే భావమే ప్రజలకు ఉండేదికాదు. కుతుబ్ షాహీలు - ముఖ్యంగా మాలిక్ ఇబ్రాహింషా, తానాషాలు ప్రజల స్మృతిపథంలో చెరగని ముద్ర వేసుకున్నారు. ముస్లిం పాలకులకు స్థానిక హిందూ ప్రజలకు మధ్య ఇంతటి పరస్పరాభిమానం భారతదేశంలో మరే ప్రాంతంలోనైనా ఉండేదా అనేది అనుమానం. అందుచే కుతుబ్ షాహీలను తెలుగు రాజులని వర్ణించడంలో విశేషం లేదు.

పాలన విధానం

కుతుబ్ షాహీలు బహమనీ సుల్తానుల పాలనవిధానమే చాలవరకు అనుసరించినారు. ప్రభుత్వ యంత్రాంగంలో సుల్తానుది కీలకస్థానం. తాము దైవాంశ సంభూతులమని సుల్తానులు విశ్వసించినారు. న్యాయత: వారు నిరంకుశులు. ప్రభుత్వ విధానాలను రూపొందించి సుల్తానే పర్మానాలు జారీ చేసేవాడు. ఉన్న తోద్యోగులను రాయబారులను నియమించేవాడు. గోల్కొండ రాజ్యం ఐక్యరాజ్యానికి తమ అధికారానికి అనుగుణంగా రాజాస్థానం ఆదంబర విలాసాలతో నిండివుండేది. కుతుబ్ షాహీలు విద్యావంతులు, ఉన్నత సంస్కారం వున్న వారు. ప్రజాక్షేమాన్ని గుర్తించి పాలించినారు. తరచు రాజ్యంలో పర్యటించి ప్రజల కష్టసుఖాలు విచారించేవారు. ఈ వర్యటనల్లో రాజశిబిరం 'నడుస్తున్న రాజధాని నగరమా' అనిపించేటంత ఆదంబరంగా ఉండేదని సమకాలిక రచనలవల్ల తెలుస్తుంది.

సుల్తాన్ కు సంహా ఇవ్వడానికి మజ్లిస్ దివాన్ దరి అనే పరిషత్తు వుండేది. దీనిలో మతాధ్యక్షులు, విద్వాంసులు, రాజనీతివరులు, ఉన్న తోద్యోగులు సుమారు ఇరవై మంది సభ్యులుగా వుండేవారు. వీరిని సుల్తాన్ నియమించేవాడు. వీరు రాజధానిలోనే వుంటూ తరచుగా సమావేశమై రాజ్య వ్యవహారాలు చర్చించి విధాన నిర్ణయంలో సుల్తానుకు తోడ్పడేవారు.

సుల్తాన్ తరువాత రాజ్యంలో అధికారి పేష్యా లేక ప్రధాని. అన్ని విధాలా పేష్యా సుల్తానుకు అండదండగా వుండేవాడు. ప్రభుత్వం అతని పర్యవేక్షణలో జరిగేది. పేష్యానే అబుల్ హసన్ కాలంలో దివాన్ అన్నారు. పేష్యా తర్వాత అధికారి మీర్ జుమ్లా - అర్థిక శాఖామంత్రి; అందుచే తరచు పేష్యాకంటే ఎక్కువ అధికారం చలాయిస్తూ వుండేవాడు. సైనిక శాఖామంత్రి ఐనుర్ ముల్క్. పేష్యాకింద వజీర్లనే వన్నెందుమంది మంత్రులుండేవారు. వీరికి జాగీర్లుండేవి. ఈ జాగీర్లు రాజధానికి దూరంగా ఇచ్చేవారు. అందుచే వీరు బలవంతులై

సుల్తాన్ అధికారాన్ని ధిక్కరించకుండా వీరి చర్యలను మెలకువతో పరిశీలిస్తుండేవారు, 'పేష్వాకింద 'దబీర్' అనే ఇద్దరు కార్యదర్శులుండేవారు. పర్షానాలు తయారుచేయడం, వానిని అమలుపరచడం వీరివిధి వీరిలో ఒకరు తప్పనిసరిగా పొందువై వుండేవాడు. ఈతడు పర్షానాలను స్థానిక బాషల్లో తర్జుమా చేసేవాడు. మజుందార్ గణాంకశాఖాధ్యక్షుడు. కొత్వాల్ రక్షక బట శాఖాధికారి. శాంతిభద్రతల రక్షణ ఈతని ఉద్యోగ ధర్మం. కొన్నిసందర్భాల్లో ఈతనికి న్యాయవిచారణాధికారం వుండేది. గోల్కొండ రాజ్యంలో రక్షకబట శాఖ సమర్థంగా పనిచేస్తున్నదని టవర్నియర్ మొదలైన పాశ్చాత్య యాత్రికులు వ్రాసినారు.

కుతుబ్ షాహీలు న్యాయనిర్వహణలో శ్రద్ధవహించినారు. గ్రామంమొదలు రాజధాని వరకు భిన్న అంతస్తుల్లో న్యాయస్థానాలుండేవి. కాజీలు, వండితులు నేరాలు విచారించి శిక్షణ విధించేవారు. న్యాయం జరగనిపక్షంలో సుల్తానుకు ఫిర్యాదు చేసుకొనే అవకాశం వుంది. మహమ్మద్ కులీ 'దాద్ మహల్'ను, అబ్దుల్లా కుతుబ్ షా 'అమన్ మహాలు'ను న్యాయస్థానాలుగా నిర్మించినారు. వారానికొక మారు సుల్తాను ఈ భవనాలలో సమావేశమై వివాదాలు పరిష్కరించి న్యాయం జరిపేవాడని టవర్నియర్ వ్రాసినాడు. బిజాపూర్ వాస్తవ్యుడైన మీర్జా ఇబ్రాహిం జుబేరి తన 'బిసాటిన్ సలాఁఁ' (దస్తూర్ ఉల్ అమర్) అనే రాజనీతి గ్రంథంలో న్యాయనిర్వహణ ఆదర్శప్రాయంగా వుండాలని ఇచ్చిన సలహా కుతుబ్ షాహీలు పాటించినారు.

గోల్కొండ రాజ్యాన్ని ఆరు రాష్ట్రాలుగా విభజించినారు. రాష్ట్రాన్ని తరఫ్ అనేవారు. రాష్ట్రపాలకుడు తరఫ్ దార్. రాష్ట్రాలలో కర్ణాటకం చాలా ముఖ్యమయింది. మద్రాస్, పులికాట్ వంటి రేవులు ఇంగ్లీషు, డచ్చి స్థావరాలు ఉండి ఐశ్వర్యవంతమయినందున కర్ణాటకపాలన పట్ల సుల్తానులు శ్రద్ధ వహించి, నెక్సంఖాన్, అక్కన్న, లింగన్న వంటి సమర్థులను పాలకులుగా నియమించే వారు. సమతులు రాష్ట్రంలోని విభాగాలు. క్రమంగా గోల్కొండ రాజ్యంలో మొగల్ పాలన విధానాన్ని అనుసరించి సర్కారు, పరగణా అనే విభజన అమలు జరిగింది. అబుల్ హసన్ కాలంలో 37 సర్కారులు, 517 పరగణాలు ఉండేవి. సర్కార్ లోనూ పరగణాలలోనూ పౌణ్ దార్లు, న్యాయనిర్వహణకు కాజీలు ఉండే వారు. ఖిల్ అనే స్థానికోద్యోగి పూనాలు ప్రజలకు తెలియజెప్పి, అవి అమలు జరగడంలో తోడ్పడేవాడు. రేవుపట్టణాల్లో షాబందర్, హవల్ దారులు సుంకాలు వసూలు చేసి శాంతిభద్రతలు పరిరక్షించేవారు. గ్రామవ్యవహారాలను పూర్వంవలెనే ఖారాబలవంతులనే పన్నిద్దరు ఆయగాండ్రు నిర్వహించేవారు.

శిస్తు వసూలుకు సయితం సర్కారు ప్రమాణంగా ఉండేది. శిస్తు వసూలు అధికారాన్ని వేలంపాటల్లో అమ్మేవారు. అధికారం కొన్నవారికి 'ముస్తజీర్లు' అని పేరు. వీరు సర్కారు కేంద్రంలో నివసిస్తూ సర్కారును కొన్ని ప్రాంతాలుగా విభజించి తమ ఇష్టలకు శిస్తు వసూలు అధికారాన్ని పంచేవారు. ఈ విధంగా ప్రభుత్వానికి రైతుకు మధ్య ఇద్దరు ముగ్గురు మధ్యవర్తు లేర్పడడంతో రైతుపై శిస్తు భారం పెరిగింది. ముస్తజీర్లలో అధిక సంఖ్యాకులు హిందువులు. వారిలో బ్రాహ్మణులు, వైశ్యులు ఎక్కువ. మూర్తజానగర్ సర్కారునుండి 11,67,709, ముస్తపా నగర్ నుండి 12,00,160 వరంగల్ నుండి 7,78,491, గోల్కొండ నుండి 15, 57, 573 హాన్నులు శిస్తురూపంలో వసూలయినట్లు తెలుస్తున్నది.

కుతుబ్ షాహీలకు ఐదు లక్షల సైన్యం ఉన్నట్లు క్రీ.శ. 1660 ప్రాంతంలో గోల్కొండ దర్శించిన థేవ్ నబ్ వ్రాసినాడు. గోల్కొండ సైన్యం ఐదు లక్ష ముల్క్ వర్యవేక్షణలో వుండేది. ఆతని తరువాతి సైనికోద్యోగి ఖషీ ఉల్ ముల్క్. సైన్యంలో నీర్ద సైన్యం, జాగీర్దార్ సైన్యం ఉండేవి. అబుల్ హసన్ కాలంలో రాజధానిలో 55 వేల అశ్వదళం, 96 వేల పదాదిదళం ఉన్నట్లు గిరిధర్ లాల్ వ్రాసిన 'తారీఖీ జప్రా' ఆనే గ్రంథం చెబుతున్నది. ఇదిగాక సుల్తాన్లు అంగ రక్షకదళాన్ని (ఖాసాఫైల్) పోషించినారు అబుల్ హసన్ కాలంలో అంగరక్షక దళంలో ఆరువేల అశ్వికులు నర్ ఫైల్ నాయకత్వంలో ఉండేవారు నీర్ద సైన్యానికి, అంగరక్షకదళానికి సుల్తాన్ జీతాలిచ్చేవారు. మంత్రులు, జాగీర్దార్లు సైన్యాలు పోషించి సుల్తాన్ కు సరఫరా చేసేవారు. కర్ణాటక తరఫ్ దార్ సైన్యంలో 5 వేల అశ్వదళం, 40 వేల పదాదిదళం ఉండేది. సైన్యాలను పోషిస్తున్నందువల్లనే తరఫ్ దార్లను షర్లెష్కర్ లనేవారు. సైనికులకు ఒకే రకం దుస్తులు (Uniforms) ఉండేవి. అశ్వికులు ఎర్రపంట్లాములు, నల్ల తలపాగాలు ధరించేవారు. కుతుబ్ షాహీలు శతఘ్నిదళ పోషణలో శ్రద్ధ వహించినారు. ఇందులో ఎక్కువ మంది యూరోపియన్లు. అబుల్ హసన్ కాలంలో శతఘ్ని దళానికి సాలుకు సుమారు తొమ్మిది లక్షల హాన్నులు వ్యయమయ్యేది. మొగల్ సైన్యాన్ని ఎనిమిది మాసాలు నిలువరించి పోరాడిన గోల్కొండ సైన్యంలోని కత్తిసామర్యాలను, క్రమ శిక్షణను బేరీజా వేయడం సాధ్యం కాదు.

అర్థిక పరిస్థితులు

కుతుబ్ షాహీలు క్రీ.శ. 1636 నుండి మొగలాయీలకు చెల్లించిన నజరానాలు, యుద్ధసప్తపరిహారాలు, సాలుసరి కప్పాలనుబట్టి గోల్కొండ రాజ్యం నిరిసంపదలను ఊహించవచ్చు. 1686 లో హైదరాబాదును దోచిన మొగల్ సైన్యాలు నగర ఐశ్వర్యానికి 1687 లో గోల్కొండను దర్శించిన మొగల్ రాకుమారుడు దర్బారు వైభవానికి దిగ్భ్రాంతి చెందినట్లు సమకాలిక రచనలు

చెబుతున్నాయి. ప్రభుత్వ ఆదాయం 5 కోట్ల హాన్సులని అందులో సాలుకు 19 లక్షలు నికరాదాయంగా ఖజానాలో చేరేదని మెథోల్డ్ పేర్కొన్నాడు. వ్యవసాయం, పరిశ్రమలు, వాణిజ్యం సులూనుల ప్రధాన ఆదాయ మార్గాలు. ప్రజల్లో ఆదిక సంఖ్యాకులకు వృత్తి వ్యవసాయమే. భూమిశిస్తుద్వారా ప్రభుత్వానికి రెండుకోట్ల ఆదాయం వచ్చేది అయితే, రైతులపై పన్నులబారం ఎక్కువగా వుండేది.

అనాదిగా ఆంధ్రదేశం వజ్ర పరిశ్రమకు పేరుపొందింది. 'గోల్కొండ వజ్రాలు' ప్రపంచఖ్యాతి నార్జించినాయి. కృష్ణానీరంలో కోళ్ళూరు (గుంటూరు), పరిటాల (కృష్ణా), రామకృష్ణ, వజ్రకరూరు (అనంతపురం) వజ్రాల గనులు ప్రసిద్ధమైనవి. ఈ గనులను ప్రభుత్వం 'కొలు'కు ఇచ్చేది. కోళ్ళూరు గనిని మూడులక్షల పజాలకు కొలుకు ఇచ్చినట్లు, అందులో 30 వేలమంది పనిచేస్తున్నట్లు మెథోల్డ్ వ్రాసినాడు. జగత్ప్రసిద్ధమైన కోహినూర్ వజ్రం కోళ్ళూరు గనుల్లోనే దొరికింది. మొదట్లో ఆ వజ్రం బరువు 750 ఇంగ్లీషు కారట్లట! వజ్రాలే గాక ఆంధ్రదేశంలో పచ్చలు వైడూర్యాలు కూడ దొరికేవని తెలుస్తుంది.

వజ్రాల తరువాత చెప్పదగింది ఇనుము-ఉక్కు పరిశ్రమ. 'ఇనుము విరిగే నేని ఇరుమారుముమ్మారు కాచి ఆతకనేర్చు కమ్మరీదు' అనే వేమన్న వాక్యం వల్ల ఇనుముపరిశ్రమలో కమ్మర్లుసాధించిన నైపుణ్యం వెల్లడవుతుంది ముఖ్యంగా నిర్మల్, ఇందూర్లు ఆయుధ పరిశ్రమకు కేంద్రాలు. ఇందూర్ వాయులో తయారైన కత్తులు, బాకులకు దేశంలోని విపణిపీదులన్నిటా మంచిగిరాకీ వుందని థేవ్ నద్ వ్రాసినాడు గోల్కొండ నుండి ఇనుము పంజాబుకే గాక వర్షియాకు సయితం ఎగుమతి అయ్యేది. కొండపల్లి, నరసాపురాలు దారుపరిశ్రమకు ప్రధాన కేంద్రాలు. రాజ్యం వివిధ ప్రాంతాల్లో వస్త్ర పరిశ్రమ విరివిగా సాగింది. వస్త్ర పరిశ్రమలో ఉపయోగించే నీలిమండును నల్గొండ ప్రాంతంలో ఎక్కువగా తయారుచేసి విదేశాలకుకూడ ఎగుమతి చేసేవారు. మచిలీపట్టణం నాడొక గొప్ప పారిశ్రామిక వాణిజ్యకేంద్రం. అక్కడ కలంకారి బట్టలేగాక, తెరదావగడ్డ, తుపాకిమందు, తూటాలు తయారుచేసేవారు. మచిలీపట్టణం, నరసాపురాలలో ఓడల నిర్మాణం జరిగేది. స్థానికులేగాక ఇంగ్లీషు, పోర్చుగీసువారు సయితం తమ ఓడల్ని ఈ రేవుల్లో తయారుచేయించుకొనేవారు. తమ వర్తకులు భారత దేశంలో ఓడలు నిర్మించుకోరాదని ఆంగ్ల ప్రభుత్వం ఆదేశించింది!

వస్త్రాల్పత్తి కేంద్రాల్లోనే వాణిజ్యం విరివిగా సాగింది. వాణిజ్యం కేంద్రాలను, రేవుపట్టణాలను కలుపుతూ రహదారులుండేవి. హైదరాబాద్ నుండి నల్ల గొండ కొండపల్లి, బెజవాడల మీదుగా మచిలీపట్టణానికి; హైదరాబాద్ నుండి సూరత్ కు; హైదరాబాద్ కోళ్ళూరుల మధ్య, విజవాడ నుండి కొండవీడు గండి

కోటిల మీదుగా చెన్నపట్టణానికి; మచిలీపట్టణం, పులికాట్ల మధ్య రహదారులు ముఖ్యమైనవి. నరసాపురం, మచిలీపట్టణం, నిజాంపట్టణం (పెదవల్లి), పులికాట్, చెన్నపట్టణాలు ముఖ్యమైన రేవు పట్టణాలు. ఈ రేవులనుండి వశ్యమాన ఆరేబియా, టర్కీ, పర్షియా, ఐరోపాదేశాలతోనూ; తూర్పున ఆరకాన్, పెగూ, మలయా మొదలైన దేశాలతోనూ వాణిజ్యం జరిగింది. డచ్చి, ఇంగ్లీషు వర్తక సంఘాలు ఈ రేవు ప్రాంతాలను కౌలుకు తీసుకొని గిద్దంగులు నిర్మించి వాణిజ్యం సాగించేవి. వారిరాకతో విదేశవాణిజ్యం పెరిగింది కాని, క్రమంగా విదేశీయుల హస్తగతమయింది వాణిజ్య సుంకాలు ప్రభుత్వానికి ప్రధాన ఆదాయ మార్గాలున్నాయి. ఎగుమతి, దిగుమతులమీద సాధారణంగా 3½ శాతం సుంకం విధించేవారు. పులికాట్ రేవులోమాత్రం 2 శాతమే సుంకం. రేవులో లంగర్ వేసిన ప్రతి నౌక 15 హాన్నులు చెల్లించవలె. నిజాంపట్టణం పర్గణా నుండి వాణిజ్యసుంకాల ద్వారా ఆరు లక్షల హాన్నులు లభించేవి. ఎగుమతుల్లో దాన్యం, వస్త్రాలు, వజ్రాలు, ఇనుము, ఉక్కు సామాగ్రి; దిగుమతుల్లో చందనం కస్తూరి, పట్టు, లక్క, గజా ముఖ్యమైనవి.

గోల్కొండలో ప్రధాన నాణెం హాన్ను ఇది బంగారు నాణెం. విదేశీయులు దీన్నే పెగొడా అనేవారు. హాన్ను తరువాతిది పణం. హాన్నులో పదార్థంవంతుది; తరువాతివి 'తార్', 'కాన్'లు. పణంలో 32వ వంతు 'తార్'; తార్కు రెండు కానులు. క్రమంగా మొగల్ రూపాయి, అణాలు వాడుకలోనికి వచ్చినాయి. రూపాయి విలువ హాన్నులో నాలుగో వంతు. రూపాయి వెండి నాణెం. రూపాయి ఎత్తు తులం ఉంటుందని, విలువలో ఒక పిల్లింగు ఆరు పెన్నీ లని థేప్ నట్ వ్రాసినాడు. దిగుమతియైన పట్టు, కస్తూరి మొదలైన విరాస వస్తువుల ధరలు ఎక్కువగా వున్నా నిత్యావసర వస్తువులు చవకగానే లభించేవి. ఒక రూపాయకు బియ్యం 40 శేర్లు; నెయ్యి అర్ధపణుగు. వ్యవసాయపు ఎద్దు ఖరీదు 5 రూపాయలు; మేక వెల 12 అణాలు. కార్తానాల్లో పనిచేసే కూలీకి రోజుకు మూడణాలు వేతనం. నాటిధరలను బట్టి ఈ వేతనంతో సాధారణ జీవితం గడపవచ్చు.

పాంఘిక పరిస్థితులు

కుతుబ్ షాహీలు పారశీకంనుండి వచ్చిన షియా మతస్థులు. పర్షియా గోల్కొండల మధ్య రామబారాలు తరచు నడుస్తుండేవి, గోల్కొండలో శుక్ర వారం ప్రార్థనల్లో పర్షియా చక్రవర్తి పేరు చెప్పేవారు. షియా సంప్రదాయానికి సహజమైన సహనం కుతుబ్ షాహీలు ప్రదర్శించినారు. రాజ్యం నలుమూలల్లో సుల్తానులు, వారి సామంతులు మసీదులు నిర్మించి, మాన్యాలిచ్చి పోషించినారు. అందులో విధూరం లేదుగాని, హిందూ దేవాలయాలకు, బ్రాహ్మణులకు అగ్రహారా

లిచ్చి ఆదరించడం గమనార్హం అబుల్ హసన్ భద్రాద్రి రామాలయానికి భద్రాచలం, శంకరగిరి, పాల్వంచ గ్రామాలను; కృష్ణాతీరంలోని మల్లేశ్వరస్వామి ఆలయానికి భోగాపురం, చెరుకూరు, వీరన్నపట్టణాలను దానం చేసినాడు. మహమ్మద్ కులీ ఉద్యోగియైన లాల్ ఖాన్ ఉప్పునూతుల గ్రామం బ్రాహ్మణులకు దానం చేసినాడు. అబ్దుల్లా కాలంలో మీర్ జుమ్లా ఒక బ్రాహ్మణునకు మదురాపురం అగ్రహారంగా ఇచ్చినాడు. ఇక ఉద్యోగుల నియామకంలో సుల్తానులు విచక్షణ చూపలేదు. వారికాలంలో హిందువులు ఉన్నతోద్యోగాలు నిర్వహించినట్లు పై చరిత్ర స్పష్టం చేస్తున్నది. మిరాశీదార్లు, జాగీరుదార్లు, దేశముఖ్లు, దేశపాండేలుగా బ్రాహ్మణ, రెడ్డి, వెలమ, కమ్మకులాలవారు అధికసంఖ్యలో ఉండేవారు. తర్వాతి కాలంలో తీరాంధ్రలోని ప్రసిద్ధ జమీందారులందరూ కుతుబ్ షాహీ కాలంలో మిరాశీదార్లే. అయితే, మహమ్మద్ కులీమాత్రం షియమతాభిమానంతో సున్నీ మతస్తులను నిరసించినట్లు తెలుస్తుంది. దూరదృష్టిలేని ఈ విధానంవల్ల గోల్కొండలో సున్నీ - షియా వైషమ్యం ప్రబలి, సంఘర్షణలకు దారితీసింది. కుతుబ్ షాహీ షియా అభిమానమూ హిందువులను ఉద్యోగాల్లో నియమించడమూ ఔరంగజేబు గోల్కొండపై దండెత్తడానికి సాకుయినాయి.

బహమనీల కాలంలో చాలవరకు తెలంగాణకు పరిమితమైన ముస్లింజనాభా గోల్కొండ యుగంలో ఆంధ్రదేశం అంతటా విస్తరించి వృద్ధిచెందింది. సుల్తాను లెవ్వరూ పెద్ద ఎత్తున మతాంతరీకరణను ప్రోత్సహించిన నిదర్శనాలు లేవు. వర్షియా, మధ్య ఆసియా ప్రాంతాలనుండి ఉద్యోగార్థం, వ్యాపార నిమిత్తం ముస్లిములనేకులు గోల్కొండ వచ్చి స్థిరపడినారు.

“షేకు నైదు మొగలు చెలిగివతానులు

తురకలు దొరతనము తొలుతచేసి

రాగ రాగవిడిచి రాతులై కొలిచిరి”

అనే వేమన సూక్తివల్ల ముస్లిములలో పలు తెగలున్నాయనీ క్రమంగా వారిలో తాము పాలక వర్గానికి చెందిన వారమనే అహంకారం తొలగి చిన్న చిన్న ఉద్యోగాలు ఇతర వృత్తులు అవలంబించసాగినారని తెలుస్తున్నది.

హిందువుల్లో షణ్ముతాలు ప్రచారంలో ఉండేవిగాని వానిలో స్మార్త, శైవ వైష్ణవాలు ముఖ్యమైనవి. స్మార్త బ్రాహ్మణులు చెడురుగా యజ్ఞాలు చేస్తుండేవారు. బహదేవతారాధన, విగ్రహారాధనతోబాటు మత సంబంధమైన అనేక మూఢాచారాలుండేవి. కొలువులు, జంతుబలులు యథాప్రకారం కొనసాగినాయి.

“బ్రతుకుతెరువు కొరకు బడుగులందరు పెద్దయోగివరులమనుచు”, “లింగ దారులందు దొంగలు గలరయ” మొదలైన వేమన సూక్తులనుబట్టి మతం పేరుతో అమాయక ప్రజలను మోసగించడం జరుగుతుండేది. జాతకాలు, ముహూ

రాలు, శకునాలలో హిందువులకు, ముస్లిములకుగూడ విశ్వాసం ఉండేది. బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యులతోబాటు కమ్మ, వెలమ, రెడ్డి పట్ర, చొల్ల, బలిజ, కుమ్మర, బెస్త, కమ్మరి, వద్రంగి, కాసి, కంచర, అగసాల, సాలె, సాతాని, కడిక, జెట్టి, ఖాండ్ర, తొగట, గాండ్ర మొదలైన కులాలను హంస వింశతి కావ్యం పేర్కొంటున్నది. ఉద్యోగులుగా మిరాశిదార్లుగా బ్రాహ్మణుల పరిస్థితి కొంత మెరుగయింది. హిందువుల్లోనూ, ముస్లిముల్లోనూ బహుభార్యాత్వం, వేశ్య లోలత్వం ఎక్కువగా వుండేవి. హైదరాబాద్ నగరంలోనే రెండువేలమంది వేశ్య లున్నారని టవెర్నియర్ వ్రాసినాడు. వేశ్యలకు వ్రతుత్వ ఆదరం, సమాజంలో గౌరవం ఉండేవి. హిందువుల్లో సతీసహగమనం తరచు కనిపిస్తుంది. కొందరు స్వచ్ఛందంగా సహగమనం చేసేవారనీ కొందరి బిందువులు, బ్రాహ్మణులు బలవంతంగా సహగమనం చేయించేవారనీ వెర్నియర్ మొదలైన విదేశ యాత్రికులు వ్రాసినారు.

హిందూ ముస్లిం సామరస్య పురోగతి ఈ యుగ సాంఘిక పరిణామాల్లో గమనించదగింది. పాలకుల సహనం, సామరస్యదృష్టి ప్రజల్లో ప్రతిఫలించి పరస్పర అవగాహనకూ సంస్కృతి సమ్మేళనానికి దోహదం చేసింది. వాస్తవానికి దక్షిణ భారతంలో హిందూ ముస్లిం సామరస్యం ముస్లిం సూఫీ మతగురువుల బోధనలతోనే ప్రారంభమయింది. సూఫీల్లో చిస్తీఖాఖకు చెందిన గురువులు అల్లా ఉద్దీన్ ఖిల్జీ దండయాత్రలకు పూర్వమే దక్షిణ దేశంలో ప్రవేశించి తమ మతాలు (కంఠాలు) స్థాపించినారు. ముస్లిములు, హిందువులు ఉభయులు వీరికి శిష్యు లయినారు. క్రీ.శ. 1294 లో మరణించినట్లు తెలుస్తున్న షేక్ ఫక్రుద్దీన్ పెను గొండలో కంఠాను నిర్మించినాడని తెలుస్తుంది. షేక్ బాబాషర్ ఫుద్దీన్, షియా బుద్దీన్ అనే సోదరులు నేటి హైదరాబాద్ సమీపంలో స్థిరపడినారు. బహమనీల కాలంనాటి సూఫీయోగులందరిలో ఐందెనవాబ్ గిసూదరాజ్ ప్రసిద్ధుడు. ఈతడు లౌకికదృక్పథం ప్రదర్శించి, మానవులందరూ సోదరులని బోధించినాడు. సూఫీ యోగులందరూ మతసహనానికి, హిందూముస్లిం సామరస్యానికి కృషిచేసి, హిందూ ముస్లిం సంప్రదాయాల సమ్మేళనానికి దారి తీసినారు. హిందువులకువలె ముస్లిములు సూఫీ యోగులకు సాష్టాంగ ధండప్రణామం చేసేవారు. మొహరం, రంజాన్ పండుగల్లో హిందువులు పాల్గొనేవారు. తెలుగులో మొహరం పాటలు చాల వున్నాయి. రంజాన్ కు ముందురోజు జరిపే షబీరాత్ లో ముస్లిములు తమ ఇండ్లను దీపాలతో ఆలంకరించుకొనేవారు. నౌరోజ్ హిందువుల వసంతోత్సవం వంటిదే. వివాహ సమయాల్లో తెరనెల్లాపద్ధి ఆచారం హిందువులు, ముస్లిములు ఆచరించినారు. ముస్లిం నిర్మాణాల్లో పూర్ణకుంభం, లతాపద్మాలు, హంసలు, ఏనుగులవంటి హిందూ శిల్ప సంప్రదాయాలు ప్రవేశించినాయి. కంఠాలను

హిందువులు, దేవాలయాలను ముస్లిములు దర్శించేవారు. “తిరుపతికినిబోవ తురక దాసరిగాడు” అంటాడు వేమన.

లలితకళలు - సాహిత్యం

కుతుబ్ షాహీలకు లలితకళల్లోనూ సాహిత్యంలోనూ అభిమానం ఎక్కువ. వారిలో చాలమంది నిర్మాతలున్నారు. వారి నిర్మాణాలు షియామత సూత్రాలకు అనుగుణంగా పారశీక, పతాన్, హిందూసంప్రదాయాల సమ్మేళనమైన మిశ్రమ శైలిలో వుంటాయి. ఈ శైలిలోనే గోల్కొండ, హైదరాబాద్, హయత్ నగర్, వినుకొండ, కంభం మొదలైన చోట్ల కుతుబ్ షాహీలు, వారి సర్దారులు అనేక మసీదులు నిర్మించినారు. ఈ శైలిని ప్రారంభించింది కులీ కుతుబ్ షాహీ; ఆబుల్ హసన్ కాలంలో ఈ శైలి ఉన్నతస్థితికి చేరింది. ఈ శైలిలో గుమ్మటాలు, కమానులు, మినారెట్లు వైదేశికం; పక్షి, పుష్పలతాది అలంకారాలు భారతీయం. గోల్కొండ, హైదరాబాదుల్లో కుతుబ్ షాహీలు నిర్మించిన రాజప్రాసాదాలు ప్రభుత్వ కార్యాలయ భవనాలు చాలవరకు శిథిలమయినాయి. అబ్దుల్లా కుతుబ్ షా తన తల్లిపేర హయత్ నగర్ ను, అందులో ఒక రాజప్రాసాదాన్నీ నిర్మించినాడు. ఈ ఆంతఃపురం పాఠిన్ లోని ఫ్రెంచి రాజప్రాసాదమంతటి మనోహరంగా ఉంటుందని టవర్నియర్ వ్రాసినాడు. కుతుబ్ షాహీలకు శాశ్వతమైన కీర్తి తెచ్చింది హైదరాబాద్ నగర నిర్మాణమే. నగరంలోను, నగరాన్ని పరివేష్టించి ఉద్యానవనాలు, పండ్లతోటలు ఉన్నవనీ అందుచేతనే హైదరాబాద్ కు బాగ్ నగర్ అనే పేరు వచ్చిందనీ థాన్ డ్ పేర్కొన్నాడు. బాగ్ నగర్ (ఉద్యానవన నగరం) బాగ్యనగర్ గా సంస్కృతీకరణ పొంది వుండవచ్చును. మూసీనదిపైన ఈ నగరానికి రేఖాశాస్త్ర వద్దతిపై నిర్మాణ ప్రణాళికను మహమ్మద్ కులీ తయారుజేసి పునాదులు వేసినాడు. కుతుబ్ షా నిర్మాణాలలో ప్రశస్తమైన చార్ మినార్ ను నిర్మించిందికూడ ఆతడే. అరవై అడుగుల చతురశ్ర ప్రణాళికపై 60' ఎత్తు. 30'-6'' వెడల్పు ఉన్న కమానులపై నాల్గు ఆంతస్తుల్లో దీన్ని నిర్మించినారు. పై ఆంతస్తులో మాస్కు ఉంది. పై ఆంతస్తును 146 మెట్లద్వారా చేరవచ్చు. 186' ఎత్తున్న నాల్గు మినారెట్లు ఈ నిర్మాణానికి అందమూ, హందాతనము ఇస్తున్నాయి. చార్ మినార్ సడిబొడ్డుగా ఉండి హైదరాబాద్ నాల్గుదిశలకు విస్తరించాలని మహమ్మద్ కులీ ఉద్దేశం. చార్ మినార్ కు కొద్దిదూరంలో చార్ కమాన్ నిర్మాణం జరిగింది. అరవై అడుగుల ఎత్తునవున్న ఈ కమానులు చాల గంభీరమైన కట్టడాలు. వీని ఉద్దేశ్యం స్పష్టంగా తెలియదు. కుతుబ్ షాహీల మరొక ప్రసిద్ధ నిర్మాణం హైదరాబాద్ లోని మక్కా-మసీదు. మక్కా లోని 'కాబా' ఆలయంలో వలె ఈ మసీదులో కూడ అన్నివేళలా ప్రార్థనలు జరుగుతూ ఉన్నందున

దీనికిపేరు వచ్చింది. దీనిలో సాంప్రదాయకమైన మినారెట్లు లేకపోవడం విశేషం. షేర్షాజీ అభిప్రాయంలో మక్కామసీదును ఢిల్లీలోని జామీమసీదుతో పోల్చవచ్చు.

కుతుబ్ షాహీల చిత్రలేఖనంలో హిందూ పారశీక పద్ధతుల సమ్మేళనంతో బాటు పాశ్చాత్య సంప్రదాయ ప్రభావంకూడ కనిపిస్తుంది. దీన్ని దక్కనీపర్ల చిత్రకళ అని వ్యవహరిస్తారు. గ్రంథాలను సూక్ష్మచిత్రాలలో అలంకరించే పద్ధతి కూడ దక్షిణదేశంలో ప్రచారం పొందింది. నైజాంషా కొలువులో తయారయిన ‘తారిఫ్ హుస్సేన్ షాహాద్ షాహీదక్కన్’ అనే గ్రంథంలో 14 సూక్ష్మ చిత్రాలున్నాయి. దక్షిణాపథంలో సూక్ష్మవర్ణ చిత్రాలకు మొదటి ఉదాహరణగా వీనిని పేర్కొంటారు. ఈ చిత్రాలన్నీ రాక్షసీతంగడి యుద్ధానికి సంబంధించినవి. గోల్కొండ ఆస్థానంలోని మీర్ హాషిం అనే చిత్రకారుని వనితనం మెచ్చుకొని మొగల్ పాదుషా లాతజ్జీ తమ ఆస్థానానికి రప్పించుకున్నాడట! దక్కనీ పర్ల చిత్ర శైలికి అతడే పితామహుడు. ఈ శైలి అబ్దుల్లా, తానాషా కాలంలో వరిపుష్టినందింది. అబ్దుల్లా, కాలంనాటి ఊరేగింపు చిత్రంలో మీర్ జుమ్లా, అక్కన్న మదన్నల ముఖాకృతులు సహజంగా కనిపిస్తాయి. ఈ చిత్రంలో అజంతా చిత్ర ద్వాయలున్నాయని విమర్శకుల అభిప్రాయం. తానాషా కాలంలో ఆరముఖా కృతిలో చిత్రించిన సుల్తానుల - ముఖ్యంగా అబ్దుల్లా, తానాషాల రూపపటాలు ఇటీవల బయల్పడినాయి.

నృత్య సంగీతాలకు కుతుబ్ షాహీకాలంలో విశేష ఆదరణ లభించింది. హైదరాబాద్ నగరంలో రెండువేల మంది వేళ్ళుంటే వారని, వారు సంగీత నృత్య కళలలో ఆరితేరినవారని పాశ్చాత్య బాటసారులు వ్రాసినారు. సుల్తానుల దర్బారులోను, సామంతుల ఆస్థానాల్లోను తరచు నృత్య ప్రదర్శనలు జరిగేవి. మత, సాంఘిక కార్యక్రమాలకు జంట కళాప్రదర్శనతోనే నిండుదనం వచ్చేది. నాటకాల ప్రదర్శనలో కూడిపూడి భాగవతులు బాగా ప్రసిద్ధి చెందినారు. కూచి పూడి గ్రామాన్ని అగ్రహారంగా చేసి తానాషా భాగవతులకిచ్చినాడు.

కుతుబ్ షాహీలలో చాలమంది స్వయంగా బహుభాషాలో పండితులు, కవులు. వారి ఆస్థానానికి వర్షియా, మధ్య ఆసియా ప్రాంతాలనుండి కవిపండితులు వస్తుండేవారు. గోల్కొండ సుల్తానులు పారశీకాన్ని అధికార భాష చేసినారు. కాని, ఉర్దూభాషా చరిత్రలో గోల్కొండకొక ప్రత్యేక స్థానం వుంది. అరబీ, తుర్కీ, పారశీక, హిందీ భాషాపదాల సమ్మేళనంతో సైనిక శిబిర భాషగా ఉత్తర భారతంలో ఉర్దూ జన్మించినప్పటికీ దక్షిణ రాజ్యాల్లో విశేష ఆదరణ పొంది దక్కనీగా ప్రసిద్ధి చెందింది. ఉర్దూ పారశీకాలతోబాటు స్థానికమైన తెనుగుకుకూడ గోల్కొండలో సముచిత స్థానం లభించింది. ముఖ్యంగా బహు

బాషావేత్త అయిన మాలిక్ ఇబ్రాహింషా కాలంలో గోల్కొండ సాహిత్య రంగ స్థలమయింది. ఖుర్దా అనే పాఠశీక కవి "తారీఖ్ ఎల్మినిజాంషా" అనే చారిత్రక గ్రంథాన్ని సుల్తానుకు అంకితమిచ్చినాడు. మాలిక్ ఆస్థాన ఉర్దూకవుల్లో ముల్లాఖియా, ఫిరోజ్ అనేవారు ప్రముఖులు. ఆంధ్రదేశ ఉర్దూ కవుల్లో ఖియా అద్యుడని షేర్షాణి అభిప్రాయం. మహమ్మద్ కులీ, సుల్తాన్ కులీ కాలంలో పేషాగా ఉన్న మీర్ మహమ్మద్ ముషీన్ గొప్ప పాఠశీక కవి; కవిపోషకుడు. వీరి ఆస్థానాల్లో పెక్కుమంది పాఠశీక, ఉర్దూ కవులకు ఆశ్రయం లభించింది. పెక్కు కావ్యాలు, చారిత్రక గ్రంథాలు తయారయినాయి. అలీపుర్నీ అనే కవి ఉర్దూలో 'ససబ్ నామా కుతుబ్ షాహీ'ని పద్యాల్లో రచించినాడు. మహమ్మద్ కులీ ఆస్థానంలో ఉన్న రోద్యోగాలు నిర్వహించిన మీర్జా మహమ్మద్ ఆమీన్ రచించిన పెక్కు కావ్యాల్లో లైలామజ్ను ముఖ్యమయింది. సుల్తాన్ కులీ కాలంలోనే 'తారీఖ్ ఇ మమ్మాద్ కుతుబ్ షాహీ' తయారయింది. క్రీ.శ. 1617 వరకు కుతుబ్ షాహీల చరిత్రకది చాల ఉపకరిస్తుంది. సుల్తాన్ కులీ స్వయంగా కొన్ని వందల పద్యాలు రచించినాడు వర్తనాత్మక కవిత్వంలోనూ గజల్ రచనలలోనూ అతడు నీర్దహస్తుడు. పాఠశీక, తెలుగు, ఉర్దూ పదాలను భారాళంగా ప్రయోగిస్తూ ముస్లిం హిందూపండుగల నాటకు కళ్ళకుగట్టినట్లు వర్ణించినాడు. అతని పద్యాల్లో నాటి ప్రాదరాబాదు సాంఘిక జీవితం ప్రతిఫలిస్తుంది. ఉర్దూభాషకు సుల్తాన్ కులీ ఇంగ్లీషుభాషకు ఛానర్ వంటివాడని షేర్షాణి అభిప్రాయం. అబ్దుల్లా కుతుబ్ షాకు పేషాగా ఉన్న మహమ్మద్ ఇబన్ ఖాటూన్ కొరాన్ మొదలైన గ్రంథాలకు పాఠశీకంలో వ్యాఖ్యానాలు వ్రాసినాడు. 'ఖుర్దన్ ఖాటూన్' అనే పాఠశీక నిఘంటువు తయారయింది. సుప్రసిద్ధ ఉర్దూకవి గవానీని అబ్దుల్లా ఆదరించినాడు. "సైఫుల్ ముల్క్ నాబదియల్ జమాల్" అనే కావ్యాన్ని రచించడమేగాక గవానీ అనేక అనువాదాలుకూడ జేసినాడు. వానిలో "తూత్ నామా" ముఖ్యమయింది; సంస్కృత శుకసప్తతికి పాఠశీక అనువాదం ఆధారంగా వ్రాసింది. అబ్దుల్లా స్వయంగా ఉర్దూలో అనేక ద్విపదలు రచించినాడు. అబుల్ హసన్ ఆస్థానంలో అలీదీన్ తైఫూర్ అనే పాఠశీక కవి 'హదైఖుల్ సలాతిన్' (Garden of Kings) రచించినాడు. ఉర్దూకవుల్లో షాకులీఖాన్, గులాం అలీ ముఖ్యులు. జాయ్ సే రచనయైన పద్మావతీ కావ్యాన్ని గులాం అలీ ఉర్దూలోకి అనువదించినాడు. అబుల్ హసన్ కాలంలో అరబీభాషలోకూడ విశేష ప్రశ్రమ జరిగింది.

కుతుబ్ షాహీయుగ తెలుగుసాహిత్యంలో చాలావరకు తంజాపురసాహిత్య లక్షణాలు కనిపిస్తాయి. సుల్తానులు, వారి సామంతులు తెలుగు కవుల నాదరించి, వారి గ్రంథాలు అంకితం పుచ్చుకున్నారు. ఈ యుగ సారస్వత చరిత్ర శంకర

కవి హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానంతో ప్రారంభమయిందని చెప్పవచ్చు. ఈ కావ్యం గోల్కొండ రాజ్యస్థాపకుడైన కులీ కుతుబ్ షిల్ ముల్క్ కాలంలో కోర్కొలను జాగీర్దారయిన ఈడూరు ఎల్లయ్యకు అంకితం ఇబ్రాహీం కుతుబ్ షాపై తెలుగులో అనేక చాటుపులున్నాయి. వీనివల్ల మాలిక్ ఇబ్రాహీం (మల్క్-బర్రామని) మాతృభాష తెనుగా అనే సందేహం కలుగుతుంది. అతని తెనుగు ఆస్థానకవి అద్దంకి గంగాధరుడు. తన 'తపతీసంవరణోపాఖ్యానం' అంకిత మిస్తూ మాలిక్ ఆస్థానాన్ని వేదపురాణ వ్యాకరణ శాస్త్ర విద్వాంసులు అలంకరించినట్లు గంగాధరుడు వర్ణించాడు. కందుకూరి రుద్రకవికి ఇబ్రాహీం చింతలపాలెం అగ్రహారం ఇచ్చి సత్కరింపనాడు. ఈతడు నిరంకుశోపాఖ్యానం, సుగ్రీవ విజయ యక్షగానం రచించిన రుద్రకవి కాదనీ అతని వంశంలోనే తరవాతి వాడనీ చరిత్రకారులు నిర్ణయిస్తున్నారు. మరింగంటి వైష్ణవ పండితవంశం వారుకూడ ఇబ్రాహీం కొలువులో వుండేవారు. వీరిలో అప్పన్ననీపారసుపై ఇబ్రాహీం సామంతుడుగా పటాన్ చెరువునేలే అమీన్ ఖాన్ కు పొన్నెగంటి తెగలనార్యుడు తన యయాతి చరిత్రను అంకితం చేసినాడు. యయాతి చరిత్ర అచ్చతెలుగులో రచించిన మొదటి గ్రంథం; అనంతర కావ్యాలకు మార్గదర్శకమయింది. ఓష్ఠ్య, నిరోష్ఠ్య, ద్యౌర్తి, ఆచల జవ్వకాది గారడీ కవిత్వానికి ఉదాహరణ. అయినప్పటికీ కవిత్వం రసపంతంగా ఉందని విమర్శకుల అభిప్రాయం.

అమీన్ ఖాన్ కుటుంబంలోని వారంతా బహు భాషావేత్తలు, సాహితీ ప్రేమియులు. ఇతని తమ్ముడు గతాతఖాన్ అరబీ, పారశీక, మూర్ఖర, తమిళ, కర్ణాటాంధ్రభాష లెరిగినవాడు. అమీన్ ఖాన్ పేద విప్రులకు పెండిండ్లు చేసినాడట. అతని పెద్ద భార్య ఐదేబీబీ దయాధర్మకణాల్లో హిందూ గృహిణుల కేమాత్రం తీసిపోయేదికాదు. మహమ్మద్ కులీ కాలంలో తెలుగు కవియైన గణేశ పండితుడు ఆస్థాన విద్వాంసుడు. మహమ్మద్ కులీ నాటి తెలుగు కవులందరిలో సారంగు తమ్మయ్య ప్రసిద్ధుడు ఈతడు గోల్కొండ కరణీకం నిర్వహిస్తూ సుల్తానుకు ఇష్టదయనాడు. ఈతని వైజయంతీ విలాసం శృంగార రస ప్రధానమైన కావ్యం. కులీకాలానికి బిక్కనవోలు సంస్థానం తెనుగు సాహిత్యానికి కేంద్రమయింది. బిక్కనవోలు రాజ్యానికి మూలపురుషుడు కామినేని కాచారెడ్డి మొదట్లో విజయనగర రాజ్యంలో ఉద్యోగి. కులీ కుతుబ్ షిల్ ముల్క్ కాచారెడ్డి నాహ్య నించి మొదకు దుర్గాదీభుజ్జి చేసినాడు. కాచారెడ్డి సంతతివారు బిక్కనవోలు నగరం నిర్మించి, కేంద్రంగా చేసుకున్నారు.

కాచారెడ్డి ముని మనుషుడు ఎల్లారెడ్డి బాలభారతం, కిరాతార్జునీయం అనే కావ్యాలు అంకితం తీసుకున్నట్లు తెలుస్తుంది. కాని, ఆ గ్రంథాలు లభించలేదు

ఎల్లారెడ్డి మనుమడు కామిరెడ్డి ముహమ్మద్ కులీ సమకాలికుడు. పట్టమట్ట సోమ నాథ సోమయాజి ఆంధ్రీకరించిన స్కాంద పురాణంలోని సూతసంహితను కామి రెడ్డి; అతని తమ్ముడు ఎల్లారెడ్డి సోమయాజి రచించిందే బ్రహ్మోత్తరఖండం అంకితం తీసుకున్నారు. ఎల్లారెడ్డి తమ్ముడు ఎల్లారెడ్డి బహు గ్రంథకర్త; షట్పక్రవర్తి చరిత్ర, శివధర్మోత్తరం, పద్మ పురాణం అతని కృతులు, అబ్బిలా ఆస్థానాన్ని ప్రసీద్ధ పదకర్త షేత్రయ్య దర్శించి, సుల్తాన్ పై వేయి పదాల దాకా చెప్పినాడు. షేత్రయ్య పదాలనే మొవ్వగోపాల పదాలు అంటారు. షేత్రయ్యది కృష్ణాజిల్లా మొవ్వగ్రామం. మొవ్వలోని గోపాలకృష్ణునిపై చెప్పినవయినందున మొవ్వగోపాల పదాలుగా ప్రసిద్ధిచెందినాయి. షేత్రయ్య పేరు వరదయ్య అనీ; తిరువతి, కంచి, శ్రీరంగం మొదలైన షేత్రాలను దర్శించినవాడయినందున షేత్రయ్య అనే పేరు వచ్చిందనీ చెబుతారు షేత్రయ్య పదాలు శృంగార భూయిష్టములు. తాన్ షా కాలంలో జటప్రోలు, గద్వాల సంస్థానాలలో కూడ తెలుగు సారస్వత సృష్టి జరిగింది. ఈ కాలంలోనే భద్రాద్రి తానీరదారైన కంచర్ల గోపన్న శిస్తు ప్రభుత్వానికి చెల్లించక ఆచట రామాలయ నిర్మాణానికి ఖర్చుచేయగా ప్రభుత్వం అతణ్ణి నిర్బంధంలో ఉంచిందనీ, బంధ విముక్తికై గోపన్న భద్రాద్రి రామునిపై భక్తి ఆవేశంలో కీర్తనలు రచించి రామదాసుగా ప్రసిద్ధిచెందినాడనీ సంప్రదాయం. త్యాగరాజు కృతులంత ప్రశస్త్రములు కావుగాని రామదాసు కీర్తనలు లయతాళబద్ధంగావుండి, భజన కీర్తనలుగా విశేష జనాదరణ పొందినాయి. తన 'దాశరథి శతకం'లో "దుర్వ్యసనముజెంది కావ్యము దురాత్ముల కిచ్చితి మోసమయ్యె" నంటాడు గోప్పన్న. కాని, ఆ కావ్యమేమో, అంకితం వుచ్చుకొన్న "దురాత్ములు" ఎవరో తెలియదు.

షేత్రయ్యలో "పచ్చి శృంగారా"నికి రామదాసులో భక్తిపారవశ్యానికి సాధన మైన కవితత్వం వేమనలో నీతిబోధకు సంఘసంస్కార ప్రబోధానికి సాధన మయింది. వేమన క్రీ.శ. 1625 ప్రాంతంవాడని చరిత్రకారుల నిర్ణయం. అందుకు ఆతని పద్యాల్లోనే సాక్ష్యం ఉంది దేశాటనంచేస్తూ తేటయైన ఆటవెలిది వృత్తంలో ధారాశుద్ధితో సులభంగా అర్థమయ్యే తేటతెనుగుమాటల్లో తన శిష్యులకు వేమన వేయికి పైగా పద్యాలు చెప్పినాడు. వేమనపద్యాలు నాలుగువేలు పైగా ఉన్నాయంటారు. భారతీయ ప్రాచీన సారస్వతంవలెనే మనకు మూడువందల ఏండ్ల ముందు జీవించిన వేమన పద్యాల్లో కూడ కూర్పులుచేరి వాస్తవ చరిత్రకాంక్షాలు మరుగునపడిపోవడం విచారకరం. వేమన బోధించింది వీరశైవమనీ శూన్యవాద బౌద్ధమనీ సామ్యవాదసిద్ధాంతమనీ వివాదాలు చెలరేగాయి. ఇందుకు రెండు కారణాలు కనిపిస్తాయి. మొదటిది పైన పేర్కొన్న ప్రక్షిప్తాలు. రెండోది మధ్యయుగం చివర్లో సామాన్య ప్రజానీకం అధికదైన్యత, మత సాంఘికరంగాల్లో

ప్రబలిన ఆరాజకత వేమన పద్యాల్లో ప్రతిఫలించడం. ఏసిద్ధాంతమైనా సమకాలిక ఆలోచనతో ప్రభావితమై నాటి సమస్యలకు సమాధానంగా రూపొందుతుండనేది నిర్దిష్టాదాంశం. నాటి తెలుగుసారస్వతంలోకల్లా ఇస్లాం ప్రభావం కన్పించేది వేమన పద్యాల్లో మాత్రమే. వానిలో కబీర్, నానక్ ల బోధనల చాయలు కన్పిస్తాయి. వేమన వేదాలు వేళ్ళలవంటివి, ఎంగిలివిద్యలు అని నిరసిస్తాడు; సోమయాజికాదు కామయాజి అని పరిహసిస్తాడు; పురాణగాథల్లోని వైరుధ్యాలను హేళన చేస్తాడు; విగ్రహారాధన, తీర్థాటన, శ్రాద్ధకర్మలు, వర్ణవ్యత్యాసాలు, అస్పృశ్యత మొదలైన సాంప్రదాయక మతసాంఘిక విశ్వాస ఆచారాలను ఖండిస్తాడు. మానవతాదృక్పథం పెంచుకొని నిరాదంబరమైన కృషిద్వారా ఆత్మజ్ఞానం సాధించమని వేమన బోధిస్తాడు. నాటికీ నేటికీ ఎంతో ప్రయోజనం ఉన్న ప్రబోధం.

కొన్ని ఉపయుక్త గ్రంథాలు

1. Arudra	సమగ్ర ఆంధ్ర సాహిత్యం 8,9.
2. Habib	Comprehensive History of India
3. Zadunath Sarkar	History of Aurangzeb.
4. Sherwani	History of the Qutb Shahi Dynasty.
5. Siddiqui	History of Golkonda.
6. Venkataramanaiah	Further Sources of Vijayanagara History.

ఆంధ్రుల చరిత్ర

(ఆధునిక యుగము
క్రి. శ. 1900 వరకు)

రెండవ భాగం

ఆంధ్రుల చరిత్ర

ఆధునిక యుగారంభం

గోల్కొండ రాజ్య పతనంతో ఆంధ్రజాతి చరిత్రలో ఒక ముఖ్య మయిన అధ్యాయం ముగిసింది. కాకతీయుల అనంతరం తెలుగు బాషా ప్రాంతము లన్నింటినీ ఒక రాజ్యాంగంలోకి తెచ్చినవారు “కుతుబ్ షాహీలు.” వీరు అన్యదేశీయులు. అన్యమతస్థులే అయినా స్థానిక సంప్రదాయాలను, సంస్కృతినీ ప్రోత్సహించి ప్రజల ఆదరాభిమానాలు చూరగొన్నారు. వారి పతనంతో ఆంధ్రదేశం వ్యక్తిత్వం కోల్పోయి మొగల్ రాజ్యంలో లీనమయింది. ఆంధ్ర జాతి విచ్చిన్నమయింది. ఆంధ్రుల చరిత్ర యావద్భారత చరిత్రలో అంతర్లీనంగా నడువసాగింది.

పాలకులు దూర ప్రాంతీయులు కావడంచేత, పాలనాధికార కేంద్రం ఆంధ్రదేశానికి వెలువల ఉన్నందున దేశ ఆర్థికాభివృద్ధికి, సాంస్కృతిక అభివృద్ధికి అవసరమయిన ప్రోత్సాహం లేకపోయింది. భారంగజేబు కాలంలోనే మొఘల్ సామ్రాజ్యం షీజీంప సాగింది. బౌగోళికంగా సామ్రాజ్యం విస్తరించి నప్పటికీ, ఆర్థికంగా నైతికవరంగా క్లిష్ట పరిస్థితులను ఎదుర్కొనవలసివచ్చింది. ఆతని సున్నీ సామ్రాజ్య విస్తరణ విధానము, దేశ వ్యాప్తంగా జరుగుతున్న తిరుగుబాట్లు అరాచక శక్తుల విజృంభణకు దోహదం చేసాయి.

ఆంధ్ర దేశంలో మొఘల్ పాలన సుమారు నలభయి సంవత్సరాలు సాగింది [1688 - 1724]. ఈ కాలాన్ని కేవలం అరాచక యుగంగా వర్ణించటంలో తప్పు లేదు. మహారాష్ట్ర వీరుడయిన శివాజీ స్వరాజ్యం స్థాపించటమే గాక మొఘల్ సామ్రాజ్య పునాదులు కదిలించి దాని విచ్ఛిన్నానికి కారణమయ్యాడు. శివాజీ అనంతరీకుల కాలంలో ఆతడు ప్రారంభించిన దోపిడి దాడులు మితిమీరి ఇరుగు పొరుగు హిందూ పాలకులలో నయితం మహారాష్ట్రల వట్ల స్నేహభావం నశించి, ద్వేష, అసూయలు పెరిగినాయి అందుచేత భారత దేశానికి రాజకీయ సమైక్యాన్ని చేకూర్చి భారత జాతీయ బావాలకి అంకురార్పణ చేసిన మొఘల్ సామ్రాజ్య స్థానాన్ని ఆక్రమించటానికి దీటుగా స్వరాజ్ ఎదగ

లేకపోయింది. బాజీరావ్ ఆశించిన “హింద్ పద్ పాద్ షాహి” కేవలం వగడి కలగా అంతరించింది. శివాజీ మరణానంతరము అనతి కాలంలోనే ఆతడు మహారాష్ట్రలో సాధింగచల్లిన ఐకమత్యం షీజించిపోయింది. మొగలాయి సామ్రాజ్యం విచ్ఛిన్నం కావడంతో మహారాష్ట్ర నాయకుల్లో స్వార్థం వెలితలలు వేసింది. అంతః కలహాలు మిలిమీరినాయి. వారి దోపిడి దాడులతో దక్షిణ మధ్య భారతాలు కట్టలములై నిస్సహాయులయిన వ్రజలు ధన ప్రాణ రక్షణను అన్వేషించ సాగినారు.

Iswari Prasad Calls Akbar “The first national monarch of India”, జగన్నాథ పండితరాయలు “ధీర్లీశ్వరోవా జగదీశ్వరోవా” అని ప్రశంసించాడు. మొగలాయిలు, భారతదేశానికి “Imperial oneness” ఇచ్చారని చరిత్రకారులు అంగీకరిస్తారు, “Sense of oneness is the hall mark of nationalism” అంటారు రాజనీతివేత్తలు. భౌరంగజేబును “Victim on the altar of India's oneness” అంటారు సర్దార్ K. M. పటిక్కర్.

ఈ పరిస్థితులు నాటికీ దేశంలో వాణిజ్య, సైనిక స్థావరాలు ఏర్పరుచు కొని లాభసాటి వాణిజ్యం సాగిస్తూ దేశ రాజకీయాల్లో తల దూరుస్తున్న పాశ్చాత్య కంపెనీలకు మంచి అవకాశాలుగా పరిణమించినాయి; ముఖ్యంగా ఇంగ్లీషు, ఫ్రెంచి కంపెనీల ఉద్యోగుల ఆశలకు వదును పెట్టినాయి. వారి జోక్యంతో ఆర్థికరంగంలో అపూర్వమయిన మార్పులు ప్రారంభమయి సాంఘిక సంబంధాలకు సయితం కదలిక ఏర్పడింది. అందుచేత గోల్కొండ పతనం [1687] ఆంధ్రుల చరిత్రలో ఆధునిక యుగానికి నాంది వాక్యంగా భావించవచ్చు.

ఆంధ్రదేశంలో మొగల్ పాలన

గోల్కొండ పతనంతో ఆంధ్రులు తిరిగి స్వాతంత్ర్యం కోల్పోవటమే కాక ఆంధ్రదేశ ఐక్యత విచ్ఛిన్నమయింది. గోల్కొండ మొగల్ సామ్రాజ్యంలో విలీనమయినది. గోల్కొండ బీజాపూర్ల వ్యక్తిత్వం నిర్మూలించటమే భౌరంగ జేబు ఆశయం. అవి పూర్వ భౌన్నత్యం తిరిగి సాధించి మొగల్ సార్వభౌమాధికారానికి ప్రమాదంగా పరిణమించని విధంగా వానిని బలహీన పరచాలని ఆతని సంకల్పం. అందుకు అనుగుణంగా రెండు రాజ్యాలను కలిపి తెలంగాణా కోస్తా ఆంధ్రులను ప్రాదరాబాదు - కర్ణాటకంగానూ, ‘రాయలసీమ’ను మిగిలిన ప్రాంతాలను బీజాపూర్ కర్ణాటకంగానూ రూపొందించినాడు. దీనితో మొగలాయి దక్కన్లో ఆరు సుబాలు ఏర్పడినాయి. (1) ఖాన్దేష్ (2) బిరార్

(3) ఔరంగాబాదు (4) బిదర్ (5) హైదరాబాదు (6) బిజాపూర్. తరువాత హైదరాబాదును బాలామాట్ అనీ పైన్ మాట్ అనీ వ్యవహరించేవారు. బాలామాట్ సుబాలో నీడ్లవటం, గంజికొట, గుర్రంకొండ, గుత్తి, కంబం సర్కారు లుండేవి. క్రమంగా నీడ్లవటం, గంజికొట, కంబంలు కలిపి కడవ రాజ్యంగా ఏర్పడి వతాన్ రాజుల పాలనలో ఉండేవి. రెండో సుబా గుంటూరు నుండి కోరమండల తీరంలో కలెడూన్ వరకు విస్తరించి ఆర్కాటు సుబా అయింది. వెల్లూర్, జింజి, తిరుచనాపల్లి ప్రాంతాలు కూడా ఇందులో ఉండేవి.

మొగలాయి దక్కన్ కు ఔరంగాబాదు రాజధాని. అచటి రాజ ప్రతినిధికి ప్రతినిధిగా ప్రతి సుబాలోనూ ఒక ఫౌజుదారు ఉండేవాడు. గోల్కొండ నైనిక స్థావరమయింది. హైదరాబాదు రాజకీయ వ్యక్తిత్వం కోల్పోయింది. ఆర్థికంగా కూడా అపార నష్టానికి గురి అయింది. మొగలాయి ముట్టి సుదీర్ఘ కాలం జరిగి నందున గోల్కొండ పరిసరాల్లో వ్యవసాయం సాగలేదు. స్థానిక పరిశ్రమలు నశించాయి. రాజధాని ఔరంగాబాదు కావడం వలన పూర్వం గోల్కొండకు లభించిన పన్నులు కప్పాలు ఔరంగాబాదుకు తరలినాయి. వజ్రాల గనులు మూత పడినాయి. దోపిడి దొంగల బెడదలో రహదారులపై భద్రత నశించి వాణిజ్యం స్తంభించిపోయింది. దక్షిణాపథంలోనే ప్రసిద్ధ వాణిజ్య కేంద్రమయిన గోల్కొండ దివాలా తీసింది. దోపిడి దొంగలకు తోడు మరాటి దండులు తరచుగా రాజ్యంలో ప్రవేశించి గ్రామాలు పట్టణాలు దోచి బీభత్సం సృష్టించేవి. కంచయే చేను మేసినట్లు స్థానిక జమీందార్లు గ్రామాలపైకి తమ సైన్యాలను పంపి రైతులను దోచుకునేవారు. ఈ పరిణామాల వలన సుభిషంగా ఉన్న గోల్కొండలో స్వల్పకాల వ్యవధిలోనే దుర్భరశామం విలయతాండవం చేసింది. 1688 లో సంభవించిన శామాన్ని దాని వెంట సచ్చిన విషాది వ్యాధిని మార్తన్ అనే ప్రాంత వర్తకుడు వర్ణిస్తాడు.

“గ్రామాలు నిర్జనమయినాయి. ప్రజల స్థితి దుర్భరంగా వుంది. ఇల్లు, వీధులు, మానవ కళేబరాలతో నిండిపోయినాయి. చనిపోగా మిగిలినవారు అస్థి పంజరాలుగా ఉన్నారు. కొన పూపిరితో ఉన్నవారు స్వగ్రామాలను వీడి ఇతర ప్రాంతాలకు వలస వెళుతున్నారు.” ఈ పరిస్థితులు తూర్పు తీరంలో స్థావరాలు ఏర్పరుచుకున్న పాశ్చాత్య వర్తక సంఘాలకు అనుకూలించాయి. ‘పాక్లర్’లన బడే తమ స్థావరాల్లో పాశ్చాత్యులు అగణాట్లు పడుతున్న స్థానికులకు ఆశ్రయం ఇచ్చి పరిశ్రమలను నెలకొల్పి వాణిజ్యం పెంచుకోసాగారు.

దేశంలోని వాణిజ్యం సుస్థమూ వారి స్థావరాలకు మరలింది.

పిశాఖపట్టణం, మచిలీపట్టణం, పులికాట్, మద్రాస్, పాండిచ్చేరి పట్టణాల జనసమ్మర్థమూ, ప్రాముఖ్యమూ పెరిగినాయి. దేశీయ పరిశ్రమలు, వాణిజ్యం బోపా వర్తక సంఘాల వరం కావడం మొదలయింది.

పాలనాయంత్రాంగ పునర్ వ్యవస్థీకరణ

హైదరాబాదులో పటిష్ఠమయిన పాలనా యంత్రాంగాన్ని రూపొందించటానికి ఔరంగజేబుకు వ్యవధి లేకపోయింది. గోల్కొండ ఆక్రమణ తరువాత ఆతడు మహారాష్ట్రపై దండెత్తాడు. అయినా సామ్రాజ్యంలో అంతర్గతంలోచేసే విధానానికి అనుగుణంగా మొగల్ పాలనా యంత్రాంగం దక్కన్‌కు విస్తరించింది. కుతుబ్ షాహీల కాలంలో ఆ స్థానంలో ప్రముఖ స్థానా లాక్రమించిన హిందువుల ప్రాబల్యం అంతరించింది. స్థానిక ముస్లిములు కూడా నిరాదరణకు గురి అయినారు. అయితే స్థానిక రాజకీయ పరిస్థితులను దృష్టిలో ఉంచుకుని పలుకుబడి ఉన్న సర్దారుల ఉద్యోగుల, సహాయ సహకారాలు అవసరమని గుర్తించి పీయా, సున్నీ విభేదాలు కూడా పాటించక, కుతుబ్‌షాహీ, అహమ్మద్ షాహీ సుల్తానులకు వ్యతిరేకులై తనతో చేరిన ముస్లిములను ఉన్నతోద్యోగాల్లో నియమించాడు. బాబూ వండిట్ వంటి సమర్థులయిన హిందువులకు నయితం వదవులు లభించినాయి. వీరందరూ మొగలాయి మున్నబుదార్లయినారు. కాని స్థానిక యంత్రాంగంలో వీరి నియామకం తాత్కాలికమే అయింది. క్రమంగా వీరు బలవడి మొగల్ ఆధికారానికి ప్రమాదంగా పరిణమిస్తారనే భయంతో వీరిని ఉత్తర దేశంలోని దూర ప్రాంతాలకు బదిలీ చేసి ఔత్తరాహులను నియమించడం జరిగింది. కుతుబ్‌షాహీ సైన్యం రద్దయింది. ఆ సైన్యంలో వెలమ, రెడ్డి, కమ్మ కులాలవారు ఎక్కువగా ఉండేవారు. వారు బర్రరప్ అయినారు. గోల్కొండలో నామ వ్యత్రమయిన సైన్యం ఉండేది. అందలి ఉద్యోగులు ఔత్తరాహులే. రాజ్యంలో శాంతి భద్రతల రక్షణకు గూడ ఈ సైన్యం చాలి సంతకా లేదు. 1687 లో ఔరంగజేబు గోల్కొండ నుండి మరలడంతోనే మహారాష్ట్రలు దండెత్తి వచ్చి హైదరాబాదు పరిసర గ్రామాలను కొల్లగొట్టినారు. వీరిని ఎదురించడానికి చాలినంత సైన్యం లేనందున తాత్కాలిక రాజ ప్రతినిధి రాహుల్లాఖాన్ గోల్కొండ కోటలో తల దాచుకోవలసి వచ్చింది!

కుతుబ్ షాహీల పాలనా వ్యవస్థ వికేంద్రీకరణపై ఆధారపడింది, మొగలాయిలది కేంద్రీకరణ విధానం. అందుచే మొగల్ విధానాన్ని హైదరాబాదులో అమలుచేయాలనే ఔరంగజేబు ప్రయత్నం విఫలమయింది హైదరాబాదు సుబా ప్రభుత్వం కేంద్రీకరణ, వికేంద్రీకరణాల మిశ్రమమై క్లిష్టంగా రూపొందింది.

హైదరాబాదులో ఒక సుబేదారుండేవాడు. అతడు ఔరంగాబాదులోని పాదుషా ప్రతినిధికి ప్రతినిధి. గోల్కొండ దుర్గ సైన్యాధ్యక్షుడు, హైదరాబాదు నగర పౌజాదారు, కొత్తాబాదు, చార కాబాధికారి (బక్షి) మొదలయినవారు సుబేదారుకు సహాయంగా ఉండేవారు. తాత్కాలిక సుబేదారు రాహుల్లాఖాన్ 1687 చివర్లో ఢిల్లీకి మరలడంతో, సుబేదారుగా జాన్ సిపర్ఖాన్ నియామకం జరిగింది, బిజాపూర్ సుబేదార్ గా కొంతకాలం వ్యవహరించిన సిపర్ఖాన్ మంచి సేనానిగా పాలనా దక్షుడుగా పేరు పొందాడు. అచిర కాలంలోనే మరాటి దాడుల నరికబడి హైదరాబాద్ ప్రభుత్వాన్ని పటిష్ఠం చేసాడు.

సైనికంగా హైదరాబాద్ ను బలపరచడం సిపర్ఖాన్ ప్రథమ కర్తవ్యం అయింది. అందుకై హైదరాబాద్ రాజ్యంలోని కౌలాస్, ఎల్లందల్, కోయిల కొండ, వరంగల్, పానగల్, ముస్తఫానగర్, మూర్తజా నగర్ (కొండవీడు) దుర్గాలను మరమ్మత్తు చేయించి వానిలో బలమయిన సైన్యాలను నిలిపేసాడు. ఈ దుర్గాల పౌజాదారులు (సేనాపతులు) చాలా వరకు దక్కనీ ముసల్మానులే. కుతుబ్ షాహీల కొలువు చేసినవారే. ఈ దుర్గాలను పరివేష్టించి పది మైళ్ళ వరకు విస్తరించిన భూములను హవేలీ వరగజాలు (రాజ షేత్రం) గా పరిగణించేవారు. నీనిపై శిస్తు పౌజాదారు వసూలు చేసేవాడు. ఈ దుర్గాలే గాక స్థానిక పీఠూరీదార్లను, అదుపులో ఉంచడానికి గోదావరి డెల్టాలోనూ, ఖమ్మ మొట్ట, శ్రీకాకుళం వరగజాల్లోనూ, అశ్వదళంతో తానాలు నెలకొల్పినాడు.

హైదరాబాదు కర్ణాటకంలో తొమ్మిది పౌజాదారీ లుండేవి. కౌలాస్, ఎల్లందల్, నర్సపూర్ (మెదక్), కోహిర్, భోన్ గిరి, వరంగల్, ఖమ్మ మొట్ట, శ్రీకాకుళం, (చికాకోల్) నర్సపూర్ (తూ. గోదావరి); రాయలసీమ ప్రాంతంలో కడప, కర్నూలు, ఆదోని, నెల్లూరు పౌజాదారీలు. తూర్పు తీర ప్రాంతంలో ప్రత్యేకంగా నాలుగు (నాలు) సర్కారులు ఏర్పడినాయి. చికాకోల్, రాజమండ్రి, మచిలీపట్టణం, నిజాం పట్టణం. మచిలీ పట్టణం, నిజాం పట్టణాలు ఓడ రేవులయినందున వారి పాలన ప్రత్యేకంగా డేక్ ముఖ్ ఆదీనంలో ఉండేది.

ప్రతి సర్కారులోనూ కొన్ని జిల్లా లుండేవి. జిల్లా అధికారి డేక్ ముఖ్ జమీందార్లలో చాలామంది వెలమ, కమ్మ, రెడ్డి కులాలకు చెందిన నాయకులు

హైదరాబాదు రాజ్యం 21 సర్కారులుగా విభజింపబడింది. (1) కౌలాస్ (2) ఎల్లందల్ (3) మెదక్ (4) మలంగూర్ (5) వరంగల్ (6) కోయిల్ కొండ (7) గోల్కొండ (8) భోన్ గిరి (9) నల్గొండ (10) ఖమ్మ మొట్ట (11) ఏలూర్ (12) రాజమండ్రి (13) చికాకోల్ (14) పానగల్ (15) ముస్తఫాన్ (16) దేవర కొండ (17) గుంటూరు (18) కొండవల్లి (19) మచిలీపట్టణం (20) నిజాం పట్టణం (21) కంబం.

పంట పొలాలు శిస్తు మొదలయిన వాని వివరాలలో చిట్టలను దేశపాండేలు తయారుచేసేవారు. పౌజాదార్లు, దేశముఖలు వన్ను వసూలు చేయుటకు హవల్దార్లను నియమించేవారు. వన్ను వసూలు చేయడంలో హవల్దార్లకు స్థానిక జమీందారులు సాయం చేసేవారు.

ప్రతి జిల్లాలోనూ ఒకరిద్దరు జమీందార్లుండేవారు. వీరు కుతుబ్ షాహీల కాలంలో వన్ను వసూలు చేసే అధికారం (ఇజరా) సంపాదించి మన్నె - సుల్తాన్ మొదలయిన బిరుదులు, గౌరవాలుపొంది స్థానికంగా బలవడి పాలనా యంత్రాంగంలో భాగమయినారు. వీరిలో చాలామంది కమ్మ, వెలమ, రెడ్డి నాయకులు. గోల్కొండ పతనానంతర దేశంలో చెలరేగిన అరాచకత్వం, మరాఠీ దాడులు, అవకాశంగా తీసికొని జమీందార్లు బలవంతులయినారు. ఈ జమీందార్లు మొగల్ అధికారంతో సమాధాన పరచటానికి నిరాకరించి తమ ప్రాంతాల రైతులపై దౌర్జన్యాలు జరుపసాగినారు. తెలంగాణాలో కౌలాస్, పాల్వంచ, జటప్రోలు, నూర్ కోయల్ జమీందార్లు చాలా బలవంతులు. తీరాంధ్రంలో విజయనగరం, పెద్దాపురం, మొగల్ తుర్లు, నూజివీడు, గుంటూరు ప్రాంతంలో వినుకొండ, (మల్రాజు) కొండవీడు (మాణిక్యారావు) సంస్థానాలు ముఖ్యమయినవి. కుతుబ్ షాహీల కాలంలో చికాకోల్ సర్కారును షేర్ మొహమ్మద్ ఖాన్ పాలిస్తుండే వాడు. షేర్ అంటే పులి అని అర్థం. ఆ అర్థం వచ్చేటట్లు పెద్దరాయడు 1652 లో బొబ్బిలి కోటను నిర్మించినట్లు తెలుస్తుంది. బొబ్బిలిలో వెలమ జమీందార్లు ప్రసిద్ధులయినారు. కొండవల్లి వరగజాలలో వాసిరెడ్డివారు చింతవల్లిని కుతుబ్ షాహీల నుండి సంపాదించారు. మల్రాజు, మాణిక్యారావు, కుటుంబాల మధ్య ఘర్షణను అవకాశంగా తీసికొని వాసిరెడ్డివారు గుంటూరు సర్కారులో కొన్ని గ్రామాలు ఆక్రమించారు. వీరిలో ప్రసిద్ధుడయిన వెంకటాద్రినాయుని కాలం నుండి అమరావతి వాసిరెడ్డి వారికి కేంద్రమయింది. నెల్లూరులో వెంకట గిరి, చుండి, ముక్కాలపాడు జమీందార్లు బలవంతులు. రాయలసీమ ప్రాంతంలో జమీందార్ల స్థానంలో పాళెగార్లు వుండేవారు. పాళెయగారి విధానం విజయనగర కాలం నుండి వస్తున్నదే! రుస్తుం దిక్ఖాన్ పెద్ద సైన్యాన్ని కూర్చుకొని తిరుగుబాటు చేసిన జమీందార్ల నణచి వారితో సమాధానం కుదుర్చుకున్నాడు. ఆ ఒప్పందం ప్రకారం ప్రతి జమీందారుకు కొన్ని వరగజాల భూమి శిస్తులో కొంత నిర్దిష్ట శాతం లభిస్తుంది. వీరు తమ ప్రాంతాలలో కోటలు కట్టుకొని సైన్యాలు కూర్చు కొని శాంతి భద్రతలు కాపాడే బాధ్యతలు స్వీకరించారు. దీనితో జమీందార్లు తృప్తిపడి మొగల్ ప్రభుత్వ యంత్రాంగంతో సహకరించసాగారు. ఈ విధంగా మొగలాయి ఆక్రమణ అనంతరం సుమారు 15 సంవత్సరాలకు హైదరాబాదు

తిరిగి రాజకీయంగా గౌరవ ప్రతిష్ఠలు సాధించడానికి అనుకూల వాతావరణం ఏర్పడింది.

గోల్కొండ ఐశ్వర్యమే మొగలాయీల నోరుంచి దండయాత్రకు పురికొల్పింది. అందుచే ఆ రాజ్యంనుంచి అధిక ఆదాయం సంపాదించాలని పాదుషా నిర్ణయించాడు. మరోవైపున ప్రభుత్వ నైనికావసరాలకు, జమీందార్ల జాగీర్లార్ల ఆదంబరాలకు వ్యయం అధికం కాసాగింది. ఈ అవసరాలకు అనుగుణంగా రాజ్య ఆర్థిక విధాన సంస్కరణ జరిగింది. మొహమ్మద్ షాహీ హైదరాబాద్ దివాన్గా వున్న కాలంలో 'ఇజరా' వద్దతి రద్దయింది. ప్రతి జిల్లా నుండి ప్రభుత్వానికి రావలసిన శిస్తు మొత్తం నిర్ణయిస్తూ జామ్-ఇ-కమీర్ అనే చిట్టా తయారయింది (1689-90). సుమారు ఒక శతాబ్దికాలం ఈ చిట్టాయే అమలులో ఉండి ఆంగ్లేయులకు సయితం మార్గదర్శకమయింది. దీని ప్రకారం కోస్తా జిల్లాలో రైతులపై శిస్తు 10 నుండి 13 శాతం వరకు పెరిగింది. వాణిజ్య సుంకాలు పెరిగాయి. అమ్మకం పన్ను రహదారి సుంకం, సంత పన్ను వసూలు చేసేవారు. వన్నులు వసూలు చేసే చౌదర్ల వలురకాల మామూళ్ళు వసూలు చేసేవారు. ఔరంగజేబు కాలంలో ప్రథమంగా హైదరాబాదులో జిజియా విధించటం జరిగింది. కాని జిజియా వసూలును ప్రజలు ప్రతిఘటించినట్లు తెలుస్తుంది. క్రీ.శ. 1691 నాటి పులివెందుల (కడప జిల్లా) శాసనాలను బట్టి మొగలాయి ఉద్యోగుల దౌర్జన్యాలు సహించలేక వర్తకులు, తైలకులు నగరం విడిచి వెళ్ళినారని, మొహమ్మద్ జాఫర్ అనే స్థానిక పాలకుడు వారికి మినహాయింపులు, హామీలు ఇచ్చి తిరిగి పులివెందుల రప్పించినాడని తెలుస్తుంది. హైదరాబాదు, బిజాపూర్లపై సాలీనా కప్పం 2.20 కోట్లకు పెరిగింది. ఒక్క మచిలీపట్టణం, తత్పరిసరాలలోని పల్లెలు 4 లక్షల 86 వేల రూపాయలు చెల్లించేవి.

కాంబక్

రాజకీయంగా శాంతి భద్రతలు నెలకొని ఆర్థికంగా పుంజుకుంటున్న హైదరాబాదు మొగల్ సర్దారులను ఆకర్షించసాగింది. ముఠా రాజకీయాలు ప్రబలుతున్న ఢిల్లీ దర్బారుపై ఆసక్తి క్షీణించి హైదరాబాద్ పౌజాదారీ వదలికై వారిలో పోటీ ప్రారంభం కావడంతో హైదరాబాద్ రాజకీయ ఎత్తుగడలకు కేంద్రమయింది.

ఖాన్ సిఫర్ ఖాన్ 1700 సంవత్సరంలో మరణించగా కాంబక్ రాకుమారుని పాదుషా హైదరాబాదు సుబేదారుగా నియమించాడు; అతనికి

సాయం (నాయబ్) గా సిఫర్ ఖాన్ కుమారుడు రుస్తుం నియామకం జరిగింది. కాంబిక్స్ను హైదరాబాద్ బీజాపూర్ల (కర్ణాటక) పాలకుని చేయాలని పాదుషా సంకల్పం. కాని చిరకాలంగా హైదరాబాద్లో (1689 నుండి) ఉన్నతోద్యోగం నిర్వహిస్తూ సుబా రాజకీయ పునరుజ్జీవనానికి కారకుడయిన రుస్తుం హైదరాబాద్ సుబేదారు పదవిపై ఆశలు పెంచుకోవడం సహజం. కాంబిక్స్ నియామకం రుస్తుంకి ఆశాభంగం కలిగించింది. అందుచే రుస్తుం సుబాలో శాంతి భద్రత పట్ల అశ్రద్ధ వహించటమే కాక కాంబిక్స్తో సంఘర్షణకు సిద్ధమయినాడు. దీనికి తోడు పాదుషా ఆరోగ్యం క్రమంగా క్షీణించి, మొగలాయి శివీరంలో అంతః కలహాలు ప్రారంభమయినాయి. పండ్లితులు మరాటీలకు మంచి అవకాశాలై, అవకాశం లభించినపుడల్లా దాడిచేసి దోచుకోసాగినాయి. 1702 లో హైదరాబాదుపై దండెత్తి మూడు రోజులపాటు ప్రజలను దారుణంగా దోచుకున్నారు. మరాటీ దాడులను ప్రతిఘటించే బదులు రుస్తుం వారితో రహస్య ఒప్పందాలు కుదుర్చు కొని ఖజానానుండి ఏడు లక్షలు చెల్లించి మరలించినట్లు తెలుస్తున్నది. మరాటీ దాడులు ముఖ్యంగా ముస్లిములలో చాలా ఆందోళన కలిగించినాయి. ఔరంగజేబు చర్యలకు ప్రతీకారంగా మరాటీలు తమ స్త్రీలకు, మత సంస్థలకు హాని కలిగి స్త్రీలని బయకంపితులయినారు. హైదరాబాదులోని ప్రవక్త-పాద చిహ్నానికి ధర్మకర్తగా నున్న షేక్ మొహమ్మద్షా ఆ చిహ్నాన్ని నగర శివార్లలో అంబర్ పేట తోటలో చాలాకాలం ఉంచినాడట.

తాము సాగించిన దోపిడి దాడుల వలన మరాటీలు స్థానిక హిందూ జమీందార్ల సానుభూతి కోల్పోయినారు. మొగలాయి విస్తరణకు సుసంఘటిత హిందూ ప్రతిఘటనావకాశాలు నశించినాయి. మరాటీ దాడుల నరికట్టడంలో హిందూ జమీందార్లు మొగలాయి ఉద్యోగులతో సహకరించసాగినారు.

రుస్తుం ఉపేక్షా భావంవల్ల సామ్రాజ్య పాలనా యంత్రాంగం సడలింది. స్వలాభాపేక్షతో స్థానిక మొగలాయి ఉద్యోగులు దాడులు జరుపుతున్న మరాటీ లతో చేతులు కలవడం ఎక్కువయింది. ఈ పరిస్థితులు రాజ్యంలోని దుండగులకు ప్రోత్సాహకరంగా ఉన్నాయనడానికి రిజాఖాన్ వృత్తాంతం మంచి నిదర్శనం. ఔరంగజేబు ఈతజ్జీ బీదర్లోని రామగిరి పౌజాదారుగా నియమించాడు. కాని రిజాఖాన్ ఆ పదవిని స్వీకరించక వదిలేల సైన్యాన్ని కూర్చుకొని పాదుషాపై తిరుగుబాటు చేసి హైదరాబాద్ మచిలీవట్టణం మధ్య ప్రాంతాల్ని వలుమార్లు దోచుకొని అరాచకం సృష్టించాడు. రిజాఖాన్ దుండగాలతో, మరాటీ దోపిడి దాడులతో సుబా ఆర్థిక పరిస్థితి దుర్భరమయింది. దీనికితోడు 1701.2లో తీవ్ర

అనావృష్టివల్ల దుర్భిక్ష పరిస్థితులు ఏర్పడి ధరలు విపరీతంగా పెరిగి ప్రజలు వదరాని కష్టాలు వడ్డారు. ఇనుమూ, దాని తరువాత ప్లేగువ్యాధి వ్యాపించి 20 లక్షల మందికి పైగా మరణించినట్లు పాశ్చాత్యుల రచనలనుండి తెలుస్తుంది. ఈ పరిస్థితులవలన సామ్రాజ్య పాలనా యంత్రాంగం విచ్ఛిన్నం అయినట్లు స్పష్టం కావడంతో స్థానిక ఉద్యోగులలో విశ్వాసం నశించి తూర్పుతీర రేవు వట్టణాలలో బలపడుతున్న పాశ్చాత్య కంపెనీలవారు తమ స్థావరాల రక్షణకు స్వయంగా ఏర్పాట్లు చేసికోవలసి వచ్చింది. 1704 లో హైదరాబాదు శివార్లను దోచుకున్న మరాఠీ ధండు మచిలీపట్టణం వైపుకు పురోగమిస్తున్నట్లు వార్త అందగానే అచటి డచ్చి, ఇంగ్లీషు వర్తకులు మొగల్ ఖజాదారుని తరఫుననే పట్టణ రక్షణ బాధ్యత స్వీకరించి పట్టణం చుట్టూ ఐదు బురుజులు నిర్మించి వానిపై 25 ఫిరంగులు నిలిపినారట! వారి కార్యక్రమాల్లో దేశీయ వర్తకులు పూర్తి సహకారం అందించినారు. ఈ సంఘటనతో స్థానిక ప్రజల్లో సయితం మొగల్ సైన్యాల కంటే విదేశీ కంపెనీ సైన్యాలే సమర్థవంతములనే నమ్మకం ఏర్పడినట్లు స్పష్టమవుతున్నది.

వారసత్వ యుద్ధం

ఔరంగజేబు 1707 లో మరణించాడు. ఆతని కొడుకులు అజంషా, షా ఆలం, కాంబక్ష్ల మధ్య వారసత్వ యుద్ధం తప్పలేదు. అజంషా, గుజరాత్‌లో, షా ఆలం కాబూల్‌లో రాజు ప్రతినిధులుగా ఉండేవారు. తన కుమారుల శక్తి సామర్థ్యాలలో ఔరంగజేబుకు విశ్వాసం లేనందున అతడే సామ్రాజ్య విభజనను వూహించాడు. అజంషా, షా ఆలంలు సామ్రాజ్య ఉత్తర ప్రాంతాలను పంచుకొని కాంబక్ష్ దక్కన్ పాలకుడు కాగలడని ఆతడు వూహించాడు. ఆ ఉద్దేశ్యంతోనే 1700 లో కాంబక్ష్‌ను దక్కన్ సుబేదారుగా నియమించి అతని అధికారం స్థిరం కావడానికి అనుకూల పరిస్థితులు కల్పించినాడు. దక్కన్ పాలకులందరూ తమ పరగణాల వివరాలు కాంబక్ష్‌కు నివేదించాలని పాదుషా హుక్కుం జారీ చేసినాడు. కాంబక్ష్ కుమారుడు ముహియల్ సున్నాకు సయితం రాజగోపాలపూర్, మలంకూర్, ఏలూరు కలిపి సుమారు 5.7 లక్షల ఆదాయం లభించే జాగిర్ ఇచ్చాడు. ఏమైనా రాకుమారులు మాత్రం ముఖ్యంగా అజంషా, షా ఆలంలు అవిభాజ్యమయిన మొగల్ సామ్రాజ్యానికి పాదుషా కావాలని ఆశించారు.

హైదరాబాదులో కాంబక్ష్ తన వదలిని సుస్థిరం చేసికోవడానికి రుస్తుం అటంకంగా పరిణమించాడు. కాంబక్ష్‌కు వ్యతిరేకంగా రుస్తుం తన బలాన్ని

కూడదీసుకోవడానికి ప్రయత్నాలు సాగించాడు. స్థానిక జమీందార్లను జాగీర్దారులను హింసించి 35 లక్షలకు పైగా మొహర్లు, అపార సంఖ్యతో వజ్ర వైడూర్యాలు సంపాదించాడు. మహారాష్ట్రలతో రిజాఖాన్ రహస్య ఒప్పందాలు చేసికొన్నాడు. గోదావరీ ప్రాంతంలో బలవంతుడైన విజయనగరం వూసపాటి ఆనంద గజపతి అభిమానం సంపాదించాడు. కాంబక్ష్‌ను ప్రతిఘటించడానికి సన్నాహాలు చేసాడు. గోల్కొండ దుర్గాన్ని ఆక్రమించే ప్రయత్నం చేసాడు గాని అతనికి స్వాధీనం కాలేదు.

మొగల్ వారసత్వ యుద్ధంలో మొదటి రంగం ఉత్తర ఇండియాలో జరిగింది. అగ్రా సమీపంలో జాజ్ దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో అజంషా ఓడి మరణించాడు. బహదూర్ షా అనే బిరుదంతో షాఆలం మొగల్ సింహాసనాన్ని అధిష్టించాడు. ఉత్తర దేశంలో తన అధికారం సుస్థిరం చేసుకోవడానికి బహదూర్ షా నిమగ్నుడై వుండగా కాంబక్ష్ హైదరాబాద్‌లో 1708 గోల్కొండ సుల్తాన్‌గా వట్టాబిషేకం జరుపుకున్నాడు. స్వతంత్ర్య గోల్కొండ రాజ్య పునరుద్ధరణ జరిగింది. కుతుబ్ షాహీ రాజ్య ప్రాంతాలన్నీ తిరిగి ఒక పాలన లోనికి వచ్చినాయి. పాదుషాకు కప్పం చెల్లిస్తూ స్వతంత్ర్య రాజ్యంగా హైదరాబాదు పూర్వ గోల్కొండ వైఖవాన్ని పునరుద్ధరించగలదని చాలామంది ఆశించారు.

ప్రజల ఆశలు అడియాసలయినాయి. కాంబక్ష్‌కు పక్కలో బల్లెంగా రుస్తుం తయారయినాడు. సింహాసనం ఎక్కిన వెంటనే బహదూర్ షా రుస్తుం హోదాను పెంచి అతని తండ్రి బిరుదు ఖాన్ సిఫర్ ఖాన్ అతనికి ఇచ్చి గౌరవించాడు. దీనితో రుస్తుం ఆశలు బలపడి కాంబక్ష్‌ను ఎదిరించటానికి అతడు వెనకాడలేదు. బహదూర్ షా పర్షానాలు దక్కన్ సుబాకు చేరసాగినాయి. జాగీర్దార్లు సయితం కాంబక్ష్‌ను ధిక్కరించటం మొదలయింది. అయితే కాంబక్ష్ స్నేహం నటిస్తూ రుస్తుంతో ఒక ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నాడు. కాని అన్నిటి కంటే ఆర్థిక ఇబ్బందులు కాంబక్ష్ అధికారం బలపడడానికి అటంకమయినాయి. అతని దృష్టి రుస్తుం ఖజానాపై పడింది. రుస్తుంపై రాజద్రోహ నేరం మోపి అతణ్ణి వట్టికొని వధించాడు. అతని ఆస్తిని స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. సైన్యాన్ని పంపి మదిలీపట్టణంలోని సామ్రాజ్య ఖజానాను దోచుకున్నాడు. అయినా అతని ఇబ్బందులు తీరలేదు. నగరవాసులపై పన్నులు పెంచటమేకాక జిజియా విధించడం, నిర్బంధంగా ఋణాలు సేకరించటం వంటి చర్యలకు దిగాడు. హైదరాబాదు వర్తకులు ఈ చర్యలకు నిరసనగా బంద్ పాటించారు. రుస్తుం

హత్య, జీజియా విధింపు వంటి చర్యలతో కాంబిక్ పూర్తిగా జనాదరణ కోల్పోయాడు. ప్రభుత్వోద్యోగులు కాంబిక్ ఆజ్ఞలను మన్నించడం మానినారు. జమీందార్లు నయతం పన్నులు, కప్పాలు చెల్లింపక మొగలాయి అధికారులను ధిక్కరించసాగినారు. ఈ ఆరాచక పరిస్థితులు దారి దోపిడి దొంగలకు మంచి అవకాశమయింది.

ఆనాటి దొంగల నాయకుల్లో సర్వాయి పాపన్న ముఖ్యుడు. ధనికుల్ని దోచి పేదలను పోషించిన మహావీరుడనీ, గొప్ప దేశభక్తుడనీ వర్ణిస్తూ పాపన్నను గురించి జానపద సాహిత్యం తయారయింది. కాని యధార్థ చరిత్ర ఆ గాథలకు భిన్నంగా ఉంది. పాపన్న తండ్రి కల్లు అంగడి నడిపేవాడు. చిన్నతనం నుండి పాపన్న మంచి ధర్మ సాహసాలున్నవాడు. తండ్రి వృత్తిని నిరసించి నాటి ఆరాచక పరిస్థితులు అవకాశంగా తీసికొని రాజకీయ ప్రాముఖ్యం సంపాదించాలని ఆశించినవాడు. విఠతువులయిన తల్లిని సోదరిని హింసించి వారి ధనాన్ని తస్కరించి చిన్న మట్టికోట కట్టుకొని తన కార్యక్రమాలు ప్రారంభించినాడు. పరిసర గ్రామాల రైతులను దోచుకోవడం, అందంగా ఉన్న స్త్రీలను తన కోటకు చేర్చడం ఆతని చర్యలు.

లంబాడీ తండాలను నిర్బంధించి వారు సరఫరా చేస్తున్న ధనాన్ని పశువులను స్వాధీనం చేసుకొని లంబాడీ ఖైదీల చేత కోటలు కట్టించేవాడు, పరిసర భూములను సాగు చేయించేవాడు. కొంతకాలం ఎల్లందరి జమీందారు కొల్లులో నైసికోద్యోగిగా ఉంటూ జమీ ప్రజలను వేధించడంతో జమీందారు పాపన్నను ఖైదు చేసాడు. బండి నుండి తప్పించుకొని బోన్ గిరి చేరి మరొక దారి దోపిడి అయిన సర్వాయితో చేరి సర్వాయి పాపన్నగా పేరు పొందాడు. ఉభయులు కలిసి హైదరాబాద్ కు 50 మైళ్ళ దూరంలో షాహూర్, తిరుగొండ లలో షాహూర్ దుర్గం నిర్మించారు. వారి చర్యలతో పరిసర గ్రామాల రైతులు, వర్తకులు గగ్గోలేత్తిపోయినారు. పాపన్నను పట్టుకోవడానికి రిజాఖాన్ సాయంతో రుస్తుం చేసిన ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. బహదుర్ షా హైదరాబాద్ లో వున్న సమయంలో పాపన్న పాదుషాను దర్శించి 14 లక్షల కప్పం చెల్లించి జమీందారుగా గుర్తింపు పొందినట్లు తెలుస్తుంది.

ధిల్లీలో తన అధికారాన్ని పదిలపరుచుకొని పెద్ద సైన్యంతో బహదుర్ షా కాంబిక్ పై దండెత్తాడు. జ్ఞాతి శేషం వుంచరాదని ఆతని సిద్ధాంతం. హైదరాబాద్ సమీపంలో జరిగిన యుద్ధంలో (1708) కాంబిక్ ఓడి పురణించాడు. దక్కన్ సుబాలు బహదుర్ షా వశమయ్యాయి.

బహదుర్షా దక్కన్ సుబాలపై తన ప్రదాని జుల్ ఫీకర్ ఖాన్ ను సుబేదారుగా నియమించాడు. జుల్ ఫీకర్ ఢిల్లీలోనే వుంటూ తన ప్రతినిధి దావుద్ ఖాన్ వన్నీ ద్వారా, దక్కన్ వ్యవహారాలు నిర్వహించే ఏర్పాటు జరిగింది. ఆఫ్ఘన్ మున్నబుదారయిన యూసఫ్ ఖాన్ హైదరాబాద్ పౌజు దారయినాడు. చాలాకాలం కర్నూలు పౌజుదారుగా స్థానిక రాజకీయాలలో యూసఫ్ మంచి అనుభవం సంపాదించాడు. న్యాయశీల అని, పరిపాలనా దక్షుడని పేరు పొందినాడు.

యూసఫ్ ఖాన్ - ఇబ్రహీం ఖాన్

యూసఫ్ ఖాన్ పౌజుదారుగా ఉన్న రెండు సంవత్సరాలు పాపన్నతోటి సంఘర్షణతో గడిచిపోయాయి. బహదుర్షా ఢిల్లీకి మరలిన తరువాత పాపన్న దురాగతాలు విమిషిరినాయి, 1708 లోనే మొహరం పర్వదినాల్లో ఆర్ధరాత్రి ఓరుగల్లుపై దాడిచేసి 12 వేలమంది పౌరజనాన్ని వధించి నగరాన్ని దోచుకొని చాలా మందిని బందీలుగా తీసికొని వెళ్ళాడు. వీరిలో ఓరుగల్లు కాజీ భార్యను తన అంతఃపురానికి, కూతుర్ని బోగం మేళంలోనూ చేర్చినాడు. అనంతరం కొద్ది రోజులకే భోన్ గిరి దోపిడి జరిగింది. ఓరుగల్లు కాజీ అవమాన భారంతో క్రుంగిపోయి మరణించాడు. ఈ వార్త విన్న పాదుషా మండిపడి పాపన్నను వట్టి శిక్షించ వలసిందిగా యూసఫ్ ఖాన్ ను ఆదేశించాడు.

12 వేల మంది అశ్వదళం, 20 వేలమంది వదాతి దళం వున్న మొగల్ సైన్యాన్ని యూసఫ్ తరిగొండ పైకి పంపాడు. సుమారు ఆరునెలలు ముట్టడి తరువాత తరిగొండ మొగలాయిల స్వాధీనం అయింది. పాపన్న పారిపోయినాడు. చివరకు హసనాబాద్ దగ్గర కల్లు అంగడి యజమాని పాపన్నను మొగలాయిలకు వట్టి ఇచ్చినాడు. మొగల్ సైనికులు పాపన్నను క్రూరంగా వధించారు. దీనితో హైదరాబాద్ పరిసరములలో శాంతిభద్రతలు నెలకొని మొగల్ అధికార ప్రతిష్ఠలు ఇనుమడించాయి.

యూసఫ్ ఖాన్ 1711 లో మరణించడంతో దేశంలో తిరిగి అరాచక శక్తులు విజృంభించాయి. మరాఠీలు దండెత్తి వచ్చి హైదరాబాద్ నగరాన్ని, షాహూర్, పానగల్లు, కర్నూలు మొదలయిన దుర్గాలను దోచుకొని అపార నష్టం కలిగించారు. మొగలాయి ఉద్యోగులు దోపిడిగాండ్ర కంటే క్రూరంగా ప్రవర్తించసాగారు. దక్షిణ కోస్తా పరగణాలపై పౌజుదారయిన ముహమ్మద్ అయిర్ మీర్జాబేక్ పెద్దాపురం, మొగలితుర్రు, నూజివీడు జమీం దారులను దారుణంగా హింసించి డబ్బులు వసూలు చేయసాగినాడు. ఉత్తర

కోస్తాలో పౌజాదారయిన అబిబ్ ఖాన్ రాజమండ్రిని కేంద్రంగా చేసికొని విజయ నగరం మొదలు మొగలితురు వరకు జమీందార్లను దోచుకున్నాడు. మీర్జాబేక్ క్రిందనున్న నైన్యానికి జీతాలు లేకపోవడంతో తిరుగుబాటు చేసి హైదరాబాదు, మచిలీపట్టణం మధ్య గ్రామాలను దోచి ప్రజలను చిత్రహింసలకు గురిచేసేవాడు. ఆ రోజుల్లో హైదరాబాద్ తరువాత ఐశ్వర్యవంతమయింది మచిలీపట్టణం. అందుచే మీర్జా నైన్యాలు మచిలీపట్టణం వైపుకు పురోగమించాయి. స్థానిక హిందూ ముస్లిం వర్తకులు పాశ్చాత్య వర్తక సంఘాలు ఉమ్మడిగా మొగల్ నైన్యాలను ప్రతిఘటించాయి. పాశ్చాత్య ఫిరంగి గుండ్ల వర్షానికి మొగల్ నైన్యాలు చెల్లాచెదురై మచిలీపట్టణానికి ప్రమాదం తప్పిపోయింది.

దీల్లీలో ఇదే సమయంలో విపరీతమయిన పరిణామాలు జరిగినాయి. బహదుర్ షా అనంతరం సింహాసనం ఎక్కిన జహందర్ షాను పరూక్ నీయర్ ప్రతిఘటించాడు. పరూక్ నీయర్ దుర్బులుడు, అందుచే ఆధికారం హసన్ అలీ, హూస్సేన్ అలీ అనే సోదరుల పరమయింది. పాదుషా అయినంతనే జహందర్ షా వషీయులైన వారిని వదలివేయకుండా గావించినాడు. ముఖ్యంగా దావూద్ ఖాన్ వన్నీని దక్కన్ నుండి బర్తరఫ్ చేసి, తనకు తోడ్పడిన తురానీ వక్ష నాయకుడు క్రమస్థానికు నైజాం ఉల్ ముల్క్ అనే బిరుదం ఇచ్చి దక్కన్ ఆరు సుబాలపైన సుబేదార్ గా నియమించినాడు. ఇది దేశ చరిత్రలో చాలా ముఖ్యమయిన సంఘటన. స్వతంత్ర హైదరాబాద్ రాజ్య స్థాపనకు నాంది అని చెప్పవచ్చు. రాజ ప్రతినిధిగా క్రమస్థానిలో దక్కన్ తో తన భవిష్యత్తు ముడివడి ఉందనే అభిప్రాయం ఏర్పడింది.

నైజాం ఉల్ ముల్క్

నైజాం ఉల్ ముల్క్ పూర్వులు మధ్య ఆసియా నుంచి వలస వచ్చి మొగలాయి కొల్చులో ఉద్యోగులుగా చేరారు. తాము మొదటి ఖాలీఫా అబూ బకర్ సంతతి వారమని వారి విశ్వాసం. వీరి మూల పురుషుడు ఖ్వాజా అబిద్ బుఖారో రాజ్యంలో సమర్కండ్ ప్రాంత వాసి. షాజహాన్ చివరి రోజులలో జరిగిన వారసత్వ యుద్ధంలో (1657) అబిద్ బెరంజేబు వక్షం వహించాడు. రాజపుత్రులతో యుద్ధంలో బెరంగజేబుకు అండగా వుండి చివరిలిచ్ ఖాన్ బిరుదం పొందాడు. చివరకు గోల్కొండ ముట్టడిలో ఫిరంగి గుండు తగిలి 1687 లో మరణించాడు.

ఖ్వాజా అబిద్ కు ఐదుగురు కొడుకులు. వారిలో షిహాబుద్దీన్ ఖాన్ 1649 లో సమర్కండ్ లో జన్మించాడు. 1669 లో భారత దేశానికి వచ్చి

మొగల్ దర్బారులో చేరి తండ్రితో బాటు రాజపుత్రులతోటి యుద్ధాల్లో పాల్గొన్నాడు. అతని దైర్య సాహసాలను అభినందించి పాదుషా అతనికి మాజీ ఉద్దీన్ ఖాన్, ఫిరోజ్ జంగ్ బిరుదులిచ్చాడు. షిహాబుద్దీన్ బీజాపూర్, గోల్కొండ ఆక్రమణలో ప్రముఖపాత్ర నిర్వహించాడు. అనంతరం ఆదోని, మెదక్, (గుల్బర్గాబాద్) దుర్గాలను ఆక్రమించి బీరారు పాలకుడయ్యాడు. పాలనలో నయితం ఫిరోజ్ మంచి సమర్థుడు.

ఫిరోజ్ జంగుకు షాజహాన్ చక్రవర్తి మంత్రి సాదుల్లా కుమార్తె సఫియా ఖానమ్ తో పెండ్లి జరిగింది. వీరి ఏకైక పుత్రుడు కమ్రుద్దీన్. 1671 లో జన్మించాడు. బాల్యం నుండి కమ్రుద్దీన్ తండ్రితో బాటు యుద్ధాల్లో పాల్గొనేవాడు. ఆదోని ఆక్రమణలో (1691) అసాదారణ దైర్య సాహసాలు ప్రదర్శించి నందున ఔరంగజేబు సంతసించి కమ్రుద్దీన్ కు చిన్ లిలిచ్ ఖాన్ బిరుదం ఇచ్చి ఆదరించాడు. క్రమంగా కమ్రుద్దీన్ మొగల్ దర్బారులోని తురానీ వర్గానికి నాయకుడయ్యాడు. 1702 లో కమ్రుద్దీన్ బీజాపూర్ సుల్తానయ్యాడు.

ఔరంగజేబు తర్వాత జరిగిన వారసత్వ యుద్ధంలో కమ్రుద్దీన్ తాటస్ట్యం వహించాడు. బహదుర్ షా ప్రధానియైన జుల్ ఫీకర్ ఖాన్ కు కమ్రుద్దీన్ అందే భయం. అనూయ. అతణ్ణి ఢిల్లీ నుండి దూరంగా వంపివేయాలనే సంకల్పంతో కమ్రుద్దీన్ కు ఖాన్-ఇ-దౌర్యా బహదుర్ బిరుదు ఇచ్చి అయోధ్యపై రాజ ప్రతినిధిగా లక్నో పౌజాదారుగా వంపే ఏర్పాటు చేశాడు. కాని మొగల్ దర్బారు వ్యవహారాలలో తన ప్రత్యర్థియైన జుల్ ఫీకర్ ప్రాబల్యం పెరగడం సహించలేక కమ్రుద్దీన్ లక్నో పౌజాదారి వదలిని త్యజించడమే గాక రాజకీయాల నుండి తాత్కాలికంగా విరమించినాడు. 1710 లో అతని తండ్రి ఫిరోజ్ జంగ్ మరణం కమ్రుద్దీన్ ను మరింతగా క్రుంగదీసింది.

జుల్ ఫీకర్ వతనానంతరం కమ్రుద్దీన్ ను దక్కన్ సుబేదారుగా నియమించడం జరిగింది. సిరోంజ్, ఉజ్జయిని, బుర్హాన్ పూర్ ల మీదుగా 1713 జూన్ మాసంలో నైజాం ఉల్ ముక్క ఔరంగాబాద్ చేరినాడు. ఇదే సమయంలో ఖ్యాజా ముహమ్మద్ ను హైదరాబాద్ పౌజాదార్ గా ఫరూక్ సియర్ నియమించాడు. ఈతడు కూడా తురానీ జాతీయుడే. బలక్ ఈతని జన్మస్థలం. బాల్యంలోనే భారత దేశానికి వచ్చి ఔరంగజేబు ఆస్థానంలో చిన్న ఉద్యోగిగా చేరి కాంబక్ కింద నైనికోడ్యోగిగా (బక్షి) అయినాడు.

తరువాత సూరత్ పౌజాదారి వదలి, గుజరాత్, మాళవ సుబేదారు పదవులు నిర్వహించి యుద్ధ నిర్వహణలో పరిపాలనలో మంచి సమర్థుడనిపించు

కున్నాడు. అందుచే అతని హాదాను పెంచి ముబారిక్ ఖాన్ అనే బిరుదాన్నిచ్చి హైదరాబాదు ఘోషాదారునిగా నియమించినందున కోస్తా ప్రాంతాల ఘోషాదారులపై అధికారం అతనికి సంక్రమించింది.

నైజాం ఉల్ ముల్క్ ముబారిక్ ఖాన్ దక్కన్ చేరిన సమయంలో దక్కన్ పరిస్థితులు దారుణంగా ఉన్నాయి. జుల్ ఫీకర్ తో సమాధానం కుదుర్చుకున్న నాటి నుండి మహారాష్ట్రలు దేశాన్ని కొల్లగొట్ట సాగినారు. ఆరు సుబాల్లోనూ తమ కమైష్ నెదార్లను (శిస్తు వసూలు చేసే ఉద్యోగులు) నియమించి చౌత్ సర్దేక్ ముఖీలనే కాక వాణిజ్య సుంకాలు, రహదారి సుంకాలు బలవంతగా వసూలు చేసేవారు. రైతులకు, వర్తకులకు రక్షణ లేకుండా పోయింది. దీనికి తోడు కృష్ణయలూర్ వంటి మరాఠీ దోపిడీగాండ్రు తరచు గ్రామాలపైబడి దోచుకునే వారు. ఇక కోస్తా ప్రాంతాల్లోని జమీందారులు, మొగలాయి ఉద్యోగులు జరిపిన అరాచకాలు వర్ణనాతీతం. జమీందార్లు సుమారు 4 సంవత్సరాల కప్పం బకాయి వడినట్లు తెలుస్తుంది.

నైజాం ఉల్ ముల్క్ మహారాష్ట్రలపై దృష్టి తేంద్రీకరించి హైదరాబాద్ వ్యవహారాలలో ముబారిక్ చర్యల్లో జోక్యం కలిగించుకోలేదు. మరాటా రాజ్యంలో సాహూ (సతారా) తారాబాయ్ (కొల్హాపూర్) ల మధ్య చెలరేగిన అంతర్యుద్ధం నైజాంకు అనుకూలమయింది. చౌత్ సర్దేక్ ముఖీలను చెల్లించడానికి నిరాకరించటమే కాక రాజ్యంలోని ప్రధాన నగరాలను సందర్శించి కీలక స్థావరాల్లో సైన్యాలు నెలకొల్పినాడు. అతనికి దివాన్ గా దియాన్ ఖాన్ చాల సహాయం చేశాడు.

ఇక కోస్తాలో ముబారిక్ ఖాన్ మొగలిత్రుడు, నూజివీడు జమీందార్లను అణచి వారి నుండి కప్పం వసూలు చేశాడు. చికాకోర్ సర్కారులో అరాచకం సృష్టిస్తున్న అబిద్ ఖాన్ ను గండికోటకు తరిమివేశాడు. ముబారిక్ ఖాన్ దివానయిన తువారాత్ కొండవీడు సర్కారు పరిస్థితులు చక్కబరిచినాడు. మల్రాజు, వాసిరెడ్డి, మానూరు జమీందార్లు ముబారిక్ పట్ల విధేయులై వస్తులు కప్పము చెల్లించడానికి అంగీకరించినారు.

ధిల్లీలో రాజనిర్మాతల ప్రాబల్యం పెరిగింది. రాజ కుటుంబంలో సయ్యద్ సోదరుల పట్ల విముఖత పెరిగి వారిని అణచడానికి ఆలోచనలు సాగినాయి. దీనికి తోడు దక్కన్ లో నైజాం ఉల్ ముల్క్ దక్షతతో ప్రజాదరణ సాధించి బలవంతుడు కావడాన్ని సయ్యద్ సోదరులు సహించలేక పోయినారు. ఈ పరిణామాల ఫలితంగా 1715 లో నైజాం ఉల్ ముల్క్ ను దక్కన్ నుండి

బర్తరప్ చేసి సయ్యద్ సోదరులలోని హుస్సేన్ అలీ ఖాన్ ను దక్కన్ ను బే దారుగా నియమించడం జరిగింది. కాని పాదుషా ఫరూక్ సియార్ ఖాండేష్ పౌజాదారయిన దావూద్ ఖాన్ వన్నీకి హుస్సేన్ అలీ బెరంగాబాద్ చేరకుండా అటకాయించమని రహస్య సందేశం పంపినాడు. బుర్హన్ పూర్ దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో దావూద్ ఓడి మరణించినాడు హుస్సేన్ బెరంగాబాద్ చేరినాడు (1716.)

హుస్సేన్ అలీ తానా దక్కన్ లో బలపడి ఢిల్లీలో సయ్యద్ల బలాన్ని ఇనుమడింపచేసే ప్రయత్నం చేశాడు. ఆ ఆశయంతోనే 'పీష్వా బాలాజీ విశ్వ నాథ్ తో 1717 లో హుస్సేన్ అలీ ఒడంబడిక చేసుకున్నాడు. దీని ప్రకారం దక్కన్ ను బాలపై చౌక్ సర్దేశ్ ముఖీలనే గాక 35 శాతం రహదారి సుంకాలను నయితం మహారాష్ట్రలు వసూలు చేసుకోవడానికి సయ్యద్ సోదరులు అంగీకరించారు. దక్కన్ లో మొగలాయిలకు లభించే ఆదాయం చాలావరకు తగ్గింది. ఇందుకు ప్రత్యామ్నాయంగా 15 వేల మరాటీ ఆశ్వదశం సయ్యద్ సోదరుల వరం చేయడానికి ఛత్రపతి సాహూ అంగీకరించాడు. ఈ సంధి వలన మొగలు ప్రభుత్వానికి పోటీ ప్రభుత్వం వంటిది దక్కన్ లో ఏర్పడింది. ఆరు సుబాల్లోనూ ప్రతి జిల్లాలో మహారాష్ట్రలు వన్ను వసూలుకై తమ గుమాస్తాలను నియమించి చారి చర్యలు వర్యవేషించడానికి బెరంగాబాద్ లో ఇద్దరు వకీళ్ళను నియమించి నారు. హైదరాబాద్ కర్ణాటకంలో మహారాష్ట్రల పోటీ పాలనా యంత్రాంగాన్ని ముబారిక్ ఖాన్ తీవ్రంగా ప్రతిఘటించాడు. కాని 1718 చివర్లో మొగల్ సైన్యం మద్దతుతో మరాటీ సైన్యం గోల్కొండను ముట్టడించింది. గత్యంతరం లేక ముబారిక్ చౌక్ చెల్లించి యుద్ధాన్ని నివారించినాడు.

సయ్యద్ సోదరుల నిరంకుశత్వం నుండి బయల్పడడానికి ఫరూక్ సియార్ ఆతని అంతఃపురం వన్నుతున్న కుట్రలను వసిగట్టిన హసన్ అలీ దక్కన్ నుండి హుస్సేన్ అలీని ఢిల్లీకి రావలసిందిగా కోరినాడు. తన కుమారుడయిన ఆలమ్ అలీ ఖాన్ ను తన ప్రతినిధిగా బెరంగాబాద్ లో నియమించి హుస్సేన్ ఢిల్లీ చేరినాడు. సయ్యద్ సోదరులు ఫరూక్ సియార్ ను తొలగించి అబుల్ బరాకత్ రఫీఉద్ దరాజాను, అతణ్ణి తొలగించి రఫీ ఉద్దాలాను, అతని మరణానంతరం మహమ్మద్ షాను గద్దె నెక్కించారు. ఈ రాజకీయ పరిణామాల్లో తురానీ నాయకుడయిన నిజాం ఉల్ ముల్క్ సహాయాన్ని సయ్యద్ సోదరులు ఆశించినారు గాని నైజాం పూర్తి తాటస్థ్యం వహించాడు. అయితే అధికార ధాహంతో కూడిన రాజ నిర్మాతల కుతంత్రాలతో సామ్రాజ్య రాజకీ

యాలు కలుషితమయిన ఈ సమయంలోనే నైజాం ఉల్ ముల్క్ స్వతంత్ర్య హైదరాబాద్ రాజ్య స్థాపనకు పునాదులు వేశాడు.

నైజాం ఉల్ ముల్క్, సయ్యద్ సోదరుల మధ్య స్పర్ధలు నానాటికి తీవ్రతరం కాసాగింది. అదీగాక తురానీ వక్ష నాయకుడైన నైజాం ఢిల్లీలో ఉండటం రాజ నిర్మాతలకు కంటకమయింది. అతణ్ణి ఢిల్లీ నుండి దూరంగా వంపే ఉద్దేశ్యంతో 1719 లో అతణ్ణి మాళవకు సుబేదారుగా నియమించినారు. సయ్యద్ సోదరుల ఆశయం, స్వభావం పూర్తిగా గ్రహించిన నైజాం మాళవలో తన బలాన్ని వటిష్ఠం చేసుకోవడానికి శక్తికొంది ప్రయత్నించాడు. సయ్యద్ సోదరుల వట్ల ద్వేషం వహించిన సేనావతులు, జాగీర్దార్లు నైజాం పక్షం వహించసాగినారు, మాళవలో నైజాం బలం పెరగడంతో సయ్యద్ సోదరులు అనూయాపరులై 1720 మే నెలలో నైజాంను మాళవ నుండి బర్హత్ చేస్తూ పర్మానా జారీ చేసారు. ఈ పర్మానా ఆంతర్యాన్ని గ్రహించిన నైజాం సయ్యద్ సోదరులను ప్రతిఘటించడానికి నిశ్చయించినాడు. సయ్యద్ సోదరుల కుతం త్రాలతో విసుగెత్తిన దక్కన్ పాలకుల నుండి నైజాంకు మంచి ప్రోత్సాహం లభించింది. కొల్హాపూర్లోని రాజా రాజన్బాయ్, హైదరాబాదు పౌజదారు ముబారిజ్ఖాన్ కూడా నైజాంకు మద్దతు నిచ్చారు. ఈ ప్రోత్సాహంతో సయ్యద్ సోదరుల పర్మానాను ధిక్కరించి నైజాం దక్కన్ సుబాలను జయించడానికి బయలుదేరినాడు. అసీర్ పూర్, బుర్హాన్ పూర్లను వశపర్చుకొని బర్హత్ పూర్లో మకాం చేశాడు ఈలోగా సయ్యద్ సోదరుల ఆజ్ఞ మేరకు దిలావర్ ఆలీఖాన్ నైజాం (బుర్హత్ పూర్) పై దండెత్తాడు. ఈ పరిణామాన్ని నైజాం పూహించియే ఉన్నాడు.

బుర్హత్ పూర్కు ఉత్తరంగా 32 మైళ్ళ దూరంలో ఖండ్వా దగ్గర దిలా వర్ఖాన్, నైజాం ఉల్ ముల్క్ల మధ్య పెద్ద యుద్ధం జరిగింది. దిలావర్ఖాన్ నైన్యంతో చాలా బాగం నశించింది. అతడు మరణించాడు. నైజాంకు పూర్తి విజయం లభించింది. ఖండ్వా విజయం నైజాం స్వతంత్రాధికారానికి పునాది వేసిందని చెప్పవచ్చు. ఈలోగా ఆలమ్ ఆలీఖాన్ ఔరంగాబాద్ నుండి బర్హత్ పై దండెత్తినాడు. బాలాపూర్ దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో ఆలీఖాన్ ఓడి మరణించి నాడు. ఈ విజయంతో నైజాం అధికారానికి తిరుగు లేకపోయింది. నైజాం ఔరంగాబాద్ చేరడంతో హైదరాబాదు పౌజదారు ముబారిజ్ఖాన్, బిజాపూర్ ఖిల్దారు రాహుల్లాఖాన్ కడవ (అబ్దుల్ నబీఖాన్) కర్నూలు (ఇబ్రహీంఖాన్ వస్నీ) పౌజదారులు ఆతనికి తమ మద్దతు ప్రకటించి అతణ్ణి దక్కన్ సుబే దారుగా అంగీకరించాడు.

నైజాం ఉల్ముల్కపై తమ కుతంత్రాలు పరిచకపోవడంతో సయ్యద్ సోదరులు దిగ్భ్రాంతి చెందారు. బనా నైజాంను అభినందిస్తూ హుస్సేన్ అలీ జాబు వ్రాసి పాదుషాతో దక్కన్ కు బయలుదేరినాడు. ఈ యాత్ర ఉద్దేశ్యం స్పష్టంగా తెలియదు. ఈలోగా రాజస్థాన ఉద్యోగులు మొగల్ అంతఃపుర ప్రోత్సాహంతో సయ్యద్ సోదరులను హతమార్చడానికి కుట్ర తయారుచేశారు. మొగల్ సైన్యం జయపూర్ సమీపంలో మజిలీ చేసిన సమయంలో హుస్సేన్ అలీని హత్య చేశారు. ఈ వార్త తెలిసిన వెంటనే హసన్ అలీ ఢిల్లీపై నడచినాడు. హసన్ పూర్ దగ్గర మొగల్ సైన్యం హసన్ అలీని ఓడించి బందీచేసింది. కొద్ది రోజుల్లోనే విష ప్రయోగంతో హసన్ మరణించాడు. పాదుషాకు రాజా స్థానానికి దేశానికి సయ్యద్ సోదరుల బెడద తీరింది.

పాదుషా మహమ్మద్ షా నైజాం ఉల్ముల్కను తన వజీర్ గా నియమిస్తూ వెంటనే ఢిల్లీకి రావలసిందిగా పర్షానా జారీ చేశాడు (1722) వజీర్ గా నైజాం రాజాస్థానాన్ని సంస్కరించి పాదుషా అధికార ప్రతిష్ఠలను పునరుద్ధరించడానికి విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. స్వార్థపరులు, అవినీతిపరులయిన రాజాస్థానోద్యోగుల కుతంత్రాల వలన నైజాం ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. సర్దారులు, జాగీర్దారులు యథాప్రకారం ప్రజలను పీడించడం మానలేదు. పాదుషా కూడా నైజాం సంస్కరణలను సమర్థించలేదు. ఢిల్లీ పరిస్థితులతో విసుగెత్తి నైజాం దక్కన్ కు తరలినాడు.

నైజాం చర్యను అవిదేయతగా భావించి మహమ్మద్ షా ఆగ్రహంతో ముబారిజ్ ఖాన్ ను దక్కన్ ను సుబేదారుగా నియమించి అతడు నైజాంను ఎదిరించవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించాడు. పర్షానా అందినప్పటినుండి ముబారిజ్ నైజామును ప్రతిఘటించడానికి సన్నద్ధుడయినాడు. కడవ (అబ్దుల్ వజేఖాన్) కర్నూలు (ఇబ్రహీంఖాన్ వస్నీ) కర్ణాటక (సాదుల్లా ఖాన్) ఫౌజదారులు అతనితో చేరినారు. పెద్ద సైన్యంతో ముబారిజ్ నైజాంపై నడచినాడు. ఉభయ నైన్యాల మధ్య షకర్ జేరా (బీరార్ లో, బేరంగాబాద్ కు 80 మైళ్ళ దూరంలో) దగ్గర భీకరమైన యుద్ధం జరిగింది. (1724).

భారతదేశ చరిత్రలో చరిత్రాత్మకమైన యుద్ధాల్లో ఒకటిగా దీనిని పేర్కొనవచ్చు. ఈ యుద్ధ ఫలితంగానే హైదరాబాద్ స్వతంత్ర రాజ్యంగా రూపొందింది. యుద్ధంలో ముబారిజ్ ఖాన్ ఓడి మరణించాడు. అతని కుమారుడు ఖ్యాజా అహ్మద్ ఖాన్ గోల్కొండను స్థావరంగా చేసుకొని నైజాంను ప్రతిఘటించడానికి చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదు. దక్కన్ నుబా పూర్తిగా నైజాం స్వాధీనమయింది. తెలంగాణాలో కొందరు ఫౌజదారులు, ముఖ్యంగా ఖాన్ సేగిరి

పౌజాదారు కాశీం రజ్వీఖాన్ హిందూ జమీందారయిన అప్పారావు కలిసి నైజాంను ఎదిరించి వరాజీతులయినారు. హైదరాబాదు పరిసర ప్రాంతాలన్నీ నైజాం ఆధీనంలోకి వచ్చాయి.

నైజాం ఉల్ముల్క్ తన రాజధానిని బేరంగాబాద్ నుండి హైదరాబాదుకు మార్చినాడు. పాదుషా మహమ్మద్షా నైజాంతో రాజీ పడడం కంటే గత్యంతరం లేకపోయింది. నైజాం విజయాన్ని గుర్తించి ఆతనికి 'అసఫ్జా' బిరుదాన్నిచ్చి పాదుషా గౌరవించాడు. స్వతంత్ర హైదరాబాదు రాజ్యం ఉద్భవించింది. నాటి హైదరాబాద్ రాజ్యం ఉత్తరాన తపతి నది నుండి దక్షిణాన తిరుచనాపల్లి, తూర్పున కోస్తావరకు విస్తరించింది. మహారాష్ట్ర రాజ్యం దాని పశ్చిమ సరిహద్దు తిరుచనాపల్లి రాజు, కర్ణాటక నవాబు నైజాంకు లోబడి పాలించేవారు.

హైదరాబాదు రాజ్య పాలనాయంత్రాంగాన్ని సంస్కరించి పునర్నిర్మించడానికి అసఫ్జా ప్రయత్నం చేశాడు కాని ఆతనికి మరాటీల బెడద ఎక్కువయింది. పేష్వా బాలాజీ విశ్వనాథ్ తో చేసుకొన్న ఒడంబడిక ప్రకారం దక్కన్ సుబాల్లో చౌత్ సర్దేశ్ముఖీలను వసూలు చేసుకొనే అధికారం మరాటీలకు సంక్రమించింది విశ్వనాథ్ కుమారుడు పేష్వా బాజీరావు నాయకత్వంలో "హింద్ పద్ పాద్ షాహి" (హిందూ సామ్రాజ్యం) ఆశయంతో మరాటీలు విజృంభించి ఉత్తర దక్షిణ భారతాలపై దాడులు ప్రారంభించారు మొదటినుండి మహారాష్ట్ర లకు వస్తులు చెల్లించడానికి నైజాం పూర్తిగా వ్యతిరేకి. మహారాష్ట్రలో సాహూ (సతారా) రెండో శంభూజీ (కొల్హాపూర్-రాజస్థాన్ బాయ్ కొడుకు) ల మధ్య సదవగాహన లేకపోవడం అవకాశంగా తీసుకొని శంభూజీని ఛత్రపతిగా గుర్తించి పేష్వాకు (సాహూకు) వస్తులు చెల్లించడానికి అసఫ్జా నిరాకరించాడు. పేష్వా ఆగ్రహించి అహ్మదాబాదు గోదావరీ మధ్య హైదరాబాదు రాజ్య ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించే ప్రయత్నం చేశాడు. దాన్ని ప్రతిఘటించడానికి, శంభూజీని ఛత్రపతిగా ప్రకటించి అసఫ్జా పూనాపై దండెత్తినాడు. కాని పాల్ ఖేడ్ యుద్ధంలో (25 ఫిబ్రవరి 1727) పూర్తి పరాజయం పొంది పేష్వాతో సంధి చేసుకున్నాడు. దీని ప్రకారం సాహూను ఛత్రపతిగానూ, దక్కన్ లో చౌత్ వసూలు చేసుకునే మరాటీల అధికారం అసఫ్జా గుర్తించక తప్పలేదు.

విజయ వరంపరలతో ఆత్మవిశ్వాసం బలపడిన పేష్వా బాజీరావు ఉత్తర ఇండియాపై విజృంభించి తరచు దాడులు సాగించినాడు. 1737 లో ఒక మెరుపు దాడిలో ఢిల్లీ రక్షణ శ్రేణుల వరకూ నడచి భయోత్పాతం సృష్టించాడు. మహారాష్ట్ర విజృంభణను అరికట్టే యత్నంలో పాదుషా నైజాంను ఢిల్లీకి

రప్పించి పేష్వాపై యుద్ధానికి పురికొల్పినాడు. ఢిల్లీ నుండి పెద్ద సైన్యంతో బయలుదేరిన నైజాం ఖోషాల్ దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో ఘోరిగా ఓడిపోయినాడు. (1739)

ఇంతలో 1739 లోనే ఇండియాపై నాదిర్షా దండయాత్ర జరిగింది. నాదిర్షా సామర్కండ్ పాలకుడు. అతణ్ణి ఎదిరించడానికై పాదుషా కోరికపై నైజాం ఢిల్లీ వెళ్ళినాడు. హైదరాబాదు పాలన అసఫ్ జా రెండో కొడుకయిన నాజర్ జంగ్ కు అప్పగించబడినది. మొగల్ సైన్యం నాదిర్షా చేతిలో ఘోరిగా ఓడిపోయింది. ఢిల్లీని నాదిర్షా ఆక్రమించకుండా నైజాం జరిపిన మధ్యవర్తిత్వం అయోధ్య నవాబు సాదత్ ఆలీ కుట్రవలన విఫలమయింది. నాదిర్షా ఢిల్లీని దారుణంగా దోచుకొని వేలాది హైనులను హతమార్చి అపార ధనరాశులతో స్వదేశం మరలినాడు. అసఫ్ జా ఢిల్లీలో ఉండగా హైదరాబాద్ పై పేష్వా దండెత్తి వచ్చినట్లు అతణ్ణి నాజర్ జంగ్ ఓడించి మరలించినట్లు తెలుస్తోంది. (1740) బహుశ ఈ విజయంతో నాజర్ జంగ్ కు తన శక్తిసామర్థ్యాలపై విశ్వాసం కుదిరి తన తండ్రిపై తిరుగుబాటు చేసి సింహాసనం ఆక్రమించే ప్రయత్నాలు చేసాడు. నాజర్ జంగ్ కుట్రను విశ్వాసపాత్రులయిన ఉద్యోగుల ద్వారా తెలుసుకొని అసఫ్ జా హైదరాబాదుకు మరలినాడు. తండ్రితో యుద్ధానికి నిర్ణయించి నాజర్ పెద్ద సైన్యంతో బయలుదేరాడు. ఉభయ సైన్యాలకూ దోలతాబాద్ దగ్గర యుద్ధం జరిగింది. (జూలై 1741) నాజర్ జంగ్ పరాజయం పొంది ఖైదీగా పట్టుబడ్డాడు. అంతిమ ప్రార్థనపై అసఫ్ జా అతణ్ణి క్షమించాడు.

హైదరాబాద్ చేరిన అసఫ్ జా దృష్టి కర్ణాటక రాజకీయాలు ఆకర్షించాయి. ఆర్కాటు నవాబు డోస్ట్ ఆలీ. ఆతని కుమారుడు సప్తరాశీ, అల్లుడు చందా సా హేబ్. చందా సా హేబ్ దివాన్ గా ఉంటూ తిరుచనాపల్లిని పాలిస్తుండేవాడు. వీరి అండతో డోస్ట్ ఆలీ తాను పాదుషాకు మాత్రమే బాధ్యుడననే బావం పెంచుకొని నైజాం ఆధిపత్యం గుర్తించక ఇంచుమించు స్వతంత్రంగా వ్యవహరించసాగినాడు. కర్నాటక, కర్నూలు పోజాదారులు పరస్పరం కలహించుకుంటూ హైదరాబాద్ పట్ల అవిధేయులుగా ఉన్నారు. నాలుగయిదు సంవత్సరాల కప్పం బకాయి పడ్డారు. వీరిని శిక్షించి కర్ణాటక రాజ్యంతో దండయాత్రకు అసఫ్ జా సన్నాహాలు ప్రారంభించినాడు.

ఇంతలో మహారాష్ట్ర నాయకుడైన రఘూజీ బాగ్లే కర్ణాటకంపై దండెత్తినాడు. దామల్ చెరువు యుద్ధంలో డోస్ట్ ఆలీ ఓడి మరణించాడు. సప్తరాశీ, చందా సా హేబ్ లు తమ కుటుంబాలను శ్రైంచెవారి ఆధీనంలో

ఉన్న పుదుచ్చేరికి వంపినారు. పుదుచ్చేరి గవర్నర్ డ్యూమస్ వారికి రక్షణ కల్పించినాడు. చౌత్ చెల్లించే షరతుపై సప్తరాళి, మహారాష్ట్రలకు రహస్య ఒప్పందం కుదిరింది. దాని ప్రకారం రఘూజీ తిరుచునాపల్లిపై చాడిచేసి చందాసాహేబ్ ను బంధించేసి సతారాకు తీసికొనిపోయినాడు. కర్ణాటకంలో సప్తరాళికి పోటీ తొలగిపోయింది. తనకు 60 లక్షలు కప్పం చెల్లించాలని, చందాసాహేబు కుటుంబాన్ని అప్పగించాలని రఘూజీ ఆదేశాన్ని డ్యూమస్ దైర్యంతో తిరస్కరించాడు. తిరుచునాపల్లి పాలకుడుగా మురారీరావు. మోర్పాడేను నియమించి రఘూజీ స్వదేశానికి మరలినాడు. మహారాష్ట్రల నెదిరించిన డ్యూమస్ దైర్యసాహసాలను మహమ్మద్ షా (పాదుషా), అసఫ్ జా ప్రశంసించినారు. వారికి ప్రేమించివారి పట్ల ఆదరాభిమానాలు పెరిగినాయి.

సప్తరాళి ఆసమర్థుడు; మహారాష్ట్రలకు చౌత్, యుద్ధ సప్త వరిహారాలు చెల్లించడంతో అతని ఖజానా వట్టిపోయినందున ప్రజలపై విపరీతంగా వన్నులు విధించవలసి వచ్చింది. దానితో సప్తరాళి పట్ల ప్రజలలో ద్వేషం పెరిగి కర్ణాటకం ఆరావకం పొయింది. కర్ణాటకంలోని అశాంతి వెల్లూరు పౌజాదారు, సప్తరాళి బావగారు అయిన మూర్తిజా ఆలీతో దురాశ పుంకిల్పింది. తన భార్య ప్రోత్సహ సహాయంతో సప్తరాళిని హతమార్చి మూర్తిజా ఆలీ కర్ణాటక నవాబుగా ప్రకటించుకున్నాడు. కాని ఆస్థాని ఉద్యోగులూ, నైన్యమూ, మూర్తిజాను ప్రతిఘటించి (1742) సప్తరాళి కుమారుడైన సయ్యదాళిని నవాబుగా గద్దెనెక్కించారు.

సయ్యదాళి వసి ప్రాయంవాడు. మదరాసులో ఉండేవాడు. మదరాసు లోని ఇంగ్లీషు కంపెనీ కూడా అతనికి సుద్దతునిచ్చింది. అందుచే ఆంగ్లేయుల పట్ల కృతజ్ఞతతో సెంటుజార్డికోట సమీపంలో ఉన్న పూనమల్ల మొదలయిన ఐదు గ్రామాలను ఆంగ్లేయులకు దత్తం చేయటమే కాక చింతాడ్రపేటలో ఆర్కాటు రూపాయలు, బంగారు నాణాలు ముద్రించుకునే హక్కు సయితం ఆంగ్లేయుల కిచ్చినాడు.

ఈ విధంగా అల్లర్లకు అశాంతికి తరచు లోనవుతున్న కర్ణాటకం నుండి మహారాష్ట్రలను పారడ్రోలి అచటి పౌజాదారులు బకాయిపద్ధ కప్పం వసూలుచేసే ఉద్దేశ్యంతో అసఫ్ జా కర్ణాటకంపై దండెత్తాడు. సయ్యద్ మహమ్మద్ నైజాం పట్ల విధేయతను ప్రకటించాడు. ఆరు మాసాల ముట్టి తరువాత తిరుచునాపల్లి నైజాం స్వాధీనమయింది. (1743) సయ్యద్ ఆలీ బాలుడైనందున అతనికి సంరక్షకుడుగా కర్ణాటక వ్యవహారాలు నిర్వహించడానికి అన్వయద్దీన్ ఖాన్ ను నియమించినాడు. నైజాం సైదరాబాదుకు మరలిన (1744) అచిర కాలంలోనే

అన్వరుద్దీన్ మురజా కలిసి కుట్రపన్ని ఒక విందు సందర్భంలో బాలుడైన సయ్యద్ ఆలీని హత్య చేయించారు. ఈ వర్తమానం విన్న అసఫ్ జా ఆగ్రహానికి ఆంతు లేకపోయింది. కాని అన్వరుద్దీన్ కుట్రలో తనకేమాత్రం ప్రమేయం లేదని అసఫ్ జాను నమ్మించడానికి ప్రయత్నించాడు. గత్యంతరం లేక అసఫ్ జా కర్ణాటక నవాబుగా అన్వరుద్దీన్ ఖాన్ ను నియమించాడు.

అసఫ్ జా కర్ణాటకలోనే మకాం చేస్తున్న సమయంలోనే ఫ్రెంచి, ఇంగ్లీషు వర్తక సంఘాలు ఆతని అభిమానం పొందే ప్రయత్నం చేసాయి. నాటికే ఆంగ్లేయులు మద్రాసులోనూ, ఫ్రెంచివారు పుదుచ్చేరిలోనూ కోటలు కట్టి సైన్యాన్ని నిలిపి స్థానిక ప్రభువుల సహాయం సంపాదించి ఒకరిని మరొకరు దేశం నుండి వెదలగొట్టి స్వీయ ప్రాబల్యం నెలకొల్పాలని ఆశిస్తున్నారు. 1744 లో ఐరోపాలో ఆస్ట్రీయా వారసత్వ యుద్ధము ఆరంభమై ప్రాన్సు, ఇంగ్లండు పోరాడుకో సాగినై. దక్షిణ దేశంలో కూడా ఫ్రెంచి, ఇంగ్లీషు కంపెనీలు యుద్ధానికి సన్నద్ధమవుతున్నాయి. ఉభయులు దక్కన్ సుబేదారుకు విలువయిన కానుకలతో రాయబారాలు పంపినారు. రఘూజీ బాన్స్లే దండయాత్ర కాలం నుండి అసఫ్ జాకు ఫ్రెంచి వారి పట్ల అభిమానం పెరిగి మచిలీపట్టణం మున్నగు నగరాల్లో వారికి చాలా సౌకర్యాలు కలిగించాడు. ఆంగ్లేయులకు మద్రాసు పరిసర ప్రాంతాలలోని గ్రామాలని సయ్యద్ ఆలీ ఇవ్వడాన్ని ధృవపరిచాడు. గానీ వారికి నాణేలు ముద్రించే హక్కును నిరాకరించాడు. దోన్ ఆలీ కుటుంబంపట్ల ఫ్రెంచి వారు మైత్రి వహించినారనే కారణం వలన ఫ్రెంచివారి పట్ల అన్వరుద్దీన్ ముఖావంగా ఉండేవాడు నైజాం కుమారుడు నాజరుద్దీన్ కు ఆంగ్లేయుల పట్ల అభిమానం. ఆస్ట్రీయా వారసత్వ యుద్ధ కాలంలో ఇంగ్లీషు ఫ్రెంచి కంపెనీల మధ్య మొదటి కర్ణాటక యుద్ధం పేర జరిగిన సంఘర్షణలో కర్ణాటక నవాబు తల దూర్చక తప్పలేదు. దీనితో దక్షిణదేశ రాజకీయ పరిస్థితులు క్లిష్టరూపం దరించినాయి. యుద్ధం 1748 లో ముగిసింది. తొంబది ఏండ్లపైబడిన అసఫ్ జా అదే సంవత్సరంలో మరణించాడు.

ఆంధ్రదేశం సమస్తమూ కలిసిన హైదరాబాదు రాజ్య నిర్మాతగా అసఫ్ జాకు ఆంధ్రుల చరిత్రలో ఉన్నత స్థానం ఉన్నది. అసఫ్ జా సమర్థుడైన సేనాని, దూరదృష్టి ఉన్న రాజనీతి పరుడు. తగాదాలు మాని సామరస్యంతో, సమైక్యంగా వ్యవహరించడం అవసరమని లేనిచో ప్రమాదంతప్పదని తమ కుటుంబ సభ్యులకు అసఫ్ జా చివరి సందేశం ఇచ్చాడు. ఆతని వారసులు ఆ సందేశాన్ని నిర్లక్ష్యం చేసారు. ఫలితంగా వారసత్వ యుద్ధం ప్రారంభమయి సమయంకోసం ఎదురు చూస్తున్న ఇంగ్లీషు, ఫ్రెంచి కంపెనీలవారు హైదరాబాదు రాజకీయాల్లో ప్రవేశించడంతో ఆ రాజ్య స్వతంత్ర వ్యక్తిత్వానికి ప్రమాదం ఏర్పడింది.

పాశ్చాత్యుల ఆగమనం

అసాదిగా భారతదేశం సాగించిన విదేశీ వాణిజ్యంలో ఆంగ్లదేశం ముఖ్య భాగస్వామినిగా ఉండేది. "ది పెరిష్టన్ ఆఫ్ ది ఎర్లియన్ సీ" అనే గ్రీకు గ్రంథం నుండి టాలెమీ రచనలనుండి, మంటసాల, కోడూరు మొదలయిన రేవు వట్టజాలను గురించి వాటి ఎగుమతి దిగుమతులను గురించి వివరాలు లభిస్తున్నాయి ఆ వాణిజ్యానికి, తద్వారా ఆంగ్లదేశం అర్జించిన లాభాలకు నిదర్శనంగా ఆంగ్లదేశం నలుమూలలా రోమన్ చక్రవర్తుల నాణేలు లభించాయి. కాకతీయ రెడ్డి 'యుగాల్లో మోటుపల్లి విదేశ వాణిజ్యానికి కేంద్రం కాగా కుతుబ్ షాహీల కాలంలో మచిలీపట్టణం, నర్సపూర్ రేవులు విదేశీ వాణిజ్యం ద్వారా అంతర్జాతీయ ప్రఖ్యాతి నార్జించాయి. మధ్యయుగంలో తూర్పు వశ్చిమ దేశాల మధ్య వాణిజ్యం చాలా వరకు ఆరబ్బుల చేతుల్లో ఉండేది. ఐరోపా వివణి పీదుల్లో ఆరబ్బు వర్తకులు పెద్ద యెత్తున లాభాలు గడిస్తుండేవారు. నాటి వాణిజ్యం కొంత సముద్ర మార్గాల ద్వారా మరికొంత భూమార్గాల ద్వారా జరుగుతూ వుండేది. ఈ మార్గాలకు నల్ల సముద్ర ముఖ ద్వారంలో తూర్పు రోమన్ (బైజాన్ టయిన్) సామ్రాజ్య రాజధానియైన కాన్స్టాంట్ నోపిల్ నగరం కూడలి. ఐరోపా వర్తకులు అరబ్ మధ్యవర్తులను తొలగించి తూర్పు దేశాలకు సముద్ర మార్గం పరిశోధించాలని తీవ్ర ప్రయత్నాలు ప్రారంభించారు. ఇదే సమయంలో అటోమన్ తురుక్కులు 1452 లో కాన్స్టాంట్ నోపిల్ నగరాన్ని ఆక్రమించి తూర్పు వశ్చిమ దేశాలమధ్య వాణిజ్యానికి అటంకం కలిగించారు. ఇది జరిగిన అనతి కాలానికే ఐరోపా నావికుల ప్రయత్నాలు ఫలించి పోర్చుగీసు నావికుడైన వాస్కోడిగామా 1498 లో ఆఫ్రికా ఖండం చివరనున్న గుడ్ హాప్ ఆగ్రాన్ని చుట్టి హిందూ మహాసముద్రంలోకి ప్రవేశించి గుజరాత్ వర్తకుల సాయంతో భారతదేశం వశ్చిమ తీరంలోని కళిక్ట రేవు చేరినాడు. ఐరోపాకు, ఇండియాకు మధ్య గుడ్ హాప్ మార్గం ఏర్పడింది. ఇది ప్రపంచ చరిత్రలోనే ప్రముఖ సంఘటన. నాటి నుండి క్రమంగా ప్రపంచ వాణిజ్యం ఆరబ్బుల చేతనుండి ఐరోపా జాతీయుల పరమయింది. మధ్యధరా సముద్ర ప్రాంత రాజ్యాలు ప్రాధాన్యం కోల్పోయి అట్లాంటిక్ మహాసముద్ర తీర దేశాల ప్రాధాన్యం పెరిగి

నూతన ప్రపంచ (అమెరికా ఖండ) పరిశోధనకు దారితీసింది, రాజకీయంగా, సాంస్కృతికంగా ఐరోపా విస్తరించడానికి గుడ్ హోప్ మార్గం తోడ్పడినందున ఆ మార్గ పరిశోధనతోనే ప్రపంచ చరిత్రలో ఆధునిక యుగారంభం జరిగిందని కొందరు చరిత్రకారుల అభిప్రాయం.

పోర్చుగీసువారు

వాస్కోడిగామా 1498 మే నెలలో కళిక్‌ట చేరినాడు. పోర్చుగీసులు భారతదేశానికి వచ్చిన “సమయం సందర్భం” వారికి బాగా అనుకూలించినాయి. పశ్చిమ తీరంలోని కళిక్‌ట, కొచ్చిన్ మొదలయిన చిన్న చిన్న స్వతంత్ర రాజ్యాలు వరస్పరం అంతః కలహాల్లో మునిగి ఉండేవి. వాటి ఆదాయానికి విదేశీ వాణిజ్యమే ప్రధాన ఆధారం. వారి రాజ్యాల్లో అరబ్ వర్తకులు స్వేచ్ఛగా వాణిజ్యం సాగిస్తుండేవారు. క్విలన్ కన్ననూర్ మొదలయిన రాజ్యాలు విజయ నగరానికి నామమాత్రమయిన సామంతు రాజ్యాలు. విజయనగర రాజులు అంతః కలహాలలోనూ (సాళువంశం సింహాసనం ఆక్రమించినకాలం) బహమనీ, గజపతి రాజ్యాలతోటి యుద్ధాల్లోనూ మునిగితేలుతూ పశ్చిమతీర ప్రాంతాలపై తగినంత శ్రద్ధ వహించేవారు కాదు. ఇంచుమించు ఇదే సమయానికి బహమనీ రాజ్యం ఐదు స్వతంత్ర రాజ్యాలుగా విచ్ఛిన్నమై అవి వరస్పరం కలహించుకుంటూ ఉండేవి. బీజాపూర్ విజయనగర రాజ్యాల మధ్య తరచు పోరాటం సాగుతుండేవి. పీఠుతయులు తాము భారతీయులమనీ, పోర్చుగీసులు విదేశీయులనీ తామిద్దరికీ సమానంగా శత్రువులనీ గ్రహించి తదనుగుణమయిన విధానాలను అనుసరించక పోవడం శోచనీయం. ఇట్టి స్థానిక రాజకీయ వాతావరణం పోర్చుగీసుల ఆశలకు మంచి ప్రోత్సాహాన్నిచ్చింది.

చూర్పు దేశాలతోటి వాణిజ్య రంగంలో పోర్చుగీసుల ప్రవేశం అరబ్బు లకు మలబార్ తీరంలో వారి మిత్రులయిన మాస్లాలకు కన్నెర్ర చేసింది. కాని మొదట్లో వారి ఆగ్రహవేళాలనుండి పోర్చుగీసులకు జామెరిన్ రక్షణ ఇచ్చినాడు. క్రమంగా పోర్చుగీసులు వాణిజ్య లాభాలతో తృప్తి పడక స్థానిక రాజకీయాలకు జోక్యం కలిగించుకొని తమ ప్రాబల్యం నెలకొల్పడానికి, కాథలిక్ మత ప్రచారానికి పూనుకున్నారు. ఆచిర కాలంలోనే జామెరిన్ తో కలహించి పోర్చు గీసులుకొచ్చిన్ రాజు స్నేహం చేశారు. 1502 లో వాస్కోడిగామా రెండో మారు భారతదేశం వచ్చి బాట్కల్ రాజును వత్తిడి చేసి వాణిజ్య సౌకర్యాలు సంపాదించినాడు. 1505 లో పోర్చుగీసు గవర్నర్ అల్మీడా వత్తిడికి తట్టుకోలేక హనోవర్ రాజు పోర్చుగీసు వారి ఆధిపత్యాన్ని అంగీకరించాడు. బాట్కల్,

హానోవర్ రాజ్యాలు విజయనగర సామంత రాజ్యాలు. నాడు విజయనగరాన్ని, ఇమ్మడి నరసింహరాయలు పాలిస్తున్నాడు. అతనికి తుళువ నరసనాయకుడు సంరక్షకుడు. వీరు బాల్కల్, హానోవర్ రాజ్యాలలో జరుపుతున్న దౌష్ట్యాలను అపదానికి ప్రయత్నించకపోవడం ఆశ్చర్యకరం.

పోర్చుగీసు గవర్నర్లందరిలో ఆగ్రగణ్యుడు ఆల్వెంజ్ ఆల్బూకర్క్. గోవా కేంద్రంగా ఆసియాలో పోర్చుగీస్ సామ్రాజ్యం నిర్మించాలని ఆతని ఆశయం. తన ఆశయ నీడికి నాడు దక్షిణ భారతంలో ప్రబలంగా ఉన్న విజయనగర రాజ్య సహాయం అవసరమని గుర్తించి శ్రీకృష్ణదేవరాయలతో (క్రీ॥ శ॥ 1509-10) సంధి సంప్రదింపులు జరిపాడు. ఈ రాయభారం నడిపిన పోర్చుగీస్ ఉద్యోగి ఫ్రెయర్ లూయీ. పోర్చుగీస్ - రాయల మధ్య జరిగిన సంధి సంప్రదింపులను గూర్చి చాల అభిప్రాయ భేదాలున్నాయి. విజయనగరం లోనే ఫ్రెయర్ ను తురుమ్మడు హత్య చేశాడు. ఈ తురుమ్మడు ఆదిల్ షా ప్రేరణతో హత్య చేశాడా లేక రాయలే తురుమ్మనిచే హత్య చేయించాడా అనే అనుమానాలున్నాయి. ఏమైనా ఆల్బూకర్క్ 1510 లో గోవాను ఆక్రమించడంతో కృష్ణరాయలు ప్రత్యక్షంగా పోర్చుగీసులకు సహాయం చేయలేదు. కాని ఈ సందర్భంలో రాయల చర్యలు వారికి వరోక్షంగా సాయపడినాయి. వశ్చిమ తీరంలో విజయనగర నౌకా దళాధిపతియైన తిమ్మోజు ప్రోత్సాహం పోర్చుగీసు వారికి లభించినట్లు ఆల్బూకర్క్ గోవాపై దండెత్తిన సమయంలోనే రాయలు బిజాపూర్ రాజ్యంపై దండెత్తినట్లు తెలుస్తుంది. ఈ చర్యలోనే గోవా పోర్చుగీసుల వశమై ప్రాచ్యసీమల్లో వారి సామ్రాజ్య కార్యకలాపాలకు కేంద్రమయింది.

శ్రీకృష్ణరాయల అనంతరం అచిర కాలానికే ఉత్తర తీరాంద్రం గోల్కొండ సుల్తానుల వశమయింది. రాకాసిగండి యుద్ధానంతరం మద్రాస్ వరకు తీరాన్ని గోల్కొండ ఆక్రమించింది. తూర్పు తీరంలో నర్సిపట్టణం, మచిలీపట్టణం, శాన్ థోమ్ లలో పోర్చుగీస్లు వర్తక స్థావరాలు నెలకొల్పుకున్నారు. మచిలీపట్టణంలో స్థానిక కె 9 సవుల ఉపయోగార్థం చర్చిని నిర్మించి ప్రార్థనలూ, ప్రచారమూ సాగించారు. రేవు పట్టణంగా మద్రాస్ ప్రాముఖ్యాన్ని గుర్తించింది పోర్చుగీసువారే. అయితే గోల్కొండ రాజ్యంలో ప్రధాన రేవు పట్టణం మచిలీపట్టణం. ఫ్రెంచి కంపెనీ ఉద్యోగి మార్టిన్ మాట్లో "భారత దేశంలో మరే పట్టణంలోను లేనంతటి స్వేచ్ఛను విదేశీయులు మచిలీపట్టణంలో అనుభవించేవారు. అందుకు విదేశ వాణిజ్యంలో గోల్కొండ సుల్తానులు ప్రదర్శించిన శ్రద్ధానక్తులే కారణం. విదేశ వర్తకుల శ్రేయోరక్షణ పట్ల సుల్తానులు

అవమత్తులై ఉండేవారు. గోల్కొండ తీరంలో 1623 లో పోర్చుగీస్ నౌకకు డచ్చివారు నష్టం కలిగించగా గోల్కొండ ఉద్యోగులు డచ్చివారిని కఠినంగా శిక్షించినట్లు తెలుస్తుంది.

ప్రాచ్య పాశ్చాత్య ఖండాలమధ్య వాణిజ్యంలో అరబ్బుల గుత్తాధిపత్యాన్ని నిర్మూలించి వారిని హిందూ మహాసముద్రంనుండి తరిమివేసినారు పోర్చుగీసులు. వారి ఆగమనంతో ఆసియా ఐరోపాల మధ్య వాణిజ్యం ఆనూహ్యంగా అభివృద్ధి చెందింది. కాని ఈ వాణిజ్యంపై పోర్చుగీసులు గుత్తాధిపతులయ్యారు. పోర్చుగీస్ స్థావరాల్లోని దేశీయ వర్తకులు సయితం వాణిజ్యం సాగించడానికి పోర్చుగీసు అధికారులనుండి అనుమతి పత్రాలు పొందవలసిన దృష్టి యేర్పడింది. తమ పెట్టుబడులపై పోర్చుగీసులు 800 శాతం వరకు లాభాలు గడిస్తుండగా స్థానిక వర్తకులు దివాలా తీయసాగినారు. కాని 17 వ శతాబ్ది మధ్య కాలానికి ఇండియాలో వారు అనుసరించిన విధానాల ఫలితంగానూ, ఐరోపాలో జరిగిన రాజకీయ పరిణామాల వల్లనూ ఇండియాలో పోర్చుగీసుల ప్రాబల్యం క్రమంగా క్షీణించసాగింది. తమ వాణిజ్య స్థావరాలను కేంద్రాలుగా చేసుకొని పోర్చుగీస్లు బలప్రయోగంతో కాథలిక్ మత ప్రచారానికి వూను కోవడమేకాక పోర్చుగీస్ పాదరీలు స్థానిక మతసంస్థలకు నష్టం కలిగించడానికి ప్రయత్నించారు. దక్షిణదేశంతో శ్రీరంగం దేవాలయాన్ని తిరుమల వేంకటేశ్వరాలయాన్ని దోచుకునే ప్రయత్నం చేసారు. రామేశ్వరం మొదలయిన పుణ్యక్షేత్రాలను దర్శించే యాత్రికులను హింసించేవారు. అరేబియా సముద్రంపై పయనించే 'హజ్' యాత్రికులపై అత్యాచారాలు జరిపేవారు. వారి వడవలు ముంచి చెప్పలేనంతటి 'భీతావహం' సృష్టించారు. స్థానిక పోర్చుగీసు జనాభాను పెంచే వుద్దేశ్యంతో అల్పాకర్ష ప్రోత్సహించిన 'సంకర వివాహ' విధానం ఫలితంగా భారతీయ స్త్రీలను అపహరించి బలవంతంగా పోర్చుగీసులతో వివాహాలు జరిపేవారు. ఈ విధానాల వలన దేశీయ ప్రభువులు, ప్రజలు పోర్చుగీసులను గర్హించసాగినారు. దీని ఫలితంగా పోర్చుగీసుల ప్రాబల్యానికి తోడ్పడిన విజయనగరాధీశులు వారి సామంతులు వారిపై యుద్ధాలు చేయవలసి వచ్చింది. అళియరామరాయలు, తంజావూరు నాయకుడు, రఘునాథరాయ పోర్చుగీసులపై యుద్ధాలు చేశారు. షాజహాన్ రాణి ముంతాజ్ బేగం చెలికత్తెలను అపహరించిన కారణంగా పాదుషా బెంగాల్ బీహారులలోని పోర్చుగల్ స్థావరాలపై దండెత్తి వేలకొలది పోర్చుగీసులను హతమార్చి అపారనష్టం కలిగించాడు. తెలుగువారు పోర్చుగీసులకు ఉపయోగించిన 'బుడత కీచు' వదంలో పోర్చుగీసుల వట్ల తెలుగువారి ద్వేషం ప్రతిఫలిస్తుంది. దీనికి తోడు

ఐరోపాలో కొత్తగా రాజకీయ స్వాతంత్ర్యం సాధించిన ఉత్సాహంలో దచ్చివారు (హాలెండు దేశస్థులు, ముందులు) తూర్పు దేశంలో వర్తకం ప్రారంభించారు. దచ్చివారు నౌకాయానంలో మంచి సమర్థులు. వారితో పోటీకి పోర్చుగీసు వారు నిలువలేకపోయినారు. క్రమంగా తూర్పు దేశాలలోని వారి స్థావరాలు దచ్చి, ఇంగ్లీషు కంపెనీల వశమయ్యాయి.

దచ్చివారు

ప్రాచ్యదేశాల్లో పోర్చుగీసు ప్రాబల్యాన్ని ఢిక్కరించి దెబ్బతీసిన దచ్చి వారు 1595 నుండి ఆసియా రాజ్యాలకు వాణిజ్య యాత్రలు సాగించారు. దచ్చి తూర్పు ఇండియా వర్తక సంఘం 1602 లో ఏర్పడింది. నాడు మొదలు దచ్చివారికి పోర్చుగీసులకు తూర్పు సముద్రాల్లో ప్రేమ సంఘర్షణ జరిగింది. మొదట్లో దచ్చివారు ఆంగ్లేయులు కలిసి పోర్చుగీసులతో తలవడినారు. క్రమంగా వారి ఉభయుల మధ్య స్పర్ధ ఏర్పడి కలహించుకోసాగినారు. 1603 లోనే దచ్చి నౌకాదళం పోర్చుగీసువారి కేంద్రమయిన గోవాను ముట్టడించి నష్టం కలిగించింది. 1606 లో శాన్ థోమ్ తీరంలో మూడు పోర్చుగీసు నౌకలను దచ్చి వారు ముంచివేశారు.

మలాకాపెగు వంటి ఆగ్నేయాసియా రాజ్యాల్లోనూ తూర్పు ఇండియా దీవుల్లోనూ భారతీయ నూలు వస్త్రాలకు మంచి గిరాకీ వుండడం గమనించి ఆ వస్త్రాల వాణిజ్యం లాభసాటి అని గ్రహించి దచ్చివారు తూర్పు తీరం పైనా, తూర్పు ఇండియా దీవులతోటి వాణిజ్యం పైనా తమ దృష్టిని కేంద్రీకరించారు. గోల్కొండ కోరమండల్ తీరాల్లో శ్రీకాకుళం నుండి నాగవట్టణం వరకు అనేక ప్రదేశాల్లో సన్ననూలు బట్టలు, కలంకారీ వస్త్రాలు తయారవుతుండేవి. మచిలీ పట్టణానికి 4 మైళ్ళ ఎగువన మడపొల్లం అనే రేవులో నౌకా నిర్మాణం జరుగుతుండేది. తూర్పుతీరంలో పోర్చుగీసు గుత్తాధిపత్యం విస్తరించకపోవడం కూడా దచ్చివారి కార్యకలాపాలకు అనుకూలమయింది. క్రమంగా గోల్కొండ ఆస్థాన ఉద్యోగులకు, రేవు పట్టణంలో అధికారులైన ఖౌబందర్లకు సజరానాలూ లంచాలు ఇచ్చి వర్తక సౌకర్యాలను సంపాదించసాగినారు. 1606 లో మచిలీపట్టణం నిజాం పట్టణాల్లో వర్తక స్థావరాలు నెలకొల్పుకోవడానికి అనుమతి పొందినారు. గోల్కొండ రాజ్యంలో మచిలీపట్టణం గొప్ప పారిశ్రామిక కేంద్రమేగాక ఆంతర్జాతీయ ఖ్యాతి చెందిన రేవు పట్టణం, 14వ శతాబ్దం నుండి అరబ్బు వర్తకులు మచిలీపట్టణంతో వాణిజ్యం సాగించినట్లు తెలుస్తుంది. నిజాం పట్టణ ప్రాముఖ్యాన్ని దచ్చి వర్తకుడు పీటర్ ప్లొరిన్ గుర్తించాడు. నిజాం పట్టణానికి

1679 వరకు పేరు “పెదపల్లి”; అసఫ్ జాహీల కాలంలో నిజాం వట్టణం అయి వుంటుంది. పాశ్చాత్యుల వ్రాతల్లో ‘పెంటపొలి’ అని కనిపిస్తుంది. పారశీక వర్తకులు ఎక్కువమంది వుండేవారు. వీరు పింగాణి సామాన్లతో వాణిజ్యం సాగించేవారు. వరిసర గ్రామాలలో నూలు వస్త్రాలు, మురుమాళ్ళు విరివిగా నేసే వారని దేశం వివిధ ప్రాంతాల నుండి ఇనుము, ఉక్కు, పెట్టువస్తు విదేశాలకు ఎగుమతికై నిజాం వట్టణానికి చేరుతుంటాయని పోర్చుగీస్ గమనించాడు. పులికాట్ లో రక్షణ శ్రేణులతో వర్తక స్థావరం నిర్మించుకోవడానికి 1610 లో దచ్చి వారికి అనుమతి లభించింది. పులికాట్ సమీపంలోని మున్నేరు చైనున్న కరేడు రేవు వస్త్ర పరిశ్రమకు పెద్ద కేంద్రం కరేడు వస్త్రాలు పులికాట్ రేవు ద్వారా తూర్పు ఇండియా దీవులకు దచ్చివారు ఎగుమతి చేసేవారు. పులికాట్ లో కూడా వస్త్ర పరిశ్రమ విరివిగా సాగేది. దానితోపాటు దచ్చివారు తుపాకీ మందు పరిశ్రమ నెలకొల్పినారు. అందుకు అవసరమయిన పెట్టువస్తును బెంగాల్ నుండి దిగుమతి చేసుకునేవారు.

పులికాట్ లో దచ్చివారికి పోర్చుగీసులకు మధ్య తీవ్ర సంఘర్షణ జరిగింది. పోర్చుగీసువారు 1612 లో దండెత్తి దచ్చివారిని ఓడించి పులికాట్ ను ఆక్రమించారు. కాని పోర్చుగీసు విజయం తాత్కాలికమే అయింది. దచ్చివారి అభ్యర్థనపై కర్ణాటక రాజ్యాధీశుడైన ఇమ్మడి వెంకటవతిరాయలు కల్పించుకొని పోర్చుగీసులనుండి పులికాట్ ఆక్రమించి దచ్చివారి వరం చేశాడు. ఇమ్మడి వెంకటవతిరాయలి మరణానంతరం 1642 నాటికి మద్రాస్ వరకు తూర్పు తీరం గోల్కొండ సుల్తానుల వశమయింది. 1642 లోనే పోర్చుగీసుల నుండి నాగ వట్టణాన్ని దచ్చివారు ఆక్రమించారు కర్ణాటక గవర్నరయిన నెక్సంబాన్ 1661 లో శాన్ థోమసు ఆక్రమించి ఆక్కడ దచ్చివారు కోట కట్టుకోవడానికి అనుమతించినాడు.

గోల్కొండ కుతుబ్ షాహీ ఆస్థానంలో దచ్చివారికి మంచి పలుకుబడి ఏర్పడింది. దచ్చి కంపెనీ ప్రతినిధి ఆస్థానంలో వుండేవాడు తమ ప్రతినిధి ద్వారా దచ్చి కంపెనీ 1610.23 సం॥ మధ్య కొమ్మారు వస్త్రాల గనులను సాలుకు మూడు లక్షల హొన్నులకు కౌలుకు తీసికొంది. ఈ కౌలువల్ల కంపెనీకి అపారంగా లాభాలు వచ్చినాయి. మొదట్లో దచ్చి కంపెనీ గోల్కొండ రాజ్యం రేవు వట్టణాల్లో 4½ శాతం ఎగుమతి సుంకం 11 శాతం సముద్ర సుంకం చెల్లించేవారు. 1613 లో జరిగిన ఒప్పందం ప్రకారం పై సుంకాలకు బదులు సాలుకు 3000 హొన్నులు చెల్లించి గోల్కొండ రాజ్యంలో స్వేచ్ఛగా వర్తకం

చేసుకొనే హక్కు సంపాదించారు. హైలకొల్లు సర్పహౌలలో కూడా డచ్చివారు రక్షణ ప్రణాళికతో వర్తక స్థావరాలు కర్మాగారాలు నిర్మించుకున్నారు. 1665 ప్రాంతంలో గోల్కొండలో కూడా డచ్చి కర్మాగారం వెలసింది.

డచ్చి కంపెనీ ఇండియాలో అనుసరించిన ఆర్థిక విధానాలవలన వారి లాభాలు దినదినాభివృద్ధి చెందాయి. 1636 లో డచ్చి కంపెనీకి వచ్చిన లాభం 30 వేల పౌండ్లు. 1684 నాటికి వారి లాభం 12 లక్షల 70 వేలకు పెరిగింది. పెరిగినట్లే డచ్చి ప్రాబల్యం పెరిగింది. 1630 నాటినుండి డచ్చివారికి కష్టాలు ప్రారంభమయినాయని చెప్పవచ్చు. ఆ సంవత్సరం దక్షిణదేశంలో పెద్ద శామం సంభవించి సాతీలు, అడ్డకం వసివారు ఆధిర సంఖ్యలో మరణించడమే కాక మిగిలినవారు గ్రామాంతరాలకు తరలిపోవడం వలన డచ్చి పరిశ్రమలకు చాలా నష్టం సంభవించింది. డచ్చివారి దృష్టి కేవలం తూర్పు ఇండియా దీవుల వాణిజ్యంపైనా, వస్త్ర వాణిజ్యం పైనా కేంద్రీకరించినందువల్ల వారి వాణిజ్యం విస్తృతం కావడానికి అవకాశం లేకపోయింది. ఒక చరిత్రకారుడన్నట్లు ప్రపంచ సామ్రాజ్యాధికారం నుండి డచ్చివారిని తూర్పు ఇండియా దీవులు దారి మళ్ళించి నాయి. డచ్చివారి వాణిజ్య గమనించిన గోల్కొండ ఉద్యోగులు వాణిజ్యరంగంలో ప్రవేశించి స్థానిక ఉత్పత్తిదారులనుండి సరుకు ఖరీదు చేసి విదేశాలకు ఎగుమతి చేయసాగినారు. వీరి పోటీని తట్టుకొని డచ్చి కంపెనీ కొంతవరకు నిలబడింది కాని గోల్కొండలో జరిగిన రాజకీయ పరిణామాలు డచ్చివారికి ప్రతికూలంగా పరిణమించాయి.

సుల్తాన్ అబ్దుల్లా కుతుబ్ షా కాలం (1626-72) నుండి గోల్కొండలో మొగలాయీల బెడద ఎక్కువయింది. మొగలాయీలతోటి యుద్ధాల వలన వారికి చెల్లించాల్సిన సజరానాలు చప్పాల వలన గోల్కొండ రాజ్యం ఆర్థికంగా నీరసించింది. చివరకు కుతుబ్ షా కాలంలో గోల్కొండ ప్రభుత్వం డచ్చి కంపెనీ నుండి ఖరీదు చేసిన రాగి లోహానికి చెల్లించవలసిన లక్ష ఇరవైవేల హొన్నులు చెల్లించలేకపోయింది.

ఈ పరిస్థితులలో డచ్చివారికి ఆంగ్లేయుల పోటీ మితిమీరింది. క్రమంగా భారత వాణిజ్యరంగంనుండి డచ్చివారు పిరమించక తప్పలేదు.

పోర్చుగీసుల రాకతో భారతీయ వాణిజ్యం చాలావరకు పాశ్చాత్యుల హస్తగతం కాగా డచ్చివారి రాకతో భారతీయ పరిశ్రమలు సయితం విదేశీయుల వరం కాసాగి దేశ ఆర్థిక జీవితంలో అసారోగ్యకరమయిన పరిణామాలకు దారి తీసింది. డచ్చివారు తమ ప్రాంతం ఉన్న రేవు పట్టణాల చుట్టుపట్ట ప్రాంత

హాగాకు, నీలిమందు వంటి వాణిజ్య పంటల్ని ప్రోత్సహించారు. వర్తకులకు హస్తకళాకారులకు మధ్య పెట్టి సరుకును గుత్తుగా తమకే విక్రయించే ఏర్పాట్లు చేసుకొన్నారు. ఫలికాల్లో అధికం పనివారు మచిలీపట్టణంలో సాలెవారు నేరుగా డచ్చి వర్తకులకే తమ సరుకును అమ్మేవారు. కొద్దిరోజులలోనే ఈ పరిస్థితిలో మార్పువచ్చింది. డచ్చివారు తమ స్థావరాల్లో కర్మాగారాలు నెలకొల్పి స్థానిక కార్మికులతో వస్తూత్పత్తి చేయించే విధానం ప్రారంభించారు. తమ కర్మాగారాలు నడవడానికి దేశీయ ధనిక వర్తకులనుండి ప్రభుత్వోద్యోగుల నుండి పెట్టుబడిని అప్పుగా తీసుకొనేవారు. మచిలీపట్టణం హవాలదారయిన సిద్ధప్ప డచ్చివారికి 20 నేల హొన్నులు అప్పు ఇచ్చినాడు. పెట్టుబడి దేశీయం, ముడిసరుకు దేశీయం, కార్మికులు దేశీయులు కాని పరిశ్రమల అధిపత్యం మాత్రం విదేశీయులైన డచ్చివారిది. నాల్గవ శతాబ్దం స్వతంత్రంగా వస్తూత్పత్తి చేస్తుండిన కర్మరారులు వాణిజ్యం సాగిస్తున్న వర్తకులు, డచ్చి కంపెనీకి కూలీలుగా, వర్తకులు డచ్చి కంపెనీకి రైతులకు విద్య దళాలుగా వడ్డీ వ్యాపారులుగా మారినారు తమ ధనంతో స్వతంత్రంగా పరిశ్రమలు నెలకొల్పి నిర్వహించవలెననే ఆలోచన వీరికి రాకపోవడం చాలా శోచనీయం

17 వ శతాబ్దంలో భారతదేశ పరిస్థితి

ప్రెంచివారు

మొగల్ సామ్రాజ్యం ఉచ్చ దిశలో ఉన్న కాలంలోనే ప్రెంచి వర్తకులు భారతదేశం రాసాగినారు. మొగల్ దర్బారు వైభవం గోల్కొండ ఐశ్వర్యం కన్నులార జూచి ముగ్ధులవుతూ వుండేవారు. వారిలో నగల వర్తకులైన బెర్నియర్, టవర్నియర్ రచనలు నాటి భారతీయ ఆర్థిక సాంఘిక స్థితిగతులు తెలుసుకోవడానికి చాలా ఉపకరిస్తున్నాయి. అయితే పెద్ద ఎత్తున భారతదేశంలో వాణిజ్యం చేయడానికి చొరవ చూపలేదు. చివరకు ప్రభుత్వ ప్రోత్సాహంతో, ధన సహాయంతో 1664 లో ప్రెంచి తూర్పు ఇండియా వర్తక సంఘం ఏర్పడినది.

ప్రెంచివారు 1670 ప్రాంతంలో గోల్కొండ తీరం చేరినారు. నాటికే డచ్చివారు, ఇంగ్లీషువారు గోల్కొండ రాజాస్థానంలో వలుకుబడి సంపాదించి వర్తక సౌకర్యాలు కలిగివున్నారు. ప్రెంచివారు కూడా గోల్కొండ రాజ్యంలో స్వేచ్ఛగా వాణిజ్యం సాగించడానికి, మచిలీపట్టణంలో కర్మాగారం నిర్మించుకోవడానికి కుతుబ్షాహీలనుండి 1671 లో పర్మానా సంపాదించారు. మచిలీపట్టణంలో ప్రెంచి వర్తక స్థావరం ఏర్పడింది కాని వారి స్థావరానికి డచ్చివారి

వలన ప్రమాదం కలగడంతో 1672 లోనే ప్రెంచివారు మచిలీపట్టణం నుండి ఉపసంహరించుకోవలసి వచ్చింది. దచ్చివారికి వున్న పలుకుబడివలన గోల్కొండ ఉద్యోగులు ప్రెంచివారిని అభిమానించలేదు. శాన్ థోమ్ లో నెల కొల్లుకున్న తమ స్థావరాన్ని బలపర్చుకోవాలని ప్రెంచివారు విశ్వప్రయత్నం చేశారు. 1672 ప్రాంతంలోనే శాన్ థోమ్ ను గురించి ప్రెంచివారికి గోల్కొండ నైన్యాలకు సంఘర్షణ జరిగింది. శాన్ థోమ్ ప్రెంచివారి వశమయింది. గోల్కొండకు తగినంత నౌకాబలం లేకపోవడమే ప్రెంచివారి విజయానికి కారణమని చెప్పవచ్చు. కాని 1674 లో గోల్కొండ సేనాని నెక్సంఖాన్ దచ్చి వారి సహాయంతో శాన్ థోమ్ ను ఆక్రమించి దచ్చివారి వరం చేశాడు. అయినా ప్రెంచివారు శాన్ థోమ్ లో గోల్కొండ నైన్యాలపై సాధించిన విజయానికి సంతసింది బిజాపూర్ కర్ణాటంలో రాజప్రతినిధి అయిన షేర్ ఖాన్ లోడి ప్రెంచి వారిని తన రాజ్యంలో స్థావరాలు నెలకొల్పుకోవడానికి ఆహ్వానించాడు. అతని అనుమతితోనే ప్రెంచి కంపెనీ ఉద్యోగి మార్షిన్ ఫుదుచ్చేరిలో కోటను నిర్మించాడు. స్థానిక ప్రభువుల మధ్య రగులుతున్న అసూయా ద్వేషాలు పాశ్చాత్యుల కేవిధంగా ఉపకరించబడింది ఈ సంఘటన వలన స్పష్టమవుతుంది. బారత దేశంలో ప్రెంచివారికి ప్రధాన స్థావరంగా ఫుదుచ్చేరి రూపొందింది.

గోల్కొండను మొగలాయీలు ఆక్రమించిన తరువాత హైదరాబాదు సుబాలో కర్ణాటక సుబా ప్రముఖ స్థానం ఆక్రమించింది. మద్రాస్ ప్రాంతాలు కర్ణాటక నవాబ్ లో ఉండేవి. కర్ణాటకానికి ఆర్కాటు రాజధాని అయినందున కర్ణాటక నవాబును ఆర్కాటు నవాబుని వ్యవహరించేవారు. ఫుదుచ్చేరిలోని ప్రెంచివారు ఆర్కాటు నవాబుతో స్నేహసంబంధాలు ఏర్పరుచుకొని అతని అభిమానం సంపాదించారు. 1724 నుండి అసఫ్ జా నైజాం ఉల్ ముల్క్ హైదరాబాదునుండి దక్కన్ సుబాను స్వతంత్రంగా పాలించసాగినట్లు పరిశీ లించినాము. అసఫ్ జాకు ప్రెంచివారి పట్ల అభిమానం ఉండేది. మచిలీపట్టణం సమీపంలో వారు గ్రామం నిర్మించి అందులో కర్మాగారం నెలకొల్పుకోవడానికి ప్రెంచివారు ఫుదుచ్చేరిలో ముద్రిస్తున్న రూపాయలు చికాకోల్, యానాం, మచిలీ పట్టణాలలో సయితం ద్రవ్యంగా ఆంగీకరించాలని పర్యానాలు జారీచేశారు.

ఇంగ్లీషు తూర్పు ఇండియా కంపెనీ

ఇంగ్లీషు తూర్పు ఇండియా వర్తక సంఘం 1600 సం॥ చివరి రోజున ప్రాచ్య దేశాలతో వాణిజ్యం సాగించడానికై ఎలిజిబెత్ రాణి నుండి అనుమతి

వత్రాన్ని సంపాదించింది. వీరు కూడా మొదట్లో తూర్పు ఇండియా దీవులతో వర్తకం ప్రారంభించి క్రమంగా భారతదేశంపై తమ దృష్టిని కేంద్రీకరించినారు. ప్రాచ్య వాణిజ్య రంగంలో ఆంగ్లేయుల ప్రవేశాన్ని పోర్చుగీసులు ప్రతిఘటించడంతో ఉభయులకు తీవ్ర సంఘర్షణ తప్పలేదు. 1602 లోనే అమూల్యమయిన సరుకుతో పోర్చుగీసు నౌకను ఆంగ్లేయులు పట్టుకున్నారు. అయినప్పటికీ మొగల్ దర్బారులో పోర్చుగీసుల ప్రాబల్యం ఎక్కువగా ఉండేది. 1608 లో ఆంగ్ల నౌకాదళాధిపతి హాకిన్స్ మొగల్ దర్బారును దర్శించాడు. కాని పోర్చుగీసువారి జోక్యం వలన సూరత్ లో ఆంగ్లేయులకు వాణిజ్య సౌకర్యాలు సంపాదించలేక పోయినాడు. 1610 లో మిడిల్ టన్ అనే మరో ఆంగ్ల నావికుడు పోర్చుగీసు ప్రతిఘటనను లెక్కచేయక సూరత్ సమీపంలోని స్వాల్లీ దగ్గర తీరంచేరి వర్తక స్థావరం నెలకొల్పుకోవడానికి హక్కు సాధించాడు. ఇంగ్లీషు పోర్చుగీసుల మధ్య సంఘర్షణ నౌకాయుద్ధంగా పరిణమించింది. 1612 లో బెస్ట్ అనే ఆంగ్ల నావికుడు సూరత్ సమీపంలో పోర్చుగీస్ నౌకాదళాన్ని పూర్తిగా ఓడించాడు. అరేబియా సముద్రంపై పోర్చుగీస్ ఆధిపత్యానికి ఈ వరాజయం పెద్ద అమాత మయింది. ఆంగ్లేయులు సూరత్ లో వర్తక స్థావరం నిర్మించుకోగలిగారు.

గ్లోబ్ అనే ఆంగ్లనౌక ప్రథమంగా తూర్పుతీరంలో మచిలీపట్టణం రేవును 1611 లో చేరింది. హిప్పన్ ఈ నౌకాదళాధిపతి. స్థానిక ప్రభుత్వోద్యోగుల అభిమానం పొంది మచిలీపట్టణంలో ఆంగ్లేయులు వర్తక స్థావరం నెలకొల్పుకున్నారు. కానీ తూర్పుతీరంలో ఆంగ్లేయులకు తీవ్రమయిన డచ్చి ప్రతిఘటనను ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది. 1614 లో మచిలీపట్టణంలో ఆంగ్లేయులకు డచ్చివారికి సంఘర్షణ జరిగి ఆంగ్లేయులు అపారసప్తానికి గురి అయినారు ఈలోగా ఫులికాద్ లో వర్తక స్థావరం నెలకొల్పుకోవడానికి ఆంగ్లేయులు చేసిన ప్రయత్నాలను సయితం డచ్చివారు విఫలం చేశారు. డచ్చి - ఆంగ్ల సంఘర్షణ 1623 లో తారాస్థాయికి చేరి 'అంబాయినా హత్య'గా పరిణమించింది. తూర్పు ఇండియా దీవుల్లోని అంబాయినా చెంత ఆంగ్ల వర్తకులను డచ్చివారు హత్య చేశారు. తూర్పు దేశాల్లో ఉభయ జాతుల చరిత్రలో పెద్ద మలుపుకు ఈ సంఘటన కారణమయింది. ఆంగ్లేయులు తూర్పు ఇండియా దీవులపై ఆశ వదులుకొని ఇండియాపై దృష్టి కేంద్రీకరించి పెద్ద సామ్రాజ్యం స్థాపించారు. డచ్చివారు ఆ అవకాశం కోల్పోయినారు.

మచిలీపట్టణంలో కూడ డచ్చి-ఇంగ్లీషు సంఘర్షణ సాగుతూనే ఉంది. ఈ సంఘర్షణలో 1624 లో ఇంగ్లీషు వారిని 24 లక్షల పౌండ్లవరకు నష్టము

సంభవించింది. ఇది భరించలేక ఆంగ్లేయులు మచిలీపట్టణాన్ని విడిచిపెట్టి 1626 లో ఫులికాట్ కు 40 మైళ్ళు ఉత్తరంగా ఆర్మగాన్ లో వర్తక స్థావరం నెలకొల్పుకున్నారు. ఈ ప్రాంతం వెంకటగిరి జమీందారిలో ఉండేది. కరణమైన అర్ముగం మొదలి దగ్గర ఆ ప్రాంతాన్ని కొనడంచేత “అర్ముగం”గా ప్రసిద్ధి చెందింది. ఇక్కడ హార్బర్ ను బ్లాక్ పుడ్ నిర్మించినందున బ్లాక్ పుడ్ హార్బరు అనికూడా పిలిచేవారు.

ఈ హార్బరులో నౌకలకు రక్షణ ఉండేది కాని వాణిజ్యానికి అనుకూలంగా లేదు. తూర్పు ఇండియా దీవులతో వాణిజ్యానికి మచిలీపట్టణం మంచి అనుకూల మయింది. అందుచేత ఆంగ్లేయులు స్థానిక ఉద్యోగుల అభిమానంతో మచిలీ పట్టణం వాణిజ్య కేంద్రం సాధించారు. వీరవాసరం, నిజాం పట్టణం, మోటు వల్లిలో కూడా వారి కేంద్రాలు ఏర్పడినాయి. వారి వాణిజ్యం కూడా మెరుగు పడసాగింది.

కోస్తా ఆంధ్ర ప్రాంతంలో 1630 లో వచ్చిన ఖామం వలన పాశ్చాత్య వర్తక సంఘాలకు విపరీత నష్టం సంభవించింది. ఆంగ్లేయుల మచిలీపట్టణం, అర్ముగం స్థావరాలు బాగా దెబ్బ తిన్నాయి. దీనికి తోడు గోల్కొండ ఉద్యోగుల అండదండలు సంపాదించిన స్థానిక వర్తకుల పోటీ ఎక్కువయింది. ఈ పరిస్థితులలోనే థామస్ జాయిన్ అనే కంపెనీ ఉద్యోగి కుతుబ్ షాహీని దర్శించి 1636 లో ఒక ఫర్మానా సంపాదించాడు. దీని ప్రకారం సాలుకు 12 వేల హొన్నులు సుల్తానుకు చెల్లించి స్వేచ్ఛగా వర్తకం చేసుకునే హక్కు ఆంగ్లేయులకు లభించింది. దీనినే ‘బంగారు ఫర్మానా’ అని వర్ణించారు. ఈ ఫర్మానా ఫలితంగా మచిలీపట్టణంలో ఆంగ్లేయుల వాణిజ్యం ఆశించిన దానికంటే అభివృద్ధి చెందినట్లు విలియం పాస్టర్ వ్రాసినాడు. మద్రాస్ పట్టణం అభివృద్ధి అయ్యేవరకు తూర్పుతీరంలో మచిలీపట్టణమే ఆంగ్లేయులకు ప్రధాన కేంద్రమయింది.

మచిలీపట్టణంలోని కంపెనీ సంఘ సభ్యుడైన ప్రాన్స్ సిస్ డే 1639 లో స్థానిక జమీందారు అయిన దామెర్ల వెంకటాద్రి అనుమతితో శాన్ థోమ్ సమీపం లోని మద్రాసులో సెయింట్ జార్జి కోటను నిర్మించాడు. ఆ రోజుల్లో ఈ ప్రాంతం వెల్లూరు రాజధానిగా కర్ణాటక రాజ్యాన్ని పాలిస్తున్న ఆరపిడి మూడో వెంకటపతి స్వామీదేవంలో ఉండేది. సెయింట్ జార్జి కోట సమీపంలో స్థానిక ప్రజలు స్థావరాలు ఏర్పరుచుకొనడంతో మరొక నగరం వెలసింది. కోటలోనిది ‘తెల్లనగరం’ స్థానిక నగరం నల్లపట్టణం రెండూ కలిసి మద్రాస్ లేక చెన్న పట్టణంగా ప్రసిద్ధమయింది. కర్ణాటక ప్రభువు (మూడో శ్రీరంగరాయలు) 1643 లో

ఎగుమతి దిగుమతి సుంకాలు లేకుండా ఆంగ్లేయులు వాణిజ్యం చేసుకోవడానికి హక్కునిచ్చాడు. 1646 లో కోరమండల తీరం గోల్కొండ సుల్తానుల వశమయింది. గోల్కొండ సేనాని మీర్జామ్లా మొదట్లో ఆంగ్లేయుల వట్ట సాదరంగానే వ్యవహరించాడు. మద్రాస్ దినదినాభివృద్ధి చెందింది. 1658 నాటికి భారతదేశంలో మద్రాస్ ఆంగ్లేయుల ప్రధాన స్థావరమయింది.

పదిహేడో శతాబ్దం చివరి నుండి ఇంగ్లీషువారి పరిస్థితి మెరుగు పడింది. డచ్చి వనరులు క్షీణించి వారి కంపెనీలు బలహీనం కావడంతో వారి పోటీ చాలా వరకు తగ్గింది. గోల్కొండ రాజ్యంలో స్వేచ్ఛగా వాణిజ్యం జరుపుకోవడానికి హక్కులిస్తూ అబుల్ హసన్ కుతుబ్ షా ఇంగ్లీషువారికి 1676 లో మరొక పర్మానా ఇచ్చినాడు. ఫ్రెయిన్ షాం మాస్టర్ 1675 లో మద్రాస్ గవర్నరుయినాడు. ఈతడు మంచి సమర్థుడు, దూరదృష్టి ఉన్నవాడు. మద్రాస్ నుండి తీరం వెంబడి పారిశ్రామిక కేంద్రాలు దర్శిస్తూ మచిలీపట్టణంవరకూ ప్రయాణం చేసి ఆయా కేంద్రాలలో సాలీలను - వర్తకులను స్వయంగా కలుసుకొని వారి సహకార సానుభూతులను సంపాదించినాడు. డచ్చి వారిని అనుకరిస్తూ మచిలీ పట్టణం, రాజమహేంద్రవరం మొదలయిన చోట్లు స్థానిక వర్తకులతో చిన్న చిన్న కంపెనీలను ఏర్పరిచి ఆ కంపెనీల ద్వారా వస్తువులు విక్రయించుకొని వాణిజ్యం సాగించినాడు. ఈ పద్ధతి వలన కంపెనీకి లాభాలు పెరిగాయి. ఇదే సమయంలో విశాఖపట్టణంలో కర్మాగారం నిర్మించుకోవడానికి వాణిజ్యం సాగించడానికి చికాకోల్ పౌజాదారు ఆంగ్లేయులకు అనుమతి నిచ్చాడు, అచిర కాలంలోనే మద్రాస్, మచిలీపట్టణాలతోసహా సమానంగా విశాఖపట్టణం అభివృద్ధి చెందింది. గంజాం, నర్సపూర్, బిమిలిపట్టణం ఇంజరం మొదలయిన పట్టణాల్లో ఇంగ్లీషు స్థావరాలు ఏర్పడినాయి. కంపెనీ అర్థిక పరిస్థితిని మెరుగుపర్చడానికై ఇంగ్లీషువారు మద్రాసులో స్థానికులపై ఇంటి పన్ను మొదలయిన పన్నులు విధించి వసూలు చేయటం మొదలెట్టారు. 1687 నాటికి మద్రాసు పరిసరాల్లో జనాభా మూడు లక్షల వరకు పెరగడం కంపెనీ స్థావరాల అభివృద్ధికి నిదర్శనం! ఇంగ్లండులో 1702 నాటికి పోటీ వర్తక సంఘాలు విలీనమై సంయుక్త తూర్పు ఇండియా సంఘమేర్పడడం కూడ కంపెనీ అభివృద్ధికి దోహదకారి అయింది.

పదిహేడో శతాబ్దం చివర్లోనే ఆంగ్లేయులకు మొగలాయీలకు ఘర్షణ జరిగి ఆంగ్లేయులకు సుఖాంతంగా ముగిసింది. గోల్కొండ రాజ్యాన్ని 1687లో ఔరంగజేబు అక్రమించిన సమయంలో ఆంగ్లేయులకు, మొగలాయీలకు మధ్య

బెంగాలులో యుద్ధం చెలరేగుతోంది, 1687 లోనే హుగ్లీ, బాలసోర్ మొదలయిన నగరాల మొగలాయి రక్షణ శ్రేణులు ఆంగ్లేయులు ధ్వంసం చేశారు. అందుచేత గోల్కొండ నాక్రమించిన మొగల్ సైన్యాలు కొండవల్లిపై నడవడంతో భయపడి ఆంగ్లేయులు మచిలీపట్టణం ఖాళీ చేశారు. 1689 లో మొగల్ సైన్యాలు సెయింట్ జార్జ్ కోటను, అచటి ఇంగ్లీషువారి గోదాములను, విశాఖపట్టణాన్ని ఆక్రమించాయి. కాని ఇదే సమయంలో మొగలాయీలు దక్షిణదేశంలో మహారాష్ట్రలతో ఎడతెగని యుద్ధంలో మునిగివున్నారు. చక్రవర్తి రాజారాం తమిళనాడులోని జింజి కోటలో తలదాచుకున్నాడు. జింజిని ఆక్రమించాలని మొగలాయీలు తీవ్ర ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. అందుచేత మొగలాయీలు ఆంగ్లేయులతో సమాధానపడాలని నిశ్చయించారు. జింజి ముట్టడిలో మొగలాయీలకు ఆంగ్ల సైన్యాలు తోడ్పడినాయి. అదీ గాక 1692 లో మహారాష్ట్రల చేతుల్లో పరాజయం పొందిన మొగల్ సైన్యాలకు మద్రాస్ లో రక్షణ లభించింది. అందుకు సంతసించి దక్కన్ సుబాదారయిన జుల్ ఫీకర్ ఖాన్ ఫర్మానా జారీ చేసి తిరిగి కోరమండల తీరంలో ఆంగ్లేయులు పూర్వం అనుభవిస్తున్న హక్కులను పునరుద్ధరించటమే కాక వారి సహాయానికి కృతజ్ఞతతో మద్రాస్ సమీపంలోని ఎగ్మూర్, పరశువాకం మొదలయిన గ్రామాలను ఆంగ్లేయుల కిచ్చినారు. మొగలాయీలకు ఆంగ్లేయులకు మధ్య స్నేహ బంధాలు పునరుద్ధరింపబడి ఆంగ్లేయుల పరిస్థితి మెరుగుపడింది.

రాజ్యసాపన - విస్తరణ

పదునెన్నిదో శతాబ్ద ఆరంభానికి భారతదేశంలో పోర్చుగీస్ డచ్చివారల ప్రాముఖ్యం సశించి ఇంగ్లీషు ప్రెంచి కంపెనీలు కక్షదారులుగా మిగిలినారు. కోరమండల తీరంలో మద్రాస్, పుదుచ్చేరి నగరాలు కేంద్రాలుగా ఇంగ్లీషు ప్రెంచి కంపెనీలు తమ బలాన్ని పెంచుకోసాగినారు. కోరమండల ప్రాంత ములపై అధిపతియైన హైదరాబాద్ సుబాదార్ అభిమానం సంపాదించడానికి వుభయులు ప్రయత్నించారు. నైజాంకు ప్రెంచి వారి పట్ల అభిమానం. అతని కుమారుడు నాజర్ జంగ్ కు ఆంగ్లేయులపట్ల ఆదరం ఎక్కువ. ఇదే కాలంలో భారతదేశంలో రాజకీయంగా ఆరాచకత ప్రబలింది. మొగల్ సామ్రాజ్యం విచ్ఛిన్నమై బెంగాల్, అయోధ్య, హైదరాబాద్ సుబాలు ఇంచుమించు స్వతంత్ర రాజ్యాలుయినాయి. మొగల్ సామ్రాజ్య విచ్ఛిన్నానికి కారకులైన మహారాష్ట్రలు దాని స్థానంలో కేంద్రీకృతమై, బలమైన రాజ్యాన్ని నిర్మించలేక పోయినారు. 'హిందు వద్ పాద్ షాహి' అనే బాజీరావు నినాదం ఆతనితోనే ఆంతరించి మహారాష్ట్ర కుటుంబం ఇంచుమించు విచ్ఛిన్నమై మహారాష్ట్రలో అంతఃకలహాలు చెలరేగినాయి. తమ దోపిడి దాడులలో మహారాష్ట్రలు పొరుగువారి సానుభూతి కోల్పోయినారు. వారి దాడులకు బీతిల్లిన ప్రజలు విదేశీ స్థావరాల్లో తల దాచుకునేవారు. వాయువు సరిహద్దులు ఆఫ్ఘనుల దాడులకు అబ్బాలీ గురి అవుతున్నాయి. ఇట్టి ఆరాచక పరిస్థితులు పాశ్చాత్యులలో రాజకీయమైన ఆశలు పురిగొల్పడం సహజం.

ఐరోపాలో ఆంగ్లేయులు, ప్రెంచివారు గర్భశత్రువులు. ఇండియాలోనేకాక ఆమెరికాలోనూ, ఆఫ్రికాలోనూ తమ ప్రాబల్యం నెలకొల్పుకొని ఒకరి నొకరు ఆ ప్రాంతాల నుండి తరిమివేయాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఆ రోజుల్లో ఐరోపాలోని ప్రతి రాజ్యమూ స్వయం సమృద్ధి సాధించడమే గాక దిగుమతులు తగ్గించి ఎగుమతులు పెంచడానికి కృషి చేస్తుండేది. ఈ కృషికి విరుద్ధంగా ఇండియా నుండి అనేక వస్తువులు ఐరోపా వారు దిగుమతి చేసుకుంటున్నందున ఆవార ధనరాశులు ఇండియాకు చేరుతుండేవి. ఈ ధన ప్రవాహం ఆపడానికై ఇండియాలో రాజ్యం స్థాపించి దాని వలన వచ్చే ఆదాయంతో తమ దేశస్థులకు

అవసరమయిన ఇండియా నరుకును విక్రయించి ఎగుమతి చేయాలని ప్రెంచి ఆంగ్ల కంపెనీ వుద్యోగులు ఆశించినారు. రాజ్య సంపాదన విషయంలోనే ఉభయ కంపెనీలకు సంఘర్షణలు జరిగినాయి. ప్రపంచంలో ఏ ప్రాంతంలో సంఘర్షణ ప్రారంభమయినా అన్ని ప్రాంతాల్లోనూ ఆంగ్లేయులు ప్రెంచి వారు యుద్ధాలు చేస్తుండేవారు. వీరి మధ్య ఇండియాలో 1740 - 65 సం॥ మధ్య కాలంలో మూడు యుద్ధాలు జరిగినాయి. వీరికి కర్ణాటక రంగస్థలమయినందున కర్ణాటక యుద్ధాలుగా ప్రసిద్ధి చెందినాయి. కర్ణాటక రాజకీయ పరిస్థితులు ఉభయ వర్తక సంఘాల ఆశలకు వదునబెట్టి, స్థానిక రాజకీయాల్లో జోక్యం కలిగించుకొని తమ ఆశయాలు సాధించడానికి తోడ్పడినాయి. ఉభయులు హైదరాబాద్ సుబాదార్ అభిమానం పొందడానికి ప్రయత్నాలు సాగించారు.

కర్ణాటకం హైదరాబాదు సుబాలో భాగం. కర్ణాటకానికి ఆర్కాటు రాజధాని. అందుచే కర్ణాటక నవాబును ఆర్కాటు నవాబుని కూడా వ్యవహరించే వాడు. అతని అధికారం నెల్లూరు జిల్లా వరకు విస్తరించి ఉండేది. ఆర్కాటు నవాబుయిన సాదుల్లాఖాన్ హైదరాబాదు సుబాదారయిన అసఫ్ జా అధికారాన్ని గుర్తింపక నేరుగా పాదుషాతో లావాదేవీలు జరుపుతుండేవాడు. ఇది అసఫ్ జాకు ఆగ్రహం కలిగించింది. సాదుల్లాఖాన్ అనంతరం అతని పెంపుడు కుమారుడైన డోస్ట్ ఆలీ సైతం అలాగే వ్యవహరించేవాడు. డోస్ట్ ఆలీ పరిపాలనా దక్షుడు కాదు. అతని కొడుకు సప్తరాబీ, మేనల్లుడు చందాసాహేబు ప్రభుత్వ వ్యవహారాలు నిర్వహిస్తుండేవారు. ఇద్దరి మధ్యా ద్వేషాలు అనూయా రగులుతుండేవి. ఒకరిని కాదని మరొకరు కర్ణాటక నవాబీ వదలి ఆక్రమించాలనే ఆశయంతో తమతమ బలాలను కూడదీసుకుంటుండేవారు. ఇదే సమయంలో తిరుచునావల్లి రాజు మరణించగా ఆ రాజ్యాన్ని కర్ణాటక నవాబీలో కలిపి చందాసాహేబు తిరుచునావల్లి రాజుగా ప్రకటించుకున్నాడు. చందాసాహేబు బలం పెరిగింది.

డోస్ట్ ఆలీ కుటుంబం ఆగడాలను ఆపి వారు తమ అధికారాన్ని గుర్తింప చేసే సంకల్పంతో అసఫ్ జా కర్ణాటకంపై దండెత్తడానికి సన్నాహాలు చేస్తున్న సమయంలో మహారాష్ట్రలు కర్ణాటకంపై దండెత్తినారు. రఘూజీఖాన్సే, ఫతేసింగ్ ఈ దండయాత్రకు నాయకులు. దామల్ చెర్ల్యు యుద్ధంలో డోస్ట్ ఆలీ పరాజయం పొంది మరణించాడు. తమ కుటుంబాలను పుదుచ్చేరికి వంపి సప్తరాబీ వెల్లూరుకు, చందాసాహేబు తిరుచునావల్లికి తిరోగమించారు. వారి కుటుంబాలకు పుదుచ్చేరి గవర్నర్ డ్యూమస్ రక్షణ నిచ్చాడు. మహారాష్ట్రలు ఆర్కాటు

నాక్రమించి రాజ్యాన్ని కొల్లగొట్టినారు. సప్తరాశి వారితో సంధి చేసికొని చౌఠ్ చెల్లించడానికి అంగీకరించాడు. ఆతర్వాత కర్ణాటక నవాబుగా రఘూజీ గుర్తించాడు. సప్తరాశి సకుటుంబంగా ఆర్కాటుకు మరలినాడు. బహుశ సప్తరాశితో చేసుకున్న రహస్య ఒప్పందం ప్రకారం రఘూజీ తిరుచునాపల్లిపై దండెత్తి చందా సాహేబును బందీగా వట్టుకున్నాడు. చందాసాహేబు కుటుంబాన్ని తమవరం చేయవలసిందిగా డ్యూమన్ ను రఘూజీ ఆదేశించాడు. రఘూజీ ఆదేశాన్ని డ్యూమన్ తిరస్కరించాడు. అతని దైర్య సాహసాలకు మెచ్చుకున్న హైదరాబాదు సుబాదారు, మొగల్ పాదుషాలు ఆతర్వాత ఆభిమానించారు. స్థానిక ప్రభుత్వ వర్గంలో ప్రేమించివారిపట్ల ఆదరాభిమానాలు పెరిగినాయి. చందాసాహేబును మహారాష్ట్ర బందీగా తీసుకొని పోయినారు.

సప్తరాశి విలాసప్రియుడు, పాలన పట్ల శ్రద్ధ వహించినవాడు కాదు. అందుచే కర్ణాటకంలో ఆరాజకం ప్రబలింది. వెల్లూరు పరగణాలను పాలిస్తున్న అతని బావ మూర్తజా అలీ ఇతర జమీందార్లతో కుట్రపన్ని సప్తరాశిని హత్య చేసి కర్ణాటక నవాబుగా ప్రకటించుకున్నాడు. కాని సైన్యం తిరుగుబాటు చేసి (1742) సప్తరాశి కుమారుడైన సయ్యద్ మహమ్మద్ అలీని కర్ణాటక నవాబుగా ప్రకటించింది. సయ్యద్ బాబుడు. మద్రాసులో ఆంగ్లేయుల రక్షణలో ఉంటున్నాడు. ఆంగ్లేయులిచ్చిన రక్షణకు కృతజ్ఞతతో సయ్యద్ వారికి సెయిండ్ జార్జికోట సమీపంలోని వేపేరి మొదలైన ఐదు వల్లెలు బహుశాకరించబడేగాక చింతాద్రిపేటలో టంకసాల నెలకొల్పి ఆర్కాటు రూపాయాలు ముద్రించుకోడానికి అనుమతించాడు.

అసఫ్ జా 1742 చివర్లో కర్ణాటకలో ప్రవేశించి బిజాపూర్ సుబేదారు కర్నూలు నవాబు మొదలైనవారు బకాయిపడిన కప్పం వసూలుచేసి ఆర్కాటుపై దండెత్తినాడు. సయ్యద్ అలీ అసఫ్ జాకు లొంగినాడు. ఆరు మాసాల ముట్టడి అనంతరం ముగిసిరావు ఘోర్పాడే ఓడి తిరుచునాపల్లి నైజాం వశమయింది (1743) అసఫ్ జా కర్ణాటకం లోపున్న సమయంలోనే (1742-44) అతని ఆభిమానం సంపాదించడానికై ఆంగ్లేయుల తనకి నజరానాలు పంపినారు. మద్రాస్ లో ఆంగ్లేయులను బలిస్తున్న సాదారణ హక్కులను అసఫ్ జా ఖరారు పరచాడుకాని నాజేబు ముద్రించుకోడానికి అనుమతించలేదు. అయినా ఉద్యోగులను లంచాలిచ్చి ఆంగ్లేయులు రహస్యంగా నాజేబు ముద్రించేవారు.

కర్ణాటక నవాబ్ సయ్యద్ అలీకి సంరక్షకునిగా అన్వరుద్దీనును నియమించి అసఫ్ జా హైదరాబాద్ మరలినాడు. ఏలూరు రాజమండ్రి సర్కారుల

పాలనను నిర్వహించి తీరాంధ్ర రాజకీయాల్లో మంచి అనుభవం ఉన్నవాడు అన్వరుద్దీన్. కాని దురాశాపరుడు. కర్ణాటకం నుండి అసఫ్ జా మరలిన కొద్ది రోజులకే నయ్యద్ అలీ హత్యకు గురి అయినాడు. అన్వరుద్దీన్ మూర్తజా ఆలీచే హత్యకు కారకులని సర్వత్రా అనుమానించారు కాని కర్ణాటక నబాబుగా అన్వరుద్దీన్ అంగీకరించక తప్పలేదు. చిరకాలంగా డోస్ట్ ఆలీ కుటుంబంపట్ల విధేయులుగా ఉన్న కర్ణాటక ప్రజల్లో అన్వరుద్దీన్ కు వ్యతిరేకత బలపడసాగింది.

ప్రెంచి ఇంగ్లీషు కంపెనీల స్పర్ధ

పద్దెనిమిదో శతాబ్దం మధ్యకాలానికి ప్రెంచి ఇంగ్లీష్ వర్తక సంఘాలు భారతదేశంలో కక్షిదారులైనారు. అమెరికాలో నయితం వారిమధ్య తీవ్ర స్పర్ధ ఉంది. సాంప్రదాయకంగా ఐరోపాలో వీరుభయులు శత్రువులు. అందుచే ఎక్కడ ఏ స్వల్ప అవకాశం లభించినా ప్రపంచవ్యాప్తంగా వీరిరువురూ పోరాటం సాగించినారు. అమెరికా, ఇండియాలోనుండి పరస్పరం తరిమివేసి స్వీయ సామ్రాజ్యం స్థాపించాలని వారి సంకల్పం. ఇదే సమయానికి దక్షిణ ఇండియా పరిస్థితులు అస్తవ్యస్తంగా ఉన్నట్లు పరిశీలించినాము. కొత్తగా కర్ణాటక నబాబైన అన్వరుద్దీన్ ఆదరాభిమానాలు సంపాదించాలని ప్రెంచివారు ఆంగ్లేయులు ఉభయలూ ప్రయత్నించడం సహజం డోస్ట్ ఆలీ కుటుంబంతో ప్రెంచివారికి చిరకాలంగా మైత్రి ఉంది. అందుచేత అన్వరుద్దీన్ కు వారిపట్ల అనుమానంగా ఉండేది. ప్రెంచివారాతని అనుమానాలు తొలగించడానికి ప్రయత్నాలు చేశారు; ఆంగ్లేయులు కొత్త నబాబుకు కానుకలు వంపి కప్పం చెల్లించి అతని ఆదరాభిమానాలు సంపాదించారు. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో ఐరోపాలో ఆస్త్రియా వారసత్వ యుద్ధం ప్రారంభమై ప్రెంచి-ఇంగ్లీషు స్పర్ధ ప్రత్యక్ష రూపం దరించి 1742-1763 సంవత్సరాలమధ్య మూడు యుద్ధాలు జరిగినాయి. వీటికి కర్ణాటకం రంగస్థలమయినందున ఇవి కర్ణాటక యుద్ధాలుగా చరిత్రలో ప్రసిద్ధమయినాయి. మూడో యుద్ధం చివరకు ప్రెంచి కంపెనీ పూర్తిగా నీరసించి భారతదేశంలో రాజకీయ ప్రాధాన్యం కోల్పోయింది.

ఆస్త్రియా వారసత్వ యుద్ధం

(మొదటి కర్ణాటక యుద్ధం)

ఆస్త్రియా వారసత్వ యుద్ధంలో (1744-48) ఆంగ్లేయులు ప్రెంచివారు విరోధ కూటముల్లో చేరి తలవడినందున ఉభయలమధ్య అమెరికా ఇండియాలో కూడ సంఘర్షణ తప్పలేదు. నాటికి పుదుచ్చేరి గవర్నరైన డూప్లే మంచి రాజ

నీతిపరుడు. భారతదేశం తోటి వాణిజ్యంవల్ల ప్రాన్స్ నుండి ఇండియాకు తరలుతున్న ధన ప్రవాహాన్ని నిలుపుచేయడానికి ఆంగ్లేయులను దేశంనుండి పారదోలి ఇండియాలో ప్రెంచి సామ్రాజ్యం స్థాపించడమే మార్గమని నిర్ణయించి ఆశయ సాధనకు కృషి చేయసాగినాడు. ఆతని భార్య పోర్చుగీసు వనిత; ఇండియాలో పుట్టి పెరిగింది. భారతీయ రాజకీయాలు తుణ్ణంగా తెలిసిన వ్యక్తి. అందుచే స్థానిక రాజకీయాల్లో డూప్లేకు సలహాదారయింది. డూప్లే కూడ భారతీయ స్థితి గతులు పరిస్థితుల్లో భారతీయ రాజ్యాలతోనూ ఆంగ్లేయులతోనూ యుద్ధాలు తప్పవని గ్రహించి పుదుచ్చేరి రక్షణ శ్రేణులను వటివ్వం చేసినాడు. సైన్యంలో భారతీయులను చేర్చుకొని పాశ్చాత్య పద్ధతులపై వారికి శిక్షణనిచ్చి ప్రెంచి బలాన్ని ఇనుమడింపజేసే ప్రయత్నాల్లో ఉన్నాడు.

ఈ సమయంలో ఆస్ట్రీయా వారసత్వ యుద్ధం ప్రారంభమయింది. ఆంగ్లేయులతో యుద్ధానికి తలపడడానికి ప్రెంచివారు సన్నద్ధులైనారు. అందుచేత పరస్పరం దాడులు జరుపుకోమనే ఒప్పందం చేసుకోవాలని డూప్లే ఆంగ్లేయులకు సూచించాడు. ఆంగ్లేయులూ సూచనను తిరస్కరించడమేగాక, ప్రెంచి నౌకలను పట్టుకోవలనీందనే ఆజ్ఞలతో నౌకాదళాధికారి (కామడోర్) బార్నెట్ ను ఆంగ్ల ప్రభుత్వం ఇండియాకు పంపింది. మద్రాస్ పుదుచ్చేరిల మధ్య ప్రెంచి నౌకలను పట్టుకొని బార్నెట్ అలజడి కలిగించాడు. ఆంగ్లేయుల ఈ దౌర్జన్యాల నరికట్టి కర్నాటకంలో శాంతిభద్రతలను పరిరక్షించవలసిందిగా అన్వరుద్దీన్ కు డూప్లే విజ్ఞాపన చేశాడు. అయినా, డూప్లే శాంతి భద్రతలపట్ల శ్రద్ధ వహించినాడనడం అనుమానం! ఇంతలో ప్రెంచివారి మారిషస్ దీవులనుండి లోబోర్న్ నోయ్ అనే ప్రెంచి నౌకాదళాధిపతి మద్రాస్ నగరాన్ని ముట్టడించి పట్టుకున్నాడు. లోబోర్న్ నోయ్ విజయాన్ని డూప్లే హర్షించాడు కాని మద్రాస్ భవిష్యత్తును గురించి ఉభయులమధ్య అభిప్రాయ భేదాలేర్పడినాయి. ఆంగ్లేయులనుండి పదకొండు లక్షల పగోడాలు లంచం పుచ్చుకొని, డూప్లే సూచనలకు వ్యతిరేకంగా మద్రాస్ ను ఆంగ్లేయుల పరంజేసి లోబోర్న్ నోయ్ మారిషస్ దీవులకు మరలినాడు. డూప్లేకిది పెద్ద ఆకాశంగం. ఈ విధంగా ప్రెంచి ఉద్యోగులమధ్య సదవగాహన, సహకారమూ లోపించడం ఇండియాలో ప్రెంచి పరాజయానికి ముఖ్య కారణం! డూప్లే నిరుత్సాహపడక అన్వరుద్దీన్ తో సమాధానం కుదుర్చుకొని ఆతని ఆమోదంతో మద్రాస్ పట్టణాన్ని తిరిగి వశపరచుకున్నాడు. ఒప్పందంలోని షరతుల ప్రకారం మద్రాస్ ను డూప్లే నబాబు పరం చేయవలె! అందుకు విరుద్ధంగా సెంట్ జార్జ్ కోటపై ప్రెంచి పతాకం ప్రతిష్ఠించడం జరిగింది.

అన్వరుద్దీన్ ఇది సహించలేకపోయినాడు. ఇంగ్లీషువారు సయితం ప్రెంచి దురాగతాలనరికట్టి మద్రాస్ను తమకు ఇప్పించవలసిందిగా నవాబును అర్థించారు. అన్వరుద్దీన్ ప్రెంచివారితో యుద్ధానికి సన్నద్ధుడయినాడు; ఆతని కుమారుడు మహ్మజ్ ఖాన్ నాయకత్వంలో పదివేల సైన్యం మద్రాస్పై నడిచింది. సెయింట్ జార్జి కోటను ముట్టడించిన నవాబు సైన్యాన్ని ప్రెంచి సైన్యం తిప్పికొట్టింది. శాన్ థోమ్ దగ్గర జరిగిన మరొక యుద్ధంలో మహ్మజ్ ఖాన్ పూర్తిగా వరాజయం చెందాడు.

శాన్ థోమ్ యుద్ధం (1744) పెద్ద యుద్ధం కాదు. దానివల్ల కలిగిన ఫలితాలు గణనీయములు కావు. కాని భారత చరిత్రలో ఆ యుద్ధానికి చాల ప్రాముఖ్యం వుంది. స్థానిక రాజకీయాలపై ఆ యుద్ధ ప్రభావం అపారమయింది. బలవంతుడుగా పరిగణిస్తున్న స్థానిక ప్రభువు సైన్యాన్ని ఐరోపా వర్తక సంఘానికి చెందిన చిన్న సైన్యం ఓడించింది. దీనితో భారతీయ సైనిక బలహీనత లోకానికి వెల్లడి అయింది. రాజా స్థానాల వైభవ దర్పాలకు వాని సైనిక సామర్థ్యానికి పొంతన లేదని ఐరోపావారు గ్రహించారు. దేశీయ సైన్యాలపై ఐరోపా సైన్యాల ఆధిక్యతను భారతీయ ప్రభు వర్గం గుర్తించింది. ఐరోపా సైన్యాలలోని క్రమశిక్షణ, ఆయుధ పాటవం, యుద్ధ నైపుణ్యం వారి నాకర్షించింది. తమ తమ సైన్యాలకు ఈ గుణాలు అలవరచే ప్రయత్నాలు చేయడానికి బదులు తమ అంతః కలహాలలో ఐరోపా సైనిక సహాయం అర్థించడం ప్రారంభమయింది.

రెండో కర్ణాటక యుద్ధం

ఆస్ట్రీయా వారసత్వ యుద్ధం ముగిసే (1748) ముగియక పూర్వమే రెండో కర్ణాటక యుద్ధం ప్రారంభమయింది. ఈ యుద్ధం కేవలం స్థానికం. అంటే ఐరోపా అమెరికాలకు ఆ యుద్ధం విస్తరించక భారతదేశానికి మాత్రమే పరిమితమయింది. దేశ రాజకీయాల్లో జోక్యం కలిగించుకొని ప్రెంచివారు ఆంగ్లేయులు తమ బలా బలాలను తేల్చుకోడానికి చేసిన ప్రయత్నంగా ఆ యుద్ధం జరిగింది. స్థానిక రాజకీయాల్లో తల దూర్చే పద్ధతికి ఆంగ్లేయులే మార్గ దర్శకులయినారు. తంజావూరు రాజ్యంలో సాహూజీ, ప్రతాప్ సింగ్ ల మధ్య సింహాసనానికై జరిగిన పోరాటంలో ప్రతాప్ సింగ్ కు సహాయంచేసి దేవికోట రేవు పట్టణాన్ని ఆంగ్లేయులు బహుమతిగా గ్రహించారు. ప్రెంచివారి విధానాన్ని మరింత దురుకుగా అనుసరించే ప్రయత్నం చేశారు.

అసఫ్ జా మరణంతో (1748) హైదరాబాద్, కర్ణాటకలలో వారసత్వ తగాదాలు రావడంతో అరాచకకక్షలకు ప్రోత్సాహం లభించి విదేశీ కంపెనీలకు మంచి అవకాశమయింది. అసఫ్ జా పెద్ద కొడుకు మాజీవుద్దీన్ ఢిల్లీలో మొగల్ ఆస్థానంలో వున్నందున రెండో కొడుకు నాజర్ జంగ్ సుబేదార్ గా ప్రకటించుకొని మొగల్ పాదుషా నుండి పర్మానా సంపాదించినాడు. నాజర్ జంగ్ ను ఢిక్కరించి అసఫ్ జా దోహిత్రుడు ముజఫర్ జంగ్ హైదరాబాదు గద్దెకు తానే వారసుడనని వాదించసాగినాడు. రాయచూర్, ఆదోని స్కూలరులకు పాలకుడుగా ముజఫర్ పెద్ద నైన్యాన్ని కూర్చుకొని నాజర్ జంగ్ తో యుద్ధానికి సన్నద్ధుడైనాడు.

హైదరాబాద్ సుబాలో మరింత అలజడి సృష్టించే ఆశయంతో మహారాష్ట్రలు చందా సాహేబ్ బంధవిముక్తుని చేసి కర్ణాటకానికి పంపినారు. మహారాష్ట్ర ఈ చర్యకు డూప్లే ప్రోత్సాహం వున్నట్లు తెలుస్తుంది. చందా సాహేబ్ ముజఫర్ జంగ్ లు మిత్రులు. చందాసాహేబ్ కు ప్రెంచివారి ప్రోత్సాహ సహకారాలున్నాయి. అందుచే ముజఫర్ జంగ్ తో కలిసి ప్రెంచివారి సహాయంతో చందా సాహేబ్ అన్వరుద్దీన్ తో యుద్ధానికి తయారయినాడు. అంబూర్ దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో (1749) అన్వరుద్దీన్ ఓడి మరణించినాడు. అతని కొడుకు మొహమ్మద్ ఆలీ పారిపోయి తిరుచనాపల్లి కోటలో తల దాచుకొన్నాడు. చందా సాహేబ్ ను ఆర్కాటు నబాబుగా ముజఫర్ జంగ్ ప్రకటించడం జరిగింది. తిరుచనాపల్లిపై దండెత్తి ఆక్రమించినచో చందా సాహేబ్ వదలి సున్దీరమై వుండేది. ధనాభావంవల్ల చందా సాహేబ్ ఆ ప్రయత్నం విరమించవలసి వచ్చింది.

ఆంగ్లేయులూ, నాజర్ జంగూ ఉపేక్ష వహించక రంగప్రవేశం చేశారు. మొహమ్మద్ ఆలీ తమ పరం చేసిన శాన్ థోమును ఆక్రమించి అతనికి సాయంగా తిరుచనాపల్లిపైకి ఆంగ్లేయు లొక నైన్యాన్ని పంపారు. నాజర్ జంగ్ కూడ పెద్ద నైన్యంతో కర్ణాటకంలో ప్రవేశించాడు. ముజఫర్ జంగ్ మేనమామకు లొంగిపోయినాడు. నాజర్ జంగ్ తో సంధికై డూప్లే, చందా సాహేబ్ లు ప్రయత్నించారు గాని లాభం లేకపోయింది. అయితే డూప్లే ఇచ్చిన లంచాలకు లొంగి కడప, కర్నూల్, నవనూర్ వతాను నబాబులూ నాజర్ జంగ్ దివానైన షా నవాజ్ ఖాన్, పేష్యో రామదాస్ వండిట్ లు ప్రెంచివారి వక్షం వహించారు. విజయోత్సాహంతో జింజీ సమీపంలోని తన శిబిర రక్షణ వట్ల శ్రద్ధ వహించని నాజర్ జంగ్ పై ప్రెంచి నైన్యం హఠాత్తుగా దాడి జరిపింది. కర్నూల్ నబాబ్ నాజర్ జంగ్ ను కాల్చి చంపాడు. ముజఫర్ జంగ్ ను బంధ విముక్తుణ్ణి చేసి

ప్రైదరాబాద్ సుబాదారుగా ప్రకటించారు. (1750) కృతజ్ఞతతో ముజఫర్ జంగ్ డూప్లేను కృష్ణానదికి దక్షిణాన వున్న సుబా ప్రాంతాలపై తన ప్రతినిధిగా నియమించాడు. భారతదేశంలో ఫ్రెంచి వారి గౌరవ ప్రతిష్ఠలు మిన్నంటినాయి.

బుస్సీ నాయకత్వంలోని ఫ్రెంచి సైన్యం మద్దతుగా రాగా ముజఫర్ జంగ్ ప్రైదరాబాదు ప్రయాణమైనాడు. (1751), కడప, కర్నూలుల మీదుగా ఆతడు ప్రయాణం చేయాలి. నాజర్ జంగ్ హత్య అనంతరం తమకు అందిన ముడుపుల పట్ల అసంతృప్తులైన కడప కర్నూలు నబాబులు ఆతనితో యుద్ధానికి తలపడినారు. రాయచోటి దగ్గర ముజఫర్ జంగ్ హతయ్యాడని తెలుసుకున్నాడు. బుస్సీకి దిక్కుతోచలేదు. కాని సమయస్ఫూర్తితో ముజఫర్ జంగ్ సోదరుడైన సలబత్ జంగ్ ను ప్రైదరాబాద్ సుబాదారుగా ప్రకటించి ఆతనితో ప్రైదరాబాద్ ప్రయాణం సాగించాడు. ఫ్రెంచి పలుకుబడికి ప్రమాదం తప్పింది.

ఈ లోగా తిరుచనాపల్లిలో ఉన్న మహమద్ అలీ సూచనపై, మద్రాస్ గవర్నరైన సాండర్స్ రాబర్ట్ క్లైవ్ నాయకత్వంలో ఒక సైన్యాన్ని ఆర్కాటు పైకి పంపినాడు. ఆర్కాటు క్లైవు వశమయింది. (1751) ఆర్కాటు అక్రమణ క్లైవు ఘనతకు పునాది వేయడమే గాక ఫ్రెంచి ప్రాబల్యానికి గొడ్డలిపెట్టు అయింది. ఆర్కాటును వశపరచుకొన్న అనంతరం క్లైవు కావేరిపాక్, శ్రీరంగ పట్టణం యుద్ధాల్లో ఫ్రెంచి సైన్యాల నోడించి తిరుచనాపల్లిపై దండెత్తినాడు. ఫ్రెంచి సైన్యాలోడి చందా సాహేబు పట్టుబడినాడు. చందా సాహేబును వధించి మహమ్మదాలీని కర్ణాటక నబాబుగా ప్రకటించడం (1752) జరిగింది. కర్ణాటకంలో ఫ్రెంచి ప్రాబల్యం అంతరించింది.

ప్రైదరాబాద్ గద్దె నెక్కిన సలబత్ జంగ్ సమర్థుడు కాదు; సుబాదార్ కాగలనని కలలో కూడ వూహించినవాడు కాదు. ఆతనికి ఫ్రెంచి సైన్యం అందదండలు తప్పనిసరి. అందుచే ఫ్రెంచివారిపట్ల విశ్వాసంతో చారికి నిజాం పట్టణం, కొండవీడు, నర్సాపూర్లను దత్తంచేసి కృష్ణానదికి దక్షిణ ప్రాంతంపై డూప్లేను తనకు ప్రతినిధిగా ప్రకటించాడు. బుస్సీ నాయకత్వంలో ఫ్రెంచి సైన్యం ప్రైదరాబాద్ లో నిలవడం జరిగింది. తరువాత ఇంగ్లీషు గవర్నర్ జనరల్ వెల్లిస్లీ అనుసరించిన సైన్య సహకార పద్ధతి చాయలీ యేర్పాటులో కనిపిస్తాయి.

సలాబత్ జంగ్ దివానైన సయ్యద్ లక్ష్మీ ఖాన్ ఫ్రెంచి వారిపట్ల వైరం వహించాడు. సలాబత్ జంగ్ స్థానంలో మాజీ వుద్దీన్ ను గద్దె నెక్కించి ప్రైదరాబాద్ నుండి ఫ్రెంచి వారిని పారదోలాలని ఆతని సంకల్పం. అందుకై

మహారాష్ట్రలతో సమాధానం కుదుర్చుకొన్నాడు. దాని ప్రకారం పేష్వాల సహాయం చేసిన లక్ష నైన్యంతో ఘజీ ఘద్దీన్ బేరంగాబాద్ చేరుకున్నాడు. (1752) కాని ఆతని ఆకస్మిక మరణంతో పరిస్థితి తారుమారయింది. మరాటి నైనికులు గ్రామాలను కొల్లగొట్టి ఆరాచకం సృష్టించసాగినారు.

బుస్సీ జోక్యం కలిగించుకొని నవాబు పేష్వాల మధ్య ఖల్కీ దగ్గర ఒడంబడిక కుదిర్చి మహారాష్ట్రలను వెనుకకు మరల్చినాడు. ఇందుకు ప్రతి ఫలంగా మచిలీపట్టణ పరిసర ప్రాంతాలు ఫ్రెంచివారికి లభించినాయి. (1752) మూర్తజానగర్, ముస్తఫానగర్, ఏలూరు, రాజమండ్రి, చికాకోల్ సర్కారులు పొందడానికి బుస్సీ ప్రయత్నించాడు కాని నవాబు అంగీకరించలేదు.

హైదరాబాదు నుండి ఫ్రెంచి వారిని పారదోలే ప్రయత్నాలను లష్కర్ ఖాన్ విరమించలేదు. మద్రాస్ ఇంగ్లీషు గవర్నరైన సాండర్స్ తోనూ, రఘూజీ ఖాన్ స్నేహితి వంటి మరాటా నాయకులతోనూ సంప్రదింపులు సాగించాడు. లష్కర్ చర్యలు గ్రహించిన డూప్లే ఆదేశానుసారం బుస్సీ బేరంగాబాద్ పై దండెత్తాడు. తన బలహీనతను గుర్తించిన లష్కర్ బుస్సీతో బేరంగాబాద్ సంధి చేసు కున్నాడు (23-11-1753). సంధి ప్రకారం నాల్గు ఉత్తర సర్కారులు (ముస్తఫానగర్, ఏలూరు, రాజమండ్రి, చికాకోల్) ఫ్రెంచి వారికి దత్తమయినాయి. ఈ సర్కారుల్లో విజయనగరం, బొబ్బిలి, పెద్దాపురం, పీఠాపురం, మొగలి తుద్రు, నూజివీడు, జమీందారీలు ముఖ్యమైనవి. రాజమండ్రి సర్కారును విజయ రామరాజుకు; చికాకోల్ ను ఇబ్రాహిం గార్డీ లి హుస్సేన్ ఆలీకి; ఏలూరు, ముస్తఫానగరాలను బుస్సీ కొలుకు ఇచ్చినాడు. రెవెన్యూ విధానంలో మాత్రం మరాఠా జరగలేదు. ఈ సర్కారులపై సాలుసరి ఆదాయం 31 లక్షలు. బేరంగాబాద్ సంధి తర్వాత బుస్సీ నిరంకుశత్వం మితిమీరడంతో లష్కర్ ఖాన్ దివాన్ వదలి నుండి విరమించి షా నవాజ్ దివానయినాడు.

షా నవాజ్ సయితం ఫ్రెంచి వారి పట్ల ద్వేషం పహించినవాడే. సుబా లోని వివిధ వర్గాల్లో ఫ్రెంచివారిపట్ల ఆసంతృప్తి ప్రబలడం ఆతనికి ప్రోత్సాహ కరమయింది. సర్కారులను ఫ్రెంచివారికి బదిలీ చేయడం అవటి పౌజాదారులకు గానీ విజయరామరాజుకు గానీ సమ్మతం కాదు. ముఖ్యంగా రాజమండ్రి పౌజాదారైన జాఫర్ ఆలీ బుస్సీపై వగబట్టి వున్నాడు. వీరినీ, నవాబు సోదరులైన నైజాం ఆలీ, బసలత్ జంగ్ లను కూడగట్టుకొని మహారాష్ట్రల, ఆంగ్లేయుల సాయంతో హైదరాబాదు నుండి ఫ్రెంచివారిని ఘరలించాలని షా నవాజ్ ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాడు.

ఈ పరిస్థితుల్లో డూప్లేను బర్రరఫ్ చేసి స్వదేశానికి పంపడం జరిగింది. ఫ్రెంచి వారి పలుకుబడికి ఇది పెద్ద దెబ్బ. షా నవాజ్ కు మంచి అవకాశముంది. వెంటనే బుస్సీని బర్రరఫ్ చేసి సైన్యంతో హైదరాబాదు విడిచి వెళ్ళవలసిందిగా సలాబత్ జంగ్ ఫర్మానా జారీ చేశాడు. బుస్సీ సైన్యాన్ని కూర్చుకొని (5000 సిపాయిలు, 2000 ఆశ్వాదళం, 800 మంది యూరోపియన్లు) హైదరాబాద్ నగరం చేరి మూసీపై నున్న చార్ మహల్, ఘోషామహాలులు ఆక్రమించి నవాబుపై యుద్ధానికి సిద్ధమయినాడు. మహారాష్ట్రలు, కర్నూలు వతానులు రహస్యంగా ఆతనితో ఒప్పందాలు కుదుర్చుకున్నారు. ఒక చిన్న సంఘర్షణలో నవాబు సైన్యాలు బుస్సీ చేతిలో పరాజయం చెందినాయి. నవాబు, దివానూ బుస్సీతో రాజీ పడి ఆతని పదవిని (ఆగస్టు 1756) పునరుద్ధరించినారు.

బుస్సీ విజయం సాధించాడు కాని ఆతని ఆర్థిక పరిస్థితి ఆందోళనకరంగా పరిణమించింది. విజయరామరాజు మినహా సర్కార్లలోని జమీందార్లు శిస్తు చెల్లించడం మానినారు. రాజమండ్రి మొదలైన చోట్ల సిపాయిలు, ఫ్రెంచి అధికార్లపై తిరుగుబాట్లు ప్రారంభించారు. బొబ్బిలి రాజా రంగారావు శిస్తు చెల్లించకపోగా రాజమండ్రి సిపాయి పితూరీకి కారణమైన చికాకోల్ ఫౌజదారు ఇబ్రాహింఖాన్ కు ఆశ్రయం ఇచ్చాడు. ఈ జమీందార్లను శిక్షించి శిస్తు వసూలు చేయడానికి బుస్సీ నిర్ణయించాడు. విజయనగరం బొబ్బిలి జమీందారీలమధ్య చిరకాలంగా వైరం ఉంది. బొబ్బిలిపై పగ దీర్చుకోవడానికిది మంచి అవకాశమని విజయరామరాజు బొబ్బిలిపై దండెత్తడానికి బుస్సీని ప్రోత్సహించినాడు. అంతేగాక 10 వేల సైన్యంతో, దివాన్ హైదర్ జంగ్ తో సహా బుస్సీతో చేరినాడు. పెద్దాపురం జమీందారు కూడ బుస్సీ పక్షం వహించాడు. 1757 జనవరిలో బొబ్బిలి యుద్ధం జరిగింది. పరాజయం తప్పదని గ్రహించి బొబ్బిలి కోటలోని శ్రీలందరు అత్మాహుతి చేసుకున్నారు. రాజా రంగారావుతో సహా బొబ్బిలి సైన్యం పోరాడుతూ అంతరించింది. బొబ్బిలికోట పూర్తిగా ధ్వంసమయింది. తర్వాత రెండు రోజులకు రాజా రంగారావు బంధువు తాండ్రపాపారాయుడు రహస్యంగా గుడారంలో ప్రవేశించి విజయరామరాజును వధించాడు. యుద్ధానికి ముందు రహస్యంగా కోటనుండి తప్పించిన రాజా రంగారావు కుమారుని బొబ్బిలి జమీందారుగా పునరుద్ధరించి బుస్సీ విశాఖపట్టణంపై దండెత్తి ఇంగ్లీషు వారినోడించి పట్టణాన్ని వశపరచుకున్నాడు. బొబ్బిలి వతనంతో సర్కారుల్లోని జమీందార్లందరూ బుస్సీకి లొంగి కప్పం చెల్లించసాగినారు. సర్కారుల్లో ఫ్రెంచి ఛారి అధికార గౌరవాలు తారస్థాయికి చేరినాయి.

మూడో కర్ణాటక యుద్ధం

నవాబు సలాబత్ జంగ్ ఇంచుమించు బుస్సీ చేతిలో బందీయేగాని హైదరాబాదులో నానాటికీ ప్రెంచివారిపట్ల వ్యతిరేకత బలపడసాగింది. దివాన్ షానవాజ్ ఖాన్, నైజాం ఆలీ, బసాలత్ జంగ్ లు ప్రెంచి వ్యతిరేక కూటమి నాయకులు. ఇది ఇలా ఉండగా హైదరాబాదులోని అరాజక పరిస్థితులు అవకాశంగా తీసుకొని మరాఠీ సైన్యాలు దేశాన్ని దోపిడి దాడులకు గురి చేసినాయి. బుస్సీ మరాఠీ దాడులను తిప్పికొట్టి కుట్రదారులకు కేంద్రమైన దౌలాబాదు నాక్రమించాడు. కాని ఆతని దివానైన హైదర్ జంగ్ ను నైజాం ఆలీ హత్య చేయించాడు. బుస్సీ కుడిభుజం కూలినట్లయింది. ఈ పరిణామాలన్నీ సలాబత్ జంగ్, నైజాం ఆలీల మధ్య కలతలకు కారణమైనాయి.

ఇంతలో ఐరోపాలో ఇంగ్లండ్ ప్రాన్సులమధ్య ఏడు సంవత్సరాల యుద్ధం (1757-63) ప్రారంభమయింది. పుదుచ్చేరి గవర్నరైన లాల్ ముద్రాస్ పై పెద్దయెత్తున దాడి తలపెట్టి అందుకు బుస్సీ సహాయం అవసరమని అతణ్ణి హైదరాబాదునుండి పుదుచ్చేరి రావలసిందిగా ఆజ్ఞాపించాడు. తాను హైదరాబాదును వీడితే ప్రెంచి వలుకుబడి నశించగలదని బుస్సీ ఎంత వాదించినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. 1758 జూలైలో బుస్సీ హైదరాబాద్ విడిచి వెళ్ళాడు. అనతి కాలంలోనే బుస్సీ జోస్యం ఫలించింది. హైదరాబాదులో ప్రెంచి ప్రాబల్యం నశించి ప్రెంచివారిపట్ల ద్వేషం ప్రబలింది. సలాబత్ జంగ్ రక్షణ కోల్పోయినాడు; నైజాం ఆలీ ఆశలు ఫలించి అవకాశం బలపడింది.

సప్త సంవత్సర సంగ్రామ ప్రారంభంలోనే బెంగాలులో నవాబు సురాజ్ ఉద్దౌలాకు, ఆంగ్లేయులకు మధ్య సంఘర్షణ జరిగింది. నవాబు కొలువులోని మీర్జాపర్ వంటి ఉద్యోగులు ద్రోహబుద్ధితో ఆంగ్లేయుల పక్షం చేరారు. వీరిని కూడగట్టుకొని రాబర్ట్ క్లైవ్ 1757 లో ప్లాసీ యుద్ధంలో సురాజ్ ఉద్దౌలా నోడించి పారదోలి మీర్జాపర్ ను బెంగాల్ నవాబుగా గద్దెనెక్కించాడు. కృతజ్ఞతతో క్లైవుకు 24 వరగజాలు (క్లైవు జాగీర్) ఇతర ఆంగ్లోద్యోగులకు పెద్ద పెద్ద నజరానాలు ఇచ్చి మీర్జాపర్ సత్కరించాడు. బెంగాల్ నవాబు ఆంగ్లేయుల చేతి కీలుబొమ్మ అయినాడు. భారతదేశంలో అంగ్ల సామ్రాజ్యాధికారానికి అంకురార్పణ జరిగింది. బెంగాల్ నుండి ఆంగ్ల సైన్యాన్ని సర్కారులపైకి పంపడానికి క్లైవు అవకాశం కోసం నిరీక్షిస్తున్నాడు.

సర్కారులనుండి ప్రెంచి వారిని తరిమివేయాల్సి స్థానిక జమీందారులు ఆంగ్లేయులతో సహకరించడానికి సంసిద్ధులైనారు. వీరిలో విజయరామరాజు

మరణానంతరం విజయనగర జమీందారైన ఆనందగజపతిరాజు ముఖ్యుడు. విజయరామరాజు హత్యలో బుస్సీకి ప్రమేయం ఉన్నట్లు వ్యాపించిన వదంతితో ఆతని నిర్ణయం బలపడి మద్రాస్ గవర్నర్‌తోను బెంగాల్‌లోని క్లెవుతోను ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు సాగించాడు. ఇది సదవకాశంగా గ్రహించి పోర్టు సేనాని నాయకత్వంలో ఒక సైన్యాన్ని క్లెవు సర్కారుల పైకి పంపాడు. ఈలోగా, ఆనందగజపతి విశాఖపట్టణాన్ని ప్రెంచివారినుండి ఆక్రమించాడు. పోర్టు, గజపతి సమాధానం కుదుర్చుకొని రాజమహేంద్రవరం ప్రెంచి స్థావరంపై దండెత్తినారు. చందుర్తి దగ్గర జరిగిన యుద్ధంలో (7.12.1758) ప్రెంచి సైన్యం పరాజయం పొంది ప్రెంచి సైనికులు అధిక సంఖ్యలో ఖైదీలుగా పట్టుబడ్డారు. రాజమహేంద్ర వరం ఆంగ్లేయుల వశమయింది. దీనితో సర్కారుల్లో ఆంగ్లేయాధికార స్థాపనకు సుగమ మార్గమేర్పడింది; అంతేగాక ఇతర హైదరాబాద్ ప్రాంతాలనుండి సర్కారులను ప్రత్యేకించి మద్రాస్‌లో చేర్చడానికి ఆంగ్లేయులకు అవకాశం కల్పించింది. చందుర్తి యుద్ధమని చరిత్రకారుల అభిప్రాయం. మార్గమధ్యంలో నర్సాపూర్‌ను ఆక్రమించి, గజపతి, పోర్టు సైన్యాలు మచిలీపట్టణంపై దండెత్తినాయి. నెలరోజుల ముట్టడి అనంతరం మచిలీపట్టణం పోర్టు వశమయింది (8.4.1759). ఈలోగా సలాబత్‌జంగ్ మచిలీపట్టణం చేరినాడు. నైజాం ఆలీ ఖాన్ ఆంగ్లేయులనభినందిస్తూ జాబులు వ్రాసినాడు. సర్కారుల్లో ప్రెంచివారి వలుకుబడి అస్తమించింది. సలాబత్‌జంగ్ ఆంగ్లేయులతో ఒప్పందం చేసుకొని (14.5.1789) వారికి మచిలీపట్టణం, నిజాం పట్టణం, కొండవీడు, అకుల మన్నాడు సర్కారులను బహూకరించాడు. ప్రెంచివారి పక్షం వహించనని సలాబత్‌జంగ్ వాగ్దానం చేశాడు; ఆతనికి అండగా ఉండడానికి ఆంగ్లేయులు అంగీకరించారు. ఈ (మచిలీపట్టణం) సంధియే ఆంగ్లేయులకు హైదరాబాద్ సుబాదారుకు మధ్య జరిగిన మొదటి ఒప్పందం; హైదరాబాదులో ఆంగ్ల ప్రాబల్యానికి గట్టి పునాది వేసింది.

దక్షిణదేశంలో కూడ లావీ బుస్సీల ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. ఆంగ్లేయులు ప్రెంచి సైన్యాలను సందహాసి యుద్ధంలో (1761) ఓడించి పుదుచ్చేరి నాక్రమించారు. లావీని బండిగా పట్టుకొని ఇంగ్లండు పంపారు. పారిస్ సంధితో (1763) సప్త సంవత్సర సంగ్రామం ముగిసింది. ఇండియాలో ప్రెంచి ప్రాబల్యం అంతరించింది. తరువాత ప్రెంచి విప్లవ సమయంలోను (1789-1804) నెపోలియన్ యుద్ధాల కాలంలోనూ (1804-1814) ప్రెంచి

సైనికోద్యోగులు మైసూరు, మరాటా ప్రభువులతో చేరి వారిని ఆంగ్లేయులపైకి పురికొల్పారు. కాని దేశంలో పాదుకొంటున్న ఆంగ్లాధికారానికి ప్రయత్నాలు ప్రమాదంగా పరిణమించడానికి బదులు వరోక్షంగా విస్తరణకు దోహదంచేసినాయి.

ఆంధ్రదేశంలో ఆంగ్లాధికారం

ఉత్తర సర్కారుల ఆక్రమణ

హైదరాబాద్ సుబా మొదటినుండి మరాటీ దాడులకు గురి అవుతూ వచ్చింది. పేషా విశ్వనాథ్ పాదుషాతో చేసుకొన్న ఒడంబడికవల్ల చౌత్ కూడ చెల్లించవలసి వచ్చింది. చౌత్ వసూలును ప్రతిఘటించడానికి సుబాదార్ చేసిన ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. మరాటీ దాడులవల్ల ప్రజలకు సుఖశాంతులు కరువయినాయి. ఈ పరిస్థితులే హైదరాబాద్ ప్రభువులు ప్రైవేచి ఇంగ్లండు సైనిక సహాయంపై ఆధారపడడానికి ముఖ్య కారణమైనాయి. సలాబత్ జంగ్ వ్యక్తిగతంగా బలహీనుడు. మహారాష్ట్రలతో యుద్ధాల్లోను, కుటుంబ కలహాల్లోనూ హైదరాబాద్ సైన్యం చాలావరకు ఓడించింది. అతనికి, తమ్ముడైన నైజాం ఆలీ, బసాలత్ జంగ్ లకూ మధ్య సదవగాహన లేదు. అందుచేత సలాబత్ జంగ్ ప్రైవేచి సైనిక సహాయంపై పూర్తిగా ఆధారపడి బుస్సీ చేతిలో కీలుబొమ్మ అయినాడు. అయితే బుస్సీ కుటిల రాజనీతిలో సమర్థుడు. దేశంలో బలాధికులైన మహారాష్ట్రలకు వ్యతిరేకంగానే హైదరాబాద్ ను బలపరచవలె. కాని సలాబత్ జంగ్ బలపడి అత్యుపాధ్యక్షం సాధించకూడదు; అతడు శాశ్వతంగా ప్రైవేచి సహాయంపై ఆధారపడాలి అన్న ఆశయంతో బుస్సీ రహస్యంగా మహారాష్ట్రలతో మంతనాలు సాగిస్తూ వారిని హైదరాబాదుపై పురికొల్పేవాడు. బుస్సీ కుదిర్చిన ఖాళీ ఒడంబడికవల్ల బీరార్ వశమై ప్రాంతాలను హైదరాబాద్ కోల్పోయింది. మరొక మారు 1760 లో నైజాం ఆలీ మహారాష్ట్రపై దండెత్తి పరాజయం చెంది ఉద్గిర్ నంధిలో మహారాష్ట్రలు విధించిన నిబంధనలు అంగీకరించక తప్పలేదు. అయితే మూడోసారి పానిపట్ యుద్ధం (1761) మహారాష్ట్ర సామ్రాజ్యవాదానికి గొడ్డలి పెట్టయింది. వారి సైన్యం సర్వనాశనమయింది. వారి నాయకులందరూ హతులయినారు. ఇది అవకాశంగా తీసుకొని పూర్వ పరాజయాలకు ప్రతికారం చేయడానికి సలాబత్ జంగ్, నైజాం ఆలీలు చేసిన ప్రయత్నాలు సయితం ఫలించలేదు.

నైజాం ఆలీ కూడ సమర్థుడు కాదు. అతడు తీవ్రమైన సమస్యలు ఎదిరించాల్సి వచ్చింది. హైదరాబాద్ శత్రుపరివేష్టితం. ఉత్తరం నుండి నిరంతరం మహారాష్ట్రల దివిడి దురాక్రమణ దాడులు జరిగేవి 1760 నుండి

మైసూర్ లో హైదర్, టిప్పులు బలవంతులై దురాక్రమణకు పూనుకున్నారు. నైజాం ఆలీ తమ్ముడు కొండవీడు నవాబునైన బసాలత్ జంగ్ హైదర్ తో చేతులు కలిపినాడు. సర్కారుల్లో ఎదురుతిరుగుతున్నారు. నైజాం ఆలీకి ఫ్రెంచి వారిపట్ల గానీ ఆంగ్లేయులపట్ల గానీ సుహృద్భావం లేదు. ఫ్రెంచి బెడద తప్పింది. కాని ఆంగ్లేయుల వత్తిడి తీవ్రతరం కాసాగింది. అందుచేతనే నైజాం ఆలీ విధానాలు నిలకడలేనివిగా కన్పిస్తాయి.

నైజాం ఆలీ గద్దెకెక్కిన వెంటనే సర్కారులపై దృష్టి మరలించాడు. జమీందార్ల అంతఃకలహాలవల్ల సర్కారుల్లో ఆరాజకం చెలరేగింది. అనంద గజపతి మరణించడంతో (1760) విజయనగరం జమీందారైన విజయరామరాజు బాలుడు. అనంద గజపతి తమ్ముడు సీతారామరాజు జమీందారును ప్రతిఘటించి రాజ్యంలో అలజడి సృష్టిస్తున్నాడు. నైజాంకు చెల్లించాల్సిన శిస్తు మూడు సంవత్సరాలుగా బకాయి పడింది. నైజాం ఆలీ విజయరామరాజును జమీందారుగా గుర్తించి సీతారామరాజును దివాన్ గా నియమించాడు. చికాకోల్ వరగజాపై శిస్తు వసూలు అధికారం వారికి అప్పగించాడు. ఈ సందర్భంలోనే ఆంగ్లేయులకు సర్కారులను దత్తం చేస్తూ సలాబత్ జంగ్ జారీచేసిన సనద్ లను నైజాం ఆలీ చేత ఖరారు చేయించడానికి ఆంగ్లేయులు ప్రయత్నించారు. మహారాష్ట్రలతో తాను జరిపే ప్రతీకార యుద్ధాల్లో ఆంగ్ల సైనిక సహాయాన్ని సర్కారులకు నిబంధనగా నైజాం సూచించాడు. మహారాష్ట్ర బలాన్ని అణచడం ఆంగ్లేయులకు కూడ ముఖ్యమే; కాని మూడో కర్ణాటక యుద్ధంలో నిమగ్నులై వున్నందున నైజాం నిబంధనను ఆంగ్లేయులు అంగీకరించలేదు. అందుచేత సర్కారుల్లో శిస్తు వసూలుచేసే అధికారాన్ని హుస్సేన్ ఆలీఖాన్ వరం చేసి నైజాం హైదరాబాద్ కు మరలినాడు. హుస్సేన్ ఆలీ అసమర్థతను అవకాశంగా తీసుకొని ఆతనికి సహాయంగా నైస్యాన్ని పంపి ఆంగ్లేయులు సర్కారుల నాక్రమించే ప్రయత్నం చేశారు. సీతారామరాజు ఆగడాలు మితిమీరి చికాకోల్ సర్కారు మరాటి దాడికి గురి అయింది. పరిస్థితులను చక్కదిద్దడానికై నైజాం అబ్దుల్ రహ్మాన్ ఖానును నియమించాడు.

సర్కారుల నుండి ఆంగ్ల సైన్యాలను మరలించాలని అబ్దుల్ రహ్మాన్, సర్కారులను సాధించాలని ఆంగ్లేయులు ప్రయత్నించారు. సర్కారులను ఆంగ్లేయులు సాధించడంలో కాండ్రేగుల జోగివంతులు చాలా సహాయం చేశాడు. జోగివంతులు రాజమహేంద్రవరం జమీందారీ వంశంవాడు. 1759 నుండి మచిలీపట్టణం ఫాక్టరీ అధికారికి గుబాసిగా స్థానిక వ్యవహారాల్లో సలహాదారుగా

కంపెనీ ఉద్యోగంలో ప్రవేశించాడు. కంపెనీ నైజాంల మధ్య జరిగిన సంప్రదింపులు జోగివంతులు నిర్వహించినవే. ఆతడు సాధించిన మొదటి ఒడంబడిక రహ్మాన్తో. ఆ ఒడంబడిక ప్రకారం స్కూరుల నుండి కంపెనీ తన సైన్యాలను ఉపసంహరించుకొంటుంది. నాటివరకు ఆ సైన్యానికయిన వ్యయాన్ని నైజాం చెల్లిస్తాడు. ఈలోగా నైజాంకు ప్రతికూలంగా కంపెనీకి అనుకూలంగా కొన్ని పరిణామాలు జరిగినాయి. విజయనగరం దివాన్ సీతారామరాజు జమీందారుని నామమాత్రుని చేసి రాజమహేంద్రవరం కేంద్రంగా తన బలాన్ని పెంచుకో సాగినాడు. అబ్దుల్ రహ్మాన్ గానీ, చికాకోర్ పౌజుదార్ పతేఉద్దాలా గానీ సీతారామరాజును అణచలేకపోయినాడు. స్కూరులపై అబ్దుల్ రహ్మాన్ స్థానంలో తిరిగి హుస్సేన్ ఆలీ నియామకం జరిగింది. ఇదే సమయంలో కంపెనీ జోగివంతులుకు హైదరాబాద్ రాయబారం పంపింది. కంపెనీ నూచనలు నైజాం ఆలీ తిరస్కరించాడు. అయితే, జోగివంతులు హుస్సేన్ ఆలీతో ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నాడు. సీతారామరాజు నణచి స్కూరుల్లో శాంతిభద్రతలు నెలకొల్పడానికి, జమీందార్ల నుండి శిస్తు బకాయిలు వసూలు చేయడానికి కంపెనీ సైనిక సహాయం చేస్తుంది; సైన్యపోషణ ఖర్చును నైజాం భరిస్తాడు. ఈ ఒప్పందమే చివరకు నైజాంతోటి ఒప్పందానికి నాంది అయింది.

ఉత్తర భారతంలో 1764 లో బక్సార్ యుద్ధం జరిగింది. ఇది కంపెనీకి చాలా ప్రతిష్టాత్మకమైన యుద్ధం. మొగల్ పాదుషా షా ఆలీ ఆతని దివానూ ఆయోద్య నబాబునైన షుజాఉద్దాలా బెంగాల్ నబాబైన మీర్కాసీమూ కంపెనీ చేతిలో ఓడిపోయినారు. చక్రవర్తి ఇంచుమించు కంపెనీకి బందీ అయినాడు. దేశంలో కంపెనీ ప్రతిష్ట తారాస్థాయికి చేరింది. ఇండియాకు మరణించిన రాబర్ట్ క్లైవు పాదుషాతో అల్లిహాబాద్ సంది చేసుకున్నాడు (1765). ఆ సంది ప్రకారం స్కూరులను ఆంగ్లేయులకు దత్తం చేయడాన్ని ఖరారు చేస్తూ సనద్లు జారీ అయినాయి. స్కూరులపై ఆంగ్లేయుల హక్కు బలపడింది.

పాదుషా సనదులను ప్రతిఘటించడానికి నైజాం ఆలీ ప్రయత్నించాడు. కాని మైసూర్, మహారాష్ట్ర, హైదరాబాద్ రాజ్యాల మధ్య ద్వేషానుయలు నానాటికీ తీవ్రతరం కాసాగినాయి. 1763లోనే మహారాష్ట్రలతో రజువువన్ దగ్గర జరిగిన యుద్ధంతో నైజాం ఆలీ పరాజయం పొంది ప్రతికూలమైన సంది షరతులను అంగీకరించవలసి వచ్చింది. మహారాష్ట్రలకు వ్యతిరేకంగా మైసూర్, హైదరాబాద్, కంపెనీతో త్రైపాక్షిక కూటమిని హైదరాబాద్ నూచించాడు. కాని దానివల్ల హైదరాబాద్ బలవదగలదని నైజాం తిరస్కరించాడు. మైసూర్,

మహారాష్ట్ర రాజ్యాలు నిరంతరం జరుపుతున్న దోపిడి, దురాక్రమణ దాడులవల్ల ఆంగ్లేయుల నైనికావసరాన్ని నైజాం ఆలీ గుర్తించసాగినాడు.

కంపెనీ సయితం సంప్రదింపులు సాగిస్తూ బలవదర్శనం ద్వారా సర్కారులను ఆక్రమించడానికి ఉపక్రమించారు. మచిలీపట్టణం నుండి జోగి పంతులు హైదరాబాద్ చేరాడు. మరొకవైపు కైలాద్ సేనాని తన సైన్యంతో కొండవల్లి దుర్గాన్ని ఆక్రమించి నైజాంతో సంప్రదింపులు ప్రారంభించాడు. ఈలోగా జోగిపంతులు హుస్సేన్ ఆలీల మధ్య సర్కారులలో శిస్తు వసూలును గురించి మూడు సంవత్సరాల ఒప్పందం కుదిరింది. కైలాద్ కొండవల్లి ఆక్రమణ సమాచారం తెలిసిన నైజాం ఆలీ మచిలీపట్టణానికి బయలుదేరాడు. ఆతని వెంట జోగిపంతులున్నాడు. నైజాం ఆలీ గొల్లపూడి ప్రాంతానికి చేరు కున్నాడు. నాటికీ బకాయి వున్న జీతం చెల్లించవలెనని నైజాం ఆలీ సైన్యం తిరుగుబాటు చేసింది. సమయం కనిపెట్టి జోగిపంతులు కంపెనీ నుండి 7 లక్షలు తీసుకొని సర్కారులను కంపెనీకి కవులుకు ఇవ్వవలసిందిగా ప్రోత్సహించాడు. గత్యంతరం లేక పై ఒప్పందం ఆధారంగా, నైజాం ఆలీ కైలాద్ తో 1766 నవంబర్లో సంధి చేసుకున్నాడు. చికాకోల్, రాజమండ్రి, ఏలూరు, ముస్తపా నగర్ సర్కారులను నైజాం కంపెనీకి దత్తం చేశాడు; నైజాం కోరినప్పుడు కంపెనీ సైనిక సహాయం చేయవలె. బసాలిజంగ్ మరణానంతరం మూర్తజా నగర్ కంపెనీ వరమవుతుంది. పై నాల్గు సర్కారులకు కంపెనీ 7 లక్షలు కప్పంగా చెల్లించవలె. దీన్ని 'పరస్పర స్నేహ సహకార సంధి'గా వర్ణించారు. ఆంగ్లదేశంలో సారవంతమై, బళ్ళర్యవంతమైన ప్రాంతం ఆంగ్లేయుల స్వాధీన మయింది. ఈ వ్యవహారంలో ప్రముఖ పాత్ర వహించిన జోగిపంతులుకు 'రాజా' బిరుదంతోబాటు ముజుందార్, షేర్ నీరస్తాదార్ ఉద్యోగాలెకాక రాజమహేంద్రవర సర్కారు నబాబుకు సహాద్యోగిగా నియమించి కంపెనీ గౌరవించింది.

గుంటూరు సర్కారు

గుంటూరు సర్కారును సాధించడానికి సయితం కంపెనీ విశ్వ ప్రయత్నం చేసింది; నైజాం కంపెనీని సాధ్యమైనంతవరకు ప్రతిఘటించాడు. పై సంధి జరిగిన వెంటనే నైజాం, కంపెనీ, పేష్యా (మాధవరావు)ల కూటమి మైసూర్ పై దండెత్తింది. ఈ సందర్భంలో హైదరాబాద్ నైజామాలీలు రహస్య ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నారు. కనీసం దక్షిణావతం నుండి ఆంగ్లేయులను పారదోలడమే దాని ఆశయం. కొండవీడు నబాబైన బసాలిజంగ్ సయితం

హైదరాబాద్‌తో మంతనాలు జరుపుతూ తన కొలువులో ప్రెంచి సైనికాధికారిలను నియమించుకొన్నాడు. వీరి చర్యలను గ్రహించిన కంపెనీ నైజాం ఆలీని తొలగించే ప్రయత్నం చేసింది. కంపెనీ నైస్యం ఖమ్మమ్మొట్టు దుర్గాన్ని ఆక్రమించి హైదరాబాద్‌పై పురోగమించే సన్నాహంలో వుంది. నైజాం ఆలీ తన నిస్సహాయతను గుర్తించి కంపెనీతో (మద్రాస్) సంధి చేసుకొని (1768) కర్ణాటకంపై తన హక్కులు వదులుకొని బసాల్జింగ్‌ను ఆదువులో వుంచే ప్రయత్నం చేశాడు.

ఈలోగా హైదరాబాద్ విజృంభించి (1774-78) గుత్తి, బళ్లారి, కడప, కర్నూలు, ఆదోని, కంభములను ఆక్రమించాడు. కృష్ణా, తుంగభద్రా, అంతర్వేదిలో చాలా ప్రాంతాలాతని వశమయినాయి. హైదర్ దురాక్రమణితో బసాల్జింగ్ సయితం ఆందోళన చెందాడు. ఇది అవకాశంగా తీసుకొని, మద్రాస్ గవర్నరైన రుంబోల్డ్, బెంగాల్ గవర్నర్ జనరలైన వారన్ హేస్టింగ్సును సయితం లక్ష్యం చేయక, 1779 లో బసాల్జింగ్‌తో సంధి చేసుకొని గుంటూరు సర్కారును స్వాధీనం చేసుకొని కర్ణాటక నవాబుకు 10 సంవత్సరాల కొలుకు ఇచ్చాడు.

రుంబోల్డ్ చర్య నైజాం ఆలీ ఆగ్రహానికి కారణమయింది. కంపెనీపై యుద్ధానికి ఆయత్తం కంఠని కిలాచారులను ఆజ్ఞాపించాడు. ఇదే సమయంలో మహారాష్ట్ర రాజకీయాల్లో ఆందోళన చెలరేగింది. పేష్వా నారాయణరావును హత్యచేసి, పీఠతండ్రి రఘునాథరావు పేష్వాగా ప్రకటించుకున్నాడు. రగోబాను ప్రతిఘటించి, నానా ఫడ్నవీస్ నాయకత్వంలో బారాబాద్ కూటమి పనిపాటైన రెండో మాధవరావును పేష్వాగా ప్రకటించింది. రగోబా బొంబాయిలోని కంపెనీ అధికారులతో సూరత్‌సంధి (1775) చేసుకొని వారి సాయం సంపాదించాడు. సూరత్ సంధికి వ్యతిరేకంగా నానా ఫడ్నవీస్ నైజాం ఆలీ, హైదర్ ఆలీలతో కలిసి తైపాక్షిక కూటమిని నీడం చేశాడు. ఆంగ్లేయుల అధికారానికి పెద్ద ప్రమాదం ఏర్పడింది.

వారన్ హేస్టింగ్స్ ప్రమాదాన్ని గుర్తించి తైపాక్షిక కూటమి విచ్ఛిన్నానికి ప్రయత్నించాడు. అతని ఆదేశానుసారం మద్రాస్ ప్రభుత్వం గుంటూరు సర్కారును బసాల్జింగ్‌కు పునరుద్ధరించింది. నైజాం ఆలీ తైపాక్షిక కూటమి నుండి తప్పుకొనడంతో వారన్ హేస్టింగ్స్ పథకం పలించి కూటమి విచ్ఛిన్నమయింది. మొదటి మహారాష్ట్ర యుద్ధంలో ఆంగ్లేయులు విజయం సాధించారు.

బసాల్జింగ్ 1782 లో మరణించాడు. కానీ నైజాం ఆలీ గుంటూరును

కంపెనీ వరం చేయడానికి నిరాకరించాడు కాని మైసూర్ లో ప్రెంచి ప్రాబల్యం పెరుగుతున్నందున, టిప్ప నైజాం ఆలీలు ఆంగ్ల వ్యతిరేక కూటమిగా ఏర్పడే ప్రమాదం ఉన్నందున గవర్నర్ జనరల్ కారన్ వాలీస్ ను సత్వరచర్య తీసుకోలేక పోయినాడు. 1788 నాటికి పరిస్థితులు మారినాయి. నైజాం ఆలీ టిప్పకు వ్యతిరేకంగా మహారాష్ట్రలతో చేరినాడు. ఐరోపాలో ఇంగ్లండు ప్రాన్స్ ల మధ్య సమాధానం కుదిరింది. పరిస్థితి గమనించిన కారన్ వాలీస్ బెదరింపుకు లొంగి నైజాం ఆలీ గుంటూరును (1788 జూలై) ఆంగ్లేయుల స్వాధీనం చేశాడు.

ఆంగ్లేయుల దౌర్జన్యాలను దురాక్రమజలను నైజాం ఆలీ సహించలేక పోయినాడు. కంపెనీపై ఆతని అగ్రహద్యేషాలు తారాస్థాయికి చేరినాయి. పుదుచ్చేరిలోని ప్రెంచి వారితో మంతనాలు ప్రారంభించాడు. నైజాం ఆలీ, టిప్ప సుల్తాన్ ల మధ్య సమాధానం కుదరనిదానికి ప్రెంచివారు ప్రయత్నించారు. శ్రీరంగపట్టణం, హైదరాబాద్ ల మధ్య అనేక రాయబారాలు నడిచినాయి. అహంకారంతో అసఫ్ జా వంశ రాకుమారుడైన తనకిచ్చి పెండ్లి జరిపినప్పటి నైజాం ఆలీతో మైత్రి సంభవమని టిప్ప పట్టు పట్టడంతో ఈ ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు.

టిప్ప సుల్తాన్ సాగిస్తున్న ఆంగ్ల వ్యతిరేక చర్యలను కారన్ వాలీస్ సహించలేకపోయినాడు. పట్టు ఇండియా చట్టం నిర్దేశించిన తటస్థ విధానాన్ని కారన్ వాలీస్ బలపరిచాడు. కాని ఆ విధానంవల్ల కంపెనీ శ్రేయస్సులకు భంగం కలగరాదని ఆతని ఆశయం. కంపెనీ శ్రేయస్సుల రక్షణకు టిప్పతో యుద్ధం తప్పదని గ్రహించిన కారన్ వాలీస్, మహారాష్ట్రలతో, నైజాం ఆలీతో కలిసి టిప్ప వ్యతిరేక తైపాక్షిక కూటమిని రూపొందించడానికి ప్రయత్నించాడు. హైదరాబాద్, టిప్పలు అక్రమించిన ఆదోని, కర్నూలు ప్రాంతాలను తిరిగి అక్రమించవచ్చునని ఆశతో నైజాం ఆలీ టిప్ప వ్యతిరేక కూటమితో చేరి, 25 వేల సైన్యంతో మైసూరుపై దండెత్తాడు. మిత్రకూటమి సైన్యాలు శ్రీరంగపట్టణాన్ని ముట్టడించడంతో టిప్ప సంది చేసుకొని తన రాజ్యంలో సగభాగం మిత్ర కూటమికి దత్తం చేశాడు. గుర్రంకొండ, కడప, గుంటికొట, కంభం, బళ్ళారి జిల్లాలు, కృష్ణాతీరంలో భద్రా అంతర్వేది నైజాం పరమయినాయి; కర్నూలును మాత్రం నైజాం వరం చేయడానికి టిప్ప అంగీకరించలేదు.

మూడో మైసూర్ యుద్ధానంతరం మహారాష్ట్రలకు నైజాంకు మధ్య సంఘర్షణ ప్రారంభమయింది. మహారాష్ట్ర నాయకులైన నానాఫడ్నవీస్, మహదాజీ సింధియాల మధ్య జాతినాయకత్వానికై పోటీ ఉచ్చితకాలం నైజాంకు

మహారాష్ట్రల బెడద తప్పింది. బీరార్‌ను గురించి నీంధియా నైజాంల మధ్య అభిప్రాయభేదాలు రావడంతో ఉభయలమధ్య స్నేహ సంబంధాలు షీజించి నాయి. మహారాష్ట్ర నాయకులు సమైక్యమై నైజాం బకాయివడిన చౌత్ సర్‌దేశ్ ముఖి మొత్తం చెల్లించవలెనని వట్టుబట్టారు. మహారాష్ట్రలు యుద్ధానికి దిగరనీ, యుద్ధమే సంభవిస్తే ఆంగ్లేయుల సహాయం తనకు లభిస్తుందని నమ్మకంతో దివాన్ అజీం ఉల్ ఉస్మా ప్రోత్సాహంతో నైజాం మహారాష్ట్రల కోరికను తిరస్కరించాడు. కారన్‌వాల్‌స్ తరువాత గవర్నర్ జనరలైన సర్ జాన్ షోర్ తటస్థ విధానాన్ని తు.చ తప్పక అనుసరించడానికి నిర్ణయించి నైజాం అలీ కోరికను నిరాకరించాడు. మహారాష్ట్రలు 1794 లో నైజాంపై యుద్ధం ప్రకటించారు. ఉభయ సైన్యాలకు ఖర్చా దగ్గర యుద్ధం జరిగింది (11.3.1795). నైజాం అలీ ఓడిపోయి సుమారు 35 లక్షల ఆదాయం వచ్చే దౌలతాబాద్, అహమ్మద్‌నగర్, షోలాపూర్ ప్రాంతాలను, యుద్ధ నష్ట పరిహారంగా 3 కోట్ల రూపాయలనూ మహారాష్ట్రలకిచ్చి సంతి చేసుకొన్నాడు.

నైజాం అలీకి ఆంగ్లేయులపట్ల ద్వేషం మితిమీరింది. ఖర్చా పరాభవానికి ఆంగ్లేయుల మిత్రద్రోహమే కారణమనే ఉద్దేశంతో తన కొలువులోని ఆంగ్ల పటాలాలను బర్తరప్ చేసి ఫ్రెంచి సేనాని రేమండ్ నాయకత్వంలో ఫ్రెంచి పటాలాలను పెంచుకున్నాడు. హైదరాబాదులోని ఇంగ్లీష్ రెసిడెంట్ కిర్క్ పాట్రిక్ నిస్సహాయుడైనాడు. సర్ జాన్ షోర్ తటస్థ విధానం ఆంగ్లేయుల బలహీనతకు నిదర్శనంగా భావించి మహారాష్ట్ర నాయకులు సయితం ఫ్రెంచి సైనికోద్యోగులను నియమించిన తమతమ సైన్యాలకు శిక్షణనిప్పించసాగినారు. దేశం సర్వత్రా ఆంగ్ల వ్యతిరేకత ఫ్రెంచివారిపట్ల అభిమానమూ ప్రబలసాగినాయి.

దత్త మండలాలు

సర్ జాన్ షోర్ స్థానంలో గవర్నర్ జనరలైన లార్డ్ వెల్లెస్లీ సామ్రాజ్య వాదం మూర్తీభవించిన అధికారి. భారతదేశంలో బ్రిటిష్ సామ్రాజ్య విస్తరణయే లక్ష్యంగా కృషి చేసినాడు. నాడు ఐరోపాలో నెపోలియన్ యుద్ధాలు ముమ్మరంగా సాగుతున్నాయి. “ఆంగ్లేయులు దుకాణదారుల జాతి” అని నెపోలియన్ అభిప్రాయం. వాణిజ్యమే ఆంగ్లేయుల బలానికి కారణం. వారిది వాణిజ్య సామ్రాజ్యం. దానికి ఇండియా కీలకమయింది. అందుచే ఇండియాను జయిస్తే ఆంగ్ల సామ్రాజ్యం విచ్చిన్నం కాక తప్పదు అనే అభిప్రాయంతో నెపోలియన్ ఇండియాపై దండెత్తే సన్నాహాలు చేస్తున్నాడనే వదంతి వ్యాపించి ఉంది. ఆ పరిస్థితుల్లో ఇండియాలో ఫ్రెంచివారి గౌరవం పెరగడం అంగ్లాధికారానికి పెద్ద

ప్రమాదం. అందుచే ఇండియానుండి ఫ్రెంచి పటాలాలను పారదోలి ఆంగ్లాది కారాన్ని సుస్థిరంచేసి విస్తరింప చేయడానికై వెల్లెన్టీ నిర్ణయించి అందుకు సాధనంగా సైన్య సహకార సంధి విధానాన్ని రూపొందించినాడు. ఆంగ్ల సామ్రాజ్య విస్తరణకు సైన్య సహకార విధానం తోడ్పడినట్లు మరే విధానమూ తోడ్పడలేదని చెప్పవచ్చు. ఆ విధానం విజయవంతం కావడానికి భారత రాజకీయాల్లో అనైక్యము భారతీయ ప్రభువులమధ్య అంతఃకలహాలు కారణము. సైన్య సహకార ఒప్పందం చేసుకొన్న స్వదేశ ప్రభువు తన కొలువులోని ఆంగ్లేతర ఐరోపాదేశ ఉద్యోగులను బర్రరఫ్ చేయవలె; ఆంగ్ల సైన్యాన్ని తన రాజ్యంలో నిలుపుకొని దానికగు ఖర్చు భరింపవలె; తన ఆస్థానంలోని ఆంగ్ల ఉద్యోగి (Resident) ద్వారా మాత్రమే పౌరుగు రాజ్యాలుతో లావాదేవీలు జరుపుకోవలె; ఆంగ్లేయుల అనుమతితోనే యుద్ధాలుగానీ ఒడంబడికలుగానీ చేసుకోవలె. ఒక్క మాటలో ఈ ఒప్పందం చేసుకొన్న ప్రభువులు భారతీయులకు సామంతులవుతారు. దీనివల్ల ఆంగ్లేయులకు కొత్త సైనిక స్థావరాలేర్పడుతాయి; సైనిక సరిహద్దులు విస్తరించి సామ్రాజ్య విస్తరణకు అనుకూల వాతావరణం ఏర్పడుతుంది.

టిప్పు సుల్తాన్ ఆంగ్లేయులకు ప్రమాదంగా పరిణమించినట్లు వెల్లెన్టీ గుర్తించాడు. శ్రీరంగపట్టణ సంధి తర్వాత ఆంగ్లేయులపై ప్రతీకారం తీర్చుకోడానికై టిప్పు సర్వవిధాలా ప్రయత్నిస్తున్నాడు. తన సైన్యంలో ఫ్రెంచి పటాలాలను ఫ్రెంచి నెపోలియన్ తో సంప్రదింపులు సాగిస్తున్నారు. ఫ్రెంచివారి అభిమానం సంపాదించడానికై విప్లవకారులు ధరిస్తున్న టోపీ ధరించి తన రాజధానిలో జాకోబిన్ క్లబ్ స్థాపించాడు. ఈ చర్యలవల్ల టిప్పుతో యుద్ధం తప్పదనే అభిప్రాయంతో నైజాం ఆలీతో సంధికి నిర్ణయించి ఆతనికి సైన్య సహకార ఒప్పందాన్ని వెల్లెన్టీ సూచించాడు. నైజాం ఆలీకూడ ఆంగ్లేయులతో దృఢమైన మైత్రి సంబంధమై ఉన్నాడు. దేశంలో ఫ్రెంచివారి బలం నానాటికి షీఝిస్తున్నది; టిప్పు సుల్తాన్ దురహంకారి; మహారాష్ట్రల దౌర్జన్యాలు, దురాక్రమణలు మితి మీరుతున్నాయి. వీరుభయంపై ప్రతీకారం తీర్చుకోడానికి హైదరాబాద్ టిప్పులు ఆక్రమించిన తన రాజ్యభాగాలు తిరిగి స్వాధీనపరుచుకోడానికి ఆంగ్లేయులతో మైత్రి ఒక్కటే సాధనం. అందుచే రెసిడెంట్ కిర్క్ పాట్రిక్ నూచనపై 1798 సెప్టెంబర్ లో నైజాం ఆలీ సైన్య సహకార సంధికి అంగీకరించాడు. సంధి ప్రకారం తన కొలువులోని ఫ్రెంచి ఉద్యోగులను నైజాం బర్రరఫ్ చేశాడు. హైదరాబాద్ లో ఆంగ్ల సైనిక బలం పెరిగింది. ఆంగ్ల సైన్యం ఖర్చుకై నైజాం

2417 వేల రూపాయలు చెల్లించడానికి అంగీకరించాడు. మహారాష్ట్రలతో లావాదేవీలు ఆంగ్లేయులద్వారా నిర్వహించడానికి అంగీకరించాడు. స్వతంత్ర ప్రతిపత్తిని కోల్పోయి హైదరాబాద్ బ్రిటిష్ రక్షిత రాజ్యంగా మారింది.

మహారాష్ట్రలు సైన్య సహకార సంధికిగానీ టిప్పతో యుద్ధానికిగానీ అంగీకరించలేదు. వెల్లెస్లీ, నైజాం ఆలీలు 1799లో టిప్పపై యుద్ధం ప్రకటించారు. ఉభయుల సైన్యాలు శ్రీరంగపట్టణంపై నడిచి ముట్టడించినాయి. టిప్ప పరాజయం చెంది మరణించాడు. మైసూర్ సంధి ప్రకారం అనంతపురం, బళ్లారి, కడప, కర్నూలు, చిత్తూరు జిల్లాల ప్రాంతం నైజాం ఆలీ పరం చేయబడింది. మైసూర్లో వడయార్ రాజవంశాన్ని పునఃప్రతిష్ఠించారు. మైసూర్ కూడ బ్రిటిష్ రక్షిత రాజ్యం అయింది.

ఈ పరిణామాలతో ఆంగ్లేయులు బలపడడం మహారాష్ట్రలకు ఆందోళన కలిగించింది. అందుచే వారితో యుద్ధం తప్పదని గ్రహించిన వెల్లెస్లీ నైజాం ఆలీతోటి సంబంధాన్ని బలపరచే ఆశయంతో 1800 లో మరొక సంధిని సూచించాడు. ఆ సంధి ప్రకారం హైదరాబాద్ లో ఆంగ్ల వటాలాల సంఖ్య పెరిగింది. ఆంగ్ల వటాలాల ఖర్చుకై మైసూర్ సంధివల్ల తనకు సంక్రమించిన జిల్లాలను నైజాం ఆంగ్లేయులకు దత్తం చేశాడు. నాటినుండి ఆ ప్రాంతం "దత్తమండలం"గా ప్రసిద్ధమయింది. ఆంగ్లేయుల అనుమతి లేకుండా నైజాం ఎవరితోనూ యుద్ధం చేయడు, ఒడంబడికలు చేసుకోడు. ఈ సంధితో నైజాం ఆంగ్లేయులకు సామంతుడు (Subsidiary ally) అయినాడు. దత్తమండలాలు ఆంగ్లపాలన కిందికి వచ్చినాయి.

నెల్లూరు

నెల్లూరు మండలం కర్ణాటక నవాబీలో భాగంగా ఉండేది. ఇంగ్లీషువారి సాయంతో మొహమ్మద్ ఆలీ కర్ణాటక నవాబైన తర్వాత ఆతని తమ్ముడు నజీబుల్లా నెల్లూరు పాలించేవాడు. అయితే సోదరుల మధ్య సఖ్యత లేదు. ఆర్థిక ఇబ్బందుల వల్ల నజీబుల్లా కర్ణాటక నవాబు అధికారాన్నీ, నైజాం అధికారాన్నీ ధిక్కరిస్తూ ఉండేవాడు. 1781 లో కర్ణాటకాన్ని ఆంగ్లేయులపరం చేయడానికి నైజాం సిద్ధమైనాడు. కాని స్థానిక పౌజాదార్లు, అమీర్ దార్లు అంగీకరించలేదు. 1795లో మొహమ్మద్ ఆలీ మరణించి ఆతని కొడుకు ఉమ్దత్ ఉల్ ఉమా నవాబయినాడు. ఉమా ప్రజా కంటకుడు. ఆతడు టిప్పతో సంప్రదింపులు జరుపుకున్నట్లు 1799 లో వెల్లెస్లీకి తెలిసింది. ఆతనిపై చర్య తీసుకొనక పూర్వమే ఉమా 1801 లో మరణించాడు. ఉమా కుమారుడు ఆలీ

హు స్పేన్ కు ఆతని దాయాది అజిముద్దౌలాకుమధ్య వచ్చిన తగాదా అవకాశంగా తీసుకొని ఆంగ్లేయులు కర్ణాటకాన్ని తమ రాజ్యంలో లీనం చేశారు. అజిముద్దౌలాకు భరణం ఇచ్చి 'ఆర్కాటు నవాబ్' బిరుదు మాత్రం అనుమతించారు. నెల్లూరు మండలం ఆంగ్ల సామ్రాజ్యంలో చేరింది.

యుగ విశేషాలు

ఆంధ్రదేశంలో 1802 నాటికి తిరిగి రెండు ప్రధాన విభాగాలేర్పడినాయి. కొస్తా జిల్లాలు దత్త మండలమూ కంపెనీ పాలన కిందికి వచ్చి మద్రాస్ రాష్ట్రంలో భాగాలయినాయి. తెలంగాణా ప్రాంతం కన్నడ మరాఠాప్రాంతాలతో కలిసి నైజాం సంస్థానంలో భాగమయింది. నైజాంలోని తెలంగాణా ప్రాంతాన్ని వరంగల్, మహబూబ్ నగర్ సుబాలుగా విభజించారు. మద్రాస్ రాష్ట్రంలోని తెలుగు ప్రాంతాలను 'ఆంధ్ర' అనీ నైజాంలోని తెలుగు ప్రాంతాలను తెలంగాణ మనీ అనడం సాధారణమయింది. ఈ విభజన ఏర్పడినప్పటి నుండి రెండు ప్రాంతాలలో పాలన విధానంలో సామాజిక సంస్కృతి పరిణామాల్లో తీవ్రమైన వ్యత్యాసం లేర్పడినాయి. కారణాలేమయినప్పటికీ మద్రాస్ రాష్ట్రంలో వలస పాలకులు కొత్త పాలనా విధానాన్ని అధునికీకరణకు తోడ్పడే అంశాలనూ ప్రవేశ పెట్టడం జరిగింది. నైజాం సంస్థానంలో మధ్యయుగ భూస్వామ్య విధానమే కొనసాగింది.

ఆంధ్రలో పరిణామాలు

ఆంధ్ర ప్రాంతంలో సర్కారులకు ఖదులు జిల్లాలేర్పడినాయి. చికాకోల్, రాజమండ్రి, ఏలూర్, ముస్తఫానగర్, మూర్తజానగర్ సర్కారులు గంజాం, విశాఖపట్టణం, గోదావరి, కృష్ణా, గుంటూరు జిల్లాలయినాయి. చాలకాలం కృష్ణా, గుంటూరు జిల్లాలు కలిసివుండేవి. 1801 లో కర్ణాటక నవాబు నుండి వల్నాడు గ్రహించి గుంటూరులో కలిపినారు. సర్కారు జిల్లాలో 1769 నుండి కంపెనీ ప్రభుత్వ విధానం అమలు జరిగింది. దత్త మండలాలను ప్రిన్సిపల్ కలెక్టర్ పాలనలో వుంచి ఆతని కింద బళ్ళారి, రాయదుర్గ్, అనంతపూర్, కడపలతో సహాయోద్యోగులను నియమించారు.

సర్కారు జిల్లాలలో 1794 లో కలెక్టర్ల నియామకం జరిగింది. జిల్లాలోని అధికారం కలెక్టర్లలో కేంద్రీకృతమయింది. కారన్ వాలీసు ప్రభువు ప్రభుత్వాధి కారం నుండి న్యాయనిర్వహణాధికారాన్ని వేరుచేసి జిల్లా న్యాయాధికారులను నియమించాడు కాని ఆ విధానం ఎంతో కాలం అమలులో లేదు. కలెక్టర్

మేజిస్ట్రేట్ విదులు కూడా నిర్వహించేవాడు. జిల్లాలోని వైద్య, విద్య, మరమ్మతులశాఖల అధిపతులు కలెక్టర్ వ్యవహారంలో వని చేసేవారు. ప్రతి జిల్లాలోను సీనిర్, క్రిమినల్ కోర్టులు ఏర్పాటు చేశారు. బెంటిక్ ప్రభువుల కాలం నుండి న్యాయస్థానాలలో స్థానిక బాషలకు అనుమతి లభించింది. వన్నుల బకాయాలు, వారసత్వ తగాదాలవల్ల ప్రజలలో వ్యాజ్యబుద్ధి పెరిగి వ్యయ ప్రయాసలకు గురి అయినారు. ప్రతి జిల్లాలోను పోలీసుశాఖ కూడ ఏర్పడింది. గ్రామాలలోని కావలిగార్ల వద్దతి మరుగున పడింది. చేతి వృత్తులు ఊణించడం, స్థానిక సైన్యాలు బర్రరప్ కావడం వల్ల నిరుద్యోగం ప్రబలి దొంగతనాలు దోపిడీలు ఎక్కువయినాయి. పీడిని నిలుపు చేయడంలో విఫలం కావడమే కాక జిల్లా పోలీసు నిబ్బంది ప్రజాకంటకంగా తయారయినట్లు పరిశీలకుల అభిప్రాయం.

"The Police establishment has become the bane and pest of the society, the terror of the community and the origin of half the misery and discontent that exists among the subjects of the govt. Corruption and bribery reign paramount through out the whole establishment; violence, torture and cruelty are their chief instruments for detecting crime, implicating the innocent and extorting money. Robberies are daily and rightly committed and unfrequently with their connivance."

జిల్లా పాలనా యంత్రాంగంలో చిన్న స్థాయి ఉద్యోగులు స్థానికులైన విద్యావంతులే. వీరి జీతాలు చాలా స్వల్పంగా ఉండేవి. అందుచేత వీరిలో లంచ గొండితనం ప్రబలమయింది. ఈ పరిణామంవల్ల కూడ సాధారణ పౌర జీవితం కష్టనష్టాలకు గురి కాసాగింది.

కలెక్టర్ పదానికి (శిస్తు) వసూలుచేయువాడు అని అర్థం. శిస్తు వసూలుకు ప్రమాణంగానే జిల్లాలు ఏర్పడినాయి. అయితే రాబర్డ్ క్వెస్టన్ సూచించిన 'పరిమిత బాధ్యత' (Limited responsibility) విధానాన్నిబట్టి, శిస్తు వసూలులో స్థానిక సంప్రదాయాలను కొనసాగించడానికి కంపెనీ నిర్ణయించి కురుబ్ షాహీ, మొగల్ యుగాలలో శిస్తు వసూలు చేస్తుండిన జమీందార్లకే ఆ బాధ్యతలు అప్పగించింది. సర్కారు జిల్లాలలో జమీందార్లు, దత్త మండలాలలో పాళెగార్లు శిస్తు వసూలు చేయసాగినారు. 1793 లో కారన్ వాలిస్ ప్రభువు బెంగాలులో ప్రవేశపెట్టిన శాశ్వత శిస్తు బందోబస్తు సర్కారులకు

(1800-1802) విస్తరింపజేశారు. 1801 లో జరిగిన నిర్ణయం ప్రకారం జమీందార్లకు ముత్తాదారీ (వారసత్వపు) హక్కులు సంక్రమించినాయి. శిస్తు వసూలు చేసే వుద్యోగులు భూస్వాములయినారు. రైతులు భూమిపై హక్కులు కోల్పోయి కేవలం జమీందారుల దయాదాక్షిణ్యాలపై ఆధారపడిన సేద్యగాంధ్రు (కేలు దార్లు) అయినారు.

శాశ్వత శిస్తు నిర్ణయం ప్రకారం జమీందార్లు కంపెనీకి చెల్లించాల్సిన మొత్తాలు నిర్ణయమయినాయి. రైతు జమీందారుకు చెల్లించాల్సిన మొత్తం నిర్ణయం కాలేదు. సాధారణంగా పంటలో సగం రైతునుండి వసూలుచేసి అందులో మూడోవంతు మాత్రం ప్రభుత్వానికి చెల్లించవలెనని తరతరాలుగా వున్న సంప్రదాయం. జమీందారులా సంప్రదాయాన్ని మన్నించలేదు. రైతులు జమీందారుల నిరంకుశత్వానికి బలి అయినారు. సర్కారులలో కొన్ని ప్రాంతాలలో బదిలీ నాల్గు వంతుల వరకు (బొబ్బిలి, నెల్లూరు) జమీందార్లు వసూలు చేసినట్లు తెలుస్తుంది. శిస్తు మాత్రమేగాక అనేక సందర్భాలలో నజరానాలు, మామూళ్లు రైతులు జమీందారుకు చెల్లించవలె. (ఈ మొత్తాలను ఎక్కువగానే నిర్ణయించారు. అయితే, జమీందార్లు, గ్రామోద్యోగులు ఏకమై గ్రామాలలో శిస్తు చెల్లించనక్కరలేని ఈనాము, మాన్యం భూముల విస్తీర్ణం పెంచి కంపెనీని మోసం చేయడం జరిగింది.) శిస్తు బకాయిపడిన రైతులను భూములనుండి తొలగించే హక్కు జమీందారుకు వున్నందున రైతులు నిస్సహాయులైనారు.

జమీందార్ల తిరుగుబాటు

జమీందార్లలో చాలామంది సంప్రదాయక రాజ కుటుంబాలకు చెందిన వారు. అదినుండి వారికి ఆంగ్లేయుల పట్ల సద్భావం లేదు. రాజ మహారాజ వీరుదాలు ధరించి కొలువులు దీర్చే వీరికి కేవలం లాభదృష్టితో వ్యవహరించే కంపెనీ విధానాలు అవమానకరంగా వుండేవి. కంపెనీ వుద్యోగులకు స్థానిక సంప్రదాయాలు తెలియవు. బాషలతో పరిచయం లేదు. అందుచే 'దుబానీ'లపై ఆధారపడేవారు. వీరు స్వార్థ బుద్ధితో పుభయ పక్షాలను మోసం చేస్తూండేవారు. వీరి చర్యలవల్ల ఉభయుల మధ్య అనుమాన ద్వేషాలు పెరిగేవి. ఫలితంగా తమ కుటుంబ గౌరవాన్ని హక్కులను రక్షించుకోడానికై సర్కారుల్లో చాలా మంది జమీందార్లు కంపెనీ విధానాలను ప్రతిఘటించి తిరుగుబాట్లు చేశారు. కంపెనీ పాలనవల్ల స్థానిక ఆటవిక జాతుల జీవిత విధానానికి భంగం వాటిల్లింది.

అందుచేత ముఖ్యంగా గంజాం ప్రాంతాల్లోని సవరులు, ఖోండులు తిరుగుబాటు జమీందార్లతో చేరి ఆంగ్లేయులతో పోరాడినారు. ఈ తిరుగుబాట్లలో ప్రధానమైనవి విజయనగరం, వర్లాకిమిడి, ఘుంసూర్, పాలకొండలలో జరిగినాయి.

విజయనగరం (1794) :

కర్ణాటక యుద్ధకాలంలో విజయనగర పాత్రను పైన పరిశీలించినాము. ఆనందగజపతి అనంతరం గద్దెనెక్కిన విజయరామరాజు సమర్థుడు కాదు. అతని సవతి తమ్ముడు సీతారామరాజు ఇంగ్లీషువారి మద్దతుతో దివాన్ పదవిని ఆక్రమించగలిగాడు. ఈతడు సమర్థుడే కాని దురాశాపరుడు. నైన్యాన్ని కూర్చుకొని జయపూర్, శృంగవరపుకోట, కురుపాం, అనకాపల్లి, పాలకొండ, ఆంధ్ర, రాజాం, బొబ్బిలి మొదలైన సంస్థానాల నాక్రమించి వర్లాకిమిడి రాజును సరసన్నపేట యుద్ధంలో ఓడించి విజయనగరానికి సామంతునిగా చేశాడు. విజయనగర ప్రతిష్ఠ ఇనుమడించింది. కాని సీతారామరాజు పాలన ప్రజాదరణ పొందలేదు. కొలువులోని వుద్యోగులూతణ్ణి వ్యతిరేకించారు. విజయరామరాజుకు కూడా అతనిపట్ల సహృదయం లేదు.

సంస్థాన ఆదంబరాల ఫలితంగా విజయరామరాజు చెల్లించాల్సిన 'పేష్కెన్' బరాయి నానాటికీ పెరిగిపోయింది. అందుచే సీతారామరాజును దివాన్ పదవి నుండి తొలగించి, విజయరామరాజు తన సీబ్బందిని తగ్గించుకొని 'పేష్కెన్' పెంచవలసిందిగా 1782 లో కంపెనీ ఆదేశించింది. ఈ ఆదేశాలను విజయరామరాజు నిరాకరించడంతో 1793 లో కంపెనీ నైన్యాలు విజయనగరాన్ని ఆక్రమించినాయి. వన్నెండు వందల రూపాయల భరణం మీద విజయరామరాజును మచిలీ పట్టణానికి వంపడానికి నిశ్చయించింది.

అవమానం భరించలేని విజయరామరాజు నైన్యాన్ని కూర్చుకొని విజయనగరం బిమిలి పట్టణాల మధ్య పద్మనాభం దగ్గర కంపెనీతో యుద్ధానికి సిద్ధమయినాడు. స్థానిక జమీందారులు పెక్కుమంది అతని పక్షం వహించారు. 1794 జూలై 10 న జరిగిన యుద్ధంలో విజయరామరాజు ఓడి మరణించాడు. అతని కొడుకు నారాయణబాబు పారిపోయినాడు. కాశీపురం జమీందారు, కొండజాతి వీరులు అతని పక్షం వహించారు. కొండప్రాంతాల్లో యుద్ధం అసాధ్యమని కంపెనీ నారాయణబాబుతో సమాధానం కుదుర్చుకొన్నది. 1802 లో విజయనగరంలో శాశ్వత సీన్లు ఏర్పాదనం అమలు జరిగింది. పద్మనాభ యుద్ధాన్ని ఫ్లాడెన్ఫీల్డు యుద్ధంతో పోలుస్తారు. ఫ్లాడెన్ఫీల్డు యుద్ధంలో స్కాట్లండ్ పూర్తిగా వరాజయం చెంది ఇంగ్లాండ్ లో చేరిపోయింది.

పర్లాకిమిడి :

పద్మనాభ యుద్ధం జమీందారులకు హెచ్చరిక అయినప్పటికీ వారు కంపెనీపై తిరుగుబాటు మానలేదు. ఉత్కళాధీశులైన గజపతుల వారసులమని చెప్పకొనే పర్లాకిమిడి జమీందార్లు 1765 నుండి కంపెనీకి సమస్యగా వరిణమించారు. వారి సైన్యంలోని బిస్సోయాలనే జవానులు వారికి అండగా వుండేవారు. 1768 లో నరేంద్రదేవుని తొలగించి అతని కొడుకు గజపతిని కంపెనీ గద్దె నెక్కించింది. కాని గజపతి విజయనగరంతో చేరి ఆంగ్లేయుల నెదిరించాడు. అతని మరణానంతరం (1802) రాణి కుట్రలవల్ల సంస్థానం అల్లకల్లోల మయింది. కొంతకాలం సైనిక శాసనం అమలు జరిగింది. చివరకు 1832 లో ఆంగ్ల సైన్యాలు తిరుగుబాటుదారులను పట్టుకొని గుమ్మ, రాయగుడ్డ, జెరింగి కోటలను ఆక్రమించింది. పర్లాకిమిడిలో శాంతి నెలకొన్నది.

గుంసూర్ :

గంజాం జిల్లాలోని గుంసూర్ చాల ప్రాచీన సంస్థానం. గుంసూర్ రాజులు ప్రెంచి వారిని సైతం ధిక్కరించగా బున్సీ వీరిపై దండెత్తవలసి వచ్చింది. కప్పం చెల్లించడానికి నిరాకరించిన విక్రమభంజ్ని ఆంగ్లేయులు (1778) తొలగించి అతని తమ్ముడు లక్ష్మణభంజ్ని గద్దెనెక్కించారు. అతని కొడుకు శ్రీకరభంజ్ విజయనగర ప్రతాపగిరి జమీందార్లతో చేరి 1800 సం॥లో కంపెనీపై ధ్వజమెత్తాడు. అతని కొడుకు ధనంజయభంజ్ మరణానంతరం (1835) వారి వారసులు జోండులను గూడగట్టుకొని కంపెనీతో పోరాటం సాగించారు. వీరిపై కంపెనీ రెండు దాడులు నిర్వహించవలసి వచ్చింది. చివరకు తిరుగుబాటుదారులను పట్టుకొని నెల్లూరు జైలుకు పంపింది. జమీందారీ కంపెనీ వశమయింది.

మద్రాస్ గవర్నరైన మన్రో (1820) సర్కారులలో పర్యటిస్తూ (1822) తిరుగుబాటు కారణంగా కంపెనీ ఆక్రమించిన సంస్థానాలను తిరిగి వున్నద్యధించారు" అని ప్రకటించాడు. అయినా 1830-34 మధ్య కాలంలో కాశీపురం అనకాపల్లి, గోలుకొండ, పాలకొండ సంస్థానాధీశులు తిరుగుబాట్లు చేశారు. తిరుగుబాటుల నణచి ఆ జమీందారులను సర్కారు జైల్లాలలో విలీనం చేశారు. గోలుకొండ ఆక్రమణకు నిరసనగా ఆ ప్రాంతంలోని ఆదివాసులు 1845 ప్రాంతంలో విజృంభించి పట్టణాలు పల్లెలు దోచుకున్నారు. 1848 నాటికి ఆ పీఠూరీ చల్లారింది.

పాశెగార్ల తిరుగుబాటు

దత్త మండలాలు ఆంగ్లేయుల పరమైనప్పుడు (1802) ఆ జిల్లాలలో ఎనభయ్యి మందికి పైగా పాశెగార్లున్నారు. విజయనగర రాజుల కాలంలో వీరు సరిహద్దు రక్షణోద్యోగులు. ప్రతి పాశెగారు కొన్ని గ్రామాల ఆదాయం అనుభవించేవారు. క్రమంగా వీరు రక్షణ విధులతో బాటు న్యాయ నిర్వహణాధికారాన్ని కూడ నిర్వహిస్తూ జమీందారులను పోలివుండేవారు. 'కావలి రుసుము' మొదలైన పలు రకాల పన్నులు వసూలు చేస్తూ ప్రజలను పీడించేవారు. తమ ప్రాంతాలు కంపెనీకి దత్తం కావడాన్ని నిరసించి కంపెనీకి చెల్లించాల్సిన కప్పం చెల్లించడానికి నిరాకరించారు. వీరి పోషణలో సుమారు ముప్పది వేలకు పైగా సాయుధ నీబ్బంది వుండేది.

పాశెగార్ల దురాగతాలను అణచి దత్తమండలంలో కంపెనీ అధికారాన్ని వటిష్టం చేయడానికి ప్రధానాధికారియైన మన్రో నిర్ణయించాడు. "కావలి రుసుం వసూలు చేసినా, కంపెనీకి శిస్తు చెల్లించక పోయినా, అమల్దారులను ధిక్కరించినా, కోటల్లో సైనిక నీబ్బంది నిలుపుకున్నా తిరుగుబాటుదారులుగా ప్రభుత్వం పరిగణిస్తుంది" అని మన్రో ప్రకటించాడు. ఈ ప్రకటనను ధిక్కరించి పాశెగార్లు సుసంఘటితంగా కంపెనీని ఎదిరించడానికి ప్రయత్నించారు. మన్రో సైనిక చర్యలు జరిపి రెండు సంవత్సరాలలో పాశెగార్లను అదుపులోకి తెచ్చాడు. కాని వుయ్యాలవాడ జమీందారులకు వారసుడైన నరసింహారెడ్డి తనకు కంపెనీ నిర్ణయించిన భరణంతో తృప్తిపడక 1846 లో తిరుగుబాటు చేశాడు. సుమారు పదివేల సైన్యాన్ని కూర్చుకొని రుద్రవరం, కృష్ణంనెట్టివల్లె, ముండ్లపాడు మొదలైన గ్రామాలను, కోయిలకుంట్ల తాలూకా ఖజానాను దోచి బీభత్సం సృష్టించాడు. అనంతరం అతని సైన్యం గిద్దలూరుపైన నడిచింది. గిద్దలూరు దగ్గర యుద్ధంలో నరసింహారెడ్డి ఓడిపోయి తప్పించుకున్నాడు. చివరకు పెళ్ళోమెళ్ళ కొండ దగ్గర బందీగా పట్టుకున్నారు. సైనిక న్యాయ స్థానం (ప్రెజిడారీ ఆదాలత్) విచారించి నరసింహారెడ్డికి వురిశిక్ష విధించింది. 1847 జనవరి తొమ్మిదో రేదీన అతణ్ణి వురిశిశారు. పాశెగార్ల సమస్య పరిష్కార మయింది.

రైతువారీ విధానం

కంపెనీ పాలనలో నష్టానికి గురియైన వారు ముఖ్యంగా రైతులు చేతి వనులవారు 19 వ శతాబ్దం మధ్యకాలంవరకూ స్థిరమైన భూమిశిస్తు విధానం అమలు జరగలేదు. జమీందారీ రైతువారీ విధానాల్లో ప్రయోగాలు జరుపుతూ

రైతులను ఇబ్బందులకు గురిచేశారు. జమీందారీ భూములలో కాళ్ళత శిస్తు విధానం అమలు జరగడంవల్ల జమీందారు ప్రభుత్వానికి చెల్లించే మొత్తం మాత్రం నిర్ణయమై రైతు చెల్లించే శిస్తు ప్రమాణం నిర్ణయించకపోవడంతో జమీందారు నిరంకుశత్వానికి రైతు గురి అయినాడు. కొన్ని ప్రాంతాలలో మూడింట రెండువంతులు ఐదింట నాలుగవంతులు (నెల్లూరు, బొబ్బిలి) వసూలు చేశారు. శిస్తుగాక పెక్కు సందర్భాలలో రైతులు జమీందారుకు నజరానాలు చెల్లింపవలసి ఉండేది.

జమీందారీలలో రైతుల ఇక్కట్లపట్ల కలెక్టర్ మున్రో సానుభూతి వహించాడు. తమిళనాడులో బారామహల్, దత్త మండలాల కలెక్టర్ గా మున్రో దేశ పరిస్థితులను గ్రహించడమే గాక పాలనా విషయాల్లో అనుభవం గడించాడు. దుబాసీల సహాయం లేకుండా దత్త మండల గ్రామాల్లో పర్యటించి రైతుల బాగోగులు స్వయంగా తెలుసుకున్నాడు. జమీందారీ విధానం రద్దుచేసి రైతువారీ విధానం అమలు చేయాలనే ఆశని నిష్ఠయాన్ని కంపెనీ ఉద్యోగులు అంగీకరించారు. ఈ విధానంలో భూమిపై రైతుకు హక్కు సంక్రమిస్తుంది. అతడు ప్రభుత్వానికి చెల్లింపవలసిన శిస్తును ప్రభుత్వోద్యోగులకు సేరుగా చెల్లించే అవకాశం ఏర్పడుతుంది. ఈ విధానం 1802 నుండి దత్త మండలాలలో అమలు జరిగింది. మున్రో మద్రాస్ గవర్నరైన తరువాత 1822 నుండి తీరాంధ్ర ప్రాంతాల్లో జమీందారీలు రద్దయి రైతువారీ విధానం అమలు జరిగింది. 1845 నాటికి మద్రాస్ రాష్ట్రంలో ఊమారు 650 జమీందారీలు రద్దయినాయి. అయితే గ్రామాల్లో చిట్టాలు సరిగాలేనందున, గ్రామోద్యోగులు జమీందార్ల ప్రోత్సాహంతో గ్రామాల్లోని ఈనాము, మాన్యం భూముల విస్తీర్ణం పెంచడంవల్ల వంటపొలంలో మూడింట ఒక్క వంతు మాత్రమే రైతుకు మిగిలింది; కంపెనీ ఉద్యోగులు నిర్ణయించిన శిస్తు ప్రమాణం (rate) కూడ చాల ఎక్కువ, అని మున్రోయే అంగీకరించాడు. అంతే గాక, వది సంవత్సరాల కొకమారు శిస్తు పునఃపరిశీలన జరిగి (revision)న సందర్భాలలో శిస్తు ప్రమాణం పెరిగేది. అందుచేత జమీందారీ భూములలోని రైతుకంటే రైతువారీ విధానంలోని రైతుకు పెద్దగా మేలు జరిగినట్లు కన్పించదు. వ్యవసాయ వద్దతులలో గానీ సాధనల్లో గానీ నీటి వనరుల్లో గానీ అభివృద్ధి జరగలేదు. భూమి శిస్తులో నూరింట ఒక వంతు కూడ కంపెనీ నీటి వనరుల మరమ్మతుకు వెచ్చించలేదు. సర్ ఆర్థర్ కాటన్ నూతనంపై గోదావరి (1847) కృష్ణా (1854) ఆనకట్టలు నిర్మించే వరకూ

కంపెనీ కొత్త నీటి వనరులు కల్పించడానికి పూనుకోలేదు. 1834 నుండి రైతులు ధన రూపంలో శిస్తు చెల్లించవలసి వచ్చింది. ధన్యం ధరలు క్రమంగా వదిపోసాగినై; రైతు ఆర్థికస్థితి దిగజారసాగింది. పూర్వం గ్రామాల్లో ఆయ గాండ్ర వద్దతి వల్ల కాపు (munisif) కరణం, తలారి గ్రామ వ్యవస్థలో సభ్యులై గ్రామ ఆదాయంలో భాగస్వాములయ్యింది. వారికి రైతులకు మధ్య సానుభూతి సహకారాలుండేవి. కొత్త వ్యవస్థలో కేంద్రీకృత జిల్లా పాలనా యంత్రాంగంలోనివారై ప్రభుత్వ జీతాలు స్వీకరించడం ప్రారంభమైనందున స్థానికులవట్ల - సానుభూతికి ఆధారం నశించి గ్రామ వ్యవస్థ విచ్ఛిన్నమై రైతుకు అవకారం పరిణమించింది.

కరణాలటంటను కైల కట్టల యిప్పి
కాస్తంట గిస్తంట కలయిలేనివి కొన్ని
సెల్లులు బాకీలు సెప్పకొంట
దయ్యమా! కాయ కసరైన దక్కసీయ
రేమిసేయుదు?
యెద్దు మందను గూర్చి యెగసాయమిడితేను
తుదినది యధికారి దోచుకొనియె....
దావు దప్పలటంచు ధర్మకర్చులకంట
కాసు వీనములాగె కరణమయ్య.

దేశంలో జరిగే ఆర్థిక రాజకీయ పరిణామాల ఫలితంగా అనేక రకాల చేతి పరిశ్రమలకు నష్టం వాటిల్లింది. 17, 18 శతాబ్దాలలో ప్రసిద్ధి పొందిన నేత పరిశ్రమ క్షీణించింది. ఇంగ్లండులో పారిశ్రామిక విప్లవం జరగడంతో ఆంగ్ల వర్తకులీ పరిశ్రమ మదుపులో పెట్టడం నిలిచిపోయింది. ఇంగ్లండు ప్రభుత్వ సుంక విధానం కూడ పరిశ్రమకు ప్రతికూలమయ్యింది. ఇంగ్లండులో భారతదేశ వస్త్రంపై సుంకం 20 శాతంగా, ఇండియాలో ఇంగ్లీషు వస్త్రంపై సుంకం 10 శాతం మాత్రమే! దీనికితోడు సాలీలు మగ్గం వన్ను చెల్లించాల్సి ఉండేది. మద్రాస్ రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి సాలీనా 10 లక్షలు మగ్గం వన్ను ద్వారా సాలీనా 10 లక్షలు ఆదాయం వచ్చేది. అదీ గాక ప్రజల్లో నానాటికీ మిల్లు బట్టల వట్ల ఆకర్షణ పెరిగింది. నేత బట్ట కంటే మిల్లు బట్ట నాణేమైనది; భర తకుప్ప; ఎక్కువకాలం మన్నుతుంది. క్రమంగా వివణిపీఠులు మిల్లవస్త్రాలలో నిండిపోయింది; స్థానిక వస్త్ర పరిశ్రమ నీరసించింది. 1800 సం. ప్రాంతంలో మచిలీపట్టణం 10 లక్షల రూపాయలు విలువచేసే వస్త్రం ఎగుమతి చేసింది;

1834 లో ఆరేవు నుండి కేవలం 2750 రూపాయల వత్తం మాత్రమే ఎగుమతి అయింది!

క్రిస్టఫర్ హట్టన్ అనే ఆంగ్ల వర్తకుడు 1657 లో మచిలీపట్టణం దర్శించాడు. “ఆ రేవు నుండి స్థానిక వర్తకులకు చెందిన 20 నౌకలు ఆరకాన్ పెగూ, వర్షియా, మలకా, మాలా దీవులకు వివిధ సామగ్రితో ప్రతి నిత్యం బయలుదేరుతుంటాయి; జావా, సింహళాల నుండి 15 ఏళ్ల వరకు దిగుమతి చేయగల నౌకలీ రేవులో నిర్మిస్తున్నారు. అని వ్రాశాడు. ముఖ్యంగా మచిలీ పట్టణం, నరిసీపట్టణం రేవులో నౌకా నిర్మాణం ముమ్మరంగా సాగింది. ఆంగ్ల వర్తకులు కూడ ఈ రేవుల్లో నౌకలు నిర్మించుకొనేవారు. దీన్ని అరికట్టడానికై ఇంగ్లండు రాజైన రెండో చార్లెస్ ఇంగ్లీషు వర్తకులు ఇండియా రేవుల్లో నౌకలు తయారు చేయించుకోరాదనీ, మరమ్మత్తు చేయించుకోరాదనీ శాసనం చేసినాడు. వాణిజ్యం ఆంగ్లేయుల హస్తగతమై వారిసొంత నౌకల్లోనే వాణిజ్యం జరగడంతో నౌకా పరిశ్రమ ఊణించింది. హట్టన్ కు ఇంచుమించు సమకాలికుడైన మరొక ఆంగ్ల వర్తకుడు “భిన్న దేశాల నుండి బంగారు నదులు భారతదేశానికి ప్రవహిస్తున్నాయి” అని అనూయ వడినాడు. 19 వ శతాబ్దం మధ్యకు పరిస్థితి పూర్తిగా తారుమారయింది.

వత్త నౌకా నిర్మాణ పరిశ్రమలు నశించడంతో వానికి అనుబంధములైన రంగుల తయారీ, వడ్రంగం, లోహ పరిశ్రమలు వెనుకాడినాయి. స్థానిక నైస్యాల స్థానాన్ని కంపెనీ నైస్యాలు ఆక్రమించడంతో ఆయుధకవచ నిర్మాణ పరిశ్రమలు నశించినాయి. రాజమహేంద్రవరం, మచిలీపట్టణం, పాలకొల్లు, నెల్లూరులలో కొలుములు మూత వడినాయి. సంస్థానాలు, జమీందారీలు రద్దు కావడంతో గృహాలంకరణకై జమీందార్లు పోషిస్తున్న హస్తకళలకు ఆదరణలేక అంతరించినాయి

పరిశ్రమలు వాణిజ్యం ఊణించడంతో నిరుద్యోగం ప్రబలింది. గవర్నర్ జనరల్ కారన్ వాలీస్ (1786-93) కాలం నుండి ఆంగ్లీకరణ విధానం అమలు జరిగింది. భారతీయుల శక్తి సామర్థ్యాలతో ఆంగ్లేయులకు నష్టం లేదు. విజితులైన భారతీయులు విజేతలైన ఆంగ్లేయులపట్ల విశ్వాసం వహించరనే తయరే కూడ ఉంది. అందుచేత ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలను ఆంగ్లేయులవరం చేయడమే ఈ విధానం. దీనితో విద్యావంతులలో కూడ నిరుద్యోగం ప్రబలింది. వ్యవసాయంపై వత్తిడి నానాటికి పెచ్చింది. నీటి వనరులు పెంచడంలో, కనీసం మరమ్మత్తులు చేయడంలో ప్రభుత్వం శ్రద్ధ వహించనందున వ్యవసాయ

విస్తరణకు అభివృద్ధికి అవకాశాలు లేవు. దీనికితోడు అతివృష్టి అనావృష్ట్యవంటి ఈత బాధలు తరచు సంభవించి పంటలు నష్టమయి భిన్న ప్రాంతాల్లో ఇసుక తాండవించింది. సర్కారు, దత్త మండలం జిల్లాల్లో 1805 - 07 మధ్య కాలంలో పంటలు నష్టమయినాయి. 1811 లో నెల్లూరు జిల్లాలో కరువు ఏర్పడింది. 1823 - 24 సం॥లో కడప, కర్నూలు, విశాఖ, గుంటూరు, నెల్లూరు జిల్లాల్లో కరువు వరిస్థితు లేర్పడి ప్రజలు బాధలకు గురి అయినారు. 1833 లో గుంటూరు కరువు దారుణ బీభత్సాన్ని సృష్టించింది. దీన్నే పెద్దలు బహుశా “దొక్కల కరువు” అనేవారు. క్లాపెన్ వాల్టర్ కాంపేబెల్ నాటి బీభత్సాన్ని కండ్లకు గట్టినట్లు వర్ణించాడు. వస్తులతో నీరసించిపోతున్న ప్రజలు చేతికి జిక్కిన ఆకలములు జంతువుల కళేబరాలను పీక్కుతినేవారని ఆతడు వ్రాశాడు. జిల్లాలో కరువు వల్ల మూడింట రెండు వంతుల జనాభా నశించింది. ఇతర జిల్లాల వరిస్థితులు మెరుగుగా లేవు. 1830 సం॥లో సుమారు ఏడు లక్షలున్న గోదావరి జిల్లా జనాభా 1840 నాటికి ఐదు లక్షల ముప్పైయైదు వేలకు వడిపోయినట్లు సర్ హెన్రీ మాండ్ గోమరీ వ్రాశాడు. దేశంలో దారిద్ర్యం తాండవించటంచేత అన్ని వర్గాలలో యాచక వృత్తి ప్రబలింది. యాచకవృత్తి నవలంబించిన బ్రాహ్మణులలో “ఉపనయనము నాటి మాట (బ్రవతీ భిక్షందేహి)” ఉన్నది. అనే నానుడి వ్యాపించింది. వాడుకలోనికి వచ్చింది. యాచక బ్రాహ్మణులు ఏ విధంగా ఆపహాస్యానికి గురి అయిందీ చంద్రశేఖర శతకం నుండి తెలుస్తుంది. బ్రాహ్మణులే కాదు, సాతానులు, జంగము దాసర్లు చివరకు వంచములలో కూడ మాలదాసర్లు సయితం యాచక వృత్తిలో జీవించేవారు.

సాంఘిక సాంస్కృతిక పరిస్థితులు

మొగలాయి కుంభిసీ యుగాల్లో ఆంధ్రదేశ మత సామాజిక పరిస్థితుల్లో మౌలికమైన మార్పులు రాలేదనే చెప్పవచ్చు. అయితే, సాంఘిక సంబంధాలు క్లిష్టతరమయినాయి. సాంప్రదాయకమైన కులవృత్తులు ఏనాడో నశించాయి. గుప్తల చెన్నవంటి సనాతనులు “వెల విద్యలెన్ని యున్నను కులవిద్యకు సాటి రావు” అని హెచ్చరించడం జరిగింది. హిందూ సమాజానికి సిద్ధాంతపరంగా పునాదియైన వర్ణ వ్యవస్థ షీఠించి నిరాదరణకు గురి అయింది. మొగలాయి యుగంలోకంటే కుంభిసీ యుగంలో బ్రాహ్మణుల ఆర్థిక పరిస్థితి కొంత మెరుగయినట్లు కన్పిస్తుంది. జమీందారులు అధిక సంఖ్యలో అగ్రహారాలిచ్చినట్లు తెలుస్తుంది; మాన్యాలు, ఈనాములు కూడ పెరిగినాయి. అందుచే గ్రామాల్లో బ్రాహ్మణుల గౌరవం ఇనుమడించడానికి అవకాశం కలిగింది. సాంప్రదాయ లీలగా బ్రాహ్మణులు విద్యావంతులు. ప్రభుత్వ విధి నిర్వహణలో అనుభవం ఉన్నవారు అయినందున పాశ్చాత్య విద్యను సులభంగా అభ్యసించి కంపెనీ ఉద్యోగాల్లో చురుకుగా ప్రవేశించి ఆంగ్ల ప్రభుత్వ అభిమానాన్ని కూడ పొందసాగారు.

క్రమంగా వందొమ్మిదో శతాబ్దం మధ్యకాలానికి మరొక పరిణామం జరిగింది. పాశ్చాత్య వర్తకులు, కంపెనీ ఉద్యోగులు తమ లావాదేవీలలో, విధి నిర్వహణలో స్థానికుల అవసరాన్ని గుర్తించి తమకు సహాయకులుగా నియమించుకొనసాగారు. దుబాషీ (ద్విబాషీ=translator) లుగా, మధ్య వర్తులుగా, గుమాస్తాలుగా, వకీళ్ళుగా స్థానికులు కంపెనీల కెంతగానో తోడ్పడినారు. డబ్బాపే దుబాసీ ఆనందరంగ పిళ్ళె చాల ప్రసిద్ధుడు. బుస్సీ దగ్గర లక్షన్న దుబాసీగా ఉండేవాడు. బొబ్బిలియుద్ధ కథలో లక్షన్న ప్రసక్తి కన్పిస్తుంది. కాండ్రీగుల జోగివంతులు, ఏనుగుల వీరాస్వామి, రాయసం (లంగరు) పావన్న మోడి జగ్గన్న. కొల్లి వెంకటాద్రి, భేరు తిమ్మన్న, కాశీ వీరన్న కావలి సోదరులు నాటి ఇంగ్లీషువారి దుబాసీలలో ఉద్యోగులలో ప్రముఖులు. ఒక విశేషం. ఈ ఉద్యోగులు ఏ ఒక కులానికి పరిమితంకాదు. వీరిలో బ్రాహ్మణులున్నారు; వైశ్యులున్నారు; శూద్రులలో చిన్న కులాల

వారున్నారు. ప్రధానంగా రేవు వట్టణాలు వాణిజ్య కేంద్రాలలో వీరి సంఖ్య గణనీయంగా ఉండేది. వీరికితోడు జిల్లా ప్రభుత్వ యంత్రాంగంలో ఉద్యోగాలు నిర్వహిస్తున్న స్థానికులు. క్రమక్రమంగా ఈ వర్గం బలవదనాగింది. వీరు పాశ్చాత్య బాషలు అభ్యసించారు. మొదట్లో చాలాకాలం వరకు పోర్చుగీసు బాష ప్రచారంలో ఉండేది; పాశ్చాత్య వేషధారణ అలవరచుకున్నారు. ఈ కాలంలోనే పొగత్రాగే అలవాటు ఈ కొత్త వర్గంలో ప్రవేశించి సమాజంలో విస్తరించి ఉంటుంది. “వదవడి దూమపానమున ప్రాప్తము తా వదమూడు చేటులు” అని కొందరు హెచ్చరించగా ఒక కవి దూమపానాన్ని క్లాపిస్తూ పెద్ద దండకం వ్రాసి ఇంద్రాది దేవతలకు కూడ పొగ త్రాగడం, నస్యం పీల్చడం అంటు గట్టాడు. పాశ్చాత్య వేషధారణను గుర్తుల చెన్నవంటి కవులు నిరసించారు. పాశ్చాత్య విద్యలతో సంస్కృతితో పరిచయమేర్పడిన ఈ వర్గంవారే క్రమంగా విదేశ పాలనవల్ల దేశానికి కలుగుతున్న నష్టాన్ని ప్రజలకు కలుగుతున్న అన్యాయాన్ని గుర్తించి 19 వ శతాబ్దంలో ప్రారంభమైన విజ్ఞానోద్యమానికి జాతీయ స్వాతంత్ర్య ఉద్యమానికి నాయకత్వం వహించారు.

విద్య - సారస్వతం

కుతుబ్ షాహీ పంశ వతనానంతరం చెలరేగిన ఆరాచక పరిస్థితుల్లో స్థానిక విద్యలు ఆదరాభిమానాలు కోల్పోయినాయి. అగ్రహారాల్లో సాంప్రదాయక విద్యలైన వేద వేదాంగ పురాణ ఇతిహాస ధర్మశాస్త్రాలలోనూ లౌకిక విద్యలైన తర్క, జ్యోతిష, వ్యాకరణ ఆయుర్వేద గాంధర్వ విద్యలలోనూ అధ్యయన ఆధ్యాపనలు కొనసాగినట్లు తెలుస్తుంది. నాటి జమీందారు లీ విద్యలను పోషించారు. తిరువతి, మంథెన, కాళేశ్వరం, దివి, కోనసీమలు వేద విద్యకు ప్రసిద్ధి చెందినాయి వేద విద్యతో పరిపూర్ణత సాధించడానికై విద్యార్థులు వారణాసి, నవద్వీపాలకు వెళుతుండేవారు. ఉర్దూ, పితాపురం జమీందార్లు వేద విద్యలలో పరీక్షలు పెట్టి పండితులను గౌరవిస్తుండేవారు. బీజ గణితము, క్షేత్ర గణితము, దృక్పిద్ధాంతము వస్తు తత్త్వము, తర్కము, భూగోళ ఖగోళ శాస్త్రములు. జ్యోతిషము సంగీతములలో కూడ పరిశ్రమ జరిగేది. విశాఖపట్టణం జమీందారైన గోడే జగ్గరావు ఈ విద్యలన్నీ నేర్పినాడట! అయితే విద్యలన్నీ మతంతో ముడిపడి మూఢ విశ్వాసాల బారంతో మగ్గుతుండేవి. ఆధునిక శాస్త్ర విజ్ఞానానికిగానీ, సృజనాత్మక మానసిక పరిశ్రమకు గానీ నాటి విద్యా విధానంలో స్థానం లేదు. క్రమంగా ఈ పరిస్థితులవల్ల ప్రజలలో అసంతృప్తి పెరిగింది. పాశ్చాత్య భారతీయ విజ్ఞానాన్ని బేరీజు వేయడానికి ప్రయత్నించిన అల్లాది

రామచంద్రయ్య అనే జ్యోతిష విద్వాంసుడు 1836 ప్రాంతంలో ఈ విధంగా వ్రాశాడు. “ప్రాచీన వచనము ప్రత్యక్ష విరుద్ధముగా ఉన్నాగానీ అదే సత్యమని (ఈ దేశ ప్రజలు) నమ్ముతారు. (ఆంగ్ల పాలకులు) ఇటీవలనే బుద్ధిమంతులై విమర్శ చేసిరి....తెన్నగా విచారించి ఏది సత్యమో అదే చెప్పుదురుగాని యసత్యమును బుద్ధిచేత కల్పించి చెప్పురు....సిద్ధాంత పురాణ హాస మతము లలో ఎక్కడ ఏది సత్యమో యేది మిద్యో తెలుసుకొని యెవరి ముఖబిడియం ఉంచక వాస్తవార్థ నిర్ణయం వ్రాసే అందరికిన్నీ తెలిసి బహోపయోగం అయ్యేవి. చదివిన చదువుకు సార్థకం ఇదే....” దీన్నిబట్టి విద్యావంతులైనవారు ఆంగ్లవిద్యను, పాశ్చాత్య శాస్త్ర విజ్ఞానాన్ని బలపరచసాగినారని స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది.

పాశ్చాత్య విద్యా విధానం 17 వ శతాబ్దం మధ్యకాలానికి దేశంలో ప్రవేశించింది. ఐరోపా కంపెనీలు తమ వాణిజ్య అవసరాలకై తమ స్థావరాలలో పాఠశాలలు నెలకొల్పి తమ భాషలలోను వాణిజ్య లావాదేవీలను తమ ఉద్యోగులకు తర్పిరునిచ్చేవారు. వాణిజ్యం పెరిగిన కొలది కంపెనీల ఉద్యోగుల సంఖ్య పెరగడం సహజం. ఈ పాఠశాలల్లో ‘ఫరంగీ’ అనే మిశ్రమ భాష తయారయింది. ఇందులో చాలభాగం పోర్చుగీసు పదాలుండేవి. స్థానికులకు పాశ్చాత్యులకు ‘ఫరంగీ’ యే మాధ్యమంగా ఉపకరించింది. మచిలీపట్టణం యానాం, పులికాట్ పట్టణాలలో ఫరంగీ పాఠశాలలుండేవి. సెయింట్ జార్జ్ కోటలో (మద్రాస్) 1673 లో పాఠశాలను స్థాపించినారు. ఏమైనా కంపెనీల నిర్వాహకులు విద్యావ్యాప్తి పట్ల శ్రద్ధ వహించలేదు. కాని క్రైస్తవ మత ప్రచారములు ఉత్సాహంతో ప్రజలలో విద్యావ్యాప్తికి కృషి చేశారు. ప్రజల్లో నైతిక విలువలు దిగజారిపోయినవనీ అజ్ఞానం అంధ విశ్వాసాలు వెర్రితలలు వేస్తున్నాయని వీనికి విరుగుడు క్రైస్తవ మత ప్రచారమే సాధనమని థార్లెస్ గ్రాంట్ వంటివారు వ్రాశారు. రాజకీయ సాంస్కృతిక సామ్రాజ్యవాదాన్ని సమర్థించే తెల్లవాని బాధ్యత (white man's burden) సిద్ధాంత ప్రచారమయింది. పోర్చుగీస్ వారు 1670 లోనే మచిలీపట్టణంలో చర్చి నిర్మించి మతాంతరీకరణ చురుకుగా సాగించారు. వారి ననుసరించి డచ్చి, ప్రెంచి, ఇంగ్లీషువారు దేశంలో పలుచోట్ల ప్రచారక స్థావరాలు నెలకొల్పినారు. వాటికి అనుబంధంగా పాఠశాలలు చిన్న చిన్న గ్రంథాలయాలు వెలిసినాయి. మిషనరీ పాఠశాలల ద్వారా విద్యా విధానంలో కొత్త పద్ధతులు ప్రవేశించినాయి : నిర్దిష్టమైన బడి సమయం, (school hours) తరగతుల పద్ధతి (class system); చరిత్ర భూగోళం

వంటి కొత్త పాఠ్యాంశాలు; నీతి బోధ (మతబోధ); వారానికి ఒకరోజు (ఆదివారం) అనధ్యయనం (నెలవు) మొదలైన నియమాలు ఏర్పడినాయి. 1678 లోనే మచిలీపట్టణంలోని గ్రంథాలయంలో 78 పుస్తకాలున్నట్లు తెలుస్తుంది. కంపెనీ అధికారులు ప్రభుత్వమూ కూడ క్రమంగా తమ దృక్పథం మార్చుకోసాగినారు. 1813 చార్టర్ చట్టంలో, ఇండియాకు మత ప్రచారకులను వంపవలెనని విధించడమేగాక సాులుకు లక్ష రూపాయలు దేశంలో విద్యా విషయంల మీద ఖర్చు చేయవలెనని విధించింది.

భారతదేశంలో అనుసరించవలసిన విద్యా విధానమేద ఇంగ్లండులో పెద్ద వివాదం ఏర్పడింది. ఆధునిక వద్దతులద్వారా ఆంగ్ల భాషద్వారా విద్యాబోధన జరిపి ప్రజలను విజ్ఞానవంతులను చేయడం ప్రభుత్వ ధర్మమని ఉదారభావులు వాదించారు. "ఆధునిక భావ ప్రచారంవల్ల ఆంగ్ల ప్రభుత్వానికి ముప్పు వాటిల్లు తుంది. అట్టి పరిణామాలవల్లనే అమెరికాను కోల్పోయినాము. అదీగాక ప్రాచ్య విజ్ఞానం చాలా ఉత్కృష్టమైనది. అందుచేత స్థానికమైన విద్యా విధానాన్ని మాత్రమే బలపరచవలెన"ని సామ్రాజ్యవాదుల అభిప్రాయమయింది. సంస్కార వాదులైన రాజా రామమోహనరాయ్ వంటి భారతీయులు ఆంగ్లభాషద్వారా ఆధునిక విజ్ఞాన ప్రచారానికి ఆందోళన చేశారు. ఆంగ్లంలో వెన్నెలకంటే సుబ్బారావు, ఏనుగుల వీరాస్వామయ్యవంటి కంపెనీ ఉద్యోగస్తులు ఆంగ్లవిద్య అవసరాన్ని గుర్తించి ప్రచారం చేశారు. 1820 లోనే సుబ్బారావు విద్యా సంస్కరణల ఆవశ్యకతను గురించి ప్రభుత్వానికి ఒకలేఖ రూపంలో నివేదిక సమర్పించాడు. రైత్యాదీ వద్దతి ప్రవేశపెట్టిన మస్రో మద్రాస్ గవర్నర్ గా ఉన్న కాలంలోనే తాలూకా, జిల్లా స్థాయిలలో పాఠశాలలు నెలకొల్పి ఆంగ్ల భాషను మాధ్యమం చేసే ప్రయత్నం చేశాడు. ఈ పరిస్థితుల్లో మెకాలే నివేదిక ననుసరించి గవర్నర్ జనరల్ బెంటింక్ ప్రభువు 1835 లో స్థానిక పండితులకు పాఠశాలలకు ధన సహాయం నిలుపుచేసి ఆంగ్లభాష ఆంగ్లవిద్యా విధానం అమలు పరచడానికి నిర్ణయం చేశాడు. ఆంగ్ల సామ్రాజ్య విశాళనానికి పునాది వేశాడని ఆంగ్లేయులు, భారతీయులను గుమాస్తాలుగా, ఆంగ్ల మానసపుత్రులుగా తయారు చేయడం ఆతని లక్ష్యం అని భారత జాతీయ వాదులు మెకాలేను విమర్శిస్తారు. "ఆంగ్లభాషవల్ల భారతీయులు స్వాతంత్ర్యాన్ని కాంక్షించిన రోజు బ్రిటిష్ (ప్రజా స్వామ్య) చరిత్రలో సువర్ణాక్షరాలతో లిఖింపదగిన రోజు" అని స్వదేశంలోని విమర్శకులకు ఆతని సమాదానం గమనించదగింది. భారత జాతీయ భావ పరిణామంలోనూ, స్వాతంత్ర్యోద్యమంలోనూ, విజ్ఞాన సంస్కృతి వికాసంలోమ

అంగ్లభాషా సంస్కృతుల ప్రభావాన్ని నిరసించడం ఆత్మవంచన అవుతుంది. బెండిక్ నిర్ణయాన్ని మద్రాస్ ప్రభుత్వం చిత్తశుద్ధితో అమలు చేయలేదు. మద్రాస్ రాష్ట్ర పౌరులు 1839 నవంబర్ నెలలో 60 వేల సంతకాలతో ప్రభుత్వానికి ఉన్నత విద్యాభివృద్ధి ద్వారా ప్రజల మానసిక వికాసానికి దోహదం చేయగోరుతూ ఒక విన్నపాన్ని సమర్పించారు. ప్రతి గవర్నర్ కాలంలోనూ విద్యా విధానం గురించి ఆలోచనలు జరిగేవి; నివేదికలు తయారయ్యేవి; కాని అచరణలో అశ్రద్ధవల్ల స్థిరమైన విధానం రూపొందలేదు.

భాషా సారస్వతాలు

గోల్కొండరాజ్య పతనానంతరం సంస్థానాలు జమీందారీలు అసంఖ్యాకంగా వెలసినాయి; కంపెనీ ప్రభుత్వం నెలకొని విస్తరించసాగింది. ఈ జమీందారీ - కుంభినీయుగం (1700 - 1857) లో ఆంధ్ర భాషా సారస్వతాల్లో చాల పరిణామాలు జరిగినాయి. విజయనగరం, పితాపురం, ఉద్దాం, పెద్దాపురం, అనకాపల్లి, పాల్వశివురం, వెంకటగిరి (ఆంధ్ర ప్రాంతం) గద్వాల, వనవర్తి, జటప్రాలు (తెలంగాణము) మొదలైన సంస్థానాధీశులలో చాల విద్యావంతులై సాహిత్యాభిమానులై కవులకు, పండితులకు ఆశ్రయం ఇచ్చి పోషించారు. జమీందారులు, జమీందారిజీలలో కూడ ఉత్తమ శ్రేణికి చెందిన కావ్య రచన చేసినవారున్నారు. ఈ యుగంలో అగ్రహారాల సంఖ్య పెరగడం ఒక విశేషం. పండితులకు ఈనామలు, మాన్యాలు ఉదారంగా ఇవ్వడం జరిగింది. అందుచేత ప్రత్యేకించి ప్రభుపోష నాశించక స్వస్థలంలోనే వుండి స్వతంత్రంగా సాహిత్య సేవ చేసిన కవులు కూడ లేకపోలేదు. నన్నయ యుగంలో ఇద్దరు, ముగ్గురు, తిక్కన యుగంలో నల్లరెడుగురు కవుల పేర్లు మాత్రమే తెలుస్తున్నాయి. రాయల యుగంలో అష్టదిగ్గజాలనే సంప్రదాయమే గాని వారందరూ రాయల పోషణ నందినవారు కాదనేది సత్యం. కాని ఈ యుగంలో కవుల సంఖ్య విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. వారిలో చాలమంది పేర్లు తెలుస్తున్నాయి; వారి రచనలలో చాల భాగం లభ్యమవుతున్నాయి. "కవిత్వం చెప్పనివాడు, రాగం తీయనివాడు అనే నానుడి" ఈ యుగానికి సార్థకమేమో! "కొండవీటిలో! గాడిద సిపుమనీ కవివి గాదు గదా! అనుమాన మయ్యెడన్" అనే ఖాటువు అడిదం సూరకవిది (18 వ శతాబ్దం) అని ప్రచారంలో వుంది. వీరిలో కొందరు యాచక వృత్తికి కవిత్వం మునుగు వేసి జీవితం గడుపుకొనేవారనడానికి "కాసుకు కంద వద్య మరగానుకు వృత్తిమలగ్రుడ్డి గవ్వకున్ సీసముగా నిటూరి చవక చెందె కలిక్యము" అనే వద్య రాగమే నిదర్శనం. ఆదరించి సన్మానించిన అనద్దులను

నయితం ఇంద్రుడు, చంద్రుడు అని కీర్తించేవారు. “కవులు కక్కుర్తి. నినుమంత కడుపు కొరకు పొగడుచుండుదుర వివేక బుద్ధులగుచు”. నిరాదరించినవారిని నిందించడం సహజమే కదా! “తన్నాశ్రయించు మనుజుని మన్నించని ప్రభువు కంటె మహిషము మేలా దున్ని పలంబిచ్చును” అని ఒక కవి అనగా మరొక కవి “ఇయ్యగల నిప్పించంగల అయ్యలవేగాక మీస మన్యుల కేలా రొయ్యకు లేవా బారెడు” అంటాడు. మరొక కవి స్పష్టంగా పేరు పెట్టి నిందించడం గమనించదగింది. “యాచమ నాయని త్యాగము! గోచులకే గాక కట్టు కోకల కగునా! రేచెల్ల గోత్రమందున నీచుం డుదయించి కులము నీరుగ జేసెన్.” వేరే సంపాదనకు అవకాశం లేనందున ఆర్థిక దైన్యం వల్ల కవి వండితుల్లో నిస్సహ పెరిగి తిట్లు కవిత్వం మితిమీరి వుంటుంది.” “దిట్ట కవి రామచంద్రుడు దిట్టన రాయైన బగులు దీవించిన యాచెట్టైన చెట్టు చిగురగు” అని ఒక కవి గొప్ప చెప్పకొనగా మరొకరు “నే దిట్టితినా వతాలుమని తూలు నిల్వన్ కులశైల రాజముల్” అని ప్రగల్భించాడు. ప్రజల విజ్ఞానం, భయ విశ్వాసాలు వీరికి బాగా ఉపకరించి ఉంటాయి.

నాటి సారస్వతంలో అపారమైన వైవిధ్యం కన్పిస్తుంది. పురాణాలను అనువదించారు; భగవద్గీతకు గూడా తెనుగు అనువాదాలు రాసాగినాయి. సంస్కృతాంధ్రాలలో స్వతంత్ర కావ్యాలు వ్రాశారు. తర్క వ్యాకరణ, అలంకార, జ్యోతిష, మీమాంస శాస్త్రాల గ్రంథ రచన జరిగింది. యక్షగానాలు, దండకాలు, కాలజ్ఞానాలు, కందార్థాలు, తత్త్వాలు అసంఖ్యాకంగా రచించారు. పాశ్చాత్య సారస్వత ప్రక్రియల ప్రభావంతో ఏనుగుల వీరాస్వామయ్య కాశీ యాత్ర చరిత్ర, బేతపూడి సుందరరాయని నీలగిరి (యాత్ర) చరిత్ర రచింపబడినాయి.

ఇక నాటి శతకాలు శాతాధికాలు ప్రతి కవి ఒక శతకం చెప్పినట్లు కన్పిస్తుంది. శతకాలను నీతి శృంగార భక్తి వేదాంత వైరాగ్య శతకాలని విభజించవచ్చు. ఈ శతకాలలో చాల భాగం రాజా స్థానాలకోసం ప్రభువులను ఆనందపరచడానికి వ్రాసినవి కావు. సామాజిక పరిస్థితులకు స్పందించి నిర్భయంగా యదార్థ పరిస్థితులను కవుల శతకాల్లో వర్ణించినట్లు తెలుస్తుంది. నాటి జమీందారుల దుష్పరిపాలన గురించిన విశేషాలి శతకాల్లో ప్రతివలిస్తాయి. “అగ్రహారములు నామావశిష్టములయ్యె మాన్యంబు లన్నియు మంటగలిసె..... ధార్మిక స్థానముల కిట్టి తక్కు బుద్ధై కఠినచిత్తుని రాజ్యాధికారి చేసి ఇంత పీడించితివి” అని ఒక శతకం రాశాడు దేవునితో మొర పెట్టుకుంటాడు.

“గంగిరెడ్డుకు మూర్ఖ భూకాంతునకును భేదమించుకయుగా గానుపించ” దని స్పష్టంగా మరొక కవి వర్ణిస్తాడు. ఎండిన పూళ్ళ గోడు ఎవ్వరూ వినరు, వండిన పూళ్ళకే ప్రభువులంతా ఆని మరొక కవి వాపోతాడు. విలాస జీవితం గడుపుతూ దేవాలయాలలో పూజాదికాలను గూడ నిర్లక్ష్యం చేసేవారని ఆంధ్ర నాయక శతకం నుండి తెలుస్తుంది.

వంచనగాదె దివ్యశైల పతులలో

మంత్రార్థ కృత్యముల్ మానియున్న

నగుబాటుగాదె యన్యమతస్థ జనులలో

నిజానకొటి మన్నింపకున్న.

“ఇది యాంధ్ర కవిత్వంబని/మదిరోయందగదు దీని మర్మ మరయుడి పదియారు వన్నె వసిడిని/ముదమున తోల్పెట్టెనుంచ ముట్టకుండుదురా/లోకులు వట్టకుండుదురా” అనే కందార్థాన్ని అనుసరించి వందొమ్మిదో శతాబ్దంలో కూడ తెలుగువట్ట తెలుగు వారిలోనే చిన్నచూపు ఉన్నట్లు తెలుస్తున్నది. అంతేగాదు విద్యా విషయాల్లో బ్రాహ్మణులలో నియోగి వైదిక విభేదాలేర్పడినట్లు స్పష్టమవుతున్నది. పాండిత్యం అంటే తర్క వ్యాకరణ జ్యోతిష మీమాంసాదులను బట్టియే చేయడం, ఆ స్థానాల్లో వర్తించడం వైదికం; కవిత్వం నియోగం; అయినట్లే క్రింది వద్యాలు సూచిస్తున్నాయి.

తర్క కర్కశబ్దులై తగినవారి కేమసాధ్యమటంచు నూహించరాదె?

తెలుగు మాటలు నాలెదు తెలిసి తాము కవులమనుకొన్న” రాణిప్రారా

అని ఒక కవి హేళన చేయగా మరొక కవి

ఇలలో వైదిక విద్య త్రిల కంబులకేమి దిక్కు తెలిపితివమ్మా!

జీలిలిలి వలుకుల వెండి! వలుగాకిన కారగుళ్ళ పాలై తిగడే!

అని వాపోతాడు.

కం పెనీ ప్రభుత్వం ఏర్పడిన తరువాత ఆంగ్లోద్యోగులకు స్థానిక బాషల నభ్యసించవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. మొదట్లో స్థానికులైన వండితుల దగ్గర బాషాధ్యయనం చేశారు. అందుకు అవసరమైన వ్యాకరణాలు, నిఘంటువులు, వదగుద్దాలు తయారు చేయించారు; కొందరు ఆంగ్లోద్యోగులే స్వయంగా సంకలనం చేశారు. మామిడి వెంకయ్య అనే వండితుడు 1806 లో ఆంధ్రదీపిక అనే నిఘంటువు వ్రాశాడు. మద్రాస్ కాలేజీ బోర్డు కార్యదర్శి గావున కాంప్టెల్ స్థానిక సంస్కృతాంధ్ర వండితుల సహకారంతో వ్యాకరణం రచించాడు. ఇక C.P. బ్రౌన్ తెలుగు బాషకు చేసిన సేవ అపారమైంది. సంస్కృతాంధ్రాల్లో

బ్రౌన్ మంచి పాండిత్యం సంపాదించాడు. జిల్లాలలో పర్యటన చేసి వండితుల నుండి వందలకొలది గ్రంథాలు సేకరించాడు. భిన్న ప్రతులను బేరీజు వేసి శుద్ధ ప్రతులను నిరూపించి మను, వసు చరిత్రాది ప్రబంధాలకు వ్యాఖ్యానాలు వ్రాయించి ప్రచురించాడు. ప్రజల్లో ప్రచారంలో ఉన్న వేమన వద్యాలను సేకరించి, కవిగా, మత సంఘ-సంస్కరణాభిలాషిగా వేమన ఘనతను ఆంధ్రులకు చాటి చెప్పాడు; ఆ వద్యాలను ఆంగ్లీకరించి ప్రపంచానికి చాటాడు. తెనుగుకు ఇంగ్లీషులో వ్యాకరణం వ్రాశాడు. తెలుగు-ఇంగ్లీషు, ఇంగ్లీషు-తెలుగు నిఘంటువులు (బ్రౌణ్యము) తయారు చేశాడు. బ్రౌన్ కు పూర్వమే దత్త మండలాలు, మైసూర్, హైదరాబాద్ మద్రాస్ లలో సర్వేయర్ గా పనిచేసి సర్వేయర్ జనరల్ అయిన (1816) కలౌనెల్ కాలిన్ మెకంజీకి స్థానిక చరిత్రలపట్ల ఆభిమానం. కావలి సోదరుల (బొర్రయ్య, లక్ష్మయ్య, వెంకటస్వామి) సహాయంతో స్థానిక చరిత్రలను సేకరించాడు. పీనిలో గ్రామ కైఫియతులు, దండ కవితలు, దేవాలయ శాసనాల ప్రతులు మొదలైనవి ఉన్నాయి. ఈ స్థానిక చరిత్రలను 70 సంపుటలుగా వర్గీకరించి ప్రాచ్య లిఖిత పుస్తక ఖాండాగారంలో బ్రౌన్ భద్రపరిచాడు. ఈ విధంగా ఆంధ్రుల సారస్వతానికి చరిత్రకూ ఎనలేని సేవచేసిన బ్రౌన్ వండితుడు ఆంధ్రులకు చిరస్మరణీయుడు. వసు చరిత్రకు వ్రాసిన వ్యాఖ్యలో మురుపాక బుచ్చన్న శాస్త్రి :

నూరార్థు లెక్క సేయక పేర్లదిన విబుధ జనుల పిలిపించుచు వే
నూర్లర్థమిచ్చు వితరణి చార్లీసు ఫిలిప్ప బ్రౌను సాహెబు కరుణన్

అని శ్లాఘించాడు.

పౌర ఉద్యోగులేగాక క్రైస్తవ మత ప్రచారకులు సయితం దేశభాషలను నేర్చుకొనే అవసరాన్ని గుర్తించారు. అట్టివారిలో పోర్చుగీస్ పాదరీ అయిన కాలెడ్ వెల్ వండితుని ద్రావిడ భాషలకు తులనాత్మక వ్యాకరణం గొప్ప పరిశ్రమ. ఇంగ్లండులో 17 వ శతాబ్ది చివర్లోనే మత ప్రచారక సంఘాలు నెలకొన్నాయి. క్రైస్తవ విజ్ఞానాభివృద్ధి సంఘము (1699) సువారా ప్రచారక సంఘము (1701) ఏర్పడినాయిగాని ఇంగ్లీషు కంపెనీవారు మతప్రచారాన్ని నిరుత్సాహపరచడంవల్ల ఆంగ్ల మత ప్రచారకులు ఆంధ్ర దేశానికి వచ్చినట్లు కన్పించదు. డచ్చివారు మాత్రం తమ ప్రతుత్వ ప్రోత్సాహంతో తమిళనాడు లోని తరంగంబాడి కేంద్రంగా మత ప్రచారం సాగించారు. 1711-13 మధ్య కాలంలో అచ్చు యంత్రాన్ని నెలకొల్పి పుస్తక ప్రచురణకు గూడ పూను కున్నారు. 1719 లోనే మద్రాస్ సెయింట్ జార్జ్ కోట గ్రంథాలయంలో తెలుగు

బైబుల్ ఉన్నట్లు తెలుస్తున్నది. తెలుగు బాషకు సేవ చేసిన నాటి మతప్రచారకులలో జర్మన్ దేశీయుడైన ఘాట్ ప్రధమ గణ్యుడు. ఈతడు 1719 లో ఇండియా వచ్చి కడలూర్, మద్రాస్, పులికాట్ ప్రాంతాలలో వర్కచించి తెలుగు నేర్చుకొని తెలుగు వ్యాకరణం తెలుగులో వ్రాశాడు; బైబుల్ను తెలుగులోనికి అనువదించినాడు (1727); 1743 లో స్వదేశం తిరిగివెళ్లి 1746.47 సంవత్సరాలలో హవే నగరంలో నాలుగు తెలుగు క్రైస్తవ గ్రంథాలు ప్రచురించినాడు. బెంగాలులో శ్రీరాంపూర్లో మరొక ముద్రణాలయం నెలకొల్పి దచ్చిబారు 19 వ శతాబ్ది ఆరంభంలో (1807-1810) తెలుగు బైబుల్ గ్రంథాన్ని అచ్చు వేశారు. ఈ తెలుగు బైబుల్ తయారీలో సుబ్బరాయడు తోడ్పడినట్లు తెలుస్తుంది. ఈతడు తెలుగుదేశంలో స్థిరపడిన దేశ స్త్ర బ్రాహ్మణుడు. క్రైస్తవ మతం స్వీకరించి ఆనందరావు అనే పేరు ధరించి విశాఖపట్టణంలో మిషనరీ పాఠశాలను నయితం నిర్వహించాడు. ఇదే కాలంలో మంగళగిరి ఆనందరావు 'వేదాంత రసాయనం' అనే మరొక క్రైస్తవ గ్రంథాన్ని రచించాడు. క్రైస్తవ పురాణాలు ఆధారంగా కావ్యాలు వెలువడసాగినాయి.

ఇంగ్లీషు కంపెనీవారు సెయింట్ జార్జ్ కోటలో 1812 నాటికి అచ్చు యంత్రం నెలకొల్పి వ్యాకరణాలు, పదకోశాలు, ఇతర పాఠ్య పుస్తకాలు అచ్చు వేయనారంభించారు. అచ్చు యంత్రం రావడంతో వార్తా పత్రికా ప్రచురణకు ప్రోత్సాహం లభించింది. బెంగాల్ గవర్నర్ జనరల్ వారన్ హేస్టింగ్స్ (1773-1783) కాలంలోనే ఆంగ్లేయులు బెంగాలులో ప్రారంభించిన వార్తా పత్రికలు బొంబాయి, అలహాబాద్, మద్రాస్ నగరాలకు మార్గదర్శకము లయినాయి. మద్రాస్లో ఎథీనియం, ఈవెనింగ్ మెయిల్, స్పెక్టేటర్, ఎగ్జామినర్ మొదలైన ఇంగ్లీషు పత్రికలుండేవి. స్థానిక విద్యావంతులు కొందరు కలిసి 1833 నుండి 'మద్రాస్ క్రానికల్' అనే పత్రికను తెలుగు తమిళ బాషల్లో వెలువరించినట్లు తెలుస్తుంది. 1838 లో మండిగల వెంకటరాయశాస్త్రి సంపాదకుడుగా 'వృత్తాంతిని' అనే తెలుగు పత్రికను ప్రారంభించారు. 'వర్తమాన తరంగిణి' అనే పత్రికను సయ్యద్ రహింతుల్లా సాహేబు 1841 లో స్థాపించాడు. బాషా పరిజ్ఞానం విజ్ఞానాభివృద్ధి, యుక్తాయుక్త విచక్షణా జ్ఞానం, దేశ విదేశ వ్యవహార పరిచయం, ఆత్మస్మైర్యం. దేశాభిమానం ప్రజల్లో కలిగించడమే తన పత్రిక ఆశయాలుగా రహింతుల్లా ప్రకటించాడు. క్రైస్తవ మత ప్రచారకులు నయితం పత్రికలు నిర్వహించారు. జాన్ ఎడ్మండ్ షార్క్రి అనే ఫాదరీ బందర్లో "హితవాది" పత్రికను నిర్వహించాడు. ఆంగ్లదేశంలో

అచ్చయి వెలువడిన మొదటి తెలుగు పత్రిక 'హితవాది' యేనని చెప్పవచ్చు. క్రమంగా తెలుగు పత్రికల సంఖ్య నానాటికి పెరిగి భిన్న నగరాలనుండి వెలువడసాగినాయి.

ఇక, భాషలో పాశ్చాత్య భాషా వదాలు విశేషంగా ప్రవేశించినాయి. పెద్ద పెద్ద వండితులు సయితం జాబుల్లో, నివేదికలో యాత్రా చరిత్రలలో సజీవమైన వ్యవహారిక భాషనే వాడేవారు. వండితులది గ్రాంథిక భాష అనే భావం ఏర్పడిన నూచనలు లేవు.

మత పరిస్థితులు

క్రైస్తవ పాదరీల గ్రంథ రచనకు పత్రికా ప్రచురణకు స్వీయమత ప్రచారం ప్రధాన లక్ష్యం. దేశంలో ముఖ్యంగా హిందూ మతంలోను, సమాజంలోను అనేక మూఢ విశ్వాసాలు దురాచారాలు ప్రబలి ఉండడం క్రైస్తవ మత వ్యాప్తికి అనుకూలించినాయి. వేమన కాలానికే హిందూమతంలో అరాచక పరిస్థితులేర్పడినట్లు గమనించాము. అంటరానితనం సమాజాన్ని వీడిస్తున్న హెర దురాచారం. వేమన తరువాత వీరబ్రహ్మంవారి వడునెన్నిదో శతాబ్దం పూర్వార్థంలో (1700.1750) హిందూమత సాంఘిక సంస్కరణలకై ప్రచారం చేశాడు. కడవ జిల్లాలోని కందిమల్లయవల్లి ఈతని నివాస స్థలం; కమ్మరం వడ్రంగం వుత్తులైన విశ్వకర్మ కులస్తుడు. కులమత భేదాలు కృత్రిమములని బోధిస్తూ అనేక తత్వాలు, కాల జ్ఞానాలు రచించాడు. వీరబ్రహ్మం తత్వాలకు "శివ గోవింద గోవిందా! హరి గోవింద గోవిందా" అనే 'వంత' ఉంటుంది. అన్ని కులాలవారు, మతాలవారు ఆతని శిష్యులయినారు. వారిలో సిద్ధయ్య మహమ్మదీయుడు; కక్కయ్య ఆంధ్యజాడు, వీరబ్రహ్మం సిద్ధాంతం 'అచల' సిద్ధాంతంగా ప్రసిద్ధమయింది. బ్రహ్మ వదార్థమే నిత్యం, కాశ్యతం, నిర్గుణం; దాన్ని గ్రహించడమే జీవి పరమార్థం అని ఆతని బోధనలసారం. అదల సిద్ధాంతానికి శంకరాద్వైతానికి ఎక్కువ భేదం కన్పించదు. వీరబ్రహ్మం శిష్యులు కూడ అదే సిద్ధాంతంలో తత్వాలు వ్రాశారు. వేమన వద్యాలవలె వీరి తత్వాలు ప్రజల్లో విరివిగా ప్రచారమయినాయి. కాని ప్రజల మానసిక పరివర్తనకు సాంఘిక సంస్కరణకు ఎంతవరకు దోహదం చేసినవి అనేది అనుమానం. చివరకు విశ్వకర్మ కులగురువుగా మాత్రమే వీరబ్రహ్మం మిగిలిపోవడం దురదృష్టకరం!

సమకాలిక మత సాంఘిక పరిస్థితులవల్ల ప్రజల్లో ప్రబలిన అసంతృప్తికి వేమన వీరబ్రహ్మమూ ప్రతినిధులు. ఆ పరిస్థితుల్లోనే క్రైస్తవ పాదరీలు దేశంలో

ప్రవేశించారు. గోవానుండి పోర్చుగీస్ జెస్సుట్టు 1597 లోనే రెండో వెంకట పతి రాయల కొలువులో చాలాకాలం ఉన్నారు. కాని మత ప్రచారానికి అనుకూల పరిస్థితులు లేకపోయినాయి. 1626 లో మదురైకు వచ్చి రాబర్ట్ డి నోబిలి కొత్త ప్రచార వద్దతి ఆవలంబించి జనాన్ని ఆకర్షించినాడు. హిందూ నన్యాసి వేషం ధరించి తత్త్వ బోధనలంద స్వామి అనేపేర జనాదరణ సాధించాడు. ఫాదిరీలను రోమపురీ సన్యాసులుగా గౌరవింపబడినారు. మచిలీపట్టణంలో 1670 లోనే పోర్చుగీసులు చర్చి నిర్మించారు. 1700 ప్రాంతంలో ప్రెంచి జెస్సుట్టు పుదుచ్చేరిలో కర్ణాటక కమిషన్ నెలకొల్పినారు; ఈ మిషన్ కాళోప కాఖలుగా విస్తరించి విస్తృత ప్రచారం సాగించింది. చిత్తూరు జిల్లా పుంగనూరు, గుంటూరు జిల్లా ఫి (ప) రంగిపురం వీరి ప్రధాన కేంద్రాలయినాయి. క్రమంగా ప్రొవిన్యెంటు ఫాదిరీలు రంగప్రవేశం చేశారు.

ఇంగ్లండులో 17 వ శతాబ్దం చివర్లోనే మత ప్రచారక సంఘాలేర్పడి నాయి. కాని వాణిజ్యానికి భంగం వాటిల్లుతుందనే భయంతో కంపెనీ మత ప్రచారాన్ని నిరుత్సాహపరిచింది. పారిశ్రామిక వర్గాల ప్రభావంవల్ల ప్రభుత్వ ఆశయం సామాజ్య నిర్మాణంగా మారింది. మత ప్రచారం సామాజ్య విస్తరణకు సాధనంగా భావించేవారు. అందుచే కంపెనీ ఇండియాకు మత ప్రచారకులను పంపవలెనని 1813 చార్టర్ చట్టం విధించడంతో మత ప్రచారానికి మంచి ప్రోత్సాహం లభించింది. లండన్ మిషన్ వారు విశాఖపట్టణం కేంద్రంగా సర్కారు జిల్లాలలో ముఖ్యంగా భద్రాచలం మన్య ప్రాంతాల్లోని కొండజాతి ప్రజల్లో ప్రచారాన్ని కేంద్రీకరించారు. అమెరికన్ లూథరన్ మిషన్ నాయకుడైన రాబర్ట్ నోబుల్ సర్కారులలో పర్యటించి మచిలీపట్టణంలో పాఠశాల స్థాపించాడు (1841); గుంటూరు లూథరన్ మిషన్ ప్రధాన కేంద్రమయింది. కెనడియన్ బాప్టిస్టు ఓంగోలును కేంద్రంగా చెబుతున్నారు. హైదరాబాదులో ప్రధానంగా చర్చి మిషన్ సొసైటీ జనానా మిషన్ వారు ప్రచారం సాగించారు.

దేశీయులు క్రైస్తవ మత ప్రచారాన్ని మొదట్లో ప్రతిఘటించారు. అట్టి హిందువులలో మాల మాదిగ దాసర్లు ముఖ్యులు. వీరు వైష్ణవం స్వీకరించినవారు; తమతమ కులాల్లో పూజారులు క్రైస్తవమత వ్యాప్తిలో తమ జీవనోపాధికి భయం కలుగుతుందని వీరి భయం అయి ఉండవచ్చు. ఇక ముస్లిముల సంగతి వేరుగా చెప్పనక్కరలేదు. అనాదిగా క్రైస్తవ-ముస్లిం సంఘర్షణ వశ్చిమాసియాలో జరుగుతూనే ఉంది. నైజాం సైన్యాలు రాయలసీమలో కంబాలిదన్నై, మాదిగబ్బు కృష్ణాపురం మొదలైనచోట్ల చర్చిలను నేలమట్టంచేసి ఆపారమైన సప్తం

కలిగించారు. టిప్ప సుల్తాన్ కూడ క్రైస్తవులను హింసకు గురిచేసినాడు. ఇక హిందువులలో అగ్రవర్ణాలవారు మొదట్లో క్రైస్తవాన్ని ఆదరించారు. “ఈ దేశంలో అంత్యజులను మార్చడం చాలా కష్టం; అగ్రవర్ణాలను మతంలోకి మార్చుకోవడం సులభం” అని ఒక పాదిరీ వ్రాశాడు (Telugu Mission). అగ్రవర్ణాలలో న్రాహ్మణుడైన సుబ్బారావనే ఆనందరావును గురించి పైన పేర్కొన్నాము. పులిపాక జగన్నాథం, పురుషోత్తమ బొదరి (బెంగాలీ బ్రాహ్మణుడు) క్రైస్తవం స్వీకరించి ఆ మత ప్రచారానికి అనుకూలంగా (రామచాను) నాచోలి భక్తి కీర్తనలనేకం వ్రాశారు. శూద్ర వర్ణంలో మెలమ, రెడ్డి, కమ్మ, సాలె కులాలవారు అసంఖ్యాకంగా మతం స్వీకరించారు.

పాదిరీలు క్రమంగా పాఠశాలలు, వైద్యశాలలు నెలకొల్పి వానిలో మతం మార్చుకొన్న వారికి విద్య వైద్య ఉద్యోగావకాశాలు కల్పించి అంత్యవర్ణాలను ఆకర్షించారు. వీరుకూడ తమ అర్థిక పరిస్థితి మెరుగుపడడానికి తద్వారా సాంఘిక హోదా పెరగడానికి క్రైస్తవం సాధనమని గ్రహించారు. ప్రభుత్వం కూడ పాఠశాలల్లో జైళ్ళలో మత ప్రచారానికి అవకాశాలు కల్పించింది. ప్రభుత్వ పాఠశాలల్లో బైబుల్ పాఠ్యగ్రంథమయింది. “ఖారతదేశంలో అంగ్లవిద్యను ఆశయం క్రైస్తవ జ్ఞానాన్ని బోధించడమే” అని 1792 లో సర్ థార్లెస్ గ్రాండ్ వ్రాశాడు. ఈ చర్యలవల్ల క్రైస్తవం చురుకుగా వ్యాపించి విద్యావంతులైన హిందువులలో భయాందోళనలు కలిగించింది. గాజుల లక్ష్మీనరసు సెట్టివంటి వారు ప్రభుత్వ చర్యలను పాదిరీల ప్రచార విధానాన్ని తీవ్రంగా విమర్శించ సాగినారు. క్రైస్తవ ప్రచారం ప్రభుత్వంవట్ట అగ్రహారాలకు మంచి కారణమయింది.

హైదరాబాద్ సంస్థానం

హైదరాబాద్ రాజ్యంలో మధ్యయుగ భూస్వామ్య పాలనా విధానం కొనసాగింది. అసఫ్ జా నైజాం ఉల్ ముల్క్ తన సుబాలో మొగల్ సంప్రదాయాలను ప్రవేశ పెట్టాడు. నైజాం నిరంకుశుడు. ఆస్థాన ఉద్యోగులను నియమించడానికి తొలగించడానికి ఆతనికి పూర్తి హక్కులున్నాయి. ఉత్తర దేశం నుండి తనవెంట వచ్చిన విశ్వాసపాత్రులైన ముస్లిం, కాయస్థ సర్దారులకు తన సుబాను జాగీరులుగా వంచి ఇచ్చాడు. జాగీరులుగాక జటప్రాలు, వనవర్తి, గద్దాల, అమరచింత వంటి పురాతన సంస్థానాలు సుబాలో ఉండేవి. మిగిలిన ప్రాంతం ఖాల్సాభూమి. దివాన్ వర్కవేక్షణలో ఉండేది. దివాన్, పేష్కార్, కాజీ, కొత్తాల్ వంటి పౌర పాలనోద్యోగులను నైజాం నియమించుకొనేవాడు. సైనికోద్యోగుల్లో మున్సీబ్ దార్, జమాదార్ ముఖ్యులు. దఫర్-ఇ-దివాన్, దఫర్-ఇ-మాల్ అనే రెవెన్యూ ఉద్యోగులు పశ్చిమ, తూర్పు వరగణాలలో రెవెన్యూ వసూలుకు బాధ్యులు. నిజాం నిరంకుశత్వంవల్ల, జాగీర్దారీ విధానం వల్ల కలిగిన ఆర్థిక సాంఘిక పరిణామాలను ముందుముందు పరిశీలిద్దాం.

అసఫ్ జా మరణానంతరం (1748) నైజాం ఆలీఖాన్ (1761-1803) గద్దెనెక్కేవరకూ హైదరాబాద్ చరిత్రను పరిశీలించాము. నైజాం ఆలీ మహారాష్ట్రులతో, మైసూర్ పాలకులతో నిరంతరం పోరాడవలసి వచ్చింది; ఆంగ్లేయులవట్ల ఆతనికి అభిమానంలేదు. ఉత్తర సర్దారులను తిరిగి సాధించాలని ఆతడు చేసిన ప్రయత్నం ఫలించకపోగా గుంటూరు సర్దారును కంపెనీ వరం (1788) చేయవలసి వచ్చింది. నర్ జాన్ షోర్ అవలంబించిన తటస్థ విధానంవల్ల షక్కర్ ఖేదా యుద్ధంలో ఓడిపోయి బిరార్, బిజాపూర్ ప్రాంతాలను నైజాం మహారాష్ట్రుల వరం చేశాడు; కాని పేష్వా మాధవరావు మరణానంతరం, ప్రెంచివారి సాయంతో ఆ ప్రాంతాలను తిరిగి వశపరచుకున్నాడు. మైసూర్ తో కలిసి ఆంగ్ల వ్యతిరేక హుటమి నిర్మించాలనే ఆతని ప్రణాళిక దివ్య అహంభావంవల్ల విఫలమయింది. ఈ పరిస్థితుల్లోనే 1799 లో వెల్లింగ్టన్ సూచించిన నైన్య సహకార సందిశి అంగీకరించి నైజాం ఆలీ నాలుగో మైసూర్ యుద్ధంతో

పాల్గొన్నాడు. దీవు సామ్రాజ్య విచ్ఛిన్నంతో నైజాం ఆలీకి సంక్రమించిన ప్రాంతాలను నైస్య సహకారం ఒప్పందాన్ని అనుసరించి కంపెనీకి దత్తం చేశాడు (1880). ఈ సందీతోనే నైజాం స్వాతంత్ర్యాన్ని కోల్పోయి కంపెనీకి సామంతుడయినాడు. నైజాం రాజ్య విచ్ఛిన్నం ప్రారంభమయింది.

నైజాం ఆలీ కుమారుడు నీకందర్ జా కాలంలో (1803-1829) నైజాం అధికారాలు మరింత క్షీణించినాయి. ఆర్థిక సంక్షోభంతో జాగీర్దార్ల తిరుగుబాట్లతో సంస్థానం అల్లకల్లోలమై పరిపాలనపై కంపెనీ అదుపు పెరగడానికి తోడ్పడింది. నీకందర్ జా కుగానీ అతని సేనాపతియైన రాజా మహీపత్ రాం (ఖీరార్ జాగీర్దారు) కు గానీ ఆంగ్లేయులవట్ల నదభిప్రాయంలేదు. అందుచే రెండో మరాటా యుద్ధంలో (1803-1805) నైజాం హృదయహర్యకంగా వెల్లెస్తీతో సహకరించలేదు. ఇందుకు ఆగ్రహించి వెల్లెస్తీ నైజాంపై ఒక అనుబంధ సందీని విధించి (1803) యుద్ధ సమయాల్లో నైజాం సైన్యాలు కంపెనీ ఆధీనంలో ఉండే ఏర్పాటు చేశాడు. 1804 లో దివాన్ అరస్తుంజా మరణించాడు. తనకు మిత్రుడైన మహీపత్ రాంను దివాన్ గా నియమించడానికి నీకందర్ ప్రయత్నించాడు. కాని రెసిడెంట్ కిర్క్ పాట్రిక్ షోక్లం కలిగించుకొని కంపెనీకి అనుకూలుడైన మీర్ ఆలంను దివాన్ గా నియమించడం జరిగింది. దివాన్ ప్రాబల్యం తగ్గించే ఉద్దేశంతో మహీపత్ రాంను పేష్కారుగా నియమించడానికి నీకందర్ ప్రయత్నించాడు. కాని కంపెనీకి అనుకూలుడైన చందూలాల్ పేష్కార్ అయినాడు (1806). దీనితో నైజాంకు తన ఆస్థాన ఉద్యోగులను నియమించుకొనే స్వాతంత్ర్యం కూడా లేదని స్పష్టమయింది. మీర్ ఆలం కాలంలో (1804-1808) హైదరాబాద్ నుండి మద్రాస్, బొంబాయి నగరాల మధ్య రహదారులు మరమ్మత్తు చేయబడినాయి. ప్రైవేట్ ఇంజనీర్ల సహకారంతో హైదరాబాద్ సమీపంలో నుండరమైన 'మీర్ ఆలం' తటాకం నిర్మించబడింది. మీర్ ఆలం తర్వాత అతని అల్లుడు ముసీర్ ఉల్ ముల్క్ దివాన్ అయినాడు. కాని అధికారం చందూలాల్ హస్తగతమయింది.

నైస్య సహకార సందీ ద్వారా నైజాం కంపెనీ కీలుబొమ్మ కావడాన్ని సంస్థానంలోని జాగీర్దార్లు సహించలేకపోయినారు. కొప్పల్, బిదర్, ఉద్గిరిలో జమీందార్లు తిరుగుబాట్లు చేశారు. నగరంలోనూ, నగర పరిసరాల్లోనూ భిన్న వర్గాల మధ్య సంఘర్షణలు ప్రారంభమయినాయి. వీనికి తోడు బిల్లులు, పిండాఠీలు దారులుచేసి ప్రజలను హింసించసాగినారు. ఈ అల్లర్లనణచే బాధ్యత నైస్య సహకార సైన్యానిదికాదు. అందుచేత ప్రత్యేక సైనిక దళాన్ని నిర్మించ

దానికి రెసిడెంట్ రస్సెల్ ప్రయత్నించాడు. గవర్నర్ జనరల్ ఆమోదంతో 'రస్సెల్ దళం' (Russel Brigade) ఏర్పడింది. ఇందులోని అధికారులు, సీబ్బంది అంగ్లేయులు. వీరి ఖర్చును నైజాం భరించవలె! క్రమంగా రస్సెల్ దళం ప్రమాణం వివరీతంగా పెరిగింది. వీరు స్థానికంగా చెలరేగిన అల్లర్లనణచి శాంతి భద్రతలు నెలకొల్పడమేగాక, పిండాధీనితో యుద్ధంలో, మూడో మరాటా యుద్ధంలోను ప్రముఖ పాత్ర నిర్వహించారు.

సీకందర్ కాలంలో హైదరాబాద్ లో ఆర్థిక సంక్షోభం తారాస్థాయికి చేరింది. అంతఃపుర ఆదంబరాలకు వివరీతంగా దుబారా జరిగేది. గస్సెల్ దళంపై ఖర్చు భరించలేనంతగా పెరిగింది. పరితంగా ఆర్థిక పాలనలో అనారోగ్యకర పరిణామాలు జరిగినాయి. శిస్తు వసూలు చేసే అధికారాన్ని విక్రయించే సంప్రదాయం (Farming) ప్రారంభమయింది. ఈ దళాలు ప్రజలను పీడించి శిస్తు వసూలు చేసేవారు. శిస్తులో అధికభాగం వారి హస్తగత మవుతుండేది. శిస్తు చెల్లించలేని రైతులు అరబ్ వడ్డీ వ్యాపారుల నుండి అప్పులు తీసుకొనేవారు. వంట పొలాలు వారి స్వాధీనమవుతుండేవి. రైతులు రుణ భారంతో దారిద్ర్యంతో క్రుంగిపోసాగారు. ప్రభుత్వ ఆదాయం నానాటికి షీటించింది. ఉద్యోగులకు జీతాలు కూడ చెల్లించలేని పరిస్థితి యేర్పడింది. ఈ పరిస్థితుల్లోనే పామర్ కంపెనీ అనే బ్యాంకింగ్ సంస్థను నెలకొల్పారు.

పామర్ బ్యాంకింగ్ కంపెనీ

పామర్ కంపెనీ స్థాపకుడైన విలియం పామర్ తండ్రి వూనాలో రెసిడెంట్ గా వుండేవాడు; తల్లి లక్ష్మీ వాసీయైన ముస్లిం వనిత. విలియం నైజాం సైన్యంలో ఉద్యోగి; చాల దురాశాపరుడు; కోటిశ్వరుడు కావాలనే ఆశయంతో ఉద్యోగం మాని బాంకింగ్ కంపెనీ ద్వారా నైజాంను దోచుకొనే ప్రయత్నం చేశాడు. విలియం పామర్ తోబాటు హేస్టింగ్స్ పామర్, విలియం కుర్రీ, శామ్మూల్ రస్సెల్, గుజరాతీ వ్యాపారి బంకంబిదాస్ మొదలైనవారు కంపెనీలో సభ్యులు. హైదరాబాద్ లో రెసిడెంట్ అయిన రస్సెల్ కు ఇతర ఉన్నతోద్యోగులకు కంపెనీలో వాటా లున్నాయిట! నౌకా నిర్మాణానికి గోదావరి అడవుల నుండి కలవ సరఫరా చేయడం, నదిపై నౌకాయానాన్ని అభివృద్ధి పరచడం, సంస్థానంలో బ్యాంకింగ్ విధానాన్ని మెరుగుపరచడం కంపెనీ ఆశయాలుగా పేర్కొన్నారు గాని ఈ కార్యక్రమాలను కంపెనీ చేపట్టిన వైసం తెలియదు రెసిడెంట్ రస్సెల్ నిఘాననుపై గవర్నర్ జనరల్ హేస్టింగ్స్

పామర్ కంపెనీకి అనుమతి ఇచ్చాడు. రస్సెల్ దళానికి జీతాలు చెల్లించే బాధ్యత కంపెనీ వరమయింది. బెరంగాబాద్ లో కంపెనీ శాఖను నెలకొల్పారు.

గవర్నర్ జనరల్ సింపుండిలోనివాడైన రంబోల్డ్ 1816 లో కంపెనీలో వాటా దారుగా చేరినాడు. రంబోల్డ్ భార్య గవర్నర్ జనరల్ పెంపుడుకూతురు; రంబోల్డ్ కు గవర్నర్ జనరల్ దగ్గర పలుకుబడి వుండడంతో కంపెనీ ప్రతిష్ట పెరిగింది. ఇది గమనించి పేష్కార్ చందూలాల్ సంస్థానంలోని అధికపరమైన లావాదేవీలు కంపెనీ వరంచేసి లాభం పొందసాగినాడు. పామర్ కుటుంబ సభ్యులకు సాలీనా 80 వేల ఉపకార వేతనాలు చెల్లించేవాడు. స్థానిక సంస్థలకు సంస్థానంలోని ధనవంతులకు నైజాంలో లావాదేవీలు నిలిచిపోయినాయి. కంపెనీయే ధనవంతుల నుండి 12 శాతం వడ్డీకి అప్పు తీసుకొని ప్రభుత్వానికి 25 శాతానికి అప్పు ఇవ్వసాగింది. నైజాం రుణం ఒక కోటి 70 లక్షలకు చేరింది. రస్సెల్ దళం జీతాలకు (నెలకు రెండు లక్షలు) గాను బీహారులో సాబుకు 30 లక్షల ఆదాయంలభించే జిల్లాలు కంపెనీ వరమయినాయి. కంపెనీ వుద్యోగులు దౌర్జన్యంగా రైతుల నుండి శిస్తు వసూలు చేసేవారు. బకాయివడిన రైతులు అడవులకు పారిపోయేవారు. క్రమంగా గ్రామాలు నిర్జనములయినాయి. “రైతుల దైన్యం అంటువ్యాధిలా గ్రామ గ్రామానికి వ్యాపిస్తున్నది” అని మెడ్ కాప్ జీవిత చరిత్రలో డ్రామ్సన్ వ్రాశాడు.

పామర్ కంపెనీ దురాగతాలు, నిజాం రుణ భారం, ప్రజల దయనీయమైన స్థితిగతులు గవర్నర్ జనరల్ కౌన్సిల్ లోనూ, పార్లమెంటులోనూ కూడ చర్చనీయాంశాలయినాయి. హేస్టింగ్స్ ప్రభువు తీవ్ర విమర్శకు గురిఅయినాడు, రస్సెల్ స్థానంలో మెడ్ కాప్ ను రెసిడెంటుగా నియమించారు; (1820). 1824 లో జాన్ యాదమ్స్ కాలాల్ క గవర్నర్ జనరలయినాడు. మెడ్ కాప్, యాదమ్స్ వుభయులకూ పామర్ కంపెనీ వ్యవహారాలు వుణ్ణంగా తెలుసు. అందుచే నైజాం కంపెనీకి చెల్లించాల్సిన రుణాన్ని 80 లక్షలకు తగ్గించి ఆ మొత్తాన్ని రెసిడెంట్ బజానా నుండి చెల్లించే యేర్పాటు చేశారు. పామర్ కుటుంబ సభ్యులకు చెల్లిస్తున్న వుపకార వేతనాలు రద్దయినాయి. కంపెనీ దివాలా తీసింది. చందూలాల్ తీవ్రమైన అభిశంసకు గురి అయినాడు; బనా తెలివిగా తన వదలిని రక్షించుకున్నాడు. 1823 లో నైజాం రెసిడెంట్ లో ఒడంబడిక చేసుకొని తాను కంపెనీకి చెల్లించాల్సిన మొత్తానికి బదులుగా ఉత్తర సర్కారులపై కంపెనీ తనకు చెల్లిస్తున్న పేష్ కష్ ను శాశ్వతంగా ఫివనహాయింపు చేశాడు. సర్కారులు బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యంలో భీనమయినాయి.

ప్రభుత్వ సంస్కరణలో ప్రయోగాలు

మెడ్ కాప్ రాజ్యంలో వర్కటించి ప్రజల స్థితిగతులు స్వయంగా పరిశీలించాడు. పాలనా యంత్రాంగం పూర్తిగా విచ్ఛిన్నమయింది. అతనికి పూర్వమే రస్సెల్ ప్రభుత్వాన్ని సంస్కరించవలసిన అవశ్యకతను నొక్కి చెప్పాడు. రెవెన్యూ న్యాయ నిర్వహణాధికారాలు తాలూకాదారుల చేతుల్లో కేంద్రీకృతం కావడం వల్ల, శిస్తు వసూలులో దళారుల దౌర్జన్యాలవల్ల “దేశంలో సగభాగం ఎడారిగా మారింది. మిగిలిన ప్రాంతంలో కూడ రైతు తన అవసరాలకు సరిపడే వరకు మాత్రమే వండిస్తున్నాడు. అందుచే రాజ్య ఆదాయం క్రమంగా క్షీణించింది. బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం జోక్యం కలిగించుకొనడం తప్పనిసరి. తాలూకాను ప్రమాణంగా తీసుకొని ప్రభుత్వ యంత్రాంగాన్ని పునర్వ్యవస్థీకరించడం వారి నైతిక బాధ్యత. లేదా ప్రజలు పౌరుగు ప్రాంతాలకు పలస వెళ్ళడంగాని గత్యంతరం లేక ప్రభుత్వంపై తిరుగుబాటు చేయడం తత్యం” అని రస్సెల్ వ్రాశాడు. మెడ్ కాప్ సంస్కరణలకు పూనుకున్నాడు. (1) ప్రభుత్వంలో దుబారా ఖర్చులు తగ్గించాడు. (2) రాజ్య స్వపాలనకు గ్రామాన్ని ప్రమాణంగా నిర్ణయించి ప్రతి గ్రామము చెల్లించవలసిన శిస్తు మొత్తాన్ని నిర్ణయించాడు. (3) శిస్తు వసూలును పర్యవేక్షించడానికి ఇంగ్లీషు అధికారులను నియమించాడు. ఈ సంస్కరణలు ఆశించిన ఫలితాల నిచ్చినాయి. ప్రభుత్వం పట్ల రైతులలో విశ్వాసమేర్పడసాగింది; గ్రామాలు కళ కళలాడసాగినాయి. కాని చందూలాల్ ఈ సంస్కరణలను వ్యతిరేకించాడు. 1825 లో రెసిడెంట్ గా వచ్చిన మార్షిన్ కూడ సంస్థాన వ్యవహారాల్లో కంపెనీ జోక్యానికి విముఖుడు. అందుచే మెడ్ కాప్ సంస్కరణల పునఃపరిశీలన ప్రారంభమయింది.

నాసిద్ ఉద్ దౌలా 1829 - 1857

సికందర్ జా 1829 లో మరణించగా అతని కొడుకు నాసిర్ ఉద్ దౌలా నవాబ్ అయినాడు. కొన్ని రోజుల్లోనే దివాన్ ముసీర్ ఉల్ ముల్క్ మరణించడంతో చందూలాల్ దివాన్ అయినాడు. కొత్త ప్రభుత్వం తీసుకొన్న మొదటి చర్య గవర్నర్ జనరల్ బెంటెంట్ అనుమతితో మెడ్ కాప్ సంస్కరణలను రద్దు చేయడం. దీనితో శిస్తు వసూలుపై ఇంగ్లీషు పర్యవేక్షకులు బర్తరప్ అయినారు. స్థానిక అమీనుల నియామకం జరిగింది. యదాప్రకారం రైతులు వీరి దౌర్జన్యాలకు ఎర అయినారు. జమీందార్లు సాధ్యమైనంత మొత్తాలు వసూలు చేసుకొని నైజాముకు చెల్లించక సమీపంలోని మచిలీపట్టణం, బళ్ళారి మొదలైన

కంపెనీ నగరాల్లో కాలక్షేపం చేయడం ప్రారంభించారు. దీనికి తోడి రాజ్యంలో దారి దోపిడి దొంగలు మిలిమీరారు. కొప్పర్, మునగాల, భిర్, చింతగని, మహాదేవపురం జమీందార్లు తిరుగుబాటు చేశారు. రాజ్యం అల్లకల్లోలమయింది. ఈ తిరుగుబాట్లను రస్సెల్ దళం అణచివేసింది. ఈ సందర్భంలోనే 1857 తిరుగుబాటుకు నాంది వంటి సంఘటన 1827 లో జరిగింది. నీపాయాలపై అధికారియైన లెఫ్టినెంట్ కల్నల్ ఇనాన్ డేవిస్ నీపాయాలు ధరించే దుస్తుల్లో మార్పులు చేయడానికి ప్రయత్నించాడు. అందుకు ఆగ్రహించిన నీపాయాలు డేవిస్ ని మొమినాబాద్ దగ్గర కాల్చి చంపారు.

ఈ పరిస్థితుల్లోనే హైదరాబాద్ వహబీ ఉద్యమానికి కేంద్రమయింది. ఆరేబియా వాస్తవ్యుడైన అబ్దుల్లా వాహబ్ ప్రారంభించినందున వహబీ ఉద్యమంగా ప్రసిద్ధమయింది. ప్రవక్త బోధనలకు విరుద్ధములైన ఆచారాలను తొలగించి ఇస్లామున పరిశుద్ధ మతంగా సంస్కరించడమే వహబీ ఉద్యమ లక్ష్యం. కాని ఇండియాలో వహబీ ఉద్యమంలో రాజకీయాలు ప్రవేశించినాయి. పంజాబులో నీక్కు ప్రభుత్వాన్ని, దేశంలో ఆంగ్ల ప్రభుత్వాన్నీ కూలద్రోసి ముస్లిం సార్వభౌమత్వం నెలకొల్పడమే వహబీ ఉద్యమ ఆశయమయింది. ఉత్తర దేశంలో ఉద్యమానికి నయ్యద్ అహమ్మద్ బైల్వీ నాయకత్వం వహించాడు. వాయవ్య సరిహద్దు రాష్ట్రాలు, సంయుక్త రాష్ట్రాలు, బెంగాలులలో చెలరేగి ఉద్యమం దక్షిణాదికి విస్తరించింది. 1831 లో బైల్వీ మరణించిన తరువాత ఆతని అనుచరులైన ఆలీ, నలీమ్ అనేవారు బొంబాయి, బెంగళూర్, మద్రాస్ లలో ప్రచారం సాగించారు. హైదరాబాద్ లో నైజాం సోదరుడు ముబారిక్ ఉద్దౌలా నాయకత్వంలో ఉద్యమం సాగింది. మొదటినుండి ముబారిక్ బ్రిటిష్ వారిని ద్వేషించేవాడు. బ్రిటిష్ వ్యతిరేక చర్యలకై అతణ్ణి 1815 లో గోల్కొండలో నిర్బంధంలో ఉంచారు; కాని 1820 లో విడుదల అయినాడు. వహబీ నాయకుడుగా దోంక్, కర్నూలు, జోధపూర్, సతారా, బోపాల్, ప్రభువులను కూడగట్టి దేశ వ్యాప్తమైన బ్రిటిష్ వ్యతిరేక ఉద్యమాన్ని సంఘటితం చేయడానికి ప్రయత్నించాడు. ముఖ్యంగా కర్నూల్ నవాబైన గులాం రసూల్ ఖాన్ ముబారిక్ కు కుడి టుజంగా పని చేశాడు. అతణ్ణి రైసుల్ ముస్లిమీన్ విరుదుతో వ్యవహరించేవారు. తన ఉద్యానవనాలను, సౌరాలను కూడ మండు గుండు సామగ్రి కార్థానాలుగా మార్చి పెద్ద పెద్ద పిరంగులను రసూల్ ఖాన్ తయారు చేయించినట్లు తెలుస్తుంది. వీరి రహస్య కార్యకలాపాలను నెల్లూరు కలెక్టరయిన స్టోన్ హౌస్ గమనించి రెసిడెంట్ ప్రేజర్ కు తెలియజేశాడు.

ముబారిక్ను తిరిగి గోల్కొండలో నిర్బంధించాడు. (ఆతడు అక్కడే 1854 లో మరణించాడు) కర్నూలు నవాబు బ్రిటిష్ సైన్యాలతో పోరాడి బందీగా పట్టు బడ్డాడు. అతణ్ణి నెల్లూరులో నిర్బంధించి కర్నూలును బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యంలో లీనం చేశారు. పహాదీ ఉద్యమం ఆంతరించింది.

బీరార్ దత్త (1853)

పహాదీ తిరుగుబాటునణచిన తరువాత సంస్థాన ఆర్థిక పరిస్థితులను చక్కదిద్దడానికి ప్రేజర్ ప్రయత్నించాడు. నైజాం ఆర్థిక ఇబ్బందులకు ప్రధాన కారణం సంస్థానంలోని సైనిక బలం. నైజాం సొంత సైన్యంలోని ఆరబ్, రోహిల్లా దళాలకు 94 లక్షలు, రస్సెల్ దళానికి 42 లక్షలు వ్యయమవుతుండేది. సైన్యంలో విదేశీయుల స్థానంలో సమర్థులైన స్థానికులను నియమించి ఖర్చు తగ్గించాలని ప్రేజర్ చేసిన ప్రయత్నాలను చందూలాల్, గవర్నర్ జనరల్ ఉభయులు వ్యతిరేకించారు. ఈలోగా నైజాం రుణం వివరీతంగా పెరిగి పోయింది; కంటింజెంట్ దళాలకు ఆరు నెలల జీతం బకాయి పడింది. సంస్థానంలో కొంత భూభాగాన్ని ఆంగ్లేయులకు విక్రయించడానికి చందూలాల్ సిద్ధమైనాడు. నైజాం వ్యతిరేకించడంతో గత్యంతరంలేక చందూలాల్ రాజీనామా చేశాడు. సీరాజ్ ఉల్ ముల్క్ దివానై కొన్ని సంస్కరణలు ప్రవేశపెట్టాడు. నైజాం సైన్య ప్రమాణం తగ్గించాడు; పరిపాలనలో జిల్లాదారీ వద్దతి అమలు జరిగింది. జిల్లాదారు జిల్లా కేంద్రంలోనే ఉండి ప్రభుత్వ విధులు నిర్వహించాలనే కట్టడి జరిగింది. ప్రభువుల ఖర్చులపై కూడ పర్యవేక్షణకు సీరాజ్ ఆలోచించాడు. దీనితో మున్నబ్ దారులు, జాగీర్దారులు, కాలూక్ దార్లు అలజడి ప్రారంభించారు. సంస్కరణలను నైజాం వ్యతిరేకించడంతో సీరాజ్ రాజీనామా చేశాడు కాని తిరిగి 1851 లో దివాన్ అయినాడు.

గవర్నర్ జనరల్ డల్ హౌసీ (1848-56) తిరుగులేని సామ్రాజ్యవాది బ్రిటిష్ సామ్రాజ్య విస్తరణ ఆతని లక్ష్యం. రాజ్య సంక్రమణ విధానం అమలు పరిచి అనేక చిన్న సంస్థానాలను బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యంలో లీనం చేశాడు. 1851 నాటికి నైజాం చెల్లించాల్సిన బాకీ బదులు సంస్థానంలో సారవంతమైన ప్రాంతాన్ని శాశ్వతంగా ఆక్రమించాలని ఆతని ప్రయత్నం. నాటికి నైజాం రుణం 70 లక్షల రూపాయలు దాటింది. రుణం చెల్లింపును గురించి, రస్సెల్ దళం జీతాలను గురించి డల్ హౌసీ బెదిరింపులు ఎక్కువయినాయి. 1851 ఆగస్టులో నైజాం 34 లక్షలు చెల్లించి మిగిలిన మొత్తాన్ని సంవత్సరాంతానికి చెల్లిస్తానని రస్సెల్ దళానికి జీతాలు చెల్లిస్తానని కబురు వంపాడు. సంవత్స

రాంకంలో నైజాం 9 లక్షలు మాత్రమే చెల్లించాడు. మిగిలిన మొత్తానికి దివాన్ నీరాజ్, రెసిడెంట్ ప్రేజర్ కలిసి ఒక ప్రజాశిక్ష ఆలోచించారు. స్థానిక షాహు కార్లతో బ్యాంక్ ను నెలకొల్పి సంస్థానంలోని 'జవారీ' హామీగా వారినుండి అప్పు తీసుకొనవలెనని వారి ప్రజాశిక్ష. సంస్థాన భూభాగం ఆక్రమించాలనే పట్టుదలతో నున్న డల్ హాసీ పై ప్రజాశిక్షను తిరస్కరించాడు. ప్రేజర్ రాజీనామా చేశాడు (నవంబర్ 1852); డల్ హాసీకి అనుకూలమైన కర్నల్ జాన్ తో రెసిడెంట్ అయినాడు. బాకీ చెల్లించడానికి నైజాం చేసిన సూచనలన్నీ డల్ హాసీ తిరస్కరించాడు. గత్యంతరంలేని నైజాం 1853 లో బీరార్ సంది చేసుకొని సాలుకు 41 లక్షల ఆదాయం వచ్చే బీరార్, రాయచూర్, ఉస్మానాబాద్ జిల్లాలను కంపెనీ వరం చేశాడు. రస్పెర్ దళం "హైదరాబాద్ కంటింజెంట్"గా వ్యవహరింపబడింది. బీరార్ వ్యవహారం డల్ హాసీ నిరంకుశ దురాక్రమణ విధానానికి నిదర్శనం. ఈ ఉదంతాన్ని గురించి వ్రాస్తూ "న్యాయదేవత చెవుల్లో దూదిక్కు ఆమెను (ఆంగ్లేయులు) చెప్పిబిదాన్ని గుడ్డిదాన్ని చేశారు అని బ్రూస్ నార్తన్ (The Rebellion in India) అంటాడు. బీరార్ సంది జరిగిన కొద్దిరోజులకే నీరాజ్ ఉల్ ముక్కు మరణించాడు. అతనికి సన్నిహితుడైన సాలార్ జంగ్ ను దివాన్ గా, రాజా నరేందర్ ను పేష్కారుగా నైజాం నియమించాడు.

1857 తిరుగుబాటు

కంపెనీ పాలన పట్ల పందొమ్మిదో శతాబ్దం మధ్యకాలానికి అన్ని వర్గాల భారతీయుల్లోను తీవ్రమైన అసంతృప్తి ద్వేషం ప్రబలింది. జమీందారీ రైతావీ ప్రాంతాలు రెంటిలోనూ అమలు జరిగిన భూమిశిస్తు విధానంవల్ల సామాన్య రైతులపై పన్నుల భారం పెరిగి రైతులు రుణగ్రస్తులు కాసాగినారు. నీటి పారుదల సౌకర్యాలలోగానీ, వ్యవసాయ పద్ధతుల్లోగానీ అభివృద్ధికరమైన మార్పులు జరగలేదు. ప్రభుత్వం అనుసరించిన ఆంగ్లీకరణ విధానం విద్యా వంతుల్లో నిరుద్యోగాన్ని పెంచింది. సంస్థానాలు నశించడంతో స్థానిక విద్యలకు, కళలకు పోషణలేక పలువర్గాలవారు జీవనోపాధిని కోల్పోయినారు. ప్రభుత్వ యంత్రాంగం క్రింది స్థానాల్లో భారతీయులకు ప్రవేశం లభించింది. కాని వారి జీతాలు చాలా తక్కువయినందున వారిలో లంచగొండితనం బలినీంది. పోలీసు వ్యవస్థ ప్రజలకు శావంగా పరిణమించిందని ఆంగ్ల పరిశీలకులే వ్రాశారు. పన్నుల భారం, ఉద్యోగుల లంచగొండితనం, పోలీసు దౌర్జన్యం ప్రజలను కుంగదీసి వారిలో వరాయి ప్రభుత్వం పట్ల విశ్వాసం నశించి, ద్వేషం నానాటికి పెచు పెరిగింది.

ఆంగ్ల ప్రభుత్వం అమలుపరిచిన సతీసహగమన సరబలి నిషేధంవంటి సాంఘిక సంస్కరణలు సనాతన వర్గాల్లో ఆందోళనకు కారణమయినాయి. దీనికితోడు కొత్తగా వచ్చిన రైలు బండ్లతో అగ్రజాతి అంత్యజ్ఞాలు కలిసి ప్రయాణం చేయవలసి వచ్చింది. ఆంగ్లవిద్యను ప్రవేశపెట్టడంతో సాంప్రదాయక విద్యలకు అదరణ నశించింది. సనాతన సామాజిక వ్యవస్థను కూల ద్రోయడమే ప్రభుత్వం సంకల్పమనే భయం ఏర్పడింది. ఈ వాతావరణంలోనే క్రైస్తవ మత ప్రచారం ముమ్మరంగా సాగింది. పాఠశాలలు హిందూ ముస్లిం దేవతలను మతాచారాలను అసభ్యకరంగా విమర్శించేవారు; వారికి ప్రభుత్వ ప్రోత్సాహం ఉండేది. ఇదే సమయంలో వితంతు వివాహాన్ని చట్టబద్ధం చేశారు; మతాంతరీకరణ అసంతకరం కూడ ఉమ్మడి ఆస్తిలో భాగం ఇస్తూ చట్టం చేయ బడింది. హిందూ దేశం క్రైస్తవ దేశంగా మారిపోతుందనే భయం బలపడింది.

సమాజంలో చెలరేగిన భయాందోళనలు సిపాయి శిబిరాల్లో ప్రతిధ్వనించి నాయి. ప్రభుత్వ విధానాలపై సిపాయీలకు నాటికే అసంతృప్తి ఉంది. వారి వేతనాలు చాలా స్వల్పం; ఉద్యోగంలో ఉన్న లికి అవకాశాలు తక్కువ; ఆంగ్ల నైతిక శిబిరాల్లో అన్ని వసతులూ ఉండేవి; సిపాయి శిబిరాల్లో కనీస సౌకర్యాలు నయితం ఉండవు. అనేక రకాల క్రమశిక్షణా నిబంధనలుండేవి. కవాతు సమయాల్లో గడ్డం చేసుకోవలె; బొట్టు దరించరాదు; తలపాగలు ఒకే వద్దలితో ఉండవలె. ఆప్టన్ యుద్ధాల్లో హిందూ సిపాయీలు దేశాంతరం వెళ్ళడమేగాక అక్కడ ముస్లిముల చేతి వంటకాలు తినవలసి వచ్చింది; బర్మా యుద్ధంలో శాస్త్ర విరుద్ధమైన సముద్రయానం చేయక తప్పలేదు. ముస్లిం సిపాయీలు ఆప్టన్ యుద్ధాల్లో కాపర్ (ఇంగ్లీషువారి) కోసం ముస్లిములతో పోరాడవలసి వచ్చింది. ఇది కొరాన్ నిబంధనలకు విరుద్ధం.

దేశంలో ముఖ్యంగా సిపాయిల్లో విదేశపాలకులవట్ట ద్వేషం ప్రబలుతున్న ఈ సమయంలో గవర్నర్ జనరల్ హౌసీ రాజ్య సంక్రమణ విధానం అమలు జరిపి వారసులు లేని చిన్న చిన్న రాజ్యాలు పెక్కింటిని ఆంగ్ల సామ్రాజ్యంలో లీనం చేశాడు. ఈ విధంగా నష్టపోయిన ప్రభువర్గ సభ్యుల నాయకత్వం సిపాయీలకు లభించింది. వీరు తిరుగుబాటుకు సన్నద్ధమవుతున్న సమయంలో గవర్నర్ జనరల్ కానింగ్ ప్రభుత్వం లీసుకున్న రెండు చర్యలతో సిపాయీలు రెచ్చిపోయినారు. కానింగ్ చర్యలు : (1) నైన్యంలో చేరిన సిపాయీలు ప్రపంచంలో ఏ ప్రాంతానికైనా వెళ్ళడానికి సంసిద్ధులై వుండవలెననే శాసనం (2) నైన్యంలో కొత్త రైపుల్ ప్రవేశపెట్టారు. దీనిలో ఉపయోగించే కూటాలపై

ఆవు, వంది క్రొవ్వ పూత పూస్తున్నారనే వదంతి హిందూ ముస్లిం నీపాయాలను కలవరపరిచి ప్రతిఘటనకు పురికొల్పింది. బారక్‌పూర్‌లో మంగళపాండే ఆంగ్ల సైనికోద్యోగిని కాల్చి చంపడంతో తిరుగుబాటు ప్రారంభమయింది.

తిరుగుబాటు ప్రభావం చాలవరకు ఉత్తర బారతంలో కొన్ని కేంద్రాలకు - ఢిల్లీ, మీరట్, లక్నో, కాన్పూర్, గ్వాలియర్, ఝాన్సీ ప్రాంతాలకు పరిమితమయింది. అంతే గాక ముస్లిం, మరాఠీ వర్గాలకే పరిమితం కావడం కూడ గమనార్హమైన విషయం. దీని ప్రభావం దక్షిణదేశంలో చెప్పకోదగినంతగా లేదు. ఆంధ్రదేశంలో ముస్లింప్రభు పూజారి వర్గాలు బలంగావున్న హైదరాబాద్ సంస్థానంలో కొంత సంబలనం కలిగించి ఘర్షణలు జరిగినాయి. సర్కారు, రాయలసీమ ప్రాంతాల్లో తిరుగుబాటు ప్రభావం లేదనే చెప్పవచ్చు.

హైదరాబాద్

సంస్థానంలో తీవ్రమైన బ్రిటిష్ వ్యతిరేకత వున్నదనడానికి పైన పేర్కొన్న వహబీ పుద్యమమే తార్కాణం. సైన్యం నుండి బర్తరఫ్ అయిన అరబీ, రోహిల్లా సైనికుల్లో ఆసంతృప్తి నానాటికీ పెరుగుతున్నది. అయినా బ్రిటిష్‌వారితో వైరం వివేకం కాదని నైజాం సవాబ్ నాసిరుద్దౌలా తన వారసుడైన అఫ్జల్ ఉద్దౌలాను హెచ్చరించి 1857 లో మరణించాడు. ఆ సలహాను కొత్త నైజాం యథావిధిగా పాటించాడు. ఆతని దివాన్ సాలార్ జంగ్ బ్రిటిష్ వారివట్ట విధేయుడు. నైజాం స్నేహం, దివాన్ విధేయత, తిరుగుబాటు దక్షిణాదికి విస్తరించకుండా అడ్డుకొని బారతదేశంలో ఆంగ్ల సామ్రాజ్యాన్ని రక్షించినాయి. అయినా హైదరాబాద్ పూర్తి ప్రళాంతంగా లేదు. అరబ్బులు, రోహిల్లాలు, అజంతా ప్రాంతంలోని భిల్లులు కొంత అలజడి సృష్టించారు. సంస్థానం ఆస్థానంలోని సోనాజీ వండిట్ వంటి మరాఠీ వుద్యోగులు రహస్యంగా నానాసాహేబ్‌తో మంతనాలు సాగించి స్థానిక జమీందారులను రెచ్చగొట్టడానికి ప్రయత్నించారు.

ఢిల్లీలో తిరుగుబాటు సమాచారం అందిన వెంటనే హైదరాబాద్‌లో మసీదులపైన ఇతర భవనాల మీద బ్రిటిష్ వ్యతిరేక నివాదాలు ప్రత్యక్షమయినాయి. "కాఫర్‌లను (ఆంగ్లేయులను) ఫారద్రోలి ఢిల్లీపైకి నైజాం పురోగమించాలి; దైర్యం లేకపోతే గాజులు తొడుక్కొని ఇంట్లో కూచువాలి" అని "తిరుగుబాటు చేయనిచో ముస్లిములు వంది మాంసం తిన్నట్లే, హిందువులు గో మాంసం తిన్నట్లే" అంటూ రెచ్చగొట్టే వ్రాతలతో ప్రజలను ఉద్యోధించారు.

మక్కామసీదునుండి 'జీహద్' ప్రకటించే ప్రయత్నం జరిగింది. ఈ ఉద్యమంలో మౌల్వీ ఇబ్రాహీం ప్రముఖ పాత్ర వహించారని తెలిసిన నైజాం ఆతర్జుణ్యమందలించాడు. మక్కామసీదులో కుత్బా చదవడం ఆపివేశారు. మక్కామసీదుపై ముస్లిం వతాకాన్ని నెలకొల్పడానికి మౌల్వీ అగ్బర్ చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదు.

ఉత్తర భారతంలో నీపాయీల విజయాల వర్తమానం దక్షిణదేశానికి వ్యాపించడంతో ఔరంగాబాద్‌లోని పటాలంలో అశాంతి చెలరేగింది. తమ దళాలను ఉత్తరదేశం పంపుతారనే అనుమానంతో సేనాపతి యాబజ్ ఆజ్ఞలను ధిక్కరించసాగినారు. యాబజ్‌ను చంపడానికి మీర్ ఫిదా చేసిన ప్రయత్నం విఫలమయింది. మీర్ ఫిదాతోబాటు తిరుగుబాటుదార్లు ఇరవై వొక్కరిని విచారించి మరణశిక్ష అమలు జరిపారు.

బుల్ దనాలోని పటాలంలో కూడ అశాంతి చెలరేగింది. జమీదార్ చిదాఖాన్ నాయకత్వంలో కౌండు ఆశ్రికులు పటాలం నుండి తప్పించుకొని మైదరాబాద్ పారిపోయినారు. చిదాఖాన్‌ను నిర్బంధంలోకి తీసుకొని విచారణ జరిపించడానికి సాలార్ జంగ్ ప్రయత్నించాడు. ఓవాన్ చర్యకు నిరసనగా మక్కామసీదులో పెద్ద సమావేశం జరిగింది. మసీదు నుండి రెసిడెన్సీపై దాడి చేయడానికి సన్నద్ధులైనారు. ప్రమాదాన్ని గుర్తించిన సాలార్ జంగ్ రెసిడెంట్‌ను హెచ్చరించాడు. ఈలోగా ఐదువందల మంది రోహిల్లాలు తురాబజ్ ఖాన్, మౌల్వీ అలావుద్దీన్ నాయకత్వంలో రెసిడెన్సీపై దాడి జరిపారు. రెసిడెన్సీ నైనికాధికారి మేజర్ బ్రిగ్స్ అప్రమత్తంగా వుండి దాడిని తిప్పికొట్టాడు. తురాబజ్ ఖాన్ పట్టుబడి పారిపోవడానికి చేసిన ప్రయత్నంలో మరణించాడు. మౌల్వీ అలావుద్దీన్ మైసూర్‌లో పట్టుబడ్డాడు. అతనికి ద్వీపాంతరవాస శిక్ష విధించారు. అందమానుల్లోనే మౌల్వీ 1884 లో మరణించాడు.

ఈ సంఘటనల అనంతరం కూడ సంస్థానంలో శాంతి నెలకొనలేదు. నానాసాహెబ్, తాంతియా తోపేల గూఢచారులు జమీందార్లను, రోహిల్లా అరబ్ జాతులను రెచ్చగొట్టడంతో జిల్లాలలో అలజదులు చెలరేగినాయి. షోరాపూర్, ముందర్గి, నార్గంద, కౌలాస్ జమీందార్లు నైన్యాలు కూర్చుకొని ఆంగ్లేయుల నెదిరించారు షోరాపూర్ జమీందారు రాజా వెంకటప్పయ్య నాయకుని బందీగా పట్టుకొని నాల్గు సంవత్సరాలు జైలుశిక్ష విధించారు. ముందర్గి భీమరావు ఆంగ్లేయులతో పోరాడుతూ మరణించాడు. పెక్కుమంది అరబ్, రోహిల్లా నాయకులు మరణశిక్ష అనుభవించారు. చివరకు కౌలాస్ జమీందారు రంగారావును అందమానులకు వంపడంతో 1859 నాటికి సంస్థానంలో అల్లర్లు అణగినాయి.

తిరుగుబాటు సమయంలో నైజాం, ఆతని దివాన్ పూర్తి విధేయతతో ఆంగ్లేయులతో సహకరించారు. “హైదరాబాద్ ను కోల్పోయినచో సర్వమూ (ఇండియా) కోల్పోయే వాళ్ళము” అని రెసిడెంట్ వ్రాసింది యథార్థం. ఇది గుర్తించి తిరుగుబాటు సమనీన తరువాత ఆంగ్ల ప్రభుత్వం రాయచూర్ అంతర్వేదిని, నల్మడుర్గను, షోరాపూర్ ను నైజాముకు తిరిగి ఇవ్వడమే గాక “స్టార్ ఆఫ్ ఇండియా” అనే బిరుదాన్ని ఇచ్చి నైజాంను సత్కరించారు.

సర్కారు, రాయలసీమ ప్రాంతం

ఆంధ్ర ప్రాంతంలో తిరుగుబాటు ప్రభావం వల్ల స్వల్పమైన మార్పులు జరిగినాయి. హైదరాబాద్ సంస్థాన సరిహద్దు గ్రామాలపై రోహిల్లా ఆరబ్ నైనికులు దాడులు జరిపి దోచుకున్నారు. జగ్గయ్యపేట, కడవ కర్నూలు జిల్లాలోని గ్రామాలు ఈ దోపిడీలకు గురి అయినాయి. వర్ధాకీమిడి జమీందారీ ప్రాంతంలో డుండుసేన అనే గైబా నాయకుడు సవరులను కూడగట్టుకొని అల్లర్లు సృష్టించాడు. అతణ్ణి పట్టుకొని ఉరితీశారు. గోదావరీ మన్య ప్రాంతంలో కొరటూరు గ్రామ నాయకుడైన కోరుకొండ సుబ్బారెడ్డికి బుట్టాయగూడెం గ్రామాధికారి సుంకర స్వామికి మధ్యవచ్చిన తగాదా పలితంగా సుబ్బారెడ్డి కొన్ని గ్రామాలు దోచుకొని ఆశాంతి సృష్టించాడు. రాజమండ్రి నుండి బయలు దేరిన పటాలం ఎర్నూగూడెం ఆక్రమించి తిరుగుబాటుదార్లపై దాడి చేశారు. సుబ్బారెడ్డి పట్టుబడినాడు. విచారణ సందర్భంలో నానాసాహెబ్ దక్షిణ దేశం మీద దండెత్తుతున్నాడనీ ఇంగ్లీషు వారిపై తిరుగుబాటు చేసిన వారికి లాభిస్తుందనీ వర్తమానం అందడంవల్ల తాను తిరుగుబాటు చేసినట్లు సుబ్బారెడ్డి పేర్కొన్నాడట! సుబ్బారెడ్డిని ఉరితీశారు. తిరుగుబాటు అంతరించింది.

ఈ అల్లర్లు మినహా రాష్ట్రం ప్రశాంతంగా ఉంది. సామాన్య ప్రజలు సమావేశాలు జరిపి తిరుగుబాటుదార్లను నిరశిస్తూ ప్రభుత్వాన్ని అభినందిస్తూ తీర్మానాలు చేశారు. ప్రజలకు శాంతి భద్రతలు ప్రసాదించిన కుంభిణి ప్రభుత్వాన్ని ప్రశంసించారు. ఒక చాటు కవి

కుంభిణివంటి ప్రభుత్వము

(రంభా భోగమువంటి రతి సౌఖ్యంబున్)

జంబాళివంటి విభవము

శంభో! వినుకొండవంటి షహరాన్ గలదే!

అని కీర్తించాడు. అయితే అనతి కాలంలోనే విదేశ పాలనవల్ల సప్తాలను ప్రజలు గుర్తించారు. విద్యావ్యాప్తితోబాటు దేశభక్తి స్వాతంత్ర్యేచ్ఛ కలిగి జాతీయోద్యమానికి అంకురార్పణ జరిగింది.

జాతీయోద్యమం

1857 తిరుగుబాటు అనేక పరిణామాలకు దారితీసింది. బ్రిటిష్ పార్లమెంటు కంపెనీని రద్దుచేసి ఇండియా పరిపాలనా బాధ్యతను సార్వభౌమాల వరం చేసింది. ఇండియా గవర్నర్ జనరల్‌కు వైస్రాయి హోదా లభించింది. భారతీయుల నుద్దేశించి విక్టోరియా మహారాణి ఒక ప్రకటన చేసింది. ఆ ప్రకటన ప్రకారం : ఆంగ్ల ప్రభుత్వం రాజ్య విస్తరణ విధానానికి స్వస్తి చెప్పి స్వదేశ రాజుల, సంస్థానాధీశుల హక్కులను మన్నిస్తుంది (తిరుగుబాటు కాలంలో సంస్థానాలు బ్రిటిష్ ప్రభుత్వంపట్ల విధేయులై ఉన్నందున తమ సామ్రాజ్యానికి అవి రక్షణశ్రేణిగా ఉపకరించగలవని ఆంగ్లేయులు గుర్తించడమే ఈ ప్రకటనకు కారణం అని చెప్పవచ్చు) : భారతీయుల మత సాంఘిక వ్యవహారాలలో జోక్యం కలిగించుకొనదు; జాతి, మత, వర్ణ విచక్షణ పాటించక భారతీయులను అధిక సంఖ్యలో ప్రభుత్వపు ఉద్యోగాల్లో నియమిస్తుంది; ప్రజల విజ్ఞానాభివృద్ధికి, దేశ ఆర్థిక పురోగతికి కృషి చేస్తుంది. విక్టోరియా ప్రకటనను 'భారతీయుల హక్కుల వ్రతం' అని వర్ణించడం జరిగింది. కానీ దీనివల్ల రెండు ప్రధానమైన దుష్ఫలితాలు జరిగినాయని చెప్పవచ్చు : (1) దేశ సమైక్యతా క్రమానికి తగం వాటిల్లింది; సంస్థానాలలోని ప్రజలు మధ్యయుగ రాజకీయ ఆర్థిక నిరంకుశత్వానికి గురి అయినారు. సమైక్యమై దేశం అంతటా ఒకే రకమైన రాజ్యాంగ సాంస్కృతిక పురోగతి సాధించి పున్నచో, జాతీయతకు ప్రాణప్రదమైన భావ సమైక్యత ప్రజలలో కలగడానికి అవకాశం ఉండేది. ఈ ప్రకటనతో ఆ అవకాశం నశించింది. (2) మత సాంఘిక సంస్కరణలకు ప్రభుత్వ సహాయం లభించకపోవడంతో సంస్కరణోద్యమాలు కేవలం పౌర జనోద్యమాలయినాయి. వెంటనే సాంఘిక పరివర్తన సాధించకపోయినా ప్రభుత్వ శాసనాలకు ప్రజలలో మానసిక చైతన్యం సంస్కరణల కనుగుణమైన పరివర్తన కలిగించే గుణం వుంది. అందుచేత శాసనసభ్యులైన సంస్కరణలు క్రమంగా అమలు జరిగే అవకాశం ఉంది. విక్టోరియా ప్రకటనతో ఆ అవకాశం పోయింది. అందుచేతనే స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాత కూడ దేశ సమైక్యతా సమస్య, సాంఘిక దురాచారాల సమస్య జాతి ఎదుర్కొనవలసి రావడానికి విక్టోరియా

ప్రకటన ఎంతవరకు కారణము, వాస్తవానికి అది భారతీయుల హక్కుల పత్రమా అనేది - ఆలోచించవలసిన చారిత్రకాంశాలు.

“జాతీయ భావ పరితంగా 1857 తిరుగుబాటు జరగలేదు; తిరుగుబాటు విఫలం కావడంవల్ల భారతీయుల్లో జాతీయ భావోదయం జరిగింది. అన్న R. C. మజుందార్ మాటల్లో ఎంతో సత్యం వుంది. తిరుగుబాటు కాలంలో భారతీయులు, ఆంగ్లేయులు పరస్పర ద్వేషంతో క్యూరకృత్యాలకు పాల్పడినారు. ముఖ్యంగా ఆంగ్ల సేనానులు తిరుగుబాటుదారులను ఫిరంగి మూతులకు కట్టి ప్రేల్చారు. ఇట్టి రాక్షసత్వ ప్రదర్శనవల్ల భారతీయుల్లో ఆంగ్లేయులవల్ల అగ్రహం ద్వేషాలు ప్రజ్వరిల్లడం సహజం. ఆ ద్వేషంలో నుండే భారత జాతీయ భావం జనించింది. దీనితోడు విక్టోరియా ప్రకటనలో చేసిన వాగ్దానాలను ఆంగ్ల ప్రభువులు చిత్తశుద్ధితో అమలు చేయలేదు. దీక్షియుల్లో నిరుద్యోగం నానాటికి పెరిగింది. పన్నుల భారంతో రైతులు కుంగిపోసాగినారు. అధికాభివృద్ధికి కృషి జరగలేదు. జాతి వివక్షణ, పాదిరీల దుష్ప్రచారము యదావిధిగా కొనసాగినాయి. ఈ పరిస్థితులే భారతీయుల్లో జాతీయ భావాన్ని బలపరచి స్వాతంత్ర్య ఉద్యమానికి దారితీసినాయి.

తమ సామ్రాజ్య శ్రేయస్సుల రక్షణార్థమే కావచ్చు. ఆంగ్ల ప్రభుత్వం భారతీయులకు కొన్ని సౌకర్యాలు సమకూర్చింది, రైల్వేలవంటి సులభ ప్రయాణ సాధనాలు, వారా ప్రసారానికి తంతి తపాలాలు ఏర్పడినాయి. భారత ఉపఖండంలో భిన్న ప్రాంతాలు సన్నిహితం కావడానికి ఇవి తోడ్పడినాయి. ఆంగ్ల భాష రాజభాషయై భాషా భిన్నత్వం అనే ఆటంకం తొలగి వివిధ ప్రాంత ప్రజలలో పరస్పర అవగాహనకు ఉపకరించింది. భారతీయులలో ఐక్యతా భావానికి ఈ పరిణామాలు దోహదం చేసినాయి. ఇంచుమించు తిరుగుబాటు సమయంలోనే కలకత్తా, బొంబాయి, మద్రాస్ విశ్వవిద్యాలయాలేర్పడినాయి; నాటికే దేశంలో ఇంగ్లీషు పాఠశాలలు, కళాశాలలు పనిచేస్తున్నాయి. ఆంగ్ల విద్యాలయాలు కేంద్రాలుగా జాతీయ భావ చైతన్యంతో కొత్త యువతరం తయారు కాసాగింది. ఆంగ్ల భాషద్వారా కొత్త తరానికి పౌరహక్కులు, స్వయం నిర్ణయాధికారం జాతీయైక్యత, ప్రజాస్వామ్యంవంటి ఆధునిక పాశ్చాత్య రాజకీయ సిద్ధాంతాలతో పరిచయం ఏర్పడింది. స్వేచ్ఛ, సమత, సౌభ్రాతృత్వం అనే ప్రెంచి విప్లవనినాదాలు, జర్మనీ, ఇటలీ బాల్కన్ రాజ్యాల్లో జరుగుతున్న జాతీయోద్యమ లక్ష్యాలు భారతీయుల్లో నూతనోత్తేజాన్ని కలిగించినాయి. ఈ నూతనోత్తేజంతోనే వృత్తాంతిని, దినపత్రికను, ఆంధ్రభాషా సంజీవిని, వివేకవర్ధని, లోకరంజని,

స్వదేశి, పురుషార్థ ప్రదాయినీ, వార్తాలహరి మొదలైన వత్రికలు వెలిసినాయి. ప్రభుత్వ చర్యలను విమర్శిస్తూ, విక్టోరియా వాగ్దాన భంగాన్ని వివరిస్తూ, జాతి విచక్షణా విధానాన్ని నిరసిస్తూ నానాటికి దిగజారుతున్న ఆర్థిక పరిస్థితిని విపులీకరిస్తూ వత్రికలు విదేశ ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా ప్రజాభిప్రాయాన్ని సంఘటిత పరచడానికి కృషి చేసినాయి.

ప్రేరణ (inspiration), రోషమూ (irritation) భారత జాతీయ భావోదయానికి కారణాలుగా పెర్సివాల్ స్పీయర్ వ్రాశాడు. ఆంగ్ల ప్రభుత్వ స్థాపన జరిగినప్పటినుండి భారత చరిత్రలో, సంస్కృతిలో విశేష పరిశ్రమ జరిగి తమ ప్రాచీన సాంస్కృతిక వారసత్వాన్ని భారతీయులు గుర్తించసాగినారు. ఆ గుర్తింపే వారికి మంచి ప్రోత్సాహాన్నిచ్చింది. దేశభక్తికి సాధనంగా చరిత్రను హూరొథాటన్ కాలంనుండి గుర్తించారు. భారతీయుల్లో కలుగుతున్న చైతన్యానికి తైత్తలవ పాదిరీల దుష్ప్రచారమూ, ప్రభుత్వ జాతి విచక్షణ విధానమూ రోషాన్ని కలిగించడంలో ఆశ్చర్యంలేదు. ఈ నేపథ్యంలోనే భారతీయులు ఆత్మపరీక్షించుకు ఉపక్రమించారు. తమ మతాలలో, సామాజిక వ్యవస్థలో చిద్దెం గట్టుకుపోయిన దురాచారాలను తొలగించి ఆధునీకరణ సాధించినగాని జాతి పురోగతికి సాధ్యం కాదని గ్రహించారు. పందొమ్మిదో శతాబ్ది ఆరంభంలోనే రాజా రామమోహన రాయ్ బ్రహ్మ సమాజాన్ని స్థాపించి సతీసహగమన నిర్మూలనకు, ఆంగ్ల విద్యా విధానం ప్రవేశ పెట్టడానికి బెంటింక్ ప్రభుత్వంతో సహకరించాడు. విగ్రహారాధన వంటి మూఢాచారాలను నిరసించాడు. ఏకేశ్వరోపాసన, నిర్గుణోపాసన వంటి ఉదాత్త సంప్రదాయాలను నెలకొల్పాడు. అందువేతనే భారతీయ భూత భవిష్యత్ సంస్కృతి సంప్రదాయాలమధ్య, ప్రాచ్య పాశ్చాత్య సంస్కృతుల మధ్య వారధి రామమోహనరాయ్ అని వర్ణిస్తారు. ఒక విధంగా పాశ్చాత్య సంప్రదాయాల ఆమోదానికి నిరసనగా దయానంద సరస్వతి ఆర్య సమాజాన్ని స్థాపించాడు. శ్రీ జనోద్ధరణ, వర్ణనిర్మూలన, అస్పృశ్యతా నివారణవంటి ఉదార సాంఘిక సంస్కరణలను ప్రోత్సహించినప్పటికీ దయానందుడు వైదిక మత సంస్కృతాల పునరుద్ధరణకు పిలుపునిచ్చినాడు. 'శుద్ధి' ద్వారా హిందూమతంలో చేర్చుకొనే పీలు కల్పించాడు. ముస్లిం, తైత్తలవ మతాల తాకిడికి తట్టుకోడానికి 'హిందూ సంఘటన' ఆవశ్యకతను గుర్తింపజేశాడు. రామకృష్ణ పరమహంస శిష్యుడైన వివేకానందుడు రామకృష్ణ మతాన్ని స్థాపించాడు. పాశ్చాత్యులది కేవల భౌతిక (materialist) సంస్కృతియనీ, భారతీయులది ఆధ్యాత్మిక (spiritualist) సంస్కృతియనీ దానికి 'వేదాంతం' కిరీటప్రాయమనీ అందుచే 'విశ్వ వేదాంతం' (Universal Vedanta) ద్వారా భారతదేశం ప్రపంచాన్ని

జయించి మానవజాతి సుద్ధరించే తరుణమాసన్నమయిందనీ వివేకానందుడు ప్రబోధించాడు. మదాం బ్లావ్ స్కీ అనే రష్యన్ పనిత దివ్యజ్ఞాన సమాజాన్ని (Theosophical Society) స్థాపించి భారతీయ ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి వైశిష్ట్యాన్ని ప్రపంచానికి చాటింది. ఈ ఉద్యమాల ఫలితంగా క్రైస్తవ ప్రచారకుల దౌర్జన్యం వెనుకాడింది. భారతీయుల్లో ఆత్మ విశ్వాసం పెంపొందింది. భారతీయుల్లో ఆత్మ విశ్వాసం పెంపొందింది. ఈ మత-సాంఘిక సంస్కరణోద్యమం - (నవహిందూ-Neo.Hindu) నినాదాలు ఆంధ్రదేశంలో ప్రతిధ్వనించాయి.

ఈ ఉద్యమాన్ని విజ్ఞాన పునరుజ్జీవనోద్యమం అంటూ ఐరోపాలో 12. 14 శతాబ్దాల్లో జరిగిన 'రినెశాన్స్' ఉద్యమంతో పోల్చడం జరుగుతున్నది. 'రినెశాన్స్' ఫలితంగా ఐరోపావారు వ్యవస్థాపిత మతం (చర్చి విధిస్తున్న నిబంధనలను తిరస్కరించి సేతు దృక్పథం, మానవతా వాదాన్ని అలవరచు కొని శాస్త్ర సాంకేతిక విజ్ఞానాన్ని పెంపొందించి అపూర్వమైన ప్రగతిని సాధించి ప్రపంచానికే పాలకులు కాగలిగారు. కాని భారతదేశంలో జరిగిన ఉద్యమానికి అత్యంత ప్రాచీనములైన వేదాలు-సంహితలు కానీ, ఉపనిషత్తులుగానీ - మూలములయినాయి. అందుచేత భారతీయోద్యమాన్ని విజ్ఞానోద్యమం అనడం కంటే "నవహిందూ మతోద్యమం" (neo.Hinduism) అనడం సమంజసం. భారతజాతి-భిన్న మతాలతో కూడిన - నిర్మాణ దశలో ఉన్న క్లిష్ట సమయంలో ఇట్టి మతోద్యమంవల్ల జరిగిన మేలుకీడులను అంచనా వేయడం అవసరం.

నానాటికి దేశ ఆర్థిక పరిస్థితి ఆందోళనకరంగా పరిణమించింది. గోదావరీ () కృష్ణా () పెన్నా నదులపై ఆనకట్టలు నిర్మించడంతో తీరాంధ్రంలో వేలకొలది యకరాల భూమి సాగులోనికి వచ్చింది. వ్యవసాయ ఉత్పత్తులు పెరిగి రైతు జనంలో సాంఘిక రాజకీయ చైతన్యం కలగడానికి దారితీసింది. కాని దాన్యం ధర తగ్గడంతో శిస్తురేటు రెండింతలు మూడింతలుగా పెరిగినట్లయింది. తరచుగా ఖామాలు సంభవించి జన నష్టం జరిగింది. గంజాం. గోదావరీ బళ్ళారి జిల్లాలలో 1865.66 లో సంభవించిన ఖామంవల్ల వేలకొలది మరణించినారు. 1871 లో కర్నూలు, కడప జిల్లాలలో తీవ్రమైన ఖామం సంభవించింది. చేతివనులు ఇంతకు పూర్వమే నశించినాయిగదా! అకలి బాధకు లాభ లేని వ్రజలు బర్మా, మారిషస్, దక్షిణాఫ్రికాలకు వలస బోవసాగినారు. కంపెనీ కాలంలోనే దేశంలోని రైతుల పరిస్థితి మెరుగుగా పుండేదని 1875 లో లోక రంజని అనే పత్రిక వ్రాసింది.

ఉద్యోగ నియామకాలలో విక్టోరియా వాగ్దానాలను మన్నించకపోగా భారతీయుల ప్రవేశాన్ని అతికట్టి ప్రయత్నాలు జరిగినాయి. సైన్యంలో భారతీయ

వైద్యులు అనర్హులనే ఉత్తర్యు జారీ అయింది. ఇట్టి జాతి వివక్షణ విధానం లిట్టన్ ప్రభువు కాలంలో () స్పష్టమయింది. ఆయుధ శాసనంద్వారా భారతీయులను పూర్తి నిరాయుధులను చేశాడు లిట్టన్. దేశ భాషల్లో వెలువడే పత్రికల స్వాతంత్ర్యాన్ని ఆరికట్టాడు. పౌర ఉద్యోగాల్లో ప్రవేశ పరీక్ష వయస్సు 21 నుండి 19 సంవత్సరాలకు తగ్గించాడు. ఇది భారతీయులకు వ్యతిరేకంగా తీసుకొన్న చర్య అని వేరే చెప్పనక్కరలేదు. లిట్టన్ చర్యలను దేశంలోని పత్రికలు తీవ్రంగా విమర్శించినాయి. జీతాల రూపంలో ఉపకార వేతనాల రూపంలో అపార ధనరాశులు ఇంగ్లండుకు తరలడాన్ని తద్వారా భారతదేశం దారిద్ర్యంలో క్రుంగడాన్ని పత్రికలు వివరిస్తూ వ్రాసినాయి. ఆంగ్లేయుల జాతి వివక్షణ విధానం ఇన్ బర్డ్ బిల్ పై జరిగిన ఆందోళనలో పరాకాష్ఠకు చేరు కున్నది. నాటివరకు భారతీయ న్యాయాదీశులను శ్వేతజాతి నేరస్థులను విచారించి శిక్షించే హక్కు వుండేదికాదు. న్యాయశాఖలోని ఈ అన్యాయం తొలగించే ఉద్దేశంతో రిఫ్స్ ప్రభువు సూచనపై న్యాయ విషయాల నమ్మకమైన ఇన్ బర్డ్ ఈ చట్టాన్ని తయారుచేశాడు. ఈ చట్టం ప్రకారం భారతీయ న్యాయాదీశులకు శ్వేత జాతీయులతో సమానమైన హక్కులు లభించినాయి. దీనికి వ్యతిరేకంగా శ్వేత జాతీయులు జరిపిన ఆందోళన ఫలితంగా వారి ప్రత్యేకత హక్కులకు భంగం రాని విధంగా చట్టం సవరించబడింది. ఈ చర్యను దేశంలోని పత్రిక లన్నీ ఖండించినాయి. శ్వేత జాతీయులను విచారించి శిక్షించడానికి తెల్లవారే అర్జులైనప్పుడు భారతీయులను భారతీయులే శిక్షించడం న్యాయం గదా" వివేకవర్ధని అనే పత్రిక (మార్చి 1884) ప్రశ్నించింది. ఇన్ బర్డ్ చట్టవివాదం భారతీయులకు రెండు గుణపాఠాలు నేర్పింది :

- (1) విదేశ పాలనలో భారతీయులకు న్యాయం జరగడం అసంభవం;
- (2) సుసంఘటితమైన ఆందోళన ద్వారా ప్రభుత్వాన్ని లొంగదీయవచ్చు.

జాతీయ మహాసభ - తొలిదశలు

నాటికే కలకత్తా, బొంబాయి, పూనా మొదలైన ప్రధాన నగరాలలో స్వదేశీ పౌర సంఘాలేర్పడి ఆందోళన ప్రారంభించినాయి. మద్రాస్ లో తెలుగు వణిజులైన గాజుల లక్ష్మీనరసు సెట్టి (1806-1868) మద్రాస్ స్వదేశీ సంఘాన్ని (Madras Native Association) స్థాపించి 'క్రిసెండ్' అనే పత్రికను నిర్వహించాడు (1844). పాదిరీం అసభ్య ప్రచారాన్ని, ప్రభుత్వంలో

స్థానికులకు జరుగుతున్న అన్యాయాన్ని, న్యాయ, పోలీసు శాఖలలోని అవినీతిని, రెవెన్యూ అధికారుల దౌర్జన్యాలను రోడ్డు మొదలైన కనీస ప్రజావసరాల వట్ల ప్రభుత్వ నిర్లక్ష్య వైఖరిని ఖండిస్తూ 'క్రిసెండ్' ద్వారా ప్రజాభిప్రాయాన్ని సమీకరించడానికి కృషి చేశాడు; 1855 లో 14 వేల సంకలాలతో ఒక మహజర్ ను పార్లమెంట్ కు సమర్పించాడు. దేశంలో ఆంగ్ల విద్యావ్యవస్థ, వితంతు వివాహం, స్త్రీవిద్య మొదలైన సంస్కరణలను ప్రచారం చేశాడు; బాలికలకు ప్రత్యేకించి పాఠశాలను ఆతడు నెలకొల్పినట్లు తెలుస్తుంది. ఇందుచేతనే లక్ష్మీనరసును మద్రాస్ కు రామమోహనరాయ్ వంటివాడని క్లాఫిస్తారు.

మద్రాస్ లోనే ఆంధ్ర తమిళ పౌరులు 1882 లో మరొక నేటివ్ అసోసియేషన్ స్థాపించారు. మొదట్లో ఈ సంఘం కలకత్తాలోని బెంగాల్ ఇండియన్ అసోసియేషన్ తో కలిసి పని చేసింది. తర్వాత స్వతంత్రంగా వ్యవహరించసాగింది. పి. రంగయ్యనాయుడు అధ్యక్షుడుగా 1884 లో మద్రాస్ మహాజన సభ ఏర్పడింది. దీనికి పి. అనందాచార్యులు కార్యదర్శి. 1884 లో జరిగిన సమావేశానికి జిల్లాలనుండి ప్రతినిధులు హాజరయినారు. "దేశంలో బలవదుతున్న జాతీయ చైతన్యాన్ని సంఘటితపరచి సరియైన మార్గంలో నడిపించడమే మహాజనసభ లక్ష్యం" అని అనందాచార్యులు ప్రథమ సమావేశంలో స్పష్టం చేశాడు. మహాజన సభకు అనుబంధంగా జిల్లాలలో పౌర సంఘాలు ఏర్పడినాయి. వాటిలో కాకినాడ తిరుచిరపల్లి సొసైటీ ముఖ్యమయింది. ఈ సొసైటీ 1884-85 లో I.C.S. వరీక్షకు వయోపరిమితి పెంచవలెననీ, రైతులపై శిస్తుభారం తగ్గించవలెననీ కోరుతూ బ్రిటిష్ పార్లమెంటుకు ఒక వినతి పత్రం సమర్పించింది.

ఈలోగా బెంగాల్ అసోసియేషన్ స్థాపకుడైన సురేంద్రనాథ బెనర్జీ 1878 లో, దేశంలో వర్ణబింది ప్రభుత్వం చేస్తున్న అన్యాయాలను గురించి భారత వ్యతిరేక విధానాలను గురించి ప్రజలను ఉత్తేజపరిచాడు. ఆతని ఉపన్యాసం చివర 'స్వేచ్ఛ, సమత, సౌభ్రాత్రం' అనే నినాదాలతో సభలు మూర్ఛమోగేవి. దేశవ్యాప్తమైన మహోద్యమ నిర్మాణానికి ప్రయత్నాలు ప్రారంభమయినాయి. ప్రభుత్వం వట్ల దేశంలో ప్రజ్వరిల్లుతున్న అగ్రహద్యేషాలు హింసాత్మకంగా పరిణమించే ప్రమాదం ఉందని గుర్తించారు. వారిలో ఇండియాలో ఉద్యోగం నుండి విరమించిన ఆక్టేవియన్ హ్యూం అగ్రగణ్యుడు. ప్రభుత్వ వ్యతిరేకత చట్టబద్ధమైన విధానాల ద్వారా వ్యక్తం చేయడానికి వీలైన సాధనంగా ఒక మహాసభను స్థాపించాలనే సంకల్పంతో ఆతడు చేసిన విజ్ఞప్తికి

దేశభక్తులైన యువకులు స్పందించారు. వూనాలో 1885 డిసెంబర్ లో మహాసభా సమావేశానికి నిర్ణయం జరిగింది. కాని ఆ సమయంలో వూనాలో అంటువ్యాధి వ్యాపించి వున్నందున బొంబాయిలో గోకుల్ దాస్ సంస్కృత విద్యాలయంలో మహాసభ జరిగింది. సభకు 72 మంది ప్రతినిధులు హాజరయినారు వారిలో మద్రాస్, బరంపురం, మచిలీపట్టణం, కడప, బళ్ళారి, అనంతపురం నుండి ఆంధ్ర ప్రతినిధులున్నారు. ఉమేష్ చంద్ర బెనర్జీ సభకు అధ్యక్షత వహించాడు. భారత జాతీయ మహాసభ ఉదయించింది.

ఆంధ్రదేశంలో సంస్కరణోద్యమాలు

1. హైదరాబాద్ సంస్థానం :

బ్రిటిష్ ఇండియా ప్రాంతాల్లో ప్రభుత్వ యంత్రాంగంలోను మత విద్యా సాంఘిక రంగాలలోను జరుగుతున్న పరిణామాల ప్రభావం హైదరాబాద్ సంస్థానంపై ప్రసరించింది. సంస్థాన పాలనా యంత్రాంగం సామాజిక పరిస్థితులు మధ్యయుగ భూస్వామ్య వ్యవస్థకు అనుగుణ్యమైనవి. వాటి వరకు దఫర్ ఇమాల్, దఫర్ దివానీ దారుల్ ఇన్ షా అనే మూడు కార్యాలయాలు దివాన్ పర్యవేక్షణలో జాగీర్దార్ల ఇనాందార్ల వ్యవహారాలు, భూమిశిస్తు, అంగ్ల ప్రభుత్వంతో లావాదేవీలు, నైజాం ఫర్మానాలను అమలుపరచడం వీరి విధులు. వీనిలో నీబ్బంది కొరతవల్ల ప్రభుత్వ కార్యకలాపాల నిర్వహణ కుంటువడు తుండేది. స్థానిక పాలనా శిస్తు వసూలు విధానాలు సయితం అస్తవ్యస్తంగా వుండేవి. సంస్థాన ప్రభుత్వ విధానాలను సంస్కరించడానికి బ్రిటిష్ రెసిడెంట్లు గతంలో చేసిన ప్రయత్నాలు స్థానిక అధికారుల స్వార్థ చింతనవల్ల విఫలము లయినాయి. ఈ నేపథ్యంలో 1853 లో దివానైన సాలార్జింగ్ మంచి సమర్థుడు. ముగ్గురు నైజాముల కాలంలో — నాజర్ ఉద్దౌలా (1829-57) అహ్మద్ ఉద్దౌలా (1857-69) మీర్ మహబూబ్ అలీఖాన్ (1869-1911) దివాన్ పదవి నిర్వహించిన గౌరవం ఆతనికి లభించింది. సాధారణంగా సంది యుగంనాటి వ్యక్తులలో కన్పించే వైరుధ్యాలు సాలార్జింగ్లోనూ కనిపిస్తాయి. కానీ సంస్థానాన్ని ఆధునికరణ చేయాలని ఆతని సంకల్పం. ఈ కృషిలో ఆతడు నైజాం అహ్మద్ ఉద్దౌలా అగ్రహానికి గురి అయినాడు; స్వార్థపరులైన సర్దారులు ఆతణ్ణి నిరసించారు; రెండుమార్లు ఆతనిపై హత్యా ప్రయత్నాలు జరిగినాయి. అయినప్పటికీ ఆతడు దీక్షను విరమించలేదు. 1869 లో అహ్మద్ ఉద్దౌలా మరణించి వసివాడైన మహబూబ్ అలీ నైజాం కావడంతో సాలార్జింగ్ కు స్వేచ్ఛ లభించింది. సాలార్జింగ్ సాంప్రదాయ ప్రియుడే కాని సంస్కరణాభిలాషి. బ్రిటిష్ ప్రాంతాలలో అమలు జరుగుతున్న విధానాలను సంస్థానంలో అనుసరించాలని ఆతని లక్ష్యం; అందుచే కేంద్రీకరణ వికేంద్రీకరణ విధానాల సమన్వయం ఆతని సంస్కరణల్లో కన్పిస్తుంది. అధిక విధానం, ప్రభుత్వ

యంత్రాంగం పూర్తిగా సంస్కరించి, నూతన విధానాన్ని నిర్వహించగల సమర్థులను తర్ఫీతు చేసే విద్యా విధానాన్ని రూపొందించి అధునిక ప్రాదరాబాద్ పునాదులను గట్టిపరిచే కృషి సాలార్ జంగ్ చేశాడు.

సంస్థాన ఆర్థిక పరిస్థితిని మెరుగుపరచడం సాలార్ జంగ్ తక్షణ కర్తవ్యమయింది. ఈ రంగంలో ఆతని లక్ష్యాలు : నానాటికీ క్షీణిస్తున్న ఆదాయాన్ని పెంచడం, పెరుగుతున్న ప్రభుత్వ వ్యయాన్ని తగ్గించడం; రుణభారం నుండి సంస్థానాన్ని విముక్తి చేయడం. నాటికి పరగణాలకు పరగణాలు అరబ్బు, వతాన్ వడ్డీ వ్యాపారుల తనఖాలో వుండేవి. తమ ఇలాకాలోని గ్రామాలపై వీరు దాడులు జరిపి రైతులను హింసించి డబ్బు వసూలు చేస్తుండేవారు. ఈ తనఖా భూములన్నింటినీ స్వాధీనం చేసుకొని అరబ్బు వతాన్ రోహిల్లా మూకలను నిర్దాక్షిణ్యంగా అణచివేశాడు; బ్రిటిష్ వారి ఆక్రమణలో నున్న దారా శివ, రాయచూర్, నవ్ వద్గ్ జిల్లాలు 1857 తిరుగుబాటు తరువాత నైజాం పరమైనాయి. దీనితో 20 వేల చ॥ మైళ్ళకు పైగా విస్తీర్ణంవున్న భూమి ఖాల్సాలో కలిసింది. భూములను రైతులకు కొలు (ఇజరా) ఇచ్చి వత్తి మొదలైన వాణిజ్య వంటలను సాలార్ జంగ్ ప్రోత్సహించాడు; స్వచ్ఛందంగా తన వేతనాన్ని 25 వేల నుండి 15 వేల వరకు తగ్గించుకొని ఇతర ఉన్నతోద్యోగుల వేతనాలు సైనిక ఖర్చులు తగ్గించాడు. ఆబ్కారీ, వాణిజ్య మంకాలు, రహదారి వస్తులు, క్రయ విక్రయాలపై రుసుములు (Stamp duty) అదవులు మొదలైన వానిద్వారా ఆదాయం క్రమబద్ధం చేశాడు. కేంద్ర ఖజానాను ఏర్పరచాడు; ద్రవ్య విధానాన్ని సంస్కరించి 'హరీనీక్కా'ను ప్రవేశపెట్టాడు. హరీ రూపాయి, బ్రిటిష్ రూపాయికంటే విలువలో 15 శాతం తక్కువ. చెల్లింపులు హరీ నీక్కాలో చేయడంద్వారా సంస్థానానికి కొంత లాభం వచ్చేది. ఈ చర్యలన్నింటి ఫలితంగా 1853-54 లో 68 లక్షలున్న సంస్థాన ఆదాయం 1880-81 నాటికి మూడు కోట్ల రూపాయలకు పెరిగింది.

ప్రభుత్వాదాయానికి భూమిశిస్తు ముఖ్య ఆదారం. శిస్తు వసూలు విధానంలో అనేక రోపాలుండేవి. శిస్తు వసూలుచేసే అధికారాన్ని బీర్ మక్తాదారులనే మధ్యవర్తులకు విక్రయించేవారు. శిస్తు ధాన్య రూపంలో వసూలు చేయడం మరొక రోపం. అమాయకులైన రైతులను బీర్ మక్తాదార్లు మోసజేసి వివరీతంగా ధాన్యం శిస్తుగా వసూలు చేసేవారు. ప్రభుత్వ ఆదాయాభివృద్ధికి, వ్యవసాయాభివృద్ధికి ఈ విధానాలు ప్రతిబంధకాలయినాయి. రైతులు వివరీత సమ్మెలకు గురియై వ్యవసాయంపట్ల నిర్లక్ష్యం వహించేవారు. సాలార్ జంగ్ అధికారంలోకి రాగానే బీర్ మక్తాదార్లకు నష్టపరిహారం చెల్లించి వారిని తొలగించి రైతు

వారీ విధానం అమలుపరిచాడు. పాత చిట్టాలు (records) ఆధారంగా సాగులో నున్న భూమి విస్తీర్ణాన్ని నిర్ణయించి శిస్తు (జిమా) అంచనా వేయబడింది. గ్రామాలలోని వచ్చీరీ, పట్నారీల సాయంతో తహశీల్దార్లు ప్రతి రైతు చెల్లించ వలసిన శిస్తును నిర్ణయించాడు. ముప్పది సంవత్సరాల వరకు ఈ నిర్ణయంలో మార్పులుండవు. పంట పొలాలపై శిస్తు మినహాయింపు వుండదు. పంట వేయని మొట్ట మాగానీ పొలాలపై మినహాయింపు వుంటుంది. శిస్తు ధనరూపంతో చెల్లించ వలె. జిల్లావారీ శిస్తు వసూలు పర్యవేక్షణకు రెవెన్యూ బోర్డు (1864) రెవెన్యూ సర్వేకాఖ (1875) నెలకొల్పబడినాయి. ఈ చర్యలవల్ల రైతులకు మంచి పోత్యాహం లభించి వ్యవసాయాభివృద్ధి జరిగింది. సాలుసరి పంట దిగుబడి పెరిగింది; శిస్తు రూపంలో సంస్థాన ఆదాయం పెరిగింది.

శిస్తు వసూలుకు స్థానిక పాలనా విధానానికి సన్నిహిత సంబంధం వుంది. అందుచేత స్థానిక పాలనా విధానం సంస్కరించి 'జిల్లా బిందు' అని ప్రసిద్ధమైన పద్ధతి అమలు చేశాడు. దీని ప్రకారం 1867 లో సంస్థానాన్ని ఏడు 'డివిజన్లు'గా విభజించడం జరిగింది. డివిజన్ పై అధికారి 'సాదర్ తాలూకాదార్' డివిజన్ లో రెండు మూడు జిల్లా లుండేవి; జిల్లా అధికారి 'అవ్వల్ తాలూకాదార్ (ప్రథమ తాలూకాదార్)', ఈతనికి సహాయంగా ఇద్దరు తాలూకాదార్లుండేవారు. జిల్లాలో శిస్తు వసూలు, కాంతి భద్రతల పరిరక్షణ, నేర విచారణాధికారాలు అవ్వల్ తాలూకాదారు చెలాయించేవాడు. తాలూకా అధికారి తహశీల్దార్. ఈ వుద్యోగు లందరికీ జీతాలు ఇచ్చేవారు. ప్రతి జిల్లాలోను సీవిల్ క్రిమినల్ న్యాయస్థానాలేర్పడినాయి. జిల్లా పరిపాలన సాదర్ తాలూకాదార్ పర్యవేక్షణలో వుండేది.

సాలార్ జంగ్ కాలానికి సంస్థానంలో క్రమబద్ధమైన న్యాయస్థానాలు లేవనే చెప్పవచ్చు. నైజాం మాట శాసనం, ఆతని కొలుపు ఉన్నత న్యాయ స్థానం; నామ మాత్రంగా రాజధానిలో న్యాయస్థానాలుండేవి. దివాన్ దర్బారు లోనే నేరస్థులను విచారించి శిక్షించేవారు. క్రిమినల్ తగాదా లన్నింటిలో ఇస్లాం శిక్షస్మృతి (షారా) అమలు జరిగేది. హిందువుల వారసత్వ (సీవిల్) తగాదాల్లో మాత్రం హిందూ ధర్మశాస్త్రాన్ని అనుసరించేవారు. దివాన్ సిరాజ్ ఉల్ముక్ (1846 - 48) న్యాయ పాలనలో కొన్ని సంస్కరణలు చేశాడు. పౌర నేర విచారణాధికారాలను విభజించాడు; మరణ శిక్షను, కాలు చేతులు నరకడం వంటి క్రూర శిక్షలను, సతీ సహగమనాన్ని నిషేధించాడు; హైదరాబాద్ లో కొన్ని ప్రత్యేక న్యాయస్థానాలు నెలకొల్పినాడు. కాని క్రమంగా న్యాయ పాలనలో అరాచకం ప్రబలి న్యాయస్థానాల తీర్పులను మన్నించని పరిస్థితి యేర్పడింది.

బ్రిటిష్ ప్రాంతాలలోని విధానం సమూహాగా సాలార్ జంగ్ సంస్థానంలో న్యాయ పాలన విధానం సంస్కరించడానికి ప్రయత్నించాడు. ధర్మసమత (equality before law) నెలకొల్పడం అతని ఆశయం. సంస్థానంలో ఆరాచకం సృష్టిస్తున్న రోహిల్లా, అరబ్, పతాన్ దుండగులను శిక్షించి అదుపులో వుంచడానికి నగరంలో ప్రత్యేక న్యాయస్థానాలు ఏర్పాటు చేశాడు. తాలూకా జిల్లా కేంద్రాలలో సీవిల్, క్రిమినల్ కోర్టు లేర్పడినాయి; వాటి విదులు స్పష్టంగా నిర్వచించడం జరిగింది. గ్రామాలలో పచేర్, పట్వారీలు న్యాయ విచారణచేసి దోషులను శిక్షించేవారు. హైదరాబాద్ లో ఉన్నత న్యాయస్థానం నెలకొల్పబడింది. ఇందులో ఒక నజీం (President) ఐదుగురు న్యాయాధీశులు వుండేవారు. జిల్లా కోర్టుల తీర్పులపై అప్పీళ్ళను ఈ న్యాయస్థానం విచారించేది. హిందువుల మధ్య తగాదా లన్నింటిలో ధర్మశాస్త్రాలను ఆనుసరించే వద్దతి ఏర్పడింది. ఖాసీ నేరాల సందర్భంలో కాజీ నుండి అనుమతి అవసరం. మరణ శిక్షను నైజాం అనుమతించవలె.

సంస్థానంలో శాసన సభను ఏర్పరచడానికి సాలార్ జంగ్ ప్రయత్నం పలించలేదు. కాని మంత్రివర్గ (Cabinet) వద్దతి నాతడు. ప్రవేశపెట్టాడు. పరిపాలనను నాల్గు శాఖలుగా విభజించి సల్లరు మంత్రులను నియమించాడు :

- (1) రెవెన్యూ శాఖ - ఇందులో వ్యవసాయం, వాణిజ్యం, స్థాంపు పన్నులు, రహదారి సుంకాలు, అడవులు, ఆబ్కారీ మొదలైన విషయాలుండేవి;
- (2) న్యాయశాఖ
- (3) పోలీసు శాఖ. నగరానికి పూర్వం నుండి కొత్వాల్ అనే పోలీస్ అధికారి వుండేవాడు. అతనికుండే నేర విచారణాధికారం రద్దయింది;
- (4) ఇతర కార్యక్రమాల శాఖ. ఇందులో ప్రజా సౌకర్యాలు (Public works), విద్య, వైద్యం, ఆరోగ్యం, పురపాలక సంఘాలు మొదలైనవి వుండేవి. ప్రతి మంత్రి క్రింద కార్యదర్శులుండేవారు. మంత్రులకు విధాన నిర్ణయాధికారం లేదు. కార్యదర్శులు నేరుగా దివాన్ తోనే వ్యవహరించేవారు. అంటే అధికారం దివాన్ తో కేంద్రీకృతమై వుండేది. ఏమైనా సంస్థానంలో మంత్రివర్గ (Cabinet) వద్దతులకు అంకురార్పణ జరిగింది.

ఆధునిక విద్యా విధానానికి గూడ సంస్థానంలో సాలార్ జంగ్ అంకురార్పణ చేశాడు. గోల్కొండ రాజ్య పతనంతో పోషణలేక మదర్సాలు ఊడించినాయి. ప్రజల విద్యాబుద్ధులవట్ల శ్రద్ధ పహించినవారు లేరు. ధనికులు, నవాబులు, జాగీర్దార్లు తమ దిద్దలకు తమ ఇంట్లలోనే ఉపాధ్యాయులను నియమించుకొనేవారు. సాలార్ జంగ్ సంస్కరణలతో ప్రతుత్వ యంత్రాంగం

విస్తరించడంతో దానిని నిర్వహించడానికి అధిక సంఖ్యలో విద్యావంతులు సమర్థులునైన ఉద్యోగుల అవసరం పెరిగింది. దీన్ని దృష్టిలో వుంచుకొని సాలార్జంగ్ పెక్కు విద్యాసంస్థలను నెలకొల్పినాడు. త్రైస్తవ మతప్రచారకుల (Church of England) 1834 లోనే హైదరాబాద్ లో ఒక ఇంగ్లీషు పాఠశాలను నెలకొల్పారు. 1853 - 54) లో సాలార్జంగ్ ఓరియంటల్ కాలేజీ (దారుల్ ఉలూమ్) ని స్థాపించాడు; అందులో 160 మంది విద్యార్థులు చేరారు. అరబిక్, పర్షియన్, ఇంగ్లీషు, తెలుగు, మరాఠీ భాషలలో విద్యాబోధన జరిగేది. "ప్రభుత్వోద్యోగాలు నిర్వహించగల సమర్థులు ఈ కాలేజీలో తయారు కాగలరని" సాలార్జంగ్ స్వయంగా వ్రాశాడు. 1860 నాటికి కాలూకా, జిల్లా కేంద్రాలన్నింటిలో పాఠశాలలు స్థాపించారు విద్యా శాఖలో కార్యదర్శిగా పని చేసిన W. H. విల్ కిన్సన్ (1869 - 70) పాఠశాలల్లో నూతన బోధనాంశాలను ప్రవేశ పెట్టాడు. 1860 లోనే ప్రజా సౌకర్యాల శాఖ క్రిందే సివిల్ ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ దానికి అనుబంధంగా ఇంగ్లీషు బోధనకు పాఠశాల నెలకొల్పబడినాయి. 1872 నాటికి ఈ పాఠశాల చాదర్మాద్ ఆంగ్లో - వర్నాక్యులర్ పాఠశాలగా అనంతరం హైదరాబాద్ కాలేజిగా రూపొందింది. ఈ కాలేజీని 1884 లో మద్రాస్ విశ్వవిద్యాలయంలో చేర్చారు. ప్రభు వర్గాల బాలురకై సాలార్జంగ్ 1878 లో మద్రసా-ఇ-అలియా స్థాపించగా అతని మేనల్లుడు నగరంలోని ఉన్నత వర్గాల వారికై మద్రసా-ఇ-అజియా అనే పాఠశాల నెలకొల్పాడు. మొత్తంమీద 1884 నాటికి 'దివానీ భూమి' (నైజాం ప్రత్యక్ష పాలన) లో 162 పాఠశాల లుండేవి. వీనిలో 13 నగరంలోనే వున్నాయి. వీనిలో 105 పర్షియన్, 35 మరాఠీ, 19 తెలుగు 3 ఇంగ్లీషు పాఠశాలలు ఉపాధ్యాయుల శిక్షణకై (Training) హైదరాబాద్ లో ఒక పాఠశాల (Normal School) నెలకొల్పారు.

నైజాముకు గానీ, దివాన్ కు గానీ పాశ్చాత్య వైద్యంలో విశ్వాసం లేదు. ఆ మందులను వారెన్నడూ వాడలేదు. కాని రెసిడెన్సీలోని ఆంగ్లేయులనిమిత్తమై పాశ్చాత్య వైద్యం హైదరాబాద్ లో ప్రవేశించింది. జనరల్ ప్రేజర్ రెసిడెంట్ గా వున్న కాలంలో డాక్టర్ మెక్లీన్ 1846 లో ఒక మెడికల్ కాలేజీ స్థాపించాడు. క్రమంగా ముస్లిం విద్యార్థు లీ కాలేజీలో తర్రీదు పొందసాగినారు.

దర్ హౌసీ కాలంలో దేశవ్యాప్తంగా రాకపోకలకు సమాచార ప్రసారానికి సౌకర్యాల నిర్మాణానికి కృషి ప్రారంభమయింది. నాడు బొంబాయి, మద్రాస్ ల నుండి సమాచారం హైదరాబాద్ చేరడానికి ఏడు ఎనిమిది రోజులు పట్టేది.

అందుచేత సంస్థానానికి ఈ సౌకర్యాల విస్తరణకు సాలార్ జంగ్ కృషి చేశాడు. బ్రిటిష్ వారు తమ సౌకర్యం నిమిత్తమై హైదరాబాద్ లో కొన్ని తపాలా కార్యాలయాలు నిర్వహిస్తుండేవారు. 1856 - 57 లో బొంబాయి - హైదరాబాద్, హైదరాబాద్ - కర్నూలు మధ్య తంఠి సౌకర్యం ఏర్పడింది. 1862 నాటికి జిల్లా కేంద్రాలలో తపాలా కార్యాలయాలు నెంకొల్పడం జరిగింది. 1871 లో తంఠి తపాలా శాఖ ఏర్పడి ప్రధాన తపాలా అధికారి (Post Master General) నియామకం జరిగింది. జిల్లా, తాలూకా కేంద్రాలకు ప్రతి రోజు ఉత్తరాల బట్టాడా ప్రారంభమయింది. ఇక రైలు మార్గ నిర్మాణం గురించి నైజాం, బ్రిటిష్ ప్రభుత్వాల మధ్య అనేక లావాదేవీలు జరిగినాయి, ఇంతవరకు నైజాం స్టేట్ రైల్వే ఏర్పడింది. గుల్బర్గా సమీపంలోని వాడి నుండి నీకిందరాబాద్ కు రైలు మార్గం 1874 నాటికి పూర్తయింది. బొంబాయి నుండి హైదరాబాద్ గుండా మద్రాస్ కు గ్రాండ్ పెనిన్సులార్ రైలు మార్గ నిర్మాణానికి నీకిందరాబాద్ నుండి విజయవాడకు, సింగరేణి గనుల గుండా గోదావరీ ముఖద్వారానికి రైలు మార్గ నిర్మాణానికి ప్రణాళికలు వేశారు. రెసిడెన్సీలో డాక్టర్ స్మిత్ 1856 లో ఒక వస్తు ప్రదర్శనాన్ని (Exhibition) ఏర్పాటు చేశాడు. దీనికి సాలార్ జంగ్ నుండి మంచి ప్రోత్సాహం లభించింది. సంస్థానంలో తయారవుతున్న అనేక వస్తువులను ఇందులో ప్రదర్శించారు. హైదరాబాద్ పరిశ్రమలకు ప్రచారమూ ప్రోత్సాహమూ లభించినాయి. ఈ కార్యక్రమాల ద్వారా హైదరాబాద్ కు ఇతర ప్రాంతాలతో సన్నిహిత్యం ఏర్పడి మధ్య యుగ పరిస్థితులనుండి త్వరగా బయల్పడడానికి వీలయింది.

దల్ హాసీ కాలంలో ఆంగ్లేయులపరమైన ఖీరారు పరగణాను తిరిగి స్వాధీనం చేసుకొని కంటిజెండ్ నైన్యం స్థానంలో హైదరాబాదు నైన్యాన్ని పెంచి సంస్థానానికి సాధ్యమైనంత ఎక్కువ ప్రతిపత్తి చేకూర్చాలని సాలార్ జంగ్ తీవ్రమైన ప్రయత్నాలు చేశాడు. ఈ ప్రణాళికల వల్ల ఆంగ్లేయులకు దివాన్ కు మధ్య పూర్వం వున్న స్నేహభిమానాలు నశించి సాలార్ జంగ్ వట్ల ఆంగ్లేయులకు అనుమానమూ ద్వేషమూ ప్రబలినాయి. 1875 లో వేల్పురాకుమారుడు (ఏడవ ఎడ్యర్డు) బారతదేశం సందర్శించిన సందర్భంగా స్వాగతం చెప్పడానికి పిన్నవయస్కుడనే నెపంతో మహబూబ్ ఆలీఖాన్ ను పంపడానికి దివాన్ నిరాకరించడంతో ఆంగ్లేయులకు మరింత కోపం కలిగించింది. సాలార్ జంగ్ ను తొలగించడానికి ప్రయత్నాలు జరిగినాయి. ఆతనికి బద్దళత్రువైన వకీర్ ఉల్ ఉమానును సహాయ సంరక్షకుగా నియమించారు. అయినా

సాలార్ జంగ్ జీవించినంత కాలం ఆతని పలుకుబడి, అధికారానికి ఏ మాత్రం నష్టం వాటిల్లలేదు. చివరకు 1883 లో కలరా వ్యాధి సోకి సాలార్ జంగ్ మరణించాడు.

వసంతకుమార్ బావా చెప్పినట్లు సర్ సయ్యద్ అహ్మద్ ఖాన్ వలె సాలార్ జంగ్ కేవలం ముస్లిం నాయకుడు కాదు; భారత జాతీయోద్యమ నాయకులకు ఆతనికి పోలిక లేదు. సాలార్ జంగ్ దృష్టి కృషి హైదరాబాద్ సంస్థానాభివృద్ధిపై మాత్రమే కేంద్రీకృతమైనదనడం సమంజసం. సంస్థానాన్ని రుణ విముక్తం చేశాడు; అరాచకాన్ని అణచి అదాయం పెంచి రైతులకు కొంత మేలు చేశాడాడు; ప్రభుత్వ యంత్రాంగాన్ని ఆధునికీకరణచేసే ప్రయత్నాలు ప్రారంభించాడు. ప్రజల్లో న్యాయస్థానాల పట్ల గౌరవాన్ని పెంచి న్యాయ సమతను నెలకొల్పాడు. విద్యాసౌకర్యాలు, రాకపోకల సౌకర్యాలు చేకూర్చాడు. తాను నెలకొల్పిన సంస్థల నిర్వహణకు సమర్థులైన స్థానికులు లేనప్పుడు బ్రిటిష్ ప్రాంతాల నుండి నిపుణులను ఆహ్వానించాడు. హైదరాబాద్ లోని నక్సి, మారుర్ మొదలైన కుటుంబాల వారు ఈ కాలంలోనే వచ్చారు. ఈ విధానం వల్ల సంస్థానంలో 'ముల్క్' (భూమి పుత్రులు sons of the soil) అంటే స్థానికులకే ఉద్యోగాల సీయవలె అనే వుద్యమం తలెత్తింది. కాని బ్రిటిష్ ప్రాంతాల నుండి వచ్చిన వారు స్థానికులలో ఆధునిక భావ చైతన్యానికి కారణ మైనారు. అట్టి వారిలో అమెరనాథ చటోపాధ్యాయ ముప్రసిద్ధుడు. ఉపాధ్యాయుడుగావచ్చిన అమెరనాథ్ నవ చైతన్యోద్యమ ప్రగతికి కేంద్రమయినాడు. ఈ విధంగా అన్ని రంగాలలో సంస్థాన ఆధునికీకరణకు సాలార్ జంగ్ గట్టి పునాదులు కల్పించినాడనడం అతిశయోక్తి కాదు.

బ్రిటిష్ ఆంధ్ర ప్రాంతంలో సంస్కరణోద్యమం

యావద్భారతంలో విస్తరిస్తున్న మత సాంఘిక సంస్కరణోద్యమాలకు సమాధానంగా నివాదాలు బ్రిటిష్ ఆంధ్ర ప్రాంతంలో ఉద్యమాలు సాగినాయి. పందొమ్మిదో శతాబ్ది పూర్వార్థంలోనే రాష్ట్ర రాజధానియైన మద్రాస్ పట్టణమూ, రాజమహేంద్రవరం, కాకినాడ, విశాఖపట్టణాలి ఉద్యమాలకు కేంద్రాలయినాయి. వీనుగుల వీరాస్వామి, వెన్నెలకంటి సుబ్బారావు మత సాంఘిక దురాచారాలను, వాటిని తొలగించవలసిన ఆవశ్యకతను, అందుకు సాధనం విద్యావ్యాప్తి అని గుర్తించినట్లు పేర్కొన్నారు; మద్రాస్ లో పణిక్రవముఖుడైన గజాల లక్ష్మీ నరసు క్రైస్తవమత ప్రచారాన్ని ప్రతిఘటించడమేగాక శ్రీవిద్యను వితంతు వివాహాన్ని ప్రోత్సహించాడు; లక్ష్మీ నరసు బాలికలకు పాఠశాలను నెలకొల్పి

నట్లు తెలుస్తుంది. శ్రీవిద్య సాంఘిక సంస్కారానికి ప్రగతికి ఆత్మవసరమనే పరిజ్ఞానం కలిగినట్లు కన్పిస్తుంది. రాజమండ్రి వాస్తవ్యుడైన సామినేని ముద్దు నరసింహనాయుడు భూతవైద్యం మొదలైన మూఢ విశ్వాసాలను ఖండిస్తూ శ్రీలకు ఆన్యాయం చేస్తున్న హిందూ వివాహ విధానం సంస్కరించాలని బోధిస్తూ 'హితనూచని' అనే గ్రంథం వ్రాశాడు. విభాగ వాస్తవ్యుడు ప్రభుత్వ విద్యా శాఖలో ఉద్యోగియైన వేదాంతాచారి బాల్య వివాహాలను నిషేధిస్తూ, హిందూ వివాహ విధానంలోని లోపాలను సవరిస్తూ శాసనాలు చేయాలని ప్రభుత్వానికి విన్నవించాడు (1870). ప్రజల్లో ఈవిధంగా సంస్కరణాభిలాష ప్రబలుతున్న వాతావరణంలో రాజమండ్రిలో జన్మించిన కందుకూరి వీరేశలింగం (1848-1919) ఆధునిక ఆంధ్రలో భిన్న రంగాలలో సవయగ వైతాళికుడుగా మధ్య తరగతిలోని నూతన చైతన్యానికి ప్రతీకగా ప్రసిద్ధి చెందాడు.

వీరేశలింగం సంస్కృతాంధ్రాల్లో మంచి పండితుడు. ఆంగ్ల భాషలో న్యాయశాస్త్రంతో పరిచయం సంపాదించాడు. ఉపాధ్యాయ వృత్తిలో వుంటూ సమాజంలోని దురాచారాలకు ముఖ్యంగా శ్రీల డస్టీటికి స్పందించి సంఘ సంస్కరణే తన జీవిత లక్ష్యంగా కృషి ప్రారంభించాడు. ఈ లక్ష్యాలలోనే రామమోహనరాయ్ స్థాపించిన బ్రహ్మ సమాజ ప్రభావం వీరేశలింగం నిర్ణయా లను బలపరిచి వుంటుంది. 1861 లో కేశవ చంద్రసేన్ ఉద్యోగంలో మద్రాస్‌లో వేద సమాజ స్థాపన జరిగింది. ఈ సమాజం 1869-70 నాటి శ్రీధరులు నాయని నాయకత్వంలో దక్షిణదేశ బ్రహ్మ సమాజంగా పెంపొందింది. వీరేశలింగం రాజమండ్రిలో 1874 లో ప్రార్థనా సమాజాన్ని నెలకొల్పి ఏకేశ్వరోపాసన, నిర్గుణోపాసన వంటి బ్రహ్మ సమాజ సిద్ధాంతాలను ప్రచారం చేశాడు. ఏమైనా భావ చైతన్యం లేనిదే, భావాల్లోను దృక్పథంలోను ఆనుగుణమైన మార్పులు రానిదే సంస్కరణలు శాశ్వత ప్రయోజనాన్ని చేకూర్చవు. భావ చైతన్యానికి ప్రచారము, ప్రచారానికి సాహిత్యము సాధనాలు. అది గ్రహించిన వీరేశలింగం సాహిత్యాన్ని మత సాంఘిక సంస్కరణకు మౌలిక సాధనంగా రూపొందించి ఆంధ్రభాషా చరిత్రలో యుగపురుషుడయినాడు.

వీరేశలింగం తన సిద్ధాంత ప్రచారానికి ప్రహసనాలు, నాటకాలు, పత్రిక లను ప్రధాన సాధనాలుగా గ్రహించాడు. తెలుగులో క్రమబద్ధమైన పత్రికా రచనకు నాంది పలికినవాడు వీరేశలింగం అనడంలో అతిశయోక్తిలేదు. మూఢ విశ్వాసాలను, పురోహితుల దౌష్ట్యాన్ని, ఉద్యోగులలోని లంఘనానికి తనాన్ని నిరసిస్తూ తిర్యగ్యిద్వాన్ మహాసభ, మూషికాసుర విజయం మొదలైన ప్రహసనాలు

రచించాడు వ్యవహార ధర్మబోధిని (ప్రీడరు నాటకం) పెద్దయ్యగారి పెళ్ళి అనే నాటకాలు రచించి ప్రదర్శించాడు. వివేకవర్ధిని అనే పత్రికను స్థాపించి (1874) దానికి హాస్య సంజీవని జోడించాడు; స్త్రీలకోసం ప్రత్యేకంగా సతీహత బోధిని (1883) అనే పత్రికను ప్రజలలో వైతిక విలువలు పెంపొందించడానికి సత్య సంవర్ధిని (1891) సత్యవాదిని (1905) అనే పత్రికలు నిర్వహించాడు. ఈ ఆశయాలతోనే రాజమండ్రిలో ఆస్తిక ఉన్నత పాఠశాల (Thiestic High School) ను స్థాపించాడు. ఈ పాఠశాలలో బాలబాలికలను పురుషులను చేర్చుకోవడం నాటికి విప్లవాత్మకమైన చర్యయే అని చెప్పవచ్చు.

బాల వితంతు వివాహాలకు బెంగాల్, బొంబాయి, మద్రాసులలో ఉద్యమాలు జరుగుతున్నాయి బెంగాల్ లో ఈశ్వరచంద్ర విద్యాసాగర్, బొంబాయిలో వండిత రమాబాయి ఉద్యమ నిర్వాహకులు. మద్రాస్ లో రంగనాథరావు, చంచలరావు మొదలైనవారు 1874 లో వితంతు పునర్వివాహ సంఘం స్థాపించారు. ఈ వాతావరణం పీఠేళలింగానికి నూతనోత్తేజం కలిగించింది; 1878 లో అతడు సంఘ సంరక్షణ సమాజం స్థాపించాడు. గౌతమ, వరాహర, ఆపస్తంబ ధర్మసూత్రాలను శుష్టంగా పరిశీలించి సనాతనుల విమర్శలకు సమాధానంగా వితంతు వివాహాలు ధర్మ సమ్మతములని చాటి చెప్పాడు. 1881 డిసెంబర్ 11 వ తేదీన తన ఇంట్లో మొదటి వితంతు వివాహం జరిపించాడు. సంస్కరణాసక్తులైన యువకులు అతనికి అండగా నిలిచి ప్రోత్సాహం ఇచ్చారు. తరువాత, విజయనగరం, గుంటూరు, బళ్ళారి, బెంగళూరులలో వితంతు వివాహాలు జరిగినాయి. ఈ ఉద్యమానికి సుస్థిరత చేకూర్చే లక్ష్యంతో మద్రాస్ లోను రాజమండ్రిలోను వితంతు (వసతి) గృహాలు నెలకొల్పి వారిలో విద్యాభివృద్ధికి ఏర్పాట్లు గావించాడు.

సంస్కరణోద్యమంలో తల మునకలవుతున్న పీఠేళలింగం సాహిత్యసేవ మరవలేదు. అతని నాటకాలను ప్రహసనాలను పైన పేర్కొన్నాము. అతని రాజశేఖర చరిత్ర తెలుగుభాషలో మొదటి నవల; ఆంధ్ర కవుల చరిత్రద్వారా సాహిత్య చరిత్రకు పీఠేళలింగం శ్రీకారం చుట్టాడు కాళిదాసు నాటకాలను, షేక్స్పియర్ నాటకాలను అనువదించాడు. గలివర్సీ ట్రావెల్స్ ను అనుసరిస్తూ సత్య పూర్వ దేశయాత్ర రచించాడు. ప్రహసన నాటక, నవలా రచయితగా, అనువాదకుడుగా, సాహిత్య చరిత్రకారుడుగా, పాత్రికేయుడుగా, వ్యవహార బాషకు గౌరవస్థానం కల్పించిన వండితుడుగా సాహిత్యాన్ని సంస్కరణ సాధనం గావించిన మార్గదర్శకుడుగా ఆధునిక ఆంధ్ర బాషా చరిత్రలో పీఠేళలింగం అద్వితీయ స్థానం ఆక్రమిస్తాడు.

స్వాతంత్ర్య ఉద్యమానికి పీఠేళలింగం మద్దతునీయలేదనే ప్రధాన వుంది. దేశ స్వాతంత్ర్యాన్ని ఆతడు కాంక్షించలేదనడం పొరబాటు. నాజీ జాతీయోద్యమ నాయకుల్లో చాలామంది బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం వట్ట విశ్వాసం వహించిన వారుండే వారు. జాతీయ మహాసభలు బ్రిటిష్ జాతీయగీతంలో ప్రారంభమవుతుండేవి. అట్టి మితవాదుల్లో మితవాది పీఠేళలింగం ఆనడం మంచిది. అయితే సాంఘిక దురాచారాల మూఢ విశ్వాసాలు సమస్య సమాజం వైతన్యవంతంకానిదే రాజకీయ స్వాతంత్ర్య ప్రయోజనం ప్రజలు అనుభవంలోకి రాదని ఆతని సిద్ధాంతం!

పీఠేళలింగం ద్వారా సాహసాలతో పుంజుకొన్న సంస్కరణోద్యమం క్రమంగా విస్తరించింది. బ్రహ్మ సమాజ కార్యకర్తలందుకు తోడ్పడినారు. శ్రీధరులు నాయుడు తరువాత మన్నవ బుచ్చయ్య కార్యదర్శియై బ్రహ్మ సమాజ సిద్ధాంత ప్రచారానికి విశేషమైన కృషి చేశాడు. ఆతనికి దేశరాజు పెదబావయ్య అండగా వుండేవాడు. వీరు సహపంక్తి బోజనాలు కూడ నిర్వహించేవారని తెలుస్తుంది. మచిలీపట్టణంలో ఆత్మూరి లక్ష్మీ నరసింహం కాకినాడలో రఘుపతి వెంకటరత్నం బ్రహ్మసమాజ బావ ప్రచారం సాగించారు. విజయనగరం, నర్సాపురం, బీమిలిపట్టణం, బీమవరం, ఏలూరు, పితాపురం, గుడివాడ, విజయ నాడ, బాపట్ల, గుంటూరులలో బ్రహ్మ సమాజ శాఖలేర్పడినాయి. స్థానికులకు మద్దతుగా బెంగాల్ నుండి బ్రహ్మసమాజ ఉద్యమ నాయకులైన వండిత శివనాథ శాస్త్రి (1879) బిపిన్ చంద్రపాల్ (1901) హేమచంద్ర సర్కార్ మొదలైన వారు ఆంధ్రదేశంలో వర్కటించి ప్రజలను ఉత్తేజపరచారు. స్థానికులు బెంగాలీ అభ్యసించి బ్రహ్మ సమాజ సిద్ధాంత గ్రంథాలు తెలుగులోనికి అనువదించారు; ధర్మసాధని (తెలుగు), సాధన (ఇంగ్లీషు) అనే పత్రికలు ప్రచురించారు. పితాపురం రాజావంటి ఉదారుల ధన సహాయంతో విద్యార్థుల, అంతిమవర్ణం వారితో సహా, వసతి గృహాలు, అనాథ శరణాలయాలు నిర్వహించారు. ఆశ్రమాలు అనే పేర ప్రచార కేంద్రాలు నెలకొల్పినారు; సాంఘికంగా కులతత్వ నిర్మూలన, శ్రీ జనోద్ధరణ, హరిజనోద్ధరణ ఆశయాలుగా కృషి సాగించారు. ఆంధ్రదేశంలో బ్రహ్మ సమాజ సిద్ధాంత ప్రచారకులలో రఘుపతి వెంకటరత్నం నాయుడు (1862-1939) సుప్రసిద్ధుడు. వెంకటరత్నం గొప్ప వండితుడు; మహావక్త, మద్రాస్ (పచ్చయ్యప్ప కళాశాల) మచిలీపట్టణం, రాజమండ్రి, నీకిందరాబాద్ కళాశాలల్లో ఉపన్యాసకుడుగా పని చేశాడు. అనంతరం కాకినాడలోని పితాపురం రాజా కళాశాల ప్రధానాచార్యులయినాడు. ముఖ్యంగా స్వచ్ఛమైన తన నీతి వర్తనతో విద్యార్థులను ఆకర్షించేవాడు. బ్రహ్మ

సమాజంలో చేరి ప్రధానంగా వేశ్యావృత్తి నిర్మూలన హరిజనోద్ధరణలపట్ల ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహించి కృషి చేశాడు. పితాపురం జమీందారు ధన సహాయంతో హరిజన విద్యార్థులకు వసతిగృహం ఏర్పాటు చేశాడు. వ్యక్తి జీవితంలో తద్వారా సమాజంలో నైతిక విలువలు పెంచే ఆశయంతో 'స్వచ్ఛతా ఉద్యమం' నిర్వహించాడు. వివాహం చేసుకోకుండా సాంసారిక జీవితాన్ని సాగిస్తున్న ఆంగ్ల యువతీ యువకుల జంట మద్రాస్ కాంగ్రెస్ మహాసభకు హాజరు కావడానికి నిరసనగా వెంకటరత్నం మహాసభ నుండి నిర్గమించినట్లు కొండా వెంకటప్పయ్య తన స్వీయ చరిత్రలో వ్రాశాడు.

ఏమైనా బ్రహ్మ సమాజ ఉద్యమం ఆంధ్రదేశంలో విజయవంతమయిన దని చెప్పలేము. సమాజంలో సభ్యుల సంఖ్య చాల పరిమితం. వారిలో అధిక సంఖ్యాకులు బ్రాహ్మణులు. వీరి ప్రచార కార్యక్రమాలు చాలవరకు నగరాలకు పరిమితమై వుండేవి. ప్రార్థనా సమాజం, వేద సమాజం, నైష్టిక సమాజం, సాధారణ సమాజం మొనలైన శాఖోపశాఖలుగా చీలిపోవడం కూడ సమాజాన్ని బలహీనపరిచింది. సచాతన ప్రయత్నానికి సంస్కరణాభిలాషకు మధ్య ఊగిసలాటకు నైష్టిక సమాజం దర్పణం అని చెప్పవచ్చు ఇంచుమించు ఇరవయ్యో శతాబ్ది ఆరంభంనుండి బ్రాహ్మణేతర వుద్యమాలు, కుల సంఘాలు ప్రారంభమయినాయి. అనిబినెండ్ ఆడయార్ లో దివ్యజ్ఞాన సమాజ కేంద్రం నెలకొల్పి ప్రచారం సాగించింది. అనిబినెండ్ వైదిక సంస్కృతికి బ్రహ్మరథం పట్టింది. అందుచేత మద్రాస్ లోని బ్రాహ్మణులమెకు మద్దతుగా నిలిచారు. దీని ఫలితంగా నాటి సాంస్కృతికోద్యమాలను కేవలం బ్రాహ్మణోద్యమాలుగా బ్రాహ్మణేతర ఉద్యమాలు పరిగణించినాయి. వెంకటరత్నం వంటి సంస్కరణోద్యమ నాయకులు సయితం బ్రాహ్మణేతరోద్యమాలలో చేరడం బ్రహ్మ సమాజానికే గాక సాంఘిక సంస్కరణోద్యమాలకే విమతమయినట్లు చెప్పవచ్చు.

పీఠేశలింగం వెంకటరత్నం మొదలైన ప్రముఖులు - విద్య, బాల్య వివాహాలు, కన్యాశుల్కం నిర్బంధ వైరవ్యం, వేశ్యావృత్తి మొదలుగా దురాచారాలను వెలుగులోకి తెచ్చి వాటి పరిష్కారానికి కృషి చేయడం స్త్రీలో సయితం సంస్కారపరమైన చైతన్యానికి తోడ్పడింది. స్త్రీలో అవిద్యను నిర్మూలించవలసిన అవశ్యకతను 19 వ శతాబ్ది ఆరంభంలోనే గుర్తించారు. కాని ఈ రంగంలో కూడ త్రైస్తవమత ప్రచారకులే ముందంజవేసినట్లు కన్పిస్తుంది; మద్రాస్ పట్టణంలో 1842 లోనే బాలికలకై ప్రత్యేక పాఠశాల నెలకొల్పినారు. క్రమంగా విజయనగరం, అనకాపల్లి పితాపురం జమీందార్లు బాలికా

పాఠశాలలు నెలకొల్పి పోషించారు. పిరేశలింగం 1874 లో ధవళేశ్వరంలో బాలికా పాఠశాల స్థాపించాడు; శ్రీలక్ష్మి 'సతీహితబోధిని' అనే ప్రత్యేక పత్రికనే గాక వారిలో శాస్త్ర విజ్ఞానం పెంపొందించే గ్రంథాలు వ్రాసి ప్రచురించాడు. తరువాతి కాలంలో 'హిందూ సుందరి', 'తెలుగు జనానా', 'చింతామణి' మొదలైన శ్రీలక్ష్మి పత్రికలు వెలువడినాయి. శ్రీలక్ష్మిలో విద్యా చైతన్యాలు ప్రబోధించే రచనలు చేసే లక్ష్మీ నరసమాంబలవంటి విదుషీమణులు, రచయిత్రులు బయలుదేరారు.

కొఱికలపూడి సీతమ్మ అహల్యాబాయి చరిత్రలో

శ్రీలు విద్యనేర్చు చెడిపోదురను మాట

కల్లయనుచు దోప నెల్లరకును

విశదవరతు నొక్క విద్యావతి చరిత్ర

సంగ్రహమున మీరు చదువుదయ్య!

ఈ పుద్యమంలో మచిలీపట్టణం వాస్తవ్యురాలైన బంధారు ఆచార్యమాంబ సేవ గణనీయమయింది. 'అబలా సచ్చరిత్రమాల' అనే గ్రంథం రచించి ప్రచురించడమేగాక రాష్ట్రంలో పర్యటించి ఉపన్యాసాల ద్వారా శ్రీలక్ష్మితేజ పరిచింది; మహిళా సంఘాలు, గ్రంథాలయాలు స్థాపించడాన్ని ప్రోత్సహించింది. నగరాలలోనేగాక గ్రామాలలో సయితం మహిళా సంఘాలు స్థాపించారు; జిల్లా మహిళా సంఘాలు ఏర్పడినాయి. ఈ సంఘాలు తరచు సమావేశమై శ్రీలక్ష్మి సమస్యలను చర్చించేవి. పితాపురం జమీందారిణి రాణి చిన్నమాంబ నాడు సుప్రసిద్ధులైన కవయిత్రులను విదుషీమణుల ప్రత్యేక సమావేశాలు నిర్వహించి నట్లు తెలుస్తుంది. 1910 లో అఖిలాంధ్ర మహిళా మహాసభ శుంటూరులో లక్ష్మీ నరసమాంబ అధ్యక్షత క్రింద జరిగింది. ఆంధ్రదేశంలో మహిళా చైతన్యాన్ని గురించి 'హిందూ' వంటి ప్రముఖ దినపత్రికలు ప్రశంసిస్తూ వ్రాసినాయి.

ఈ వాతావరణంలోనే విజయనగర (పితాపుర) సంస్థాన విద్వాంసుడైన గురజాడ అప్పారావు 'కన్యాశుల్కం' అనే నాటకం వ్రాశాడు. 'ముత్యాలసరాలు' అనే కొత్త మాత్రా ఛందము నేర్పరచి అందులో 'పూర్ణమ్మ కథ' వంటివి వ్రాశాడు. సమకాలిక భారత సాహిత్యంలోని అగ్రశ్రేణి రచనల్లో కన్యాశుల్కం చేరుతుంది. నాటి రాందస బ్రాహ్మణ కుటుంబాల్లోని సంప్రదాయ ప్రియత్వంతో బాటు బాల్యవివాహం, కన్యాశుల్కం, నిర్బంధ వైద్యం వంటి దురాచారాల వల్ల కలుగుతున్న అనర్థాను, కుఘనా సంస్కర్తల వందకత్వాన్నీ

కన్యాశుల్కం ప్రతిపలిస్తుంది; అయినా సంధియుగానికి లక్షణమైన సంప్రదాయానికి సంస్కరణకు మధ్య మానసిక సంఘర్షణ, వ్యక్తావ్యక్తంగా ఈ నాటకంలో కనిపిస్తుంది. అప్పారావు సంస్కరణోద్యమాలలో పాల్గొన్న జాడలేదు. సాహిత్యం ద్వారా సంస్కరణాభిలాష కలిగించడానికి కృషి చేశాడు. అంతేగాక మానవతా వాదంతో కూడిన దేశభక్తి నుద్బోధిస్తూ ఆతడు రచించిన “దేశమును ప్రేమించు మన్నా మంచి యన్నది పెంచుమన్నా....దేశమంటే మట్టి కాదోయ్ దేశమంటే మనుషులొయ్” అనే గేయం చాల ప్రసిద్ధి చెందింది. కొంచెం తరువాతి కాలానికి చెందిన చిలకమర్తి లక్ష్మీ నరసింహం విదేశపాలన వల్ల భారతీయులకు కలుగు తున్న కష్ట నష్టాలను మృదువుగా వర్ణిస్తాడు:

భరత ఖండంబు చక్కని పాడియావు, తెల్లవారలు గడుసరి గొల్లవారు
హిందువులు లేగదూడలై యేడ్చుచుండ, బతుకుమన్నారు మాతులు
బిగియగట్టి.

జాతీయోద్యమం

భారత జాతీయ మహాసభ దేశ స్వాతంత్ర్య సాధనకు ప్రధాన ఆయుధంగా రూపొందినాగింది. మహాసభ చరిత్రలో మొదటి రెండు దశాబ్దాలను మితవాద యుగంగా వర్ణిస్తారు. వుమేన్ చంద్ర బెనర్జీ, సురేంద్రనాథ్ బెనర్జీ, ఫిరోజ్ షా మెహతా, దాదాభాయ్ నౌరోజీ వంటి వయోవృద్ధులు, అంగ్లేయులకు ప్రజాస్వామ్య విలువలలో విశ్వాసం పున్నదని నమ్మిన వారి నాయకత్వంలో మహాసభ నడిచింది. రాజ్యాంగబద్ధమైన విధానాల ద్వారా సుపరిపాలన (Good government) సాధించడం వీరి లక్ష్యం. శాసన సభలలోను, ప్రభుత్వోద్యోగాలలోను భారతీయులకు అధిక ప్రాతినిధ్యం, ఇండియన్ సివిల్ సర్వీస్ పరీక్షలు ఇండియాలోను ఇంగ్లండులోను నిర్వహించడం, పరీక్షలకు వయోపరిమితిని పెంచడం, విద్యాభివృద్ధివల్ల ఎక్కువ శ్రద్ధ, సాంకేతిక విద్య ప్రోత్సహించడం వంటివి వీరికోర్కెల్లో ప్రధానమైనవి. అర్థించడం, అర్జీలు పెట్టడం, అసంతృప్తిని నిరసన ద్వారా వ్యక్తం చేయడం (pray, petition and protest) వీరి విధానాలనీ, కాంగ్రెస్ చరిత్రలో ఇది ‘యాచకదశ’ (period of onendicancy) అనీ తరువాత ఆదివాదులు హేళన చేశారు. అయినా మితవాదులు బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాద విధానాలను తీవ్రంగా విమర్శిస్తూ వానివల్ల దేశానికి కలుగుతున్న కష్ట నష్టాలను ప్రజల దృష్టికి తెచ్చారు. దాదాభాయ్ నౌరోజీ (Poverty and the un - British Rule in India) అనే గ్రంథంలో భారతదేశ సంపత్తి

అనేక విధాలుగా బ్రిటన్ కు తరలించబడుతున్నదని (drain theory) వివరించాడు. ఇంగ్లండులో స్థాపించిన భారతీయ సమితి ద్వారా బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం భారతదేశంలో ఏ విధంగా ప్రజాస్వామ్యాన్ని కాలరాస్తున్నదో వివరించి బ్రిటిష్ రాజకీయవేత్తల సానుకూతిని కాంగ్రెస్ ఉద్యమానికి సాధించడానికి ప్రయత్నించాడు. ప్రతి సంవత్సరం భిన్న ప్రాంతాల్లో జరుగుతున్న మహాసభా సమావేశాల వల్ల ప్రజలలో చైతన్యం కలిగి మహాసభా సభ్యత్వం పెరిగింది. 1893 లో సభ్యుల సంఖ్య 1893 కు పెరగడం విశేషం. కాంగ్రెస్ జరుపుతున్న ఆందోళన పలితంగా 1892 లో ప్రభుత్వం భారతదేశ శాసన సభా చట్టం చేసి శాసన సభలోని సభ్యుల సంఖ్య పెంచింది. దీనివల్ల మితవాదులకు గూడ సంతృప్తి కలగలేదు.

ఆంధ్ర ప్రాంతంలో కాంగ్రెస్ సభ్యుల సంఖ్య గణనీయంగా పెరుగ సాగింది. 1886 లోనే కాంగ్రెస్ మహాసభ ననుకరిస్తూ విశాఖపట్టణం, గుడివాడ, రాజమండ్రి, నెల్లూరు, పెనుగొండ, గుత్తి మొదలైన నగరాలలో సభలు జరిపి కాంగ్రెస్ ఆశయాలు ప్రజల్లో విస్తరింపజేశారు. 1891 లో చిత్తూరు వాస్తవ్యుడైన పి. అనందాచార్యులు నాగపూర్ మహాసభకు అధ్యక్షుడుగా ఎన్నికయినాడు. అవేశపూరితమైన తన అధ్యక్షోపన్యాసంలో ప్రజల కష్ట సమస్యలపట్ల ప్రభుత్వ నిర్లక్ష్య వైఖరిని నిశితంగా విమర్శిస్తూ, మత భాషా విభేదాలను విస్మరించి సమైక్యంగా జాతీయోద్యమాన్ని బలపరచవలసిన అవసరాన్ని నొక్కి చెప్పాడు. జిల్లా స్థాయి రాజకీయ సభల స్థాపన ఈ యుగంలోని విశేషం. 1892 లో ఏర్పడిన కృష్ణా జిల్లా రాజకీయ సభ బహుశా దేశంలోనే మొదటి జిల్లా స్థాయి సభ అని రాష్ట్ర కాంగ్రెస్ సంఘాలకు (P. C. C.) నాంది యిస్తే చెప్పవచ్చు. క్రమంగా గోదావరి, విశాఖపట్టణం, ఉత్తర ఆర్కాటు మొదలైన జిల్లాలలో రాజకీయ సభ లేర్పడినాయి. ఈ సభల విధులు : (1) కాంగ్రెస్ మహాసభకు అనుబంధంగా కృషి చేయడం (2) ప్రజలలో ముఖ్యంగా విద్యాగంధానికి నోచుకోని వారిలో స్వాతంత్ర్య కాంక్షను కలిగించి కార్యోన్ముఖులను చేయడం. ఈ సభలు ప్రతి సంవత్సరం సమావేశమై స్థానిక సమస్యలను చర్చించడమేగాక కాంగ్రెస్ మహాసభలో ప్రవేశ పెట్టవలసిన తీర్మానాలను ఖరారుచేసి మహాసభకు తమ ప్రాంత ప్రతినిధులను ఎంపిక చేసేవి.

ప్రజలలో ఆంగ్ల పాఠన పట్ల నిరసన స్వాతంత్ర్యకాంక్ష కలిగించడంలో నాటి వ్రతీకలు గణనీయమైన కృషి చేసినాయి. అట్టి వ్రతీకలలో కృష్ణావ్రతీకది

అగ్రస్థానం. కృష్ణావతరికను (దేశభక్త) కొండా వెంకటప్పయ్య మచిలీపట్టణంలో స్థాపించాడు. ముట్నూరు కృష్ణారావు సంపాదకుడు. పత్రికా కార్యాలయంలో రాజకీయవేత్తలు, నాయకులు సాహితీ ప్రియులు స్రష్టలు తరచు సమావేశాలు జరిపి వివిధ అంశాలను చర్చిస్తుండేవారు. ప్రభుత్వం న్యాయ నిర్వహణలో కూడ అనుసరిస్తున్న జాతివివక్షణ విధానాన్ని, దోపిడి విధానాలను, ప్రభుత్వంలో ప్రజలుతున్న అవినీతిని లంచగొండితనాన్ని నిర్భయంగా ఖండిస్తూ కృష్ణావతరిక వ్రాస్తుండేది. ఇతర పత్రికలలో కూడ ప్రభుత్వ విధానాల విమర్శ ప్రముఖంగా కనిపించేది. ఇంగ్లండులోని ఇండియా కార్యాలయం సాలుసరి వ్యయం 65 లక్షల పౌండ్లు భారత ఖజానా నుండి చెల్లించడం అన్యాయమనీ, విదేశ పాలనలో భారతీయులు న్యాయాన్ని కాంక్షించడం ఎండమావుల వేట అనీ, అందుచే సమైక్యంగా ప్రభుత్వాన్ని ఎదిరించడమే కర్తవ్యమనీ 'వృత్తాంత చింతామణి' వ్రాసింది. ప్రజలు నానాటికి దారిద్ర్యంలో, రుణ బాధలో కూరుకు పోవడానికి వలస ప్రభుత్వ విధానాలే కారణమనీ దీనికితోడు ప్రభుత్వం హిందూ ముస్లిం విభేదాలను, కుల విద్వేషాన్ని రెచ్చగొట్టుతున్నదని ఈ విధానాలను ప్రజలు ప్రతిఘటించాలని స్థానిక పరిశ్రమలను ప్రోత్సహించాలని ఉద్బోధిస్తూ నూర్యోదయ ప్రకాశిక, గౌతమి, శశిరేఖ మొదలైన పత్రికలు వ్రాసినాయి.

రాజకీయ సతల కార్యక్రమాలు, పత్రికా ప్రచారము పలితంగా ప్రజల్లో కలిగిన చైతన్యానికి నిదర్శనగా 1894 లో ఒక సంఘటన జరిగింది. ప్రభుత్వం సీటి తీరువ పెంచింది. అందుకు నిరసనగా ఏలూరులో కృష్ణాజిల్లా రైతులు మహాసభ జరిపి తీరువ తగ్గించే వరకు వన్ను చెల్లించరాదని నిర్ణయించి అమలు జరిపినారు. గుడివాడ మొదలైన చోట్ల రైతులు అరెస్టు కావడానికి కూడ సిద్ధ పడినారు. దీన్ని చిన్న ఎత్తున జరిగిన వన్నుల నిరాకరణ-సత్యాగ్రహోద్యమంగా నిర్ణయించవచ్చు.

అతివాద దశ : పందేమాతరం

ఇరవయ్యో శతాబ్ది ఆరంభం నుండి దేశీయ విదేశీయ పరిణామాల కారణంగా కాంగ్రెస్ లో అతివాద దోరణులు ప్రబలినాయి. దేశ ఆర్థిక పరిస్థితిలో మార్పు లేదు; నిరుద్యోగ సమస్య నానాటికి తీవ్రతరమవుతున్నది; ప్రతి సంవత్సరం ఏదో ఒక ప్రాంతంలో జామమూ అనంతరం వ్యాధులు తాండవించి జన నష్టం జరుగుతూనే వుంది. ప్రజల విద్య, అలోగ్య సమస్యలవల్ల ప్రభుత్వ నిర్లక్ష్యంలో మార్పు లేకపోవడంతో ప్రభుత్వంవల్ల ద్వేషం పెరుగుతూనేవుంది. కాంగ్రెస్ లో సత్యత్వం విస్తరించి కొత్తగా చేరిన యువకులకు మితవాదుల

విధానాలు తృప్తి సీయలేదు. సత్త్వర దేశ విముక్తి సాధనాలను అన్వేషించి సాగినారు. బాల్కన్ రాజ్యాలు తురుష్కు సామ్రాజ్యంపై జరుపుతున్న జాతీయ పోరాటాలు, 1895 లో ఇటలీపై అబిసీనియా విజయము వీరికి ఉత్తేజాన్ని కలిగించినాయి. ముఖ్యంగా అబిసీనియా విజయం “యూరోపియన్లు అజేయులు” అని అసియాలో వ్యాపించియున్న శ్రమను పూర్తిగా తొలగించింది. దీనికితోడు 1905 లో సువిశాల సామ్రాజ్యాధిపత్యం వహించిన రష్యాను అసియాలో చిన్న దేశమైన జపాన్ ఓడించడం అసియా ప్రజల్లో ఆత్మవిశ్వాసం కలిగించి అతివాద విజృంభణకు దోహదం చేసింది. అతివాదుల ఆశయాలకు అనుగుణమైన నాయకత్వం లభించడం ఒక విశేషం. పంజాబ్ లో లాలాలజపతి రాయ్, బెంగాల్ లో అరవింద ఘోష్, బిపిన్ చంద్రపాల్, బొంబాయిలో బాల గంగాధర తిలక్ దేశభక్తికి జాతీయోద్యమానికి ఇచ్చిన కొత్త వ్యాఖ్యానం వల్ల అతివాద దోరణులకు మంచి ప్రోత్సాహమయింది. వైదిక నాగరికతయే ఉత్తమోత్తమని ఉద్ఘాటించి క్రమంగా ముస్లిం వ్యతిరేకోద్యమంగా రూపొందిన ఆర్య సమాజానికి నాయకుడు లజపతిరాయ్; రక్త పిపాసియైన కాళీమాతతో భారత దేశాన్ని సమన్వయంచేసి, జాతీయ భావం కాళీమాత వరప్రసాదం అంటూ ఉద్బోధించాడు అరవింద ఘోష్. అతని శిష్యులు కాళీ ఆలయంలోగాని, గంగా నదీ జలాలలో కుత్తుక ఒంటి వరకు దిగి దేశభక్తి ప్రమాణాలు చేసేవారు. మొగల్ సామ్రాజ్య విచ్ఛిన్నానికి కారకుడైన శివాజీ ఉత్సవాల ద్వారా, గణపతి ఉత్సవాల ద్వారా ప్రజల్లో దేశభక్తి కలిగే ప్రయత్నం బాలగంగాధర తిలక్ చేశాడు. ‘గీత రహస్యం’ అనే వ్యాఖ్యానం ద్వారా విదేశ పాలకులపై బల ప్రయోగం సమర్థనీయమంటూ రాజకీయ కార్యచరణకు ఆధారంగా భగవద్గీతను ప్రచారం చేశాడు. “దాడితప్ప రాజకీయాల్లోనికి వచ్చిన వండితుడు” అని తిలక్ ను గురించి ఒక రచయిత అభిప్రాయం. అతని నాయకత్వంలో దేశ రాజకీయాలు కూడ మలుపు తిరిగినవా అనిపిస్తుంది. ఈ విధంగా అతివాదవర్గాల నాయకులు భారత జాతీయ నిర్మాణ సమస్యను విస్మరించి హిందూ జాతీయతపై దృష్టి కేంద్రీకరించినట్లు కనిపిస్తుంది. స్వాతంత్ర్యోద్యమం హిందూమతం రంగు పులుముకొన్నది. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో కర్తన్ ప్రభువు బెంగాల్ రాష్ట్రాన్ని విభజించాడు. తూర్పు బెంగాలులో ముస్లిములు పశ్చిమ బెంగాలులో హిందువులు అధిక సంఖ్యాకులు. వీరిని రెండు రాష్ట్రాలలో విభజించడం ద్వారా బెంగాల్ లో ముమ్మరంగా సాగుతున్న జాతీయోద్యమాన్ని అణచివేయవచ్చని ప్రత్యేక రాష్ట్రం ప్రసాదించడంద్వారా ప్రభుత్వానికి ముస్లిముల మద్దతు సాధించవచ్చుననే కర్తన్ ఎత్తుగడ. విభజనకు వ్యతిరేకంగా బెంగాలులో తీవ్రమైన ఉద్యమం ప్రారంభమయింది బంకించండ్ రచించిన ‘ఆనందమఠం’ అనే నవలలోని గేయానికి

మొదటి చరణమైన 'వందేమాతరం' ఉద్యమకారులకు నినాదం కావడం వల్ల దీనికి వందేమాతరం ఉద్యమని పేరు వచ్చింది. దేశమాత కాళీమాతల సమన్వయాన్ని దృష్టిలో వుంచుకొనే బంకించంద్ 'వందేమాతరం' గీతాన్ని వ్రాసినాడని విమర్శకుల అభిప్రాయం. ముస్లిములకు ప్రత్యేక రాష్ట్రాన్ని ప్రసాదిస్తున్న బెంగాల్ విభజనను వ్యతిరేకిస్తున్నందున వందేమాతరం ఉద్యమాన్ని ముస్లిం వ్యతిరేక ఉద్యమంగా వ్యాఖ్యానించడానికి అవకాశమయింది. ఇదే నేపథ్యంలో 1906 లో ముస్లిం లీగ్ స్థాపన జరగడం ఆలోచనీయమైన సంఘటన.

వందేమాతరం ఉద్యమం బహుముఖంగా సాగింది. అందొకటి హింసాయుతమైన దౌర్జన్య (Terrorist) చర్యలు. అనుశీలన సమితివంటి రహస్య సంఘాలేర్పడి బాంబులు ఆయుధాలు తయారుచేసి ఆంగ్లోద్యోగులను వారివట్ల అభిమానులైన నేతీయులను నిర్దాక్షిణ్యంగా వధించడం రెండో అంశం. బాయ్కాట్ అంటే బహిష్కరణ. ఇది తిరిగి ద్వైముఖంగా నడిచింది. విదేశ వస్తు బహిష్కరణ; ఇంగ్లండులోని కర్మాగార వస్తువుల విక్రయానికి భారతదేశం మార్కెట్ గా మారిపోయింది. ఇంగ్లండు ఘనత ఆదేశ పరిశ్రమమీద వాణిజ్యం మీద ఆధారపడింది. బాయ్కాట్ వల్ల వాటికి నష్టం వాటిల్లి తీరుతుంది. ఇక, దేశంలో ప్రభుత్వ కార్యాలయాలను, న్యాయస్థానాలను, విద్యాలయాలను బహిష్కరించవలె. దీనివల్ల దేశంలో ప్రభుత్వం స్తంభించిపోతుంది. ఆంగ్ల ప్రభుత్వానికి భారతీయుల కోర్కెలను శాదనలేని పరిస్థితి యేర్పడుతుంది. బాయ్కాట్ కు అనుబంధంగా స్వదేశీ పుద్యమం సాగింది. దేశ వ్యాప్తంగా పరిశ్రమలు నెలకొల్పి ప్రజ నిత్యావసర వస్తువులను తయారుచేయవలె; వాటి వాడకాన్ని ప్రోత్సహించవలె. స్వదేశ వస్తువుల వాడకం దేశభక్తికి ముఖ్య లక్షణమయింది. జాతీయ విద్యాలయాలు నెలకొల్పి భారతీయ సంస్కృతికి సామాజిక అవసరాలకు అనుగుణమైన విద్యను బోధించవలె. బెంగాల్ లో జాతీయ విద్యా విధాన సంఘం ఏర్పడింది. బొంబాయిలో తిలక్, బెంగాల్ లో అరవింద ఘోష్ లు బహిష్కరణ స్వదేశీ పుద్యమాలను నిర్వహించారు. వీనికి దేశవ్యాప్తంగా ప్రచారం జరిగింది.

కాంగ్రెస్ లో ముఖ్యంగా బాయ్కాట్ విషయంలో అతివాదులకు మితవాదులకు అభిప్రాయభేదం ఏర్పడింది. బహుశా ప్రజలలో అలజడి చెందేగవచ్చునని ప్రభుత్వాన్ని రెచ్చగొట్టడమవుతుందనే ఉద్దేశంతో మితవాదులు బాయ్కాట్ ను వ్యతిరేకించారు; కాని స్వదేశీ పుద్యమాన్ని ప్రోత్సహించారు. నాటికి ఆంధ్ర రాజకీయ నాయకులలో మితవాదులే ఎక్కువ. మద్రాస్ లో విద్యార్థులుగా వుంటున్న అయ్యదేవర కాళేశ్వరరావు, గొల్లపూడి సీతారామశాస్త్రి, గోచర్ల హరి

సర్వోత్తమరావు, కొమర్రాజు లక్ష్మణరావు, చక్రయ్య నెట్టి, సీతారామశాస్త్రి నాయుడు మొదలైనవారు మద్రాస్ బీచ్ లో సమావేశమై (నెప్టెంబర్ 1905) వందేమాతరం ఉద్యమాన్ని, ముఖ్యంగా స్వదేశీ వుద్యమాన్ని బలపరచడానికి తీర్మానించారు; సభకు స్వదేశ మిత్రరన్ పత్రికా సంపాదకుడు సుబ్రహ్మణ్య అయ్యర్ అధ్యక్షత వహించాడు; మహాకవి సుబ్రహ్మణ్య భారతి దేశభక్తి గీతాలు పాడాడు. మద్రాస్ మహాజనసభ పారిశ్రామిక సంస్థలతోబాటు స్వదేశీ సంఘం ఏర్పడింది. జాతీయ నిధికి ఏర్పాట్లు జరిగినాయి. స్వదేశీ లభ్యాలను ప్రచారం చేయడానికి కె. వెంకటరమణారావు నాయకత్వంలో స్వచ్ఛంద కార్యకర్తలు ఏర్పడినారు ఉత్తర ఆంధ్ర జిల్లాలలో 'స్వదేశీ' ప్రచారానికి న్యాయతి సుబ్బారావు, వెంకటరమణారావులు అంగీకరించారు. భారతీయ పారిశ్రామిక మహాసభ కార్యదర్శి సి. వై. చింతామణి వీరికి తోడ్పాడు. నెల్లూరు, గుంటూరు, కాకినాడ విజయనగరాలలో మహాసభలు నిర్వహించారు. విశాఖపట్టణం జిల్లా రాజకీయ మహాసభ, గుంటూరు-కృష్ణా జిల్లా మహాసభ (నూజివీడు) 'స్వదేశీ'ని బలపరచినాయి. గుంటూరులోని కోమట్ల విదేశీ వస్తువులను దిగుమతి చేయమని శపథం చేశారు.* పెక్కు నగరాల్లో స్వదేశీ దుకాణాలు ఏర్పడినాయి. పరిశ్రమలు నెలకొల్పే ప్రయత్నాలు ప్రారంభించారు. బెజవాడలో మునగాల రాజా ఒక బట్టల మిల్లును నెలకొల్పాడు. మద్రాస్ రాష్ట్రంలోనే బెజవాడ నూలు మిల్లు మొదటిది. స్వదేశీ వుద్యమ నిర్వహణకు జాతీయ నిధికి విరాళాలు ముమ్మరంగా వసూలయినాయి. ఈ పరిస్థితుల్లో బారిస్టర్ లో జరిగిన మహాసభలో 'స్వరాజ్య సంపాదనకు స్వదేశీ ఉద్యమం ప్రధాన సాధనం' అని ఉద్ఘాటించిన సురేంద్రనాథ బెనర్జీని ప్రభుత్వం నిర్బంధించింది. ఈ చర్యకు నిరసనగా మద్రాస్, గుత్తి రాజమండ్రి, కాకినాడ, విజయనగరం మొదలైనచోట్ల సభలు నిర్వహించారు ప్రజలలో పెల్లుబుకుతున్న రాజకీయ చైతన్యానికి స్వాతంత్ర్య కాంక్షకు ఈ కార్యక్రమాలు మంచి నిదర్శనం.

అతివాద ఉద్యమానికి జపాన్ నుండి లభించిన స్ఫూర్తిని గురించి పేర్కొన్నాము. పారిశ్రామిక రంగంలో కూడ జపాన్ అభివృద్ధి సాధించి

* రాజమండ్రిలో పారిశ్రామిక సంస్థను స్థాపించి దేశీయ వస్తువులను మాత్రమే విక్రయించాలని తీర్మానించారు; కడపలో జంగం హరియప్ప, తద్రాచలం వెంకటేశ్వర్లు స్వదేశీ వస్త్రాలయం స్థాపించారు; నెల్లూరులో మహంతాళి శ్రీనివాస శాస్త్రిలు స్వదేశీ సమాజం స్థాపించగా వెన్నెలకంటి నరసయ్య రాత్రి పాఠశాల నిర్వహించాడు.

పాశ్చాత్య దేశాలతో పోటీ పడసాగింది. అందుచే స్వదేశవాదులు జపాన్ పై దృష్టి మరలించసాగినారు. గుంటూరు వాస్తవ్యుడైన వింజమూరి భావనాచారి యువకులను పరిశ్రమలలో శిక్షణ పొందడానికి యువకులను జపాన్ వంపవలెనని నూచించడమేగాక గుంటూరు వాస్తవ్యుడైన భావనాచారి కొంత నిధిని సమకూర్చాడు. కాకినాడ వాస్తవ్యుడైన మల్లాది వెంకట సుబ్బారావు పెన్సిల్ తయారీలో శిక్షణ పొందడానికి జపాన్ వెళ్ళాడు. ఈతని ఖర్చును గుంటూరు వారు భరించారు. బళ్ళారి నుండి యస్. రామారావును రాజమండ్రి నుండి మామిడి దేవేంద్రుడు వివిధ పరిశ్రమల్లో తర్ఫీదు పొందడానికి వెళ్ళాడు. ఈతని ఖర్చులు మద్రాస్ పారిశ్రామిక సంఘము, జాతీయ నిధి భరించినాయి. అట్ట పెద్దలె తయారీ నేర్వడానికి ఒసాకా వెళ్ళిన గోచేటి జానకిరామయ్య ఖర్చును రాజమండ్రి వాస్తవ్యుడైన భాస్కర రామయ్య భరించాడు.

జాతీయ విద్యాలయ స్థాపన స్వదేశీ ఉద్యమంలోని భాగమే. రాజమండ్రిలో జాతీయ ఉన్నత పాఠశాలను ప్రారంభిస్తూ న్యాపతి సుబ్బారావు దేశీయ విద్యాలయం అంటూ వర్ణించాడు. దీనికి కరణం గున్నేశ్వరరావు వేయి రూపాయలు పేర్రాజు 40 వేల రూపాయలు విరాళంగా ఇచ్చారు. 'వందేమాతరం రాత్రి పాఠశాల' కూడ నిర్వహించారు. కోవల్లె హనుమంతరావు ప్రధానాచార్యుడుగా మచిలీపట్టణంలో జాతీయ కళాశాల స్థాపించారు. కొండా వెంకటప్పయ్య, భోగ రాజు వట్టాబి సీతారామయ్య, ముట్నూరు కృష్ణారావులు కళాశాల అభివృద్ధికి కృషి చేశారు.

పాల్ వర్యటన

వందేమాతరం ఉద్యమ ప్రచారంలో భాగంగా బిపిన్ చంద్రపాల్ 1907 లో ఆంధ్రదేశంలో వర్యటించాడు. పాల్ వర్యటనతో ఆంధ్రలోని జాతీయోద్యమం కొత్త జీవం పోసుకొన్నది. పాల్ బ్రహ్మ సమాజ మతస్థుడు; కాని బహుళ ఆరవిందుని ప్రభావంవల్ల కాశీమాత ఆరాధనలో విశ్వాసం వున్నవాడు. జాతీయ భావానికి కాశీమాత ఆరాధనకు అవినాభావ సంబంధం అని విశ్వసించినాడు; అదే ఆతని ప్రచారంలోని సారాంశంగా వుండేది.

పాల్ ఆంధ్రదేశ వర్యటనను కృష్ణావత్రీక సంపాదకుడు ముట్నూరు కృష్ణారావు నిర్వహించాడు. మొదట్లో విజయనగరం, విశాఖ వట్టణాలలో ఆతని ఉపన్యాసాలు ఏర్పాటు చేశారు. జమీందారుల, మితవాదుల ప్రాబల్యం ఎక్కువగా వున్న ఆ నగరాలలో పాల్ ఉపన్యాసాలకు ఎక్కువ ప్రతిస్పందన లేదనే చెప్పవలె. తరువాత రాజమహేంద్రవరం, కాకినాడ, బెజవాడ మచిలీపట్టణాలు

దర్శించాడు. ఈ సగరార్థో పాల్కు మన స్వాగతం లభించింది; వందేమాతరం నినాదాలు వ్రాసిన పతాకాలతో ఊరేగింపులు జరిగినాయి. రాజమండ్రిలో మహా శివరాత్రినాడు కోటి లింగాల తీర్థంలో మహాసభ నిర్వహించాడు. తాతా శ్రీరామ శాస్త్రి ఈ సభలలో వందేమాతరం గీతాన్ని శ్రావ్యంగా ఉద్రేకపూరితంగా గానం చేసేవాడు. స్వరాజ్, వందేమాతర స్వదేశీ పుద్యమాలు, బ్రహ్మసమాజ సిద్ధాంతాలేగాక, దేశభక్తులు కాశీమాతను ఆరాధించడంలోని వైశిష్ట్యాన్ని గురించి కూడ ఈ సభలలో పాల్ ఉపన్యసించేవాడు. చిలకమర్తి లక్ష్మీ నరసింహం ఈ ఉపన్యాసాలసారంగా “భరతఖండంబు చక్కని పాడియావు” అనే పద్యాన్ని పాడేవాడు. ఆంధ్రకేసరి, కృష్ణా పత్రికలు పాల్ పర్యటనకు, అతని ప్రసంగాలకు విశేష ప్రచారాన్ని ఇచ్చినాయి. పోలీసుల నివేదికలలో పాల్ ప్రసంగాలు ప్రభుత్వ వ్యతిరేకతకు, స్వాతంత్ర్య కాంక్షకు బీజాలు వేసినవని పాల్ సమావేశాలు కేవలం బ్రాహ్మణులకు మాత్రమే పరిమితములని వ్రాసినాయి. కంచుమర్తి రామచంద్రరావు ఒక్కడు మినహా శూద్రులుగానీ ముస్లిములుగానీ వందేమాతరం సమావేశాలకు హాజరు కాలేదని పోలీస్ రిపోర్టులు పేర్కొంటున్నాయి.

రాజమండ్రి కళాశాల సంఘటన

పాల్ పర్యటనానంతరం ముఖ్యంగా విద్యార్థులలో దేశభక్తి పురకలు వేయసాగింది. ‘వందే మాతరం’ నినాదం సర్వ సాధారణమై పీడుల్లో ప్రతిధ్వనించేది. పాశ్చాత్యులు కన్పించగానే వందేమాతరం నినాదం చేసేవారు, వారికి నినాదం కంపరమై తిరిగి వందేమాతరం జెండాలు, బిళ్ళలు ధరించి కాలేజీలకు హాజరయ్యేవారు. రాజమండ్రిలోని ఆర్ట్స్ కాలేజీ డ్రెయినింగ్ కాలేజీల ప్రెస్నిపాల్ మార్క్ హంటర్ కాలేజీ విద్యార్థులు బాలభారతి సమాజంలో చేరరాదనీ, కాలేజీ ఆవరణలో వందేమాతరం నినాదం చేయరాదనీ ఆ జెండాలు, బిళ్ళలు ధరించరాదని ఆజ్ఞాపించాడు. రామచంద్రరావు, అనే ఆర్ట్స్ కాలేజీ విద్యార్థి బాలభారతి నిర్వహిస్తున్న రాత్రి పాఠశాలలో వని చేస్తున్నాడని తెలిసి హంటర్ అతనిపై చర్య తీసుకున్నాడు. బిపిన్ చంద్రపాల్ రాజమండ్రిలో నున్న సమయంలో హంటర్ మద్రాస్ వెళ్ళడం తటస్థించింది. గాడిచర్ల హరి సర్వోత్తమరావు పాల్కు సన్మాన పత్రం సమర్పించాడు. రామచంద్రరావు, సర్వోత్తమరావు విద్యార్థి నాయకులుగా గుర్తింపు పొందారు. వీరి ప్రోత్సాహంతో విద్యార్థులు హంటర్ ఆజ్ఞలను ఢిక్కరిస్తూ వందేమాతరం నినాదాలను కొనసాగించారు. రామచంద్రరావును, హరి సర్వోత్తమరావును కాలేజీల నుండి బహిష్కరించారు; 138 మంది విద్యార్థులను రెండు సంవత్సరాలు పరీక్షకు హాజరు కాకుండా నిలిపి

వేయడం జరిగింది. (కాలేజీ విద్యార్థుల సంఖ్య 222. బయ్యా నరసింహ శర్మ, న్యావతి సుబ్బారావులు విద్యార్థుల తరపున జోక్యం కలిగించుకున్నారు; కాని లాభం లేకపోయింది. హంపిరీ నిర్ణయాలను ప్రభుత్వం ఆమోదించడమే గాక హరి సర్వోత్తమరావును ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలకు అనర్హుడని ప్రకటించింది.

కీడులో మేలన్నట్టు ప్రభుత్వ నిర్ణయం వల్ల హరి సర్వోత్తమరావు తన జీవితాన్ని స్వాతంత్ర్య ఉద్యమానికి అంకితం చేయడానికి తోడ్పడింది. ఆతడు ఔజవాడ చేరి 'స్వరాజ్' అనే పత్రికను నిర్వహించాడు. దేశంలోని హిందూ మొదలైన పత్రికలు హంట్ చర్యలను గట్టిస్తూ వ్రాసినాయి. "విద్యార్థులారా, అరైర్యపడకండి. భారత స్వాతంత్ర్యానికి మీరు పునాదులువేయాలని భగవంతుని స్లోకంవలె వుంటుంది" అని కృష్ణా పత్రిక వ్రాసింది.

కాకినాడ సంఘటన

అదే సంవత్సరం (1907) కాకినాడలో ఒక దుర్ఘటన జరిగింది. జిల్లా వైద్య అధికారి కెంప్ అనే ఆంగ్లేయుడు బండిలో వెళ్ళడం చూచిన ముగ్గురు యువకులు 'వందేమాతరం' నినాదం చేశారు. ఆగ్రహవేకులైన కెంప్ వారిలో కోపం కృష్ణారావును పట్టుకొని స్పృహ కోల్పోయేటట్లు కొట్టి తన దారిన వెళ్ళి పోయాడు. కృష్ణారావు తండ్రి పితాపురం జమీందారీలో ఉద్యోగి. కొడుకును ఇంటికి తీసుకువెళ్లాడు. కెంప్ వల్ల భయంతో కృష్ణారావుకు మరునాటికిగాని వైద్య సహాయం లభించలేదు.

కెంప్ దురాగతం వట్ల కోపోద్రిక్తులైన పురజనులు సుమారు మూడు వందలమంది సమావేశమై రోడ్ల వెంట ఊరేగుతూ కెంప్ మిత్రులతో విందు ఆరగిస్తున్న క్లబ్ పై దాడి చేసి ధ్వంసం చేశారు. కెంప్ ఆతని మిత్రులు చీకటి గదుల్లో దాక్కున్నారు. క్లబ్ సమీపంలో ఉన్న జిల్లా కలెక్టర్ కుమ్మింగ్ పోలీసు సిబ్బందితో క్లబ్ ఆవరణలో ప్రవేశించగానే ఆతని నుదురుపై సోదా బుడ్డి తగిలి గాయమయింది. గుంపు చెల్లాచెదురై పారిపోయింది. అర్ధరాత్రి కెంప్ సామర్లకోట ద్వారా సైకిల్ మీద రాజమండ్రికి అటునుండి మద్రాసుకు పంపివేశారు. ఈ సంఘటనలో గమనించవలసిన అంశం : పురజనులు పీదుల వెంట ఊరేగుతుండగా, క్లబ్ పై దాడి చేస్తున్నప్పుడు పోలీసులు జోక్యం కలిగించుకొనకుండడం!

మరునాటినుండి పోలీసులు కేవలం అనుమానంమీద నిర్బంధాలు మొదలు పెట్టారు. నిర్బంధానికి గురైన వారిలో కార్మికులుండడంతో కార్మికులు సమ్మె ప్రారంభించారు. వాణిజ్య లావాదేవీలు స్తంభిల్చిపోయినాయి. యూరోపియన్

వర్తకుల అభ్యర్థనమేరకు అసిస్టెంట్ కలెక్టర్ హామీ ఇవ్వడంతో కార్మికులు సమ్మె విరమించారు. నిర్బంధంలోకి తీసుకున్న పుర ప్రముఖుల్లో అరిపిరాల లక్ష్మీనరసింహారావు స్వదేశీ విక్రయశాల నిర్వహిస్తుండేవాడు; అతని తరపున కోర్టులో న్యాయతి నుబ్బారావు వాదించాడు. కాని మేజిస్ట్రేటు నరసింహారావుకు రెండు సంవత్సరాల కఠినకారాగారశిక్ష, 500 రూపాయల జరిమానా విధించాడు; జిల్లా కోర్టులో న్యాయమూర్తి పార్లసారథి అయ్యర్ అతణ్ణి నిర్దోషిగా నిర్ణయించి శిక్ష రద్దు చేశాడు.

ఈ సంఘటనతో కాకినాడలోని యూరోపియన్లు భయభ్రాంతులైనారు. వారి రక్షణగా ప్రత్యేక పోలీసు సిబ్బందిని నియమించవలసి వచ్చింది; కాని ఈ సిబ్బంది ఖర్చు, క్లబ్ మరమ్మతుల ఖర్చు పురజనులపై విధించారు. కృష్ణారావును కొట్టినందుకు కెంప్ మూడువందల రూపాయలు చెల్లించాడు.

కోటప్పకొండ సంఘటన

గుంటూరు జిల్లా నరసరావుపేట సమీపంలోని కోటప్పకొండ శివాలయంలో ప్రతి సంవత్సరం శివరాత్రినాడు గొప్ప ఉత్సవం జరుగుతుంది. దూర ప్రాంతాల నుండికూడ జనులు వేలాదిగా ఆలయాన్ని దర్శించడానికి వినోదాల్లో పాల్గొనడానికి వస్తారు. యథాప్రకారం 1909 ఫిబ్రవరిలో వేలాది ప్రజలు కోటప్పకొండ చేరారు. ప్రజలు ఆరోగ్యనిబంధనలు పాటించడానికి, ప్రశాంతంగా ఉత్సవం పరిసమాప్తం కావడానికి పోలీసు బందోబస్తు ఏర్పాటుయింది. నాటికీ నేటికీ పోలీసులు పోలీసులే! దురుసుగా ప్రవర్తించకపోతే ప్రజల దృష్టిలో చుంకన అయిపోతామని వారి మనస్తత్వం అయి వుంటుంది. మన ప్రజలుకూడ క్రమశిక్షణారాహిత్యానికి పెట్టింది పేరు గదా! తాగిన మత్తులో చెన్నవరెడ్డి అను నాతడు పోలీసు జివానుతో ఘర్షణవడి జవానును క్రిందికి తోసేస్తాడు. చనిపోయి నాడనే అభిప్రాయంతో పోలీసులు చెన్నవరెడ్డిని నిర్బంధంలోకి తీసుకుంటారు. ప్రజలు రెచ్చిపోయి 'వందేమాతరం' అంటూ పోలీసు స్టేషను (తాటి ఆకుల పాక) కు నివ్వబడించారు. ఉప్పుకొటూరు ఉద్యోగులద్వర్నీ చంపారు. తొక్కిడిలో ఇద్దరు బాలురు మరణించారు. (డిప్యూటీ పోలీసు సూపరింటెండెంట్ (D.S.P. నుబ్బారావు గానీ సబ్ కలెక్టర్ కెర్నాప్ గానీ ప్రజలను శాంతింప చేయలేక పోయినారు.) చాలమంది పోలీసులు గాయపడ్డారు. ఈ సందర్భంలో 45 మందిని పోలీసులు నిర్బంధంలోకి తీసుకున్నారు. వారిలో ఇరవైయొక్కరిపై నేరాలు రుజువయినాయి. చెన్నారెడ్డికి మరణశిక్ష విధించారు; నల్లరికి యావజ్జీవ కారాగారశిక్ష, మిగిలినవారికి వారి వారి నేరాలనుబట్టి శిక్ష విధించారు.

ప్రభుత్వానికి అనుకూలమైన పత్రికలు సంఘటనకు సంబంధించిన ఘట్టాన్ని తీవ్రంగా విమర్శించింది. కాంతి తద్రతలను పరిరక్షించడంలో స్థానికులు అసమర్థులని వ్యాఖ్యానించింది. కెర్నల్, సుబ్బారావుల హోదాను ప్రభుత్వం తగ్గించింది. కానీర్లారు బ్రహ్మనందనయ్యకు సబ్ మాజిస్ట్రేటు సుబ్బారావు నాయుడు ఉద్యోగాలు కోల్పోయినారు. స్థానిక పత్రికలు ప్రభుత్వం విధించిన కఠిన శిక్షలను నిశితంగా విమర్శించింది.

కోటప్ప కొండ సంఘటన స్వాతంత్ర్య పోరాటంలోగానీ వందేమాతరం ఉద్యమంలోగానీ భాగం కాదు. చెన్నపరెడ్డి పూర్వావరాలు ఆతడు దేశభక్తుడని రుజువు చేయవు. కాని ఆతడు మహావీరుడని గొప్ప దేశభక్తుడని పాటలు, వద్యాలు వ్రాసి కీర్తించసాగినారు.*

ఆంధ్రదేశంలో దౌర్జన్య చర్యలు

వందేమాతరం ఉద్యమ కాలంలోనే సర్కార్ అనే బెంగాల్ దౌర్జన్యవాది (terrorist) బెజవాడ వచ్చి అయ్యదేవర కాశేశ్వరరావుకు అతిథిగా వున్నట్లు కాశేశ్వరరావు జీవితచరిత్ర నుండి తెలుస్తున్నది. ఈతని పేరు చక్రవర్తిగా పోలీసు సమాచారంలో నమోదయింది. బాంబులు ఆయుధాలు తయారుచేయడం నేర్పి ప్రజలను విధ్వంసక చర్యలకు పురికొల్పడమే సర్కార్ లక్ష్యం. రాజమండ్రి, బెజవాడ, మచిలీపట్టణం, గుంటూరు నగరాల్లోని ప్రముఖ స్వాతంత్ర్య ఉద్యమ నాయకులతో సర్కార్ లావాదేవీలు జరిపాడు. కాని ఆంధ్ర నాయకులెవ్వరూ దౌర్జన్యవాదానికి సుముఖంగా లేనందున నిరాశతో సర్కార్ మరలి పోయినాడు. పోలీసు సమాచారాన్నిబట్టి ఆంధ్రలో రహస్య సంఘ స్థాపనగానీ ఆయుధాల తయారీగానీ జరగలేదు. అయితే కలకత్తాలో వైద్య విద్యనభ్యసించడానికి వెళ్ళిన దంటు సుబ్బావదానీ ఆతని మిత్రులు రహస్యంగా బెంగాల్ నుండి ఆయుధాలు తెచ్చినట్లు కృష్ణా పత్రిక (1904) వ్రాసింది. వీరి కార్యక్రమాన్ని

* 1930 నాటి ఉప్పు సత్యాగ్రహోద్యమంలో కల్లు అంగళ్లు మూయించే కార్యక్రమంలో ఆదవి బాపిరాజు మొదలైన వారిని పోలీసులు నిర్బంధంలోనికి తీసుకున్నారు. బాపిరాజుగారు వున్న గది ప్రక్క గదిలో యల్లమంద అనే దారి దోపిడి దొంగ వున్నాడట. వల్నాడు ప్రాంతంలో యల్లమంద పోలీసులను మువ్వతివ్వలు పెట్టినాడట! ఒకరిద్దరు పోలీసులు ఆతని చేతిలో ప్రాణాలు కోల్పోయినారట! అందుచేత బాపిరాజుగారి దృష్టిలో యల్లమంద దేశ స్వాతంత్ర్య వీరుడు. ఆతనిపై “ఒ వలనాటి యల్లమందా! వలవరిస్తుంటివ జైలుకొట్టెల్లో” అంటూ ఒక గేయం వ్రాశారు.

గురించిన వివరాలు తెలియవు. ఆలమూరు, అనవరతి, అత్తిలి, నెల్లూరు మొదలైనచోట్ల ఆయుధాలు తయారవుతున్న వదంతులు వ్యాపించినాయి. కృష్ణా జిల్లా వంతలపాలెంలో వందిమీద బాంబు ప్రయోగం జరిగినట్లు పోలీసులు వర్తమానం సేకరించారు. బాంబులు తయారుచేసే విధానాలను వివరమైన కర వత్తాలను ప్రజలకు పంచిపెట్టారు. అట్టి కరవత్తం ఒకటి గుంటూరు పోలీసు లకు దొరికింది. గూడూరు రైల్వే స్టేషన్లో ప్రేలుడు సామగ్రి వున్న పెద్దెను పోలీసులు స్వాధీనం చేసుకున్నారు. ఏమైనా ఆంధ్రదేశ రాజకీయాల్లో అతివాదులు, మితవాదులు వున్నారని దౌర్జన్యవాదులు లేరనే చెప్పవలె.

కతెవరం బాంబు సంఘటన

ఈ పరిస్థితుల్లో (1909) తెనాలి సమీపంలో కంచెర్లపాలెం దగ్గర బాంబుప్రేలి ఒక మాలతను మరణించాడు. మద్రాస్ - కలకత్తా రైలు మార్గాన్ని ప్రేల్చివేయడానికి జరిగి ప్రయత్నంగా ఇది ప్రచారమయింది. ఈ సందర్భంగా కంచెర్లపాలెం రైతు చుక్కవల్లి రామయ్యను నిర్బంధంలోకి తీసుకున్నారు. సమీప గ్రామమైన కతెవర వాస్తవ్యులైన లక్కరాజు బసవయ్యను, కోటరాజు వెంకట్రాయుడిని కూడా వ్రతుత్వం పైకి ప్రజలను రెచ్చగొట్టి సారస్వతాన్ని ప్రచారం చేస్తున్నారనే ఆభియోగంమీద నిర్బంధంలో వుంచారు. విచారణ సమయంలో "తాను నిర్దోషిననీ తనపై పగబట్టిన కరణం, మునిసిపల్ ఈ నేరంలో తనను ఇరికించారనీ" రామయ్య వివరించాడు. కాని మేజిస్ట్రేటు అతనికి మరణశిక్ష విధించాడు. బసవయ్య, వెంకట్రాయుడులు నిర్దోషులుగా విడుదలయినారు. రామయ్య అప్పీలు చేసుకొనగా హైకోర్టు న్యాయమూర్తి అతనికి వదిలనివాదాల ద్వీపాంతరవాస శిక్ష విధించాడు. ఇటీవలి పరిశోధనలలో ఇది వ్యక్తిగత తగాదాలవల్ల జరిగిన సంఘటనగా దీనికి వందేమాతరం ఉద్యమానికి సంబంధంలేదని తెలుస్తుంది. అందుచేతనే మామిడిపూడి వెంకటరంగయ్యగారు అంటారు. "రామయ్య రాజకీయ నేరస్థుడో కాదో భగవంతునికే తెలియాలి."

అతివాదులు - మితవాదులు

కాంగ్రెస్లో అతివాద మితవాద వర్గాల మధ్య అభిప్రాయ భేదాలు తీవ్ర తరమై నూరత్ మహాసభ (1907) లో తారాస్థాయికి చేరినాయి. ఆంధ్ర ప్రాంతం నుండి గాడిచర్ల హరి సర్వోత్తమరావు, పెద్దిబొట్ల వీరయ్య, కోవల్లె హనుమంతరావు, పేరి నారాయణమూర్తి మొదలైనవారు హాజరయినారు. మహా సభలో వీరు నిర్వహించిన పాత్రను గురించి తెలియదు కాని వీరందరూ అతివాద

వర్గాన్ని బలపరచారు. ఉభయ వర్గాలకు సమాధానం కుదరక సభ రసాభాసగా ముగిసింది. మొదటిసారిగా కాంగ్రెస్ రెండుగా విచ్ఛిన్నమై జాతీయోద్యమం కుంటుపడింది. మితవాదులు అలహాబాద్‌లో సమావేశమై కొత్త రాజ్యాంగ నిబంధనలు రూపొందించుకున్నారు. పీనిలో బాయ్‌కాద్, స్వరాజ్ వదాలులేవు; జాతీయ సమైక్యత, దేశ ఆర్థిక వనరులను పెంచడం, రాజ్యాంగ విధానాల ద్వారా స్వవరిపాలన సాధించడం లక్ష్యాలుగా ప్రకటించారు.

ఆంధ్రదేశ రాజకీయ సభల్లో అతివాద మితవాద విధానాలపై తీవ్రమైన చర్చలు జరుగుతుండేవి. 1907 లో మద్రాస్ రాష్ట్ర మహాసభ విశాఖపట్టణంలో న్యాయతి సుబ్బారావు అధ్యక్షతన జరిగింది. లాలా లజపతిరాయ్‌కి ద్వీపాంతర వాస శిక్ష విధించడాన్ని నిరసిస్తూ తీర్మానించారు. బాయ్‌కాద్ తీర్మానాన్ని గోదావరి, కృష్ణా, గుంటూరు జిల్లా ప్రతినిధులు బలపరిచారు కాని తీర్మానం పీగిపోయింది. స్వదేశీ తీర్మానం నెగ్గింది.

నందిగమలో జరిగిన గుంటూరు - కృష్ణా జిల్లాల మహాసభలో స్వరాజ్, స్వదేశీ, బాయ్‌కాద్, జాతీయ విద్య అనేవి స్వాతంత్ర్య ఉద్యమకారులకు నాలుగు వేదాలుగా వర్ణించారు; కాని బాయ్‌కాడ్‌కు అనుకూలంగా తీర్మానం జరిగినట్లు తెలియదు. తెనాలిలో కొండా వెంకటప్పయ్య అధ్యక్షతన జరిగిన గుంటూరు జిల్లా రాజకీయ సభలో అతివాద మితవాద వర్గాలమధ్య తీవ్ర వాదోపవాదాలు జరిగినాయి. చివరకు గ్రామ సంఘాలు నెలకొల్పాలనీ, తాలిఖానా లేర్పరచి యువకులకు శిక్షణనివ్వాలనీ స్వదేశీ పరిశ్రమలను పోషించాలనీ తీర్మానించారు.

మింట్ - మార్లే సంస్కరణలు

అతివాద మితవాద సంఘర్షణ కాలంలో ప్రభుత్వం వింత వాదులను తృప్తిపరుస్తూ అతివాదులనణచే విధానం (Kisses and Kicks) అనుసరించింది. లజపతిరాయ్, తిలక్‌లకు ద్వీపాంతరవాస శిక్ష విధించింది. బిపిన్ చంద్రను నిర్బంధించింది వారావత్రికల స్వాతంత్ర్యాన్ని హరిస్తూ, దౌర్జన్య చర్యల నరికట్టడానికి తీవ్రమైన (News Papers Act, Explosive Substances Act, Prevention of Seditious Meetings Act) చాసనాలు చేసింది. 1908 లో తిరునెల్వేలి జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ యాష్‌ను చంపి నాడనే నేరంపై చిదంబరం పిళ్ళైకు యావజ్జీవ కారాగార శిక్ష విధించారు. ఈ సందర్భంలోనే ఒక ఆంగ్లేయుడు ఇద్దరు భారతీయులను కాల్చి చంపాడు. హరి సర్వోత్తమరావు తన స్వరాజ్ పత్రికలో ఆంగ్లేయుల దురాచారాలను

విమర్శిస్తే హరి సర్వోత్తమరావుకు మూడేండ్ల కఠిన కారాగార శిక్ష, వత్రికా సంపాదకుడైన బోడి నారాయణరావుకు తొమ్మిది నెలల శిక్ష విధించారు. ఆంధ్రదేశంలో వీరిద్దరే ప్రథమ రాజకీయ బాధితులు.

ఇక మితవాదులను తృప్తిపరచడానికై 1909 లో ప్రభుత్వం మింటో-మార్లే సంస్కరణలు ఆమలు జరిపింది. ఈ చట్టంలో రెండు నూతనాంశాలున్నాయి. ఒకటి రాజ్యాంగరీత్యా పురోగమనాంశం; రెండోది జాతి నిర్మాణ క్రమంలో తిరోగమన చర్య. ఎన్నికల విధానం (పరోక్షమే అయినా) ప్రవేశ పెట్టడం మొదటి అంశం. విశ్వ విద్యాలయాలు, స్థానిక సంస్థలు, వాణిజ్య సంస్థలు శాసన సభకు తమ ప్రతినిధులను ఎన్నుకొనే వద్దతి. ఈ ప్రతినిధుల సంఖ్య చాలా స్వల్పం. అందుచేత 'ఆంధ్రకేసరి' వంటి వత్రికలు వ్రాసినట్లు శాసన సభల్లో అధికార (ప్రభుత్వం ఎన్నిక చేసిన) సభ్యుల సంఖ్య అధికంగా వున్నంత కాలం ప్రజా ప్రతినిధులు దేశానికి చేయగల మేలు శూన్యం. ఇక రెండోది మున్సిములకు ప్రత్యేక నియోజక వర్గాలనేర్పరచడం. ఇది అధికారికంగా ప్రజలను మత ప్రాతిపదికపై విభజింపడానికి చేసిన ప్రయత్నం. "విభజించి పాలించు" పధానానికి మంచి ఉదాహరణ! అయితే 1911 లో బెంగాల్ విభజన రద్దు చేయబడింది.

భీమవరం, విశాఖపట్టణం, బరంపురం మొదలైనచోట్ల జరిగిన రాజకీయ మహాసభలు సంస్కరణలకు ప్రభుత్వాన్ని అభినందిస్తూ, ప్రత్యేక నియోజక వర్గాలను నిరసిస్తూ తీర్మానాలు చేసినాయి. వందేమాతరం ఉద్యమ నినాదాలను నాయకులు పూర్తిగా మరచినట్లే* ప్రభుత్వ ఆశయం పలించి రాజకీయాల్లో మితవాదులది ప్రేచేయి అయింది. అయితే మచిలీపట్టణంలో ఆంధ్ర జాతీయ విద్యా పరిషత్ (1907) తలపెట్టిన జాతీయ కళాశాల 1910 ఆరంభానికి పని చేయడం ప్రారంభించింది.

ఆంధ్రోద్యమానికి నాంది

ఆంధ్రులలో వందొమ్మిదో శతాబ్ది అంతం నుండి రాజకీయ చైతన్యం ప్రస్ఫుటమయింది. వందేమాతరం ఉద్యమం, ఆ చైతన్యానికి వదునుపెట్టి

* వందేమాతరం ఉద్యమ కార్యక్రమాన్ని గూర్చి నాయకుల్లోని అభిప్రాయ భేదాల ఫలితంగా కాంగ్రెస్ చీలిపోవడం, ముస్లింలీగ్ రూపంలో మతప్రోక్ష రాజకీయాలు తలెత్తడం, ప్రభుత్వం అనుసరించిన ద్విముఖ విధానంవల్ల వందేమాతరం ఉద్యమం విఫలమవడం ఇరిగిరిగి.

ప్రజలను కార్యోన్ముఖులను చేసింది. కానీ 1910 నుండి జాతీయ రాజకీయాల్లో స్తబ్ధత ఏర్పడడంతో ఆంధ్రులలో వికసీస్తున్న చైతన్యం ఆంధ్రోద్యమంగా రూపు దిద్దుకోసాగింది. ఆంగ్లేయులు దేశాక్రమణ క్రమంలో జయించిన ప్రాంతాలను జయించినట్లుగా కలిపి రాష్ట్రాలుగా రూపొందించారు కాని భాష, సంస్కృతి మొదలైన అంశాల ప్రాతిపదికగా రాష్ట్రాలను నిర్మించలేదు. అందుచేత భిన్న భాషా ప్రజలు ఒక రాష్ట్రంలో ఉండటం, ఒకే భాషా ప్రజలు భిన్న రాష్ట్రాలలో ఉండం తటస్థించింది. (ఓరియా భాషా ప్రజలు మద్రాసు రాష్ట్రాల్లోనూ, కన్నడ ప్రజలు మద్రాస్, హైదరాబాద్, బొంబాయి రాష్ట్రాల్లోనూ) మద్రాస్ రాష్ట్రంలో ఓరియా, తెలుగు, కన్నడం, తమిళం, మళయాళ భాషల ప్రజలుండే వారు. రాజధాని ఏ భాషా ప్రాంతంలో ఉంటే ఉద్యోగాలను, ఇతర సదుపాయాలను స్థానికులు చేజిక్కించుకొనడంతో ఇతరులకు అన్యాయం జరుగుతుంది. మద్రాసు రాష్ట్రంలో తమిళ ప్రాబల్యం అధికంగా ఉండేది. మద్రాస్ రాష్ట్ర జనాభాలో తమిళ, కన్నడ, మళయాళ భాషా ప్రజలకంటే తెలుగువారి సంఖ్య ఎక్కువ అయినా ప్రభుత్వ ఉద్యోగాల్లో (జిల్లా అధికారులు మొదలు బండ్రోతు వరకు) అధిక సంఖ్యలో తమిళులుండేవారు. తమిళ జిల్లాలలో పోలిస్తే ఆంధ్ర ప్రాంతంలో విద్యావకాశాలు చాల తక్కువ ప్రాథమిక పాఠశాలల్లో నయితం ఉపాధ్యాయులలో తమిళులే అధిక సంఖ్య.

ఈ నేపథ్యంలో గుంటూరు నుండి వెలువడుతున్న దేశాభిమాని పత్రిక ఒక వ్యాసం ప్రచురించింది (19.1.1910). ఆంధ్రులకు ప్రత్యేక సమస్యలున్నాయని ఆంధ్రులు సమైక్యంగా ఆ సమస్యలను ఆలోచించాలని హెచ్చరించింది. శరీరంలోని అవయవాలు ఆరోగ్యంగా వనిచేసినప్పుడే దేహం పుష్టిగా ఉండగలదు; అదేవిధంగా దేశంలోని ప్రజలు తమ తమ ప్రాంతాల అభివృద్ధికి కృషి చేసినప్పుడే సమగ్ర దేశాభివృద్ధి జరుగుతుందని - ఆంధ్రులు భిన్నప్రాంతాల్లో - నైజాం రాజ్యంలో, ఉత్తర సర్కారుల్లో, ఉత్తర ఆర్కాటులో చిన్నాభిన్నంగా ఉన్నారు. మింటో మార్లే సంస్కరణల ఫలితంగా కృష్ణా, గోదావరి, గుంటూరు జిల్లాలు నియోజకవర్గంగా మద్రాసు శాసనసభకు ప్రతినిధిని ఎన్నుకోవలె. దేశాభిమాని (4.2.1910) సుదీర్ఘమైన వ్యాసం వ్రాస్తూ మద్రాసు రాజకీయ సభ ఆంధ్రుల శ్రేయస్సులను రక్షించదని, ఆంధ్రులు ప్రత్యేక రాజకీయ సభ జరుపుకోవాలని సూచించింది.

[గ్రంథకర్త అకాల మరణంవల్ల వ్రాతప్రతి అసంపూర్ణంగా ఇంతటితో ముగిసింది.

—ప్రచురణకర్తలు]

